

Giới thiệu Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế

Thể loại : Xuyên không, cung đấu

Convert : Ngocquynh520

Editor : Tiểu Song

Độ dài : 73 chương

Đầu năm nay nữ phụ chính là không dễ sống a! Mặc dù xinh đẹp nhưng chẳng ai thèm lấy, đáng đáp không xinh đẹp càng chẳng có ai ngó ngang. Nếu nưa có tiền cũng chưa chắc được gả đi, không có tiền thì chính là không ai thèm lấy. Đàn ông tốt là của người khác, đàn ông xấu thì là không muốn. Không ngờ ta 28 tuổi còn phải đi xem mắt, hơn nữa gặp phải kẻ hẹp hòi. Cuối cùng lão thiên lại cho ta xuyên qua, quả thực không có mắt a!

Người khác xuyên qua không là vương phi thì cũng là tiểu thư nhà quý phủ, chẳng phải trai đẹp thì cũng đều gặp những tên có tiền tán tỉnh một cách mập mờ. Vậy sao đến ta đòi trước đã không có tình yêu, đòi này lại chính là hoàng thái hậu.

còn có một Hoàng đế lạnh lùng, nhi tử Vương Gia phản nghịch, công chúa nữ nhi cay cú, cả ngày bới móc gây chuyện, hại ta những ngày sau này kinh hồn bạt vía không được an bình, im lặng hỏi ông trời, ta không muốn thành mẹ ghê, không muốn cả đời phải thủ tiết a, nhưng, Thái hậu nếu muốn có tình yêu, không phải là nên rồi cung đình hay sao? A a a, ta muốn xuất cung, ta muốn bỏ đi a...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ cực phẩm nam nhân

Editor: Tiểu Song

◆◆◆

Đàn ông tốt quả nhiên đều là của người ta, đàn ông cực phẩm đã bắt đầu phiếm lạn.

Người đàn ông đối diện đang tươi cười rạng rỡ, nước miếng văng tung tóe, bề ngoài ngụy trang quý ông đang cố nhét miếng thịt bò vào miệng, nhìn hân ta khẩu vị tốt kèm với sắc mặt ấy, tôi bỗng nhiên cảm thấy khẩu vị của mình toàn bộ tiêu tán.

Buồn bực, cực kỳ buồn bực, vốn là tôi rất thích ăn thịt, bản tiểu thư từ trước tới giờ chính là không thịt không vui, mỗi ngày hát vang “Ta muốn giảm cân”, mỗi bữa ăn đều muốn gặm thịt.

Nhưng bây giờ thực sự là ăn không vô. Bởi vì, đều là bởi vì người đàn ông quần áo chỉnh tề trước mặt. Nhìn hình ảnh “ưu tú” như vậy, bản tiểu thư không thể có khẩu vị được.

Chuyện là như vậy, bản tiểu thư tên là Tàn Phiêu Phiêu, được 28 cái xuân xanh, đã qua tuổi thiếu nữ nhưng lại thiếu người hỏi thăm.

Về phần điều kiện, tiền lương không cao không thấp vừa đủ mua được một căn nhà, trong nhà có phòng không có xe coi như là bình thường, ba mẹ không có bệnh không có họa được cho là khỏe mạnh, bản thân tôi mi thanh mục tú cũng coi là mỹ nữ, chỉ là quá đáng tiếc, lúc học đại học bị cha mẹ quản nghiêm ngặt không cho yêu đương, đợi đến tốt nghiệp đại học thì đàn ông tốt cũng bị mấy cô nàng khác lấy đi, kết quả là, thứ nhất vì tương lai thứ hai vì quá khư, tôi liền biến thành một nữ nhân viên nóng lòng muốn xuất giá – Nữ thanh niên lớn tuổi.

Cho nên á..., tôi bắt đầu từ công việc, vì giải quyết đại sự cuộc đời, cha mẹ coi việc gả tôi đi làm trọng tâm, lấy đối phương là đàn ông làm tiêu chuẩn, sử xuất tất cả mọi cách trước khi tôi thành bà cô, tìm một quý ông dễ gả.

Vì vậy tôi cực kỳ đáng thương khi mọi thời gian rảnh đều phải giành đi xem mắt, không nhiều không ít, tôi tính toán một chút, tính cả người này thì trong hôm nay vừa đúng là lần thứ 108, thật là một con số may mắn, tôi nghĩ, điều này không chỉ tạo nên chuỗi hạt cầu nguyện trên cổ Shaka thì cũng tập hợp đủ 108 anh hùng hảo hán Lương Sơn, Amen, cũng nguyện góp đủ 108 Lương Sơn hảo hán, Amen, quá giống đám tang.

Nhưng mặc kệ tôi có muốn hay không, tôi lại còn phải hao phí tuổi thanh xuân cho tên đàn ông đáng chết này, nhưng nhìn người đàn ông này, thật sự rất xin lỗi người xem, tôi khóc ròng.

Xem hân đi, ăn một bữa cơm so với con gái còn nhẵn nhỗ, động tác êm ái còn chưa tính, bàn tay còn mềm mại như đóa hoa lan, nụ cười quyến rũ cùng giọng nói nhỏ nhẹ, tóc dài so với tôi còn giống con gái hơn, người khác nhìn vào còn nghĩ tôi là đàn ông, thiết là, một người đàn ông há miệng uống rượu ăn thịt bò cực kỳ mạnh mẽ, cái gì mà mỹ nam phong tình vạn người mê, tôi thực học máu, đây là giới thiệu cho tôi tên đàn ông hay là một tiểu bạch đây? Coi như giới thiệu một tiểu bạch thì ít nhất cũng tạm được, nhưng làm ơn đừng ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố chứ? Người đàn ông này toàn bộ đều

giống như con ếch, tôi im lặng triệt để, ở trong lòng thay mặt tổ tông mười sáu đời nhà anh ta nguyên rủa. Đều do cái bà mai đáng ghét kia, nói hấn ta là một người đàn ông phong lưu phóng khoáng, đẹp trai, cực kỳ phong nhã, cả tiên cũng không thể xứng bằng, khiến cho tôi cảm thấy cực kỳ tò mò xem tiên thì dạng gì, nhất thời vui mừng đồng ý, kết quả lãng phí một tối của tôi còn chưa tính, đáng hận nhất còn ảnh hưởng tới khẩu vị của tôi, hấn ăn tối hai cân thịt, thua thiệt rồi, thịt bò bít tết này cực kỳ mắc tiền, tôi vô cùng đau lòng.

Đặc biệt là nhìn hấn ăn ngon như vậy, tôi còn đau lòng hơn! Tại sao tôi lại để hấn ăn ngon như vậy? Chẳng qua là tôi miễn cưỡng cho rằng, bởi vì bản tiểu thư ta sắc đẹp thay cơm, thấy hấn ta muốn ăn nên giúp hấn tăng cường sức khỏe, không giống hấn, một con heo chuyển thể, còn tự cho là Phan An sống lại, ảnh hưởng tới khẩu vị của tôi.

Không chỉ nghĩ đến người yêu của anh ta, mà tôi còn cảm thấy đồng cảm sâu sắc đến ba mẹ anh ta, tôi bắt đầu hoài nghi, đầu năm nay có phải đàn ông đều lột lột chó sói hay không, làm thịt đàn dê mà giả bộ vô tội.

Nói về người đàn ông biến thái này, mấy phút xuất hiện ngồi nghiêm chỉnh, dùng ánh mắt sáng rực nhìn tôi một cái, đoán chừng ở trong lòng đang tính toán giá trị thị trường của tôi, sau đó lắc đầu lập tức tỏ vẻ, bày ra một tư thái tôn quý, mở miệng nói, “Ài, mặc dù chỉ là một bữa cơm tối, nhưng đối với tôi mà nói thì đó là thời gian nghiên cứu chứng khoán quan trọng, chỉ là do cô mời tôi ăn cơm, tôi cũng không tiện từ chối.” Nói xong, vung tay lên, đầu giương lên, mười phần khoa trương, khiến tôi cực kỳ uất nghẹn mà muốn đập ly nước ngay tại chỗ.

Không phải chỉ là một người đàn ông biến thái hẹp hòi thôi sao? Còn bày lên tư thái đó nữa! Khó trách đầu năm nay da dê gầy càng ngày càng đắt, thì ra là da dê cũng bị lang nhân giả mạo. Đáng thương đàn dê, tôi xin mặc niệm cho các bạn, các bạn thật là cực khổ, tôi vừa cắn răng vừa ở trong lòng cảm thương sâu sắc, thuận tiện cũng vì cảm thương đến túi tiền của mình. LQĐ

Thiệt là, nếu không phải người làm mai là người thân cách ba nghìn dặm thì tôi sẽ thật cùng người này cãi lộn, ném trà về cho bà mai phiền chết này, tôi không có trái tim nhân từ mà bao cho tên biến thái này một bữa ăn, với số tiền đó chẳng lẽ tôi không thể yêu cầu một anh chàng tiểu bạch? Dù gì cũng muốn ăn.

Ách, dĩ nhiên tôi tuyệt đối không thừa nhận người đàn ông trước mắt này thân thể kiện tráng khiến ta sợ hãi, tôi thề, tôi thật sự không phải sợ hấn ta bạo cuồng, tôi là đại diện cho phái nữ giàu tình thân mạo hiểm.

A, chết đói, tức chết, nhìn hấn ta ăn uống nước miếng văng tung tóe, tôi thật sự quyết định, phải nhanh đuổi tên này đi, sau đó tìm một nơi ăn một bữa no nê, an ủi tâm linh bị thương của mình, thuận tiện nguyên rủa những người đàn ông biến thái sẽ không lấy được vợ.

”Chủ quán, cho tôi 20 xiên thịt bò 30 xiên thịt dê 40 xiên thịt heo 50 xiên nấm 60 xiên.....” Đi tới quán đồ ăn tại chợ đêm, ngửi thấy mùi thơm tôi không nhịn được mà đi tới, hướng về phía chủ quán rộng to, tôi cần ăn thật nhiều để bù đắp lại thể lực!

Chủ quán nhìn về phía tôi cười nheo mắt, mời tôi vào chỗ, chủ quán không phải là người ngốc, ông ta sẽ không ngu mà xem tôi có phải là người điếm hay không, chỉ cần có lợi cho việc bán hàng của ông ta là được, những người xung quanh này bị khí thế của tôi làm cho sững sốt một hồi, toàn bộ tự động đứng cách tôi một khoảng xa, bọn họ vẫn nhìn tôi như một đũa điện, khiến tôi cực kỳ khó chịu.

Thôi đi, chưa từng nhìn thấy người đẹp sao, tôi nói thầm trong lòng, khinh miệt liếc nhìn họ, sau đó tay trái cầm một cây xiên thịt dê tay phải cầm một xiên thịt bò hứng khỏi ăn.

Quả nhiên, ăn mới là vua, tôi trong lòng nghĩ, há mồm ăn liên tục, ăn ngấu ăn nghiến, đem xiên dê xiên bò trước mắt hóa thành tên đàn ông biến thái kia, hung hăng cắn, trong lòng cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Này tên đàn ông kia, ta xem thử coi ngươi có tìm được vợ hay không, hừ, tôi quyết định lần sau sẽ không xem mắt nữa, tôi sẽ tìm người đàn ông nào đó nhiều tiền mà không rảnh trông nhà, từ đó về sau sống nhàn nhã qua ngày, mỗi ngày mỗi ngày chỉ có ăn và ngủ, cuộc sống vạn vạn tuế!

Đang ở lúc tôi mơ màng đến cuộc sống ăn sung mặc sướng, chợt nghẹn lại, ách, vì nghĩ quá hưng phấn mà tay tôi vẫn đưa thức ăn vào miệng nên không kịp nhai, cho nên ta..... Tôi vô ngực liên tục nhưng vẫn bị nghẹn lại, cuối cùng đảo mắt rồi nuốt không khí.

A a a a, tôi muốn kháng nghị, tôi là thực nữ thế kỷ 21, dù là hơi lớn tuổi, ngoại hình không được đẹp, đặc biệt là tôi đang nguyên rủa tên đàn ông biến thái kia không lấy được vợ cơ mà? Tại sao lại bị nghẹn chết, hình tượng của tôi phải làm thế nào đây? Chết như thế này cực kỳ mất mặt, tôi nguyên rủa ông, ông trời!

Nhưng nguyên rủa cũng vô ích, tôi trợn mắt tiếc nuối khi không thể nói được, lên trời vinh quang, giải quyết vấn đề dân số cho cả nước...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ác tục xuyên qua

Editor: Tiểu Song

Quả nhiên xuyên qua chỗ nào cũng có, nhưng mà tôi lại xuyên qua thành thân phận của

”Ô ô ô..... Ô ô ô.....” Mơ hồ tỉnh lại, giống như nghe thấy tiếng khóc của một đám người, khóc lóc thảm thương, giống như cha mẹ chết vậy.

Tôi nghĩ đại khái là tôi đã xuống địa ngục, một đám quỷ đang ai oán khóc lóc bên tai tôi. Thiết là, mắt mắt người hiện đại quá, chết thì chết, có cái gì mà phải khóc. Lão tổ tông không phải đã nói sao? Mười tám năm sau là một hảo hán, khóc suốt suốt nhưng cũng được đầu thai, khóc cái quỷ gì.

Tôi nhìn không ngừng liếc mắt, suy nghĩ đến cuộc đời của Tần Phiêu Phiêu tôi thật quá sức buồn, vừa thông minh vừa đáng yêu, lớn lên lại càng xinh đẹp và hào phóng, đó là quả tặng giữa cuộc sống và cái chết, thật là sự tuyệt vời điển hình. Kết quả những tên đàn ông kia lại không biết điều mà cưới tôi, thôi, bản tiểu thư cao quý như vậy, tại sao có thể cùng bọn họ ở chung, quá vũ nhục phong cách của tôi rồi. Giống như tôi vậy, thế nào cũng có một anh chàng đẹp trai, có tiền, dịu dàng, chung tình ở cùng. Chỉ là đời này là chết sớm, không thể trông cậy vào. Đời sau vẫn còn có thể trông cậy, quyết định, đời sau tôi nhất định phải gả cho người đàn ông tốt, cuộc sống sau này nhàn nhã hơn.

Tôi suy nghĩ rồi từ từ mở mắt, đại não còn hỗn loạn nhìn có chút không rõ, nhưng mà hình như tôi đang nằm trên một chiếc giường cao quý, bên cạnh là một đám nữ nhân mặc đồ cổ kính đang khóc, thì ra là tiếng khóc của các nàng phát ra, tôi choáng.

Chỉ là không khỏi cảm khái sự phát triển kinh tế của địa ngục và văn hóa a, xem một chút, tôi là một cô hồn như thế này lại nằm trên một chiếc giường hạng xịn, cái giường này xem ra được làm từ lâu, tuyệt đối là đồ cổ, hơn nữa còn rất hoa lệ, những nữ nhân này mặc đồ cổ đại, đã nói gần đây mọi người đang chuộng đồ cổ, ngay tại địa phủ này cũng yêu thích chủ nghĩa cổ điển đặc sắc, lưu hành vô quốc giới, quả nhiên là chân lý.

Chỉ là, bọn họ khóc cái gì?

Tôi chết cũng không khóc, bọn họ sao lại khóc? Chẳng lẽ họ thăm mếu tôi? Không được không được, tôi đối với nữ nhân không hứng thú, tôi lắc đầu như trống lắc, liêu mạng lui về phía, nhưng mà hiển nhiên họ đã phát hiện ra tôi, từng người một lộ ra vẻ mặt vui mừng, thét lên nhào tới chỗ tôi, “A, Thái hậu, người đã tỉnh rồi, người thật tỉnh rồi sao?” Bộ đáng kích động này, giống như họ nhặt được vàng trên trời rơi xuống, quá quý giá. Chỉ là, cũng bởi vì bọn họ thật quý giá khiến tôi không chú ý nhiều.

”Tôi tôi... tôi..... tỉnh, các người đừng tới đây.” Tôi sợ đến run một cái, mặc dù những tiểu cô nương này không nặng lắm, nhưng mà thân thể tôi lại yếu, không thể chịu được nhiều người nhào tới như vậy, ngộ nhờ ảnh hưởng đến sức khỏe sau này đầu thai thì thế nào? Mặc dù nói quý cũng không sợ chết, nhưng tôi vẫn cảm thấy không an tâm.

Chỉ là tôi lại bỏ quên cử động của những tiểu cô nương này, may là tôi nhanh rút về, tay vẫn bị nha đầu này nắm, cảm thấy đau ở bàn tay khiến mặt tôi nhăn lại tôi nỗ lực dứt ra, nhưng không bằng sức khỏe của người ta.....

Đột nhiên tôi trở nên tái nhợt, không phải tôi đã chết rồi sao? Người chết sẽ không cảm thấy đau đúng không? Không thể nào. Nhưng tôi thật sự cảm thấy đau đớn, lại còn dùng sức giành lại, hơn nữa đầu ngón tay truyền tới cảm giác ấm áp.....

Nói như vậy..... Tôi chưa chết?

Tôi ngơ ngác nhìn đám tiểu cô nương mặc đồ cổ trang, lại dùng nhéo mặt của mình, thiếu chút nữa đau đến nhảy lên, lần nữa xác nhận tôi thật sự không chết. Nhưng ông trời của tôi ơi, không chết thì không chết, tôi rất vui mừng, nhưng đây rốt cuộc là đâu, tại sao lại có một đám người mặc đồ cổ trang ở đây, còn có cách bài biện đồ vật ở nơi này quá xa xỉ, này này này này..... Tôi chẳng lẽ đã xuyên qua đến một triều đại nào khác? Đi du lịch sao?

Mặt tôi xuất hiện vạch đen, dù sao thoát không nổi họ, như vậy để họ thích làm sao thì làm thế đo thôi, vấn đề là ai làm ơn nói cho tôi biết đây là địa phương quái quỷ nào đây? Tôi rốt cuộc đã đi đâu?

”Cái đó..... Khụ khụ, các người có thể đừng khóc nữa hay không, buông tay ta ra, rất đau a.” Vấn đề thực tế ngay trước mắt, tôi quyết định tự cứu. Nhưng vừa mở miệng nói chuyện, tôi mới phát hiện cổ họng của tôi..... thật là khàn, kỳ quái, tôi đi xe giường nằm bị xe đè lên sao? Tôi buồn bực.

”A, Thái hậu, xin lỗi người, nô tỳ thấy Thái hậu tỉnh nên quá kích động, nô tỳ sẽ buông ra ngay.” Tiểu cô nương buông tay của tôi ra, tôi cúi đầu liếc mắt nhìn, trên bàn tay in hai vết, mồ hôi rơi, Đại Lực Kim Cương Chỉ sao, tôi cắn lưỡi.

Chỉ là, tôi còn chưa kịp thả tay xuống, nhẹ một hơi, tôi lại không thể động đậy.

Không nên hiểu lầm, không có thích khách cầm kiếm chỉ vào đầu của tôi, cũng không phải những nữ nhân khóc suốt suốt này lại tỏa ra lực lượng cường đại, mà tôi rốt cuộc mới phản ứng.....

Vừa rồi họ gọi tôi là..... Thái hậu.....

Sau đó ta nhói lên, rầm rầm liên tiếp té xuống.

Quý thần ơi, ông trời ghét tôi nên mới nguyên rủa tôi đến thế giới quái quỷ này đây hay sao?

Ừm oa, tôi thật sự không muốn xuyên qua thời không, không muốn đi chuyến du lịch thời không miễn phí này, nhưng tại sao lại thế này? Đời trước tôi không gả đi được, đời này lại là một quả phụ.

Trời gì thần gì, nếu là quả phụ bình thường cũng không có gì, thế nhưng lại là quả phụ hoàng gia. Tôi khóc, tôi còn có tuổi thanh xuân, không cần vô duyên vô cớ chạy tới đây biến thành bà lão thế này. Tại sao người ta có trai đẹp để yêu cuồng nhiệt? Tôi lại phải ở nơi cung đấu? Cuộc sống quả nhiên là

không bình đẳng, xuyên qua đã là xiu xẻo, lại còn cho tôi ở một nơi không tốt chút nào, tôi muốn kháng nghị, tôi muốn chống án, tôi muốn chuyển kiếp!

Trước khi bất tỉnh, tôi còn nghe đám nữ nhân kia rống lên kinh thiên động địa: “Thái hậu, lão nhân gia vừa mới tỉnh, nếu người có việc gì không hay xảy ra chúng nô tì biết làm thế nào....”

Lộn xộn quá đi, còn nữa, tôi mới 28 tuổi, không phải là lão nhân gia, không nên tùy tiện nói tôi là lão, tôi rất kiêu kỳ! Tôi lúc bất tỉnh vẫn còn ở trong lòng thăm nguyên rủa. Về phần các người làm thế nào, tôi còn không biết mình nên làm thế nào thì quân các người làm sao? Tất cả làm ơn đưa tôi tới ở nơi nào lạnh nhất, hừ!

Thành hoàng thái hậu, tôi muốn chuyển kiếp

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Học máu, tôi là Hoàng thái hậu

Editor: Tiểu Song

——— thì ra là tôi xuyên qua thành quả phụ giàu sang nhất: Thái hậu lão Phật gia!

”Thái hậu.....”

”Thái hậu.....”

”Thái hậu.....”

Tôi tỉnh lại đã được ba ngày, ba ngày nay, chưa tính đến việc toàn thân không nhúc nhích, hai lỗ tai tôi lại phải nghe hai từ này nhiều đến nỗi muốn học máu.

Thái hậu, Thái hậu, trời ạ, suy nghĩ một chút đến việc tôi đây trẻ thế này mà bị gọi là thái hậu thì cực kỳ cảm thấy không thoải mái. Thế nhưng có vẻ dần dần tôi đã quen được rồi, chết lặng. Lúc ban đầu khi đám cung nữ gọi tôi như thế khiến toàn thân tôi run rẩy, khỏe miệng co giật, mồ hôi lạnh toát..... nhưng bây giờ, đến lông mày cũng không nhú một cái, mắt cũng không chớp lên một cái, ông Trời ở khắp nơi rồi.....

Người đâu, quả nhiên là thói quen động vật, tôi than thở.

Chỉ là tới bây giờ tôi không dám soi gương, chỉ cần nghĩ đến tuổi thanh xuân tươi đẹp của tôi còn chưa trải qua mà đã tóc trắng, Thái hậu lão Phật gia tôi không cách nào nhìn được, gương, không chừng sẽ nhìn thấy quỷ, tôi không muốn nhìn thấy mái tóc trắng ấy, không bằng nhảy xuống sông tự vẫn, nói không chừng chết lại lần thứ hai lại được xuyên trở về.

Như Nguyệt là cung nữ thân cận của tôi, cũng chính là người đã dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ nắm tay tôi lần trước, thì ra là Thái Hậu nhảy xuống sông tự vẫn.

Thật là tức chết, thân chủ này sống cuộc sống phú quý nhàn nhã, hoàn toàn phù hợp với tiêu chí bản tiểu thư tôi theo đuổi “Ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đếm tiền đến khi tay chuột rút”, cuộc sống hạnh phúc, kết quả lại còn đi tự sát, nằng không vội vã, linh hồn nhỏ bé thăng thiên, mà tôi lại thảm, không có tuổi thanh xuân tốt, lại còn nhập vào thân thể lão thái bà.

Ông trời ở đâu, Quan Âm, Ngọc Hoàng đại đế, chúa Jesus ở đâu, tôi đắc tội với người khi nào, tại sao lại muốn tôi đây thâm thể này, càng nghĩ càng cảm thấy buồn bã, tôi thấy mình thực sự xui xẻo đến tận cùng rồi.

Ài, nhưng bây giờ làm thế nào, dù tôi hận chết phiền chết thì cũng là lão thái bà này rồi, Thái hậu lão Phật gia, thật là nghĩ như thế nào cũng là oán khí ngất trời.

Chỉ là mấy ngày nay, căn cứ vào việc Như Nguyệt áp a áp ứng miêu tả cùng bản nhân tôi quan sát, Thái hậu này thật sự rất không được yêu quý.

Không từ mà biết, đã nói ba ngày qua này, Phi Phụng Cung đến cả một người cũng không ai tới thăm hỏi, nhắc tới hoàng cung hẳn là không ít người, lại nói địa vị Thái hậu cũng là cao quý, làm sao xảy ra chuyện lớn thế này mà không ai đến xem? Hoàng đế hoàng hậu hoàng tử hoàng nữ đi đâu cả rồi?

Theo tôi thấy, Thái hậu này cũng giống lãnh cung phi rồi, quả phụ + lão thái bà + một đám thái giám cung nữ + không có thân tình = không có thể lực không có trai đẹp không có cung đấu bị người khác vứt bỏ..... Ách, phân tích như vậy, khó trách Thái hậu này muốn tự sát, khó trách cuộc sống nằng không có theo đuổi, chỉ đành tìm cái chết, tôi thật sự đồng tình với nằng.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, không có thể lực không ai trông nom chính là không có cung đấu, tình cảm tốt, phải biết té bào nào của tôi quá ít, dính vào những nơi phức tạp, vạn không cẩn thận lại dễ mất mạng, mặc dù bây giờ tôi là lão bà rồi, nhưng cũng rất sợ chết. Nhưng, không có hoàng tử hoàng nữ có chút

không thể tưởng tượng nổi, không có bọn họ, vậy ta đây Thái hậu làm như thế nào mà tại thượng, nhưng không sao cả, không có nam nữ cũng không có nhớ thương, tôi muốn xuyên qua, thuận nước đẩy thuyền. Nhưng không có thể lực không có trai đẹp, cuộc sống này thật là quá hắc ám rồi, lần này tôi sẽ hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ hết biện pháp trở lại nơi đô thị thế kỷ 21, tiếp tục đi làm, yy trai đẹp hạnh phúc mỗi ngày.

Ừ, cứ như vậy đi, chờ tôi có khả năng nhúc nhích, sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch trở về, Thái hậu lão phật gia này thoạt nhìn phú quý những cũng khá phức tạp, tôi là người hiện đại không giải quyết việc cổ đại được..

Nghĩ như vậy, tôi thở dài, liếc khuôn mặt nghiêm chỉnh đang nhìn tôi của Như Nguyệt, tôi quyết định hạ xuống, thăm dò một chút tin về mình. Ở nơi tôi xuyên qua này cũng chính là nơi tôi phải sống qua ngày, tôi dù gì cũng nên làm rõ ràng tôi là ai thôi.

Không sai, ba ngày rồi, tôi đã tỉnh lại ba ngày rồi, mà tôi còn không biết tên tôi là gì.....

"Như Nguyệt." Tôi bắt đầu chán đến chết khi gọi thị nữ.

"Có nô tỳ."

"Người biết, hiện tại ta cũng không nghĩ ra được gì, người nói cho ta nghe một chút chuyện của ta đi, cũng khiến ta giải bớt nhiều nỗi buồn." Giả bộ mất trí nhớ quả nhiên là việc người ta xuyên qua dùng, chủ yếu là bất tỉnh nhân sự, làm bộ như quên mất những việc hồi trước!

Tôi vừa than thở vừa lấy lòng nha hoàn mỹ nhân kia, bây giờ mặc dù tôi là chủ tử nàng là nô tài, nhưng dù sao tôi cũng sống ở một nơi là Xã Hội Chủ Nghĩa Hiện Đại Hóa, xã hội nô lệ đã không còn, tôn trọng nhân quyền, đến hoàng cung cũng giống vậy, tôi là người phẩm chất tốt ở thế kỷ 21, thật tự hào! Hơn nữa, hiện tại quá khứ của Thái hậu này chỉ dựa vào thông tin từ nàng, nếu là đặc tộ nàng, tôi tìm ai đây?

Cũng may nét mặt Như Nguyệt rất bình thường, hình như sớm đã thành thói quen không giải thích được của Thái hậu, không nhìn tôi như bị thần kinh..

Ừ, rất tốt, phản ứng của Như Nguyệt không thái quá, không xem tôi là mắc bệnh thần kinh, cũng không nghĩ tôi bị điên, thì ra Thái hậu là thích ba ngày thì hai ngày chơi mất trí nhớ, cho nên thị nữ nàng cũng được huấn luyện xương đồng da sắt, chịu đánh cũng cục gạch rồi.....

"Chuyện này..... Thái hậu muốn biết cái gì?" Nét mặt Như Nguyệt có chút co quắp, quả nhiên nàng cảm thấy tôi đang chơi cùng nàng, đoán chừng sợ bản thân không cẩn thận nói sai cái gì sẽ bị tôi trách phạt.

"Cái gì ta cũng muốn biết, tên của ta, thân phận, bây giờ chúng ta đang đối mặt chuyện gì trong cung." Tôi thẳng khí hùng mở miệng, vốn dĩ cái gì tôi cũng không biết, nếu hỏi đương nhiên là muốn hỏi rõ ràng, "Người mặc dù nói, vô luận người nói cái gì, Bôn cung cũng thứ cho người vô tội, như vậy người có thể yên tâm chưa?" Tôi phất tay một cái, hào khí ngàn vạn vũ ngực bảo đảm. Chắc, tôi cũng không phải là Bạo Quân, làm lại có xu hướng chém đầu vô cớ.

Tôi liếc Như Nguyệt một cái, nghĩ thầm lúc này nàng luôn có thể an tâm đi, quả nhiên, đầu tiên Như Nguyệt chỉ ngây ngốc nhìn tôi, động tác khoe miệng dần mở, ngón tay có chút vận vẹo, chỉ là ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại, phản ứng còn rất minh mẫn

..... Nếu là Thái hậu hỏi, nô tỳ nhất định nói thẳng." Như Nguyệt không kiêu ngạo không tự ti nhìn tôi, sau đó bắt đầu nói về cuộc sống vị thái hậu này.

Tôi vừa nghe Như Nguyệt miêu tả một lần, tôi không thể không nói, cuộc sống vị thái hậu này thật sự là đặc sắc đến khiến tôi hoài nghi, nàng chính là xuyên qua!

Nơi này là không biết quốc gia nào, tên là nước Hi Thừa, thập niên xa xưa..., dù sao chuyện lão tổ tông cùng tôi không liên quan, cũng không phải là lão tổ tông tôi, không đáng kể, về phần thân thể này, cũng chính là Thái hậu lão phật gia, khuê danh gọi là Tần Phiêu Phiêu, cũng giống tên tôi, tôi rất hoài nghi đó là lí do tôi xui xẻo chiếm lấy thân thể này, nghe nói Thái Sư Thái Bảo là trọng thần trong hai triều đại liên tiếp chỉ có một nữ nhi, đã gả cho tiên đế cảnh văn đế Hạ Hầu Xương làm hậu, Văn Đế sau khi chết thì nhi tử Hạ Hầu Dận thừa kế vương vị, cũng chính là Hoàng đế bây giờ, con trai của tôi.

Nghe Như Nguyệt kể lại, tôi thực sự khóc không ra nước mắt, vốn là muốn nhân nhả tìm mọi cách xuyên qua, nhưng bây giờ tôi hận không thể tự vẫn ngay tức khắc.

Là thế này, tôi không chỉ có nhi tử Hoàng đế ba mươi tuổi, nhi tử này còn có ba phi tần bốn quý nhân năm mỹ nhân sáu Chiêu Nghi bảy tài tử..... phức tạp, thật là phức tạp. Trong cung ngoại trừ các phi tử, tôi còn có nhi tử Vương gia 24 tuổi, hiện tại đang cai quản bộ Binh quyền, nghe nói diện mạo anh tuấn tiêu sái, nhân phẩm phong lưu, cá tính bướng bỉnh, hình dung này, căn bản chính là Hoa Hoa Công Tử con nhà giàu rồi. Còn chưa hết, tôi còn có một tiểu công chúa 18 tuổi, nghe nói nữ nhi này trên không phải phòng khách dưới không phải phòng bếp, cao ngạo giống như Phụng Hoàng, tính tình là Vương Hi Phụng tái thế, là luân hồi của rồng phun lửa, một đóa hoa hồng điển hình, yêu mẹ mê người nhưng là toàn thân đều là gai đâm, kết quả là đến 18 tuổi mà không ai dám cưới. Mỗi lần Hoàng đế cảm thấy không vừa mắt người nào liền nói sẽ gả công chúa cho, đại thần kia lập tức sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tôi nghe chột rất muốn cười, cả nhà này, thật là quý dị.

Nhưng hiện tại tôi lại không tài nào cười nổi, ba đứa con lớn như vậy, lão thái thái tôi đây chắc hẳn đã già rồi? Nghĩ như vậy, tôi nhất thời nhủ lại gương mặt, buồn bực.

Ghét, cổ nhân kết hôn sanh con sớm làm gì? Hại tôi trở thành lão thái thái cao quý, giá thị trường hoàn toàn không có, nghĩ đến những chuyện xuyên không kia đều có trai đẹp vây quanh, thế mà tôi lại xui xẻo đến vậy sao?

"Nếu ta có nhiều nhi tử như vậy..... Vậy tại sao mấy ngày nay bọn họ lại không ai tới nhìn ta?" Tôi nhảm chán nói, ăn một miếng kem Tuyết Hoa, hai miếng bánh đậu phộng, ba chén canh ngân nhĩ, bốn quả chuối năm con quả táo sáu con quả lê, vẫn chưa thỏa mãn tiếp tục ôm nửa quả dưa hấu bắt đầu gặm. Tâm tình không tốt thì khẩu luôn luôn tốt mà.

"Cái này....." Không biết là bởi vì nghe được tôi hỏi vấn đề này, hay là bởi vì nhìn thấy khẩu vị tốt của tôi, mà khẩu miệng Như Nguyệt tiếp tục co quắp, "Đó là bởi vì....."

"Bởi vì sao? Làm sao áp a áp ứng thế, nói mau." Không biết là tôi đang cực kỳ quan tâm hay sao?

"Chẳng lẽ không phải vì Thái hậu đã từng nói: chết cũng không muốn nhìn thấy mặt người họ sao?" Như Nguyệt thốt ra, mắt ta chợt lóe sáng vô tội nhìn nàng.

"A, hoá ra là như vậy." Tôi tiếp tục nháy mắt, tiếp tục giả vờ vô tội, thuần khiết cực kỳ thuần khiết, thiếu chút nữa trên mặt hiện lên hai chữ "thuần khiết" rồi, "Vậy quan hệ của ta với Hoàng đế, Vương gia, Công chúa rất tệ sao? Vậy mấy phi tần thì thế nào? Vương gia đã thành thân chưa?" Tôi tiếp tục đưa ra một đồng vấn đề bất quái.

Lúc này không bất quái, khi nào bất quái? Edit tại dien.dan.le.quy.don

"Dạ..... cái này sao, không phải là rất tệ..... Chỉ là....." Như Nguyệt áp a áp ứng lần nữa.

"Đó là như thế nào? Tôn kính nhưng lạnh lùng? Không đề ý lẫn nhau? Hay gặp mặt lại gây sự?" Còn có thể như thế nào nữa? Tôi cau mày.

"Cũng không phải đều là như vậy....." Như Nguyệt thận trọng nhìn tôi, cẩn trọng dùng từ, "Là có..... Là có..... có chút mập mờ." Tiểu mỹ nữ suy nghĩ hồi lâu, tìm được một từ để hình dung, tôi ngay lập tức sốc.

Mập mờ.....

Tôi thật sự hết ý kiến, Thái hậu và nhi tử, nhi nữ của mình lại có quan hệ mập mờ..... Lạnh đến buồn nôn, tôi bắt đầu cầu nguyện đời này bọn họ sẽ không xuất hiện, tôi đây xuyên qua thật sự không biết xử lý mối quan hệ của lão thái bà này với những người trẻ tuổi như thế nào, hơn nữa còn quan hệ mập mờ.

Người cổ đại, quả nhiên rất dâm loạn, tôi đưa ra kết luận này.

Ngày mai bắt đầu tìm cái chết..... Không đúng, xuyên qua đi, một tay tôi đưa về phía Như Nguyệt, vừa nghĩ hỗn loạn, tiếp tục ở nơi quỷ quái này chắc chắn tôi sẽ thành người điên!

Buổi tối, tôi nằm mơ, mơ thấy lão thái bà tóc trắng xóa dắt theo một nam nhân trẻ tuổi, trong mập mờ..... Mà bên người lại còn có một trai đẹp khác, xem tôi đào hoa lấp lánh, còn có một mỹ nữ kiều diễm như đoá hoa hồng, hướng về phía tôi phóng điện.....

Mồ hôi lạnh khiến tôi tỉnh lại, tôi quyết định dù thế nào cũng phải xuyên trở lại, thân thể kia nuôi hay không nuôi cũng như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Năm nay lưu hành xuyên qua

—— Mục đích xuyên qua: tìm cái chết, là vì để xuyên trở về!

Phi Phượng Cung vẫn vắng lạnh như cũ, chỉ đành đập muỗi bắt bướm giết thời gian, đối với trạng thái này tôi thực sự rất hài lòng, không ai đến quấy rầy tôi mới có thể thực hiện kế hoạch xuyên qua lại.

Mấy ngày nay vừa dưỡng thương vừa dò thăm tình huống của nơi này, coi như tôi đã nghĩ thông suốt, hoàng cung Phú Quý này không có duyên với tôi, tôi thoát thân sớm thì tốt hơn.

Chỉ là, theo kinh nghiệm của những truyện xuyên không và của tôi, yếu tố đầu tiên xuyên qua là: ngoài ý muốn. Dù sao không là tự sát, bị giết, bắn chết thì cũng là tai nạn xe cộ, nhảy núi, vãn vãn, càng kích thích càng ngoài ý muốn càng xuyên qua. Như vậy có thể thấy được, căn bản tôi đây muốn xuyên qua chính là liều mạng, làm không tốt coi như cùng Tử Thần đi uống trà chiều rồi.

Nhưng so với cuộc sống móc meo ở chỗ này, tôi cảm thấy mình nên đi thử vận khí của bản thân tốt hơn, mười tám năm sau đó sẽ là một vị hảo hán..... Vì vậy tôi bắt đầu tìm chết.

Bọn cung nữ thái giám, bao gồm Như Nguyệt sớm đã bị tôi đuổi qua một bên, có bọn họ nhìn chăm chăm dĩ nhiên tôi không thể tìm cái chết, dạo này, tìm cái chết thật đúng là không dễ dàng, tôi cảm thán.

Nỗ lực thực hiện kế hoạch, bây giờ tôi có thể thử một số phương pháp: treo cổ, uống thuốc độc, cắt cổ, nhảy sông tự vẫn, nhảy lầu..... Chắc, phương pháp thật ít, tôi cau mày.

Chỉ là uống thuốc độc..... quên đi, mặc dù đây là phương thức đơn giản nhất nhưng lấy độc từ đâu đây, tôi không ngại thơ đến độ sai thái giám cung nữ đưa tới; về phần cắt cổ cũng không đùa giỡn được, tôi đã sớm tìm trong ngoài Phi Phụng Cung một lần, đừng nói là dao găm chủy thủ, ngay cả dao gọt trái cây cũng không tìm thấy, tôi cũng không thể dùng móng tay mà cắt cổ, thật không dễ theo đuổi rồi!

Ừ, đúng rồi, nữ nhân cổ đại rất thích nuốt vàng tự sát, cũng thích cầm cây trâm đâm vào cổ, nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên tôi nhớ đến cây trâm trên đầu, nhất thời run lên, không được không được, loại chết kiểu này thế nào cũng cảm thấy quá đáng sợ, hơn nữa phí của trời, tôi không thực hiện được, lão nhân gia tôi tương đối truyền thống, muốn chết cũng phải tìm cái chết thoải mái, nhảy lầu là cái chết quá thảm, không thể chết không toàn thân, mà thành trường cổ đại mặc dù cao, lục hóa làm cũng tốt, ngộ nhờ tôi không chết mà gãy tay gãy chân thì thua thiệt lớn, phương pháp này tiếp tục bỏ qua.

Còn dư lại, chính là treo cổ và nhảy sông tự vẫn.

Tôi nhẹo đầu suy nghĩ một chút, nhảy sông tự vẫn, có thể dễ dàng nhìn thấy khuôn mặt trắng tóc nâu của tôi, nhưng chết mà tinh thần còn bị kích thích, quyết định, vì chết có toàn thân, cộng thêm vẫn có thể không nhìn thấy mặt của Lão thái bà này, hôm nay bắt đầu thất cổ tự vẫn!

Lựa trắng, lựa trắng!

Tôi nhảy xuống giường bắt đầu tìm dụng cụ cần thiết: ba thước lựa trắng!

Tìm, tôi tìm, tôi tìm một chút, chặn bị tôi lôi xuống đất, gói đầu vút xuống viện, thảm ném tới khay trà, y phục vút đầy đất đều là..... Đáng tiếc, vẫn không có lựa trắng.

“Thái hậu, trong cung có thích khách sao?” Tôi còn đang cảm thấy buồn bực vì cái gì cũng không tìm được thì Như Nguyệt bung com trưa đi vào, thấy cảnh tượng như thế đột nhiên thất sắc.

Tôi quay đầu nhìn nàng cười cười, nhìn thân người phần hồng dụ dàng nói: “Như Nguyệt, Phi Phụng Cung chúng ta sao lại không có lựa trắng.” Khiến tôi hao phí nhiều công sức cho việc xuyên qua.

“Thái hậu..... Thái hậu thứ tội, Thái hậu thứ tội, nô tỳ..... Nô tỳ..... không muốn chết.....” Cái gì thế này?? Nghe được tôi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Nguyệt dụ dàng xinh đẹp nhất thời xanh trắng, bờ môi run rẩy, phịch một tiếng ở trước mặt tôi quỵ xuống, com trưa rớt xuống đất, khiến phòng tôi càng thêm nhếch nhác.

Như Nguyệt vẫn còn phát run, tôi nghiêng đầu không hiểu nhìn nàng, kỳ quái, rõ ràng là ta muốn tìm lựa trắng thất cổ, nàng sao lại sợ đến thế? Tôi nhìn đừ tợn làm sao?

“Như Nguyệt, nghe đây, không có việc gì mà động một chút là quỵ, người đang rèn luyện cho cơ bắp chân độ mềm dẻo sao?” Tôi nâng eo đi tới, rất tốt bụng giải thích cho nàng, “Nói cho ta biết, lựa trắng ở đâu? Không tìm được ta treo cổ thế nào.” Nguy rồi, không cẩn thận bật thốt lên, tôi lập tức che miệng nhìn nàng cười khúc khích, gặp quý, làm sao tôi lại không cẩn thận mà nói ra, trong lòng tôi hối hận, nhìn nàng, hi vọng vừa rồi nàng không nghe thấy gì hết, 5555, nếu không kế hoạch xuyên qua lại thất bại ngay lúc đầu sao? Tôi không muốn!

“Thái hậu..... người làm sao có thể nói ra những lời này?” Quả nhiên, Như Nguyệt nghe thấy lời của tôi nói rồi, lúc này nàng không run lên cũng không rung động, sống lưng thẳng, người cũng tỉnh thần, nói chuyện cũng trung khí mười phần, đôi mắt như có lửa kia gắt gao nhìn tôi, giống như tôi chính là đứa bé bướng bỉnh, thiếu dạy dỗ.

Ai, tôi đây là Thái hậu, thật đúng là không có đất vị, tôi cảm thán.

“Hắc hắc, cái đó, ta cái gì cũng không nói, người không nghe gì cả.....” Tôi ha ha thương lượng.

“Thái hậu, Lão Nhân Gia rốt cuộc muốn gây ra bao nhiêu thị phi mới có thể tự mình hiểu thân phận của mình!” Như Nguyệt vẫn không nghe tôi, nổi giận đứng lên, hung hăng tròn mắt nhìn tôi một cái, “Hề có việc gì không vừa ý lại hạnh hạ mình, nhảy sông tự vẫn, treo cổ, sao người lại không dứt khoát một chút, trực tiếp uống thuốc độc tự vẫn cho đến chết, hoàng thượng không đến với người người không cam lòng sao? Hoàng thượng cười hoàng hậu người cứ khổ sở như vậy sao? Thái hậu, người cũng đừng quên, người là Thái hậu, là mẫu nghi thiên hạ, coi như người tìm đến cái chết cũng sẽ không thay đổi được quyết tâm của hoàng thượng! Nếu quả thật sống như vậy không chịu được, sao trước kia người không chôn sống cùng tiên đế đi, tốt hơn là bây giờ người lại giày vò hạ nhân chúng thần.” Như Nguyệt dường như bộc phát, hoàn toàn quên mất thân phận tỳ nữ, hướng về phía tôi rống to.

Khiến tôi đầy nước mắt lưng tròng, vô cùng buồn bã uất ức, tôi không phải là muốn tự sát hay sao? Điều này vẫn còn trong giai đoạn thực hiện, những thứ trước kia không liên quan đến tôi, Như Nguyệt người trách lầm rồi, tôi muốn chống án tôi muốn kháng nghị.....

“Như Nguyệt.....” Tôi gọi nàng, nhưng Như Nguyệt không để ý tới tôi, hung hăng tròn mắt nhìn tôi một cái, đầy lòng thâm thù đại hận chạy, chỉ bỏ lại một câu oán niệm sâu nặng: “Người muốn tìm đến cái chết thì tới nơi vắng vẻ mà chết, đừng liên lụy tới nô tỳ chúng thần phải chôn theo! Chỉ là nô tỳ khuyên người một câu: “Dù người chết trăm ngàn lần thì ngài ấy cũng không để ý tới người!” Nói xong, nàng liền chạy vội, còn nhìn tôi bằng đôi mắt căm phẫn và khinh bỉ.

Tôi rất vô tội, thật rất vô tội, nhìn phòng bừa bãi còn có mỹ nữ bỏ chạy, tôi cúi đầu nỗ lực suy nghĩ một chút lời Như Nguyệt nói, chợt bừng tỉnh hiểu ra: Tôi hiểu rồi, ý tứ của Như Nguyệt chính là không ngăn cản tôi tìm cái chết, chỉ cần tôi chết cách xa nàng một chút là được rồi.....

Thiệt là, sợ bị tôi liên lụy thì nói sớm đi, tôi tìm cái chết là không sai, nhưng tôi không có xấu tính mà muốn liên lụy tới các người, trong lòng tôi oán thăm, chỉ là cảm giác giống như có đồ gì quan trọng bị tôi bỏ quên.

Quan cái khi gió, bây giờ đổi tôi mà nói bỏ quên cái gì cũng không quan trọng, mà là nhanh chóng tìm một nơi bí ẩn —— tiếp tục tìm cái chết!

Vì vậy tôi vui mừng hấp ta hấp tấp cười khúc khích, lúc này không có ai ngăn cản tôi tiếp tục tự sát, ừ, chỉ là ở đâu mới đủ bí ẩn đây? Tôi nhìn chung quanh một chút, phát hiện Phi Phụng Cung đi ra ngoài có một khu rừng nhỏ, nơi đó hình như còn có một ngôi đình, dường như còn có một rãnh sông sâu..... Khụ, giết người phóng hỏa..... Không đúng, là địa phương tự sát dễ xuyên không tốt.

Vì vậy tôi liền ngang lăm liệt bỏ kế hoạch ba thước lụa trắng, vội vàng chạy về phía khu rừng bí ẩn, đương đương đương, tự sát đi vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thì ra Thái hậu rất không bị cản trở

Editor: Tiểu Song

Tôi đi với tốc độ rất nhanh, hừ “Phượng pháp tiến hành xuyên không cuối cùng”, tôi vui vẻ chạy đến nơi lý tưởng để tự sát, dọc theo đường đi bước chân tôi như nhũ yến, phấn khích chạy quanh.

Từ Thần, ta tới đây! Hai mắt tôi lóe ra ánh sáng màu xanh lá cây, dọc theo đường đi thái giám cung nữ có lẽ nhìn thấy sự hưng phấn của tôi, từng người một sắc mặt đỏ thắm, cả người run rẩy, mà bởi vì tôi lúc này tâm tình quá tốt, vừa đi còn gửi cho bọn ngàn nụ hôn gió, chặc chặc, nhưng điều thực sự đáng tiếc, tôi chỉ cách nơi cần đến 3 bước, tác phong phản phong kiến phản đế quốc của tôi lập tức bị đại diện dân chúng Như Nguyệt xuất hiện cản trở, hơn nữa còn dùng vẻ mặt tức giận nhìn tôi.

“Thái hậu, người đi đâu?” Giọng nói cực kỳ tức giận phát ra, âm thanh khiến tôi đau não, tai trái nhất thời tê liệt.

Tâm tình tốt của tôi dừng lại, có chút đáng tiếc liếc nhìn “Thánh địa” cách đó không ra, còn kém một chút xíu nữa thôi, chỉ có điều đây vốn là Như Nguyệt chỉ điểm nên tôi nghĩ nàng sẽ không cản trở. Nghĩ đến Như Nguyệt coi như là ân nhân, tôi không khỏi quỵn rừ cười một tiếng, phui xuống tầng nếp nhăn, “Như Nguyệt, có chuyện gì sao?” Không có việc gì thì tránh mau, bản tiểu thư muốn xuyên qua đang rất vội vàng, không nên quấy rầy!

Nếu không phải là tại người chỉ điểm “Mê cung” cho ta, miễn phí dâng tặng một thánh địa tự sát, ta sẽ không cho người nhìn miễn phí.

“Người muốn làm gì?” Khóe miệng của nàng có chút co quắp.

“Tự sát, người đã nói muốn tự sát thì bí mật một chút, ta đã rất khiêm tốn rồi.” Tôi thân thiện mỉm cười, dùng sức liếc nhìn nơi cách đó không xa như chuột nhìn thấy gạo.

Không biết có phải là tôi ảo giác hay không, trên trán Như Nguyệt giống như xuất hiện vài vạch đen, đôi mắt như chuông đồng, quả đám hình như muốn đâm lên đầu tôi.....

Kỳ quái, nàng làm sao vậy? Muốn mưu sát sao? Lá gan cung nữ này cũng quá lớn thôi.....

Tôi không hiểu nhìn nàng. Edit tại dien.dan.le.quy.don

“Tự sát?” Hai chữ này từ trong miệng của nàng phát ra, rất có khí thế.

“Đúng vậy.” Tôi nháy nháy mắt, vui vẻ xoay vòng vòng, “Người không phải nói muốn ta đi bồi tiên đế nhanh hay sao, xem ra người cũng không phải là rất yêu thích ta, ta chết không phải rất tốt sao.” Tôi giải thích, nhưng khóe miệng của nàng lại co quắp lần nữa, miệng giống như sắp sùi bọt mép. Đưa bé đáng thương, nhất định là chưa từng thấy qua người có tư tưởng tự sát thế này, ai, nữ tử cổ đại thật là quá ngây thơ rồi.

“Yên tâm Yên tâm, không cần lo lắng, ta đã phát hiện ra một chỗ tự sát rất tốt, tuyệt đối sẽ không liên lụy tới các người, ta chết của ta, người sống của người, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, đầu đã vào đây, có phải rất tốt hay không?” Tôi đồng tình vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi, cảm thấy nhân cách bản thân quá tuyệt vời, cảm thông cho người khác, cho nên nói, tôi đây không được gả đi mà còn xuyên vào thân thể lão thái bà, quả thật chính là trời cao đối với tôi trần trướng đồ kỳ, tôi khi dễ trời cao!

Thế nhưng quay về lúc này, tôi vừa dứt lời, còn chưa kịp cảm thán nhân phẩm tôi cao thượng, miệng Như Nguyệt đã sùi bọt mép quỵ xuống, đối với tôi vừa khóc vừa kêu, “Ông trời ơi, ta không muốn sống.....”

Hả? Lại một người muốn tự sát? Mắt tôi sáng lên nhìn chằm chằm đôi mắt đang sáng lên của nàng, thì ra là người cùng chí hướng, sao không nói sớm đi, thiệt là, tỷ tỷ đây sớm biết thì đã mang theo người đi tự sát cùng rồi..

Tiếng khóc càng một lớn khiến tôi cảm thấy từ bi, cảm thương trái tim yếu đuối này mà muốn làm từ thiện., nhất thời tôi cảm thấy được mình vĩ đại, vì vậy tôi vô cùng hào khí đỡ nàng dậy, vỗ ngực bảo đảm, “Nhanh Nguyệt đừng khóc, ta sẽ đưa theo ngươi cùng chết.” Nói xong, tôi hăng hái kéo Nhanh Nguyệt, mà Nhanh Nguyệt, đã trợn trắng mắt ngất đi.

Ai, đứa bé đáng thương, nghe được có thể chết cũng vui mừng đến như vậy, tôi đồng tình lắc đầu một cái, nghĩ thầm trong cung này thật đúng là nơi ăn tươi nuốt sống, khó trách mỹ nữ thế này cũng muốn tự sát, chỉ là coi như nàng vận khí tốt, à không, gặp phải tôi, tôi nhất định bảo đảm nàng sẽ thuận lợi mà chết..

Ừ, quả nhiên tôi rất thiện lương.

Hạnh phúc nghĩ tới, tôi kéo Nhanh Nguyệt đi tới Thánh Địa của tôi —— một khu rừng bí ẩn.

A, chỗ từ vong lý tưởng, rãnh sâu như vậy, địa điểm bí mật như vậy, dù tôi có thể hóa thành đồng xương trắng cũng chẳng ai tìm được, quá hoàn mỹ! Tôi không khỏi cảm khái một tiếng, hạnh phúc vô cùng liền tung người nhảy xuống, bắt đầu đến gần với cái chết, a, thế kỷ 21, a, mỹ nam, a, trai đẹp..... Tôi đã trở về!

Tôi tung, tôi nhảy, tôi chạy, tôi..... Ah ah ah, tại sao tôi nhảy nửa ngày vẫn là ở phía trên này? Tôi nghi ngờ nháy nháy mắt, quay đầu lại, thì ra là váy của ta đang bị Nhanh Nguyệt ở đằng sau kéo, nhất thời mặt vạch đen, cái nha đầu quỷ này, tại sao lại ngăn cản tôi?

Mặt tôi tối sầm phát điên, vốn là nghĩ việc xuyên qua sẽ thực hiện được, đều là do nha đầu chết tiệt này, nàng cho là tìm cái chết rất dễ dàng sao? Tôi đây mất bao nhiêu công sức mới thực hiện được, 55555, tôi muốn kháng nghị!

Tôi thật sự khóc không ra nước mắt, nhìn nàng, mắng cũng không mắng ra được, ỉu xiu.

“Ngươi làm sao vậy? Làm sao ba lần bốn lượt đều phá hỏng chuyện tốt của ta.” Tôi buồn bực, dù sao bị nàng nắm váy như vậy tôi cũng không tự sát được, dứt khoát đặt mộng ngồi xuống, bắt đầu hờn dỗi.

“Thái hậu, chẳng lẽ cho tới bây giờ nội tâm người vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn còn vì hoàng thượng mà hận nô tỳ sao? Hay là muốn nô tỳ chết rồi, Thái hậu mới có thể an tâm sống nữa?” Quý dĩ, giọng nói Nhanh Nguyệt sao lại thâm trầm như thế?

Ai oán tôi sao, tôi bất mãn quay đầu lườm nàng một cái, lại phát hiện khuôn mặt nàng đầy nước mắt, thê thê thảm thảm ưu tư nhìn tôi, giống như đứa con gái nhỏ.

Lạnh đến buồn nôn, bình sinh tôi sợ nhất là nhìn mỹ nhân khóc, nhất thời dọa tôi run lên, tâm cũng luống cuống, nhảy dựng lên liền an ủi nàng, “Ai ai ai, người đừng khóc, mới vừa rồi là người nói người không muốn sống nên ta mới đưa người cùng chết, người đã không muốn chết vậy thì nói sớm đi, ta cũng sẽ không ép người..... Hơn nữa ta chết của ta, có quan hệ gì với Hoàng đế chứ, cũng không có quan hệ với người.....” Ta một hồi nhức đầu, kỳ quái, tại sao nàng lại nói ta hận nàng, còn liên lụy đến Hoàng đế?

“Chẳng lẽ Thái hậu không phải là vì Hoàng đế muốn kết hôn nô tỳ, cho nên mới muốn nô tỳ vào Phi Phụng Cung hầu hạ sao? Nô tỳ và Hoàng đế không có quan hệ, hơn nữa Thái hậu không nhớ rõ sao, hoàng thượng đã nói, nếu như không chăm sóc tốt Thái hậu, sẽ ban cho nô tỳ cái chết, Thái hậu làm như vậy, không phải muốn thần chết thì là gì? Thái hậu cứ như vậy hận thần sao?” Nước mắt Nhanh Nguyệt rơi như mưa nhìn tôi, buồn bã vô cùng khóc lóc kể lể, bộ dáng kia quả thật so với Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành [1] còn khi thế hùng hậu hơn. Dien~dan~le~quy~don

[1] Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành: Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương (孟姜女) là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vì mệt dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Phải nói trước kia tôi không tin Mạnh Khương Nữ có thể khóc Trường Thành, bây giờ là tôi hối hận rồi, là tôi sai lầm rồi, nước mắt là vĩ đại, cái gì Trường Thành chứ, ngay cả trái đất cũng sẽ ngập lụt.....

Tôi hoàn toàn ngơ ngẩn, cái gì là cái gì thế này?

Thái hậu này, cùng con trai của mình, còn có vị cung nữ này..... Quý thần ơi, cuối cùng tôi xâu chuỗi lại những lời trước đó và bây giờ của Nhanh Nguyệt, tôi rốt cuộc cũng hiểu rõ, ôi, cô nhân quả nhiên rất âm loạn, Thái hậu lại cùng nhĩ tử Hoàng đế có quan hệ này, khó trách nói là mờ ám, khó trách muốn tự sát, lại là vì ghen, tôi run, 5555, giết tôi đi, lúc này tôi thật không muốn sống nữa! Trời ạ, Lão bà bà + con trai..... Hoàn toàn không phù hợp với nguyên tắc của tôi, run rẩy, run rẩy, tiếp tục run rẩy.....

Đầu tôi đầy vạch đen, tránh ra khỏi tay Nhanh Nguyệt, ai cũng đừng cản tôi tìm cái chết! Thái hậu không bị cản trở này tôi không cần, hãy để cho tôi nhanh chóng chết đi.

Vì vậy tôi liền ngang lăm liệt chạy đến rãnh sâu!

Nhưng..... Ah ah ah, tại sao tôi còn ở trên mặt đất bằng? Một phút, hai phút, ba phút..... A a a a, rốt cuộc tôi không nhịn được nổi giận, bởi vì tôi phát

hiện, tôi đến với địa ngục còn là thời gian dài..... Đem khát vọng của tôi cách xa trượng trượng.....

Tôi rót cuộc buồn bực điên cuồng hết lên, ngửa mặt lên trời kêu lớn, “Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào làm, không phải muốn tự sát hay sao? Tại sao ông trời cũng gây sự với ta?”

”Thái hậu.....” Tại thời điểm tôi phát điên, sau lưng vang lên thanh âm khiếp sợ, không cần nói đó chính là Như Nguyệt.

”Làm sao?” Tôi trừng mắt nhìn, tiểu thư tôi tâm tình hiện tại không tốt, không có việc gì thì đừng quấy rầy.

”Việc này..... Là người nói rảnh này quá bí ẩn, cũng rất nguy hiểm, không cần thận sẽ gặp điều bất trắc, không phải là muốn hoàng thượng phủ một lớp kính dày.....” Như Nguyệt bị tôi làm sợ đến sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói, nhưng lời nàng nói khiến tôi càng thêm tức giận, Thái hậu khốn kiếp này, nàng đoán chắc sau khi nàng tự sát thì người xuyên qua nàng muốn xuyên qua lại hay sao? Tôi giận!

”Người nói là ta?” Tôi hung dữ mở miệng.

”Không có..... Không sai..... Chính là Thái hậu lão nhân gia.....” Như Nguyệt tiếp tục run, tần số run vô cùng khả quan, đoán chừng có thể làm một cái sáng tốt.

”Lão nhân gia ta? Ta lớn tuổi lắm sao? Cái gì lão nhân gia lão nhân gia? Người đang trù ẻo ta mau già để mau chết sao?” Tôi bắt mắt nhìn Như Nguyệt một cái, bởi vì thật sự rất giận dữ, tôi quên mình bây giờ đã nhập vào thân thể Thái hậu, là một “Lão nhân gia” chính cống.

Nhưng điều không nghĩ tới chính là, Như Nguyệt vừa nói vừa quỳ lần thứ n, lớn tiếng gào khóc, “Không không không, Thái hậu năm nay chỉ mới 20 tuổi, làm sao già được, là nô tỳ sai, nô tỳ đáng chết, Thái hậu xin tha cho nô tỳ.....” Âm thanh thê thảm, từng chữ chua cay, tôi vốn muốn khóc cảm thông, nhưng xin lỗi, mỹ nữ, tôi không phải là cô ý muốn cô dập đầu quỳ gối, thật sự là ta đã không có hơi sức để ý tới người, ta đã hoàn toàn hóa đá.....

Thì ra là, Thái hậu này không chỉ không bị cản trở, hơn nữa còn trẻ tuổi..... Hoàng thái hậu 20 tuổi..... nhì từ Hoàng đế 30 tuổi..... Khó trách..... Quan hệ giữa bọn họ là mờ ám.....

Tôi rụt, khoe miệng co gập, liếc mắt cúi đầu ngã quỵ đi xuống, ấn tượng cuối cùng là tiếng khóc của Như Nguyệt kinh thiên động địa.

Mamma-Mia, tha cho tôi đi, đùa giỡn gì đây? Cung đình cổ đại hay Lôi Vũ [2]? Phùng Tiểu Cương [3] hãy Dạ yến [4]? Tôi không biết, tôi học máu, sắp chết sớm rồi....

[2] Lôi Vũ: Tên một cuốn sách của tác giả Tào Ngưu “Lôi Vũ - 100 Kiệt Tác Sân Khấu Thế Giới”

[3] Phùng Tiểu Cương: Đạo diễn người Trung Quốc

[4] Dạ Yến: Phim cổ trang TQ dựa trên lịch sử

55555, tôi sai lầm rồi, thì ra là Thái hậu không nhất định phải là lão thái bà, hơn nữa còn có thể là thanh niên rất không bị cản trở, cư nhiên so với tôi còn trẻ hơn, cư nhiên đuôi ngược con trai của mình, tôi nghiêm trọng hoài nghi người đạo đức tiêu chuẩn đầu năm nay.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đều là Thái hậu gây ra họa

Editor: Tiểu Song

—— Định luật xuyên qua: Xuyên đến dễ dàng, muốn đi khó khăn, não loạn chưa xong.

”Thái hậu.....”

”Thái hậu.....”

”Thái hậu.....”

Phi Phượng Cung chìm trong một trận khóc kinh thiên động địa, nguyên nhân là bởi vì lão thái hậu tôi đây vì không chấp nhận được sự thật phũ phàng mà hôn mê bất tỉnh, bệnh tình nghiêm trọng khiến thái y âm trầm mặt, Như Nguyệt run rẩy sai người đi bẩm báo tới bệ hạ, mà tôi ngọt ngào khó thờ, cả người vô lực chỉ muốn giết người.

Đặc biệt là nghe thấy tiếng kêu than dậy khắp trời đất tôi càng muốn giết người, đây là lý lẽ gì? Hoàng thái hậu 20 tuổi, Hoàng đế 30 tuổi? Cổ nhân thật hỗn loạn, đầu óc tôi không khỏi xuất hiện vạch đen, thật không nghĩ tới tôi đây thân thể trẻ con như vậy, lại không nghĩ đến chính là: Thái hậu này và

hoàng thượng quan hệ mập mờ, cái gì đây?

Tôi rút cuộc cũng hiểu vì sao lại nhảy tự vẫn, cũng hiểu vì sao những công chúa hoàng thượng vương gia không tới nhìn một chút, cổ nhân thật thâm loạn, thật thâm loạn.....

Không được không được, tôi phải nhanh nghĩ biện pháp xuyên qua, tiếp tục như vậy nữa tôi thật sự sẽ chết! Thái hậu này quá thần kỳ, hoàng cung này cũng quá đáng sợ, không xuyên trở về thì thật sự là sống mà như chết, tôi kiên quyết không cần.

“Được rồi, đừng kêu than, cũng đừng khóc! Ta chưa chết” Những tiếng khóc kia khiến tôi nghe càng phiền lòng, tôi nhẫn nhịn không ngừng rống to một tiếng, kết quả bởi vì dùng sức quá độ, ô hô một tiếng, liếc mắt tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Buồn bực, đời trước tôi ghen chết, đời này tôi lại là biệt tử, ông trời ơi sao không cho tôi một cái chết có hình tượng một chút chứ? Khiến cho linh hồn tôi rời khỏi thân xác, tôi thật là tức giận!

“Không có biện pháp nào khác đâu đại tiểu thư, vì người đời trước làm điều xấu quá nhiều, hơn nữa ở địa ngục còn đắc tội với Diêm Vương đại nhân, Diêm Vương nói rồi, để cho ba đời của ngươi không chết từ tế, không ai thêm lấy không ai muốn.....” Đang lúc tôi tổn hơi sức, bên tai lại vang lên câu nói như vậy, người nào dám rửa tội hả? Không muốn sống nữa sao? Tôi nổi trận lôi đình quay đầu lại, chuẩn bị lao đầu tác chiến, dám nguyên rửa tội, lại còn ném tôi vào thời không quý dị, nhưng tôi còn chưa hóa ý nghĩ thành hành động, liền thất sắc thét lên, “A a a a, quý.....” Trời ạ, tôi đã thấy gì đây?

Một mảnh đen thui, người không ra người quý không ra quý cười đến âm hồn bất tán, phiêu phiêu dang dang trên không trung là vật gì đây?

Hắn hắn hắn.....sao có thể nói chuyện với tôi?

Dừng khí của tôi nhất thời trời dạt như nước, nhanh chóng tránh tên quý dị kia, bản tiểu thư tôi không có điểm gì khuyết điểm trừ việc thỉnh thoảng hơi nhất gan.

“Gào cái gì, không sai, ta là quý, ngươi cũng không phải là quý sao? Quý thấy quý, hai mắt lưng tròng mới đúng, cái người này thái độ gì vậy.” Thái độ của tên quý kia đối với tôi cực kỳ bất mãn, tiếp tục hướng về phía tôi.

Tôi run run muốn chạy trốn xa một chút, nhưng cả người nhũn ra, không chạy nổi, không thể làm gì khác ngoài trơ mắt ra nhìn tên quý cùng một nhà này đang tiến gần tới tôi.

5555, tên quý này quá đáng ghét, hắn cứ thế nhích đến gần, dùng cánh tay đầy lông ngán khuôn mặt của tôi, lộ ra hai hàm răng trắng, cười có chút hả hê, “Chắc chắn, xuyên qua rồi chứ sao.” Kỳ quái, lão huynh này giống như biết rõ bộ dạng của tôi? Lại còn biết tôi xuyên qua?

“Ngươi là kẻ hành à?” Gan tôi lớn hơn, nhìn hắn bóp chặt mặt của tôi, nhưng có vẻ không hứng thú ăn thịt tôi, tôi nhất thời yên tâm hơn.

Hô, hình dáng tôi mà hắn ta không nhận ra cũng không phải lỗi của hắn, tôi là người thế kỷ 21 đã có sự giáo dục dĩ nhiên không trông mặt mà bắt hình dong, sẽ chỉ ở trong lòng cảm thán một cái: ngoại hình này không thể gặp người!

“Kẻ hành? Ngươi mới là kẻ hành!” Mặt của Sứ Quý lão huynh [1] rút gân, lần này càng thêm xấu xí không thể nhìn, hắn trợn to hai mắt hung dữ bóp chặt vai tôi, dùng lực lắc qua lắc lại, “Ta là quý sai! Quý sai biết không?”

[1] Sứ Quý: Quý xấu xí

“Biết biết, quý sai lão huynh cầu xin ngươi đừng lắc nữa, tôi sẽ chết mất!” Trời ạ, người này hơi sức quá lớn rồi, muốn phát điên lên rồi, tôi bị hắn lắc mạnh như vật, choáng váng đầu óc! Hơn nữa, tôi còn có một đồng vấn đề cũng muốn hỏi vị lão huynh này đây.

“Hừ, ngươi bắt tôn [2] quý quyền!” Quý sai đại ca buông tôi ra, từ trên cao nhìn xuống nhìn tôi giáo dục, “Làm người phải có lễ phép, làm quý cũng phải có đức, kính già yêu trẻ, Ngũ Giảng Tứ Mỹ [3] là phép tắc.....” Nói lý thuyết đến gần hai giờ, tôi vừa co quắp vừa gật đầu, có chút hoài nghi có phải tên quý này mấy trăm năm không nói chuyện mới nói nhảm nhiều như vậy.....

[2] Bắt tôn: Không tôn trọng

[3] Ngũ Giảng Tứ Mỹ: Ngũ giảng bao gồm: văn minh, lịch sự, đạo đức, vệ sinh, trật tự; Tứ mỹ chỉ về đẹp của tâm hồn, ngôn ngữ, hành vi và hoàn cảnh.

Dù sao cũng tốt, vừa lúc để cho tôi thấm thía tin tức.

“Ề hèm, quý sai đại ca, ngươi nói những thứ này tôi đều hiểu..., từ bây giờ tôi nhất định sẽ bắt đầu tuân theo luật pháp kính già yêu trẻ, Ngũ Giảng Tứ Mỹ, nhưng quý sai đại ca à, tồ đã chết rồi sao?” Nếu quý sai tới, vậy tám phần là tôi đã chết rồi, nhưng vẫn muốn hỏi rõ ràng.

“Mạng ngươi không đến đường cùng.....” Quý sai đại ca nhìn hai mắt tôi, ho một tiếng, giọng nói chần chừ, khiến cho tôi nhất thời có dự cảm không ổn.

Mệnh không đến đường cùng, là ý gì? Còn nữa, vậy hắn xuất hiện vào thời điểm này là ý gì nữa đây?

Trong lòng tôi dừng một lúc, cảm giác thật không ổn.

“Có ý gì.....” Tôi nheo mắt lại, nhìn lướt qua nhục thể của tôi, đã tắt thở..., đám cung nữ đang ở nơi đó kêu rên đầu rồi, “Linh hồn tôi không phải đã rời

khỏi thể xác hay sao? Chẳng lẽ không phải vì đưa ta đi đầu thai mà ngươi mới tới?” Tôi bất mãn, thiết là, hiệu suất của địa ngục cũng quá tệ!

”Khụ khụ, chuyện là như vậy, kiếp trước của ngươi cũng chính là cuộc đời Tàn Phiêu Phiêu kia, ngươi vốn là có 80 năm sống tốt, nhưng khi lúc ra khỏi gốc rễ, ngươi lại chết đi, vừa lúc kiếp trước của ngươi đang tìm chết kiếm sống, cho nên chúng tôi đã đưa ngươi trả lại rồi.....” Quý sai đại ca rốt cuộc cảm thấy có lỗi với tôi, ngượng ngùng mở miệng.

Buồn bực, lý do này cũng quá.....ác tục rồi, chỉ vì chết mà xuyên lại trở về, nhưng tôi không phục, “Lúc ấy dù tôi chết nhưng mệnh không đến đường cùng thì sao không cho tôi sống lại? Nhục thể của tôi còn hòa tắng, sao lại để tôi đến nơi này? Thái hậu thì Thái hậu, có gì đặc biệt hơn người? Kiếp trước tôi dù gì cũng có thể tìm trai đẹp mà tán tỉnh, thế nhưng ở đây? Thái hậu Thái hậu, ngươi muốn để tôi thủ cả đời sao? Ngươi nói với tôi sự thật, đưa tôi đi trong thời điểm đó có phải là sai sót không? Nếu không tại sao tôi lại trở thành Thái hậu?” Càng nghĩ tôi càng buồn bực, thì ra tôi sẽ có cuộc sống tốt hơn nếu như địa ngục không làm việc sai sót điều gì, tôi cực kỳ giận dữ.

Ôi trời! Xuyên qua cũng không phải là không tốt, chỉ là lại thành Thái hậu, Thái hậu, dù trẻ tuổi thế nào cũng chỉ một quả phụ. Tôi chưa lập gia đình mà đã trở thành quả phụ thì quả thế thảm rồi, lại thêm đây lại là quả phụ đất giả nhất thiên hạ, tôi muốn hỏi xuân cũng rất khó.

Mạng của tôi khổ quá, thật sự khổ quá!

”Ngươi ngươi ngươi ngươi..... Ngươi đừng nhìn ta như vậy, đây không phải là lỗi của ta, căn bản chính là ngươi gây ra họa, ta đưa ngươi trở về từ địa ngục là tốt lắm rồi!” Quý sai đại ca bị tôi chửi đến mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng biện bạch, “Còn nói nữa sao, không phải vì kiếp trước của ngươi rất quá đáng sao? Vốn kiếp trước ngươi 20 tuổi bị trúng gió chết đi, nhưng chết thì chết, nha đầu ngươi lá gan quá lớn, dám đến điện diêm vương gặp đại nhân Diêm Vương xinh đẹp như hoa của bọn ta, đi đến gần còn mặt dày mày dạn muốn đại nhân Diêm Vương làm vị hôn phu của ngươi, ngươi không biết đại nhân Diêm Vương đã có lão bà hay sao? Địa phủ chúng tôi tuân theo phẩm đức một vợ một chồng, hơn nữa Vương Hòa vương phi của Địa phủ là hình mẫu tuyệt vời! Không giống như nhân loại các ngươi, hừm hừ, coi như ngươi xui xẻo, vốn dĩ người si mê đệ nhất mỹ nam Địa phủ đêm không hết, nhưng nha đầu ngươi đúng là không có mắt, cư nhiên trước mặt vương phi đưa bốn vương của ta.....”

”A, ta hiểu, thì ra là bởi vì đại nhân Diêm Vương cảm thấy gian tình của mình bị Vương phi phá vỡ, then quá thành giận!” Tôi chợt hiểu hiểu ra, vô tội nhìn hần, tò mò hỏi tôi, “Sau đó thì sao?”

Quý sai đại ca mồ hôi chảy ròng ròng nhìn tôi, ánh mắt kia vẫn quý dị, tôi mở trừng hai mắt tốt bụng nhìn hần, quan tâm mở miệng, “Quý sai đại ca làm sao vậy? Mắt ngươi rút gân phải không? Chẳng lẽ quý còn có thể ngã bệnh sao?” Lòng hiếu kỳ của tôi hoàn toàn kích phát ra ngoài.

”Ngươi mới rút gân! Tàn Phiêu Phiêu, chẳng lẽ ngươi đã quên, ta đang nói đến kiếp trước của ngươi, kiếp trước của ngươi đó có biết hay không hả! Làm ra chuyện này chính là do ngươi!” Hần rống to với tôi, dường như cực kỳ tức giận.

Tôi mở trừng hai mắt, uất ức, “Ta biết rõ đó là kiếp trước của ta, vậy có quan hệ gì với ta?”

”Đương nhiên là có quan hệ! Cho nên vương phi tức giận, vì trừng phạt ngươi, Vương quyết định khiến ba đời ngươi không ai thêm lấy, cho nên, ngươi đầu thai ba lượt sẽ không ai lấy làm lão bà.” Quý sai rất khinh bỉ nhìn chằm chằm tôi, cộng thêm tiết lộ một việc kinh thiên động địa.

Tôi học máu, thì ra là như vậy thì ra là như vậy! Khó trách nói rằng tôi thanh tú, dịu dàng, thiện lương, thân thiện, động lòng người, thượng phải phòng khách hạ vào phòng bếp, căn bản là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngay cả xe hơi thấy cũng muốn bế bánh! Điều kiện quá ưu tú của tôi như thế mà không ai muốn lấy, thì ra là Diêm Vương đồ kỵ hãm hại tôi!

Tốt, tôi muốn kiện lên cấp trên, tôi muốn chống án, đây là hần đang xâm phạm quý quyền! Đắc tội hần là đời trước của tôi, cũng không phải là đời này của tôi, người đàn ông này, thật sự là quá hẹp hòi rồi!

Tôi nhất thời nổi giận, gào khóc, nam nhân đầu năm nay, từ trái đất tới địa ngục, từ hiện đại đến cổ đại, khắp nơi đều là cực phẩm nam nhân, thật là quá đáng thật là quá đáng!

”Quan báo tư thù, ta muốn kiện Địa phủ các ngươi chấp pháp bắt công!” Tôi gào khóc kêu loạn.

”Bắt công cái đầu ngươi, Vương xử trí ngươi như vậy là còn tốt, đời trước của ngươi, chắc chắn, không phải là lỗi ta nên nói, thật là không bị cản trở, đầu tiên chính xác là thái tử phi, cuối cùng thành hoàng hậu, tiếp thành Thái hậu, còn không ngừng trở ngại hôn sự của Tân hoàng đế, theo quy định Địa phủ, cơ hội ngươi chuyển thế cũng không có!” Quý sai đại nhân liếc tôi một cái, chê tôi không biết cảm tạ.

Đi, tôi không quan tâm, không làm được người có gì đặc biệt hơn người, dù sao đối với tôi như vậy chính là không đúng, 555, khiến một mỹ nữ không ai thêm lấy, đó là vũ nhục! Vũ nhục! Tôi khóc.

”Không chuyển thế cũng tốt thôi, 555, các ngươi khi dễ người cô đơn như ta, không không không, là khi dễ Cô Hồn Dã Quý ta, đối với ta như vậy, 5555, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ta xuyên qua cũng là các ngươi cố ý, phải hay không? Không nên gạt ta, ôi trời, ta không tin chính nghĩa nữa rồi, đều là gạt người,.....” Tôi khóc nước mắt nước mũi chảy loạn xạ, còn kèm theo nước mắt mà cho hần chết chìm.

Hần thấy tôi khóc đến luống cuống tay chân, vội vàng tiến lên an ủi tôi, “Ngươi ngươi ngươi đừng khóc, không phải vì tương lai của ngươi mà đưa ngươi trở về kiếp trước, Vương Khả chúng tôi là người tốt, ngài nói rồi, muốn dùng đức báo oán, để cho ngươi tự tìm thấy mùa xuân của ngươi, tin rằng đời này không ai lấy ngươi sẽ là bài học cho người. cho nên mới đưa ngươi đến đời này, chỉ cần ngươi ở đời này xử lý tốt việc tình cảm của người, đừng phá hỏng hôn sự của con trai ngươi cộng thêm việc tìm một chân mệnh thiên tử của mình, như vậy ngươi sẽ công đức viên mãn rồi.”

”Cái gì công đức viên mãn, đây chính là Thái hậu, Thái hậu! Ngươi muốn Thái hậu tìm chân mệnh thiên tử cái gì chứ.....” Tôi oán niệm.

”Cái này..... Hắc hắc, dù sao ngươi cũng dám đùa giỡn với Diêm Vương thì tìm chân mệnh thiên tử có cái gì khó, hơn nữa, ngươi là phái nữ thế kỷ 21, chẳng lẽ lại thật sự cho là Thái hậu cũng không hồi xuân hả? Hơn nữa, Thái hậu này còn trẻ như vậy, hơn nữa ngươi lại không trở về được, ở chỗ này tìm trai đẹp ngươi cũng không mất mát gì.” Quý sai đại ca tận tình khuyên bảo.

Tôi lau nước mắt, dù sao hiện tại vấn đề đã đóng thuyền tôi cũng không cần phải khóc, mục đích khóc khiến cho hần mềm lòng cũng đã đạt được, tôi còn khóc cái gì nữa, ôi, không trở về được sao? Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, “Khụ khụ, cái đó, nếu như mà ta chết lại một lần nữa.....”

”Ngươi cũng đừng nghĩ, coi như ngươi lại tự sát cũng không ích gì, trừ phi ngươi muốn trọn đời không được siêu sinh, đời đời kiếp kiếp không ai thêm lấy, nếu không thì ngươi nên an phận ở chỗ này đi.” Quý sai đại ca lúc này đã đoán ra âm mưu của tôi.

”Vậy sao? Ngộ nhờ hoàng đế muốn chém đầu ta thì sao?” Tôi thừa thắng truy kích!

”Đĩ nhiên, đảm bảo đời này người sống đến tuổi già!” Quý sai đại ca khẳng định.

”Ai nha thiệt là, sao ngươi không nói sớm, nếu như mà ta xuyên qua biết được Thái hậu này tuổi còn trẻ lại mệnh dài, còn có thể tìm trai đẹp nói yêu đương, còn không bị Hoàng đế chặt đầu, có cuộc sống phú quý nhân nhả, cuộc sống này sẽ sáng khoái mau hơn.” Tôi bất mãn rống lên nói hần một câu, thái độ thay đổi 180°. Thiệt là, đến bây giờ mới đem tin quan trọng nhất nói cho tôi biết, sớm nói thì tôi đã không tìm cái chết để xuyên không. Mặc dù Thái hậu muốn yêu thì khó khăn tương đối cao, nhưng nàng trẻ tuổi cộng thêm tướng mạo xinh đẹp, cuộc sống này cũng giống như cuộc sống “Ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, kiếm tiền đếm tới khi tay chuột rút” lý tưởng tôi theo đuổi!

Tôi buồn bực, thiệt là, bây giờ là thời đại thông tin, địa phủ này làm việc quả nhiên không ổn, theo không kịp trào lưu của thời đại rồi, nên đi nhân gian thực tập đi!

Quý sai đại ca bị tôi khi dễ kèm ánh mắt tố cáo tức giận đến học máu, chẳng qua tôi cũng không rồi rãnh bỏ hần, nếu như không thể xuyên không trở về, nếu không thể làm gì khác hơn là an phận phải ở chỗ này tìm kiếm tuổi xuân, như vậy thì quý sai đại ca à, chúng ta có thể “say bye-bye” rồi!

”Quý sai đại ca, vậy ngươi còn chờ gì nữa, nhanh trả dương cho ta, ta muốn trở về cuộc sống hạnh phúc của heo, tìm một mỹ nam đệ nhất thiên hạ làm bạn trai.” Tôi ngọt nhìn quý sai đại ca dịu dàng cười một tiếng, đối với việc tôi xuyên qua, rốt cuộc cũng mở cờ trong bụng, cực kỳ hài lòng.

Rống rống, người ta muốn khai sáng tình yêu của Thái hậu, muốn ở xã hội phong kiến trở thành thái hậu hạnh phúc nhất!

Thình thoảng làm Thái hậu thình thoảng đi yêu đương!

Quý sai ca ca có lẽ là bị tinh thần lạc quan dũng cảm của tôi chinh phục, mặt của hần đỏ lên, không ngừng thở hổn hển, tự làm bầm nói xong, “Đời ta đây cũng không muốn nhìn thấy ngươi, đời ta đây cũng không muốn nhìn thấy ngươi.....”

Thiệt là, sợ cùng tôi chung đụng thời gian dài sẽ động lòng yêu thương? Ai da cũng không cần nói thẳng vậy chứ..., làm cho người ta xấu hổ. Chẳng qua nếu như có thể cả đời này không nhìn thấy vị quý sai đại ca này tôi nghĩ tôi cũng sẽ rất vui mừng, cho nên tôi nhắc nhở hần, “Quý sai đại ca, ngươi không muốn nhìn thấy ta, vậy hãy nhanh làm cho ta hoàn dương đi, nếu không bọn họ đưa thân thể ta vào quan tài, đến lúc đó ngươi coi như không muốn gặp lại ta cũng không được.”

Hần liếc ta một cái, đưa linh hồn của tôi đi, tôi chỉ cảm thấy một trọng lực hút tới, chắc, cứ như vậy trở lại thân thể đáng yêu của tôi một lần nữa.

Tôi sốt ruột mở mắt ra để cho đám cung nữ ngừng khóc, vào thời điểm này, tôi nghe thấy một giọng nói mê người phát ra.

”Đây không phải là điều tốt, ai nói Thái hậu châu trời hả?”

Oa oa, trai đẹp, trước mắt tôi nhất thời sáng lên, tinh thần thật tốt!

Vị trai đẹp này là ai đây? Hehe hehe cho tôi thấy đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vương Gia thiên thiên tuế

Editor: Tiểu Song

——— Thì ra là Vương Gia chưa cưới, nhĩ tử à, vậy thì..... Tiếp tục..... mập mờ?!

Trai đẹp, thật sự là trai đẹp cực phẩm, tôi chảy nước miếng nhìn nam tử phong hoa tuyết đại trước mặt, um, rất hợp với tiêu chí của tôi, tác phong nhanh nhẹn, tóc dài phát phối, áo trắng như tuyết, lịch sự tao nhã.... và tất cả điều kiện khác, chỉ là đôi mắt của mỹ nam này không hài hòa chút nào.

Vâng, sau khi bản tiểu thư xác định, người này mặc dù trẻ tuổi tuổi mười bảy, nhưng tuyệt đối khôn khéo, không phải loại dễ chọc, đôi mắt chính là đôi mắt hồ ly, dù gì tôi cũng có nhiều năm lăn lộn ngoài xã hội, mắt nhìn người chắc sẽ không lầm!

Nhưng hẳn rốt cuộc là ai, con của tôi sao? Như Nguyệt chỉ nói tôi có hai nhi tử, một nữ nhi, người này, phong cốt như vậy, sẽ là hoàng thượng hay tiểu nhi tử kia?

Ừm, nếu như tiên đế không có thêm đứa con nào khác, đoán chừng mỹ nam này chính là tiểu nhi tử Hạ Hầu Du rồi, nếu như là Hoàng đế, thì phải mặc long bào, người này chỉ mặc một thân áo trắng, mặc dù nói phong thái rất tôn quý, nhưng cũng không giống Hoàng đế được, so với Đế vương trên TV, hình như thiếu một phần uy nghiêm, tự nhiên hơn một phần.

Chỉ là tôi “mất trí nhớ”, cần gì đoán, để cho hắn tự mình xưng tên ra là tốt rồi, dù sao tôi là Thái hậu, hắn dám cùng tôi đánh nhau hay sao?

Nghĩ như vậy, tôi yên tâm thưởng thức mỹ nam tử trước mắt, ai, Phi Phụng Cung của tôi rốt cuộc cũng có người đến thăm hỏi, lại còn bởi vì tôi muốn chết, hậu cung quả nhiên là nhân tình lạnh nhạt, vô tình nhất là Đế Vương, tôi vụng trộm lắc đầu một cái. Ừ, nếu xuyên qua không được, đành nghĩ biện pháp khác thôi, đầu tiên là tôi cần có được thật nhiều vàng bạc, hiểu rõ dân tộc dân phong của nước này, tìm kiếm một mỹ nam, cộng thêm việc tìm thời cơ tốt nhất để an bài, đó mới có thể có đường chạy. Dù tôi cũng còn trẻ tuổi, thân thể này mới 20 tuổi, cái tôi có chính là thời gian, không nên nóng nảy.

Hơn nữa trước khi đi tôi cũng phải xử tốt những công việc vị thái hậu này để lại..... Vị quý sai đại ca đã nói, tôi phải xử lý tốt vấn đề tình cảm của thái hậu này, thuận tiện tìm được lang quân vừa ý, nếu tôi không làm được sẽ phải cô đơn cả đời. Kiếp này đã định, tôi cũng đành nhận mệnh. Edit tại dien.dan.le.quy.don

Vốn đời trước là một người cô đơn sống qua ngày, nếu như đời này có thể tìm được một người, cả đời cho đến già, như vậy tôi cũng không việc gì mà không cam lòng.

Chỉ là Thái hậu Thái hậu, aizz, thân phận này vẫn là vấn đề khiến tôi nhức đầu, mặc dù đã biết tôi không phải là lão phu nhân, nhưng lại nghĩ đến quả phụ tôn quý nhất thiên hạ, tôi vẫn không nhận được mà học mẫu.

Thôi, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa, tôi liều mạng!

Vì vậy, tôi dịu dàng vô tội nhìn mỹ nam tử trước mắt, rục rục cười một tiếng, không ngại học hỏi kẻ dưới, “Mỹ nam, ngươi là ai?” Hãy nhìn xem, tôi rất lịch sự đúng không? Không ngại học hỏi kẻ dưới, không hiểu liền hỏi, có thể nói là gương mẫu học tập, ừ, rất tốt rất tốt, không tệ không tệ, tiếp tục xem xét tự đại.

Mỹ nam tử vẫn mỉm cười nhìn tôi, cười đến lòng tôi cảm thấy run sợ, trời ạ, hắn đang dùng Mỹ Nam Kế sao? Chỉ là mỹ nam chính là mỹ nam, tùy tiện đứng cũng là ngọc thụ lâm phong, chỉ cần cười một cái là cả đám cung nữ quên hô hấp, dù không nói chuyện với hắn thì những cung nữ này cũng mất hồn rồi.

“Thái hậu, Lão Nhân Gia thật không nhớ sao?” Hắn cười như không cười nhìn tôi, đôi mắt hồ ly lóe lên.

“Đừng vậy, lão nhân gia ta lớn tuổi rồi, đầu óc cũng không được tốt, chuyện vừa nói lúc nãy không chừng cũng quên, aizz, không có biện pháp, già rồi, kém hơn nhiều so với người trẻ tuổi các ngươi.” Tôi giả vờ trung ra bộ mặt khổ nhìn hắn thở dài. Giả bộ, để ta cùng với hắn giả vờ, ngươi giả ngu mà nghĩ ta không biết sao., hừ, tôi không tin Như Nguyệt chưa nói cho hắn biết là tôi mất trí nhớ, lại còn đến xò xét tôi, thật sao, tôi đây rất dễ nói chuyện, ngươi muốn dò xét thì ta để cho ngươi dò xét. Hơn nữa, tôi hận nhất là ba chữ “Lão nhân gia”, tên tiểu tử ngu ngốc kia phạm vào kiêng kỵ của tôi, cho dù ngươi là mỹ nam ta cũng phải chinh ngươi trước.

“Thái hậu người nói gì vậy, rõ ràng người còn là phong nhã hào hoa niên kỷ [1], nói như vậy thì thần thật không dám.” Quả nhiên, sắc mặt người này biến đổi, quý xuống thì lễ đối với tôi, nhưng ánh mắt vẫn tiếp tục tìm tôi.

[1] Phong nhã hào hoa niên kỷ: Ở độ tuổi sung sức nhất

“Già rồi, nếu như không phải là già rồi thì lão nhân gia ta ngã bệnh cũng không một ai tới thăm hỏi, đoán chừng thật là hoa tàn không đáng giá, ngươi nghe tin ta chết mới đến đây xem ta có thật đã chết hay không đúng chứ.” Tôi nhìn hắn một cái, con giận còn sót lại, dù sao bây giờ tôi là Thái hậu lão nhân gia, hơn nữa quý sai đại ca nói rồi, Hoàng đế cũng không chém đầu tôi, tôi có thể an tâm gây sóng gió, aizz cuộc so tài này không phải là coi như tôi đã có Kim Bài miễn tử sao, ừ, có quyền không thành phế thải, tôi muốn gây sóng gió thật tốt, làm mưa làm gió.

“Nhi thần đáng chết, xin Thái hậu thứ tội.” Xem ra lời này của tôi nói đủ nặng, sắc mặt mỹ nam lại thay đổi, chẳng qua tôi không nhìn ra ý tứ trong mắt hắn

Thôi đi, không có nghĩa.

“Đừng lên đi, không có tội gì, ngươi không phải đã tới rồi sao?” Tôi không có thói quen nghe những người khác nói chết này chết nọ, quý thành lễ tiết hàng ngày, vì vậy không nhận được gọi hắn dậy, dù thế nào đi nữa hắn cũng không phải sợ tôi, chỉ là vì thái hậu chết đi sống lại quá nhanh cộng thêm sự quyến rũ mỹ nam quá lớn mà các cung nữ run rẩy, không nói đến việc bọn họ khiến tôi cảm thấy phiền, còn đưa tới người khủng khiếp này.

Thiệt là, nếu không bản Thái hậu nói không chừng có thể tự do tự tại không chịu trói buộc tìm được đường xuất cung, tiêu dao tự tại, hừ, phá hủy phá hủy, cái gì cũng phá hủy!

"Như Nguyệt, người đi nói cho hoàng thượng, Bồn cung sống rất tốt, không cần đến gặp ta, để mặc hần muốn làm gì thì làm, bà lão ta đây không cần bọn họ tới thăm. Còn nữa, chuẩn bị nước nóng, Bồn cung muốn tắm rửa." Mặt Như Nguyệt trắng bệch nhưng tôi tỉnh lại mà có chút huyết sắc, tôi phản phí, vào lúc này tôi đã hoàn toàn xác nhận được, tên hồ ly giảo hoạt này chính là tiểu nhi tử phong lưu —— Hạ Hầu Du.

Như Nguyệt run run rẩy rẩy nhìn tôi một cái, gật đầu lui xuống, tôi hài lòng nhìn một đám người lui xuống, tầm mắt nhất thời trống trải không ít, o o, cùng một đồng người cướp đoạt không khí quả nhiên là một chuyện cực khổ, tôi hít một hơi thật to, thỏa mãn than thở. Sau đó tôi đưa ánh mắt dời về phía tiểu nhi tử, hiện tại rốt cuộc cũng có tâm tư chú ý đến nhi tử từ hồ ly đầu thai rồi.

"Ngoan, bảo bối, nói cho vì nương, người tên gì?" Tôi dịu dàng ngoắc ngoắc tay, vừa từ trên giường ngồi dậy, vừa ý bảo nhi tử bảo bối ngồi bên cạnh tôi, ừ, tôi nằm trên giường gần như muốn mốc ròi, đương nhiên là muốn đứng lên hoạt động gân cốt một chút, hơn nữa nhìn gương mặt anh tuấn như vậy, nhìn xa như vậy không thú vị chút nào.

Nhi tử quả nhiên nghe lời, mặc dù mắt có chút rút gân, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, hào phóng ngồi xuống bên cạnh ta, aizz, quả nhiên phong thần như ngọc, đại soái ca siêu cấp, tôi cảm thán một tiếng, nháy nháy mắt, không cần biết hần có nhớ trả lời câu hỏi của tôi hay không, đưa tay lên —— đừng hiểu lầm, thực nữ như tôi tuyệt đối sẽ không đánh người..... Tôi chỉ sờ sờ khuôn mặt của hần thôi.

Ưm ưm, quả thật không tệ, da trắng nõn nà, mặt như quan ngọc, tôi đổ kị muốn chết rồi, tôi vừa bấm vừa sờ vừa cảm thán, hoàn toàn không có phát hiện người kia mắt trừng lớn si ngốc nhìn tôi, hiển nhiên hần không nghĩ đến việc đến xem thái hậu lại bị "Quấy nhiễu tình dục", a tươi sống, ai cho người đẹp trai, tôi nhìn hần đang ngơ ngác nhìn tôi, hả hê tiếp tục sờ. Không làm vậy thì đến khi hần phản ứng sao tôi có cơ hội thân cận thế này, đương nhiên là muốn đùa giỡn đủ. Cho nên lòng tôi tiếp tục hành vi "sắc nữ".

Mỹ nam mặc áo trắng đầu tiên là kinh hãi, hần hồ nghi nhìn tôi, ngay cả tôi giờ trò trước mặt hần cũng không phản ứng, chỉ là ngay sau đó trong mắt của hần lóe ra một chút tinh quang, vẻ mặt khôi phục lại bình thường, nhìn tôi cười cười, bộ mặt gió thổi vẫn không thay đổi, dường như muốn nhìn tôi tiếp tục sờ..

Ừ, tiểu tử này không chỉ là mỹ nam trẻ tuổi lại còn rất trấn định, tuyệt đối là nhân tài, thỉnh thoảng tiếp tục kết luận trong lòng.

"Mẫu hậu, sờ đủ chưa?" Chợt âm thanh vô cùng tinh tế vang lên bên tai tôi.

"Ưm ưm, chưa đủ." Tôi mới chỉ sờ soạng mặt, còn chưa có sờ tới tóc!

"Cảm giác như thế nào? Có hài lòng không?" Thanh âm mang theo nụ cười, có phải mỹ nam này đối với việc tôi thường thức rất hài lòng không? Vì vậy tôi gật đầu mạnh, thưởng cho hần một giọng nói ngọt ngào.

"Giám định xong rồi, vô cùng đẹp trai, 100%, không hổ danh là nhi tử của ta!" Tôi cười híp mắt trả lời chắc chắn, không ngoài dự đoán, trán mỹ nam nhân thành hình chữ Xuyên, mắt mở ảo rút gân lần nữa.....

"Vậy sao? Mẫu hậu thực sự nghĩ vậy?" Chắc chắn, tiểu tử đáng chết, dám tiếp tục thử dò xét ta.

"Không phải!" Tôi vận khí rồng to, rốt cuộc cũng rời bỏ khuôn mặt mỹ nam, sờ đủ rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút chứ.

Đặt móng ngồi trên giường, tôi vuốt lại mái tóc đang rối tung, cười hi hi nhìn hần, "Cho nên, nhi tử giới thiệu mình một chút đi, ta không thể cứ gọi người là nhi tử."

Thật ra thì tôi cũng không quá để ý..., vấn đề là tôi cảm thấy mình trẻ tuổi như vậy mà có người gọi là mẫu hậu, tôi dĩ nhiên khó chịu..., cho nên khắc, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp thay đổi xưng hô.

Không nhớ rõ là Thánh Nhân nào đã nói qua: cải cách, nên bắt đầu từ xưng hô!

Hơn nữa, nếu như không biết rõ tên tuổi tiểu tử này, ngộ nhờ tiểu tử hư này gài bẫy tôi thì thế nào? Cảm thấy tên tiểu tử hồ ly này này thực không đơn giản, mặc dù không muốn ở cùng bọn họ, nhưng mà trước mắt tôi cũng không có lựa chọn nào khác.

Đuổi bọn họ đi tôi mới có thể vô tư đi tìm kiếm tuổi xuân, đương nhiên tôi muốn lên 12 vạn tinh thần mới được.

"Nhi thần là Hạ Hầu Du, mẫu hậu thật sự quên mất sao?" Quả nhiên là hần, tên hồ ly nam! Tôi âm thầm cảm thấy mình cao minh vô cùng, sáng suốt đến kiêu ngạo, tôi đã nói rồi, người phong lưu này tuyệt đối là tiểu nhi tử mà Như Nguyệt đã nói! Chỉ là, thái độ của tiểu nhi tử này cũng rất kì quái, từ những gì Như Nguyệt đã nói, tôi chỉ biết Thái hậu cùng hoàng đế dấy dưa không rõ, nhưng thái độ của tiểu nhi tử này cũng cần phải tìm hiểu.
Dien~dan~le~quy~don

Nếu như nói Thái hậu và Hạ Hầu Du không có gì rắc rối, quan hệ mẫu tử này cũng rất cổ quái, bên trong này nhất định có điều gì đó!

Hạ Hầu Du nhìn ánh mắt của tôi, có chút phòng bị, mấy phần nghiến cừu, mấy phần như xem kịch vui, tuyệt đối không phải là quan hệ mẫu tử thân thiết!

Chỉ là không vội không vội, dù sao tôi cũng có thời gian quan sát bọn họ, nếu hần và tôi giả vờ ngu, tôi cũng cùng hần giả bộ ngu, o o, giả bộ ngu nhưng tôi xếp hạng cao hơn!

Vì vậy tôi mở trừng hai mắt, cười cười đáng yêu với hần, ngoan ngoãn gật đầu, "Đúng vậy, quên sạch sẽ, không phải thái y đã nói ta chết rồi sao, ta đã chết qua mấy lần, vậy cũng thay da đổi thịt, cảm giác khôi phục tân sinh cũng không tệ." Tôi híp mắt cảm thán.

Tất nhiên là không sai..., từ không cần kiểm tiền đếm tới tự nhiên tỉnh, ngủ ngủ tới tay chuột rút, tôi dĩ nhiên hài lòng, về phần thân phận của Thái hậu này, xuyên qua lại không được, thì cũng nên cho bản thân một mục tiêu mới đi: xuất cung xuất cung, tôi muốn thoát khỏi thân phận của Thái hậu, đi ra ngoài tìm kiếm trời cao biển rộng!

Tôi càng nghĩ càng hài lòng, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng lớn, nghĩ tới tương lai hạnh phúc, tôi cảm thấy thật vui vẻ, dương dương hă hê, hoàn toàn quên bên cạnh còn có con hồ ly đang nhìn tôi.

"Mẫu hậu vui mừng như thế, là có việc vui gì sao?"

"A, dĩ nhiên dĩ nhiên, khôi phục lại không coi là chuyện vui sao?" Tôi cười híp mắt.

"Dĩ nhiên dĩ nhiên, nhi thần cũng chúc mừng mẫu hậu." Nhi tử hồ ly cười đến khiêm nhường, hấn dùng cây quạt dầu đi bờ môi, con ngươi đảo một vòng, "Mẫu hậu là quên nhi thần, vậy là..... không nhớ điều gì khác sao?"

"Đương nhiên là không nhớ rồi." Tôi háy hấn một cái, tiểu tử này xong chưa, rốt cuộc muốn dài dòng tới khi nào? Dù sao tôi không nhớ rõ chính là không nhớ rõ. Nghĩ cũng không thể nhớ, o o, tôi là Tàn Phiêu Phiêu cũng không phải là Tàn Phiêu Phiêu, thấy thế thật giống quý, tôi nhẫn nhịn không ngừng liếc mắt.

"A a, nhi thần hiểu, vậy trừ thân phận của nhi thần, mẫu hậu có muốn biết điều gì nữa không?" Ah ah ah, nhi tử hồ ly đồng ý chủ động cung cấp đầu mối sao?

Tôi tròn to hai mắt, không hiểu chút nào nhìn hấn, um, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chính, tôi phải cẩn thận đề phòng mới được.

Tính kế như vậy, nhưng tôi cũng không muốn bỏ qua cơ hội cập nhật tin tức, vì vậy cực kỳ cảm động xông lên ôm lấy tiểu nhi tử anh tuấn tiêu sái, ở trên khuôn mặt hoàn mỹ hôn lên một cái, rồi rời xuống, xem nhi tử hồ ly trong nháy mắt trở nên hóa đá, tôi cực kỳ hả hê ngẩng đầu lên, mặt hiếu kì mở miệng "Nhi tử, nói cho vi nương, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi, ở cung nào? Tên hử là gì? Trông nom cái gì? Đã có nương tử chưa, có ý trung nhân chưa? Ngươi và vi nương quan hệ tốt hay không tốt? Tính cách vi nương như thế nào? Quan hệ của Vi nương và hoàng huynh, sự muội ngươi có tốt không? Ai là người sinh ra các ngươi? Tiên hoàng trừ bọn ngươi ra còn có người con nào không? Hoàng đế hấn có phi tử? Quan hệ trong đông cung tốt hay không tốt....." Lúc này tôi thao thao bất tuyệt cuộn cuộn liên miên.

Hạ Hầu Du sau khi bị tôi hôn một cái đã hóa đá, sau lại nghe một đống câu hỏi của tôi, hấn cứ như vậy ngu ngơ ngác nhìn tôi, bộ dạng như không thể tin được, có thể hấn đang suy nghĩ xem có phải lão nương trẻ tuổi này đầu óc bà đậu hay không.... vấn đề này..... Dường như cũng rất quý dị.

Hấn trừng to mắt mà nhìn tôi, giống như nhìn quái vật, rốt cuộc tôi vẫn không hề ngừng hỏi, hấn đã không chịu nổi, đưa đôi tay ra bình tĩnh cầm bả vai của tôi, hét lớn lên, "Ngừng!"

Thanh âm lớn bên lỗ tai ảnh hưởng đến tôi, trong nháy mắt tôi ngừng lại, không hiểu nhìn hấn, nghiêng đầu đặt câu hỏi, "Tại sao? Ngươi không phải là muốn trả lời sao?"

"Ngươi đừng nói với ta ngươi thật sự quên sạch toàn bộ, Tàn Phiêu Phiêu, ngươi làm những chuyện tốt kia, đừng tưởng rằng một câu quên mà ngươi coi như chưa từng xảy ra! Ta cho ngươi biết, ta và hoàng huynh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi, loại nữ nhân như ngươi, hoàn toàn không đáng giá để phụ vương và hoàng huynh coi trọng!" Hấn ác độc nhìn tôi, hai tay nắm lấy vai tôi chặt hơn, trời ơi, tôi cảm thấy được hô hấp của tôi mỏng manh hơn, mơ hồ chỉ có thể cảm thấy nhi tử cực kỳ tức giận, um, hồ ly rốt cuộc lộ ra cái đuôi, nhưng tôi cũng gần sắp chết rồi.

Không được, trước khi chết tôi nhất định muốn hỏi rõ ràng, vì vậy tôi gắng để bản thân không hôn mê, nhìn Hạ Hầu Du, hỏi vấn đề tôi cực kỳ muốn biết "Hạ Hầu Du, chẳng lẽ ngươi ghen sao?"

Nói xong, trán nhi tử xuất hiện vạch đen, đồng thời tôi cũng hôn mê bất tỉnh.

Um, nhi tử, quả nhiên là ngươi đang ghen, trong lòng tôi cực kỳ thỏa mãn, quả nhiên, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều có sức quyến rũ vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Khổ nhục kế là vương đạo

Editor: Tiểu Song

"Ghen cái đầu ngươi! Ta sẽ thích nữ nhân như ngươi sao? Đừng tự mình đa tình! Có nghe thấy không, Tàn Phiêu Phiêu!" Thời điểm hồn trở lại, Hạ Hầu Du vẫn còn giương nanh múa vuốt kêu to, giống như tôi làm nhục nhân cách của hấn vậy. Nhìn hấn như vậy, ta nhẫn nhịn không ngừng nhủ mảy, trong lòng có chút không vui, nhìn mỹ nam này cũng mất cảm giác, thiệt là, không phải là soái ca thôi sao, còn có gì đặc biệt hơn người. Tôi đây là nữ nhân như

thế nào? Yêu thích tôi không được sao? Tôi có gì không tốt? Hừ! Đúng khốn kiếp, nam nhân đều không phải là đồ tốt!

Tôi nhẫn nhịn không ngừng oán thâm, siêu cấp buồn bực khó chịu nhìn gương mặt tuần tú đang đen như đất nòi, không khỏi cảm thấy đáng như mặt, người không thích ta đúng không? Cảm thấy ta vô sỉ lắm đúng không, vậy ta vô sỉ cho người xem!

Nghĩ tới đây, tôi thừa dịp vị soạn ca này đang hùng hổ không kịp phản ứng, đột nhiên mở mắt hung hăng ôm lấy hắn, sau đó lên tiếng khóc lớn, khóc đến trách trời thương dân, sơn băng địa liệt, mỹ nam sững sờ, tôi tiếp tục không dứt, thuận tiện để nước mắt nước mũi cũng cọ lên người hắn đi. Edit tại dien.dan.le.quy.don

Hừ hừ, đáng đời, ai cho người đắc tội ta. Coi như người là mỹ nam, xem thường nữ nhân đặc biệt là xem thường ta thì không được, bản tiểu thư gọi việc này là đường cong cứu quốc, giáo dục nam nhi phải tôn trọng phái nữ, hành động vĩ đại như thế đang làm nhiệm vụ tôn trọng con người. Hơn nữa, không phải là phá hủy bộ y phục của hắn nha, cùng lắm là ra ngoài tương đối mất mặt, nam tử hán đại trượng phu, mất đi một bộ y phục thì có làm sao, coi như là kinh nghiệm cuộc sống, nhìn thấy tôi tốt như thế nào, thứ nhất là lấy ra tính thần mẹ kế —— chịu một nhọc giáo dục vườn hoa của tổ quốc..... Chỉ là, tên Hạ Hầu Du này xem ra có chút già rồi, ừ, đó chính một bông hoa đã nở được một nửa..... Tôi lên lút định luận như vậy.

”Ô ô ô, ô ô ô, ông trời ơi, nhi tử quả nhiên chán ghét ta, chẳng lẽ đứa bé của ta không nên yêu thích ta sao? Ta thích các con của ta rồi cuộc đã phạm vào lỗi gì? Chẳng lẽ làm mẹ ghê thì không được chào đón sao? Nữ nhân không chỗ nương tựa như ta gả vào thâm cung, được vài ba ngày thì phụ quân lại về châu trời không quan tâm đến ta, mạng của ta thật là khổ, tại sao ta thế thâm thế này mà các con của ta vẫn không chịu tha thứ cho ta? Ô ô ô, ta đây đã làm ra nghiệt gì, không phải là muốn bọn nhỏ yêu ta sao? Chẳng qua là ta không muốn nữa đời sau vắng lặng trôi qua, lão nhân gia ta rồi cuộc có lỗi gì.....” Tôi nỗ lực nhớ lại hình ảnh nữ chủ khóc lóc thảm thiết trên phim truyền hình của Quỳnh Dao mà diễn thành thạo, học hết mười phần mười, tôi rất hài lòng vừa khóc đến chết đi sống lại vừa nhìn đến sắc mặt đã thay đổi của nhi tử.

Hắc hắc, tôi không tin hắn không có nhân tính! Tần Phiêu Phiêu tôi ra tay, không thấy ngang khắp đồng không thu tay, chỉ là một cô nhân, không vội không vội, xem ta thu thập người ~

”Người đừng khóc, đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ tin người.” Hạ Hầu Fu cắn răng nói một câu, chỉ là người này đã là nỏ mạnh hết đà rồi, căn bản không lo lắng, tôi tiếp tục khóc, hừ, tin tưởng? Tôi không cần, ai muốn người phải tin tưởng ta, ta chỉ là muốn đùa bốn người!

”Ô ô ô ô, ta biết ngay mà, ta biết ngay mà, lũ trẻ các người đều không yêu thương ta, ngay cả ta muốn chết cũng không muốn nhìn thấy ta, mất trí nhớ, quên hết tất cả đều là lỗi của ta hay sao? Được rồi được rồi, lão bà ta coi như là tâm ý nguội lạnh, người đi đi, các người đừng ai đến nữa, ta không cần các người.” Tôi như oan hồn nhìn hắn một cái, vô cùng oán hận nhìn ra, sau đó hoảng loạn từ trên giường ngồi dậy, lay động thoáng một đã đi ra cửa, vừa đi vừa ở trong lòng hồ hạo, “Sao không gọi ta lại? Không định hỏi ta muốn làm gì à?”

Ở thời điểm chân tôi bước ra khỏi thềm cửa, Hạ Hầu Du cuối cùng cũng mở miệng, chỉ là thanh âm có chút lạnh.

”Người đi làm gì?”

Chắc, chính là chờ những lời này của người!

Tôi nhất thời buồn bã mỹ lệ quay lại, nỗ lực làm theo “Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp”, cười đến điên đảo chúng sinh, vô cùng khuynh thành, yêu mị vô hạn, “Đi tìm cái chết.”

”Cái gì? Người nói cái gì?” Chắc chắn, thật là chịu không được, tôi chỉ là nói một câu muốn tìm cái chết, hắn lại tối mặt lần nữa.....

”Đi tìm cái chết.” Tôi nói thật vô tội, “Các người đều không thích ta, đều cho rằng ta đang gạt các người, đều cho rằng ta muốn hại các người, không tin rằng ta đã quên hết mọi thứ, Du nhi à, ta thật sự muốn bắt đầu cuộc sống mới, ta cũng không quan tâm quên cái gì, nhớ cái gì, còn sống chính là những ngày quyền uy, ta không muốn thêm điều gì nữa, nhưng xem ra là ta đã mơ mộng rồi, các người thấy ta sống chính là cái gai trong mắt, vậy ta cần gì phải sống nữa?” Tôi thể hiện bộ dáng lương thiện hiền lành như thánh mẫu Maria, nói chuyện đạo lý rõ ràng, còn kém không có lư hương trên đỉnh đầu, biểu hiện Ngã Phật Từ Bi.....

”Cho nên, ta đi rồi, gặp lại sau, ta yêu bọn nhỏ.....” Tôi mở trừng hai mắt, nhu tình tựa thủy truyền, một ngọn sóng lăn tăn trong mắt thể hiện sự tiếc nuối quá khứ, lệ chảy đầy mặt, uất ức cực kỳ, sau đó hiên ngang lầm liệt chạy về phía dòng suối nhỏ..... Ừ, tôi đã khảo nghiệm qua nước sâu rồi, tôi từng ở trong đội bơi của trường, nhảy xuống nhắm mắt lại nửa giờ cũng không vấn đề gì, giả chết, rất đơn giản!

”Phiêu Phiêu, đừng đi, là ta sai rồi!” Chẳng qua tôi còn chưa kịp chạy đi giả tự sát thì đã bị trai đẹp ôm lấy, tôi giả bộ hung hăng hít thở, ôi, đời trước không nắm chắc tuổi thanh xuân là lỗi của tôi, Lão sư, người sai lầm rồi, yêu sớm là một chuyện vô cùng quan trọng..... Tôi lệ rơi, nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm để tôi hoa si, thật vất vả mới khiến tiểu tử này tin tưởng tôi, còn đối với tôi tình thâm ý trọng, tôi phải tiếp tục thật tốt cố gắng, tranh thủ đem lòng của mỹ nam nắm trong tay.

Chỉ là, hình như tôi quên, lấy thân phận bây giờ mà nói, đây là tiểu nhi tử của tôi, tôi dường như..... dẫn dụ nhi tử.....

Chỉ là không sao, dù sao tôi cũng không phải là Thái hậu thật, Thái hậu thật cũng không phải là mẫu thân của hắn, vậy tôi chỉ là vô tội giả trang lừa gạt thôi.

Hơn nữa những đứa trẻ lớn lên trong hoàng cung, đừng nghĩ bọn họ còn nhỏ, mỗi một người đều là nhân tính hết đáy, tôi cũng chỉ muốn dạy dỗ cho bọn họ biết rằng một ngọn núi cao sẽ có ngọn núi cao hơn, ai kêu tôi là trưởng bối?

Kết quả là, tôi tiếp tục yên tâm vui trong ngực mỹ nam khóc thút thít, thuận tiện hung hăng sờ sảng. Ôi, trên người mỹ nam thơm quá, da mỹ nam thật

tuyệt, mỹ nam.....

”Này, người sờ chưa đủ sao!” Vào thời điểm tôi trầm mơ, mỹ nam chợt hướng về phía tôi tức giận, tôi không để ý, suýt nữa bị hắn hù chết.

”Người người người..... sao lại kêu lên vậy?” Tôi buồn bực, siêu cấp buồn bực, thật là, vị mỹ nam siêu cấp đẹp trai này không hiểu cái gì gọi là kính già yêu trẻ sao, lần một lần hai phá hư chuyện tốt của tôi, chỉ là, tôi vô lễ với hình tượng của hắn..... Một giọt mồ hôi chảy xuống.....

”Không đủ.....” Vì vậy tôi ai oán ngẩng đầu lên, oán niệm vô cùng nhìn ánh mắt của Hạ Hầu Du, giả bộ đáng thương. Ghét, đều tại tôi hoa si cá tính này, nhìn một chút không phải qua sao, chân trời chỗ nào không có mỹ nam, cần gì đơn phương yêu mến một cành hoa? Tôi xong rồi, sao tình cảm lại nặng vằng đầu thế này, hiện tại đang khá tốt, tôi đã phải đùa giỡn nửa ngày, không phải là uống phí sao? Tôi thật oan ức.....

Ai ai ai, tôi than vãn ba tiếng, phờ phạc rã rượi ừ ừ cúi đầu đẩy Hạ Hầu Du ra, dù sao đều lộ rồi, hắn vốn không tin tưởng tôi, lúc này càng thêm không tin tôi, không tin thì không tin, ta cũng không hăng hái tiếp tục chơi đùa cùng hắn nữa. Dù thế nào đi nữa hắn không tin tôi cũng không có biện pháp gì, chỉ cần cái đầu được bảo vệ liền ok, quan hắn cái khi gió.

Cho nên tôi hăng hái đẩy mỹ nam ra, vô cùng khách khí tiễn khách, “Ta mệt mỏi, mời người đi thôi.” Diễn nửa ngày miệng tôi cũng khát, bụng đói, cánh tay lại tê rần, cực kỳ thâm, cho nên, ăn cơm, ta muốn đi lấp đầy bụng và làm những chuyện còn dang dở, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc như heo.

Mỹ nam dường như thấy hành động vô lễ của tôi như bị dọa, ngăn người tại đó không nhúc nhích nhìn tôi, nháy nháy mắt, làm đáng về đáng thương.

”Người..... thật sự quên rồi sao?” Nhắc nhở nhó nhó lẽ mề sau nửa ngày, mỹ nam này tiếp tục nói vấn đề đó.

Tôi điên!

Hạ Hầu Du này đầu óc không tốt lại còn mau quên, tôi nói biết bao nhiêu lần là tôi quên, cả lỗi tai hắn cũng không nghe thấy sao?

Thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà chức năng thân thể lại không trọn vẹn.

Tôi đồng tình liếc hắn một cái, chỉ là cũng đồng tình mà thôi, ta không có hơi sức giải thích tiếp, bản thân người nên đi đi, ta muốn tiếp xúc thân mật với thức ăn.

Cho nên tôi tiếp tục không quan tâm đến sự hiện hữu của hắn, ngồi vào trước bàn cơm, không có hình tượng chút nào rổng to một tiếng, “Có ai không ăn cơm, ta chết đói rồi!”

Có lẽ là bởi vì tôi làm cho quá thâm thiết, mỹ nam chợt cười lên ha ha, “Mẫu hậu, xem ra người quên thật rồi.” Nói xong, tiểu tử chết toi còn vô cùng tự luyện hướng về phía tôi phóng điện liên tục.....

Tôi trừng mắt nhìn hắn, rốt cuộc tin sao..., chẳng qua hiện tại ta không có tâm tình quản người, người có thể tùy ý.

Tôi tiếp tục dùng ánh mắt nóng bỏng truyền đạt ý muốn hắn rút ngay lập tức, đáng tiếc không biết tôi truyền đạt quá kém hay năng lực tiếp nhận của hắn quá tốt, hắn lại tiến về phía tôi ôn nhu cười, còn đi đến bàn cơm của tôi, chiếm đoạt vị trí trước mắt tôi, vô cùng hiếu thuận mở miệng, “Nếu mẫu hậu muốn nhi thần dùng cơm ở đây, không bằng thần cung kính tòng mệnh.”

Vì vậy tôi học mẫu, hắn hài lòng.

Cơm của tôi, món ăn của tôi, chỉ hơn một chén.

Tôi nguyên rủa, giết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mẫu tử công phòng chiến

Editor: Tiểu Song

—— Con không biết dạy, là tội của mẫu, cho nên để cho tôi hoa lệ trở thành mẫu thân nghiêm khắc đi, nhi tử ngoan.....

”Tại sao người còn không đi?” Vô số lần đối đầu trước mắt, tôi phát hiện tên Hạ Hầu Du này giả bộ ngu cực kỳ giỏi, vì để cho hắn biết rõ ý của tôi, tôi quyết định công khai đuổi hắn đi.

”Ah, mẫu hậu không phải muốn nhi thần ở lại dùng cơm sao?” Đôi mắt hồ ly của hắn hiện ra ý cười, tầm tầm nhìn tôi run rẩy, cảm giác hắn cực kỳ không tổn bụng, chắc chắn có âm mưu gì đó, khiến cho toàn thân tôi không thoải mái.

”Một vị lão bà như ta mà ngươi cũng muốn chọc tức!” Tôi nổi giận, đây là khi dễ cụ bà tuổi già cơ đơn không ai làm chủ sao?

”Ngươi.....” Về mặt hấn chợt biến đổi, sau đó nhìn tôi thờ dài, bộ dạng có chút cảm thán nói, “Ngươi đó, xem ra đúng là không nhớ rõ, nếu là lúc trước, ngươi tuyệt đối không cho phép người khác nói ngươi già, càng sẽ không nói ngươi đã già, chỉ là, mặc dù không nhớ, nhưng tính tình vẫn giống” Kỳ quái, ánh mắt của hấn nhìn tôi, giống như hoài niệm điều gì đó, hoài niệm linh hồn đã đi thế giới Tây Phương Cực Lạc Tàn Phiêu Phiêu sao?

”Ngươi nằm mơ đi, ta tính tình thế này không tốt?” Đây chính là đang phê bình tôi rồi, hừ, hấn là kia rồi hành lại dám phê bình lão nhân gia tôi, tôi không ngừng nhún nhún liếc hấn, vừa ăn vừa kháng nghị, “Còn nữa, ta vốn không già, ngươi không phải muốn nói lão nhân gia lão nhân gia sao.”

Người này rõ ràng già hơn so với tôi.

”Dạ dạ dạ, mẫu hậu, ngài không già, ngài thanh xuân vĩnh trú.” Nghe tôi kháng nghị, hấn cọt nhả lấy lòng tôi, chỉ là khẩu khí kia cả người tôi nổi hết cả da gà, vội vàng lên tiếng ngăn hấn, không để hấn khiến tôi ăn không ngon.

”Ngừng lại, ta biết rõ thành ý của ngươi.” Tôi nghiêng đầu, mặt vạch đen nhìn cái người không đứng đắn kia. Nói thật, Hạ Hầu Du mặc dù thoát nhìn như cậu ấm cà lơ phất phơ, giống như Như Nguyệt cô nương hình dung là tay chơi Kinh Thành, nhưng tôi vẫn cảm thấy người này là thâm tàng bất lộ, rõ ràng không đơn giản, cho nên tôi đề phòng hấn một chút, cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa biết được người này là bạn hay là địch. Ngộ nhờ không cần thận tâm cá coi tiền như rác vậy thì không phải tương đối thâm sao? Tôi không muốn..... Edit tại dien.dan.le.quy.don

”Mẫu hậu mình giám” Thật là cầu huyết, vỗ từ mông ngựa đến chân ngựa. Bản nhân là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp 20 tuổi, có thể thích người khác gọi là mẫu hậu hay không? Nếu như là đứa bé thì không chấp, người này lại còn lớn tuổi hơn tôi, cho nên tôi có việc ngoài ý muốn: khoe miệng co quắp lại rồi.....

”Có thể không gọi ta là mẫu hậu không.....” Tôi mặt đen lại nhìn hấn, thật là, bộ dáng như vậy không già bị bọn họ gọi cũng muốn già luôn rồi, tôi không muốn.

”Nhưng ngươi chính là mẫu hậu?” Hấn vô tội nhìn tôi.

Tôi nháy nháy mắt, thấy phương thức muốn hấn thỏa hiệp thì không được rồi, vì vậy tôi linh cơ nhất động, đầu óc lòng vòng nảy ra ý hay, tôi tặc tặc cười một tiếng, “Việc này, ta là mẫu hậu ngươi đúng không.” Tôi nói.

”Đúng vậy.” Nhi tử cười đến hết sức nghe lời, tôi cũng cười đến hết sức vui mừng, hình ảnh mẫu hậu nhi tử cực kỳ hài hòa.

”Vậy nên ngươi nghe lời của ta đúng không.” Tôi tiếp tục cười híp mắt.

”Đó là dĩ nhiên, xin mẫu hậu phân phó ~” Nhi tử tiếp tục cười híp mắt.

”Ừ, ngươi xem quan điểm kính già yêu trẻ xem, ngươi nên tôn kính ta, bởi vì ta là mẫu hậu ngươi; đồng thời ngươi cũng có thể yêu mến ta, bởi vì ta nhỏ tuổi hơn ngươi, vậy nên từ bây giờ ta cấm ngươi không được gọi ta là mẫu hậu, ngươi phải nghe lời, nếu không ngươi chính là không tôn kính trưởng bối không thương mến văn bối, không có hình tượng Hoàng thất, không thể là hình tượng tốt đẹp của thiên hạ!” Tôi nghiêm túc mở miệng, răng rắc nói một tràng hoa mắt —— hôn mê.

“.....” Dáng vẻ hài hước, lúc này không còn có cách nào là cùng ta làm trái lại đi.

Nhìn bộ dạng của nhi tử hồ ly, tâm tình tôi thật tốt, khẩu vị nhất thời hồi phục, hắng giọng hướng về phía Như Nguyệt, “Như Nguyệt, lấy cho ta một con heo sữa quay, hai con dê nướng nguyên con, ba suất sườn heo xào chua ngọt, bốn phần thịt heo xào chua ngọt, năm con gà, sáu cân đầu tây, bảy quả chuối tiêu, ta chết đói!”

“.....” Tiểu nhi tử sau khi nghe thấy tôi gọi thức ăn thì mềm nhũn gục xuống bàn, Thôi đi, thật vô dụng, ta chỉ là ăn một chút lấy sức thôi mà sợ ta ăn hết quá khổ sao? Quá vô dụng, về sau phải giáo dục cho hấn.

”Xem ra ngươi đúng là đã quên sạch.....” Tôi há miệng ra ăn liên tục, tiểu nhi tử rút cuộc cũng từ bàn ngồi dậy, vừa nhìn tôi vừa lắc đầu than thở.

”Ta quên sạch không tốt sao? Ta thấy ngươi còn vui mừng khi ta quên sạch nữa. Dường như trước kia ngươi cũng không thích ta.” Xem tôi là người mù hử, tôi có năng lực quan sát rất tốt nhé!

”Ai, trước kia mặc dù rất ghét ngươi, nhưng cũng không phải là không có ưu điểm, ngươi bây giờ xem ra mặc dù tốt, nhưng là.....” Hấn vừa lắc đầu vừa nhìn tôi đến bàn ăn, điều này không quan trọng, khiến cho tôi cảm thấy buồn bực chắc là hấn đã khôi phục khẩu vị rồi, cùng giành ăn với tôi sao, để nướng nguyên con của tôi, tôi mới ăn một nửa!

Vì vậy tôi quyết định coi thường lời của hấn, tiếp tục tiến công thức ăn, ăn com đại Hoàng đế chứ sao. Chẳng qua tôi cũng không quên mình còn là mẫu hậu, dù gì người này cũng là nhi tử của tôi, nếu mà tôi hồ hững quá thì nhi tử sẽ tự ái, cho nên tôi vừa ăn, vừa vô cùng thiện lương thu xếp công việc, bớt chút thì giờ cùng tâm sự với hấn.

”Nhưng gì? Không thích? Không thích cũng không được, ta nói nha, Du nhi à, ngươi phải nói cho quen, nếu không ta hoàn toàn không trở về.” Tôi có ý tốt nhắc nhở

Tần Phiêu Phiêu đã sớm chết lặng lẽ tám trăm năm rồi, bây giờ là tôi là Tần Phiêu Phiêu của thiên hạ rồi, tôi phải làm chủ địa bàn của tôi, ai cũng đừng đến giành quyền chủ đạo của tôi.

"Hi hi, cũng không phải là không thích, chỉ là đáng về này của ngươi....." Hấn nói qua cười hi hi nhìn tôi một cái, sau đó khắc ra hai từ vô cùng không hợp với phong cách của chúng, "Thực sự là quá thô tục....." Hấn nháy nháy mắt, tôi cũng nháy nháy mắt, không phải là so với ai khác thì tôi nhìn ngây thơ hơn sao? Ai!

Tôi ăn một miếng liền phun ra ngoài, đối diện tôi là Hạ Hầu Du nhân đức không nhường ai bị tôi phun lên mặt, bộ dáng kia cực kỳ buồn cười. Mặt hấn buồn bã, kinh ngạc nhìn tôi, tôi nhìn thấy đầu hấn như xoay tròn thành vũ trụ rồi!

"Này này, đừng có trách ta, ta thật sự không là cố ý, ai biểu ngươi nói ta thô tục, khiến cho ta không có tâm lý chuẩn bị!" Tôi khẳng khí biện minh cho mình, vốn là như vậy, vốn dĩ tôi không muốn, vì hấn nói lời này quá đột nhiên, tôi nhất thời không thắng được, hơn nữa cũng là do hấn chọn chỗ ngồi đối diện tôi, cho nên phân tích ra, là hấn đáng đời!

Sắc mặt Hạ Hầu Du xanh trắng rồi đến đen sẫm, sau đó đến tím bầm, cuối cùng vẫn không tức giận với tôi, chỉ là đứng lên, quen cửa quen nẻo đi tới phòng y phục của tôi, bỏ lại tôi mở to mắt hoàn toàn không hiểu.

Kỳ quái, hấn đi đến phòng y phục làm sao? Không phải nên mau trở về thay y phục mới đúng chứ? Chẳng lẽ hấn muốn mặc y phục của tôi? oh, my god! Chẳng lẽ tiểu nhi tử của tôi lại là yêu thích đồ nữ nhân? Cập nhật nhanh tại dien~danle~quy~don

Tôi bị kết quả phân tích hù một chỗ, trời ạ, khó trách con trai Lâm Phong của tôi lại không cưới được lão bà, thì ra là bởi vì hấn có sở thích kì quái này.....

Không sao, mẫu hậu nhất định giúp ngươi sửa lại khuyết điểm! Tôi hùng tâm tráng chí, hai mắt nhắm lại nhìn phòng y phục của tôi, khi thấy tiểu nhi tử của tôi ra ngoài, tôi lập tức nhào đến ôm cổ hấn, đưa bàn tay đầy dầu mỡ của mình lên ngươi nhi tử, vô cùng quan tâm nói, "Nhi tử, không cần gấp gáp, mẫu thân sẽ không ghét bỏ ngươi!" A, tình thương của mẫu thân là vĩ đại dường nào! Tôi vĩ đại dường nào!

"Ghét bỏ ta cái gì?" Thanh âm tiểu nhi tử nghe muốn giết người!

"Ghét bỏ ngươi có bộ dạng nữ nhân!" Tôi rất ngu rất ngây thơ.

"Con mắt nào của ngươi nói ta có bộ dạng nữ nhân!" Cảm giác của tôi bị sai sao? Sao thanh âm Hạ Hầu Du lại như núi lửa nguy hiểm thế này? Tôi vội đẩy hấn ra, tròn to hai mắt, ôi, kỳ quái, tại sao con tôi từ gian phòng thay y phục ra ngoài, kết quả vẫn mặc y phục nam nhân?

Chẳng lẽ hấn không có bộ dạng nữ nhân mà là tôi có..... có..... có.....

Tôi giật mình nhảy ra xa nhi tử, không dám tin nhìn nhi tử thân người nam trang cao quý, trong đầu xuất hiện một ảo tưởng kinh khủng: Thái hậu nương nương dấu riêng nam sủng, đạo đức bại hoại dẫn đến cùng con cái có tiếng xấu.....

Tôi nhất thời tưởng tượng, cảm thấy như địa cầu hủy diệt, thần ơi, Thái hậu này thật sự quá vạm vỡ, trái tim của tôi thật sự không thể tiếp nhận nỗi đau kích này, tôi khóc không ra nước mắt miệng sùi bọt mép tinh thần hoảng hốt, lọt vào thiên nhân trong khi giao chiến.....

"Này, ngươi suy nghĩ đi đâu rồi, Phiêu Phiêu!" Có lẽ là về mặt tôi quá bi thảm, nhi tử rút cuộc phát hiện được tôi có điều gì không đúng, kéo tôi đến bàn ăn, bức cung.

"Không có gì cả." Tôi còn lâu mới cho hấn biết mình đã phát hiện ra bí mật kinh khủng, tôi không phải là không muốn sống.

"Vậy sao?" Hấn ý vị sâu xa nhìn chòng chọc tôi thật lâu, sau đó buồn rười rượi mở miệng, "Yên tâm, ngươi không có gian tình, y phục này, vốn chính là ngươi chuẩn bị cho chúng ta....."

Kỳ quái, hấn làm sao biết tôi đang suy nghĩ điều gì? Tôi nháy nháy mắt nhìn hấn, tò mò vô cùng, người này có Độc Tâm Thuật sao? Nhưng mà nếu không phải gian tình tôi yên tâm hơn, o o, kể từ khi đến đây trái tim không ngừng cuồng hóa, Thái hậu này, thật sự rất có thể giăng co, tôi rất hoài nghi người này!

"Làm sao ngươi biết?" Tôi không có tâm tình cùng hấn châm chọc, chỉ muốn nhanh chóng xác nhận sự thật.

"Ngươi thật đúng là không phải quên bình thường mà là quên sạch sẽ, không phải ngươi nói muốn dùng thành tâm của ngươi cảm động hoàng huynh, đề cho huynh ấy đối với ngươi quyết một lòng yêu ngươi sao?" Hạ Hầu Du không chút nào che giấu nói ra để cho tôi học máu.

Con ngươi tôi đảo một vòng rồi hôn mê bất tỉnh, quả nhiên, Thái hậu này mặc dù không có gian tình nhưng là vẫn có ý đồ quyến rũ nhi tử của mình, khó trách hoàng đế bệ hạ lúc nghe Thái hậu chết nhiều lần cũng không tới thăm nàng một chút.....

Hoàng đế à, tôi đồng tình với ngươi, chỉ là ngươi yên tâm đi, tôi đối với nam nhân đã có lão bà không có hứng thú, cho nên ngươi rất an toàn, vô cùng an toàn.....

"Hoàng thượng giá lâm!" Đang ở tôi lâm vào cảnh thiên lâm giao chiến, nhi tử lớn nhất cũng xuất hiện.

Chắc, sóng trước chưa ổn, sóng sau lại tới....

Chương 10: Hoàng đế khóc nhĩ tử

Editor: Tiểu Song

——— Ánh mắt thái hậu tuyệt đối có vấn đề, nếu không đời trước chính là chim cánh cụt hoặc là gấu Bắc cực tái sinh chuyển thế, nếu không sao lại giống như tảng băng trời thế này?

”Hoàng thượng giá lâm!” Đang ở tới lâm vào cảnh thiên lâm giao chiến, nhĩ tử lớn nhất cũng xuất hiện..

Cái gì cái gì cái gì..... Hoàng đế tới? Không phải đâu không phải đâu? Vào thời điểm này?

Tôi sững sờ nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của Hạ Hầu Du, coi lại thân người nhếch nhác đầy dầu mỡ của tôi, trời ạ, là Hoàng đế giá lâm đây, chẳng lẽ tôi dùng đáng về này để gặp Hoàng đế sao? Hắn có thể vì thấy tôi ăn mặc quần áo không chỉnh tề mà đưa tôi ra ngoài chém?

Nghĩ tới đây cả người tôi run lên, bi thảm vô cùng liếc nhìn ra phía ngoài cửa, tiếng bước chân càng ngày càng gần, nếu thay một bộ quần áo khác thì hoàn toàn không đủ thời gian, làm thế nào làm thế nào?

Về mặt tôi đưa đám giăng co ở trong phòng chính, chợt nhớ tới tiểu nhĩ tử kia cũng không tốt hơn chỗ nào so với tôi, mặc dù hắn đã thay y phục nhưng lúc này tôi vừa mới tắm hay hai bàn tay đầy dầu mỡ, bộ dạng này của hắn cũng không khá khẩm hơn gì.....

Nghĩ như vậy, tôi ngẩng đầu lên nhìn trước ngực Hạ Hầu Du, bàn tay nhầy nhầy ấn mạnh, nhất thời sạch đi không ít.

Ai, nếu như hoàng đế nhìn tôi không vừa mắt thì cũng không thể cùng mạng đệ đệ mình đi chém, đáng tiếc là vừa rồi tôi chưa kịp tìm hiểu xem mối quan hệ huynh đệ của bọn họ tốt hay không tốt, nếu như không tốt thì thảm rồi, nói không chừng vị hoàng đế coi đây là cớ đem tất cả ra Ngọ môn. Edit tại dien.dan.le.quy.don

Chỉ là người trôi nổi trong giang hồ, làm sao có thể không bị chém, đánh cược thôi!

Vì vậy tôi như trắng sớ chặt tay quyết tâm, không ý thức được Hạ Hầu Du đang nghiêm nghị, hướng tới cửa chạy vội, vừa nhìn thấy hoàng đế tôi liền quỵ phịch xuống, vô cùng cung kính áp dụng những bài tôi đã học trong lớp học lễ nghi cung đình, cực kỳ nịnh hót hô ba tiếng vạn tuế, nghênh đón hoàng đế đại giá quang lâm.

”Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tiếp giá chậm, mong bệ hạ thứ tội.” Nói xong, tôi lộ ra một nụ cười cực kỳ kính cẩn, ngẩng đầu lên cười híp mắt nhìn nhĩ tử Hoàng đế của tôi.

Chỉ là, rất kỳ quái, sao mọi người lại cứ ngắc nhìn tôi? Còn sắc mặt của Hạ Hầu Du sao lại xanh thế này, còn có Như Nguyệt, toàn thân hình như đang phát run.....

Tại sao vậy? Hoàng đế bệ hạ có này sao đáng sợ sao? Ngay cả nhĩ tử như hồ ly chuyển thế cũng sợ đến vậy sao? Chẳng lẽ nhĩ tử của tôi là bạo quân?

Tôi nháy mắt mất suy nghĩ sâu xa ngẩng đầu lên, chưa từng gặp qua bạo quân nên tôi cực kỳ tò mò, tôi hoàn toàn quên tôi chưa được ân chuẩn mà đứng lên rất có thể sẽ đắc tội với bạo quân này, nhưng nói tóm lại, lòng hiếu kỳ chiến thắng tất cả, tôi đứng lên, còn vô cùng cả gan ngược đầu hào hứng nhìn Hoàng đế.

Ôi chào, là mỹ nam!

Đôi mắt tôi nhất thời biến thành những ngôi sao màu hồng bay múa tới hắn đánh giá, đẹp trai, thật sự rất đẹp trai, nhưng thực sự quá lạnh, hại hai mắt tôi không nhìn được phát run. Đẹp trai cũng rất phụ thuộc, cực phẩm mỹ nam đầu năm nay rất khó gặp được, đặc biệt ở thời cổ đại này khoa học kỹ thuật rất kém, không có việc phẫu thuật thẩm mỹ, đây là một chuyện cực kỳ đáng giá, các mỹ nam.....

Tôi ở bên trong cảm động, hoàn toàn không thấy Như Nguyệt đang run rẩy, còn có khuôn mặt cố nén cười của Hạ Hầu Du, tiếp tục si mê nhìn mỹ nam sánh ngang như băng sơn Bắc Cực này.

Chỉ là tôi còn chưa kịp nhìn đủ, Như Nguyệt đã phịch một tiếng quỵ xuống, không ngừng hướng về phía Hoàng đế mỹ nam dập đầu, ai, rốt cuộc là thế nào, cổ nhân chính là không tốt ở điểm này, động một chút là muốn quỵ xuống, vậy thân thể ta đây không dẻo dai thì tính thế nào? Đặc biệt mau quên không nhớ rõ phải làm thế nào à?

Hơn nữa, nơi này chính là địa bàn của tôi, mới vừa rồi đã quỵ, sao bây giờ còn phải lạy, vì vậy hảo cảm của tôi đối với mỹ nam mất đi vài phần, đi lên phía trước kéo cánh tay Như Nguyệt, ”Như Nguyệt, đã đứng dậy rồi, không có chuyện gì sao lại quỵ...”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng thứ tội, không phải nô tỳ khiến thái hậu nương nương quý xuống...”

NHưng tôi càng kéo Như Nguyệt càng run như lá rụng bay trong gió, còn kém một chút là”ô hô thương thay” rồi. Gương mặt có chút thương hại, tôi nhìn một hồi đau lòng, trong nháy mắt liền nổi giận, Hoàng đế thì Hoàng đế, sao lại chạy đến địa bàn của tôi làm cho nô tỳ sợ?

Tôi trợn to hai mắt, quay đầu lại nhìn Hoàng đế mỹ nam, quyết định dung cảm thay mặt thế lực đen khiêu chiến hoàng quyền, vào thời điểm nhìn thấy khuôn mặt hấn đang gắt gao nhìn tôi, thì chợt có thứ gì đó tiến vào đầu óc tôi... Trời ạ, rốt cuộc tôi cũng nghĩ tới! Tôi là Thái hậu, là Thái hậu, sao tôi lại có thói quen nghe tiếng “Hoàng đế giả lâm” mà quý được! Ôi trời, tôi thật sự quá mất mặt rồi, quá mất mặt rồi, mất mặt muốn vứt xuống nước, khó trách Hoàng đế mỹ nam mặt đen như muốn giết người, hấn cho là tôi cố ý làm hấn khó chịu rồi.

Chỉ là, Hạ Hầu Du đáng chết, biết rõ tôi quên điều này, lại còn không nhắc nhở, như thế rất tốt, hại tôi bị hoàng đế này ghét. Ôi, sinh mạng mới của tôi chỉ mới viết trang đầu, một tờ huy hoàng, kết quả, lại trở nên đáng sợ.

Khóe miệng tôi co quắp, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm Hạ Hầu Du.

Tiểu tử chết toi, tiểu tử chết toi, tại sao ngươi không nhắc ta!!!

Tôi dùng tất cả oán niệm tụ lại trong mắt nhìn Hạ Hầu Du, rốt cuộc nhĩ tử anh tuấn của tôi bị tôi thuyết phục, ở một bên len lén cười rồi đi lên phía trước, thật không nghiêm chỉnh ôm bả vai Hoàng đế mỹ nam, làm nũng.

“Hoàng huynh, huynh đừng tức giận, lần này mẫu hậu không phải cố ý, nàng chỉ là vì lần trước gặp chuyện ngoài ý muốn mà quên đi trước kia, không tin huynh hỏi Như Nguyệt”. Nói xong, hấn hề hề liếc tôi một cái, tựa như sợ tôi nghe được mà đến gần bên tai Hoàng đế, vừa lúc mọi người chung quanh nghe rõ ràng liền nhìn hoàng đế giải thích, “Những thứ này lại càng không liên quan đến Như Nguyệt, mấy ngày nay nàng bị mẫu hậu chơi đùa cho thế thâm, mẫu hậu, cái gì cũng không nhớ.”

Lạnh đến buồn nôn, thanh âm gì đây...

Tôi run rẩy nhìn Hạ Hầu Du hướng về phái Hoàng đế Hạ Hầu Dận làm nũng, thấy quan hệ huynh đệ Hoàng thật cũng không tệ lắm, không giống như huynh đệ tranh đoạt, ngươi sống ta chết, đao quang kiếm ảnh, ngươi lừa ta gạt, âm mưu quỷ dị... Đợi chút, loại này gọi là bình thường, còn hai mỹ nam trước mắt này quá không bình thường...

Ánh mắt tôi đảo qua đảo lại, từ lạnh lẽo khô ngô thoát nhìn thấy thân hình vạm vỡ là hoàng đế bệ hạ Hạ Hầu Dận từ từ chuyển qua người giống như liễu yếu đũa đưa theo gió, mỹ thiếu niên thanh lịch nhẹ nhàng Hạ Hầu Du, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra!

Oa, đầu năm nữ đồng nhân [1] tăng tăng lớp lớp, đam mỹ dậy sóng bùng nổ không phải là không có nguyên nhân, thì ra không chỉ là xuyên tạc, không xuyên cũng cao thượng bùng nổ đam mỹ, tôi hiểu ra, rốt cuộc tôi đã hiểu rõ.

[1] Đồng nhân: thể loại truyện lấy bối cảnh từ truyện tranh, phim ảnh, phim hoạt hình, hoặc một câu chuyện nào đó có sẵn. Nhân vật chính có thể là nhân vật đến từ thế giới hiện thực hoặc một nhân vật hoàn toàn mới trong câu chuyện đó.

Khó trách khó trách, xem ra là như vậy, thái hậu nương nương trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp không cam lòng thủ tiết vì trong lòng đã có đối tượng, nhưng hoàng đế của chúng ta trong lòng đã có đệ đệ Hạ Hầu Du, kết quả là quan hệ một nhà ba người không tốt lắm, Thái hậu Tần Phiêu Phiêu can thiệp vào tình thâm ý trọng của bọn họ, khó trách ai cũng không thích nàng...

Tôi hiểu tôi hiểu! Tôi bội phục bản thân mình có sức phán đoán nhìn thấu mọi việc, vừa cực kỳ kích động chạy lên, nắm tay hai nhĩ tử bảo bối, vô cùng kích động thô lỗ, “Nhĩ tử, vì nương ủng hộ các người!” A a a, lần đầu tiên tôi thấy chân nhân bl [2], hơn nữa còn là tổ hợp tuần mỹ như thế, đã từng coi là một nữ đồng nhân nữ tôi làm sao có thể không kích động không hét chói tai?

[2] Boy’s love

“Ngươi nói gì? Quên? Ngay cả thân phận của mình cũng quên? Ngươi nói hươu nói vượn coi trọng cái gì? Tần Phiêu Phiêu, ngươi thật đúng là quên sao!” Đáng tiếc, soái can hi tử Hoàng đế hoàn toàn không thấy tôi kích động và thành khẩn, mặt khinh thường nhìn tôi, ánh mắt khinh bỉ, lòng tôi lạnh lẽo, nhất thời uất ức, nhìn hấn nước mắt lưng tròng.

Ôi, tôi cũng không phải là Tần Phiêu Phiêu, tôi quên cũng không phải rất bình thường sao; tôi thành khẩn cầu phúc bọn họ, vì sao không chịu tin tưởng tôi; coi như Tần Phiêu Phiêu đã từng làm rất nhiều chuyện sai trái, bây giờ tôi thay nàng sửa lại chẳng lẽ không được, thiệt là, Hoàng đế không rộng lượng, Tề tướng trong bụng cũng có thể chống thuyền đầu rồi, người này không hợp cách, quá hẹp hòi.

Tôi hừ hừ nhìn của hấn, ghét, người ta cũng chỉ muốn bày tỏ thân thiết đối với ngươi, không thích thì thôi, mỹ nam rất giỏi, ta không muốn khúm núm với ngươi!

Gương mặt hoàng đế ngày càng âm trầm, mà trong lòng càng nghĩ càng nổi giận, cô tức giận, Thiên Vương lão tử cũng tới cũng sẽ không vui mừng cúi đầu, tôi nhớ ra rồi, vị quý sai xấu xí đã nói, sẽ không cần đầu của tôi, vậy nên tôi có thể tiếp tục càn rỡ.

Vì vậy, tôi vô cùng khinh thường trừng trừng, đối với nam nhân lòng dạ hẹp hòi tôi luôn có cảm giác ấy! Dù là soái ca cũng không tha thứ!

“Hẹp hòi, thích so đo, không giống nam nhân, Stop!” Tôi tức giận quăng tay của hấn, hướng về hấn làm mặt quỷ, sau đó tiêu sái đi đến bên cạnh Như

Nguyệt, hát đầu, “Đi thôi Như Nguyệt, có ta ở đây, hấn sẽ không dám chém đầu của ngươi, đi, chúng ta đi ăn cái gì đi!” Uhm, náo loạn nửa ngày, mới vừa rồi ăn cũng chưa ăn gì, phải tiếp tục bổ sung năng lượng mới được, tôi sờ bụng của mình, phát hiện hân thể này thật cực kỳ tốt: ăn thế nào cũng không mập, a, thần đâu, tôi quá hạnh phúc...

Hoàng đế nhĩ tử bị tôi khinh bỉ cực kỳ tức giận phát run nhìn tôi, ánh mắt kia hận không đục một cái lỗ trên lưng tôi.

“Nàng nàng nàng... coi như nàng là Thái hậu, cũng không nên vô lễ với trẫm như vậy, nàng...” Hạ Hầu Dận tức giận trên đầu một luồng gió lạnh, lảng lảng.

Hạ Hầu Du che miệng cười, kéo huynh trưởng lại, “Hoàng huynh, ta nói rồi, nàng không nhớ cái gì cả.” Nói xong, hấn lộ ra nụ cười thâm ý, Hạ Hầu Dận mấp máy môi, ánh mắt hướng phía trước nhìn lướt qua, quay đầu lại, rơi vào trầm tư.

Ở thời điểm bọn họ nói nhỏ âm thầm làm việc quý quái gì, tôi và thị nữ đáng yêu tiếp tục ăn cơm.

Ở đây tôi không thể không khen ngợi một cái đầu bếp ngự thiện phòng, bởi vì tài nấu nướng cực kỳ đỉnh, khiến cho tôi cuối cùng cũng tìm được một tia ấm áp trong hoàng cung lạnh lẽo này, thức ăn ấm áp, một tia nhân tình vị mùi thơm của thức ăn...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quan hệ mẫu tử quý dị

Editor: Tiểu Song

—— Thái hậu, hoàng thượng, vương gia, tam giác ba người, quan hệ thần tử quý dị mập mờ.

Cơm nước no nê, tôi vuốt cái bụng to như quả dưa hấu, thật vui vẻ xụi lơ trên ghế, trong lúc vô tình ngẩng đầu, lại nhìn thấy mặt Hạ Hầu Dận như có điều suy nghĩ.

Tôi than thở, ai, hiển nhiên vừa rồi tôi xuất ra bộ dạng như vậy khiến hấn xấu hổ. Chẳng qua cũng không phải tôi cố ý, nam tử hán đại trượng phu, sao hẹp hòi như vậy, bây giờ còn dùng ánh mắt tiểu nhân nhìn chằm chằm tôi như gián điệp, rõ ràng không chịu tin tưởng tôi chứ sao.

“Mẫu hậu.....”

“Gọi ta là Phiêu Phiêu!” Nghe hai chữ kia vừa nghe đã cảm thấy nhức đầu, tôi không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, thiết là, nam nhân ba mươi tuổi gọi một tiểu nữ tử hai mươi tuổi là “Mẫu hậu”, muốn tôi không nói không được, bối phận thế nào? Nơi này không có người khác.

Chỉ là, tôi vô ý thức nhìn hấn nghĩ, hấn mở miệng nói chuyện với tôi, có phải đã giải hòa rồi không?

“Này không hợp quy củ.” Hạ Hầu Dận thờ dài, đi đến ghế trước mặt tôi thoải mái ngồi xuống, vẫn là đáng vẻ lạnh lẽo.

Nhưng lúc này cũng không phải là mặt vạch đen, đoán chừng tâm tình giống như mưa rào sấm chớp kết thúc, sắp có mặt trời. Chỉ là nam nhân như vậy, tôi cũng rất khó có thể tưởng tượng ra đáng vẻ mỉm cười của hấn. Cho nên, mặc dù hấn rất đẹp mắt, nhưng tôi không hiểu, thái hậu Tàn Phiêu Phiêu trước đây thích người đàn ông này vì điều gì? Chỉ là bởi vì đẹp trai phải không? Tôi nhìn hấn, rơi vào trầm tư.

“Ngươi nhìn cái gì?” Đại khái tôi ngẩn người quá lâu, cũng có thể là băng sơn nam nhân vốn da mặt rất mỏng, cho nên, sau mười lăm phút tôi nhìn chằm chằm vào mặt hấn, hấn rốt cuộc không nhịn được trực tiếp hỏi, lúc này sắc mặt tiếp tục hắc.

Hấn trừng mắt liếc Hạ Hầu Du đang cười trộm, thuận tiện không vui nhìn tôi, ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo.

Tôi mới từ ngẩn người tỉnh lại, không chú ý tới sắc mặt của hấn thật không tốt, kết quả là, lúc này một câu nói đụng phải hòng súng, “Không phải, đang nhìn mặt ngươi, rất đẹp mắt.” Tôi là đứa bé ngoan thành thực, vì vậy nói ra, “Nhưng ngươi xem ngươi, cả người lạnh tựa như khối băng, mà cũng hẹp hòi, cũng không biết đàn xếp biển thông.....” Tôi càng nói càng nhỏ một tiếng, chỉ cảm thấy khí lạnh chung quanh càng ngày càng nặng, sát khí càng lúc càng thịnh, tôi nhẩn nhẩn dừng lại, nhảy nháy nhìn hấn, câu nói sau cùng không nói tiếp, thật ra thì tôi muốn nói: thật không biết tại sao Tàn Phiêu Phiêu lại thích ngươi..... Chỉ là, tôi sờ sờ cổ cảm thấy, thật may là không nói, nếu không có thể chết thế nào cũng không biết.

“Hoàng thượng, ta sai rồi.....” Tôi nhìn về hấn cầu xin, ô ô, không được chém đầu tôi. Edit tại dien.dan.le.quy.don

Hấn nhìn tôi hồi lâu, gân xanh trên trán nổi lên, quả đấm cầm thật chặt, giống như tùy thời sẽ xông lên, tôi có chút sợ, không nhịn được lạnh run run một cái, lui một bước.

Nhưng không biết có phải thấy tôi sợ hay khờ, hấn thờ dài, buông lỏng nắm tay ra, ánh mắt đen nhánh nhẹ nhàng rung lên, nói với tôi, “Ngươi nên gọi mình là Bồn cung, chẳng lẽ cái này cũng quên rồi sao?” Hấn nói, đáng vẻ có chút tiếc nuối, nhưng nhiều hơn là thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ, hấn và Hạ Hầu

Du cũng giống nhau, đều hi vọng Tần Phiêu Phiêu quên đi quá khứ.

Tôi nhìn hần, gật đầu một cái, nếu đây là nguyện vọng của hần, vậy tôi sẽ giúp hần thực hiện, tôi vốn cũng không phải là Tần Phiêu Phiêu, không cần thiết phải giữ lại tình yêu của Tần Phiêu Phiêu.

Tần Phiêu Phiêu có lẽ là yêu nam nhân này, yêu đến chết đi sống lại, cuối cùng lại là nỗi đau của riêng mình, tình yêu giành cho Hạ Hầu Dận vẫn mãi cho đến lúc chết đi. Nếu Tần Phiêu Phiêu đã chết, vậy hãy để cho tất cả theo từ vong của nàng mà cách xa. Ta là Tần Phiêu Phiêu, chỉ thuộc về linh hồn của mình.

“Đúng vậy, cái gì cũng quên, cho nên, ta cũng không nhớ rõ ta là mẫu hậu của các ngươi, cũng không biết tại sao ta trẻ tuổi như vậy mà là thái hậu nương nương, cũng không biết quan hệ trước kia chúng ta rất tệ, cũng không nhớ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng.....” Nói xong, ánh mắt của tôi từ Hạ Hầu Dận nhìn qua Hạ Hầu Du, từng chữ từng câu tuyên cáo: “Bắt đầu từ hôm nay, ta là của ta, nếu ông trời đã để cho ta chết một lần, lại cho ta tiếp tục sống, với trí tuệ, người đã hi vọng ta có được sinh mạng mới, vô luận quá khứ xảy ra chuyện gì cũng thôi, ta không muốn biết, cũng không muốn tiếp tục trông nom những thứ này, bắt đầu từ bây giờ, ta chỉ vì mình còn sống, tất cả mọi thứ trong quá khứ đều đã chết, hôm nay coi như là ngày sinh, các ngươi hiểu chưa?” Tôi chăm chú nhìn bọn họ.

Chỉ là, những vấn đề Tần Phiêu Phiêu để lại, tôi sẽ giúp nàng giải quyết, mặc kệ là cái gì, hiện tại tôi là Tần Phiêu Phiêu rồi, tôi muốn trốn tránh cũng không thể nào thoát khỏi thân phận và sứ mệnh của Thái hậu nương nương.

Ai, thay vì đợi đến lúc phiên toái tới tìm tôi, không bằng giải quyết tất cả phiên toái dễ nhẹ nhõm vui vẻ từng ngày, ừ, cứ quyết định như vậy!

Nhưng tại sao tôi đây rất nghiêm túc, bọn họ lại dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi? Nét mặt này là thế nào đây, không tin? Hoài nghi? Kính ngạc? Cái gì nữa đây? Tôi không hiểu, cực kỳ phức tạp.

“Này này, nói thì nói, sao lại tỏ thái độ như vậy?” Tôi bất mãn tròn mắt nhìn bọn họ một cái, thật là những đứa trẻ không biết lễ phép, mặc dù so sánh ra thì họ cũng chỉ là tiểu bối, sao không nhìn tôi, ghét!

“Mẫu hậu nói là thật?” Tiểu nhi tử Hoàng đế hồ ly liếc một cái, sau đó nhìn tôi cười.

“Dĩ nhiên!” Tôi nghiêm túc gật đầu, “Cho nên từ bây giờ phải thay đổi, lúc không có người không cần gọi ta là Thái hậu, có thể gọi ta là Phiêu Phiêu, ta không muốn vô duyên vô cớ bị xem là già, người ta còn như hoa như ngọc tự thủy lưu niên!” Tôi liếc mắt kháng nghị.

Hạ Hầu Du nở nụ cười khi khi một tiếng, ngay cả lúc tôi đang cực kỳ nghiêm túc.

“Chắc chắn, nói đã quên hết rồi, tính tình một chút cũng không thay đổi, vẫn hay cay cú như vậy.” Hạ Hầu Du trêu ghẹo tôi.

Tôi háy hần một cái, “Hừ, ngươi nói ta sao? Dĩ nhiên không thể đổi, ngươi cho rằng mẹ ghẻ rất tốt hả, nhi tử lớn nhất bày sắc mặt đó cho ta thấy, ngay cả ta chết cũng không để ý, thật giống như ta thiếu hần cả quốc khổ vậy, tiểu nhi tử ngày ngày tính toán ta, nghe nói còn có một nữ nhi nhìn ta rất không thuận mắt, một phi tử muốn đổi nghịch với ta, ta không cay cú được sao?” Tôi trả lời lại một cách mỉa mai, hần ghen không thể nói nên lời, sững sờ nhìn tôi nửa ngày chỉ có thể cười khúc khích.

“Hắc hắc, tài ăn nói còn trở nên tốt hơn, mẫu hậu.”

“Gọi Phiêu Phiêu, nhi tử!” Tôi hoàn toàn không để ý tới biến chuyển của hần, dù sao ở trong cảm nhận của tôi, người này chính là một phúc hắc, hừ hừ, cho là tôi không biết sao, làm như tôi là đứa trẻ không bằng, tôi không đàn như vậy.

“Hi vọng ngươi đừng là quên hết, cũng thật muốn thay đổi.” Tiểu nhi tử muốn cãi cả với tôi, lại bị con mắt lớn nhất cản lại.

“Như ngươi nhìn thấy.” Tôi nhún nhún vai, không quan tâm. Hiện tại nói cái gì cũng đều không hữu dụng, nhưng mấy ngày nữa, hần rồi sẽ biết, tôi không phải là bà lão gì hết.

Uhm, chỉ là trước đó tôi phải đi thăm dò một chút, rốt cuộc Tần Phiêu Phiêu này và nhi tử lớn nhất có quan hệ gì, ta đừng hỏi để không có cách giải quyết, còn xui xẻo hồ đồ thành coi tiền như rác.

“Vậy sao? Ta mỏi mắt mong chờ.” Hần nói qua nhìn thật sâu tôi một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài, trước khi đi, hần nói, “Nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thương tốt, ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Nói xong, bóng dáng của hần rất nhanh biến mất ở cửa điện.

Mà tôi không biết vì sao, nghe âm thanh trầm thấp của hần, tôi lại cảm thấy loại cảm giác bị ai, trong nháy mắt có chút mê man, rốt cuộc hần hi vọng tôi quên hay không muốn tôi quên?

Suy nghĩ thật lâu, tôi không có đáp án.

Cho đến tiểu nhi tử ở bên tai tôi không có hình tượng chút nào rít gào thật lâu tôi mới bừng tỉnh lại, “Chuyện gì vậy, Du nhi?” Tôi có chút cảm thấy có lỗi với tiểu nhi tử, nháy nháy mắt vô lương nhìn hần.

Ai, không phải người ta có ý coi thường sự có mặt của hần, chỉ là mị lực của Hoàng đế tương đối lớn mà thôi, trong lòng tôi không hề áy náy nhỏ giọng biện minh cho mình.

“Không nên gọi ta là Du nhi, Phiêu Phiêu, chẳng lẽ dù ngươi quên mất cũng không thể quên hẳn được sao?” Hạ Hầu Du nhìn tôi, trong mắt ngập tràn bi thương, nhìn hẳn, sắc mặt trầm trầm, một chút cũng không nghĩ mới vừa rồi bộ dạng của hẳn là tên hồ ly xảo trá.

Hắn thế nào? Tôi không hiểu nhìn hẳn, tại sao dáng vẻ hẳn bỗng nhiên như rất khổ sở?

Còn có, không được gọi hẳn là Du nhi? Chẳng lẽ sau này nhìn hẳn phải nói “Xin chào”? Tiểu tử này, xem ra thật thông minh, thật ra lại là Bảo Bảo đàn.

Tôi nháy nháy mắt, nỗ lực sửa lại suy nghĩ bị hai tên nhi tử này làm lộn xộn lung tung, thật vất vả đại não không hề bãi công nữa, tôi mới mờ mịt nhìn tiểu nhi tử, “Không gọi là Du nhi, vậy thì gọi là cái gì? Còn có... hẳn là ai à? Tôi không nhớ gì hết?” Tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái ngu ngơ.

Hạ Hầu Dận không nói gì, tay thoáng giương quạt ra, chặn lại nửa bên mặt của mình, chỉ chừa một con mắt nhìn tôi, khiến tôi cảm giác mình không có một chút bí mật nào, ở trước mặt hẳn điều gì cũng bị hẳn nhìn thấy rõ ràng. Tôi có chút quần bách lui một bước, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt.

“Ngươi ngươi... Nhìn cái gì vậy? Không được nhìn loạn... , cũng không phải là chưa có nhìn thấy!” Tôi khuyến khích chưa đủ liếc hẳn một cái, vội vàng dời tầm mắt, ôi, không biết có phải là tôi ảo giác hay không, sao tôi lại cảm giác ánh mắt Hạ Hầu Du nóng hừng hực nhìn chăm chăm tôi, sắp đem tôi nướng khét á...

“Gọi ta là Du, Phiêu Phiêu, công bằng mà nói, về sau không vào lúc không có ai, ta sẽ gọi ngươi là Phiêu Phiêu, không xưng ngươi là mẫu hậu.” Hạ Hầu Du chợt nở nụ cười rực rỡ, giống như mọi lo lắng vừa rồi của tôi chỉ là ảo giác.

Người này, thật là biến đổi sắc mặt nhanh cực kỳ.

Tôi cau mày một cái, trực giác cảm thấy tên Hạ Hầu Du có chút thần bí quý quyết, chẳng qua tôi cũng lười suy nghĩ nhiều, đầu óc quá mệt mỏi, làm sao suy nghĩ nhiều như vậy được. Tôi là Thái hậu, là mẫu hậu của hẳn, hẳn còn có thể đối xử với tôi thế nào?

Cho nên, bắt đầu khởi động sóng ngầm, tôi suy nghĩ, gạt đầu đồng ý yêu cầu của tiểu nhi tử. Tuổi lớn hơn người khác mà phải gọi người đó là mẫu hậu, hô, lại nghĩ đến tôi trước kia cũng chưa quá 28 tuổi, lại thành mẫu hậu 20 tuổi, thế nào cũng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Mà đối với phản ứng của tôi Hạ Hầu Du hiển nhiên cảm thấy vừa lòng cực kỳ, đôi mắt hồ ly lộ ra ý cười, sau đó hấp ta hấp tấp quay đầu, thờ dài cáo từ, “Chắc chắn, mặc dù ngươi nói cái gì cũng quên, nhưng mà bộ dáng hiện tại tương đối đáng yêu, ta có chút mong đợi sinh sống trong tương lai.” Nói xong, Hạ Hầu Du có thâm ý khác nhìn tôi một cái, khoan thai đi ra.

Tôi nháy nháy mắt, thờ dài, “Hô, rốt cuộc cũng đi rồi, thiệt là lũ tiểu tử một chút cũng không biết kính già yêu trẻ, không biết lão nhân gia ta rất mệt mỏi, quấy nhiễu người nhà nghỉ ngơi, ghét.” Nói xong, tôi lập tức bò lên chiếc giường lớn đáng yêu của tôi, giả chết!

Mà người đứng bên cửa sổ nôm nốp chứng kiến nhất cử nhất động của tôi – Như Nguyệt – lại cười khi một tiếng.

Chắc, nha đầu này, là gan càng lớn rồi, lại dám cười tôi?

Tôi ừm ừc từ trên giường bò dậy, nhìn nàng ngoác ngoác đầu ngón tay, cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thì ra là Thái hậu từng theo đuổi

Đạo này, quả nhiên ủy viên hội xuyên qua cũng mờ ám, Thái hậu, người rốt cuộc còn có những chuyện kinh thiên động địa trong quá khứ nữa....

“A..... Thái hậu, người muốn phân phó gì ạ?” Nhìn thấy tôi nở nụ cười quỷ dị, Như Nguyệt nhất thời không dám cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gằm, thoát nhìn giống như da đầu tê dại, nàng từng bước từng bước đến gần tôi, thân thể vẫn còn run rẩy.

Ừm, nha đầu này, đoán chừng là trước kia bị Thái hậu hành hạ thảm gan mới nhỏ như vậy, người ta cũng chỉ gọi nàng một tiếng, cười hòa ái dễ gần, bình dị gần gũi, nàng lại run thành ra như vậy. Tôi thờ dài, hồn nhiên không hay biết nụ cười tôi tự cho là “Hòa ái dễ gần, bình dị gần gũi” đáng sợ cỡ nào.....

“Tới đây, Như Nguyệt.” Tôi cười híp mắt nhìn nàng, lộ ra nụ cười thiện lương nhất, tin tưởng dù là cô bé quàng khăn đỏ thấy cũng sẽ lập tức bị lừa, nhìn Như Nguyệt ngoác ngoác tay, tôi không ngừng cười híp mắt, cười híp mắt.....

“Phu nhân..... Người rốt cuộc muốn làm gì?” Giọng nói của Như Nguyệt cuối cùng cũng run rẩy đến nói thừa lời. Edit tại dien.dan.le.quy.don

“Ai nha, đừng sợ đừng sợ, Thái hậu ta chỉ là ăn no không có chuyện làm tương đối nhàm chán, muốn hàn huyên nói chuyện phiếm với ngươi mà thôi, ngươi xem xem lão bà như ta, không có ai quan tâm cũng không có ai đến nhìn ta, rất đáng thương, người ta chỉ là muốn trò chuyện cùng ngươi thôi.” Tôi hề hề nhìn Như Nguyệt, nỗ lực tranh thủ thu phục tâm của nàng.

Chỉ là, tôi càng giả bộ đáng thương, mặt của nàng càng tối lại, rốt cuộc nha đầu này cũng không nhận được bộc phát, “Người..... Thái hậu, mới vừa rồi hoàng thượng và Vương Gia đều đã tới, không phải là cùng người hàn huyên nửa ngày sao. Hơn nữa, Thái hậu cũng không phải là lão nhân gia, người còn trẻ lắm” Phải tôi một cái, Như Nguyệt nói như vậy.

Tôi không nói lời nào, chỉ là nhàn nhạt nhìn Như Nguyệt, nha đầu này đang đối nghịch với tôi sao? Mặc dù tôi không phải là Tần Phiêu Phiêu, không có người yêu thích, nhưng để người khác ngồi lên đầu tôi cực kỳ không thích.

“Như Nguyệt, lá gan ngươi cũng lớn lắm, thế nào, mới mấy ngày mà đã học cách cãi lại ta sao? Mặc dù ta không ngại chơi đùa cùng cung nữ, những cung nữ khác trong cung đều bị khí trầm mà ngạt thở, mà ta còn bị lá gan của ngươi đè lên.” Giọng điệu của tôi nhàn nhạt, không nhìn lại nàng, cầm lấy tách trà, hóp một ngụm, lại ngẩng cao đầu lên, Như Nguyệt đã tái mặt quỳ gối trên mặt đất nhìn tôi.

“Nô tỳ..... Nô tỳ.....” Bộ dạng đáng thương này khiến cho người ta không đành lòng, tôi thở dài lắc đầu một cái, bây giờ tôi đã hiểu sao các phi tần nương nường luôn vênh vác tự đắc, dùng lỗ mũi nhìn người rồi. Những cung nữ này thật là, thời điểm sắc mặt tốt thì như trời cao, cho mấy phần sắc thì làm tới, cho là mình là một nhân vật chính. Thật không biết giáo dục ở cổ đại có vấn đề hay đây chính là nơi người ăn thịt người.

Tôi lắc đầu một cái, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Người đáng thương phải có chỗ đáng hận, cổ nhân quả thật nói không sai.

“Đứng lên đi, Như Nguyệt, có câu ta chỉ nói một lần, ngươi nên nhớ cho kỹ. Chuyện trước đây ta đều đã quên, điều này, ta đã nói cho hoàng thượng và Hạ Hầu Du, hiện tại ta cũng nói cho ngươi biết. Ta không phải là Tần Phiêu Phiêu trước kia, ta cũng vô lý làm khó dễ ngươi, nhưng mà ở Phi Phụng Cung này, ta là chủ tử, ta không tha cho người nào khi dễ ta, cũng không tha người khi dễ người của ta, ngươi hiểu chưa?” Tôi trầm giọng mở miệng, nhìn Như Nguyệt.

“Nô tỳ hiểu, nô tỳ biết sai, sau này sẽ không bao giờ sai phạm nữa.” Như Nguyệt gật đầu một cái, khéo léo đứng lên, thanh âm rất cung kính, tôi biết nàng có lẽ đã hiểu được.

“Ngồi đi, Bồn cung có mấy lời muốn hỏi ngươi.” Tôi bĩu môi, ý bảo nàng ngồi xuống, ai, lời này của tôi thật sự dài dòng chẳng qua ta luôn có một loại cảm giác, Như Nguyệt nhất định biết tôi muốn đáp án.

“Dạ, tạ Thái hậu.” Rất cung kính ở bên cạnh tôi ngồi xuống, Như Nguyệt trầm mặc nhìn tôi, “Thái hậu muốn biết điều gì?”

“Rất đơn giản, năm đó ta và bệ hạ, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Tôi cười hi hi mở miệng, hoàn toàn không thấy sắc mặt của Như Nguyệt khi nghe vấn đề này hoàn toàn thay đổi, tiếp tục nói, “Ta đều quên rồi, nói cho ta biết có được không?” Tôi nháy nháy mắt, làm bộ đáng thương mở miệng cầu khẩn. Mặc dù nói từ trước Như Nguyệt đã nói vài điều, còn có Hạ Hầu Du trong lúc vô tình tiết lộ thêm, tôi biết đại khái Hạ Hầu Dận và Thái hậu trước kia có mối quan hệ nào đó, nhưng tôi rất muốn biết chi tiết.

Tôi thừa nhận là tôi bát quái, chỉ là, chẳng ai lại không có bản tính tò mò? Điều này lại còn liên quan đến tôi.

“Điều này..... Nô tỳ không dám lung tung.....” Nàng áp a áp ứng nhìn tôi, gương mặt khó khăn.

“Mặc kệ ngươi nói điều gì ta đều miễn tội cho ngươi được chưa?” Tôi cực kỳ đại độ phát tay một cái, bất cứ giá nào, người ta chính là muốn biết, không biết là không được, “Hơn nữa, đừng gạt ta rằng ngươi không biết, ta thấy rõ ngươi cũng biết, dù ta quên đi quá khứ cũng không phải là không có đầu óc.”

“..... Nhưng, việc này.....” Như Nguyệt vẫn còn thẹn thùng không chịu nói.

Ai, nữ tử thời cổ đại, chẳng lẽ đều thích lê mê như vậy hả? Tôi thở dài, thật mệt mỏi. Xem ra không uy hiếp đúng là không được, tùy tiện thôi..., dù sao cũng do người bạn nhỏ Như Nguyệt ép tôi đấy, tôi thiện lương vô tội.

“Như Nguyệt này, vốn quên thì quên, nói không chừng cũng là chuyện tốt, nhưng nếu như vì ta không biết điều gì đó lại đắc tội với hoàng thượng, ta là Thái hậu, dĩ nhiên không sợ hấn làm gì ta, nhưng Như Nguyệt, khó biết trước được hoàng thượng có đem ngươi ra trừng trị cho hả giận hay không.” Tôi rất vô tội nhún vai một cái, cúi đầu bắt đầu nghịch tóc. Ừm, Tần Phiêu Phiêu này quả nhiên là mỹ nhân, tóc cũng đen nhánh tỏa sáng. Đúng rồi, tôi bỗng nhiên nhớ tới, tôi còn chưa thấy gương mặt mình như thế nào.

Ôi, cực kỳ mong đợi, rốt cuộc tôi họa thủy như thế nào đây? Đột nhiên tôi quên mất việc đang dò hỏi tin tức từ Như Nguyệt, nhất thời sinh ra hứng thú với dung mạo của mình.

Chim Sa Cá Lặn? Bể Nguyệt Tu Hoa [1]? Tiên trời hóa người? Tôi càng nghĩ càng hài lòng, càng nghĩ càng hạnh phúc, càng nghĩ càng vui vẻ, kết quả là lập tức nhảy lên, chỉ vào Như Nguyệt hô to, “Như Nguyệt, đưa cho ta cái gương.” Có lẽ do tôi quá hưng phấn, giọng điệu quá kích động, biến hóa quá vô thường, khiến Như Nguyệt nửa ngày mới ý thức được mục đích của tôi—— Điều Thái hậu của nàng tò mò không phải là những chuyện bát quái giữa Thái hậu và Hoàng đế năm đó, mà là gương mặt của mình.

[1] “Bể nguyệt” (Mặt Trăng phải giấu mình) và “tu hoa” (khiến hoa phải xấu hổ)

“Dạ, Thái hậu, nô tỳ đi lấy gương ngay.” Nhìn hai mắt tôi, Như Nguyệt giống như lập tức buông lòng xuống, hiển nhiên vừa rồi bị tôi dọa sợ, vào lúc này giống như sinh viên được thả lỏng. Tôi nhìn bóng lưng của nàng làm mặt quỷ, chắc chắn, ngươi bây giờ buông lòng quá sớm á..., người ta chỉ đột nhiên

cảm thấy gương tương đối quan trọng, một lát nữa ta sẽ tiếp tục ép hỏi.....

Cung nữ cổ đại được dạy dỗ rất tốt, đúng hẹn cũng không ngoại lệ, làm việc vô cùng nhanh nhẹn, nhanh chóng xoay người lấy gương cho tôi.

Tôi cầm lấy gương, hít một hơi thật sâu, dứt khoát kiên quyết đánh giá dung nhan của tôi, nhịp tim không tự chủ mà nóng nảy, o o, mong đợi, cực kỳ mong đợi! Nghĩ đến kinh nghiệm của vô số người xuyên qua: hôn mê, hóa thân mỹ nhân, tôi cực kỳ kích động, lúc này tôi cũng coi như bắt kịp với thời đại, nói thế nào cũng muốn lấy thân phận mỹ nữ khoe khoang một chút.

Tôi hấp khí, thở, tiếp tục xem, tiếp tục thở, tiếp tục hấp khí, cho đến lúc tôi cảm chiếc gương đồng, im lặng triệt để. Gió phương Bắc thổi tới, bông tuyết rơi rơi, tôi cảm thấy lạnh lạnh, thấy thật im lặng, thấy thật buồn bực....

”A a a, ta muốn tố cáo ủy viên hội xuyên qua, ta muốn chống án! Tại sao có thể như vậy tại sao có thể như vậy.....” Sau nửa ngày sững sờ nhìn gương mặt trong gương, tôi rốt cuộc phát điên, ném chiếc gương đi, trán nhán lại vì tức giận.

Xui xẻo, thật là xui xẻo, người khác xuyên qua thành tiểu thư có mỹ nam, tôi thật sự không tức giận, một chút cũng không tức giận, nhưng mà chỉ đúng là Thái hậu này, thân phận cũng rất cao quý, địa vị cũng rất cao thượng, tiền bạc cũng có thật nhiều..... Nhưng, ôi trời, vì sao người khác có thể biến thành mỹ nhân, còn tôi.....

Để cho tôi chết đi, để cho tôi chết đi, tôi thật sự không muốn sống á..., 5555, tôi không phủ nhận gương mặt của thái hậu có làn da trắng nõn trong veo, nhưng tôi khóc không ra nước mắt ngẩng đầu lên trời kêu than: tại sao mặt của nàng lại bé mập như vậy, mặc dù nói gương mặt trẻ trung lâu già rất tốt, nhưng đây lại là một gương mặt cực kỳ trẻ con, không phải thấy thế nào cũng giống trẻ vị thành niên sao? Như vậy muốn tôi làm sao tìm được thanh xuân thứ hai đây, tôi khóc ròng..... Hay là nói, tôi nhất định chỉ có thể tìm được một quái nhân yêu thích trẻ con, ôi trời, tôi không muốn, tôi kiên quyết không muốn.....

”Thái hậu.....” Như Nguyệt ở một bên run run rẩy rẩy nhìn tôi, run run, hoàn toàn không hiểu tôi phát điên về điều gì.

Tôi không để ý tới nàng, tôi không còn tâm trí, tôi mệt mỏi, tôi không muốn sống..... Gương mặt búp bê còn chưa tỉnh, khiến cho tôi bực mình: tôi vốn không có vóc người thon thả, khuôn mặt lại như một đũa ter, dạ, tôi thừa nhận, thân thể này không mập không xấu xí không khó nhìn, rất đáng yêu rất phong cách, nhưng tôi khóc tôi khóc, đây căn bản là con nít, 5555, tôi không muốn, tôi không muốn, tôi muốn là thiên thần có khuôn mặt ma quỷ.

Chợt, tôi nghĩ đến một điều, thân thể nhất thời cứng ngắc không thể động đậy.

Mà nói thêm, đáng người tôi y như một đứa con nít, thì sao có thể khiến Hoàng đế yêu thích chứ? Hoàng đế không thể nào lại đi yêu cái loại trẻ con? Chẳng lẽ bảo... là tôi của trước đây nhập vào hay sao?

Tôi nhất thời hóa đá, ông trời ở đâu rồi, bỗng thái hậu này chưa từng bị ai cản trở như thế này, lại... lại... lại... đi theo đuổi đứa con trai trên danh nghĩa của mình sao?

Vạm vỡ, quá vạm vỡ. Tôi cần phải học tập, hoặc là nên tiếp tục yếu ớt hỏi một tiếng: Thái hậu, có thật người không phải là xuyên qua chứ?

Tâm trí bắt đầu ngưng trệ, tôi tiếp tục liếc mắt hôn mê bất tỉnh.

Thái hậu lại là người có gương mặt trẻ con, Thái hậu lại có thể biết theo đuổi nam nhân, Thái hậu lại có kinh nghiệm yêu đương cực kỳ mạng mẽ, Thái hậu à, người là mẹ của ta, người là thần tượng của ta.....

Trước khi bất tỉnh, tôi dặn mình nhất định phải khiến cho Như Nguyệt nói cho tôi biết, làm thế nào Tàn Phiêu Phiêu theo đuổi được Hạ Hầu Dận, quá mạng mẽ rồi, tôi cần bài sư học hỏi kinh nghiệm, dễ dàng ở cổ đại thuận lời dùng gương mặt trẻ con này thu hút nam nhân

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thu mua lòng người

Thái hậu baby này rốt cuộc có gian tình gì với Hoàng đế băng son? Chẳng lẽ hoàng đế lại yêu thích trẻ con?

”A..... Thái hậu, người không sao chứ?” Mơ màng tỉnh lại, nghe thấy thanh âm lo lắng của Như Nguyệt, tôi nhất thời cảm thấy uất ức, ngồi xuống đứng lên lao vào trong lòng Như Nguyệt gào khóc, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nhật nguyệt vô quang.

”Huhu, Như Nguyệt, ta thật thê thảm, thật thê thảm!”

”Thái hậu, Thái hậu người sao vậy?” Như Nguyệt thấy tôi khóc đến luống cuống tay chân, hoàn toàn không biết làm sao. Edit tại dien.dan.le.quy.don

“Huhu, mạng của ta thật là khổ, Như Nguyệt, người nói cho ta biết, năm đó ta mặt dày như thế nào mà lại đi theo đuổi Hạ Hầu Dận? Huhu, hần không

phải ghét bỏ ta không muốn ta à? Huhu.....” Tôi càng lớn tiếng khóc, càng phiền lòng, mà sắc mặt Như Nguyệt càng ngày càng đen, tay càng ngày càng run, khỏe miệng ấy cả là càng ngày càng rút gân.

”Thái hậu, ngài thật không nhớ gì sao? Ban đầu người và hoàng thượng nhưng vừa thấy đã yêu gặp lại khuynh tâm ba thấy tư mua cả đòi tứ thấy quần tiên để nhất định phải gả sao?” Như Nguyệt run run rẩy rẩy nhìn ta, mặt co quắp không thể tin bộ dạng.

Tôi nháy nháy mắt, nhất thời quên mất còn phải khóc thút thít. còn phải kêu rên. còn phải thương tiếc cuộc sống bi thảm của mình, Như Nguyệt, nàng đang nói gì vậy?

A a a a a! Tiêu hóa xong những lời Như Nguyệt nói, tôi chỉ có một cảm giác, “Như Nguyệt, người xác định Hạ Hầu Dận hẳn không yêu trẻ con chứ?” Tôi kêu to!

Phản ứng của Như Nguyệt là phịch một tiếng quỵ xuống, vô cùng run rẩy nhấc nhờ tôi, “Thái hậu, tặc danh hoàng thượng không thể tùy tiện gọi.....”

”Ừm, được rồi, vậy người nói hoàng thượng hẳn yêu trẻ con sao?” Tôi sai có thể sửa, mới vừa rồi tôi đã phạm vào tội bất kính, tiếp tục nhìn Như Nguyệt vô cùng cố chấp mở miệng.

”Thái hậu, hoàng thượng người..... rất bình thường.” Như Nguyệt thở dài nhìn tôi, nói xong rất bất đắc dĩ, “Hơn nữa.....” Chỉ là, không biết vì sao nàng nhìn tôi thanh âm lại thấp xuống.

”Hơn nữa cái gì?” Tôi ham học hỏi tròn đôi mắt to, vội vàng hỏi tới, “Người xác định giữa ta và hoàng thượng không có gian tình?”

Bề ngoài che giấu, ta đây là người trong cuộc mà không chịu nói, nói mau nói mau, tôi dùng ánh mắt nhiệt liệt giục nàng.

”Thái hậu, giữa người và hoàng thượng là trong sạch, không giống như người nghĩ.” Thở dài, Như Nguyệt rút cuộc bị tình thân cố chấp của tôi làm rung động, không hề thủ khẩu như bình nữa [1]

[1] Kín miệng như bình.

”Vậy sao?” Tôi hoàn toàn không tin, còn nói Hoàng đế không yêu trẻ con, nếu như hắn bị kích dục thì tại sao không yêu những mỹ nhân như hoa như ngọc kia mà lại thích gương mặt trẻ con này? Hơn nữa, hắn thật sự thích Tần Phiêu Phiêu sao? Tại sao một chút tôi cũng không nhìn ra.

”Là thật, trước khi Thái hậu vào cung, vốn tiên đế cũng đã ban hôn cho Thái hậu và Hoàng thượng, chuẩn bị cho hai người thành hôn, trước đây người và hoàng thượng thực sự gắn bó yêu thương, nhưng sau lại.....” Như Nguyệt nhớ lại quá khứ, vừa nói vừa mang theo một tia tiếc hận.

Mà tôi hoàn toàn hóa đá, hoàn toàn không nghĩ tới quá khứ lại là như vậy.

Chuyện gì xảy ra? Rối loạn, quá rối loạn. Cập nhật nhanh tại [dien-dan-le-quy-don](#)

Tần Phiêu Phiêu và Hạ Hầu Dận lại đã từng là một đôi tình nhân, tiên đế còn có tính thành toàn, hoàn toàn không có chướng ngại cản trở họ thành đôi, nhưng tại sao cuối cùng Tần Phiêu Phiêu lại trở thành hoàng hậu của tiên đế, hơn nữa lại còn thủy hòa bất dung [2] với Hạ Hầu Dận? Còn có Hạ Hầu Du, nhân vật này đang tái diễn cái gì?

[2] Ý nói mối quan hệ như nước với lửa.

”Như Nguyệt, từ đầu người đã nói cho ta, chuyện đã qua ta đều quên, nhưng hôm nay xem ra, những chuyện này ta không nên quên.” Tôi hít một hơi thật sâu, an tâm, dù sao tôi có chính là thời gian, có thể từ từ hiểu rõ, nhưng những tin tình báo này thật sự quá quan trọng. nếu như mà tôi bỏ quên, có lẽ còn có thể mang đến cho tôi mầm tai vạ, bởi vì điều gì cũng không biết, cho nên mới bị người lợi dụng, chỉ khi hiểu tất cả mọi thứ, mới không bị người khác nhân cơ hội gây chuyện. Nơi này chính là hậu cung, không phải là chỗ an toàn.

”Thái hậu.....” Như Nguyệt ngập ngừng, nàng nhìn tôi, khăn trương.

Tôi vỗ vỗ bên băng ghé ý bảo nàng ngồi xuống, sau đó nghiêm túc mở miệng, “Như Nguyệt à, ta hiểu biết rõ đây là cảm kỳ, ta quên hết không có gì không tốt. Thế nhưng đây lại là hoàng cung, ngoài Hoàng đế ra còn có Vương Gia, công chúa, các phi tử ngày ngày gặp mặt, nếu như hậu cung không có gì không yên ổn thì cũng thôi, nhưng nếu như còn có người muốn tính toán với chúng ta, vậy chúng ta có thể phòng không thể chống, nếu như cái gì ta cũng không biết, cũng không đề phòng thế nào được, chỉ có cái gì hiểu rõ ràng thì ta mới có thể tìm cách giúp mình. Tuổi người cũng không nhỏ, mấy năm có thể xuất cung, cha mẹ người còn đang chờ người trở về, chẳng lẽ nói, người ở trong cung này phải cùng ta bị người khác tính toán sau? Hậu cung này là nơi không thể nói trước được.” Tôi thật sự thật tâm mà nói, thật coi Như Nguyệt trở thành băng hữu của tôi. Ở chỗ này, người đầu tiên tôi biết chính là nàng, nếu như tôi không tin tưởng nàng thì cũng không còn người nào để tin.

Hơn nữa, tôi cảm thấy con mắt nhìn người của tôi rất chuẩn, đưa nhỏ Như Nguyệt này mặc dù ở trong cung lâu, am hiểu sâu quy củ trong cung và thái độ làm người, nhưng nàng vẫn giữ lại được một phần ngây thơ đơn thuần, hơn nữa tôi thấy được, đối với cuộc sống bên ngoài hoàng cung nàng rất hướng tới. Mà đại khái ngoại trừ tôi ra, đoán chừng không có ai có thể để cho nàng bình an rời khỏi hoàng cung.

Quả nhiên, nghe tôi đây nói một phen, Như Nguyệt vốn thủy chung với tôi lo lắng quỵ phịch xuống một tiếng, mang theo tiếng khóc không ngừng dập đầu, “Thái hậu, người nói những lời này, nô tỳ dù là nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.” Nói xong, nàng khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy nước mắt.

Tôi thở dài, thiết là, người chứng minh ta thu mua lòng người rất thành công cũng phải là quý xuống đầu như vậy, sợ cũng quý, vui mừng cũng quý, nữ hài tử, trong cung này, thật quá khó khan rồi, trừ quý xuống cũn không có phương thức biểu đạt nào khác, thiết là, muốn cái cách!

“Đứng lên, người làm cái gì động một chút là quý xuống vậy?” Tôi mặt đen từ trên giường xuống lau sạch nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, sau đó đẩy nàng vào trong ghế ngồi xuống, lúc này mới an lên giường, tiếp tục thoải mái nằm, “Ta nói Như Nguyệt này, xem ra thứ ta muốn đổi trong Phi Phụng Cung chính là không được động một chút là quý, quý cù là quý cù, nhưng có cần thiết nói như vậy sao? Người cũng đừng sợ, Bồn cung từ trước quý môn quan đã đi một lượt, coi như là cái gì cũng nhìn thấu, chúng ta đều là người của trong cung này, bình thường cũng là chúng ta làm bạn sống qua ngày, các người cứ bất động quý xuống, không phải hại ta nhìn sợ hết hồn hết vía sao? Lát nữa người truyền ra, có chuyện gì có thể nói thẳng, có cái gì khổ sở lo lắng cũng có thể nói ra, Phi Phụng Cung chúng ta muốn thay hình đổi dạng, tới bầu không khí mới, không muốn nhìn thấy người cứ vàng vang dạ dạ, dù sao các người là người của ta, nhìn thấy công chúa phi tử, hợp quý cù là tốt rồi, không cần thiết khoa trương như vậy, vì đây là địa bàn chúng ta, càng nên tự do một chút, hiểu không?” Tôi nỗ lực truyền thụ nhân quyền cho Như Nguyệt.

Có lẽ là bởi vì tư tưởng quá mới mẻ độc đáo, những người đứng đầu không thể tiếp thụ những suy nghĩ tân tiến như vậy, Như Nguyệt nhìn tôi như quái vật, thật lâu cũng không phục hồi tinh thần lại, cái này làm cho tôi buồn bực, ai ai ai, khoảng cách quả nhiên cực kỳ khoảng cách, người ta nói ba năm một đời công, tôi cùng vị mỹ nữ này cách trăm ngàn năm, khó trách khoảng cách sâu nặng như thế. Nhưng tôi buồn bực, khoảng cách lớn như vậy, về sau tôi khai thông như thế nào đây? Bất đắc dĩ.....

Tôi hy vọng nhìn nàng, hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào bộ não và khả năng chấp nhận của nàng.

Quả nhiên đây đúng là người cần tin tưởng, qua ước chừng một nén nhang, Như Nguyệt rốt cuộc đại khái có thể hiểu ý của tôi, hướng về phía tôi vừa một hồi vô cùng cảm động run rẩy. Thật tốt là lần này nàng không quý xuống, chỉ có đôi mắt đầm lệ mông lung hướng về phía tôi biết ơn.

“Thái hậu, trước Như Nguyệt trách lầm ngài, ngài rõ ràng là một người tốt như vậy, mà nếu ngày tháng kia.....” Nữ nhân quả nhiên là làm bằng nước, nói khóc liền khóc, ai, chẳng qua tôi đường như nên ăn mừng trước việc tôi thu mua lòng người bước đầu tiên hoàn mỹ thành công, Như Nguyệt quả nhiên bị tôi đã động rồi.....

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì, mặc dù ta không nhớ rõ, nhưng trước ta cũng là bởi vì không nghĩ ra, cho nên làm thật nhiều chuyện khiến người khác chán ghét, đại khái cũng không để các người an tâm, chỉ là đừng lo lắng, bắt đầu từ bây giờ sẽ không như vậy, chờ ta dưỡng thương tốt, ta sẽ đối đãi các người thật tốt, nên xuất cung thì xuất cung, các người đều là những nữ nhi số khổ, ở nơi này cũng là nhận hết đau khổ, Bồn cung trong lòng đều hiểu.” Tôi khẽ gật đầu với nàng, đối với việc Như Nguyệt vui mừng thần phục cảm thấy rất hài lòng. Ừm, lấy chân thành đối người, người cũng tự nhiên sẽ thành tâm, đạo lý này, quả nhiên cũng không tệ lắm.

Nhìn đôi mắt của tiểu cô nương Như Nguyệt, còn có bộ dạng cảm động, tôi không khỏi lắc đầu, cũng may, đây là trong Phi Phụng Cung, coi như có một nha đầu đơn thuần, nếu là gặp gỡ người có ý định hiểm ác, tôi tới đây cái gì cũng không nhớ, coi như là hồng bét.

Vậy nên, vẫn nên hài lòng và biết ơn.

“Nhưng mấy ngày nay, người trước đừng động tới những chuyện khác, dù sao Hoàng Thượng và Vương Gia cũng sẽ không cả ngày chạy tới nơi này, thừa dịp những nữ nhân khác trong cung không đến đây dài dòng, trước tiên người phải nói cho ta biết vài truyện quan trọng, ta không nhớ đến việc gì cả, nhưng cũng không thể giả như vậy sống qua ngày, nếu nói không chừng ngày nào đó chúng ta bị người hại. Hơn nữa, số trời khó đoán, mặc dù hoàng thượng đối với bản cung trong quá khứ từng có tình ý, nhưng vật đổi sao dời, cái gì cũng không giống nhau, Như Nguyệt, có thể giúp ta cũng chỉ có người, người cũng không thể cái gì cũng không nghĩ đến, hiểu chưa?” Tôi nghiêm túc nhìn Như Nguyệt.

Như Nguyệt gật đầu một cái, thành kính nhìn tôi, “Nô tỳ nhất định tri vô bất ngôn, Thái hậu muốn biết cái gì cứ hỏi đi ạ.”

“Rất tốt, nói cho ta biết trước, trước khi vào cung, thân phận của ta là gì, giữa ta và hoàng thượng.....” Tôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hoàng thượng và Hoàng hậu không thể không nói?

—— Lịch sử về tình yêu cầu huyết.....

Quả nhiên là đứa bé ngoan, tôi đây đưa ra ân huệ, hù dọa, tiểu nha đầu này quả nhiên ngoan ngoãn kể mọi sự việc. Không thể không nói, Như Nguyệt không hổ quả là nữ quan cung đình được Thái hậu sai bảo, thân mật như vật, những việc bất quá như thế mà cũng hiểu rõ ràng, mở miệng nói văn chương ngay, xem ra tôi phải xem lại năng lực và trí tuệ của nàng.

Trải qua thời gian Như Nguyệt tường thuật lại, tôi đã hiểu rõ ràng những sự việc quan trọng.

Thì ra Tàn Phiêu Phiêu là nữ nhi độc nhất của Nhất phẩm Thái Sur Tàn Ly, năm nay 20 tuổi, trong nhà chỉ có một huynh trưởng là Tàn Tư Tồn, làm quan tới chức đại học sĩ, thị lang hình bộ, là một người trẻ tuổi hiếm có quan tâm nỗi oan của thiên hạ được người người ca tụng, còn Đoạn Ly xuất thân dòng dõi thư hương, làm quan lâu năm, luôn là trung lương, là trọng thần tiền đề và đương kim hoàng thượng nể trọng, trọng quyền trong tay, nghe nói,

cho dù Hạ Hầu Dận sau này kể vị có bất hòa với Tần Phiêu Phiêu thì vị trọng thần này vẫn được coi trọng, có thể thấy được ông lão luyện thành thực, được hai đời Đế Vương trọng dụng. Edit tại dien.dan.le.quy.don

Mà từ nhỏ Tần Phiêu Phiêu rất giống mẫu thân của nàng, dáng dấp châu tròn ngọc sáng, ngây thơ đáng yêu, không giống với những tiểu thư khuê tú khác, cha của nàng Tần Ly cho rằng nam tử cần bồi dưỡng thành tài, cũng là vì tránh việc ăn chơi sa đọa không giúp ích được cho triều đình, còn nữ nhi chỉ cần có thể tri thức hiểu lễ nghĩa là được, chủ yếu là đề yêu thương cung chiều, cho nên cứ tự do nuôi lớn như vậy, rảnh rỗi thì dạy cầm kỳ thư họa, học một ít đạo lý làm người, dẫn đến việc khi nàng 15 tuổi vẫn còn rất ngây thơ.

Nhưng vì tính tình ngây thơ lại có vẻ ngoài như hoa như ngọc, lại nảy sinh bất đồng giữa các tiểu thư hoàng tộc, mấy năm trước, vào thời điểm Hạ Hầu Dận và Hạ Hầu Du trưởng thành vẫn không chịu chọn phe, tiền đề Hạ Hầu Xương liền ép buộc hai đứa con trai tham gia đại hội xem mắt lần thứ nhất, triệu tập tất cả nữ nhi trọng thần Kinh Thành, kết quả là Tần Phiêu Phiêu cũng ở trong danh sách. Chỉ là Đoàn Ly không hứng thú với chuyện này, mà Đoàn phu nhân cũng là người có tính tình chịu không nổi gò bó, cho nên bọn họ đối với nữ nhi của mình chỉ yêu cầu một điều, ở đại hội các gia đình quan quyền gặp mặt không được gây ra phiền toái.

Tần Phiêu Phiêu cũng cực kì thông minh, dĩ nhiên biết ý định của cha mẹ, ai cũng không hy vọng nàng vào cung, nếu như chỉ ở ngoài cung, tìm nhân gia phú quý, có bọn họ làm chủ cả đời thuận lợi sinh sống, hơn nữa khi đó trong suy nghĩ của Đoàn Ly cũng đề cử, về phần người ông đề cử, sau này hãy nói, tạm thời lúc này không đề cập tới.

Mà Tần Phiêu Phiêu cũng hiểu rõ tâm tư của cha mẹ, nàng cũng không cảm thấy mình sẽ được tuyển, cha và mẹ nàng cũng không nghĩ đến khả năng này. Không có biện pháp, nữ nhi của người ta đều được người người ái mộ, nếu không là tài nữ vang danh tình thông cầm kỳ thư họa, thì cũng là tú công nữ công hạng nhất, hoặc là đại mỹ nhân. Mà Tần Phiêu Phiêu nàng, không phải là không xinh đẹp, nhưng không phải là gương mặt xinh đẹp tinh xảo, mà chỉ nhìn thấy giống búp bê, đừng nói cầm kỳ thư họa, nàng biết không ít, nhưng cũng chỉ là cái tinh thạo cái không tinh thạo thôi..., ai bảo cha nàng lại cho rằng nữ nhi không ngu ngốc không thô lỗ, chỉ cần có tiền có địa vị có người yêu thương thì sẽ thuận buồn xuôi gió chứ? Cho nên... với chút tài mọn của nàng, thật sự không thể chiếm ưu thế khi tranh tài cùng các tiểu thư kia.

Mà nàng cũng cảm thấy vui mừng vì mình không cần phải trông đợi điều gì, cứ như vậy đi theo ngắm nhìn mỹ nhân, làm quen, nghe ngóng chuyện thiên hạ một chút, cộng thêm việc nàng muốn nhìn rõ hai vị hoàng tử Điện Hạ truyền kỳ.

Kết quả, nàng đã gặp được, nhưng mà bởi vì quá ngu ngốc, quá đơn thuần quá ngây thơ quá đáng yêu quá vô cầu [1], giống như chính là tời đề giao du, vì vậy hiện ngang đầu trí cùng với các tiểu thư khê các, có vẻ quá mức chói mắt, muốn khiêm tốn một chút cũng không được.

[1] Không tham vọng

Kết quả nàng cứ như chó ngáp phải ruồi gặp được gương mặt băng lãnh đang cự tuyệt một vị mỹ nữ - Hạ Hầu Dận, chỉ vì lúc ấy thật trùng hợp, Phiêu Phiêu hào hứng bùng bùng, ngay lúc câu cá lại phát hiện một con cá béo mập cắn câu, kéo lên được, nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn nó, mà nữ nhân kia thoát nhìn còn yếu ớt hơn nàng, kết quả nàng ngồi một bên nhìn ứng cử viên duy nhất vị Thái tử điện hạ cự tuyệt.

Mà đến khi nàng câu được con cá này, mỹ nữ bị Thái tử cự tuyệt đã không còn bóng sáng, nàng ngồi đó nhìn con cá giãy dụa, gương mặt trẻ con đáng yêu muốn ăn cá nướng, Hạ Hầu Dận cũng không biết vì sao bộc phát, vì vậy bắt đầu hào hứng bùng bùng giúp nàng nướng cá. Đợi đến khi mọi người tìm được Thiên kim phủ Thái tử và Hoàng Thái Tử Điện hạ, hình ảnh trước mắt là Hoàng Thái Tử Điện hạ luôn lạnh lùng lại vô cùng nhiệt tình câu cá nướng cá, mà tiểu cô nương dễ thương đang ăn cực kỳ vui mừng, thuận tiện nói ăn cá ngán, còn suy tính có nên đi câu tôm hay không.

Vốn là các phu nhân tiểu thư bị hình ảnh trước mắt kích thích mạnh, đây không phải là nói rõ thắng bại đã định sao? Mà những lão thái thái là người mắt mắt nhất vô nhị liên tục, nếu sớm biết ra Thái tử cũng rất thích bộ dạng đáng yêu thì họ cũng không cần phải dạy cho tiểu thư cầm kỳ thư họa nữa rồi.

Những ngày này, Hoàng Thái Tử bị bộ dạng trẻ con ấy lấy đi tâm hồn. Vì vậy mọi người dùng ánh mắt dò kị nhìn Đoàn phu nhân, Đoàn phu nhân lại chỉ có thể cười, thuận tiện ở trong lòng ngửa mặt lên trời thở dài, trời ạ, không phải chứ, đứa bảo bảo ngốc nghếch mà họ cung chiều này lại có thể được Hoàng Thái Tử Điện hạ say mê sao? Đoàn phu nhân bắt đầu rút gân, nghĩ đến về sau có thể sẽ trở thành hoàng thân quốc thích liền cảm thấy buồn lạ thường.

Ai, thời gian thanh nhàn xem ra cũng gần kết thúc rồi, trở về phải nghiên cứu thật tốt, dạy cho nữ nhi loại nam nhân không thể yêu, loại người nữ nhân không nên đụng vào, nếu không thì với tính cách của Tần Phiêu Phiêu này, trong cung phải sống thế nào đây.

Chỉ là nàng quyết định tiếp tục cầu nguyện, cầu mong hoàng hậu nương nương không vừa mất đứa trẻ ngốc nghếch nạt. Nàng quyết định, phải để cho nữ nhi mình bày ra bộ dạng ngốc nghếch, để cho tiểu thư thanh cao khác vào cung

Quyết định chủ ý, kết quả là lúc ăn cơm, Đoàn phu nhân có ý định vạch trần nữ nhi, mà Tần Phiêu Phiêu cũng biết ý định của mẫu thân, hơn nữa bây giờ nàng mới biết mới người này lại là thái tử điện hạ, quan sát một hồi cảm thấy người này cũng quá già, gả cho hắn nàng có thể phải thủ tiết, vì vậy quyết định phối hợp với mẫu thân, giả bộ điên, giả bộ ngu, giả bộ đáng yêu, tiếp tục giả vờ ngu ngốc.

Nhưng người định không bằng trời định, vị hoàng hậu nương nương này xuất thân từ dân thường, mẫu hậu của hai vị vương tử tài giỏi, cảm thấy nữ nhi ngốc nghếch này như châu tròn ngọc sáng, thấy Đoàn phu nhân hết sức phủ nhận tài trí hoàn toàn chỉ cảm thấy cô nương này đơn thuần đáng yêu tới cực điểm, có đứa bé như vậy làm con dâu của bà, nữ tử của mình nhất định sẽ hạnh phúc.

Mà Hoàng Thái Tử Điện hạ không hổ danh là nữ tử của hoàng hậu, hiểu con không ai bằng mẫu, hai mẫu tử mất thần giao nhau, nhất thời đã có hiệp nghị, ba ngày sau thánh chỉ đến Phủ Thái Sư, Tần Phiêu Phiêu ưu tú thế nào, nên gả cho Hoàng Thái Tử, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, còn thuận tiện đưa tới một đồng lớn sính lễ tỏ vẻ thành ý.

Vì vậy mọi người trong Phủ Thái Sư hôn mê tại chỗ, lão lệ tung hoành.....

Thái giám tới tuyên chỉ trở về, chỉ nói Phủ Thái Sư mừng đến cảm động, tập thể hôn mê, thái tử quan tâm hỏi, có phải tiểu thư cũng hôn mê hay không, nghe được đáp án liền phi thân chạy ra ngoài, hoàng hậu nương nương nhìn như mờ cờ trong bụng, cười không khép miệng, nghĩ thâm nhi từ lúc này rốt cuộc cũng tìm được chân ái rồi, bà đã nói bà tuyệt đối không thể nào nhìn lầm người.....

Mà Phủ Thái Sư có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể trông mắt nhìn nữ nhi mình vất vả nuôi lớn, nhìn muội muội lớn lên mập mạp trắng trẻo bị người khác đoạt đi còn phải giả bộ cảm ơn ân huệ của thiên tử, học máu, khiến bọn họ buồn bực mà tuân chỉ, Hoàng Thái Tử Điện hạ cực kỳ kiêu ngạo lại lần đầu rơi vào bẽ mặt, còn lấy danh nghĩa bồi dưỡng tình cảm đem người đoạt đi, càng khiến Thái Sư và phu nhân vô cùng buồn bực.

“Ha ha ha ha, trời ạ, làm ta cười chết rồi, đây thật sự là việc làm của Hạ Hầu Dận?” Nghe Như Nguyệt nói tới đây, tôi rốt cuộc không nhịn nổi mà lăn lộn trên giường cười, thật không thể tưởng tượng nổi, nghĩ tới việc khối băng lạnh đó đi cướp người là không thể tưởng tượng nổi rồi, chắc chắn, nói như vậy Tần Phiêu Phiêu quả nhiên có sức quyến rũ lớn, chỉ là giống như thái tử thích Tần Phiêu Phiêu, Tần Phiêu Phiêu lại không thích thái tử, hơn nữa hoàng đế đã ban hôn, tại sao còn chưa ở chung một chỗ? Hơn nữa, thời điểm đó Hạ Hầu Dận nhìn tôi trong mắt chưa đầy oán niệm, tò mò, thật sự rất kỳ.

“Thái hậu, người không thể gọi thẳng tục danh hoàng thượng.” Đúng hẹn âm thanh tỉnh tế lại nhắc nhở.

Tôi vung tay lên không thèm để ý đón nhận ý kiến chút nào, “ok, không thành vấn đề, người nói tiếp, ta và hoàng thượng sau này thế nào?”

“Sau thế nào ạ, nô tỳ nghe nói.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chuyện xưa không thể không nói đến của hoàng thượng và hoàng hậu

Mảnh nữ không phải một ngày luyện là được, nguyên nhân bên trong và nhân tố bên ngoài cùng có tác dụng.

Lần đầu tiên Hoàng Thái Tử Điện hạ lâm vào tình yêu nước xoáy, dĩ nhiên là rất nhiệt tình, ngày tiếp theo con rể nhìn nhạc phụ, càng nhìn càng thuận mắt, quan hệ giữa hoàng gia và phủ Thái Sư là trong mật chảy mỡ, dĩ nhiên ngoài mặt như thế mà thôi, vô cùng hưng phấn chỉ có Hoàng Thái Tử Điện hạ và hoàng hậu nương nương. Thái tử đương nhiên tâm đắc, hài lòng về tình yêu và hài lòng về sự nghiệp, nhạc phụ tương lai vừa là đương triều đại viên, cửu tử [1] tương lai lại có quyền thế hiển hách, điều này còn giúp địa vị của hắn ngày càng vững chắc, dĩ nhiên, vui vẻ nhất là mỗi ngày không còn nhàn rồi không có việc gì làm cả, hiện tại hắn đã tìm được sự nghiệp vĩ đại cực kỳ —— tình yêu.

[1] Con của cậu?

Thái tử điện hạ lần đầu gặp yêu, yêu cực kỳ nghiêm túc, chỉ thiếu chút nữa tìm người dạy mình nói yêu đương thế nào, điều này cũng không đúng, đệ đệ ruột thịt của thái tử điện hạ Tử hoàng tử Hạ Hầu Du nổi danh là hoa hoa công tử, dĩ nhiên về điểm này hiểu rõ hơn lão ca ca gốc gác, nhưng vì Tần Phiêu Phiêu cũng không hiểu, gốc gác, vì vậy tình chàng ý thiếp chàng chàng thiếp thiếp rất nhanh, yêu chết đi sống lại, cực kỳ vui mừng, thiên thượng nhân gian ân ái triền miên.

Bởi như vậy, Thái Sư đại nhân vốn không phục việc ở cùng một nhà với tên tiểu tử này nhưng cũng không thể không đồng ý, hết cách rồi, hai người đều yêu thương nhau cộng thêm quyền thế của hai người quyền lực nhất đất nước —— Hoàng đế lão tử và hoàng hậu nương nương ủng hộ bọn họ yêu đương, ai còn có thể nói gì?

Kết quả gần tới ngày tốt, hoàng cung và phủ Thái Sư giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt, mà nữ nhi bảo bối ở trong khuê phòng, Đoàn phu nhân bắt đầu ân cần dạy bảo nữ nhi, nhấn mạnh sự đáng sợ chốn thâm cung, lòng dạ nam nhân, lòng của nữ nhân, khiến cho tâm tình của Tần Phiêu Phiêu thất hồn lạc phách. Edit tại dien,dan,le,quy,don

Không phải đâu, Dận hân rõ ràng từng nói với nàng, sẽ yêu nàng cả đời, sẽ đối đãi với nàng thật tốt, tại sao có thể có nữ nhân khác? Chỉ là Tần Phiêu Phiêu lập tức tỉnh ngộ lại, không phải, hiện tại Hạ Hầu Dận là Thái Tử, chờ ngày nào đó hắn trở thành Hoàng đế, vậy còn không phải là tam công Lục Viện 72 phi sao, hân như vậy, mỹ nhân ở bên hoa cả sảnh đường, trái ôm phải ấp đếm không xong, nàng sẽ thể thảm, ngày ngày nhìn một đồng nữ nhân quanh một nam nhân, còn phải cùng một đám mỹ nữ đó tranh thủ tình cảm? Không phải là quá đau khổ sao?

Rốt cuộc ý thức được cuộc sống tương lai của mình khổ sở thế nào, Tần Phiêu Phiêu nhất thời tái mặt, kéo phụ thân lại, khóc đến chết cũng không chịu gả. Lúc này nói không gả, không phải là đang đùa hay sao? Kết quả Đoàn phu nhân tới một câu, “Đứa nhỏ gốc này, hôm nay hậu cung Đế Vương giai lệ tam thiên [2] không tới, nhưng gia đình quyền thế người ta cũng không phải tam thê tứ thiếp sao?” Phủ Thái Sư Phủ vì sao khác với nhà quyền thế khác, chỉ vì Thái Sư đại nhân mặc dù sinh ra ở thư hương môn đệ, nhưng đời đời đều là cao nhân lãnh đời, người đối với hồng trần trong ngón gang không hứng thú, chú trọng hòa hài hoàn cảnh sinh hoạt, cho nên, nhà bọn họ mới đơn giản, một chồng một vợ.

[2] Giai nhân, tam thiên là 3000, ý nói hậu cung 3000 giai nhân.

Vì vậy, Tần Phiêu Phiêu nhất thời run rẩy, gả cho Hạ Hầu Dận, mặc dù nói là gả cho cá rể rửa vàng, vừa là mỹ nam lại giàu có, tuyệt đối không mất mặt, nhưng cùng một đám nữ nhân chung sống với một nam nhân, đứa trẻ ngốc nghếch này có chút không thể nào tiếp nhận được, đặc biệt là lúc mẫu thân nói về đức hạnh trong hậu cung, càng không cách nào nhìn nhận, mặc dù nàng thật ra cũng không ngốc nghếch, nhưng chính vì rất thông minh nên những gì nghe được đều nhận thức rõ ràng.

Nhưng nếu không lấy, trừ việc kháng chỉ ra thì còn có việc phiền toái hơn là không còn ai dám lấy nàng nữa, hừ cùng lắm là xuất gia làm ni cô, dù sao trong nhà còn có ca ca ở đây, không sợ không truyền được hương khói, còn hơn là phải tiếp tục tranh giành một nam nhân với đám nữ nhân.

Nghĩ tới đây, Tần Phiêu Phiêu quyết định không gả! Nam nhân quả nhiên không có người nào tốt.

Nhưng không lấy chính là kháng chỉ đó, phải làm gì đây? Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp, lời nói này quả nhiên rất đúng, vào thời điểm tiêu thư phủ Thái sư không biết làm thế nào thì thái giám tới, đưa tới thánh chỉ, hôn sự tạm hoãn. Thì ra hoàng hậu nương nương vì đứa con lớn nhất thành gia, hơn nữa còn đi lên vị trí cao nhất, nương nương vô cùng kích động, vốn lại bị bệnh tim, vì kích động quá mức, thuận nước đẩy thuyền..... liền qua đời.

Kết quả Tần Phiêu Phiêu thuận lợi tiếp tục làm khuê nữ, nghe phụ mẫu, ca ca an ủi, quyết định lấy một năm này giữ đạo hiếu, suy tính một chút thấy mình và Hoàng Thái Tử Điện hạ xem tiền đồ vô cùng tươi sáng nhưng trong tình yêu lại ảm đạm thế này.

Suy tính đi suy tính lại, tiểu cô nương này vốn không có suy tính gì, cộng thêm việc đang trong tình yêu cuồng nhiệt, vì thế bị nam nhân thâm tình này dụ dỗ đến mất phương hướng, tiếp tục theo người ta thề non hẹn biển, thiên hoàng địa lão [3], biển cạn đá mòn..... Chỉ là tục ngữ nói không sai, ngày không có chuyện ba ngày lại có chuyện, trời quang không sớm sét lại mưa xuống, khiến cho con người không ứng phó kịp.

[3] Ý nói mãi mãi, trời đất hoang tàn.

“Thế nào?” Nghe đến đó, tôi đối với Tần Phiêu Phiêu đại khái có hiểu chút ít, chỉ là không ngờ Đoàn gia thật sự rất tân tiến, nắm bắt nhân văn như vậy, đề xướng chế độ một vợ một chồng, chỉ là ở xã hội này thì rất không thiết thực, không phải sao?

“Ừm, Thái hậu, người nghe nô tỳ nói tiếp.” Như Nguyệt hoàn toàn đã đi sâu vào chuyện xưa không thể tự thoát ra được, mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập tay chân run rẩy.

Người quấy nhiễu người khác đang say sưa là một hành động không nhân đạo, cho nên tôi lập tức giảm âm thanh, nghe nàng kể tới cùng.

Sau đó thời gian giữ đạo hiếu rất nhanh trôi qua, Tần Phiêu Phiêu lọt vào bẫy rập tình yêu mà quên sạch lời phụ mẫu, ca ca dặn dò dạy bảo mà tiến cung đi gặp người trong lòng của mình, kết quả gặp sứ giả nước lân cận đến thăm, dâng tặng một chục mỹ nữ, bề ngoài đề ý bề ngoài đề ý, đầu năm nay người ta thịnh hành việc tặng mỹ nữ, mọi người nhập gia tùy tục là tốt rồi. Vốn không có gì đáng sợ, nhưng thái tử điện hạ lại đón gió, chấp nhận một người, mà mỹ nữ này cũng thật nhiệt tình như lửa, cho nên việc tốt xảy ra, vào thời điểm Tần Phiêu Phiêu đi gặp Hạ Hầu Dận liền chứng kiến một màn uyên ương quần quýt.

Trái tim vốn đã được người nào đó dỗ ngon ngọt nhất thời run lên, lời nói của mẫu thân, khiến trái tim Tần Phiêu Phiêu bỗng giật mình!

Nam tử dưới gầm trời này, quả nhiên không có ai là người tốt.

Tần Phiêu Phiêu bị đá kích ngây ngô đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý người sau lưng nhếch nhác đuổi theo, vẫn không ngừng đi, đối với hôn sự này, xem ra nàng phải suy nghĩ thật tốt mới được. Tần Phiêu Phiêu mơ mơ màng màng vừa đi vừa nghĩ, bỗng đụng phải một người, mới ý thức được mình đụng phải Hoàng đế —— cha của Hạ Hầu Dận.

“Nha đầu, sao lại có dáng vẻ uất ức như vậy, là ai khi dễ ngươi?” Ngay lúc đó Hoàng đế Hạ Hầu Xương đau lòng đỡ nha đầu ngốc nghếch lên, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của nàng, an ủi.

Kết quả Tần Phiêu Phiêu bật khóc tại chỗ, cảm giác bị phản bội nàng không thể chịu nổi, mà nghĩ đến nm tử trong thiên hạ này đều phụ lòng phụ bạc, nàng càng cảm thấy cuộc sống không có hi vọng. Gả đi, nếu muốn gả đi vậy cuộc sống sau này thế nào? Nhưng này nếu không gả đi, thiên hạ cũng biết nàng là nương tử hoàng gia, còn có thể như thế nào? Còn có ai dám muốn lấy nàng? Coi như nàng nương nhờ phật cả đời, nhưng lại liên lụy đến phụ mẫu chịu tội, phải chịu tiếng đồn không gả được con gái vào hoàng gia, cái này không thể được.

Có lẽ là bởi vì nóng nảy, có lẽ là bởi vì nàng vốn tuyệt vọng, nhìn người trước mắt tuổi tác bằng cha của nàng, nàng chợt khóc cầu xin, “Hoàng thượng, ngài cười ta đi, nếu không Phiêu Phiêu không muốn sống.....” Kết quả, tiếng la hét kinh thiên động hô lên.

Hạ Hầu Xương tại chỗ kinh ngạc đến ngây người hóa đá, mà thật vất vả từ trong dịu dàng hương chạy tới Hoàng Thái Tử Điện hạ chính mình không thể tin được yêu sâu đậm nữ nhân cư nhiên đối với mình cha cầu hôn.

Hạ Hầu Xương phản ứng kịp, thấy nhi tử cũng tới, tiểu cô nương vẫn khóc nháo, mặt Hoàng đế rút gân nhìn gương mặt rút gân của nhi tử, nghĩ thầm hai người rốt cuộc oan gia thế nào, rõ ràng bình thường tốt không hết, vào lúc này lại không chịu gả, còn nói gả cho ông, mặc dù trong hậu cung ông còn nhiều phi tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, nhưng cũng quá..... Suy nghĩ một chút, Hạ Hầu Xương không kim được tiếp tục rút gân.

“Ta mặc kệ, ta không muốn sống, hoàng thượng không cưới ta..ta sẽ chết, dù sao sống cũng không có người muốn, còn chưa gả thì hán đã có người khác, vậy ta về sau vào cung, cuộc sống sau này làm thế nào? Còn không bằng chết đi!” Tần Phiêu Phiêu không nghe khuyên bảo, muốn tìm lấy cái chết.

Nghe đến đây, Hạ Hầu Dận cũng hồi hận, vốn bản tính của nam nhân trời dấy, bị mỹ nhân hấp dẫn cũng rất bình thường, chỉ là nha đầu mềm yếu này

nhìn đúng lúc, điều này hẳn cũng không biết nói gì. Không thể làm gì khác hơn là vô cùng sám hối nhìn phụ vương và Tàn Phiêu Phiêu, nhưng Tàn Phiêu Phiêu cũng đã quyết tâm, mặc kệ ai tới cũng không chịu nghe khuyên, mặc dù lúc ấy cũng ngoan ngoãn trở về phủ. Nhưng ngày tốt tới gần, nhà đầu này chỉ chọn hai phương án, chết, hoặc là muốn Hoàng đế cưới nàng.

Hoàng Thái Tử Điện hạ suy nghĩ, hai điều này đều không được, chết không phải là quá mức sao, hẳn sẽ tâm niệm nhớ tới người ta, mặc dù hẳn phạm phải sai lầm mà nam nhân đều mắc phải, nhưng không phải vì hẳn không thương Phiêu Phiêu, cho nên khẳng định là không được, nhưng mà lại để cho nàng từ lão bà thành mẫu của hẳn, Hạ Hầu Dận càng không vui, đây chính là tình yêu đầu của hẳn, yêu thật, dĩ nhiên không thể tùy tiện như vậy.

Vì vậy, dưới sự ủng hộ hoàng đế bề hạ, thái tử Hạ Hầu Dận bắt đầu khó khăn tìm ái thiếp về. Hẳn đi tới Thái Sư Phủ, dùng sức hô lên, không cần phải nói, rất có tác dụng, quả nhiên tiến thẳng vào khuê phòng, hai người lại bắt đầu chàng chàng thiếp thiếp. Vốn tất cả đều rất thuận lợi.

Nhưng có lúc, thật sự là vô tâm sơ suất, khiến cho người ta hối hận.

Thái tử điện hạ Hạ Hầu Dận ôm vị hôn thê xinh đẹp, nhuyễn ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, vì vậy đầu óc bắt đầu hồ đồ, thương hương tiếc ngọc, hẳn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Phiêu Phiêu, cảm thán một câu, “Xem nàng khóc đến mất sưng thành hột đào, cũng giống người khác, tròn vo.....”

Một lời nói vô tâm như vậy, nhất thời thiên địa biến sắc nhật nguyệt vô quang, vốn đã tâm bình khí hòa thiên kim Thái Sư nhất thời phát điên, “Tốt, thì ra là ngươi bây giờ chê ta không có mặt mũi không có vóc dáng, nói yêu ta cái gì chứ, ta hận ngươi, ta tuyệt đối không muốn gả cho ngươi!” Gào xong, Tàn Phiêu Phiêu lấy khí thế hất tay Hạ Hầu Dận ra, đẩy ra ngoài cửa, quyết định không chịu xuất giá, mặc dù ngày thứ hai là lương thân cát nhật rồi.

Thái Sư Phủ và hoàng cung chán ốm cả đêm không có bóng đèn, nhưng kết quả cuối cùng, tiểu thư cực kỳ kiên trì khiến lão hoàng đế không thể không chấp thuận, ngày thứ hai cưới đại tiểu thư, tránh cho người bàn tán việc hôn sự của nhi tử bị hờ, không thể làm gì khác hơn là cả đêm quyết định không thể làm gì khác hơn là cả đêm quyết định chọn thiên kim Thu Nhược Thủy của tể tướng đại nhân thành thái tử phi.....

Vì vậy, một nhà Tể Tướng ngàn hô vạn tuế, kêu to Hallelujah, đây chính là tin tức vô cùng tốt, dù cũng sớm biết Hạ Hầu Dận lòng dạ xấu xa, rất ghét Thu Nhược Thủy, chỉ hận không thể ôm Tàn Phiêu Phiêu lại, ha ha ha, cô nương này thật là không biết trân trọng bề vàng, vậy hãy để cho nàng thay nàng ta hưởng thụ thôi.

Ngược lại, phủ Thái Sư lại vui mừng khôn xiết, Phiêu Phiêu không thể làm hoàng hậu, thì có thể làm Thái hậu, việc này có ai còn dám cười chê, trên đời này chỉ có chuyện Thái hậu cười chê, chưa từng nghe nói có thể có người cười chê chuyện của Thái hậu, cho nên..., tất cả mọi người đều cực kỳ an tâm về nhi nữ cá tính này.

Hai năm thủ tiết không sao, dù sao Tàn Phiêu Phiêu cũng không còn hi vọng có người tốt trên thế gian này.

Vì vậy, một mũi tên trúng ba con chim, vấn đề ba phía cũng giải quyết, quan hệ trước đây giữa Thái Sư, Tể Tướng và hoàng đế chưa hài hòa, tính khí thái tử điện hạ trước nay chưa khi nào nổi giận, hai vị thiên kim tiểu thư trước nay cũng không hài lòng.

Mà cứ như vậy, Tàn Phiêu Phiêu từ bỏ người tình, người tình thành mẫu của hẳn, hoàng hậu và thái hậu nương nương vô cùng tôn quý.....

”Ừm, hoá ra là như vậy, cho nên quan hệ giữa ta và hoàng thượng mới tệ hại như vậy.” Nghe đến đây, tôi cũng có chút rõ ràng mối ân oán giữa thân thể này với Hạ Hầu Dận.

Ài, thì ra là như vậy a.

Nhưng, vào thời điểm tôi bày tỏ, Như Nguyệt lại lắc đầu một cái, giữ kín như bưng nhìn tôi, tiếp tục nhìn về phía tôi mở miệng, “Cái này, còn có ẩn tình.....”

Tôi ngồi bịch một tiếng trên giường, trời ạ, còn có ẩn tình? Ẩn tình của cô nhân thể nào vậy, nói lâu như vậy cũng chưa hết? Tôi khóc ròng.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Như Nguyệt, biệt danh của người là nhiều chuyện

”Cái này còn có thể có ẩn tình gì nữa? Ta là Thái hậu hẳn là hoàng thượng, phi tử hoàng hậu của hẳn cũng không ít, điều này có thể có cái gì?” Tôi chau mày, lười biếng mở miệng. Không quá nhiều nhưng cũng có một số chuyện tôi có thể nghĩ thông suốt. Khó trách Hạ Hầu Dận đối với ý kiến của Tàn Phiêu Phiêu như vậy lại dễ dàng tha thứ, chỉ là thái độ nhắm mắt làm ngơ, thì ra nàng có chỗ dựa vững chắc.

Tôi sờ sờ cổ của mình, bỗng nhiên có cảm giác đầu của tôi thật sự rất vững chắc, ừm, hiện tại chỗ dựa đang lung lay chính là chỗ dựa của tôi, nói như vậy, vì tôi có thể dựa vào thân phận của phụ thân và ca ca, muốn làm gì thì làm nên sống thuận buồm xuôi gió sao? Ừm, rất tốt rất tuyệt, vô cùng có tư cách gây họa.

”Thái hậu, người đối với hoàng thượng thật sự vong tình rồi sao?” Nhìn đáng vẻ không hứng thú của tôi, Như Nguyệt có chút do dự, nhìn tôi, không nói

tiếp.

“Hắn là Hoàng đế ta là Thái hậu, ta đối với hắn còn có thể tâm tư bảy quẹo tám rẽ gì nữa, lại nói ta đây dù sao là người từng suýt chết mà trở về, còn có thể cùng sinh mạng vượt qua được, nên phải nhận thức nhanh chóng để người khác không oán hận.” Tôi nói cực kỳ phóng khoáng, nâng lên hạ xuống, hết cách rồi, tôi cũng không phải là Tần Phiêu Phiêu, người đã từng thích Hạ Hầu Dận cũng không phải là tôi, đối với tôi mà nói, hắn chỉ là một mỹ nam..... Mà thôi. Umh, cũng coi như là con rết rùa vàng, đáng tiếc, không thuộc về tôi, cho nên hãy quên nó đi, con người cũng nên biết thức thời.^_^.

“Thái hậu nói như vậy, nô tỳ có thể an tâm” Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nha đầu này rõ ràng vẫn còn phòng bị, tôi sờ cằm nhìn nàng, sử dụng ánh mắt thúc giục nàng không cần tiếp tục lãng phí thời gian.

Lão nhân gia ta mệt mỏi, muốn ngủ rồi.

“Nói mau!” Tôi không còn kiên nhẫn.

“Lúc đó Thái hậu không giống như người lúc này không có chấp.” Như Nguyệt thở dài xem ta, khẽ lắc đầu một cái, “Hoàng thượng cười Địch Hoàng hậu, lại nạp mấy vị phi tử, lúc đầu tiên đế vẫn còn sống, Thái hậu còn chưa biểu hiện gì, nhưng sau khi tiên đế mất, Thái hậu nhìn hậu cung của hoàng thượng liền.....”

“Không thuận mắt, sau đó đối nghịch với các nàng khắp nơi, thậm chí đến chỗ hoàng thượng làm loạn lên, dựa vào thân phận của mình giương oai, phải hay không?” Tôi hăm hực mở miệng.

“Thái hậu nghĩ vậy sao?” Như Nguyệt kinh sợ nhìn tôi, umh, chẳng lẽ tôi nhớ hết mọi việc trong quá khứ thì kinh khủng vậy sao?

Tôi liếc xéo nàng một cái, đương nhiên mở miệng, “Không, chỉ là suy nghĩ một chút cũng biết chuyện gì đã xảy ra.” Cổ nhân thật là ngu ngốc! Edit tại dien.dan.le.quy.don

“Thái hậu mình giám..... Cho nên thêm việc Thái hậu ngang ngược quá nhiều, cho tới bây giờ con cháu hoàng thượng cũng vắng lạnh..... Cộng thêm đám nương hậu phi.....” Như Nguyệt ngập ngừng nhìn tôi một cái, tôi thở dài, lần này hiểu toàn bộ.

“Tốt lắm, người không cần phải nói nữa, lúc này trong lòng Bôn cung rất rõ ràng.” Tôi phát tay một cái, ý bảo nàng không cần nói tiếp, “Như Nguyệt, người nhớ, những lời hôm nay không được nói với người khác, trong lòng Bôn cung có chừng mực, về phần chuyện lúc trước, Bôn cung bảo đảm sẽ không xảy ra nữa, các người bình an sinh sống qua ngày, đừng tìm phi tử công chúa mà tự tìm rắc rối cho bản thân, mà Bôn cung cũng muốn chúng ta an nhàn sống qua ngày.” Tôi hà hơi để nàng đi xuống, nhìn về mặt ân cần, tôi không khỏi lắc đầu một cái, Tần Phiêu Phiêu này thật đúng là biết đùa người,

Chỉ là tôi cũng rất khổ tâm, nhưng mà tôi như thế này, cũng không phải là vì tình, mà là vì tự do, vì để tôi có thể nắm chặt tốt cơ hội, tiếp tục tìm đến mùa xuân của tôi, sống vui vẻ.

Vui mừng nghĩ đến việc tôi xử lý ổn thỏa đồng hốt độn này, nghĩ đến việc xuất cung sau này, tôi không nhịn được chảy nước miếng khi nghĩ đến hạnh phúc.

A a a, cuộc sống tốt đẹp mới đang chờ tôi.

Mấy ngày kế tiếp rất nhàn nhã, Hạ Hầu Dận rất thức thời không tới quấy rầy tôi, mà Hạ Hầu Du nghe nói là bị Hạ Hầu Dận phái rồi kinh làm gì đó, đoán chừng phải đánh một trận mới có thể trở về, ngược lại hoàng hậu Thu Nhược Thủy đã tới một lần, mang theo mấy phi tử, nghe nói mấy phi tử tới thăm tôi bị tôi đuổi đi, sau này cũng không thấy trở lại, trong lòng bọn họ cũng nghĩ rõ ràng, tôi đây là một Thái hậu không đặc biệt, không cần quá cung kính, chỉ cần không đặc biệt là được.

Xem ra, Thu Nhược Thủy này, cũng là nữ nhân rất thông minh, tôi ở giường ngáp một cái, mới vừa ngủ trưa tỉnh lại, tinh thần không quá tệ, vì vậy nằm ở trên giường phân tích, nếu muốn toàn thân mà lui có chút khó khăn, trong cung này quá phức tạp.

Chỉ là hoàng hậu xem ra rất trầm tĩnh, vậy thì tôi có thể không cần tốn tâm tư rồi, về phần những phi tử kia, nghĩ đến mấy phi tử trang điểm lộng lẫy đó, chân mày không khỏi vừa nhíu, mấy nữ nhân này xem ra cũng không dễ đối phó, hơn nữa lại hung hăng càn quấy, hoàn toàn không để tôi ở trong mắt, đây là ăn chưa uống dấm hay là thế nào? Tôi phải suy nghĩ một chút biện pháp quan sát những thứ gây bất lợi cho tôi, không chút do dự chinh bọn họ! Tôi nghĩ vậy.

“Thái hậu, nên dùng bữa rồi.” Tôi đang nghĩ, Như Nguyệt đến đây lúc nào tôi cũng không biết. Thấy nàng, tôi đuổi lưng một cái từ trên giường ngồi dậy, mặc cho nàng trang điểm thay quần áo cho tôi rồi đưa đến bàn cơm, kêu mấy tiểu cung nữ tiểu thái giám một lát tới dùng cơm.

Mấy ngày, tôi biến Phi Phụng Cung tiến hành Đại Thanh lễ ý, nếu muốn điểm danh, xuất cung còn tái giá nữa, đầu tiên là phải điều chỉnh, người hầu phải hữu dụng, như Như Nguyệt thì rất tốt, bị tôi dạy dỗ, cả người cơ trí, thận trọng hơn, hơn nữa cũng không động một chút là quỳ, chủ yếu nhất là người hoạt bát không ít, đã có một số nữ nhi mười bảy mười tám tuổi, tôi thấy thư thái rất nhiều. Hiện tại tôi chỉ giữ lại bốn cung nữ, tính cả Như Nguyệt, còn có bốn tiểu thái giám, tôi cũng cũng ngại nhiều người. Nhưng Như Nguyệt nói, đây là biên chế, không có cách nào. Nghĩ lại, cô đại lại có thứ này sao, khó trách đến thế kỷ 21 biên chế đất như vàng, muốn cái gì cũng khó khăn.....

“Như Nguyệt, trong cung này, hoàng tử công chúa được cung chiều có bao nhiêu?” Hai ngày trước hoàng hậu nương nương sai người đưa thiệp tới, nói gần đây trong cung nữ nhân tương đối nhàm chán, cho nên mời một đoàn kịch hát nhỏ tới ca diễn, thuận tiện mẹ chồng nàng dâu trao đổi tình cảm, tôi không tìm được lý do từ chối nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý, nên bây giờ phải làm rõ ai với ai mới được. Hơn nữa, kể từ khi tôi biết chuyện trước kia giữa tôi và hoàng thượng, tôi đã coi Như Nguyệt là mật thám, đối với việc thu thập thông tin nàng cứ như sư phụ tôi vậy.

”Thế này, trừ hoàng hậu nương nương ở ngoài, mấy vị khác phi tử khác phần lớn đến từ thường dân, không có thế lực nào, hoàng hậu có một nam một nữ, trưởng công chúa tên là Hạ Hầu Man, thái tử điện hạ được đặt tên là Hạ Hầu Bằng, mà mẫn phi nương nương Mẫn Nhi và Minh phi nương nương Tiêu Từ Vân có một vị hoàng tử, Mẫn phi sinh nhị hoàng tử Hạ Hầu Đôn, Minh phi sinh Tam hoàng tử Hạ Hầu Dực, còn có Đức Phi nương nương có một vị công chúa, gọi là Hạ Hầu Huyền, ngoài ra, phi tử hoàng thượng hiện tại cung chiều chỉ có Mật phi nương nương và Uyển phi nương nương, Mật phi nương nương tài hoa hơn người, là Tài Nữ Đệ Nhất Giang Nam đâu, còn Uyển phi nương nương lại rất đẹp, quả thật giống như là tiên trời hạ phàm, rất rực rỡ.” Như Nguyệt quả nhiên không phụ kỳ vọng của tôi, đem mọi chuyện nói rõ ràng cho tôi.

”Thật sao?” Tôi sờ cằm, nhũn mày, chắc chắn, Hạ Hầu Dận này, thật may Tần Phiêu Phiêu không ở cùng hắn, nếu không bây giờ chẳng phải tôi trong cung đầu sao? Coi như bây giờ, tôi còn phải ứng phó với một đám nữ nhân bụng dạ khó lường, phiền toái, người ta rõ ràng chỉ muốn tìm được lý do xuất cung mà thôi, sao lại giống như người tình trước kia dây dưa không rõ? Thật sự là phiền toái! Tôi càng nghĩ càng thấy như bốc hỏa, muốn bốc phát, “Mấy phi tử này, lai lịch thế nào, tính tình thế nào? Trước kia coi như xong, người biết cái gì nói ra cho ta.” Tôi nghĩ nghĩ ngẩng đầu lên hỏi Như Nguyệt.

Đoán chừng những phi tử này trước kia cũng bị tôi chinh, nghe thấy tin tôi không chết cũng buồn bực, hiện tại tới thăm, hoàn toàn muốn xem tôi chết đi sống lại thế nào, thuận tiện hứng gió, hứng bão, nhìn xem Hoàng đế đối với tôi thế nào, nếu như còn quan hệ thì đã chẳng không quan tâm đến tôi sống chết thế nào rồi. Nói như vậy, chẳng lẽ nói, tôi nhảy sông tự vẫn còn có ân tình khác? Không chỉ là bởi vì tôi ghen ghét đố kỵ, cố ý chọc Hạ Hầu Dận sao?

Tôi cau mày lại, ai, hậu cung này, xem ra so với tôi nghĩ còn phức tạp hơn.

Lắc đầu một cái, tôi không muốn như vậy, dù sao bình đến tướng chán, chỉ cần có thông tin, còn sợ đánh giặc không thắng sao? Bản tiểu thư đương nhiên cường hãn, Tôn Ngộ Không tôi còn chỉ có thể lật bỏ nhào trong lòng bàn tay tôi, quỷ kế thời cổ đại có là gì chứ.

”Ừm, cái này, hoàng hậu thật ra là người tốt, tính tình trầm tĩnh, có thể chịu nhịn, rất rộng lượng, làm việc vô cùng có chừng mực, hoàng thượng hoàng hậu cũng rất hài lòng, về phần Mẫn phi và Đức Phi, mặc dù đều đã có hoàng tử hoàng nữ, nhưng mà bởi vì bọn họ xuất thân từ dân thường, trong triều cũng không có chỗ dựa, Minh phi xuất thân quan lại thế gia, có phụ thân làm quan, tính tình tương đối cố chấp, mà Mật phi có chút tự cho là thanh cao, khinh thường không thích làm bạn với người khác, luôn là độc lai độc vãng, về phần Uyển phi, thân là nhi nữ trọng thần, đáng về tất nhiên không tầm thường, nhưng là.....”

”Nhưng cái gì?” Tôi bèn nhảy phát hiện Như Nguyệt đang run rẩy, tại sao nhắc tới Uyển phi, nàng lại sợ như vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cho nàng một ánh mắt khích lệ, nàng nhìn tôi, nắm chặt quả đấm, thật lâu mới nói tiếp.

”Phụ thân của Uyển phi nương nương là Lễ Bộ Thượng Thư, chỗ dựa phía sau vững chắc, bề ngoài không tranh cãi điều gì, nhưng vụng trộm, nàng đối đãi với người khác cực kỳ hà khắc, cung nữ hầu hạ nàng, chỉ sai phạm một chút là bị trừng phạt, có một lần cũng bởi vì một lần đi tham kiến hoàng hậu nương nương phát hiện Đức Phi có chuỗi vòng giống mình, liền ban cái chết cho cung nữ đã hầu hạ nàng nhiều năm, dĩ nhiên chuyện này hoàng thượng không biết, các cung nữ trong hậu cung biết rõ ràng, ở chỗ này là vậy, mệnh của các cung nữ không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nghĩ đến.....” Nói tới chỗ này, Như Nguyệt nói không được nữa, chính nàng cũng là cung nữ, mà trước tính tình của thái hậu, nàng cũng gần như vậy, làm sao có thể không hiểu rõ mùi vị?

Tôi tức cười, nhìn Như Nguyệt, âm thầm thở dài, thấy bọn nha đầu đều nhận hết tội, khó trách mỗi một người trở nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận dè dặt. Chỉ là nếu như vậy, Uyển phi này tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn, bình thường không xảy ra việc gì, nói không chừng bạo phát đáng sợ hơn, đặc biệt là mấy phi tử, không tranh bề đầu trầy da mới lạ, có vẻ như vị trí hoàng hậu của Thu Nhượng Thủy cũng không phải là an ổn, tôi âm thầm gặt đầu, trong lòng đại khái có mấy phần tự tin.

Chỉ là, nếu là như vậy thì bắt giặc phải bắt vua trước, xử lý hoàng hậu, điều chỉnh đám phi tử thích gây sóng gió kia, lúc đó tôi còn thể sống mà không buồn phiền gì, tránh khỏi bị người khác nhìn chằm chằm như bây giờ, làm cái gì cũng không được, đến lúc đó nghĩ biện pháp xuất cung, xa trời cao của hoàng đế, ừm, vì ngày mai tốt đẹp, tôi cũng nên nghĩ biện pháp lừa tiền mới được, bảo bối trong cung này mặc dù nhiều, nhưng bán nước phải ngồi tù, tôi không muốn.

Ừm, nên chuẩn bị nhiều phương pháp, tránh khỏi tới lúc đó lại căng thẳng, không được làm người nghèo.

Về phần đám lão bà của Hạ Hầu Dận kia, tôi cũng sẽ phải gặp qua thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mẹ chồng nàng dâu giao chiến;

”Thái hậu, người muốn đi thật chứ?” Giúp tôi chải đầu, mặc y phục chỉnh tề, hoàn chỉnh từ trên xuống dưới, Như Nguyệt lại cau mày lại, lo lắng nhìn tôi.

Tôi đứng lên, trang sức nặng nề khiến cho đầu tôi nghiêng nghiêng, miệng liệt, chân run, ôi, nữ nhân cổ đại đều sống qua ngày như vậy sao? Khó trách Như Nguyệt có hơi sức tốt như vậy, ngày ngày đeo trên người đồ nặng như vậy quả là cực khổ, chẳng lẽ cứ phải mang nhiều trang sức mới chứng

mình được mình là nữ nhân tôn quý, umh, chẳng lẽ nói là đoán luyện cuối cùng áo tím sao? Thì ra là như vậy!

”Lo lắng cái gì, ta là Thái hậu, lại sợ bị mấy nàng bắt nạt à? Đi, chúng ta sẽ đi gặp họ.” Tôi vất vả đứng vững gót chân, kéo Như Nguyệt tay cười hi hi nói, “Xem thử bọn họ rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, làm Thái hậu lão phát gia, bà bà của các nàng, dù gì ta cũng cai quản các nàng, để cho các nàng và hoàng thượng sinh nhiều bao bối ha.” Sau đó đến lúc đó, để cho bọn họ tranh đấu vì thái tử, vậy sẽ không rảnh mà để ý tới tôi, tôi thuận tiện phải sạch quan hệ với hoàng thượng đại nhân, tôi lại không thích hẳn, làm sao có chuyện tôi là tình địch, nhiều oan uổng!

Chẳng qua tôi đang hoàng thừa nhận, thật sự tôi không vĩ đại mà đi trông nom người khác, chủ yếu là ở trong cung quá nhàn rồi, dù là Hồng Môn Yến cũng tốt, đỡ hơn là không có chuyện gì làm, hơn nữa, nhìn mỹ nữ là niềm vui lớn nhất, tôi không thể không đi.

Cho nên tôi hoàn toàn không thấy Như Nguyệt đang lo lắng, tôi đang rất say mê cuồng nhiệt rất, umh, đời trước không gả đi được, đời này nàng dâu đều đã có, cảm giác..... Thật không phải quý dị bình thường. Cho nên, tôi rất khó chịu, thật cực kỳ khó chịu, con dâu à, các người không nên đắc tội với ta, nếu không ta sẽ vô cùng vui lòng chinh các người!

Tôi cười híp hóp, từng bước một đi theo Như Nguyệt vào Bách Hoa lâu trong cung, đây là nơi thường hay tổ chức các hội múa hát trong cung, tôi không đề cập đến phong cảnh nơi đó ra sao, chỉ có bốn chữ: phong cách hoàng gia!

Tôi đi vào các viện trong các, lập tức đã có động tác nhảy mũi, ôi, mùi thơm quý dị từ đâu tới, tôi mặt đen không có hình tượng tiếp tục nhếch mũi, cho đến khi đám nữ nhân thơm phức kia hướng về phía tôi hành lễ, rốt cuộc tôi cũng hiểu được, tôi đi vào rừng hoa rồi.....

Nhận lấy khăn tay Như Nguyệt đưa tới lau lỗ mũi, tôi như không có chuyện gì xảy ra vẫn tay, đặt móng ở vị trí quan trọng nhất, sau đó hướng về phía các con dâu nở nụ cười cực kỳ thân thiện, “Các con dâu của ta ai cũng xinh đẹp như hoa, khó trách Bôn cung cảm thấy dị ứng phấn hoa.” Tôi than thở không dứt thờ dài nói, lại phát hiện những nữ nhân trang điểm lộng lẫy nhất thời xụ mặt xuống.

Mặc kệ họ, tôi sung sướng nhìn về phía nữ nhân hết sức ung dung đứng trước, nhảy nhảy mắt nói, “Hoàng hậu, khi nào vở kịch mới bắt đầu? Bôn cung thấy nhàm chán quá.” Tôi rất mong đợi nhìn nàng, hi vọng này vở kịch nhanh bắt đầu, nếu không tôi sợ chuyện mình làm đầu tiên sẽ là chinh người.

Chỉ là hoàng hậu này tôi rất có hảo cảm, xem ra là một đại mỹ nhân trầm tính, làm cho người ta cảm thấy như một xuân phong, phong cách lại cao nhã xuất chúng, không hổ là cao quan con em, phụ mẫu dạy dỗ rất tốt. Nàng nhìn tôi, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, mỉm cười, “Thái hậu đợi một chút, bây giờ sẽ bắt đầu.” Nói xong, nàng ý bảo mọi người ngồi xuống, mà nàng ở bên cạnh tôi cũng ngồi xuống.

Tôi liếc nàng một cái, lại quay đầu nhìn một đám mỹ nhân, không nhìn được bêu môi, bắt đầu chất vấn Hạ Hầu Dận. Hoàng hậu không nói, là tiên đế ban hôn cho hắn, không tính là hắn thương thức. Giang Nam tài nữ mắt mọc trên đỉnh đầu, hoàn toàn là tàn phế hạng 3! Thôi đi, tôi khinh thường quay đầu, tiếp tục đánh giá người khác, umh, Kinh Thành Đế Nhất Mỹ Nhân coi như nói còn nghe được, đáng tiếc cả người thơm ngát giống như hôi nách, không xịt nước hoa thì không thể ra cửa! Chắc chắn, vị Mẫn phi nương nương ngược xuất thân từ dân thường lại không tệ, nhưng là gan quá nhỏ, từ khi tôi đến nơi này không thấy nàng ngẩng đầu lên, thật không có gan, như vậy sống trong cung thế nào! Về phần vị Đức Phi xuất thân từ cuộc tuyển tú kia, tôi cảm thấy Hạ Hầu Dận phong cho danh hiệu này không phải về tài đức, chính là ý trào phúng mười phần, rõ ràng ám phúng người ta không có một chút đức.

Nhìn tới nhìn lui, trừ hoàng hậu nương nương không chút gọn sóng ra, tôi cảm thấy vị Minh phi còn có chút đáng về thiếu thư khuê tú, xem ra đơn giản, nhưng trong mắt quan sát thái độ đều rất thanh thoát, không hổ danh là “Minh” phi!

Người như vậy tôi thích, mắt là cửa sổ của tâm hồn, người một bụng đầy ý nghĩ xấu không thể nào có đôi mắt sáng ngời như vậy.

Cho nên, nhìn thấy nàng quan sát tôi...tôi cũng hào phóng, ý tốt đối với nàng cười cười, thấy nàng sững sờ, nhưng cũng nở nụ cười thân thiện, tôi chỉ cười không nói, quay đầu đi.

”Thái hậu nhìn gì thế?” Quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của hoàng hậu, nàng nở nụ cười nhàn nhạt.

”Chắc chắn, nhiều ngày không thấy, muốn nhìn xem con dâu của ta có trở nên xinh đẹp hơn hay không.” Tôi cười hi hi mở miệng. Edit tại Lê Quý Đôn

”Thật sao? Cảm giác như thế nào?” Người nói chuyện là Đức Phi, tôi liếc xéo nàng một cái, nữ nhân này, thật là một chút quy củ cũng không có, ghét.

”Rất tốt, đặc biệt là Đức Phi người, càng ngày càng khiến chim sa cá lặn.” Tôi vô tội mỉm cười, giơ ngón tay cái lên.

Đức Phi nhất thời há hê, ánh mắt của tôi nhất thời bùng lên, chắc, nữ nhân ngốc, lại dám khiêu khích cùng Thái hậu lão nhân gia ta?

Vì vậy, tôi tiếp tục giải thích một chút, “Umh, trên mặt người dày phấn son, đoán chừng chim nhạn nhìn cũng sợ đến rớt xuống, ai, thật không dễ dãi!” Nói xong, sắc mặt Đức Phi nhất thời thay đổi.

Tôi hừ một tiếng không nhìn nàng, muốn đấu với tôi, tới thế kỷ 21 chạy một vòng rồi xem đã!

Tôi không biểu cảm quay mặt nhìn lên đài, lúc này đã bắt đầu rồi, diễn đỉnh Mẫu Đan, cho nên tôi không thể không nói, phẩm vị cổ nhân thật là khiến người ta không cách nào gật bừa, quả là thiếu nam thiếu nữ đa dạng, đủ mọi loài hoa... Đáng xem hơn cũng có hương vị hơn thời điện đại, xét thấy cổ nhân cũng có trình độ kỹ thuật, tấn tiến như thám tử lừng danh Conan, Từ Thần tôi gắng gượng không lấy ra so sánh.

Tôi nhàm chán nhìn đám người vẽ đầy mặt trên sân khấu hát đi hát lại, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, vì đề cao trình độ văn hóa nhân dân, không phải tôi nên hi sinh, chờ khi xuất cung cũng nên tạo dựng sự nghiệp văn nghệ đặc biệt chưa ai có ở đây, chỉ là điều kiện tiên quyết là —— cổ nhân phải có tài thường thức nghệ thuật.

Chẳng qua đáng về tôi ngăn ra, đám con dâu vừa rồi bị tôi chinh có lẽ cảm thấy bất mãn, một tài nữ ngồi bên cạnh không nhịn được lên tiếng, “Mẫu hậu cảm thấy này kịch này khó coi sao?” Không dám nói thẳng việc tôi mất tập trung.

Tôi cười một tiếng, gạt đầu một cái, “Đúng vậy, nhằm chán muốn chết, chỉ có các người thú vị.” Tôi quét họ một cái, tiếp tục dùng dao không giết người, “Khuôn mặt trang điểm đậm, nhìn vào không giống kịch, ánh mắt càng không thích hợp, không giống như các vị con dâu, từng ánh mắt đều đặn đặn sát khí, mấy người này diễn không chuyên nghiệp.” Tôi giả bộ giờ ngón tay cái lên, há hê nhìn từng khuôn mặt đang xanh dần của các vị con dâu.

Ai, khụ khụ, ai biểu các người biểu hiện rõ sát khí như vậy, không được trách ta, không được trách ta. Ta lắc đầu một cái, phần vô tội tiếp tục xem đùa giỡn.

”Trước đó vài ngày thân thể mẫu hậu không khỏe, lẽ ra nên đi thăm, nhưng hoàng thượng hạ lệnh chúng thần không được quấy rầy mẫu hậu tĩnh dưỡng, mong rằng mẫu hậu thứ tội.” Vẫn còn hoàng hậu hào phóng, nhìn tình thế không đúng, lập tức nói sang chuyện khác.

Tôi nhìn nàng cười cười, nỗ lực nháy mắt nhấn nhủ ý tốt của tôi, hoàng hậu à, ta đang muốn chinh người, ta đang rất nhằm chán, nhưng ta thề ta giúp người không rơi vào những nữ nhân kia, hoàng thượng ta đối với hần không có ý nghĩa gì, người nên độc chiếm đi, nỗ lực chớp mắt, kết quả hoàng hậu chỉ mỉm cười, tôi cũng không biết nàng hiểu hay không hiểu, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chinh người, “Ai, các người không đến cũng tốt, hoàng thượng nói đúng, Bôn cung thích thanh tịnh, nghỉ dưỡng tốt một chút, hai ngày trước hoàng thượng đến thăm ta đều nói, Bôn cung ngày hôm qua 20 tuổi, hôm nay như 18, càng ngày càng có bộ dạng như trước khi vào cung.” Hai mắt to của tôi vụt sáng, nỗ lực kích thích thần kinh của bọn họ, nhưng tôi thề, tôi đối với Hạ Hầu Dận tuyệt không có hứng thú lão bà lão công!

”Thái hậu, lời này là có ý gì?” Giang Nam tài nữ nhất thời hást cảm lên, dùng cảm tới chào tôi.

Tôi rất vô tội, vì vậy tiếp tục giả vờ đáng thương, “Ai, không có gì, không có gì, chỉ là hôm nay xem lại các người, Bôn cung chợt cảm xúc rất sâu.....” Nói xong, tôi kéo dài vĩ âm, ánh mắt có ý từ trên người họ quét qua, sau đó rất là khổ sở than thở, “Bôn cung vẫn cảm thấy mình già rồi, muốn ôm tôn nhi tôn nữ, cho nên các vị con dâu, các người cũng nên khuyên hoàng thượng thật tốt, đừng lãng phí người mấy tốt như vậy, mau tăng gia sản xuất đền nợ nước, không phải ta nói, tuổi của từng người các người so với Bôn cung còn giống đại mục [di], mấy năm tiếp theo nếu bỏ lỡ thì không phải hết sinh đẻ sao?” Tôi giả bộ lo lắng, trong lòng thật ra thì cười đến muốn rút gân, đặc biệt là nhìn mấy cái mắt cao hơn đầu không coi tôi ra gì bị tác phong của tôi làm xanh mặt, thảm để chịu!

”Thái hậu..... chuyện này.....” Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân miệng khí oai, duy trì trật tự không giống như người đàn bà chanh chua nhảy dựng lên, nhưng là thanh âm kia cực nhọn, tôi dùng nhân cách của Hạ Hầu Dận thề, thật sự là kinh thiên động địa có sức sống, giống như tiếng heo giết.

”Ta nói thật, ai, xem một chút, từng người các người đều tràn đầy sức sống, nói liên tục cũng có khí thế kinh người, Bôn cung già rồi, trên mặt coi như là trang điểm, sợ cũng được như các người, có tinh thần đầy màu sắc. Ai, đau lòng, xem ra Bôn cung vẫn là không nên cùng đám người trẻ các người ngây ngô thì tốt hơn, tránh khỏi gương mặt búp bê của ta không gặp người được.” Tôi giả bộ đau đớn, liên tiếp than thở, vừa dương dương há hê thường thức nâng đáng về họ máu của bọn họ, sau đó đứng lên, ý bảo Như Nguyệt đỡ tôi trở về.

Dù sao họ không muốn hòa bình với tôi, vậy thì không bằng dứt khoát tiếp tục quan hệ ác liệt, tránh khỏi việc tôi ngượng ngừng chinh người, sau đó mỗi ngày nhằm chán trôi qua.

Chỉ là trong lúc tôi đang thường thức đáng về học máu của các con dâu, tính toán rút lui, một thiếu niên vô cùng khả ái ra sân, non nớt nhào tới, chui vào trong lòng của tôi, hưng phấn cọ cọ, “Phiêu Phiêu người đã đến rồi, phụ hoàng không cho nhi thần đi gặp người, nhi thần rất nhớ người, Phiêu Phiêu, người càng ngày càng đẹp, có cảm giác như ngày càng trẻ ra vậy, nói như vậy chờ ta tròn mười tám tuổi chẳng phải có thể cưới người sao?” Đẹp trai vô cùng, đáng yêu vô cùng, tên tiểu tử này nhìn tôi, mà chung quanh những nữ nhân có khả năng là mẫu thân của tên nhóc này đã tức đến hôn mê.

Về phần tôi, cũng sớm đã hóa đá, hết cách rồi, cái này xem ra là nhi tử của Hạ Hầu Dận, đang nói chuyện với bà nội của hần, cũng chính là cầu hôn bản tiểu thư xinh đẹp tôi, hơn nữa còn gọi thẳng tên của tôi.....

Mặc dù tôi không quá để ý, nhưng mà tôi không thể không nói, Tàn Phiêu Phiêu ời là Tàn Phiêu Phiêu, công lực thu mua lòng người của người thật sự là rất quý dị, thu mua nhi tử người ta, đã kích mấu thần của mình —— đỉnh, thật sự là quá đỉnh!

Nhưng vấn đề tôi mặt dù là nữ nhi chân chính nhưng lại không có hứng thú với nam sinh này, cho nên tôi phải giải quyết vấn đề cầu hôn này thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cháu trai cầu hôn

Nhi tử, ta thề, ta không quyến rũ con của người - cháu của ta, ta rất vô tội, ta rất thiện lương.

”Phiêu Phiêu, sao người không nói lời nào?” Một tên tiểu tử ngây thơ vô tội nhìn về phía tôi, không ngừng chớp mắt, mặt khẩn cầu.

Tiểu tử này, rốt cuộc là ai à? Tôi mê man nhìn nó, ngờ ngẩn không phản ứng kịp, umh, nhìn tuổi, đứa bé này chưa tròn mười tuổi, xem ra không thể nào là con trai của Thu Nhược Thủy - Hạ Hầu Bằng, vậy thì nó không phải là Hạ Hầu Đôn thì chính là Hạ Hầu Dực rồi. Tôi không thể nhìn ra tuổi của nó nên chỉ còn cách nhìn Như Nguyệt cầu cứu. Rất may Như Nguyệt vô cùng hiểu được cái gì gọi là nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn ánh mắt chờ mong của ta, gơ lên hai đầu ngón tay, được, tôi hiểu, đây là nhị hoàng tử Hạ Hầu Đôn, cũng chính là nhị tử của Mẫn phi. Chắc, tiểu tử này xem ra chẳng giống mẫu thân nó chút nào, mẫu thân hiền nhất như vậy, nhị tử linh hoạt như vậy, umh, quả nhiên nói gien di truyền quả nhiên kỳ diệu, nét mặt của tôi vô cùng nghiêm túc nghiên cứu sinh vật di truyền học, ánh mắt không ngừng đảo tới đảo lui hai mẫu tử họ.....

“Phiêu Phiêu!” Tiểu tử cả giận, đoán chừng là bởi vì bị tôi dùng x quang nghiên cứu không nhìn được, umh, phải xoa dịu con rồng nhỏ này, vì vậy tôi vỗ nhẹ vào vai Hạ Hầu Đôn, dùng sức siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, cười đến Thiên Hoa Loạn Trụ [1] Nhật Nguyệt Vô Quang [2], “Đôn bảo bảo ngoan, ta biết ngươi là tốt nhất, biết rõ ta ghét nhất bị người khác nói già, trực tiếp gọi tên của ta. Nhưng Đôn nhi à, ngươi biết ngươi bây giờ chín tuổi, còn ta đã 20 rồi chứ?” Mắt to của tôi vụt sáng nhìn “Tôn tử, bắt đầu lừa gạt đứa trẻ..... Có người cầu hôn với tôi quả thật không tệ, chộc mấy nữ nhân kia cũng không có gì vui, hơn nữa, não loạn như vậy đến tai Hạ Hầu Dận, hẳn có thể không đến trừng trị tôi sao? Cho nên, tôi muốn dần xẹp ớn thỏa.....

[1] Hoa trời rơi xuống

[2] Trời và trăng đều ảm đạm

“Thôi đi, đừng nói lời vô ích với ta, ngươi đừng cho là ta giống như mấy đứa bảo bảo dần bị người dụ dỗ chờ ta 15 tuổi ngươi thành 60 tuổi, hoang đường, ta rất thông minh, ta 15 tuổi, khi đó ngươi cũng chỉ có 27 tuổi, không khác hoàng hậu nương nương lắm mà thôi!” Tiểu tử há hê hướng nhìn tôi, tôi sững sờ, chảy mồ hôi, sao nó lại thông minh như vậy, biết tôi dùng biện pháp gì lừa nó?

Umh, xem ra tôi tính nhầm, thì ra là không chỉ Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Dực chắc chắn cũng có kế hoạch nham hiểm, vấn đề là, rốt cuộc là ai dạy bọn họ chứ!

Mặt tôi xanh như lá.

“Tiểu tử thúì, ta không có hứng thú với đứa nít ranh như ngươi.” Thấy tiểu tử này thông minh hơn so với mấy lão nương kia, tôi quyết định trực tiếp giải quyết.

“Mấy năm nữa ta sẽ là người lớn.” Tiểu tử nói xong rất nghiêm túc.

“Đến lúc đó ta thành hoa tàn ít bướm rồi.” Tôi tiếp tục vượt qua nó.

“Dù sao bây giờ ngươi cũng không ai thêm lấy!” Hồn tiểu tử đáng chết, tôi muốn giết nó.

“Đến lúc đó không ai thêm lấy ta!” Tôi cắn răng nghiêng lợi, mắt trợn lên giận dữ nhìn hấn!

“Umh, luôn có biện pháp.” Hạ Hầu Đôn liếc tôi một cái, tiếp tục sờ cằm, không buông tha.

Tôi nổi giận, chẳng lẽ trời sanh tôi cặp với nhi đồng sao?

“Ta không thích ngươi!” Tôi rống!

Đối với trẻ con tôi không yêu, chỉ có chà đạp **.....

“Không sao, ta yêu ngươi là được rồi.” Hạ Hầu Đôn một lần nữa ném bóng điện quang, bình chân như vại mở miệng, “Dù sao ta yêu rất nhiều, dù chúng ta dùng cả đời.....”

Umh, theo lời nói của hấn, yêu là một loại chứa đựng năng lượng tốt, đến thời điểm thì gặm một miếng là được..... tôi run run, tiểu tử thời này, thành thực quá sớm rồi, rốt cuộc là ai dạy dỗ..... Edit tại dien.dan.le.quy.don

“Không phải chính ngươi dạy sao? Tốt lắm, tôn tử của ta cũng bị ngươi dụ dỗ, ngươi tính toán việc ta giao phó thế nào? Hả?” Vào thời điểm đầy vạch đen, âm thanh quen thuộc bay vào trong lỗ tai, thì ra tôi bất tri bất giác nói câu nói kia, ôi, Hoàng đế nhị tử tới, còn đưa gương mặt lạnh hướng về phía tôi, huhu, khó trách không khí xung quanh biến hóa, đuôi hồ ly của nữ nhân xung quanh vênh lên, bắt đầu phát xuân, không đúng, quá tục khí rồi, phải là nói rõ là nổi dâm, khụ khụ, cái này quá lộ liễu, được rồi, bắt đầu liếc mắt quẹo rũ, thuận tiện xem xem lão bà không người thương yêu sẽ thế nào.

Tôi cảm thấy được mình uất ức, chuyện này liên quan gì đến tôi chứ, nó không phải tôi đề ra, dù tôi chơi đùa hai ngày cũng không tính là tôi dạy, tôi nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng đế, sử dụng ánh mắt vô tội truyền lại, “Con hư tại cha, hoàng thượng.” Tôi rất trịnh trọng nhắc nhở hấn.

“Thật sao? Vậy xem ra ta phải dạy dỗ tốt hơn, tránh cho lần sau bị người nói, mẫu không dạy, lỗi của tử.” Nói xong, hấn đi về phía tôi, ở trên bả vai, dùng động tác thô lỗ như vậy để đối đãi mỹ nhân thơm ngát như tôi, sau đó liếc con trai ruột của hấn, “Ngươi nói với Phu Tử, sao chép Đạo Đức Kinh 10 lần, còn nữa, nghĩ kỹ về ý niệm không nên có trong đầu ngươi đi.”

Ánh mắt hung ác kia, khiến cho tôi hoài nghi liệu tiểu tử này có phải là con ruột của hấn hay không...

Cuồng ngược đãi, chính là trong lòng tôi bây giờ cực kỳ trống rỗng ~ kết quả hấn dường như biết tôi mắng hấn, liếc tôi một cái, tôi lập tức đóng băng, nhưng khóe mắt vẫn thấy đám nữ nhân kia cười trộm, khó chịu cực độ.

”Các người cũng giải tán đi, không có chuyện gì thì không nên xúm lại thêm phiền.” Chi là hoàng thượng quả nhiên là công bình, cũng không cho các phi tử của hân sắc mặt tốt, các nữ nhân vốn say mê cuồng nhiệt nhất thời xụ mắt xuống.

Tôi lập tức nghĩ, ôi trời, nhi tử quả nhiên không nhằm vào tôi, phương châm sống là đối xử như nhau, rất tốt rất tốt.

Chi là, nếu như hân có thể tôn trọng người già một chút, vậy thì càng tốt hơn. Về phần việc kia, dù sao tiểu tử đó cũng không phải là con trai của tôi, hân có yêu hay không cũng không liên quan tôi. Nhưng tôi chính là người già 20 tuổi, tương đối suy yếu, có thể đừng biến tôi thành bao tải mà khiêng lên vai như vậy không, da thịt người ta rất mềm..... Ô ô, chịu không được mà nói.....

Nhưng nhi tử không nghe được tôi tố cáo, vẫn mặt đen lại, vô cùng không tôn trọng người già, một đường chạy về Phi Phụng Cung.

Ừm, ở chỗ này tôi cũng phải khen ngợi khối băng lạnh này một chút: Có lẽ hàng năm rèn luyện thân thể nên tương đối cường tráng, bắp thịt cảm giác rất đủ, cộng thêm chạy cũng đủ tốc độ, chỉ là có chút lắc lư, lần sau cải tiến có thể dùng như công cụ đi bộ.....

Tôi còn đang nghĩ ngợi trong đầu, hân đã một đường chạy vào nội viện của tôi, sau đó thô lỗ ném tôi xuống ghế da, từ trên cao nhìn xuống tôi.

”Không có chuyện gì thì đến làm gì.” Ừm, chất vấn tôi.

”Con dâu muốn mời.” Tôi được hỏi thì cần phải đáp, ngoan ngoãn phối hợp với nhi tử.

”Thật sao? Hoàng hậu?” Nhi tử nheo mắt lại, ý chỉ không tin.

Tôi nháy nháy mắt, vô cùng thành khẩn gật đầu, “Đúng vậy, là hoàng hậu đưa thiệp tới, mà ta cảm thấy không phải là chủ ý của hoàng hậu.” Tôi rất thành thực, cho nên kiên quyết không giấu giếm cảm giác của tôi với các vị con dâu, tránh cho nhi tử nhìn tôi lại càng không thuận mắt, đưa tôi ra Ngọ môn chém đầu, “Ừm, mặc dù cái gì ta cũng không nhớ, nhưng ta biết nhìn người, hoàng hậu xem ra không giống như người thích thêu dệt chuyện, đoán chừng có người thúc đẩy, nhi tử, hậu viện người muốn bốc cháy.” Tôi rất khỏe lòng nhắc nhở.

Kết quả hân không có chút nào cảm kích tôi, còn rầm rì rầm rì lướt nhanh qua tôi một cái, ánh mắt kia vô cùng khinh thường, cuối cùng bĩu môi, cho tôi một câu, “Hay là người hy vọng như thế?” Hân nhàn nhạt mở miệng, hình như không có chút quan tâm nào, quái, không giống như lần trước, tiểu tử này sao bây giờ lại có bộ dạng hả hê? Tôi nói rồi, hậu viện bốc cháy không có quan hệ gì với tôi, người bị ảnh hưởng khi mất cân bằng Âm Dương mới là hân, mặt tôi hồ nghi. Dien~dan~le~duy~don

Đáng tiếc nhi tử đối với nhiệt tình của tôi không có cảm nhận được một chút, vẫn tiếp tục gắt gao nhìn tôi, hại tôi bị tổn thương một phần không nhỏ..

”Để được hạnh phúc, các người phải phụ xướng phụ tùy [3], mưa thuận gió hòa, Âm Dương điều hòa, con cháu nhiều hơn..... như vậy ta mới có thể trốn.....” Càng nói càng hài lòng, cơ hồ nói lộ miệng, tôi lập tức che miệng, hồng bét, cho hân biết mục đích của tôi là xuất cung, vậy xong đời rồi, quả nhiên, mặt người này trở nên cười như không cười, tôi quyết đoán, đề tài mơ hồ, dời đi tầm mắt, “Khụ khụ, nhi tử, con của người dạy thế nào.....” Lại dám cùng lão nương ta cầu hôn! Hộc máu!

[3] Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo

”Không phải người dạy sao?” Nhắc tới con hân, sắc mặt Hạ Hầu Dận lập tức đại biến, còn giận dữ tròn mắt nhìn tôi một cái, ghét, người ta không làm gì xấu.

”Ta nào có, ta không thích **.” Tôi rất vô tội, nhìn chằm chằm lại.

”Thật sao?” Hạ Hầu Dận bắt đầu xem tôi tổn hại thừa lời, “Không phải lúc trước người hay ôm ấp bọn nhỏ nói không ai thêm lấy người, lúc nào bọn nhỏ trưởng thành thì sẽ lấy người, còn nói gì nữa?” Nhi tử rất tức giận, giọng nói cực kỳ nóng, tâm tình rất tệ.

Tôi chảy mồ hôi, thì ra là Tần Phiêu Phiêu còn làm chuyện như vậy, quả nhiên..... Rất có phong cách của tôi, nhưng con trai Hạ Hầu Dận thì thế nào.....

Ai, cái vấn đề cười gả này, thật sự là một nhiệm vụ khổ sở lâu dài. Xem ra tôi phải phân giai đoạn áp dụng, đầu tiên gắng đạt tới cái cách, sau đó tiến vào Xã Hội Chủ Nghĩa hợp tác xã cấp thấp, về phần ** xã hội, tôi phải làm thật tốt, xem ra độ khó cao, tôi than thở.

Chi là nhi tử nhìn thấy tôi than thở, còn tưởng rằng tôi chống chế, nói, “Thế nào, không muốn thừa nhận?” Hân rất giống bộ dạng của tôi.

”Vốn dĩ ta không nhớ cái gì cả.” Ngụ ngôn, không có đầu óc, tôi sớm cũng đã nói tôi quên mất..., tôi hướng về phía hân, bỗng nhiên nhận ra, thì ra là nhi tử đang lo lắng con trai hân sẽ bị tôi dụ dỗ, tôi đã hiểu được nguyên nhân và hậu quả, lập tức vỗ ngực bảo đảm, “Yên tâm, ta đối với nó không có hứng thú, thật thật không có hứng thú, hơn nữa, vừa rồi người cũng đã thấy được, ta phản đối mãnh liệt đường nào, cũng yêu cầu hân hỏi cái để làm người mới, ta thế, ta về sau tuyệt đối sẽ không nhúng chân con của người.....” Tôi rất ngoan rất biết điều mở miệng.

Suy nghĩ một chút, bổ sung lại một câu, “Ừm, còn nữa, tuyệt đối sẽ không phá hư người và hành động thân mật của người với các lão bà, dĩ nhiên chuyện chàng chàng thiếp thiếp ta càng không phá hoại, ta thế!” Tôi rất tốt rất ngoan, bản thân cũng cảm giác có thay đổi rất đáng gờm.

Nhưng nhi tử giống như không đem thành ý của tôi nhìn vào trong mắt, mắt giống như muốn phun lửa, có vẻ như rất giận dữ.

Ô ô, làm gì thế, người ta không có làm chuyện xấu, một bụng đầy ý nghĩ xấu vẫn còn ở trong bụng, còn chưa thực hiện, làm sao dùng ánh mắt ấy khiến

người khác sợ hãi chứ, ta không làm gì cả.

Vào thời điểm tôi đang tỉnh dậy ra hai giọt nước mắt để chứng minh lòng trong sạch, cánh tay chợt bị Hạ Hầu Dận nắm chặt, mặt của hắn vô cùng gần, cơ hồ như tiến đến sát khuôn mặt tôi, khiến cho tôi ngửi thấy hơi thở mập mờ.

“Phiêu Phiêu, chẳng lẽ ngươi thật không nhớ rõ chúng ta trước đây đã từng yêu nhau sao?” Không biết vì sao, nghe hắn nói như vậy, tôi cũng sờ nhìn hắn, lòng mi hắn nhú lại khô sở.

Chẳng lẽ, hắn vẫn.....

Tôi tròn to hai mắt, không thể tin được...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhi tử, đừng như vậy. . . .

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy vấn đề muốn giải thích:

- 1, Về ngược, thực ra toàn bộ truyện sẽ không ngược, chỉ có vài tình tiết hơi thâm trầm xuống.
- 2, Về nam chủ, Hoàng đế là tình yêu đầu của Thái hậu, cho nên, cho nên sẽ có chút dây dưa, bắt quá việc thái hậu và các phi tử cùng tranh giành hoàng đế quá không phù hợp với tính tình của Thái hậu, cho nên không cần lo lắng.
- 3, Về phần tiểu nhi tử, o o, người ta trong tác phẩm này không chỉ là một phúc hắc, mọi người chờ mỹ nam xuất hiện thôi.
- 4, Về số tuổi của nhi tử Hoàng đế, phải thừa nhận lúc bắt đầu viết không suy tính nhiều như vậy, bắt quá xác thực, thái tử không thể nào trước khi lập thái tử phi mà lại không có thị thiếp phi tần, chỉ là vấn đề này, dù sao cũng là văn tiểu bạch, coi như hắn tốt như vậy đi, ha ha, tôi luôn làm theo nguyên tắc

Cuối cùng, cảm ơn thân môn vẫn ủng hộ, còn phải tiếp tục tiếp tục chống đỡ, hoan hô! —— Mập mờ, quả nhiên mập mờ, đôi mắt Hoàng đế nhi tử như tơ nhìn ta.....

“Hạ Hầu Dận!” Tôi nghiêm túc kêu tên của hắn.

“Gọi ta là Dận.” Âm thanh của hắn thật dịu dàng, khiến tôi có chút phiêu phiêu nhiên.

Ừm, hiện tại khoảng cách của hai người chúng ta còn không thể nhét nổi một tờ giấy, mà ánh mắt hắn nhìn tôi thâm thúy như thế, nhiệt tình như thế, khiến cho tôi không thể không liên hệ với khuôn mặt lạnh của bao công.

Nhưng loại nhiệt tình này tôi không chịu nổi, tôi không muốn hòa tan, tôi hồ hạo trong lòng.

Nhi tử, quyền rũ mẫu thân của ngươi quả là không nhân đạo! Tôi nỗ lực mở to mắt nhìn hắn, thật lòng bày tỏ việc tôi không có bất kỳ hứng thú nào với hắn, nhưng nhi tử dường như không hiểu, nắm bả vai của tôi như muốn gây, người ta rất đau, rất uất ức, vì vậy, khóc.....

“Huhu, ngươi khi dễ ta!” Hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt hắn, tôi bắt đầu khóc, khóc đến kinh thiên động địa hùng vĩ tư thế, nhất thời khiến cho Hạ Hầu Dận sững sờ, quả nhiên không hề thâm tình ghê tởm nữa, mới bắt đầu đẩy tôi ra... tôi không cho, gất gao quần lấy hắn, khóc nhiều nước mắt, nước mũi, đương nhiên là muốn hắn phụ trách cho tôi, hừm hừ, không chịu lùi người hắn thì lùi ở đâu?

Kết quả, hoàng thượng đại nhân tàn bạo đẩy tôi ra, không cho tôi đắc ý, mặt đen lại nhìn tôi, giống như tôi là tiểu nhân trong mắt hắn, tôi cảm thấy được mình rất vô tội, vô cùng vô tội, oán niệm nhìn hắn, vô cùng bức mình, không phải không thể quên được quá khứ sao, không thể quên được quá khứ không phải là còn yêu thích tôi sao, tôi chịu nước mắt nước mũi cũng không chịu, hừ, quả nhiên là già!

Tôi trừng nhìn của hắn, vô cùng vô cùng oán giận.

“Tốt lắm, đừng nhìn ta như vậy.” Hắn thở dài, cầm lấy khăn thay tôi lau mặt, tôi không để ý đến hắn, tránh, tiếp tục trừng. Edit tại dien-dan-le-quy-don

Hắn không tức giận, tiếp tục lại gần, kiên trì lau nước mũi cho tôi. Tôi tránh, tiếp tục tránh, hắn tiếp tục tiến lên, tôi tiếp tục tránh, cho đến khi Hạ Hầu Dận rốt cuộc không nhịn được, kéo lấy cánh tay của tôi, hét to, “Tại sao ngươi lại tránh!” Hắn cực kỳ buồn bực.

Tôi lập tức hét trở lại, “Đương nhiên là muốn tránh, chiếc khăn đó là Như Nguyệt dùng để lau bàn đấy! Tôi không muốn dùng khăn lau bàn để lau mặt!”

Khuôn mặt của tôi cũng không phải là cái bần! Đương nhiên tôi phải hét lại!

Hạ Hầu Dận ngăn người tại đó, nhìn tôi như đũa ngọc, sắc mặt đen tối, tôi còn tưởng rằng hắn tức giận, toàn thân đề phòng, phòng khi hắn chợt muốn đánh người, tôi chắc chắn đánh không lại hắn.

Kết quả, qua nửa ngày, hắn không xông lên đánh tôi cũng không xông lên cắn tôi, mà là đột nhiên vút chiếc khăn về phía tôi, cười lên ha ha, cười đến tôi không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết hắn đang giờ trò quỷ gì.

”Người đó, thật sự là một chút cũng không thay đổi.” Hắn chợt cảm khái, đôi mắt nhìn tôi tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Tôi chết lặng nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy không khí rất quý dị, giống như có đồ vật gì đó trở nên mập mờ. Trong lòng tôi có chút bối rối, mặc dù biết quan hệ giữa Hạ Hầu Dận và Tần Phiêu Phiêu, nhưng bây giờ tôi không muốn dính líu gì tới hắn, hắn là Hoàng đế, có một đồng lão bà, còn có nhiều con như vậy, thì nói đến lòng của tôi, tôi hoàn toàn không có cảm giác với hắn.

Không được không được, tôi phải thay đổi không khí quý dị này.

Suy nghĩ trong vô thức, tôi lắc đầu giống như trống, không còn duy trí không khí im lặng nữa, cũng không biết rằng hoàng đế nhu tình tựa thủy nhìn thấy sắc mặt tôi tái nhợt lắc đầu liên tục liền nghĩ tôi bị động kinh, vội vàng ôm lấy tôi.

”Phiêu Phiêu, người sao vậy?” Hắn vội vàng mở miệng, ôm tôi thật chặt, đại não của tôi trong nháy mắt trống không, tâm hoảng ý loạn không quên nhìn động tĩnh xung quanh. Thấy trong sân ngoại trừ hai người chúng tôi ra thì không còn ai khác, lúc này mới an tâm lại, rất may Như Nguyệt thông minh, để những người khác lui xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt khi không ai thấy một màn phát run này, nếu không tôi thật sự chết không có chỗ chôn, hắn là Hoàng đế không quan trọng, còn tôi chính là Thái hậu vô dụng!

Nghĩ tới đây tôi tức giận, vội vàng phá tan hội nghị chuyện cũ, tình thâm ý trọng của Hạ Hầu Dận, “Này, người đến đây rốt cuộc là muốn làm gì? Lần trước thì bộ dạng giống như ta thiếu tiền trong quốc khố của người, lần này lại là đáng về yêu ta chết đi sống lại, người rốt cuộc đang đùa cái gì?” Tôi nổi giận! Trực tiếp nổi giận, hoàn toàn quên vị này chính là hoàng thượng đại nhân, tay cầm đại quyền sinh sát.....

”Ta.....” Hắn kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt đầy thống khổ và ưu thương, lui về phía sau mấy bước, mặc cho tôi đẩy ra.

”Người cái gì? Người không phải là rất ghét ta sao Ta quên hết không phải tốt hay sao, những gì thuộc về a thì trở lại như cũ, tránh khỏi ta lại ảnh hưởng đến cuộc đời của người, như vậy không phải rất tốt sao? Hạ Hầu Dận, sao còn tới trêu chọc ta!” Tôi hét to.

Không biết Hạ Hầu Dận rốt cuộc có ý gì, tại sao lại làm như vậy, đối với Tần Phiêu Phiêu rốt cuộc có cảm giác gì, tôi chỉ biết, tôi không muốn dính líu với hắn.

Đây đối với tôi cũng là một cơ hội, mặc kệ hắn muốn làm gì đối với tôi mà nói, chỉ có thể cùng hắn nói rõ. Lần trước không có cơ hội nói cho hắn biết, lần này phải nói thật tốt.

Dù sao, tôi cũng không thêm ở lại hoàng cung này.

”Phiêu, người cái gì cũng quên, chẳng lẽ người quên chúng ta từng yêu nhau sao?” Hắn nghe lời tôi nói, vẻ mặt trở nên mờ mịt, sững sờ nhìn tôi, giống như không thể tin được đó là lời tôi nói.

Nhưng khi nhìn hắn như vậy, tôi có chút không đành lòng, nhưng đối với hắn không đành lòng cũng không được, thân phận chúng tôi như vậy, tôi cứ coi như mình là Tần Phiêu Phiêu thì thế nào? Không phải là không có kết quả.

Hơn nữa tôi cũng nghĩ hắn vẫn còn thích Tần Phiêu, đều qua lâu như vậy, hắn nam nữ thành hàng rồi, ta cũng thành mẩu thân trên danh nghĩa của hắn, còn nữa, nếu như hắn thật không bỏ được, không thể nào lại không quan tâm đến Tần Phiêu Phiêu như vậy, hơn nữa, coi như thích, bây giờ còn có thể như thế nào?

Tôi thở dài, lắc đầu một cái, rất thanh tĩnh nhìn hắn. LQĐ

”Hạ Hầu Dận, ta không biết người ở đây diễn kịch gì, nhưng ta đã quên, quên thì cũng thôi đi, chủ yếu là người thật còn yêu ta sao? Người đừng lừa mình dối người nữa, thật ra thì trong lòng người rất rõ ràng, người không phải là yêu ta, cần gì phải dò xét như vậy.” Tôi lắc đầu nhìn hắn, có chút cảm thấy mệt mỏi, “Ta sẽ không quấy rầy người, Tần Phiêu Phiêu đã không như trước, chuyện đã qua cũng đi qua rồi, tất cả mọi hiện tại, bắt đầu lần nữa không tốt sao?” Tôi thành khẩn nhìn hắn, thực sự người ta rất muốn bắt đầu cuộc sống mới đó.

”Thật sao? Thì ra là người là nghĩ như vậy.....” Hạ Hầu Dận nhìn tôi, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, nhưng cặp mắt kia lại tỏa ra ánh sáng thâm trầm sắc bén, tôi không nghĩ mình nhìn lầm, đó là ánh mắt suy nghĩ xem đối phương có phải là người đồng hành cùng bản thân hay, dù sao trước kia khi tôi phỏng vấn, ông chủ của tôi cũng nghiên cứu như vậy đấy! Vì vậy, tôi cười tự nhiên nhìn về ánh mắt của hắn, người muốn xác định thì xác định, tốt thì sợ cái gì.

”Đúng vậy, ta chính là nghĩ như vậy.” Tôi gật đầu một cái, cười híp mắt mở miệng, thuận tiện háy hắn một cái, vạch trần cái đuôi hồ ly của hắn, “Ta biết rõ người không tin tưởng ra, nhưng dù sao trong thời gian dài người sẽ biết, rành rồi nghiên cứu ta, không bằng nghiên cứu phi tử của người đi.” Dù sao hoàng đế có một tác dụng chính là ngựa đực.

Quả nhiên sắc mặt hắn tối lại, “Ngươi thật là không cẩn thận mồm miệng miệng.” Hắn trừng ta.

“Vậy thì thế nào, ta chưa nói gì sai cả, hôm nay ta coi như có kiến thức, đám phi tử kia, từng người một cũng đều không phải hạng tầm thường, chắc, không nhìn ra ngươi lại có ánh mắt bất thường như thế, khó trách lần trước lại gây đi một vòng so với lần trước, chẳng lẽ nội bộ mâu thuẫn khiến cho ngươi tiết ra mất cân bằng à?” Tôi cười gian nhìn hắn, dáng vẻ nhiều chuyện.

Hắn sắp bị tôi chọc tức điên rồi, trợn lên giận dữ nhìn tôi một cái, hất đầu, “Hừ, ta cho rằng ngươi sẽ thay đổi, coi như là ta làm rồi!”

“Này, ta là thay đổi, ngươi không phát hiện ta xinh đẹp hơn sao..., không biết nhìn!” Tôi cũng nổi giận, hắn dám vu khống! Người ta trở nên thông minh đáng yêu như vậy, mỹ lệ lại hào phóng, hắn chưa nhìn ra được sao? Tôi trừng!

Chắc chắn đằng sau ót của Hạ Hầu Dận có con mắt, cho nên hắn mới biết tôi chửi hắn là tên phản diện, vốn là đi tới cửa viện chỉ nửa bước là ra, rồi lại đột nhiên dừng bước quay đầu lại, nghiêng nước nghiêng thành cười một tiếng, “Hôm nay ta ở đây ăn cơm tối.” Tôi có thể nói với hắn nụ cười đó chính là khiêu khích, là đáng đánh đòn, là quyến rũ?

“Không cần, ở chỗ ta không có đồ gì để ăn.” Tôi không muốn cho tên hồ ly này ăn hết cơm, “Ngươi đi tìm mấy phi tử kiểu mị đi.” Tôi rống.

“Ồ, ghen sao?” Hắn hất đầu... hắn lại không tức giận, còn mặt cười hi hi đi tới, rất giống sắc lang, nâng cằm của tôi, cười tà.

“Ăn cái đầu quỷ!” Người này, có biết đây là cung đình hay không đây? Hắn là nhĩ tử trên danh nghĩa!

Hắn quả nhiên là sói, tôi vội vàng lui về phía sau, nổi da gà nhìn hắn, cẩn thận đề phòng, “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Xem tôi là tiểu cô nương không biết gì sao? Ghét!

“Không, không có gì, chỉ là muốn ở đây ăn bữa tối thôi.” Hạ Hầu Dận nhìn tôi, sắc mặt chợt im lặng, không giống bộ dạng như sắc lang lúc này, tâm tình tôi không kiềm được mà tan chảy.

Ai, một đáng mày râu lộ ra vẻ mặt này để cho người cảm thấy rất đau lòng, dù sao bữa cơm nay tôi cũng không cần phải bỏ tiền, tôi cũng nên hào phóng một chút.

Vì vậy tôi vung tay lên, đồng ý thỉnh cầu đáng thương của hắn.

“Được rồi, vậy ngươi ở lại đây đi.” Tôi trung khí mười phần nhìn ra bên ngoài kêu, “Như Nguyệt, ăn cơm!”

“Dạ, nô tỳ đi chuẩn bị ngay.” Nghe một chút, trả lời nhanh quá, tôi biết nha đầu chết tiệt này vẫn ăn núp đầu đuôi mà.

“Không ngờ, ngươi thật sẽ giữ ta lại ăn cơm tối.” Bị tôi bỏ quên, Hạ Hầu Dận chợt ở sau lưng tôi than thở, tôi quay đầu lại, không hiểu nhìn hắn, “Làm sao? Ta với ngươi không thù, ăn bữa cơm cũng không được sao?” dien,dan,le,quy,don

Mà tôi vừa mới dứt lời, ánh mắt của hắn lại sâu thẳm, ngón tay xẹt qua cằm của tôi, than nhẹ, “Xem ra ngươi không nhớ rõ, khi đó ngươi đã nói, đòi này không muốn ở cùng một phòng với ra.” Hắn nói, giọng nói cực kỳ xảo trá, nhớ lại chuyện cũ đáng về mang theo vài phần khổ sở.

“Thật sao? Nhưng nếu như là vậy, trước đây vì sao ta tự sát vì ngươi?” Không đợi phục hồi tinh thần lại, tôi đã bật thốt lên.

Hắn nhìn tôi không nói gì, tôi nhìn hắn, cũng không nói gì.....

Trên đỉnh đầu, tôi cảm thấy bầy quạ đen đang kêu cạc cạc bay qua.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Nắm vào tay

Vì Tiểu Bảo cho chúng ta biết một kinh nghiệm, cùng làm bạn với Hoàng đế cần có khả năng và sự tất yếu

“Đừng, người tự sát là ngươi, cho nên ta khẳng định không thể nào biết tại sao ngươi tự sát. Chỉ là như lời ngươi nói.....” Buồn bực nửa ngày, Hoàng đế chợt sờ lên cằm bày ra vẻ mặt trầm tư, nói xong chợt cười tà, vô cùng..... đáng đánh đòn.

Tôi vạch đen nhìn hắn, nhưng mà trong nội tâm lại thở phào nhẹ nhõm, hô, hắn nói sang chuyện khác cũng tốt, tôi cũng tránh khỏi không biết nói thế nào, chuyện cũ trước kia bỏ qua thì vẫn tốt hơn.....

Hơn nữa tôi cũng không muốn đắc tội với Hoàng đế, vì vậy tôi vừa may mắn vừa than thở, phát hiện ra một điều.... đối bụng rồi. Umh, suy nghĩ nhiều để

dàng đối, tôi sờ sờ bụng, chẳng thèm phí miệng lưỡi với hắn, trực tiếp nói, “Ăn cơm, đói chết ta rồi!”

Hắn cũng không cự tuyệt, tâm tình giống như rất tốt mà đi theo tôi, không trách cứ động tác thô lỗ của tôi.

Một bữa cơm ăn có thể tính hòa hài, nếu như hắn không có thỉnh thoảng giành món ăn lời nói với tôi, tôi nghĩ tôi sẽ rất vui lòng mời nhiều người ăn cơm, mặc dù hiện tại Như Nguyệt cùng ăn cơm với tôi đã không còn sợ hãi, nhưng cũng không tự tại như vậy. Cho nên sau khi tôi càn quét một chân gà chiên, vừa vuốt bụng tròn vo vừa than thở, “Ai, không nghĩ tới người không phải là cái gì cũng sai, vẫn có chút chỗ đúng.”

Điều tốt duy nhất ở bữa cơm này là tôi không hề sợ hắn nữa, không có cách nào, ai có thể hướng về phía Hoàng đế giành trứng mà sợ chứ...

Tôi bủi môi tiếp tục chiến đấu hăng hái với hắn, ánh mắt siêu cấp khinh thường.

Chắc, đúng là không có tướng ăn của Hoàng đế, quá khinh bỉ. Edit tại dien,dan,le,quy,don

“Ừm, vậy là lần sau ngày ngày ta sẽ cùng người ăn cơm?” Người này quả nhiên dày trường kỳ, da mặt vừa dày vừa đen!

“Ta không cần.” Tôi trừng hắn, “Để cho người bồi tam cung lục viện, người đối với ta rất không hài lòng, họ cũng đối với ta rất có ý kiến, nếu người còn ngày ngày ở ở chỗ này, người định không cho ta thời gian thanh nhàn sao.” Thiệt là, không biết nữ nhân đồ kỵ thì chuyện gì cũng làm được sao? Mặc dù nói tôi là mẹ hắn, không phải phi tử của hắn, nhưng người ta Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được, đáng đáp đáng yêu như thế những nữ nhân kia ghen tỵ với vẻ đẹp động lòng người của tôi cũng là rất bình thường.....

Cho nên, tôi không muốn hắn tới quấy rầy tôi, ý định bồi dưỡng gian tình giữa tôi và bề hạ một chút cũng không có, một chút xú cũng không có.

Chỉ là ánh mắt của tôi di chuyển lên nhìn hắn, sờ cằm bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nếu như nói, khiến hắn trở thành hậu thuẫn của tôi thì đúng là chủ ý tốt, hắc hắc.

“Người không phải không biết, mấy nữ nhân kia phiền chết, nào có thật tốt ăn một bữa cơm, từng người cố quyến rũ ta, hỏi ta những đồ trang sức đẹp mắt khó coi, y phục đẹp mắt khó coi, trang điểm như thế nào, nếu không phải thì lại kể tội phi tử khác, công chúa hoàng tử thế nào thế nào, hoàn toàn làm cho người ta không đói bụng, thật lâu lắm chưa có bữa cơm ngon miệng, thôi, ừm, hăm gà mùi vị không tệ.....” Một bên hắn lắc đầu thờ dài bắt đầu quở trách phi tử của hắn, vừa tiến công trên bàn món ăn.

Tôi nhàm chán nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy trước mắt quan hệ này của chúng tôi thật giống mẹ con, nhi tử oán trách mâu thuẫn giữa các con dâu, yêu cầu mẹ cho hắn một chút an ủi, vì vậy tôi mẩu tính đại phát, không tự chủ được rống lên một tiếng, “Nhi tử ngoan, nàng dâu là người cưới, dù thế nào thì cũng phải tiếp tục cuộc sống đúng không? Ta nói thế này, người thân là hoàng đế bề hạ uy nghiêm, ở dưới họ ngoan ngoãn nghe lời không phải tốt hay sao.” Tôi lơ đãng nói, Thôi đi, nào có Hoàng đế trị không được phi tử, ngu ngốc!

Chỉ là, tôi bỗng nhiên hoài nghi việc Tàn Phiêu Phiêu tự sát, nàng thật muốn tự sát sao? Hay là bởi vì nguyên nhân gì mới rơi xuống nước?

Hạ Hầu Dận đối với Tàn Phiêu Phiêu, rốt cuộc là thái độ gì đây?

Tóm lại, trước mắt thoát nhìn rất phức tạp. Người đàn ông này một bên bằng một bên lừa, làm cho người ta có chút suy nghĩ không ra, rất khó xem rõ rốt cuộc là người như thế nào. Nhưng nghĩ đến có thể làm người của Hoàng đế, lòng dạ tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ là, tôi nhìn mặt nhàn nhã của hắn, không nhận được thờ dài, ài, tôi trông nom nhiều như vậy làm sao, gặp chiều phá chiều là tốt, chỉ cần tôi xuôi gió xuôi nước giải quyết tất cả vấn đề xong, vậy còn có gì phải sợ, tôi lại không đắc tội hắn, lại không hại hắn, sống không thẹn với lương tâm, làm sao hắn tính toán với tôi. Coi như thật muốn lợi dụng tôi, vô hại thì lợi dụng có ích gì.

Nghĩ như vậy, cả người nhẹ nhõm, tôi không khỏi hướng về phía hắn khẽ mỉm cười.

Hắn chợt buông đũa và chén xuống, nhìn thấy nụ cười của tôi, hắn ngăn người, nhưng ngay sau đó oán niệm nhìn tôi, “Này, Tàn Phiêu Phiêu, người có chút đồng tình tâm có được hay không, ban đầu lo ta còn chưa tính, bây giờ còn muốn xem náo nhiệt? Người không phải biết làm Hoàng đế có lúc cũng rất bất đắc dĩ sao? Người muốn cưới thì không cưới được, không muốn cưới, trong cung lại có rất nhiều, người quên những thứ trước kia, cũng đại khái sẽ không nhớ được tại sao ta muốn xa lánh người, người cố ý không để ý tới ta, nhưng người có thể không để ý tới ta, ta lại không được, mỗi ngày hướng về phía ta tính toán, tràn đầy thành phủ tâm, ta cũng sẽ mệt mỏi.” Hắn thờ dài, sắc mặt có chút trầm trầm, lắc đầu một cái.

Tôi không nói gì, mặc kệ hắn không phải thật muốn như vậy, tôi ít nhất đồng ý với hắn những quan điểm này, mấy cái nữ nhân kia, mặc kệ xuất thân lai lịch, đều không đơn giản, nếu hắn lâu dài sẽ thích, vậy ta mới phát giác được đầu óc hắn có vấn đề đấy.

Thuận tay sờ sờ đầu của hắn, tôi đối với hắn cười cười, “Còn muốn ăn không? Không ăn thì ta sai Như Nguyệt thu dọn, người mới vừa ăn không ít, chúng ta đi Ngự Hoa Viên một chút đi, giúp tiêu hóa, đối với thân thể cũng có chỗ tốt, hơn nữa luôn buồn bức một chỗ đối với người cũng không tiện.” Tôi nói, hắn gật đầu một cái, tôi liền ý bảo Như Nguyệt đi lên dọn dẹp tàn cuộc, đồng thời đứng lên kéo hắn liền đi ra ngoài. Mặc dù tôi thích tàn bộ, nhưng mà tôi sẽ bị lạc đường, hôm nay có người theo tôi đi, tôi không còn lo sẽ không về được. Ài, cái địa phương quý quái này, một cái điện thoại cũng không có, khiến cho tôi cực độ không cách nào nhắn nài.

Hắn không phản kháng, rất dịu ngoan đi theo sau tôi, mặc cho tôi kéo tay áo của hắn đi loạn. Thật ra thì rất khó tưởng tượng một đại nam nhân bộ dạng ngoan hiền như vậy, nhưng mà tôi lại kỳ dị cảm thấy, rất ấm áp.

Gió đêm thổi lất phất vào mặt của tôi, tôi quay đầu lại nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy, giờ phút này không khí có một loại cảm giác ấm áp nhàn

nhật. Mặc dù giữa chúng tôi có rất nhiều đề phòng, tôi không biết hắn đang nghĩ cái gì, hắn cũng ở đây đề phòng tôi, nhưng bỏ qua những thứ này, nếu như chỉ bàn về lời nói trước mắt, thật ra tôi cảm thấy được chúng tôi hình như là bằng hữu, ấy là loại cảm giác quân tử chi giao ôn hòa như nước.

Trong không khí lưu động nhân từ mập mờ, thời điểm tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng ở đây nhìn tôi.

Nhưng chúng tôi cũng không nói chuyện, vòng quanh Ngự Hoa Viên, đi từ từ.

Không khí rất tốt, chạng vạng tối gió hơi lạnh, rất thoải mái.

“Người thật thay đổi, cũng thật không nhớ rõ, Phiêu Phiêu.” Hạ Hầu Dận chợt mở miệng, nhìn hắn, có chút cảm khái. Nhìn tôi nhưng không biết đó là hạnh phúc hay không.

“Đúng vậy, là thật, ta không thích gạt người, chỉ thích đơn giản sống qua ngày.” Tôi nhàn nhạt cười, bưng bình cho hắn một cái mặt quý.

Hắn cười rất dễ dàng, có chút cung chiều vuốt tóc của tôi, cười, “Đúng, mặc dù là quên và có thay đổi, nhưng lại vẫn là tính tình như vậy, chỉ là người bây giờ sáng sủa hơn rất nhiều, như vậy, ta liền yên tâm.” Nhìn hắn ta, ánh mắt có chút thâm trầm, “Quá khứ, ta thực xin lỗi người.”

Tôi lắc đầu một cái, người nào thật xin lỗi thì cũng đã qua, hơn nữa, người hắn muốn xin lỗi cũng không phải là tôi, chẳng qua nếu như hắn bây giờ nói là thật, như vậy Tần Phiêu Phiêu cũng không trách hắn.

“Đều qua rồi, lại nói thời gian dài như vậy, cần gì phải nhớ thương không chịu buông tay, cái người này thông minh như vậy, thế nào bây giờ trở nên dần?” Tôi háy hắn một cái, hừ lạnh, “Lại nói, lúc ấy là ta bốc đồng quyết định vận mệnh của mình, người không phải trách ta là đã rất tốt, bất luận kẻ nào, sợ rằng đều không vui mừng nổi.” Tôi nhàn nhạt bĩu môi.

Cái này gọi là nam nhân tự ái, bọn họ đều không muốn bị nữ nhân vứt bỏ.

“Chắc, người cũng biết ta không dễ chịu? Vẫn tiếp tục làm? Cũng không biết cảm giác của ta.” Hắn trừng tôi, bắt đầu tính nợ cũ.

“Người tốt chỗ nào, người có biết vậy đối với ta mà nói.....” Tôi nhảy lên, định nói đến việc hắn lên giường với nữ nhân khác là tốt hay sao?

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi không phải Tần Phiêu Phiêu, tôi vô cơ xuất binh, nhưng hiện tại tôi cũng đã sở hữu thân thể của người ta, có quyền thay thế nàng tiến hành kháng nghị!

“Ta..... Thật xin lỗi.....” Hạ Hầu Dận trầm mặc xuống, nhìn hắn ta, rốt cuộc nói một tiếng thật xin lỗi, tôi lắc đầu một cái, ai, tôi lại không muốn hắn chịu nhận lỗi, chỉ là bị hắn làm cho tức giận thôi.

“Được rồi, ta không trách người, tức cũng đã qua, hơn nữa, hiện tại người làm hoàng đế thật tốt không phải sao? Ta hiểu biết rõ người rất vất vả, nhưng tại sao phải chọn mấy phi tử này, cô nương tốt còn nhiều mà, người không thể chọn hai nàng ngoan hiền hay sao? Ban ngày bận công việc buổi tối còn phải ở hậu cung giày vò mình, người làm mình thần à.” Tôi đối với hắn liếc mắt, cực độ im lặng.

Mặc dù tôi đối với tam cung lục viện cực độ oán giận, nhưng hiện tại không thể làm gì khác hơn là Nhập Gia Tùy Tục, ai bảo người ta là người ngoại lai, không có quyền lên tiếng bốp.

Thế nhưng tên Hoàng đế thật đàn, thật không biết chọn ánh mắt nữ nhân, thật là ngốc, quả nhiên nam nhân đều là giống nhau, chỉ cần gương mặt đẹp, vóc người nóng bỏng liền quên mất tính cách bên trong.

Nghĩ tới, tôi tiếp tục khinh thường hắn!

“Người cho rằng, nữ nhân đơn thuần có thể đặt chân vào hậu cung? Lúc tiến vào, đa số nữ nhân đều là đơn thuần, nhưng ở trong đây mấy năm còn có thể đơn thuần?” Hắn than thở lắc đầu, “Nhưộc Thủy mặc dù không tệ, nhưng ta.....”

“Nhưng nàng không phải đẹp nhất, người cũng không phải là thích nàng nhất, chỉ là người cũng biết, này là hoàng hậu, trừ nàng ra thì những người khác đều ngồi không vững, nhưng đám phi tử cũng không phải đèn đã cạn dầu, như vậy người cũng nên cẩn thận vị trí của Thu Nhưộc Thủy ngồi không vững, còn có, nếu như người lộ vẻ thiên vị, cũng sẽ khiến cho nàng ngày ngày rất khổ sở phải.” Tôi vẩy vẩy tóc cảnh cáo hắn, Thu Nhưộc Thủy tôi rất thích, cũng không hy vọng nàng bị nữ nhân nào đối đầu, chỉ là, tôi bỗng nhiên nghĩ tới một cái vấn đề, “Hạ Hầu Dận, người hãy thành thật nói cho ta biết, lúc ấy ta thật sự là tự sát phải không? Còn người trước đó thái độ đối với ta ác liệt, thật sự là bởi vì chán ghét ta sao? Hay là nói bây giờ thái độ này chỉ là giả bộ?” Tôi hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ nhìn hắn, tốt, lại dám trêu chọc tôi, không muốn sống nữa!

Hắn chỉ cười mà không nói nhìn tôi, giống như rất vui vẻ, nhưng tôi chỉ muốn nhìn thấy Hoàng đế tâm tình không tốt, tôi mới có gan, không kiềm hãm được hung hăng đập mồm cước, chỉ tiếc cô đại không có giày cao gót, nếu không tôi không tin hắn không gọi cha mẹ!

“Bị người phát hiện rồi sao..., chẳng qua ta cũng không phải là cố ý gạt người, nhưng là ai nói cho người người cũng không nhớ, cho nên ta mới cố ý, hơn nữa Du nói người bây giờ cũng rất tốt.....” Hạ Hầu Dận thừa nhận đồng thời thuận tiện bán đứng Hạ Hầu Du.

Tôi nhìn chăm chăm hắn, bọn họ quả nhiên là huynh đệ, trình độ đen tối thật giống nhau, khiến cho tôi cảm thấy rất khó chịu, tại sao tôi dùng sức đập như vậy nửa ngày, kết quả hắn hừ cũng không có hừ một tiếng? Khiến cho tôi bị đá kích, nhất thời ừ ừ cúi đầu.

Chỉ là lời của nhi tử khiến cho tôi đại khái chấp được mấy tình huống chủ yếu.

- 1, Thái hậu và con gái của hân không có thâm thù đại hận.
- 2, Hoàng đế nhĩ tử hình như đối với tôi là nghi ngờ áy náy lại mang lòng oán niệm.....
- 3, Thái hậu chết đi còn có ân tình khác.....
- 4, Hai đứa con trai đều có bản chất hồ ly

Sau khi tôi nghiêm túc phân tích xong, đánh tới trọng điểm: “Nói như vậy, trước đây chúng ta tuy rằng vì chuyện cũ mà oán niệm, nhưng bây giờ đã biến chiến tranh thành tơ lụa rồi hả? Ngươi cố ý lạnh nhạt đối với ta là vì giúp ta, mà trước đây ta rơi xuống nước không phải tự sát, mà là các phi tử kia.....”

”Trên căn bản, chính là như ngươi nghĩ vậy. Phiêu Phiêu, ta sao lại chán ghét ngươi.....” Hân gật đầu một cái, hướng về phía tôi cười khổ, “Ta biết rõ ngươi tính tình đơn thuần, nhưng tuyệt đối không dằn, khi đó, ta biết ngươi sẽ không chọn ta, nhưng ta cũng không nghĩ ngươi lại chọn phương pháp cực đoan như vậy, thế cũng tốt, ta ít nhất không cần đồ kỵ với nam nhân của ngươi. Nhưng nữ nhân trong cung này, ngay cả ngươi danh phận đã định, những vẫn không thể miễn trừ hiểm họa. Cho nên ta chỉ hơi lạnh nhạt đối với ngươi, mà ngươi cũng chỉ lo tránh ta không kịp.....”

”Nhưng ta không nghĩ đến, ngay cả như vậy, ngươi vẫn biến ta thành nỗi bánh bao.” Tôi bĩu bĩu môi, đại khái hiểu. Chắc, thiết là, nội tình thật phức tạp.

Chỉ là nói như vậy, quý thần ơi, không thể nào, chẳng lẽ hoàng thượng vẫn tiếp tục thích tôi sao? Ôi, vậy phải làm sao bây giờ?

Mặt tôi bỗng nhiên trắng bệch nghiêm mặt nhìn hân, trong đầu nhớ lại những nữ nhân xuyên qua được hoàng đế thích..... Umh, kết quả của các nàng..... đều giống nhau..... Thâm.....

A a a a a, xong đời!

Vậy tôi cần phải làm thế nào mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Không thể để cho hân yêu ta

-Trên mức bạn bè, người yêu thì chưa đến, nhất định không thể kiên cường, mập mờ là vương đạo.

“Người làm sao vậy?” Hạ Hầu Dận nhìn thấy sắc mặt của ta bỗng nhiên trắng bệch dọa người, vẻ mặt khó hiểu nhìn ta, sau đó cực kỳ dịu dàng tới gần ta, sờ sờ trán ta, nhíu mày, “Thoạt nhìn giống như không có bị phát sốt mà, như thế nào lại có bộ dạng như đầu óc bị cháy hòng rồi?”

=_=!!

Ta hận hân! Nếu quan tâm ta thì cũng thôi, nhưng nhìn một chút xem, này là đang nói chuyện hoang đường gì chứ, có người nào như hân vậy sao?

Ghét!

Cho nên ta lập tức oán hận đẩy móng vuốt của hân ra, lời lẽ chính nghĩa nhắc nhở hân: “Ta rất tinh táo, còn có, ngươi đối với người làm mẫu thân là ta ít nhất phải thể hiện sự tôn kính, ok? Dưới con nóng giận, ngay cả tiếng nước ngoài cổ nhân nghe không hiểu ta cũng nói ra.....

Quả nhiên Hạ Hầu Dận cũng không hiểu ra sao, ánh mắt bất khả tư nghị (không hiểu ra sao) nhìn ta, “Trời, đây là tiếng gì vậy? Chẳng lẽ do lần đó rơi xuống nước bị đụng hòng đầu rồi?”

“.....” Ta không nói gì nhìn hân, nghiêm trọng khai thông không thành, ai, xem ra muốn hân tôn kính ta là không thể nào, bất quá nói ngược lại, một đại nam nhân ba mươi tuổi về mặt cung kính gọi ta là mẫu thân, trường hợp này ta chỉ sợ cũng thật sự vô phúc tiêu thụ, quên đi quên đi, mặc kệ hân đi, ai.

“Ngươi..... Ta rất bình thường, bây giờ như vậy, ngươi không sợ các nàng lại tiếp tục đối phó ta sao?” Ta than thở quyết định cùng thỏa hiệp thực tế, trước hết phải làm rõ ràng tâm ý Hoàng thượng đại nhân rồi lại nói sau, chính là gọi gần vua như gần cọp là đây, người ta đương nhiên là phải cẩn thận một chút.

“Dù sao mặc kệ ta đối với người như thế nào bọn họ cũng vẫn sẽ đối phó với ngươi, vậy ta cần gì không theo tâm ý của mình đối với người thật tốt?” Hân thu hồi cơn nộ, mặt nghiêm túc chăm chú nhìn ta “Phiêu Phiêu, ta là nghiêm túc, mặc kệ ngươi bây giờ còn là.....

“Đừng nói nữa..... Hạ Hầu Dận, ngươi có biết lựa chọn như vậy cái giá phải trả chúng ta gánh vác không nổi.” Mắt thấy hân nói càng ngày càng quá đáng, trong lòng ta càng ngày càng khiếp sợ, vội vàng xông lên bịt kín miệng hân, không để cho hân nói ra những lời khiến ta sợ hãi kia, “Chúng ta bây giờ, không quay về được, hơn nữa, ta cũng vậy không có cách nào tiếp thu được việc nam nhân có nhiều nữ nhân, và lại..... Ánh mắt ta từ từ nhìn hân,

đồng dạng rất nghiêm túc.

“Và lại như thế nào?” Thanh âm của hắn có chút trầm thấp khàn khàn, xuyên qua lòng bàn tay của ta, ta cảm nhận được độ ấm khiến ta tê dại một hồi, lòng bàn tay như bị bỏng, mặt ta không nhìn được đồ lên.

“Và lại, bây giờ ta, cũng không xứng với ngươi.” Ta cúi đầu than nhẹ, ít nhất về mặt tình cảm, ta không xứng với hắn, bởi vì ta không thương hắn, cũng không muốn thương hắn.

“Vậy sao?” Hắn nhàn nhạt nhìn ta, lui một bước, dưới ánh trăng, ánh mắt của hắn thâm trầm, nhưng ta lại không thấy rõ, rốt cuộc hắn cách xa ta hay vẫn rất gần ta.

“Đừng vậy.” Ta nói, cố nén sự đồng tình đột nhiên sinh ra trong lòng, mặc dù bây giờ bộ dáng hắn thoát nhìn rất thâm tình, mặc dù hắn còn giống như là ưa thích Tần Phiêu Phiêu, nhưng trong quá khứ với Tần Phiêu Phiêu giống như hắn nói vậy, có lẽ sự lạnh nhạt giữa hai người là nguy trang, nhưng Hạ Hầu Du cùng Như Nguyệt lúc ấy không cần thiết phải gạt ta, lúc đó thật sự Tần Phiêu Phiêu đã làm rất nhiều chuyện khiến cho hắn đau khổ, mặc dù nói cũng là vì yêu.

“Mặc dù ngươi không nói, nhưng ta vẫn đoán được, lúc đó Du còn có Như Nguyệt, giọng điệu ấy thực không tốt, trước đây ta đã làm rất nhiều chuyện làm cho ngươi tuyệt vọng, cho nên ngươi mới có thể đối với ta lạnh nhạt, cho nên sau khi ta quên tất cả, ngươi mới có thể thận trọng đến gần ta, có phải hay không? Hiện tại trong lòng của ngươi đã không còn hoài nghi, nhưng ngươi có thể thật sự nói buông xuống chuyện đã qua là buông được sao? Coi như ngươi nói có thể ta cũng không tin, Hạ Hầu Dận, không cần tự lừa mình dối người, ngươi không quên được phần tình cảm này, thì làm sao có thể quên được phần tôn thương kia? Cho nên, bây giờ nói những thứ này, đều là vô nghĩa.” Ta lắc đầu, ta cũng không phải là ngu ngốc, tội gì như vậy. Cho dù ta thật sự muốn tìm một soái ca hay cả muốn một lần yêu đương, nhưng mà ta một chút cũng không muốn dây dưa cùng với Hoàng đế trong cung, kia rất không có tính sáng tạo cùng tính cuộc sống rồi, kiên quyết muốn pass (bỏ qua).

“Vậy sao? Được rồi, xem ra người rất kiên quyết muốn cự tuyệt qua lại rồi.” Nghe ta nói xong, Hạ Hầu Dận nhún vai một cái, rất không coi lời tuyên bố của ta để vào mắt, chỉ là cũng không sao, hắn không kiên trì nói muốn tương thân tương ái với ta, ta liền thỏa mãn, cứ từng bước mà đến thôi, hắc hắc.

“Nào có, ta mới không ngại làm bằng hữu tốt của ngươi.” Ta trừng, giữa nam và nữ cũng có tình bạn thuần khiết, “Hon nữa ta mặc kệ, là ngươi hại ta hiện tại bên cạnh ta khắp nơi là đao quang kiếm ảnh, ngươi phải giúp ta!” Đây là nghĩa vụ của nam nhân!

“Được rồi được rồi, ta sẽ bảo vệ người, bảo vệ sống lâu trăm tuổi.” Hắn căn bản không coi tâm nguyện của ta ra gì, chỉ liên tiếp gạt đầu qua loa, ta than thở, tên khốn kiếp này, có thể nghe vào những lời của ta hay không đây.

Có lẽ là cảm thấy ta im lặng lên án, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, nâng tay vỗ vỗ đầu của ta, “Đưa ngốc, ngươi nói làm bằng hữu, là làm bằng hữu gì đây?”

Âm thanh của hắn mang theo bao nhiêu tịch mịch, cao xử bất thắng hàn (ở nơi cao khó tránh khỏi rét lạnh), có lẽ bắt đầu từ thời điểm hắn trở thành Đế vương, hắn cũng không biết được cái gì là bằng hữu nữa.

“Bằng hữu là.....” Ta nhìn hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, thật lòng mờ miệng, “Chính là bất cứ khi nào ngươi nghĩ tới, là có thể đến kẻ khổ, ý lại người đó, cùng ngươi ăn cơm, cùng ngươi tản bộ, nghe ngươi nói chuyện phiếm nào, mà ngươi không cần lo lắng ngày hôm sau ai ai cũng sẽ biết những chuyện này, giống nhau người đó cũng sẽ oán trách với ngươi những chuyện khổ sở phiền não gặp phải, cùng với ngươi cùng nhau mắng những kẻ đáng ghét, chính là bằng hữu, hon nữa.....”

“Hon nữa cái gì?”

“Hon nữa, nếu là bằng hữu, vĩnh viễn tin tưởng ngươi, đối với ngươi trả giá vô điều kiện.” Ta cười, nếu như hắn nguyện ý trở thành bằng hữu của ta, ta thật sự không ngại vì hắn trả giá những gì.

Vốn là những ngày sau rất nhàm chán, cũng phải tìm một chút chuyện tiêu bớt thời gian thôi.

Hon nữa muốn thu mua một Hoàng đế làm bằng hữu của ta, không bỏ ra một chút mồi thì làm sao có thể được đây? Hi hi, như thế này mà nói cũng thực rất công bằng.

“Vậy sao?” Ánh mắt Hạ Hầu Dận chợt trở nên thâm thúy, hắn nhìn ta, dường như muốn nhìn đến trong lòng của ta, mà ta chỉ là cười cười nhìn hắn, không có trốn tránh, cứ từ từ nghiên cứu, ta không sợ, bởi vì đây vốn chính là lời nói thật tâm chứa ta chứ sao. Không muốn làm nữ nhân của ngươi bởi vì ta, bởi vì ta không phải loại người cùng nữ nhân khác tranh đoạt một nam nhân, nhưng ta muốn làm bằng hữu của ngươi, là vì..... Hắc hắc, nhìn bộ ngươi thật tốt, vì cuộc sống đặc sắc sau này của ta mà mở đường, có một Hoàng đế làm núm dựa, đây chính là chuyện hết sức hạnh phúc đấy.

Ta đắc ý cười, cười đắc ý.....

“Nghe qua rất tốt.” Hạ Hầu Dận bỗng nhiên nở nụ cười, liếc mắt nhìn ta, vẻ mặt bí hiểm.

Hắn là nam nhân rất tuần tú, có lẽ không giống Hạ Hầu Du như vậy phong lưu lả lơi, nhưng lại chừng chặc cao quý, toàn thân tản ra một loại hơi thở cùng phong phạm vương giả, làm cho người ta không tự giác mà khuất phục, đối với nữ nhân mà nói, nam nhân như vậy cao cao tại thượng mà lại vững như bàn thạch, thật sự có lực hấp dẫn trí mạng. Khó trách những nữ nhân xuyên qua hậu cung, luôn không tự chủ được muốn đi yêu mỹ nam tuổi trẻ tuần mỹ như vậy.

Không có biện pháp khác, nam nhân thời hiện đại rất trung tính hóa, không phải không đẹp trai, mà là mang nét đẹp nữ tính, làm cho người ta có cảm

giác, hoàn toàn chỉ để ngắm mà không phải dùng để ý lại dựa dẫm, khó trách, nhóm nữ nhân cứ xuyên qua không biết mệt.

Ta than thở, mới vừa rồi thiếu chút nữa bị sức quyến rũ của người nào đó phóng điện đến, lần sau nên cẩn thận một chút, tránh cho tiền mất tật mang.

“Vốn là rất tốt.” Ta lớn tiếng chứng minh quan điểm của ta là vô cùng chính xác, “Suy nghĩ một chút, về sau đã có người cùng người thông thả ung dung sống qua ngày, như vậy thật tốt.”

“Ừ, không tệ, ngày mai muốn ăn Tôm chân châu phi thủy, cá trích dầm đường chua ngọt, nhớ nhắc ngư thiện phòng chuẩn bị nhé.” Tiểu tử này, cư nhiên coi chỗ của ta là chỗ ăn cơm rồi, cảm tình làm cho ta rước họa vào thân rồi.

Ta giận!

Hừ, uống phí lòng tốt của ta, lại còn phải theo giúp hần ăn cơm chiều, đối tốt với hần như vậy, bây giờ nhìn lại có lẽ cách làm của ta thật quá sai lầm, đối đãi với hồ ly cần phải dùng thái độ của thợ săn!

Vì vậy ta quyết định không thèm nhìn hần, khinh bỉ hần, coi thường hần, để cho hần một mình dưới trăng ngắm hoa đi thôi, ta muốn đi về.

Vì vậy ta xoay người hiên ngang lẫm liệt rời đi, nhưng mới đi được hai bước ta liền ngừng lại, quay đầu ngoắc ngón tay.

Dường như ngay lúc đó Hạ Hầu Dận quay đầu lại, nhìn thấy động tác của ta, lập tức biến thành con chó nhỏ cười hi hi đi tới, sờ sờ đầu của ta, buồn bực, ta cũng không phải con chó con mèo đâu đấy!

“Thái hậu lão nhân gia người làm sao lại quay trở lại?” Ta thề ta nhìn thấy trong mắt Hạ Hầu Dận lóe sáng hứng thú vui sướng khi người gặp họa.....

“Cái đó, nghe nói bây giờ chúng ta là bằng hữu.” Ta cười tủm tỉm, cười tủm tỉm, tự nói với mình không thể tức giận..... Ngộ nhớ, hần thật sự hát đầu bước đi, nơi này trừ chim hót hoa thơm thì cũng chỉ là nơi có hoa thơm chim hót mà thôi, một mình ta phải làm sao đây.....

“Không sao, cho nên?” Hần cười tủm tỉm nhìn ta, cố ý không ngừng gật đầu, lại không nói cái gì.

“Như vậy, hiện tại hưởng thụ quyền lợi làm bằng hữu trước, người đến thực hiện nghĩa vụ của một bằng hữu chút đi.” Ta nháy mắt lôi kéo tay của hần, quyền lợi và nghĩa vụ đều ngang hàng nha.

“Hả?” Hạ Hầu Dận rốt cuộc không nhịn được bật cười, hần nhìn ta, bộ dáng hoàn toàn nhìn thấu ta, “Vậy sao? Như vậy Thái hậu nương nương, trăm có chỗ nào có thể vì người phục vụ sao?” Hần vừa thốt ra lời này xong, ta lập tức chấn động cả người nổi đầy da gà.

“Này này, Hạ Hầu Dận, gọi ta Phiêu phiêu là được, bây giờ ngay lập tức người đưa ta về Phi Phượng là được, tốt lắm, khỏi giá hồi cung đi!” Ta vênh vảo tự đắc phát tay!

“Ha ha ha, Phiêu Phiêu, người bây giờ thật sự quá thú vị rồi, lạc đường có gì mà khó nói chứ, thật là! Tốt tốt tốt, trăm không nói, đi đi đi, trăm đưa người hồi cung.....”

Người nào đó cất tiếng cười to, cười đến thở không ra hơi, rõ ràng đùa giỡn ta làm vui, ghét, người ta cũng không phải xiếc thú, không phải tạo điều kiện cho người xem kịch vui đấy!

Ta tức giận mặt ghen đỏ rực, kết quả còn chưa kịp dạy dỗ tên khốn kiếp này, hần đột nhiên cúi xuống ôm ta lên, dùng phương thức ôm công chúa để dàng bước đi.

Ta ngẩng đầu muốn kháng nghị, lại chống lại một đôi mắt thâm thúy, có tình hay vô ý nhìn ta, lộ ra ánh sáng mà ta xem không hiểu.

“Phiêu Phiêu, ta đưa người trở về.” Hần trầm thấp mở miệng, ta không nói gì, chỉ là chôn đầu vào trong ngực hần.

Hô, không thể không thừa nhận, ngực của hần thật ấm áp, cũng rất đáng tin, nhưng ta lại cảm thấy như nghe được tiếng các phi tử hét lên nguyên rủa ta, ta nhìn không được cả người phát run.

Cuộc sống tương lai dường như vui buồn lẫn lộn.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Truyện phi tử

“Thái Hậu, bên ngoài có Đức Phi, Minh phi, Uyển phi, Mẫn phi cầu kiến.....” Buổi chiều, ngày mùa hè nắng chói chang là thời điểm vừa vặn để ngủ, ta ghé vào trên giường lười biếng ngủ, kết quả ông trời nhất định quá đố kỵ cuộc sống nhân nhả của ta, Như Nguyệt vừa đi lên vừa thông báo tin dữ này

cho ta biết.

Ta nhất thời tỉnh táo lại, mờ to mắt, nhướn mày, chắc, Hạ Hầu Dận cái tên siêu cấp tỉnh trùng lên não, xem hán làm được chuyện tốt gì đi, ta đã nói chắc sẽ xảy ra chuyện, đều do hán đều do hán, a a a, tức chết ta!

Ba ngày hai bữa chạy đến chỗ này của ta ăn cơm, uống trà, nói chuyện phiếm, đánh cò, tản bộ..... Rõ ràng chính là hại ta mà, suy nghĩ một chút, mặc dù trên danh nghĩa ta đây là mẫu hậu của hán không sai, nhưng mọi người đều biết rõ, trước khi vào cung ta chính là người yêu của hán, tuổi của ta so với các phi tử hán đều ít hơn, hơn nữa hiện tại quan hệ với hán lại thân thiết như vậy, kia các phi tử không oán khí ngất trời mới là chuyện lạ.

Nhưng mà, này tới cũng quá nhanh đi, thật là những phi tử không có tính nhẫn nại, ai, chỉ là đến sớm cũng tốt, muộn cũng tốt, dù sao cũng phải đến, tùy tiện..., ta nhầm chán vậy vậy đâu, mắt buồn ngủ mông lung để cho Như Nguyệt phục vụ ta rồi giường, sau đó lặc lư thông thả đi ra ngoài.

“Thái hậu, ngài không trang điểm một chút?”

“Đương nhiên không cần, ta biến thành quá đẹp họ sẽ tự ti mặc cảm, sẽ đổ kỵ, ta đây là người thiện lương, làm sao nhẫn tâm khiến cho các nàng không cách nào gặp người đây? Hơn nữa, gặp một đám lão bà thì cần gì phải hóa phải trang?” Bồn cung trẻ tuổi, đây chính là tư cách!

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, thần nhiên đi ra ngoài, quả nhiên, nhất loạt đều quay đầu lại, có thể ra ngoài huấn luyện quân sự, vừa đứng đứng đủ một hàng. Umh, ngoại trừ Hoàng hậu cùng Mật phi, những người khác đều đến đông đủ, chắc chắn, Hoàng hậu này xem như mượn tay của mấy nữ nhân này để đạt được mục đích của mình, hay vẫn là không muốn can thiệp đây? Về phần Mật phi, rất dễ hiểu, nữ nhân kia mắt cao hơn đầu, căn bản khinh thường cùng người khác tranh giành tình nhân.

Trong lòng ta đã có suy tính, miễn cưỡng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tìm chiếc ghế ngồi xuống, nhắm chán tiếp tục ngáp, nhìn các nàng trong lòng không vui ngoài mặt vẫn phải làm lễ thỉnh an ta, ta phờ phạc phất tay ý bảo họ đứng lên, để các cung nữ chuyển ghế đến cho họ ngồi xuống.

“Ngồi đi, hôm nay có thời gian rảnh rồi như vậy tới Phi Phụng Cung của ta làm gì sao?” Ta khó chịu, mặc dù ta không ngại theo các người qua loa vài câu, nhưng bây giờ là thời gian ngủ trưa có được hay không, người ta buồn ngủ, ngủ!!! Quấy giầy giấc ngủ ngon của người khác là rất quá đáng, đây hoàn toàn là khi dễ!

Cho nên giọng điệu của lão nhân gia ta thật không tốt, vô cùng không tốt, vô cùng là không tốt.....

“Quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi thật là ngại quá, nhóm nô tì cũng không phải cố ý, chỉ là.....” “Mình phi là gan tương đối lớn dẫn đầu xuất khẩu.

“Chỉ là cái gì? Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, bồn cung rất mệt.” Thật là áp a áp ứng làm gì?

Nhất thời một đám nữ nhân khuôn mặt chuyển từ đỏ đến đen, sẫm, hồng, cuối cùng cũng không thể làm gì chỉ có thể cắn răng nghiền lợi.

“Đám người nô tì đã có mấy ngày không gặp được Hoàng thượng.....” Mẫn phi đáng thương bị đám ác nữ kia đẩy ra, sợ hãi mở miệng.

“Vậy sao? Hán bận thôi.” Hoàng đế tự có chân, ta lại không thể dùng sợi dây thừng trói hán lại được, hán đi hay không đi tới chỗ phi tử của hán thì liên quan gì đến ta.

“Thế nhưng mấy ngày nay, Hoàng thượng mỗi ngày đều ở nơi này dùng bữa.” uyển phi rút cuộc không nhịn được lên tiếng.

Ta miễn cưỡng ngẩng đầu đánh giá nàng một chút, umh, thật là một mỹ nhân bại hoại, đáng đáp xác thực xinh đẹp hơn hoa, Ô Nha nhìn thấy cũng phải rút xuống, khó trách lại không phục như vậy, Hoàng đế đại nhân không đi giúp nàng sưởi ấm ổ chăn, cư nhiên đi theo ta Thái hậu mặt trẻ con này ăn cơm chiều, khó trách..... Chắc chắn, ghen tỵ thôi.

“Umh, Hoàng thượng đại khái muốn bồi dưỡng quan hệ mẫu tử đi.” Ta làm bộ nghiêm túc suy tư một chút, trả lời nàng, “Dù sao thánh ý khó dò, này Hoàng thượng thích thể nào thì tùy ý hán đi, dù sao bồn cung cũng không xen vào được.”

:

“Thái hậu có ý muốn độc chiếm Hoàng thượng?” Âm thanh Minh phi lập tức cất cao, giọng the thé hù chết người.....

“Con dâu Minh Phi, cho dù Bồn cung muốn chiếm hán làm của riêng thì hán cũng là nhi tử của ta.” Ta liếc mắt một cái, độc chiếm một người vốn là của mình, có cảm giác thành tựu gì, ta mới không có hứng thú đây.

“Thái hậu, chúng ta có mấy lời không tiện nói, nhưng là trong lòng Thái hậu cũng rõ ràng, ngài thật sự đối đãi với Hoàng thượng như là nhi tử sao?” Đức phi cười lạnh, không chút khách khí khiêu khích ta.

Ta thờ dài, thật sự không có biện pháp những nữ nhân này dần muốn chết, thế nào, cảm thấy nói cho ta bị bề mặt rồi là nguy cơ có thể giải trừ sao? Trên đời này nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp nhiều như vậy, chẳng lẽ người nào Hoàng đế cũng phải để mắt đến hay sao?

Thật sự là nữ nhân ngốc nghếch.

Chỉ là lời này nàng đã nói ra cũng tốt, đừng trách ta giết gà dọa khỉ, tiêu diệt hết những người khác phía sau cũng có tâm tư này.

“Lớn mặt!” Ta đứng lên, rống to một tiếng, bước chân nặng nề tiêu sái đi đến gần nàng, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng ta đang bày ra gương mặt kiêu ngạo, sau đó hung hăng tát một cái!

Đức phi kêu to một tiếng che mặt, phản hận không thôi nhìn ta, lớn tiếng, “Ngươi dám đánh ta?”

“Tại sao không dám? Chính là muốn đánh ngươi, vào cung làm Phi, cao cao tại thượng, bầu bạn Đế vương, miệng lại ti tiện như vậy? Không ai dạy ngươi lễ nghĩa liêm sỉ hay sao? Nếu không ai dạy ngươi, kia Bản cung sẽ tới giáo huấn ngươi thật tốt, thế nào, không phục sao? Bản cung không thể giáo huấn ngươi? Luận về bồi phận luận về tư cách với thân phận của ta trong cung này, cho dù hiện tại ta cho người lòi ngươi đi ra ngoài đánh cho một trận cũng có thể! Lần sau nói chuyện chú ý đúng mực, không có việc gì không nên nói bậy nói bạ, chính ngươi không biết xấu hổ, đừng làm cho Hoàng gia theo ngươi bị mất mặt.” Ta lạnh lùng quở trách, trong lòng thâm đắc chịu, chắc, chẳng chửi người quả nhiên thật thỏa mãn.....

Biểu tình trên mặt Đức phi biến đổi một đợt hồng một đợt xanh, sau một lúc lâu hung hăng chăm chú nhìn ta, chợt quỳ xuống, “Nô tì biết sai rồi, xin Thái hậu tha lỗi.”

“Tha lỗi? Lần sau nếu biết là không nên thì đừng làm, đừng quên ngươi cũng đã làm mẹ người, vì đứa nhỏ của mình tích đức một chút đi, không có việc gì cũng đừng mù quáng ép buộc.” Liếc nàng ta một cái, giọng điệu ta hòa hoãn lại ngồi xuống, vào lúc này, trên mặt mấy phi tử này lộ vẻ không cam lòng lại có cả biểu tình sợ hãi, xem ra trước đây Tần Phiêu Phiêu tính tình cũng là thuận theo, mấy chuyện xấu chỉ làm trong âm thầm, ngoài mặt nhất định là cừu non, mới để cho họ lớn lối như vậy.

Nhưng mà vị Hoàng hậu kia cũng thật là, đây coi là gì, mượn đao giết người sao?

Không được, nếu như nữ nhân này có đức hạnh như vậy, ta cũng phải gặp nàng, nếu nàng ta muốn giết người ta sẽ không xen vào, vấn đề là đừng đến làm phiền ta, ai dám đem tròng mắt thả trên người của ta, làm thất bại kế hoạch xuất cung của ta, ta trước hết chính cả đám người bọn họ, hừ!

Hầm hừ lướt mắt qua mặt mấy phụ nhân xong, ta khẽ phát tay, “Tất cả các người lui ra đi, không có việc gì đừng đến Phi Phụng cung của ta sinh sự, Bản cung mặc kệ các người làm ầm ĩ thế nào, chỉ cần đừng làm rộn đến trên đầu của ta, Bản cung sẽ không quản các người làm gì, cũng đừng được voi đòi tiên, nếu không ta tuyệt đối sẽ không nương tay. Làm như Tần Phiêu Phiêu ta yếu đuối nhu nhược là sai lầm rồi, đừng tưởng rằng Bản cung cái gì cũng không trông nom nên cái gì cũng không biết, mấy người các người thu liễm tính tình đi, nếu Bản cung đã là Thái hậu, vậy vinh viện là Thái hậu, nếu thật có tâm tư nghi kỵ kia, vẫn là nên cẩn thận suy nghĩ, ba năm lại tuyển một đám tú nữ, tuổi trẻ tài mao xinh đẹp, các người có thể toan tính đến khi nào? Thanh xuân còn đến bao lâu? Thay vì phí nhiều tâm tư như vậy, không bằng cẩn thận suy nghĩ, như thế nào làm người thật tốt lưu lại trái tim của Hoàng thượng.”

Đức phi Minh phi Uyển phi Mẫn phi cùng nhau quỳ xuống, vâng vâng dạ dạ gật đầu nói phải, một đám nghiêm mặt trắng đi ra ngoài.

Nhìn bọn họ lui ra, ta thở phào thật dài một hơi.

Những nữ nhân ở Hậu cung này, thật là quá rảnh rồi, nhàn đến mức không có việc gì nên gây sự, không được, ta phải tìm cách cho bọn họ chút chuyện để làm, tránh cho không có việc gì đi gây sự, ngày ngày gây ra phiền toái, đau đầu nhức óc.

Chỉ là, mới vừa rồi mình đã nói vậy có thể trấn an các nàng, nhưng không có cách nào tự thuyết phục chính mình, không thể không nói, sự tồn tại của Hạ Hầu Dận cùng những việc làm hành động của hắn để cho lòng ta có chút ngứa.

Người ta một chút cũng không muốn dâm loạn cung đình a a a!

“Thái hậu, ngài rất lợi hại, mấy người.... Phi tử kia vẫn là lần đầu tiên bị ăn ghen đó, nhìn dáng vẻ họ đi ra thật đúng là hả giận.” Như Nguyệt hoàn toàn không có phát hiện chuyện trong lòng ta nặng nề, riu riu rất vui vẻ.

“Ài, Như Nguyệt, đây chỉ là ngoài mặt, nếu các nàng thật sự không gây chuyện làm trò gây cho chúng ta thêm phiền toái, vậy thì tốt, nhưng nếu như họ âm thầm nói xấu, vậy ta.....” Ta thờ dài, ngữ điệu kéo dài.

“Vậy chúng ta làm thế nào?” Như Nguyệt tò mò nhìn ta.

“Hừ! Nếu nói như vậy!” Ta vỗ bàn một cái, đứng lên, hung ác thề, “Ta lập tức tuyển tú nữ, tìm một đồng nữ nhân xinh đẹp như tiên ở tại bên người Hạ Hầu Dận, để bên cạnh hắn biến thành một vườn hoa, khiến những nữ nhân kia tức giận đến chết!” Nước miếng ta văng tung tóe, lời nói từ miệng phát ra hung tâm tráng trí.

Nhưng mà còn chưa kịp nói xong, ở cửa bỗng truyền đến một trận cười ha ha.

Quái, người nào lại tới quấy rầy ta? Giết không tha!

Ta vừa mới truyền tầm mắt như tia X quang giết người lướt qua, đã nhìn thấy tiểu nhi tử Hạ Hầu Du đã lâu không gặp tiêu sái cầm cây quạt ngụy trang, cái đuôi hồ ly đang vênh lên vênh lên, vô cùng đẹp đẽ rực rỡ dựa vào cửa của ta, cười rất phong lưu.....

Nhi tử hồ ly, lần nữa xuất hiện.

Mồ hôi, hán tới làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Gần vua như gần cạp

“Có việc gì sao?” Trùng mắt nhìn phía hồ ly nào đó đứng ở cửa sắc mặt đang cười đến rồi tỉnh rồi mù, ta trực tiếp bày ra bộ dáng vẻ mặt tiền khách, người ta tâm tình đang sâu muộn cực kỳ, không đếm xỉa tới người rảnh rồi, cho nên hồ ly nếu như thức thời tránh sang một bên cho ta, nếu không ta hung hăng..... Hung hăng..... Rút da hồ ly của người!

“Ai nha, Phiêu Phiêu, người thật đúng là làm cho ta thương tâm, người ta ra cửa hồi lâu, cuối cùng nghĩ đến muốn cùng người bồi dưỡng một chút tình cảm, bắt quá, vừa trở lại kinh thành Hoàng thượng còn chưa có gặp đâu, trước hết là tới gặp người, chẳng lẽ nói Phiêu Phiêu một chút cũng không cảm động sao?” Hồ ly chính là hồ ly, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt muốn giết người của ta, một đường diễn giống thật vô cùng, còn làm bộ dùng tay áo lau hai giọt nước mắt sau đó bay tới bên cạnh ta, vẻ mặt oán nhìn ta khóc kể.

Chẳng qua nếu ta tin chuyện hoang đường của hần, ta sẽ đem đầu cho hần làm cầu đá, hừ, mới vừa rồi hần cười đến thực vui vẻ tràn trề, lúc này còn bày u oán cho ta xem? Ta hung hăng nhào tới nắm lấy da hồ ly của hần, không đúng, là da mặt, sau đó dùng lực nhéo một cái, cười ác độc nhìn hần mở miệng, “Vừa rồi người đã nghe được những gì? Hả? Cười đến vui vẻ như vậy, đến đây đi, nói cho mẫu hậu của người là ta đây nghe vui vẻ một chút, ok?” Ta cười đến vô cùng hung ác.

“Ai nha, Phiêu Phiêu, lão nhân gia ngài đang phát hỏa gì đâu? Vừa rồi người ta có cười sao? Vừa rồi cái gì người ta cũng không nghe thấy mà?” Hần mờ mịt vô tội nháy mắt trong suốt thấy đáy nhìn ta, vô tội so với Bao công còn vô tội hơn, chỉ kém không khắc đầy trên trán hai chữ thuần khiết mà thôi.

Ta vừa lòng buông tay ra, ném xuống nhi tử hồ ly một ánh mắt, gât gât đầu thờ phào nhẹ nhõm ngồi xuống, hướng về phía hần mỉm cười ngọt ngào. “Đáp đúng rồi, chính là như vậy, bảo bối, mới vừa rồi người cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng đều không nghe được, biết chưa?”

“Được rồi được rồi, ta không có lăm mồm như vậy, dù sao nhìn đám nữ nhân kia ăn nghen ta cũng cảm thấy rất vui vẻ.” Hần nháy nháy mắt phối hợp ở trong phòng ta ngồi xuống, vẻ mặt tự nhiên so với chủ nhân là ta đây chỉ có hơn mà không kém, hần vươn cây quạt ra hip mắt nhìn ta, “Cảm giác mấy ngày không thấy, người thật giống như có chút thay đổi, thế nào, cùng hoàng huynh hần.....”

“Haiz, dừng lại dừng lại, ta đối với hần là bộ dáng mẹ ghê quan hệ hoàn toàn trong sạch, những thứ khác ta một mực không thừa nhận cũng một mực không nghĩ sẽ phát triển, có nghe thấy không, tiểu tử chết toi!” Mặc dù người này cho ta cảm giác thâm tàng bất lộ, tiểu lý tàng đao, nhưng mà nhìn hần, ta chính là không có cách nào sợ hần, hơn nữa, thói quen liên thổ lộ tâm sự. Có thể do tiểu tử này có sở trường làm cho người ta không có cách nào để phòng hần.

Ừm, ta nhấn đầu lông mày nhìn hần, rốt cuộc có chút hiểu vì sao tiểu tử này có hoa danh bên ngoài rồi, nữ nhân nhìn thấy hần luôn tự động dán đi lên, nói lời trong lòng, nam nhân này thật đáng sợ, giống như biết đọc tâm vậy.....

“Chắc chắn, mẫu hậu à, lão nhân gia nói vậy nhưng có chút không đúng, hoàng huynh hần đối với Thái hậu người nhưng là mối tình thâm thiết, tình vưng hơn vàng, giống như Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi, tên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, lão nhân gia người cự tuyệt máu lạnh như vậy có phải hay không hơi quá.....” Tiểu hồ ly rung đuôi đắc ý nhìn ta, nhưng là trong mắt không có một chút bi thương, còn có một chút mừng thầm.

Ta liếc ngang người kia một cái, thật là không mở bình thì ai biết trong bình kia chứa gì, “Hạ Hầu Du.... “ Ta miễn cưỡng phải kêu hần.

“Ồ đây” Hồ ly nhất thời nóng nảy xông đến.

“Ta nói, người cứ như vậy chỉ sợ thiên hạ không loạn? Tiểu tử nói với ta lời nói thật, người là thật sự hi vọng ta với lão huynh của người cùng một chỗ đi? Khoác lác cũng không đặt bản nháp, làm như ta tiểu thư Tàn Phiêu Phiêu là không có đầu óc sao?” Ta hung thần ác sát gõ trán của hần, sau đó rống trở về, “Thật là ngốc, khó trách cho đến bây giờ vẫn chưa lấy được nàng dâu!” Ta nhéo da mặt hần buông xuống kết luận.

Hạ Hầu Du không có tránh, chỉ vừa muốn cười lại không cười nhìn ta, le lưỡi, “Phiêu Phiêu, người ta lâu như vậy không có tới thăm người, người cũng không tỏ vẻ nhớ nhưng một chút, người ta thật là buồn bã.....”

“Được rồi được rồi, ta rất nhớ người, nói, đã đi nơi nào quyến rũ nữ nhân đây?” Ta rất không có thành ý trấn an hần, ừm, trên danh nghĩa hần vẫn là nhi tử của ta, lão nương ta đây, đôi khi phải thực hiện nghĩa vụ dạy dỗ đứa bé nha.

“Phốc.....” Đáng tiếc Hạ hầu Du không cảm kích, trực tiếp phun một ngụm nước trà đầy đầu đầy mặt ta, ta còn không kịp nổi hỏa, hần đã bày ra bộ dáng bi thảm cực kỳ oán niệm.

“Phiêu Phiêu, không phải là người thực nghĩ vậy đúng không, trong lòng của người ta chính là cái đức hạnh đó sao? Ta không chấp nhận, người ta thực ngây thơ, người làm tổn thương trái tim thiếu nam của ta.....” Tiểu nhi tử thút tha thút thít thể hiện bộ mặt vô cùng ngây thơ, đáng thương nhìn ta, vô cùng ủy khuất kháng nghị, “Phiêu Phiêu thật đáng ghét, người cũng không hỏi ta một chút, đã định tội chết cho người ta rồi, người ta nào có khắp nơi quyến rũ nữ nhân đâu.....”

“Được được được được, người không có quyền rũ nữ nhân, người chính là hết sức thực hiện nghĩa vụ của tuổi trẻ- phong lưu tiêu sái đi, hãy bớt nói nhảm thôi, người tới đây làm gì, đừng nói với ta người tới ăn trực đây!” Ta cắt đứt hần đang tổ cáo dài dòng giả dối muốn chết, trực tiếp vào chủ đề chính.

“Cái này sao, chỉ là vừa về đến nhà liền nghe nói hoàng huynh gần đây dẫn đầu cải thiện quan hệ mẫu tử thân mật, người ta đương nhiên là người cầu tiến, tích cực đi theo thôi, cho nên, hôm nay tới cùng Phiêu Phiêu vô cùng đáng yêu, xinh đẹp cùng nhau ăn tối.” Nhi tử khụ hai tiếng thanh thanh cổ họng, sau đó rốt cục cũng đưa ra chính đề- quả nhiên là người đáng đánh đòn.

Ta im lặng nhìn hần, hần không ngừng phóng điện nhìn ta, chắc, tiểu tử này trời sinh hồ ly chuyển thế, cặp mắt kia, thực sự là- mười phần điện lực!

Bất quá cũng tốt, có hần ở đây, Hạ Hầu Dận hần là có điểm phải thu liễm, nói thật, ta đối với loại thực hiện cải thiện quan hệ mẫu tử này một chút cũng không có hảo cảm!!!

Hần tha ta đi, thật là! Tiếp tục như vậy ta thật sự sẽ nổi điên đấy.

Càng nghĩ càng phiền, bỏ lại hồ ly một bên, ta đứng lên muốn theo đường cũ trở về, không được, ta phải tìm chút chuyện để phát tiết, còn phải cẩn thận để suy nghĩ, rốt cuộc như thế nào mới thoát khỏi tình huống phiền toái trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: (tiếp)

Tiếp tục như vậy tuyệt đối không được, ta sẽ làm cho mình trở thành Nê Bò tát qua sông.

“Phiêu Phiêu, đã xảy ra chuyện gì sao?” Vừa đến hậu hoa viên, cánh tay bị Hạ Hầu Du kéo lấy, hần cúi đầu nhìn ta, ánh mắt thâm trầm, hoàn toàn đã không còn sự cợt nhả vừa rồi, “Hoàng huynh hần....., Nhưng trước người.....” Hần chau mày, một bộ dáng không nói tí mĩ thì không thể hiểu.

Chỉ là mặc dù lời nói loạn thất bát tao (lung tung lộn xộn), nhưng mà ta lại hiểu được ý tứ của hần, không khỏi cúi đầu thờ dài.

Ta thờ dài đẩy tay hần ra, tâm phiền ý loạn, nhưng nhìn hần bỗng nhiên có dáng vẻ chân thành như vậy, trong lòng chợt động, hai người huynh đệ bọn họ trước nay tình cảm rất tốt, nói không chừng, trong lòng ta không nghĩ ra gì đó, Hạ Hầu Du này lại có thể giúp ta tìm ra đáp án.

Mà ta đã chán ghét bị xoay vòng vòng, cùng Hạ Hầu Dận dây dưa như vậy nữa, ta có cảm giác, ta có thể bị hần hại chết lúc nào cũng không biết.

Chắc, không được, như vậy quá nguy hiểm, quân tử không lập nguy tường dưới, ta cũng như vậy không thể tự tìm ăn khổ.

“Du” Ta chau chặt chân mày nhìn hần, mặc dù đã hạ quyết tâm lại ôm một tia nghi ngờ, hần..... Ta có thể tin tưởng sao? Ở nơi trong cung này, ta có thể tin tưởng bất cứ người nào sao?

“Phiêu Phiêu, ta không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhất cử nhất động trong cung này, ta cũng vẫn rõ ràng, người nghĩ muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi, ta đảm bảo tri vô bất ngôn (biết thì sẽ nói).” Hần bỗng nhiên thờ dài, lời kéo ta đi tới chỗ sâu nhất trong viện, thẳng đến khi xác định không có người, thế này mới dừng lại nói với ta.

“Vì sao bỗng nhiên quyết định nói cho ta biết?” Ta hỏi hần vẫn như cũ có một chút cảnh giác.

“Bởi vì ta không hi vọng người gặp chuyện không may, mặc dù ta hiểu biết rất rõ đoạn quá khứ kia của người và đại ca, nhưng bây giờ đối với các người mà nói, ai cũng không dám đương nổi phần tình cảm này, mà ta nhìn ra được, người không nghĩ sẽ gánh chịu, không phải sao?” Hần nhú mày nhìn ta cười như không cười.

“.....” Ta trầm mặc, sâu kín nhìn hần, chung quy lại cảm thấy hần chỉ nói thật một nửa, còn một nửa khác vẫn gạt ta, nhưng ta lại hỏi không ra, trừ khi hần nghĩ muốn nói, nếu không tuyệt đối hần sẽ không nói cho ta biết.

“Không nên nhìn ta như vậy, ta thừa nhận ta có lòng riêng.” Hần cười hi hi sờ đầu của ta, cảm giác giống như đang sờ đầu chó mèo một dạng, có lẽ là nhìn ra ta nghi ngờ, cố ý trấn an ta, “Chỉ là lòng riêng này, Phiêu Phiêu, người không nên biết thì tốt hơn.”

“Ok, người không hi vọng ta hỏi, ta cũng sẽ không hỏi, ta chỉ muốn biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì với Hạ Hầu Dận? Ta cái gì đều không nhớ rồi, ta cũng không thể nào thương hần nữa, ta cũng vậy không tin hần vẫn sẽ còn yêu thích ta, nhưng ta cũng không còn ngây thơ đến mức cho rằng hần thật sự muốn bồi dưỡng quan hệ mẫu tử trở nên tốt đẹp, càng không thể nào vì theo đuổi ta, hần là nam nhân có khí phách, trong lòng ôm thiên hạ, nếu nói hần vẫn còn ưa thích ta ta tin, nhưng nếu như nói so giữa ta với thiên hạ, hần bắt chấp việc lớn không xa rời ta, ta mới không tin. Rốt cuộc hần muốn tính toán cái gì?” Nếu Hạ Hầu Du đã nói như vậy, ta cũng như vậy không dài dòng với hần, trực tiếp vào chủ đề, dù sao cái ta quan tâm cũng chính là đáp án của vấn đề.

Gần vua như gần cộp, ta cũng không hi vọng bởi vì sợ ý một chút dẫn đến tính toán sai lầm tâm ý của tên Hoàng đế khôn kiếp kia mà bị rớt đầu, tuy rằng quỹ sai xấu xí đó nói rằng mạng của ta rất dài, thế nhưng trong hoàng cung này, ai có thể đảm bảo hôm nay đầu còn ở trên cổ, đến ngày mai nhất định còn có thể an ổn khỏe mạnh đâu?

Ta còn không có ngây thơ như vậy, nhưng mà cũng không có phức tạp như thế, cho nên ta nghĩ không được.

“Phiêu Phiêu, ở trong lòng của người, hần không có khả năng là bởi vì thích người, muốn chung đụng với người thêm chút thời gian sao?” Hạ Hầu Du nhìn ta, nghe vấn đề của ta, thế nhưng hần lại không trực tiếp trả lời ta.

“Ta không phải đứa trẻ ba tuổi, nếu như nói hần yêu ta, không bỏ được ta, vậy có lẽ ta sẽ tin tưởng, nhưng chính là bởi vì thích nên càng cần phải giữ một phần khoảng cách, không phải sao? Những phi tử kia cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nhưng lại để cho thân phận Thái hậu của ta chịu rất nhiều nghi kỵ, đây là chuyện một người yêu nên làm sao? Nếu như hần yêu ta, vậy thì cần bản không nên làm như vậy. Nhưng là, ta tin tưởng hần cũng không phải đang dò xét ta, cũng không phải vì hại ta, hại ta một nữ nhân căn bản không liên quan không quan trọng, bản thân hần là nhất quốc chi quân không cần thiết phải làm như vậy. Nhưng.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Haiz, quên đi, càng muốn nói tiếp ta càng thêm tâm phiền ý loạn, đừng nói hần chỉ vì muốn ta giúp hần giải quyết toàn bộ mấy cái phi tử.” Ta phiền não giật nhẹ tóc, đối với bọn hần loại nam nhân có tâm tư bảy quẹo tám rẽ này thật sự là không có hảo cảm.

“Đồ ngốc, người đó, trước kia rõ ràng không thích nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà bây giờ.....” Xem bộ dạng lo lắng của ta, Hạ Hầu Du chỉ nhàn nhạt thờ dài, tự tay hần sờ sờ tóc ta, có chút cung chiêu mở miệng. “Hần là vô tâm, hần cũng biết thân là đế vương không nên còn có một phần tình, một phần hận như vậy, nhưng người đã từng ở trong lòng của hần, nào chỉ là tình cùng hận đây? Hôm nay thậm chí người cái gì cũng đều quên rồi, lại không có kháng cự hần, người không biết trước đây người đối với hần thế nào đâu, người tuyệt đối không hiểu gặp lại người như bây giờ tiếp nhận hần, nguyện ý đến gần hần, khiến hần vui vẻ đến cỡ nào, hần tự nhiên đã quên nơi này là địa phương cỡ nào nguy hiểm, nhưng nếu nói hần không quan tâm người, tại sao ở bên người sẽ an bài nhiều người bảo vệ như vậy? Nếu như không phải biết ta đã vào cung, chắc chắn sẽ tới thăm người, người cho rằng những phi tử kia tới tìm người gây phiền toái, hần sẽ chờ tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện sao? Nha đầu ngốc, thật là một nha đầu ngốc.....” Ánh mắt của hần tràn đầy nỗi đau tha thiết, sâu kín nhìn ta, nhìn đến mức lòng của ta run lên.

Ta lui từng bước một về phía sau, liều mạng lắc đầu, không thể nào, đó là không thể nào.

Hần nói tất cả những điều này chỉ bởi vì người nam nhân kia yêu thích ta, điều này làm sao có thể?

Cái người bại hoại đó luôn nhìn xa trông rộng, làm sao có thể thật lòng yêu thích ta đây? Ta không tin.

“Ta..... Ta..... Ta là mẫu hậu của hần.... “ Lời nói của ta không mạch lạc.

“Ai cũng biết người căn bản không phải, nếu như ban đầu không phải bởi vì một ít hiểu lầm, căn bản các ngươi.....”

“Không, không phải vậy, coi như quay ngược lại thời gian chúng ta cũng không thể!” Nhìn Hạ Hầu Du từ từ tiến lại gần, ta rút cuộc không nhịn được lớn tiếng hô lên, hần nhìn ta kích động như vậy, ngăn người tại chỗ.

“Tại sao?” Hần hỏi, lòng có hơi chua xót.

“Bởi vì.....” Ta nhìn hần, rõ ràng hần không phải Hạ Hầu Dận, nhưng ta lại cảm thấy khó chịu, cúi đầu, nắm chặt ngón tay, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Thật là, hai tên ngu ngốc!” Đang tại thời điểm ta hết sức lo lắng, chợt bị người vỗ một cái lên trán, ta ngẩng đầu, lại không cẩn thận phát hiện mình rơi vào trong ngực hần.

“Nha đầu ngốc, quên đi, người nói không sai, cái gì qua cũng đều đã qua, nhưng người phải tin tưởng ta, đại ca hần tuyệt đối sẽ không hại người, biết không?” Hạ Hầu Du ôm ta, được ôm trong ngực thật ấm áp, rất thoải mái, ta miễn cưỡng tựa vào trong ngực của hần, không muốn nhúc nhích.

Thanh âm của hần rất dịu dàng, mà ta không tự chủ được gật đầu.

Chỉ là, hai nhi tử giống nhau một là hồ ly, còn lại một là Hoàng đế cao cao tại thượng, là người mà ta có thể tin tưởng sao?

Trong thời điểm ta đang mê man, sau lưng vang lên một tiếng rống to, “Này, hai người các ngươi đang làm gì?”

Không cần hỏi, đây tuyệt đối là âm thanh đại nhi tử của ta.

Xong đời, đây là tình huống gì?

Thái hậu cùng Vương gia ôm nhau bắt gian chính là người tình ngày xưa của Thái hậu- Đại nhi tử bây giờ.

Ta cảm thấy trên đầu một đám quạ bay qua.....

Quạc quạc, quạc quạc.....

Chương 24: Hoàng đế là đại hồ Ly

Tiềm lực của con người là vô hạn, đặc biệt là thời điểm gặp khó khăn.

Hiện tại ta tự mình thể nghiệm tiềm lực này bộc phát, thời điểm nghe được giọng nói lạnh lẽo vô tình của đại nhi tử, quả thực ta đã dùng tốc độ giống như bay đập tay chân tiểu nhi tử ra, sau đó phi thân chạy đến chỗ cách xa Hạ Hầu Du, rồi vô cùng nịnh nọt cười nhìn Hạ Hầu Dận.

“Ha ha, ha ha, chúng ta không có làm cái gì hết.” Ta nói xong lại cười, ý đồ đảo loạn tầm mắt.

“Vậy sao? Vậy vừa rồi ta thấy là cái gì?” Đại nhi tử không có bị lừa, môi mím chặt, cười như không cười nhìn ta, gian trá vô cùng.

“Á, Hoàng thượng mới vừa rồi nhìn thấy cái gì sao?” Ta vô tội nháy nháy mắt, nhìn xung quanh, “Nơi này cái gì cũng đều không có mà.” Giả bộ ngu ai mà không biết, đặc biệt là thời điểm liên quan đến tính mệnh của mình.

Chỉ là kỳ lạ, từ góc độ mẫu tử tình thâm, người ta ôm nhi tử cứu biệt trọng phùng (gặp lại sau một thời gian dài xa cách) một cái, hoặc là nhi tử ôm mẫu thân hân một người xinh đẹp đáng yêu thì đâu có phạm pháp? Ta xong rồi sao như vậy đã muốn chột dạ?

Nhìn thấy thì sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Nhưng vì sao ta đã nắm rõ chân lý, khi thấy sắc mặt tối đen như củ của đại nhi tử thì vẫn sợ không dám thừa nhận? Ừm, không thể không thừa nhận, hân còn là Hoàn đế rất có phong phạm, vô cùng.... Uy nghiêm.

“Vậy sao? Người là muốn nói vừa rồi trẫm nhìn lầm rồi?” Hạ Hầu Dận cười híp mắt nhìn ta, mà ta bị hân nhìn thì toàn thân phát run, ô ô, lạnh quá lạnh quá đây, ta ôm ngực, cho Hạ Hầu Du một ánh mắt tội nghiệp, nhi tử, cứu mẫu thân người, ta sắp bị đông băng rồi.

“Không có không có không có..... Hoàng thượng đại nhân làm sao người có thể nhìn lầm đây?” Ta vô cùng nịnh nọt, lắc đầu như trống bỏi, “Mới vừa rồi chúng ta chỉ là à giao lưu tình cảm..... Khụ khụ, tình cảm mẫu tử.” Ta lớn tiếng nói rõ.

“Đúng vậy, mẫu hậu nhìn thấy ta đến vô cùng kích động, cho nên vô cùng nhiệt tình cho thần đệ một cái ôm.....” Tiểu hồ ly chết đến nơi còn không quên bỏ đá xuống giếng, ta hân hân.

“Nào có, ta mới không có như vậy.....” Ta lớn tiếng kháng nghị, khóc không ra nước mắt, ô ô, sắc mặt đại nhi tử đã trực tiếp biến thành than hoạt tính rồi, có thể thấy được hân tức giận không nhẹ, nhưng mà tại sao hân lại muốn tức giận chứ.

“Ừm, nhiệt tình nhào qua? Mẫu hậu thật đúng là yêu mến Du đệ mà..... Ô ô vì sao ta cảm thấy được Hạ Hầu Dận cười đáng sợ hơn rồi, còn nữa, ta van cầu người đừng lại gần ta nữa....., chân người ta sắp nhũn ra, đứng không vững, toàn thân ta phát run lên rồi, không dám thờ mặt nhìn đại nhi tử từng bước đi đến gần ta.

Cuối cùng, đại nhi tử không cho ta một đao đi đến Tây Thiên, vì hành động vĩ đại này của hân ta thành tâm từ đáy lòng cảm tạ các vị thần linh, amen, cảm tạ hân không có giết ta. Nhưng nếu như hân không có ôm ngang ta lên mập mờ như vậy, ta sẽ càng cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng đây cũng không phải chơi đùa, đại nhi tử hết sức uy hiếp đưa mặt tới gần mặt ta, vô cùng mập mờ phun hơi thở nóng bỏng lên mặt của ta, “Nếu đã như vậy, mẫu hậu cũng sẽ không keo kiệt cho ta một cái ôm nhiệt tình, bồi dưỡng một chút tình cảm mẫu tử chúng ta.”

Ta khóc không ra nước mắt bị hân ôm, làm sao còn dám nói không muốn, Hoàng thượng, người quả nhiên là một hôn quân, người đến thế nào mà mặt chỉ nhìn đến ta cùng Hạ Hầu Du nhiệt tình bồi dưỡng tình cảm mẫu tử rồi, mà ta không phát hiện hai người huynh đệ bọn họ, ở thời điểm ta không chú ý trao đổi ánh mắt hồ ly với nhau thể hiện trong lòng hiểu biết rõ ràng.

Quả nhiên là cùng một cha sinh ra, đều là hồ ly thành tinh.

Đại nhi tử một chữ cũng không đề cập đến những hành động và việc làm của đám con dâu khốn kiếp kia, mà giống như thường ngày nương ở chỗ này của ta lừa ăn gạt uống....., nếu không phải là Phi Phụng Cung này chi tiêu dù sao cũng do hân xuất ra, ta thật sự là hân không thể ném hân được ra ngoài, có một hoàng đế ở bên cạnh, ảnh hưởng đến sự thêm ăn của ta, ta không hề có khẩu vị nhìn món ăn ngon trước mắt, cảm thần bụng ta càng ngày càng bình thản rồi, không thể không nói đại nhi tử Hạ hầu Dận- hoàng thượng đại nhân đối với sự nghiệp giảm béo của ta có công hiển phi thường, nhưng ta một chút cũng không muốn cảm tạ hân.

Về phần tiểu nhi tử, mặt dày mầy dạn nương nhờ chỗ này của ta ăn xong bữa tối, nhìn ta bị Hạ Hầu Dận ăn sạch gấc gạo bộ dáng quý quái, há miệng cười nghiêng ngả, cuối cùng bị Hoàng đế ca ca của hân cầm cây chổi đuổi người, lúc này mới ảo não rồi đi, nếu không sẽ sống chết quần lấy mẫu hậu hân là ta cảm được soi nói chuyện đêm khuya, bởi thường mấy ngày nay trải qua thiếu sót thân tình, kết quả bị đại ca vô tình vô nghĩa của hân đen mặt lại

đuổi ra ngoài.

Sau đó trong cung Phi Phượng một lần nữa chỉ còn có ta cùng soái ca làm cho ta khăn trương này vô tội hai mặt nhìn nhau.

Làm thế nào? Trong lòng ta khăn trương sợ hãi, ta thừa nhận đại nhi tử đáng đáp khí độ tuần tú, vừa trẻ tuổi lại rất có tiền có thế, là một đại kim quy (con rùa vàng), nhưng hẳn là Hoàng đế, người ta không háo sắc đến mức loạn luân, càng thêm không muốn có chuyện tình yêu chốn cung đình, đặc biệt là còn cùng với người lúc nào cả đầu cũng tính toán tính kế mình.

“Ngươi.....” Kết quả là, hẳn mới mở miệng muốn cùng ta trao đổi chút tình cảm, ta lập tức vỗ bàn đứng lên! Umh, thua người không thua trận!

“Ngươi ngươi cái gì? A, Hạ Hầu Dận cái người này siêu cấp khôn kiếp, trong đầu ngươi rốt cuộc đang tính toán cô nãi nãi ngươi cái gì, dù gì bây giờ ta cũng là mẫu hậu của ngươi, ngươi tôn kính lão nhân gia ta một chút ok? Cưng nhiên khuyến khích con dâu ra cửa đổi phỏ ta, ngươi thật xấu, ô ô ô.....” Không đợi hẳn nói chuyện, ta lập tức khí thế như gió phát tác, cuối cùng miễn phí cho hẳn một chuỗi nước mắt.

Nhi tử bị ta khóc đến luống cuống tay chân, cộng thêm bị ta lên án làm cho khuôn mặt lúng túng, hẳn vội vàng vàng ôm ta, an ủi ta, dụ dỗ ta, cũng bắt đầu giải thích, “Không, không phải như thế, Phiêu Phiêu, ngươi hãy nghe ta nói, ta không nghĩ đến họ.....”

“Gạt người, ngươi có ngực như vậy sao? Không nghĩ tới? Ngươi thật sự không nghĩ tới? Ta đã nói làm bằng hữu cùng với Hoàng đế là chuyện xa xỉ cỡ nào, ô oa, được thôi, ta không chọc nổi ngươi chẳng lẽ không trốn được ngươi sao? Cầu xin ngươi lần sau đừng đến có được hay không? Cho lão nhân gia ta một chút không gian thanh tịnh để dưỡng lão thôi. Ta ăn không hết của ngươi bao nhiêu gạo, ô ô ô.....” Tiếp tục không nhìn hẳn, ta khóc một phen nước mắt một phen nước mũi, dùng sức lau nước mắt nước mũi đó lên người hẳn.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-2: (tiếp)

Chỉ là Lỗ Tấn gia gia nói rất hay, không phải bỏ mình trong im lặng, mà là trong im lặng bộc phát ra, kết quả là, bởi vì vẫn bị ta đoạt đi câu chuyện mà không có biện pháp nói chuyện soái ca băng sơn Hạ Hầu Dận rốt cuộc lúc này nổi giận.....

“Tần Phiêu Phiêu, không cho phép ngươi khóc nữa cho ta, cầm miệng, hãy nghe ta nói!” Băng sơn biến thành núi lửa, trực tiếp bộc phát.

Trong lòng ta run sợ gật đầu, lập tức vội vàng gật đầu, cúi người duỗi thẳng ra đứng tư thế ngồi ngoan ngoãn giống như bạn nhỏ trong vườn trẻ, quả quyết ngồi thẳng hàng tư thế đúng tiêu chuẩn, mắt trừng tròn xoe vô cùng nhu thuận nhìn Hạ Hầu Dận, chờ đợi chỉ thị của lãnh đạo.

Chỉ là Hạ Hầu Dận hình như bị động tác phối hợp của ta hù sợ, khóe miệng co giật một chút, nhưng dù sao người ta cũng là đại nhân vật, rất dễ để che dấu nội tâm với ta, vì vậy tiếp tục khôi phục trạng thái băng sơn, không hề vô cơ phóng hỏa nữa.

Nhi tử rất tuần tú..... Ta không cẩn thận lần nữa trở thành hoa si rồi, hoàn hảo là nhi tử không có phát hiện ra.....

“Tần Phiêu Phiêu, ta thích ngươi!” Hạ Hầu Dận nghiêm túc nhìn ta, một tay nâng cằm của ta, tay kia cố định bả vai của ta, con ngươi dính chặt trên mặt của ta.

Umh, nhi tử đang tỏ lộ với ta.....

Mắt ta mở thật to, hít sâu một hơi, trời ạ thế nào, không phải đâu, đời trước người ta sống 28 năm, đến cả con ếch cũng không có nhìn trúng ta, vậy mà xuyên đến cổ đại thì có cả một đại soái ca tới tỏ lộ, thật là thần kỳ, có làm hay không, con ngươi ta bắt đầu đứng hình, ngây ngốc nhìn Hạ Hầu Dận, thiếu chút nữa đã quên phải hô hấp như thế nào.

Trời ạ thế nào, quá hạnh phúc, lần đầu có một soái ca hoàng đế yêu ta, mặc dù hẳn là nhi tử của ta, hẳn tỏ lộ với ta, thật sự tỏ lộ a.....

Ha ha ha ha..... Ta ngửa mặt lên trời cười lớn, vô cùng đắc ý, hẳn không thể ra ngoài nhảy múa thoát y vũ ăn mừng một phen, đột nhiên trong đầu ta linh quang chợt lóe, chống lại khuôn mặt cười đến thật vui vẻ thật vui vẻ của đại nhi tử, ta nhất thời ngây dại.

Bị nam nhân tỏ lộ là không sai, mê hoặc Hoàng đế đại nhân cũng rất giỏi, nhưng vấn đề là: Tần Phiêu Phiêu a Tần Phiêu Phiêu, ngươi hiện tại là lúc phải đề đầu óc thanh tỉnh, vị soái ca này ngươi không thể mơ tưởng được, đó là nhi tử của ngươi, hơn nữa ngay cả tức phụ (con dâu) ngươi cũng đã có, tôn tử tôn nữ cũng đã ôm, dù có là soái ca ngươi cũng phải quăng qua một bên đi.....

Nghĩ tới đây, rốt cuộc ta nháy mắt tỉnh táo, mặt như trái khổ qua nhìn hẳn, “Ô ô, nhưng ngươi là nhi tử của ta.” Ta rất oán hận.

“Ta không phải do ngươi sinh.” Mặt Hạ Hầu Dận đen.

“Ngươi đương nhiên không phải ta sinh!” Ta bị hẳn làm cho tức giận thiếu chút nữa hộc máu, dựa vào, nhìn hẳn cao lớn thô kệch, bộ dạng tuổi một bó

to, ta làm sao có thể sinh ra đứa trẻ như vậy được? Ta tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, trững thối, cố ý xuyên tạc ý tứ của ta, “Ngày đó người ta đã nói rõ ràng với ngươi, tiểu tử chết toi, ta, Tần Phiêu Phiêu, chỉ nguyện ý bảo trì quan hệ mẫu tử thuần khiết với ngươi hay quan hệ bằng hữu, người ta không ngại ngươi đến ăn trộm á..., kẻ khổ á..., sẽ không để ý giúp ngươi cùng nhau chỉnh sửa phi tử của ngươi á..., thỉnh thoảng thay ngươi trông nom quản lý nhi tử nhi nữ của ngươi, giúp ngươi sửa chữa một chút những đại thần không nghe lời..... Nhưng mà người ta không cần làm nhân tình bí mật của ngươi, cũng không cần làm yêu nghiệt, ô oa, người ta chỉ muốn an phận làm Thái hậu, bình thường vụng trộm, ngắm nhìn soái ca, treu đùa thiếu niên là đã rất thỏa mãn rồi, nhi tử, van cầu ngươi, không nên ép ta có được hay không?” Ta quýnh lên, thẳng thắn trực tiếp sẽ được khoan hồng mà.....

Hạ Hầu Dận hứng thú nhìn ta, vuốt cằm cao thấp quan sát đánh giá ta, “Ừm, sống qua ngày cùng với người quả nhiên thú vị, Phiêu Phiêu, người thật là càng ngày càng đáng yêu, thì ra đây chính là mục đích cuộc đời của ngươi ah.....” Hắn kéo dài thanh âm, đột nhiên kẻ sát mặt của ta.

Ta rùng mình, có dự cảm rất xấu.

“Cái này..... Cái này..... Người ta không ôm chí lớn còn không được sao.....” Ta thật sự chỉ không nghĩ sẽ có ngày mình chết không có chỗ chôn thoi, ngu ngốc!

Chỉ là lời này ta không dám nói.

“Ừ, dĩ nhiên có thể, cho nên đối với chí hướng của người ta giờ tay tán thành 100%.” Đại nhi tử cười híp mắt sờ sờ đầu của ta, ý bảo rằng ta không cần sợ, hẳn tuyệt đối là người tôn kính trưởng bối, yêu mến trẻ nhỏ (ta là trưởng bối của hắn nhưng ta nhỏ (tuổi) hơn so với hắn, cho nên hẳn đối với ta là kính già yêu trẻ.

“Thật?” Dễ nói chuyện như vậy? Ta nghi ngờ nhìn Hạ Hầu Dận không hiểu, chắc, này có chút không quá giống tác phong của đại nhi tử, kỳ lạ, kỳ lạ, nhất định là có gì mờ ám

Vì vậy ta nín thở, đề phòng nhìn hắn, chờ đợi tiếp chiêu.

“Cho nên thỉnh theo ý nguyện của người tiếp tục chơi đùa phi tử của ta, trông nom nhi tử của ta, chơi với đại thần của ta thoi.....” Hạ Hầu Dận không hề bị cản trở đơn giản ra quyết định của hắn, làm cho ta kinh hãi sững sờ một chút.

Ặc, nhi tử của ta là bị cái gì kích thích sao? Lại có thể nói ra những lời nói biến thái như vậy?

Chơi đùa phi tử của hắn? Ừm, cảm thấy rất có hứng thú!

Quản khi gió nhi tử của hắn? Ừm, vô cùng muốn cảm thụ một chút cảm giác là một lão sư cảm thú!

Chơi với đại thần? Ừm, trước theo Hạ Hầu Dận bắt đầu chơi đùa có thể chứ? Chơi như thế nào, ta có thể xem vừa mắt treu đùa mấy lão già sao?

Mặc kệ nhi tử rút cuộc tính cái mưu ma chước quỷ gì, nhưng ta không thể không nói..... Đề nghị này, rất mê người!

Ánh mắt ta sáng long lanh, bắt trước thô trắng vẽ mặt sùng bái, ánh mắt phát sáng nhìn đại nhi tử, lộ ra tươi cười chói lọi, “Ừm, có thật không?” Ta thật vui vẻ, nhi tử thật sự là người tốt!

“Đương nhiên là sự thật!” Hạ Hầu Dận chân thành gật đầu, mỉm cười, bàn tay dày rộng sùng nịnh vỗ vỗ đầu của ta.

“Thật tốt quá!” Ta vui vẻ muốn cho hắn một cái hôn thân ái, nhưng còn chưa kịp hôn qua, đại nhi tử cười đến vô cùng thiện lương sờ sờ mặt của ta, vô tội mở miệng, “Nhớ rõ trước tiên chỉnh đốn nhóm phi tử có suy nghĩ muốn ngoại tình, dạy dỗ nhi tử nhi nữ toàn bộ nghe lời người, các đại thần nhìn đến người đều phải cúi đầu xưng thần, như vậy chúng ta mới có thể ở cùng nhau mà không gặp bất cứ trở ngại nào.....”

Ta nhất thời không nói được gì cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Trời ạ, tại sao, vì sao trước đó ta không có phát hiện, thì ra vị Hoàng đế này..... Cũng thực tùy hứng.

Khó trách nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, hắn có thể tùy hứng cùng ta nói chuyện yêu đương, khó trách cũng là như thế..... Không bị gò bó.

Nhưng mà, nếu muốn thuyết phục Hoàng đế tùy hứng không cần tùy hứng như vậy thể hiện tình yêu, hình như có điểm khó khăn.

“Ừm, đến lúc đó chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ, nói chút chuyện tình, nói chút chuyện yêu, ah, cuộc sống, hạnh phúc đến dường nào.....”
Gương mặt Hạ Hầu Dận say mê.

Cuộc sống, cái đó thật đáng sợ, gương mặt ta u buồn.....

Bây giờ phải làm sao đây?

Nhi tử chết toi, không phải hắn thật sự yêu ta đi.....

Mất nhìn xa xăm, tiếp tục chìm trong u buồn.....

Chương 25: Lãnh đạo tốt quan tâm thuộc hạ!

Edit: Chang (liesmile1902)

Nhi từ yêu mến ta, nhi tức lại oán hận ta, người làm lão nương như ta đương nhiên phải có thái độ đúng đắn...

“Phiêu Phiêu, người nói như vậy, có phải rất hạnh phúc hay không?” Nhi từ nhìn ta cười ngây ngô, vẻ mặt dần dần hết sức hạnh phúc, hại ta ngứa tay muốn biến hắn thành đầu heo.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!

Ta phải trời ạ, vì sao có một tên hoàng đế ngu xuẩn dần dần như vậy mà cho đến tận bây giờ quốc gia này vẫn còn chưa có diệt vong?

Thái hậu cùng với Hoàng thượng... Nghe một chút ta liền run rẩy!

Không được, đánh chết ta cũng không theo!

Chuyện này có liên quan đến vấn đề danh tiết của lão nhân gia ta, hừ hừ hừ, nhi từ chết tiệt, muốn dụ dỗ ta loạn luân, đợi thêm tám trăm năm nữa đi.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật hạnh phúc.” Ta hung hăng liếc mắt nhìn hắn, con heo này, kẻ ngu ngốc này, “Ta không có hứng thú làm tình nhân của ngươi, ok, ta chỉ nghĩ muốn làm mẫu thân hoặc làm bằng hữu của ngươi, còn có, ngươi nhìn phi tử của mình không vừa mắt ngươi không thể tự mình nghĩ biện pháp giải quyết sao? Tìm nhiều lý do như vậy hãm hại ta, ngươi nghĩ ta là đứa ngốc sao?” Ta oán hận gõ đầu hắn một cái.

“Này, làm sao lại đánh ta?” Hạ Hầu Dận xoa đầu, bán mặt nhìn ta, “Lẽ nào người không cảm thấy như vậy rất tốt sao?”

“Tốt cái đầu ngươi!” Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, con heo này, kẻ ngu ngốc này, “Ta không có hứng thú làm tình nhân của ngươi, ok, ta chỉ nghĩ muốn làm mẫu thân hoặc làm bằng hữu của ngươi, còn có, ngươi nhìn phi tử của mình không vừa mắt ngươi không thể tự mình nghĩ biện pháp giải quyết sao? Tìm nhiều lý do như vậy hãm hại ta, ngươi nghĩ ta là đứa ngốc sao?” Ta oán hận gõ đầu hắn một cái.

Khốn kiếp, khốn kiếp, phi tử của chính mình không quản giáo tốt, ném đến chỗ ta muốn toan tính điều gì, tên gia hỏa này, quá gian xảo rồi.

“Ừm, nhưng mà ta không muốn.” Hắn vô tội nhún vai, ôm đầu, làm bộ đáng thương nhìn ta, một bộ đáng tình thâm ý nặng, nhìn đến làm ta run rẩy một hồi.

Gì, ngươi không muốn ta cũng không muốn, Hạ Hầu Dận, tiểu tử nhà ngươi đang hoàng một chút cho ta, nói, ngươi và đám phi tử kia xảy ra chuyện gì? Chuyện phòng the không hài hòa sao? Mỗi ngày ngươi chạy tới chỗ này của ta, các nàng cũng chạy tới, chắc chắn, nếu như ngươi thành thật khai báo, dù sao ngày qua ngày bản tiểu thư cũng thấy thật nhàm chán, không ngại thay ngươi quản giáo con cháu một chút, có điều là nếu như ngươi dám giấu giếm không nói...” Ta mỉm cười ngọt ngào, tới gần hắn, thừa dịp lúc này Hạ Hầu Dận còn chưa có phản ứng kịp ta hung hăng cúi lên người hắn.

“Bản tiểu thư liền ném ngươi vào trong đám nữ nhân kia, thuận tiện liền giúp ngươi tuyển tú nữ, để cho một đám mỹ nữ phụng bồi ngươi, cho ngươi mỗi ngày đắm chìm trong ôn nhu hương, quên mất nghĩa vụ chăm lo cho quốc gia, nhi tử, ngươi cảm thấy thế nào?” Ta cười đến vô cùng ôn hòa, chỉ là nụ cười kia không đạt tới đáy mắt.

Nhi từ run rẩy, đúng là người thông minh, lập tức hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, vẻ mặt tươi cười nhìn ta: “Khụ khụ, Phiêu Phiêu, không nên, người không phải không biết đám nữ nhân kia rất phiền toái, tranh đoạt cái này giành giật cái kia, làm hại ta vừa làm xong công việc còn phải nghĩ cách ứng phó các nàng, không đủ tinh thần và thể lực, Phiêu Phiêu, người tạm tha cho ta có được không, ta thực sự cảm thấy, mỗi ngày đến nơi này của người ngồi một chút, ăn uống xong lại đi tản bộ một chút, sau đó quay về ngủ rất thoải mái...”

“Ừm, cái này ta không có ý kiến, nếu như ngươi com nước xong trở về lại thuận tiện tìm một phi tử làm ấm giường cho ngươi, ta nhất định sẽ thật yêu thương ngươi...” Nghe nói hoàng đế cô đại không có mấy người không thích mỹ nữ, trên tay hắn lại có nhiều mỹ nữ như vậy nếu ta không lợi dụng đó chẳng phải quá lãng phí sao? Vì vậy ta tiếp tục giục dục.

Mục đích chủ yếu chính là sau này đám nữ nhân đó đừng đến làm phiền ta nữa...

“Phiêu Phiêu, chúng ta thương lượng có được không?” Hạ Hầu Dận cau mày một cái, bế ta xuống từ trên bàn, sau đó ôm ta ngồi xuống, mà ta an vị ở trên đùi hắn, đương nhiên, bởi vì lúc này đại não hiện đang tự hỏi vấn đề mà nhi tử đại nhân đang định thương lượng, cho nên nhất thời không phát hiện động tác mập mờ này, ta tiếp tục ngây ngốc nhìn đại nhi tử một bộ đáng khờ khạo.

“Thương lượng thế nào?” Ta ngây ngốc mắc câu.

“Dù sao mặc kệ người có tin hay không, bằng lòng thừa nhận hay không thừa nhận, ta đây, cũng là thích người.” Đại nhi từ trước tiên ném tới một trái bom nặng ký! Hại ta đầu óc ù ù cạc cạc!

“A?” Ta miệng sùi bọt mép nhìn hấn, như vậy còn có cái gì có thể thương lượng.

“Nhưng mà....” Hạ Hầu Dân cười như kẻ trộm nhìn ta, vỗ vỗ đầu của ta, để cho hồn ta quay về, “Tuy rằng ta không có cách nào khác để không thích người, nhưng là chúng ta vẫn có thể chung sống hoà bình, vậy, người giúp ta nghĩ biện pháp đối phó với đám nữ nhân kia, ta đây, liền cố gắng không loạn luân cùng với người, thế nào? Tốt đúng không?”

“.....” Ta hoàn toàn co quắp không nói gì, này, này.... chuyện này hết sức phức tạp, thế nào ta cảm thấy có chút cổ quái đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Có Hoàng Đế không thích phi tử sao? Không thích còn muốn Thái Hậu tới quản lý sao? Vậy Hoàng Hậu dùng để làm cái gì? Hoàng Đế như hấn làm quái gì thế không biết? Kỳ lạ, chẳng lẽ là hấn đoạn tụ (*) nên không thích phi tử?

(*) đoạn tụ: hay đoạn tay áo, nghĩa là đồng tính, nam thích nam.

Ta bỗng nhiên tròn to mắt nhìn hấn, không đúng, nếu như hấn là đoạn tụ, làm sao nói thích ta? Chẳng lẽ là thủ thuật che mắt? Ô ô, ta hiểu được, chợt nhớ tới ngày mà ta vừa tỉnh lại liền nhìn thấy tiểu tử này và tiểu nhi tử Hạ Hầu Du ở cùng một chỗ, cử chỉ của hai người ám muội, chẳng lẽ.....

Bất quá đừng lo, ta rất sáng suốt, chỉ cần các ngươì lưỡng tình tương duyệt, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện gây đánh uyên ương, các ngươì không nên lơ là ân ái chứ, nếu như cần ta yểm hộ cho các ngươì, vì nương nhất định sẽ không cự tuyệt!

A a a a, trở thành đồng nhân sơ cấp, nhân gia ta kiên quyết ủng hộ tổ hợp mô hình xinh đẹp cường công mỹ thụ làm trung tâm, nhi tử, ta ủng hộ ngươì!

Ta hiên ngang lăm liết nhìn hấn, tỏ vẻ ta cao thượng ủng hộ tình yêu không vụ lợi sẵn lòng hiến dâng này....

Kết quả, nhi tử hung hăng tròn mắt liếc ta, sau đó bàn tay to bỗng chốc nện ở trên ót ta, “Nha đầu chết tiệt, người đang miên man suy nghĩ cái gì đó? Còn có, nghĩ thì nghĩ, đừng có hiện ra trên mặt, đối với nam nhân ta không có hứng thú, ta cũng không có đoạn tụ chi phích gì đó, về phần những nữ nhân này.... Haiz, ta có nguyên nhân của ta.” Hấn nhìn ta, bỗng nhiên thờ dài.

Hừ, ta mà tin hấn ta chính là ngu ngốc, tục ngữ nói, giải thích chính là che giấu, nguyên nhân đoán chừng tiểu tử này không muốn cho tiểu nhi tử ghen, Uhm Uhm, nhất định là như vậy, bằng không thì làm sao đến bây giờ hoa hoa công tử Hạ Hầu Ngọc đó còn chưa có cưới lão bà, rõ ràng là thủ thân như ngọc cho lão ca cũng là tình nhân của hấn thôi..

Ta càng nghĩ càng cảm thấy sự tình chính là như thế, vì vậy liền xem nhẹ nỗi khổ tâm trong lòng Hạ Hầu Dân, hừ, nhất định là không đồng ý cho nhân tình chịu tội mà, thêm vào đó là để cho tình nhân có một danh phận, nhân gia đã hiểu, ủng hộ!

“Được rồi, không cần giải thích, ta giúp ngươì, nhưng mà ngươì phải nói cho ta biết, rốt cuộc ngươì muốn cái gì? Đuổi các nàng ra khỏi cung sao? Đây không được tốt lắm, chính là rất nhiều, còn có Hoàng Hậu đó, làm sao bây giờ?” Trong lòng ta đã có chủ ý, đó là lý do mà ta quyết định không nghe hấn vọng về giải thích.

Hấn kinh ngạc nhìn ta, hiên nhiên không ngờ ta đột nhiên lại hợp tác như thế, hắc hắc, nhân gia đương nhiên phải hợp tác, đây chính là lần đầu tiên ta thấy BL (*), hình dáng còn đẹp như vậy nữa (đương nhiên, sau này ta mới biết được tự ta có ý nghĩ kỳ quái hoàn toàn là do ta tưởng tượng, ta còn bị cái âm mưu này đùa giỡn xoay quanh làm hấn tiểu tử cười đến chết đi sống lại...), nhân gia ta đương nhiên phải toàn lực ủng hộ, thể hiện ta là đồng nhân nữ phẩm đức cao thượng!

(*) BL: boylove, tình yêu giữa hai người con trai.

“Ra cung đương nhiên không thể, ở lại trong cung, ta hy vọng bọn họ có thể an phận một chút là được, Phiêu Phiêu, về phần tại sao cần giao cho người xử lý, nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất, Hoàng Hậu cần bản là tọa sơn quan hổ đấu, năng bất động, nếu như người cũng không động, sự tình đến cuối cùng vẫn là của người, trở lại, ta nghĩ người đối với đợt roi xuống nước đó, trong lòng cũng đã hiểu, thay vì đợi các nàng động, không bằng ta ra tay trước để chiếm lợi thế, mà ta sẽ bảo hộ người, trợ giúp người, ta là Hoàng thượng, người cũng biết, có một số việc, ta không có cách nào khác tự mình động thủ, hướng chỉ những nữ nhân kia....” Hạ Hầu Dân nhìn ta hơi thờ dài, lắc đầu.

“Các nàng không phải đã có hoàng tử hoàng nữ, thì chính là có bối cảnh hiển hách, ở chỗ các nàng ngươì có thể lợi dụng, cho nên, chỉ cần cho bọn họ một chút giáo huấn, để bọn họ hiểu rõ, miễn là bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, vinh hoa phú quý cùng sung ái tuyệt đối sẽ không thiếu phần bọn họ, thế nhưng nếu có tâm tư khác, ngươì tuyệt đối sẽ không nương tay, phải không?” Ta liếc hấn một cái, tâm tư của nam nhân, ta đã hiểu.

Không có một người nào, không có một tên nào là tốt!

“Đừng rồi đừng rồi, Phiêu Phiêu thực sự là thông minh.” Hạ Hầu Dận nhìn ta cười hi hi thẳng thẳng gật đầu, “Vây giao cho người, Phiêu Phiêu người thật thông minh, ta yêu người chết mất!” Nói xong miệng liền muốn đưa tới gần.

Ta vội vàng đẩy mặt của người nào đó ra phía ngoài, chắc chắn, nếu như bị hôn ngay mai ta sẽ bị đám phi tử đó oán niệm chết mất, hơn nữa, người này hôn quá nhiều người như vậy, thật không khỏe mạnh, nhân gia không muốn cùng những người không biết tên đó đó đó gián tiếp hôn môi...

“Được rồi được rồi, vậy người cũng đừng quên, người nói, nếu ta giúp người, người sẽ không thích ta, nghe được không, chớ có chuyện xảy ra lại nói người thích ta...” Ta nháy mắt mấy cái, nhắc nhở hân lời hứa quân tử.

Hạ Hầu Dận gật đầu, cười hi hi ở trong lòng bàn tay ta hôn một cái, hại ta run lên, vội vàng lách người, “Đã biết, nhân gia ta sẽ ‘Cân nhắc’....”

“Ok, vậy người cứ chậm rãi cân nhắc đi.” Bà mẹ nó đối với nam nhân như vậy ta cảm thấy sâu sắc đau đầu, liền liên tục gật đầu tiễn khách, “Ta muốn đi ngủ, ta cần suy nghĩ phương án tác chiến, ta bận bịu nhiều việc, người có thể lăn.”

“Ồi chào, không nên, ngày lành cảnh đẹp như vậy, dùng để động não thì quá lãng phí, đi một chút đi, chúng ta đi ngắm hoa uống rượu dưới ánh trăng, nói chuyện tâm sự.” Không đợi ta cự tuyệt, nhi tử đại nhân lập tức lôi kéo tay ta chạy như bay ra khỏi Phi Phượng Cung, thẳng đến Ngự Hoa Viện.

Thứ nhất nhân gia chân ngắn, thứ hai người ta là Hoàng Đế cho nên ta hụt hơi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chạy theo, thuận tiện bị đỡ ngon đồ ngọt âm ỉ đến đầu óc choáng váng, nghiêm trọng hoài nghi người này có phải hay không ở không đi gây sự chi là muốn tìm thú vui.

Thẳng đến đêm hôm khuya khoát hân mới đưa về cung, ngâm mình ở trong nước ấm, ta chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng: Tiểu tử chết tiết căn bản chưa có hứa hẹn hân sẽ không thích ta!! Rõ ràng(*), nhưng mà dù sao chắc là hân không thích ta, về phần giúp hân chỉnh đám phi tử đó, đúng lúc nhân gia cũng muốn trút giận, tính toán một chút, dù sao cũng không sao cả.~

Thế nhưng ta không thể không nói, đại nhi tử và tiểu nhi tử quả nhiên là thân huynh đệ, bản chất đều hồ ly như nhau...

Bây giờ, ta đang bị đại nhi tử lợi dụng.

Nhưng mà, đại nhi tử là Hoàng Đế, nhân gia không dám đắc tội, cho nên các con dâu, các người liền ngoan ngoãn mà chờ đợi mẹ chồng lương thiện đáng yêu xinh đẹp thông minh của các người là ta đây chỉnh các người thật tốt đi, ai cho các người dám đắc tội ta, đắc tội Hoàng Đế, mà Hoàng Đế lão công các người lại đắc tội ta đây.

Um Um, yên tâm đi, không cần cảm tạ ta, ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người mà chỉnh các người đến kêu cha gọi mẹ!

Ta một bên tắm một bên cười đến vô cùng tà ác, nghĩ đến kế tiếp sắp sửa có công việc “Hạnh phúc”, ta liền không nhịn được bắt đầu cười thật to mong đợi.

“Thái Hậu, ngài thế nào cười đến.... Bi ối như vậy?” Như Nguyệt tiến đến

châm nước cho ta nhìn thấy ta cười đến vô cùng can rở, nhìn không được hỏi ta.

Haiz haiz, không thể không nói, nha đầu này được ta chăm sóc dạy bảo đúng là càng ngày càng....Hoạt bát...

Ta cười hi hi quay đầu lại, liền kể chuyện lúc chiều ta và Hạ Hầu Dận

“Giao dịch” thế nào với Như Nguyệt. Bây giờ ta càng nhìn càng thích nha đầu này, càng nhìn càng vừa ý, um, nếu như ta là nam nhân, ta nhất định sẽ lấy về nhà, hi hi.

Kết quả Như Nguyệt nhìn ta nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Thái Hậu, ngài thật tin tưởng những lời Hoàng thượng nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Học tập cho giỏi, ngày ngày thiên vị?

Thái Hậu trích lời: Vui một mình không bằng mọi người đều vui, cho nên đau khổ một mình không bằng mọi người cùng đau khổ.

Một sáng tỉnh mơ, hiếm có khi ta dậy sớm, thần thanh khí sảng để cho Như Nguyệt giúp ta trang điểm đơn thuần trong sáng, xinh đẹp động lòng người, sau khi đánh rắm cảm thấy vô cùng hứng thú lên đường đi về phía Thượng Thư phòng, xem tôn nữ (cháu gái) của ta.

Nhưng mà khi ta nói xong cái từ này có loại cảm giác run rẩy, ta đây mới bao nhiêu tuổi, tôn tử tôn nữ đều chạy đến, thực sự là run rẩy, nghe còn tưởng

rằng ta già bảy tám mươi tuổi đấy, thật không thoải mái.

Ta xem nhẹ loại cảm giác này, đi tới Thượng Thư phòng, kết quả vừa nhìn thấy ta, ngoại trừ Hạ Hầu Đôn lần trước cầu hôn với ta, rõ ràng toàn bộ tiểu hài tử đều chạy tới chỗ ta, có hai người tuổi tác hơi lớn một chút, chắc là hài tử của Hoàng Hậu Thu Nhượng Thủy, sơ qua chừng chặc một ít, nhưng mà nhìn ra được bọn họ cũng rất thích ta, dựa vào ở bên cạnh ta ríu ra ríu rít không ngừng.

Chắc chắn, nhìn không ra nha, không ngờ quan hệ giữa Phiêu Phiêu và hài tử vô cùng tốt, quả thực là con vua, Uhm, nhưng mà 20 tuổi cái tuổi này, ở hiện đại cũng chỉ có thể coi là còn nhỏ tuổi.

Ta cười hi hi đùa với tiểu hài tử, Như Nguyệt đang chỉ dẫn mấy đứa trẻ không có tâm tư lòng dạ con nít giới thiệu một chút, rốt cuộc ta cũng nhận thức được vài người là công chúa hoàng tử.

Có điều là, tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, lớn nhất là công chúa Hạ Hầu Mạn duyên dáng cũng mới 11 tuổi, đều vẫn còn tao nhã, tuổi hi mũi chưa sạch, như thế mưu trí vẫn không nhiều. Và so với mẫu thân chúng nó, những hài tử này thực sự là ngây thơ đáng yêu.

Ta cười híp mắt đùa với tiểu hài tử, khụ khụ, không đúng, là cùng tiểu hài tử chơi với nhau, một bên đánh mưu ma chước quỷ. Đoán chừng mấy phu tử đại nhân đã sớm biết tiếng xấu của Thái Hậu Phiêu Phiêu ta, cho nên cách ta rất xa, tiếp theo thấy ta vào cửa thì bắt đầu trốn xa.

Tốt tốt vô cùng phối hợp, như vậy mới có thể thuận tiện cho ta dụ dỗ.

“Đi học ngoan không? Những thứ học được các con thấy có ích chưa?” Ta bắt đầu dụ dỗ.

“Uhm, đi học không ngờ rất vui, thái phó dạy rất nhiều thứ rất có ích cũng chơi rất tốt, nhưng mà rất vất vả nha, mỗi ngày phải dậy sớm, muốn lên lớp cần đọc sách còn phải luyện chữ đảm nhiệm bài văn, rất mệt mỏi. Tuổi tác tương đối nhỏ Hạ Hầu Dực dẫn đầu thắng thắng.”

“Chính là, có đôi khi cảm thấy không công bằng, vì sao chỉ có chúng ta cần đọc sách, mẫu phi các nàng cũng cần đấy.” Hạ Hầu Đôn vốn linh hoạt tinh quái nói, nha, ta yêu người.

“Đúng nha đúng nha, phụ vương khá vất vả, hơn nữa phụ vương biết rất nhiều, nhưng mẫu phi lại không có sự tình gì, vì sao không theo chúng ta cùng nhau đi học, một người thật nhàm chán.” Tiểu công chúa Hạ Hầu Huyền vô cùng ngây thơ đề nghị, ta mừng rỡ gật đầu chỗ ngứa.

Quả thật, bản cung chính là muốn làm chuyện này mà, hài tử thân mến, ta yêu các người chết mất!

Có điều là, vì thể diện vẫn là phải làm ra vẻ bất đắc dĩ, cho nên ta bày ra vẻ mặt tương đối vô tội, bóp bóp gò má béo mập trắng nõn của tiểu chính thái la lý, thành thạo vừa ăn đậu hủ vừa làm ra vẻ khó xử, “Ách, chuyện này có chút khó nhé, mẫu phi các người chức trách lớn nhất là hầu hạ phụ hoàng của các người, sao có thể kêu mẫu phi các người tới học bài...” Trông mặt ta chuyên à chuyên.

“Nhưng mà Không phải bình thường phụ hoàng đều bận bẻ nhiều việc sao, mẫu phi bởi ta cùng nhau đọc sách xong lại chăm sóc phụ vương cũng được mà.” Trưởng công chúa Hạ Hầu Mạn nhỏ giọng uyển chuyển lên tiếng, nhìn ra được là đứa trẻ yêu mẹ.

“Đúng vậy, Mạn tỷ tỷ nói không sai, bình thường mẫu phi các nàng không có chuyện gì làm cũng rất nhàm chán đúng không, không bằng theo bọn ta đọc sách.” Hạ Hầu Đôn liên tục gật đầu, ta nghĩ nếu như hiện tại mẫu phi hẳn có ở chỗ này, đoán chừng sẽ nổi cáu.....

Nhưng mà ta rất vừa lòng, siêu cấp vừa lòng, quả thực, chính là muốn hiệu quả này, chính là muốn hiệu ứng này, oa ha ha, đám phi tử đồ kị kia, các người cứ chờ thi thoảng ta sẽ cho các người bận rộn công việc thật tốt nhé...

Nhớ lại thuở ban đầu bản tiểu thư chính là ở trong học đường ngày người 16 năm đấy, hiện tại làm cho các nàng cũng thử xem mùi vị học bài, biết một chút cái gì gọi là “Thi cử, pháp bảo của Lão sư, phân phân phân, vận mệnh của học trò.” Lời nói chí lý như thế.

Hơn nữa, phổ cập giáo dục bắt buộc, đề xướng tố chất giáo dục đây không phải là đề cao tố chất căn bản của quốc dân nha, nhân gia đây chính là vì suy nghĩ cho thiên thu đại nghiệp của quốc gia xã tắc, đưa ra lối suy nghĩ vĩ đại như thế.

Nếu là người lãnh đạo hoàng gia, tất nhiên cũng phải làm người dẫn đầu thôi, ta càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, ở những vùng núi hẻo lánh tiểu nam hài tiểu cô nương muốn đọc sách cũng khó khăn đấy, hiện tại bản tiểu thư giúp các nàng có cơ hội đi học miễn phí, đây là tinh thần cao thượng và vĩ đại biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2

Thế là, nhóm hài tử vây quanh bốn phía nhìn ta, ta mỉm cười mở miệng, “Thế nào, trong khi đang đọc sách còn suy nghĩ tới mẫu phi sao” Ta sờ sờ đầu công chúa Hạ Hầu Huyền nhỏ nhất, lời nói ra vô cùng hiền lành nhã nhặn.

“Đĩ nhiên.....” Hạ Hầu Huyền lập tức gật gật đầu, ngay sau đó sợ hãi nhìn ca ca và tỷ tỷ của mình một chút, tiếp đó chui vào trong lòng ta, ta cười nhưng mà không nói sờ sờ đầu của nàng. “Được rồi, được rồi, như vậy mọi người biểu quyết thử xem, nếu mà các người thật sự hy vọng có thể cùng mẫu phi đọc sách như thế, vậy để Bồn cung suy nghĩ biện pháp, được không?” Ta nháy mắt mấy cái, bọn nhỏ lập tức hoan hô....

Chắc chắn, ta cũng biết, có tiểu hài tử nào mà không nghĩ đến mẫu thân, nhưng mà ta làm như vậy hình như có chút không phúc hậu, nghe nói tiểu hài tử là phải bồi dưỡng tính độc lập cho chúng nó. Chỉ có điều từ xưa tới nay nhà đế vương là vô tình nhất, ta coi như là giúp bọn nó bồi dưỡng tình thân. Mỗi ngày chung sống cùng một chỗ, nhìn thấy những hài tử đáng yêu này, dù không phải con mình, cũng không có cách xuống tay đi. Hơn nữa, những hài tử này về sau lớn lên không phải là Hoàng Đế thì chính là Vương gia Công chúa, người cao cao tại thượng, nếu như theo mẫu thân của bọn nó học được chỉ có mưu tính hại nhau, như vậy đúng là nhà đế là vương vô tình rồi, chỉ sợ tài năng sẽ không thể tiếp tục kéo dài.

Cho nên nói, Bồn cung đây chính là vì nước vì dân, vì đời kế tiếp, mới có thể đưa ra dự án vốn có tác dụng mở ra thời đại mới như vậy!

Bản tiểu thư thật vĩ đại!

“Oa oa, thật sự có thể chứ?” Lập tức, nhóm hài tử đứng lên ầm ĩ đi chuyển xung quanh ta, oạt, nhóm tiểu chính thái la lý đáng yêu, làm hại ta thật muốn đẩy ngã.....

Ta lau nước miếng, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nhóm tiểu chính thái, gật gật đầu, “Ừm, ta trở về thương lượng với phụ hoàng của các người thử xem, chỉ có điều cái này là chuyện hậu cung, bồn cung cũng có thể tự giải quyết, nhưng đây cũng không phải là chuyện nhỏ, cho nên, nếu các người muốn về sau có thể cùng mẫu phi các người học bài, cần phải nghe kỹ.....” Ta vẫy vẫy tay, mấy bé củ cải lập tức bu lại, ta bắt đầu nhỏ giọng nói thầm bên tai của bọn nó.

Sau một lúc lâu, mấy bé củ cải cười khanh khách lên, cùng nhau gật đầu.

“Ừm ừm, đã biết đã biết, chúng con sẽ làm theo như vậy.” Hạ Hầu Đôn tiên phong gật đầu.

Mà Hạ Hầu Bằng ở sau cũng gật đầu theo, nhóm tiểu hài tử đều đứng lên đầy quyết tâm cùng nhau kiên định gật đầu.

Ừm, ta xem như đã nhìn ra, Hạ Hầu Bằng này thật đúng là có chút khí thế của huynh trưởng, mấy hài tử ở giữa bị ảnh hưởng đều gật đầu tham gia.

Nhưng mà lần này coi như ta có vận cứt chó, nhóm hài tử này chịu giúp ta

“Vậy cần phải nhớ kỹ, trở về phải diễn thật tốt, không được để lộ ha, nếu không ta cũng không thể cam đoan cái gì nha.” Hừ hừ, đối phó với mấy bé củ cải này cần phải vừa ấm vừa xoa, một roi một ngọt đường.

Nhìn mấy bé củ cải nóng lòng muốn thử nên ra sức gật đầu, trong mắt còn có cảm xúc mạnh mẽ bùng cháy, ta bỗng nhiên rất cảm động. Ừm, tuổi trẻ thật tốt nha.

Năm đó lão nhân gia ta cũng chính là có tinh lực như vậy, tốt vô cùng....

Nhìn bọn họ, nhân gia thực sự bắt đầu tưởng nhớ năm đó ngẫu nhiên ở vườn trẻ nổi lên oai phong lẫm liệt, có xu thế làm mưa làm gió, tưởng nhớ vô cùng.

Vì vậy, đối với khoảng thời gian mà đám phi tử đó đã hại Phiêu Phiêu tự nhiên cũng sinh ra một phần oán giận, dựa vào, nếu không phải tại các nàng, nói không chừng hiện tại ta đang cùng một soái ca nào đó ăn uống và chơi cờ ngắm hoa dưới ánh trăng, chứ không phải ở chỗ này ngậm ngậm mưu tính cùng mấy bé củ cải, bà nội nó!

“Yên tâm đi, Phiêu Phiêu, chúng con cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Hạ Hầu Đôn nhìn ta cười hi hi như kẻ trộm, tiểu hài tử chết tiệt.

“Gọi Thái Hậu!” Ta trừng mắt, thật không biết lớn nhỏ.

“Nhưng mà Phiêu Phiêu không hề giống Thái Hậu nha, Phiêu Phiêu là bằng hữu.” Lúc này phản bác lại ta là Thái Tử Hạ Hầu Bằng, mà lời của hắn vừa dứt, một đám tiểu hài tử xấu xa lại liên tiếp gật đầu phối hợp với lão đại của chúng nó.

“Đúng, Phiêu Phiêu đáng yêu như vậy, gọi Thái Hậu làm cho người già đi rồi.”

“Đúng đúng, gọi Phiêu Phiêu so với Thái Hậu êm tai hơn....”

Nghe một đám ranh con này miêu tả, bây giờ nhóm tiểu hài tử có rất nhiều mưu kế quỷ quái, so với một người xuyên qua còn giàu có hơn và toàn bộ đều đang ở độ tuổi dễ xúc động, tuổi còn nhỏ thì biết cái gì là anh em.

Ta một mặt nghiêng răng một mặt cười khúc khích, thầm than công lực thu mua lòng người của Phiêu Phiêu thực sự là dừng mảnh, đồng dạng làm cho nhóm tiểu chính thái la lý đang bày tỏ thương tiếc rơi vào ma trảo của bản tiểu thư.

Thật sự nha, Bồn cung sẽ thật tốt mà yêu thương các người!

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bàn về học tập là sự tất yếu

“Như vậy, tất cả mọi người đã rõ ràng kế hoạch hành động của chúng ta chưa?” Ta cười tủm tỉm mở miệng, nhìn mọi người đồng loạt gật đầu, sau đó dựng lên một ngón tay, vô cùng thần bí chớp mắt, “Lần hành động này liên kêu là ” Cứu vớt mỗi ngày buồn chán!“” Khụ khụ, những phi tử đó ngoại trừ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn thì chính là nói chuyện phiếm, bổn cung làm như vậy cũng là cứu vớt tuổi trẻ các nàng khỏi chìm đắm trong truy lạc nha!

Ừm, quả nhiên ta thật vĩ đại, ta không nhận được vì tôn chỉ cao thượng của chính mình mà rơi lệ và than thở.

“Ok, hôm nay chúng ta bắt đầu hành động!” Bọn nhỏ quả nhiên có tình cảm hết sức mãnh liệt, vì vậy ta hết sức vừa lòng mà rời khỏi Thượng Thư Phòng, âm mưu đã được như ý nên ta cười vô cùng vui vẻ, vô cùng hưng phấn, tối nay, chính là có một người mở ra thời đại mới nha, ta đặc ý ngẩng đầu nhìn bầu trời, thể hiện ý đồ tìm kiếm một chút chứng nhận hôm nay chính là ngày tốt, kết quả là chỉ thấy một loạt quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Thật là, nơi này quạ đen quá nhiều, ảnh hưởng mỹ quan, ta quyết định, ngày mai tổ chức một đội đi đánh chim, chuyên dụng tiêu diệt quạ đen..

“Khụ khụ, ta nói Phiêu Phiêu, sao người cười tà ác như thế, đầu đang suy nghĩ gì đấy?” Quả nhiên, ta đã nói quạ đen chính là đại diện của xui xẻo, ta vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy cái người cả ngày không có việc gì làm chỉ biết đần độn ăn rồi chờ chết, đóng giả hoa hoa công tử tiểu nhi tử Hạ Hầu Du. Ach, tiểu tử này, hậu cung là nơi hẳn có thể tùy tiện chạy loạn sao?

Ta quay đầu lại, suy nghĩ không đứng đắn nhìn hắn, cuối cùng cho ra một kết luận cực kỳ nghiêm túc, sau đó ta mở miệng chứng thực với tiểu nhi tử, “Khụ khụ, Du nhi à.”

“Chuyện gì, Phiêu Phiêu?” Tiểu nhi tử quăng cho ta một mị nhãn, vô cùng phong tao.

“Người có phải hay không... Có tình cảm luyến mẫu à?” Ta chớp mắt nhìn hắn, vô cùng hiếu kỳ, được rồi ta thừa nhận ta có sức quyến rũ vô hạn, nhưng mà đầu năm nay nam nhân đều yêu trẻ con sao? Ta không nói gì.

Tiểu nhi tử chẹn họng nói không ra lời, ngơ ngác nhìn ta.

Ừm, đã đoán sai??

Ta nháy mắt mấy cái, tiếp tục suy đoán, “Không đúng? Như vậy người nhìn trúng phi tử của anh người?” Bằng không thì suốt ngày chạy đến hậu cung này làm gì.

“Khụ khụ khụ.... Phiêu Phiêu, cơm có thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung, người nói như vậy sẽ hại chết ta, biết không, ta không có vừa ý nữ nhân nào thuộc về Hoàng huynh đâu.” Hạ Hầu Du sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng, vội vã mở cây quạt ngăn lại gương mặt hồ ly khoa trương đó.

Trong lòng ta làm mặt quỷ, thiết, ta biết đây là không thể nào mà, chính là ai cho hắn luôn trêu chọc ta, lần này cuối cùng ta đã xoay chuyển trở lại rồi.

Thế là, nhìn tiểu nhi tử khó có khi thay đổi sắc mặt, ta hết sức hài lòng, vô cùng hạnh phúc xoay người rời đi, về phần con hồ ly này, tuy hẳn đi thôi, dù sao tám phần mười là sẽ theo kịp.

Hiện tại ta cũng không rảnh rỗi bởi hắn chơi đùa, nhân gia vẫn đang chờ tin tốt từ nhóm hài tử ta mới có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch đấy.

“Phiêu Phiêu, ta vừa vặn nghe được hết nha.” Ngay khi nhân gia tâm tình đang lúc tốt, hồ ly chết tiệt bỗng nhiên quăng tới một câu như vậy, hơn nữa còn vô cùng mập mờ thổi khí ở bên tai ta.

Ta giật mình một cái nhìn hắn, dừng lại, nghe thấy được? Không đúng? Ta nói rất nhỏ đó, ngay cả Thái phó cũng không nghe thấy được, tên này lại chẳng biết ở nơi nào có thể nghe được?

“Phiêu Phiêu, có điều là người không cần lo lắng, ta sẽ không phá hư kế hoạch của người, yên tâm đi.” Hạ Hầu Du nhìn thấy sắc mặt ta không tốt, bỗng nhiên cười cười, lôi kéo tay của ta, rồi vỗ xuống đầu ta, dựa vào, hắn và lão ca hắn như nhau, đều coi ta thành trẻ con.

Nhưng mà, đúng nha, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, ta thế nào đã quên, Hoàng thượng đại nhân không phải là vì muốn cho người yêu đệ đệ của mình một môi trường hoà thuận mới muốn chinh các phi tử của hắn sao, chắc chắn, nói vậy trong lòng tiểu tử Hạ Hầu Du này cũng rất rõ ràng, dĩ nhiên không có khả năng phá hư kế hoạch của ta.

Vì vậy ta an tâm, thở phào nhẹ nhõm tiếp tục chạy về phía địa bàn của ta, Ừm, chuyện gì xảy ra, đây là đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2

Ta dừng bước, nhìn cảnh sắc xa lạ trước mặt, khoé miệng giắt giắt.

Ta.... Rõ ràng lại lạc đường!!

A a a a a, đều là tại tiền gây ra hoạ, không có việc gì sao lại tạo ra cái viện lớn như vậy làm gì nha, ta khóc.

Ngay khi ta đang rơi vào một mảnh hỗn độn, thân thể lại bị người ta bế lên, không cần phải hỏi, ta tuyệt đối là tiểu nhi tử hồ ly, ách, không thể không nói, là huynh đệ, bọn họ thật sự rất giống nhau, đều thích coi ta thành tiểu oa nhi mà ôm tới ôm lui, ta muốn kháng nghị, ta cũng không phải gối ôm....

Có điều là, tiểu nhi tử ôm ấp quá thoải mái, làm cho ta ở trong ngực hân mà bắt đầu buồn ngủ, đợi đến lúc tới được Phi Phụng Cung, ta đã choáng váng mà ngủ thiếp đi, nước miếng đã chảy đầy trong ngực hân.

Chẳng qua là cũng chính vì ta đang ngủ, thế nên không phát hiện được ánh mắt của tiểu nhi tử khi nhìn ta, cái này là....không giống bình thường nha!

”Thái thái thái....muộn, Du vương gia?” Ta là bị giọng cao quảng tám của Như Nguyệt gào to làm cho tỉnh ngủ, nếu không có việc gì làm thì việc duy nhất có thể làm là đi ngủ ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh thì thôi, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, kết quả là, buổi chiều rảnh rang không có việc buồn chán thì liền ngủ.

Ta miễn cưỡng đuổi người, vô cùng biếng nhác mở mắt nhìn Như Nguyệt sắc mặt tái nhợt lo lắng, kỳ quái, nha đầu này sao bỗng nhiên trở nên hoảng hốt như thế, ban ngày thì có thể có sự tình gì.

Chờ một chút, nàng ngoại trừ gọi mình, còn gọi.... Du vương gia? Hạ Hầu Du?

Ta đột nhiên mở to hai mắt nhìn, giống như cá chép nhảy dựng lên, quả nhiên ta thấy tiểu nhi tử Hạ Hầu Du giống như hồ ly biếng nhác đang hạnh phúc vô cùng nằm ở trên giường của ta mà ngủ say, từ từ thế ngủ của hân có thể nhìn ra được, mới vừa rồi chúng ta có bao nhiêu thân mật....

Bỗng nhiên trên mặt ta một trận nóng rần lên, trời ạ, rối loạn rối loạn, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Như Nguyệt lại kích động như thế, đến ta cũng kích động nha!

Ta vô cùng phiền muộn nhảy xuống giường, sau đó hung tợn đem chăn xốc lên, một tay nắm Hạ Hầu Du xốc lên, tiểu tử chết tiệt, ta bị người khác đánh thức, hân còn ngủ? Heo à!

Ta cũng không cho phép hân ngủ hạnh phúc như thế!

”Đứng lên đứng lên, Hạ Hầu Du, ngươi tại sao lại ở đây?” Ta hung tợn bức cung.

Hạ Hầu Du chóng mặt mở mắt, nhìn thấy ta thái độ thù địch hân phản ứng lại là ôm lấy ta sau đó hôn một cái ở trên mặt ta, ta lập tức hoá đá, hoàn toàn đã quên ta là đang ép hỏi đây....

Vừa vừa.... Tiểu nhi tử hân... Hôn ta?

Mà lúc này, nhà đột gặp mưa cả đêm, đại nhi tử đẩy cửa bước vào, rõ như ban ngày.... Bất gian tại giường....

Nhìn sắc mặt của nhi tử đen như mực, ta chỉ biết, lần này ta thực sự xong đời.

Cho nên, ta quyết định thật nhanh, một phen ném tiểu nhi tử ra, trực tiếp chống lại đại nhi tử, cười ngọt, dò đi lực chú ý của người nào đó, vờn tay ra nắm khuôn mặt của hân, cười híp mắt mở miệng, “Thân ái đại nhi tử, hôm nay tới tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?” Ô oa, ta van người, nghìn vạn lần đừng nên hỏi ta tại sao lại cùng giường chung gối với Hạ Hầu Du, ta cũng không nhớ rõ thế nào đột nhiên ngủ bây giờ nhìn người này đang ở trên giường của ta ngủ....

Thực sự, ta xin thề, mặc dù tiểu hồ ly lớn lên tướng mạo đường đường là một soái ca, nhân gia cũng muốn đem hân lừa gạt tới tay, thế nhưng, chỉ vào thân phận Thái Hậu, nhân gia tuyệt đối sẽ không làm xằng làm bậy.

Nhưng mà, thoát nhìn sắc mặt đại nhi tử tối đen, dường như không quá hay nha.

”Đoạn Phiêu Phiêu, người cổ động các con của ta cùng ta đối nghịch còn chưa tính, thậm chí ngay cả đệ đệ của ta đều lừa gạt lên giường? Ừ?” Ánh mắt băng sơn như vậy, khẩu khí băng đao như vậy, Ừm, quả nhiên gió thổi báo giông tố sắp đến, mà nhi tử hồ ly của ta vẫn còn nhắm mắt ngủ khò khò, hoàn toàn không thấy ta đang lâm vào nước sôi lửa bỏng....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hoàng hậu là dùng để mua chuộc

----- ngày ta xưng bá hậu cung đã đến, oa ha ha!

Tuy rằng Hạ Hầu Mạn và Hạ Hầu Bằng vì lão nương không có ở cùng một chỗ với bọn họ, có phúc cùng hưởng còn đối với ta rất có tình ý, có điều là lão nhân gia ta vẫn khư khư cố chấp như cũ, một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua cho Hoàng Hậu nương nương.

Cái này tất nhiên bởi vì nàng là Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, thống lĩnh hậu cung, đã có quá nhiều chuyện phiền muộn trong lòng, ta hà tất tìm phiền toái cho nàng? Hơn nữa, đây cũng là ta cho nàng một cái nhân tình, tuy rằng lúc trước nàng mặc kệ đám phi tử này tới tìm ra gây sự, nhưng mà ta đây đại nhân đại lượng, không tìm phiền toái cho nàng, không phải giảm bớt phiền toái cho nàng sao? Nhân gia gọi cái này là lấy ơn báo oán, tình huống cao thượng.

Ừm, đương nhiên ta còn có tâm tư khác.

“Thái Hậu, ngài tại sao muốn vào lúc này đi thăm hỏi Hoàng Hậu nương nương?” Dọc theo đường đi, tiếng nói của Như Nguyệt vô cùng huyền ảo, khản trương hề hề. Thật là, không phải là đi nhìn Hoàng Hậu thôi, mẹ chồng muốn nhìn con dâu một chút, tại sao cần nhiều lý do như vậy?

“Đừng dài dòng, hoặc là đi theo ta, hoặc là ta cho về Phi Phụng Cung để ngây ngô, bản cung đi một người cũng không hề gì.” Khí trời nóng quá nóng quá, nóng đến lão nhân gia tâm tình thật không tốt, tính tình rất dễ nổi giận, thế nhưng ở đây không có Ngưu Hoàng giải độc hoàn(*), càng thêm không có Vương Lão hỗ trợ làm hạ thấp hỏa khí xuống. Cho nên ta chỉ trừng mắt thật to về phía Như Nguyệt cái tên gia hỏa đang ỡm ẹo này.

*(tên một loại thuốc đông y chữa các chứng bốc hỏa)

“...” vừa mới bị la, Như Nguyệt rất ảm ức, vì vậy ngâm miệng, ta rốt cuộc cũng được an tĩnh. Nhưng là nha đầu kia hôm nay đến cùng là làm sao vậy, ta nói bình thường gây chuyện rắc rối cũng không thấy nàng khản trương quá như vậy, không phải là đi xem Hoàng Hậu sao, nàng làm cái gì vậy?

Có quý dị có quý dị, chẳng lẽ nha đầu kia bị mua chuộc sao? Là tâm phúc của Hoàng Hậu? Ừm, ta vuốt cằm, quyết định chờ gặp được Hoàng Hậu Thu Nhượng Thủy, trở về thực hành chính sách bức cung đối với Như Nguyệt.

Ngộ nhờ ta tin nữa ngày người lại là thân tín của người khác, ta đây có thể trực tiếp đi nhảy sông tự tử.

Một đường đi tới Lăng Tiêu Cung của Hoàng Hậu nương nương Thu Nhượng Thủy, một đám cung nữ vội vàng vàng quỳ xuống, bọn thái giám truyền tin sợ chết khiếp, chỉ chốc lát sau, Hoàng Hậu nương nương đoan trang đứng đắn ra sân.

Tự nhiên đi tới bên cạnh ta, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, sau đó đón ta vào.

Ta nhìn nàng, nói thật, vị Hoàng Hậu này ta thấy rất vừa mắt, tuy rằng cũng không có ít tâm tư, thế nhưng so với đám phi tử kia có tiêu chuẩn hơn nhiều, hoàn cảnh quyết định tính cách, tính cách quyết định số phận, lời này thật sự có lẽ chính xác. Tể tướng Thu Văn Hách bồi dưỡng ra được nữ nhi, quả nhiên là không giống người thường, khí độ bất phàm đó.

Không biết thế nào, nhìn nàng, ta chợt nhớ tới Đoạn Phiêu Phiêu, mà hiện tại chính là ta, phụ mẫu ta, nếu biết ta ở trong cung gặp những tình huống này sao? Nếu như biết, bọn họ có phải rất gấp hay không? Thế nhưng vì sao lâu như vậy, bọn họ chưa từng tới thăm ta, là tại sao vậy?

Đột nhiên, có một loại tình cảm nhu tình nhưng lại không giải thích cứ xông vào trong lòng ta, dẫn tới tâm tình của ta có một tia phập phồng, hầu như là thất thần.

“Thái Hậu, Thái Hậu...” Thu Nhượng Thủy gọi tên ta hai lần, ta mới hồi phục tinh thần lại, nhìn nàng, ta nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn Như Nguyệt phất tay một cái, Như Nguyệt nhìn ta liếc mắt, lại thận trọng nhìn Thu Nhượng Thủy liếc mắt, sau đó lui ra ngoài.

Thu Nhượng Thủy thấy thế, hơi nhíu mày một tí, sau đó mệnh lệnh cho cung nữ cũng lui ra ngoài, ta cười cười hài lòng, nữ nhân này quả nhiên thông minh, hơn nữa còn thẳng thắn, ta cũng không thích quanh co cùng người nói chuyện, suy nghĩ gọn gàng dứt khoát, đó là tốt nhất.

Ta đứng lên, từ từ vòng quanh dọc theo hoa viên Lăng Tiêu Cung, Thu Nhượng Thủy ở sau lưng ta, không nói một lời, ta đi tới ngôi đình nho nhỏ giữa hồ thì ngừng lại, vị trí nơi này thật không sai, chỉ có một con đường đi tới, không có bất kỳ vật che chắn, vô luận có ai tới gần đều nhìn thấy được ngay, hơn nữa, chỗ khoảng cách bên bờ khá xa, nói gì đi nữa vẫn rất an toàn, quả thực chính là nơi đảm bảo cơ mật hoàn mỹ mà, hơn nữa tới gần hồ nước, có gió hồ thổi đến, cũng tương đối mát mẻ, thực sự rất thoải mái.

Vì vậy ta thích ý đi vào, đặt mông ngồi xuống, ý bảo Thu Nhượng Thủy ngồi xuống.

Mặc dù trên danh nghĩa ta là Thái Hậu nàng là Hoàng Hậu, nhưng luận tuổi tác, người vẫn là lớn hơn ta trên vài tuổi đó, nhân gia còn hiểu được kính trọng lão nhân....

”Ngồi đi Hoàng Hậu.” Ta nghiêng đầu cười ngọt, “Không cần câu nệ, ta hôm nay đến không phải là khởi binh vấn tội.”

”Coi như Thái Hậu là tới khởi binh vấn tội, Nhưộc Thủy cũng không cảm thấy kỳ quái.” Thu Nhưộc Thủy biểu tình nhàn nhạt, nhìn ta, rất bình tĩnh, rõ ràng nàng thật không ngờ ta thẳng thắn như vậy, thế nhưng nàng cũng đủ thẳng thắn, ta cũng không có chứng cứ là nàng giật dây, nàng nhanh như vậy tính toán cúi đầu nhận tội cái gì.

Ta cười như không cười nhìn nàng, Ừm, thật không biết nữ nhân này ngu ngốc hay là thông minh nữa, ta lắc đầu, miễn cưỡng tựa được ở trên bàn đá, ngón tay tùy tiện xoay tròn, “Có đúng không? Nói như vậy, ngươi là rất hiểu rõ mình làm cái gì? Ách, Thu Nhưộc Thủy, như thế nào, các nàng ngu ngốc còn chưa tính, ngươi cũng thật sự dần như vậy sao? Ta và Hạ Hầu Dận, ngươi đứng nói với ta, ngươi cũng cho là chúng ta còn có thể ở cùng một chỗ?”

Ừm, năm đó Hoàng Hậu là người biết rõ đoạn tình cảm kia, cũng là do Đoạn Phiêu Phiêu hủy hôn nên nàng là người được lợi, gạt nàng cũng không có ý gì, cho nên ta đi thẳng vào vấn đề.

”Đoạn Phiêu Phiêu, các nàng không biết người còn có thể không biết rõ sao? Nói thật đi, ta rất bội phục ngươi, trước đây người lại có thể dễ dàng buông tha như vậy, lại nói tiếp, ta phải cảm tạ ngươi, nếu như không phải người buông tha, ta sẽ không trở thành Thái tử phi, cũng sẽ không trở thành Hoàng Hậu, thế nhưng chính là bởi vì hiểu rõ trước đây các người có khoảng thời gian đó, ta mới không có cách nào tin tưởng người, Đoạn Phiêu Phiêu, người muốn nói người không thích Hoàng Thượng, đánh chết ta cũng không tin.” Thu Nhưộc Thủy nhìn thẳng vào mắt ta, lạnh lùng nói.

”Vậy đánh chết ngươi là khỏe.” Ta bĩu môi, lại là một người ngu ngốc, ừm, nhưng mà cũng khó trách, niên đại này nữ nhân nào chẳng lấy phu là trời, huống chi lão công của Thu Nhưộc Thủy là thiên tử đấy, cho nên cũng không thể trách nàng được, nhưng là, ta chịu không được những nữ nhân như vậy, “Thật ngu ngốc, nếu như ta đối với hấn còn chút ý nghĩ, lúc đó làm gì lựa chọn trở thành Hoàng Hậu của Tiên Đế, như vậy ngươi cho rằng, ta và hấn còn có khả năng sao?”

”Chỉ cần Hoàng thượng muốn, có cái gì không có khả năng?” Thu Nhưộc Thủy thông thả thờ dài, “Nếu như người không thích, người sẽ không âm thầm thiết kế chinh đám phi tử Hoàng thượng sủng ái kia, nếu như Hoàng thượng không quân tâm người, cũng sẽ không bởi vì trước kia đám phi tử đó gây bất lợi cho người mà cho các nàng chịu khổ, mặc dù để tránh nghi ngờ, Hoàng thượng rất ít nhìn người, thế nhưng, vì người, Hoàng thượng gần như có thời gian nửa năm không tiến vào tẩm cung của Đức phi, Minh Phi, Mật phi, Uyển phi, nếu không phải vì vậy, lần kia, các nàng...”

”Ta biết!” ta cắt đứt lời Thu Nhưộc Thủy, thật sự chịu không nổi diễn xuất tình cảm đau khổ như vậy, “Cá nhân mỗi người đều có hạnh phúc và duyên phận, các nàng đối với ta có lòng dạ bất chính, ta chinh các nàng, rất công bằng, con người của ta chính là như thế, sẽ không bỏ qua bất kì một ai gây bất lợi cho người của ta, nhưng mà Thu Nhưộc Thủy, ngươi cũng cho ta minh bạch một chút, lần này ta không chinh ngươi, không phải bởi vì ta không biết gì, ta không có ngốc đến nỗi không biết lần trước là do ngươi trợ giúp, nếu không dựa vào danh xưng Hoàng hậu là ngươi, ngươi không đồng ý, các nàng cơ bản sẽ không làm càn như vậy, chỉ là ngươi thật không ngờ ta sẽ chinh hết các nàng như vậy. Thế nhưng ngươi hãy cứ cảm tạ ta, như thế, các nàng đã không còn rảnh đi quan tâm tranh giành tình cảm, ngươi cũng vui vẻ thanh tĩnh.” Ta hôm nay không phải là tới nghe nàng ai oán, nhân gia đến là khiến cho nàng mạng ân, thu mua nhân tâm, cộng thêm mục đích hợp tác đạt được.

Nàng là Hoàng Hậu, người đứng đầu trong hậu cung, thu mua nàng, với ta có lợi thật to!

“....” Thu Nhưộc Thủy nhìn ta, vẻ mặt có chút ai oán, nhưng không nói thêm gì, đối với lời của ta, nàng cũng chỉ có thể cam chịu, bởi vì ta không nói sai, lần này, nàng là mang ân của ta.

”Ta thừa nhận, ta là đồ kị người, trong lòng Hoàng thượng, người là tồn tại thế nào, tâm tư chúng ta hiểu hết, người cũng không cần nhấn mạnh cùng ta, người nói không thích hấn, hừ, ta cũng sẽ không tin tưởng. Có điều là người nói không sai, người không phải cái loại nữ nhân cầm lên được không bỏ xuống được, người điên rồi, cho nên, ta tuy rằng không thích người, cũng không ghét người, và người như vậy coi như làm đối thủ, trái lại càng vui vẻ. Nhưng mà, người hôm nay tới, chính là vì nhấn mạnh ta thừa nhận tình cảm của người sao?” Thu Nhưộc Thủy tựa hồ có chút tức giận, hơn hết còn rất có cá tính.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29-2

“Đương nhiên không có buồn chán như thế, ngươi cho là trời nóng như vậy ta đến chỉ nói cho ngươi cái này, ta là ăn no không có việc gì làm chắc?” Ta liếc nàng một cái, “Ta tha cho ngươi một mạng, không phải là vì cái khác, mà là để cho ngươi biết, ta không có ý định cùng ngươi làm đối thủ, vô luận là địa vị cũng được, hay là vì Hạ Hầu Dận cũng được, ta cũng không muốn cùng ngươi cướp cái gì, hôm nay ngươi là Hoàng Hậu, chỉ cần tự mình nắm hấn chắc chắn, ngày mai hấn vẫn là của ngươi, vĩnh viễn là vậy, người sẽ cùng ngươi tranh đoạt gì gì đó, cũng sẽ không là ta, ta, chí nguyện không ở chỗ này, mà hy vọng, ngươi sau này không có việc gì chớ có gây phiền toái cho ta, làm phiền kế hoạch của ta.”

Đây mới là mục đích của nhân gia.

”Người...”

”Ta đây nghiêm túc, mặc kệ từng như thế nào, nhưng dù sao mọi thứ đã qua, biết đâu ta còn thích Dận, hấn có lẽ không cách nào không thích ta, mà

mấy ngày nay, hần giống như trước quán quít lấy ta, cho người khủng hoảng, thế nhưng người đừng quên, có lúc, thân phận là thứ ràng buộc tốt nhất, tuy rằng hần trời không sợ đất không sợ, thế nhưng hần không thể không sợ miệng người trong thiên hạ, bất kể ý nghĩ của ta, cho nên chỉ cần người không đi ép buộc hần, miễn là cho hần thời gian, hần sẽ từ từ nghĩ thông suốt việc này, hần rất thông minh, hần biết nắm chắc cái gì, bằng không lúc đó hần tại sao lại đồng ý cưới người, vì sao không bức bách ta vào cung? Người suy nghĩ thật kỹ, ta và hần quan hệ tốt hay không tốt, cũng không quan trọng, điều quan trọng là, ta đối với người không có uy hiếp, đối với người có uy hiếp, là đám phi tử, là những hoàng tử kia!”

“Coi như là như vậy, vậy thì thế nào?” Thu Nhược Thủy nhìn ta, nhàn nhạt mở miệng, “Người nam nhân ta yêu vốn là yêu người, lý do như vậy không đáng để ta đối địch với người sao?”

“A, người xem một nữ nhân không thể nào cùng người cướp lão công làm địch nhân, vậy người là ngu ngốc, đối với người mà nói, hần không tốt với người sao? Không thể nào, Mật phi Uyển phi kia bề ngoài không còn trẻ tuổi, người nào không có bối cảnh không có người đứng sau? Hải tử Mẫn phi Đức phi người nào không đủ uy hiếp? Các nàng ở bên tai Hạ Hầu Dận thôi gió sẽ ít? Thế nhưng vì sao người vẫn ngồi ở ghế Hoàng Hậu vững vàng, cũng bởi vì trong lòng Hạ Hầu Dận rất rõ ràng thái độ làm người của người, rất rõ ràng người là một người có thể để cho hần yên tâm, cho nên hần mới có thể lập Thái tử sớm như vậy, đó là bởi vì hần tin tưởng người có thể bồi dưỡng được một Hoàng đế tương lai, tín nhiệm và tình cảm như vậy còn chưa đủ?” Ta cười nhạt người nữ nhân này, cũng là rất có lòng tham mà.

Thu Nhược Thủy không nói lời nào, nàng nhìn ta, bỗng nhiên thở dài thật dài, “Đoạn Phiêu Phiêu, người... Thực sự không ngu ngốc?”

Dựa vào, bản tiểu thư đương nhiên không ngu ngốc.

Ta khó chịu nhìn nàng liếc mắt, tiếp tục, “Cho nên, không có việc gì phải biết dừng nhé, đừng đi đối ngược hần, và người không có uy hiếp cũng phải vắng mặt, bằng không ta sẽ phản kích, ta chưa bao giờ là thiện nam tín nữ, có điều là, Thu Nhược Thủy, ta vẫn là câu nói kia, ta không muốn cùng người làm đối thủ, ta chỉ nghĩ hợp tác với người.”

“Hợp tác?” Thu Nhược Thủy mờ mịt nhìn ta.

“Không sai, hợp tác.” Ta gật đầu, cười híp mắt nhìn nàng, “Yên tâm đi, ta sẽ không để người giúp ta đi giết người phóng hỏa, loại chuyện này ta không có hứng thú, ta cần người, nhưng mà lần sau người không cần tiếp tục ngầm đồng ý gì đó, nên lấy thân phận của người mà làm việc, thỉnh cầu cũng làm xong, đừng cho người nào không có mắt chạy đến địa bàn của ta để bị ta chinh, bản tiểu thư không có thời gian rảnh.”

“A, các nàng hiện tại ai còn dám chọc giận người? Vậy còn người, mục đích là cái gì? Nếu như ta làm như vậy, vậy lấy được cái gì?”

“Rất đơn giản, các nàng tuy rằng bị ta chinh như vậy, thế nhưng nói không chừng trong lòng còn có rất nhiều mưu ma chước quỷ, đối với người hiện tại không có thời gian đi quản bọn họ, ta có suy nghĩ chuyện ta cần làm, mà ta một khi thành công, có thể giải trừ tai họa ngầm trong lòng của người.” Ta hào phóng cười, khê mở môi, “Ta muốn xuất cung.”

“Người muốn xuất cung?” Thu Nhược Thủy nhanh đứng lên, nhìn ta, không dám tin tưởng.

“Đúng, ta muốn xuất cung.” Ta cũng đứng lên, nhìn thẳng mắt của nàng, “Chẳng phải đi ra ngoài hóng mát nghỉ hè, cũng không phải đi cầu thần bái Phật, mà là đi không trở lại, cho nên, cơ hội như vậy ta không thể trông cậy vào Hạ Hầu Dận có thể làm ra cho ta, ta thậm chí không thể cho hần biết, bằng không, ta cũng không biết ta có thể hay không ra đi, nhưng mà, nếu như là lời của người, Đoạn Phiêu Phiêu, ta nếu như có thể ra cung, vĩnh viễn sẽ không trở lại, coi như là hoàn thành đáp án trong lòng của người nhé. Cho nên, ta theo như nhu cầu của người, người không có đạo lý không hợp tác với ta.”

“Hợp tác?” Thu Nhược Thủy hiển nhiên không ngờ mục đích của ta lại là như vậy, nhất thời có chút chưa tính hồn lại, hơn nữa ngày, nàng rút cuộc tỉnh táo lại, nhìn ta cười nhạt, “Nếu như Hoàng thượng phát hiện là ta cho người ta cung, ta đây chẳng phải là xong rồi sao?”

“Ha ha, cho nên, người chỉ cần không cho những nữ nhân kia đến gây sự với ta, biểu hiện một mặt thoải mái liền ok, những thứ khác ta sẽ nghĩ biện pháp, không cần làm phiền người, vì vậy sau khi chuyện thành công vô luận như thế nào tra cũng không tra được trên người của người, người phải làm, chỉ cần quản những nữ nhân kia, không nên tự dưng đến gây phiền toái cho ta, phá hư kế hoạch của ta.”

“Vì sao người cần làm như vậy, lẽ nào người không thích Hoàng thượng hay sao?”

“Đoạn Phiêu Phiêu đã từng thương hần, nhưng bây giờ Đoạn Phiêu Phiêu, yêu nhất chính là tự do.” Ta nhìn Thu Nhược Thủy bình tĩnh mỉm cười, không chút nào trốn tránh.

Ta nói không sai, Đoạn Phiêu Phiêu yêu Hạ Hầu Dận đã chết, hôm nay ta, chẳng qua là đối với Hạ Hầu Dận thì Tần Phiêu Phiêu chỉ có cảm giác dễ nhìn như người xa lạ mà thôi.

Mà ta đây, tuy rằng có thể cảm giác được Hạ Hầu Dận đối với Đoạn Phiêu Phiêu đó hao tổn sức lực tình cảm, cảm giác được trong mắt hần lưu động tình cảm mập mờ, thế nhưng ta đối với một nam nhân đã có thể nhai cả sành đường là không có hứng thú.

Nhân gia xuyên qua cũng không phải là cùng một đám nữ nhân tranh đoạt một nam nhân đến cùng!!

“Phải không?”

“Đúng!” Đối mặt với nghi vấn của Thu Nhược Thủy, ta đơn giản đáp không hề chần chừ.

”Như vậy.... vui mừng hợp tác.” Thu Nhược Thủy khoe miệng quỳnh rũ, đưa tay ra.

Ta cũng cười, cầm tay của Thu Nhược Thủy.

Tốt, hậu cung, bị ta xưng bá, từ nay về sau, nhân gia ở đây đúng là có thể lực đen tối lớn nhất!

Ha hả quả thật sinh động!

Ta cười híp mắt rồi đi Lăng Tiêu Cung, căn bản không lo lắng Thu Nhược Thủy sẽ đổi ý, nàng thích Hạ Hầu Dận, như vậy thì nhất định khát vọng ta rời đi, chỉ cần ta ở chỗ này, đối với nàng mà nói chính là đứng ngồi không yên, chỉ cần ta đi, sẽ lại không liên lụy nàng, nàng sao lại không làm? Hiện tại giúp ta quản lý tốt đám phi tử kia, một là để tạo uy tín, hai là không để cho ta phiền, Hạ Hầu Dận cũng sẽ cảm kích nàng, có sao mà không làm?

Ừm, ta quả nhiên thông minh.

Được rồi, Như Nguyệt đi đâu rồi?

Ta nhìn chung quanh một chút, thẳng đến đi ra khỏi Lăng Tiêu Cung, cũng không thấy Như Nguyệt.

Nha đầu kia, lẽ nào lại vụng trộm tìm linh lang, a a a a, chẳng lẽ nói, người tình của Như Nguyệt ở trong Lăng Tiêu Cung là một tiểu thái giám? Sắc mặt ta đột nhiên đại biến, tâm tình phập phồng, không phải đâu, tên nha đầu ngu ngốc này, dần như vậy sao?

”Như Nguyệt, người đi tới chỗ chết tiết nào?” Nhân gia đầy sốt ruột, lập tức rống lên..

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Người trong lòng như nguyệt

---- a a a, soái ca oai hùng, Như Nguyệt vì sao người lại có thể....

”Thái hậu, nô tỳ ở đây!” Ngay lúc ta phát điên, tiểu cô nương Như Nguyệt rớt cuộc xuất hiện, khuôn mặt mộ bộ ửng đỏ, đáng vẻ vô cùng tư xuân, ta liếc nhìn nàng một cái, tâm tình hết sức khó chịu.

Nhân gia ta, Hoàng thái hậu tôn quý SAMA*, hôm nay còn đang giãy dụa vấn đề tính toán xuất cung, nàng đi vào lại có thể bắt đầu tư xuân? Khó chịu, cực độ khó chịu, ta chân mệnh thiên tử còn không biết ở trong góc nào, nàng thì đã có người trong lòng, ô oa, nhân gia đồ kị mà.

(*) SAMA: ai xem anime thì biết nhé.... từ này ý chỉ cách gọi người mình kính trọng... có thân phận to lớn...như từ Dono ý.... 2 từ này cùng nghĩa nhưng mà tùy theo trường hợp mà dùng Sama hoặc Dono để gọi người mình kính trọng ^.^

”Vừa rồi làm cái gì đó? Nhìn như thế nào xuân ý dào dạt?” Ta chưa chút mở miệng, đáng ghét, sẽ không thật là tiểu thái giám nào nhé, nếu thật sự là vậy, ta sẽ ném tên thái giám hỗn đản này vào bắc cực để đi boi mùa đông..

”Nô tỳ...” Mặt Như Nguyệt càng đỏ hơn, lấm lét nhìn trái phải một chút, sau đó lúi cúi chạy.

Ta chau mày không kịp đề phòng, bị nàng lôi kéo, cả người nghiêng nghiêng, thật vất vả cước bộ mới vững vàng, theo nàng chạy, nha đầu kia, thần bí hề hề làm gì nha?

”Ta vừa mới nhìn thấy hần, hần thực sự đã trở về, ta....” Như Nguyệt kích động không kiềm chế được, mà ta bắt đầu vạn phần hồ đồ, nha đầu kia nhìn trúng người tình, rốt cuộc là ai nha?

”Hần là ai vậy?” Ta nghe thấy được hơi thở của bát quái. Ừm, xem ra người đàn ông này không phải người trong cung, ta thờ phào nhẹ nhõm, không phải tên thái giám là tốt rồi..

”Hần...” Mặt của Như Nguyệt đỏ bừng, vừa nhắc tới hần, mà mặt bắt đầu đỏ, một câu nói cũng không nói ra được, ta thờ dài, ai ai ai, xem ra dường như không thể trông cậy vào bản thân Như Nguyệt thành thật khai báo, quên đi, chờ ta tự mình đi xem xét.

Có điều là, ở đây chẳng phải ngự thư phòng sao? Địa bàn Hạ Hầu Dận, Như Nguyệt điên rồi, không có việc gì chạy tới đây?

”Như Nguyệt, làm sao dẫn ta tới đây?” Ta nghi ngờ hỏi.

Trông mặt Như Nguyệt đã triệt để không còn thuộc về nàng, chỉ thấy nàng ngẩng ngốc nhìn ngự thư phòng, hình dạng một bộ hận không thể vọt vào, ta nhìn vô cùng đau đầu. Đầu năm nay nữ hài tử nổi lên tư xuân, trạng thái so với bu hần 90 không kém mà, thật có tiềm chất nữ hiện đại.

”Hắn, Hoàng thượng vừa mang theo hắn đi tới nơi này.” Biểu tình Như Nguyệt một bộ hận không thể bay vào.

”Phải không? Hắn rốt cuộc là ai? Ta nói Như Nguyệt, người nha có đúng hay không không có suy nghĩ? Đến bây giờ còn không chịu nói hắn là ai? Ta nổi giận! Nếu người không nói kiếp này cũng đừng mơ ra khỏi cung. Nổi giận nổi giận, nha đầu chết tiết kia, lại còn gạt ta.

”Thái hậu không nên nha, người ta chỉ muốn làm tân nương Đồng đại ca.” Như Nguyệt lập tức nhảy dựng lên, nhìn về phía ta kêu rên, “Ta nói, ta nói, hắn là uy Vũ tướng quân Đồng Lăng Văn quanh năm trấn thủ biên quan, biểu ca Hoàng hậu nương nương, cũng là nô tỳ....”

“...” Ta trừng mắt nhìn Như Nguyệt nói không ra lời, giọt giọt mồ hôi, thảo nào nha đầu chết tiết kia nghe thấy Hoàng Hậu chân liền mềm, nguyên lai nàng coi trọng biểu ca người ta, um, xem ra nha đầu kia ánh mắt rất cao. Thế nhưng người ta là một tướng quân, rất là quyền cao chức trọng, có thể nhìn đến tiểu nha đầu này sao?

Ta có loại dự cảm không tốt, quạ đen trên đầu bay như mũi tên.

”Thái hậu, ta và Đồng đại ca từ nhỏ đã quen biết, hai nhà chúng ta là thế giao, khi còn bé, cha ta và cha hắn có ước định qua, chờ chúng ta trưởng thành, phải ở chung với nhau, thế nhưng...” Như Nguyệt nhẹ nhàng uyển chuyển nói đến chuyện cũ của bọn họ, càng nói vành mắt càng đỏ, ta càng nghe càng thờ dài.

Như Nguyệt đã nói việc này, về mặt cử chỉ tự nhiên đứng đắn, tâm tư làm việc nghiêm cẩn không sơ xuất qua loa, không giống như là cung nữ thông thường, nguyên lai, còn là một tiểu thư quan gia.

”Cha người chức quan gì? Trước đây, người làm sao vào cung làm tỳ nữ? Là ta làm, đúng không?” Có thể cùng Uy Vũ tướng quân làm thân thích, ngầm lại cũng không phải người thường.

”Cha nô tỳ là Công bộ thị lang Mạc Thiên Ân.” Như Nguyệt rất cung kính đáp lời ta, mà ta nghe thấy đáp án này, ta thấy càng thêm trở ngại, nữ nhi Công bộ thị lang, nói như thế nào cũng có thể làm một phi tử nhỏ, kết quả là đảm đương chức thị nữ? Đây... Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Như Nguyệt từ nhỏ đã đính hôn, như vậy lấy thái độ làm người của Hạ Hầu Dận, không thể nào xử một cô gái, huống chi, theo Như Nguyệt nói như vậy, cái tên được nàng xưng là Đồng đại ca chính là rất được coi trọng, quanh năm trấn thủ biên quan, mặc dù là một chuyện khổ sai, nhưng lại là vị trí cực kỳ trọng yếu, nếu như chẳng phải Hạ Hầu Dận tín nhiệm hắn, thế nào cũng sẽ không an bài một vị trí như vậy cho nhà người ta.

Loại địa phương này, an bài chỉ có thể là người thân tín.

Như vậy Như Nguyệt, chuyện gì xảy ra?

”Là ta sao?” Ta nhếch mày.

Như Nguyệt rụt rè nhìn ta, sau đó hoàn toàn gật đầu.

Trong lòng của ta rất là cảm thụ, nghĩ đến trước đây bởi vì ta mà phá hủy một nhân duyên, trong lòng liền có chút không thoải mái, tuy rằng đây không phải là việc ta làm, nhưng mà bây giờ, ta chính là Đoạn Phiêu Phiêu nha.

”Nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì?” Ta nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt nhìn về phía ngự thư phòng, tưởng tượng thấy vị Uy Vũ tướng quân kia ở trong đó, chỉ sợ hắn cũng là hận chết ta.

”Năm ấy, hậu cung tuyển tú nữa, ta cũng đến tuổi, thế nhưng ta và Đồng đại ca... cha Đồng đại ca liền van xin tể tướng đại nhân, xin Hoàng hậu biện hộ cho chúng ta, Hoàng thượng lúc này đồng ý, cũng đáp ứng chủ hôn cho chúng ta, chính là, Hoàng thượng khen ta ôn nhu nhã nhặn trầm tĩnh, thế nhưng mà Thái hậu...” Nói đến đây, Như Nguyệt nhìn ta liếc mắt, không có tiếp tục nói hết.

”Không cần nói, ta hiểu được.” Ta phát tay một cái, tâm phiền ý loạn, thảo nào Thu Nhược Thủy không tin ta đối với Hạ Hầu Dận không có tâm tư kia. Cảnh tượng lúc đó tám phần mười là Thu Nhược Thủy mang theo Như Nguyệt đi mời Hạ Hầu Dận thành toàn, mà Hạ Hầu Dận là đang cùng Đoạn Phiêu Phiêu chung một chỗ, Hạ Hầu Dận trong lúc vô ý khen Như Nguyệt một câu, mà Đoạn Phiêu Phiêu này lại ghen, vì vậy tìm một lý do tịch mịch liền đưa Như Nguyệt tiến cung, phá hủy một chuyện tốt...

”Như Nguyệt, ta có lỗi với người.” Ta thờ dài, đi lên vỗ vỗ vai Như Nguyệt, sau đó đi về phía ngự thư phòng, bọn họ đều đã ở đây, như vậy đúng lúc, vốn còn muốn lưu Như Nguyệt thời gian nhiều chút, thế nhưng hiện tại xem ra quên đi còn phải thành toàn cho hai người kia sớm một chút, tránh cho ta làm bậy quá nhiều, không tới kiếp sau bị báo ứng, kiếp này liền không tìm được một nam nhân tốt.

Thà rằng hủy đi mười ngàn năm, không hủy đi một cuộc hôn nhân nào.

”Thái hậu, người đây là muốn?” Ước chừng mới vừa đi được hai bước, Như Nguyệt kéo ta lại, biểu tình cấp thiết.

Ta dừng lại, hướng nàng cười cười, than nhỏ, “Đứa ngốc, đương nhiên là dẫn người đi gặp hắn một chút, lâu như vậy không thấy, tự nhiên sẽ rất có nhiều lời muốn nói đi, hắn tiến cung, không nghĩ bất ngờ gặp người, đi xem hắn chút nhé, về phần chuyện của các người, vốn ta có dự định chờ thêm đoạn thời gian, nhưng hiện tại xem ra, con gái lớn không dùng được nữa, sớm một chút thành toàn cho các người cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30-2

Nói xong, ta đẩy cửa lớn ngự thư phòng, không để ý tiểu thái giám đang ngăn cản mà bước vào.

Hạ Hầu Dận đang ở bên trong, còn có một nam nhân vô cùng oai hùng, cao lớn và rắn rỏi, tuổi trẻ anh tuấn, mang theo một loại hương vị nam nhi biên quan đặc biệt hào sảng, không cần hỏi, người kia nhất định chính là Uy Vũ tướng quân.

Lại suy nghĩ một chút về Như Nguyệt, thấy thế nào bọn họ cũng là một đôi bích nhân xinh đẹp.

”Phiêu Phiêu?” Nhìn ta tiến vào, Hạ Hầu Dận hiển nhiên lấy làm kinh hãi, thốt ra tên gọi của ta, nhưng mà lập tức ý thức được có người ở đây, lập tức đổi giọng, “Mẫu hậu đến nơi đây có việc?”

”Đúng vậy, nghe nói Đồng tướng quân hồi kinh, cho nên cố ý tới.” Ta mỉm cười gật đầu, đi tới bên cạnh Hạ Hầu Dận, sau đó lôi kéo Như Nguyệt đến, “Hoàng thượng và Đồng tướng quân, thảo luận không sai biệt lắm?” Ta mới không có hứng thú đi tìm hiểu chuyện quốc gia đại sự đâu, loại chuyện tình phức tạp này để cho bản thân nam nhân bọn họ tự chơi đi, không thú vị lại phức tạp, cũng chỉ có nam nhân ngu ngốc tự cho là đúng mới thích, còn lo lắng nữ nhân sẽ tham chính.

”Đã thảo luận không sai biệt lắm, thế nào, Mẫu hậu tìm Lăng Văn có chuyện gì không?” Thì ra, Đồng đại ca là Đồng Lăng Văn.

”Đương nhiên có chuyện, Đồng tướng quân tuổi tác đã không còn nhỏ, Như Nguyệt nhà ta thanh xuân cũng không đợi người, thật vất vả chờ được Đồng tướng quân về, tự nhiên cũng nên để cho vợ chồng son bọn họ gặp mặt, nói chuyện tương lai, Hoàng thượng nghĩ thế nào?” Ta cười híp mắt kéo kéo cánh tay Như Nguyệt, sau đó quét mắt về phía Đồng Lăng Văn, lần nữa ta nhìn lại đại nhi tử.

Xem ta cỡ nào thiện lương, tới ở đây thời gian mới có vài ngày, lại giúp hắn thực thi quy chế giáo dục phổ cập cho hậu cung, lại giúp tâm phúc của hắn giải quyết hôn nhân đại sự, ta thật sự là quá vĩ đại, quá thần kỳ!

Ừm, nhưng mà mấy người này có hay không quá không nề tình?

Hạ Hầu Dận vẻ mặt không thể tin được nhìn ta, Như Nguyệt run lấy bả vai nhìn ta, mà Đồng Lăng Văn thì đáng ghét hơn, trực tiếp cho ta một ánh mắt lạnh buốt....

Thật là thật là, trước là ta chia rẽ bọn họ không sai, nhưng bây giờ ta nghĩ thành toàn cho bọn họ không được sao? Tuy rằng ta rất không tình nguyện, thế nhưng đừng nghĩ ta ích kỷ như vậy có được không?

Hừ, nếu đã không cảm kích, ta đây thực sự mặc kệ, đáng ghét đáng ghét!

Càng nghĩ càng giận, ta liền muốn nhắc chân đi ra ngoài, mặc kệ bọn họ, không muốn cùng một chỗ sẽ không cùng một chỗ, làm cái gì khiến cho tội lỗi đều là của ta vậy, nổi giận.

Nhưng là đúng lúc này, Hạ Hầu Dận một phen kéo ta lại, mặt không đổi sắc hướng Đồng Lăng Văn cười cười, “Đúng thật, là trầm sơ sót, hơn nữa là Mẫu hậu nghĩ chu đáo, Lăng Văn, hôm nay người liền dẫn Như Nguyệt đi ra ngoài một chút đi, thuận tiện nhìn một chút cha mẹ của người còn có Như Nguyệt cũng thật lâu chưa có trở về nhà, Lăng Văn mấy ngày nay ở kinh thành, người cũng đừng hồi cung vội, trở về thương lượng hôn sự tốt một chút, rồi định ngày, chỉ là Lăng Văn còn phải quay về biên quan, cho nên, trở lại người vẫn là phải hồi cung, dựa theo quy củ trong cung, cho người sau này có thể tự do ra vào, đến lúc đó, trăm và Mẫu hậu sẽ chuẩn bị cho các người một phần quà cưới.”

”Nô tỳ cảm ơn Hoàng thượng, Thái hậu.” Như Nguyệt vành mắt đỏ lên, nhìn Đồng Lăng Văn, kích động không kiềm chế được, lúc này quỳ xuống tạ ân.

Mà tiểu tử Đồng Lăng Văn này nhìn ra được cũng rất kích động, hẳn là vừa nãy khi ta nói hắn nghĩ là đùa hắn, căn bản không tin, lúc này Hạ Hầu Dận mở miệng hắn mới tin, lập tức tạ ân.

Ừm, nhân gia không phải là lần trước chia rẽ bọn họ một lần thôi sao, làm gì tính toán chi li như thế, đáng ghét. Có điều là khi thấy hắn đối với Như Nguyệt có tình cảm rất thật lòng, được rồi ta liền hào phóng tha thứ cho hắn. Dù sao nữ tử báo thù, mười năm không muộn mà, đến lúc đó tặng một chút được vật không mất tiền, để cho hắn đem tân hôn không giương... Oa ha ha, ý kiến hay!

”Vậy các người đi xuống đi, Lăng Văn, trước khi rời cung lại tiến cung một lần, trăm còn có việc muốn nói với người.” Nói xong, Hạ Hầu Dận vung tay lên, liền đuổi người rồi.

Kết quả là, trong ngự thư phòng chỉ còn lại hai chúng ta.

Bầu không khí, bắt đầu dâng lên mập mờ.

Nhưng là ta hôm nay tâm tình tương đối gió nổi mây phun, không có tâm tư chú ý vấn đề tâm tình của đại nhi tử.

”Thế nào hôm nay lại tới nơi này? Đừng nói người thực sự muốn thành toàn cho bọn họ?”

”Đương nhiên là thật tình muốn thành toàn nha, mặc dù có điểm luyến tiếc Như Nguyệt, hiện tại ta ở chỗ này, chỉ có Như Nguyệt là quen thuộc, ta gả nàng đi đương nhiên khó chịu, thế nhưng nàng cũng không còn nhỏ, dù sao cũng phải gả, Đồng Lăng Văn này thoát nhìn là một nam nhân rất tốt, hiểu được đối với nàng tốt, ta đây vì sao không thành toàn?” Ta phiền muộn, nhân gia làm chút chuyện tốt không được sao?

”Thực sự?” Đại nhi tử căn bản không tin ta, ta tức giận tròn mắt nhìn hắn, đáng ghét, không nên hoài nghi uy tín của nhân gia!

”Nói nhảm, người cảm thấy ta có cái tâm tình đến đùa hôn nhân đại sự của người ta sao?” Ta tâm tình không tốt, khẩu khí càng không tốt.

”Khó nói nha, trước đây không phải là người nhìn không vừa mắt sao?” Hạ Hầu Dận buông tay than thở, nhắc nhở ta đã từng làm ác.

”Hạ Hầu Dận, người nghe rõ cho ta!” Nghe hắn vừa nói như thế, ta chẳng biết con tức nào ào tới, bắt lại y phục của hắn, hung tợn mở miệng, “Ta sẽ không phá hư bọn họ, chỉ cần bọn họ là thật lòng, ta cũng sẽ không phá hư, chỉ cần trong vòng phạm vi năng lực của ta, ta sẽ thành toàn, Như Nguyệt cũng tốt, người cũng tốt, vô luận ai cũng tốt, mặc kệ ta quá khứ là làm sao, chỉ ít hiện tại, ta chính là nghĩ như vậy cũng phải làm như thế! Người sau này không nên nhắc lại cho ta, ta trước đây như thế nào, ta đều đã quên, ta không cần thiết dựa vào phương thức ta trước đây để làm!” Nói xong, ta liền khí thế gầm lên ném hắn ra, sau đó xoay người rời đi.

”Phiêu Phiêu, người đi đâu vậy?” Hạ Hầu Dận theo sau, một phen ôm lấy ta.

”Ta đi nơi nào không cần người quan tâm, người tránh ra cho ta đi!” Ta hận cái dạng này của hắn, giống như bản thân rất thoải mái, dường như có vẻ lỗi lầm cái gì đều là Đoạn Phiêu Phiêu.

Trước đây, nếu như không phải là bởi vì hắn, Đoạn Phiêu Phiêu căn bản không hiểu cái gì là đồ kỵ, lại càng không hủy đi hạnh phúc của mình, gả cho một nam nhân có thể làm cha của nàng làm Hoàng hậu, sẽ không bởi vì không có cách nào quên mà luôn luôn canh cánh trong lòng, luôn luôn làm rất nhiều chuyện không người nào lý giải được nhưng cũng không cách nào lấy được mọi thứ.

Đoạn Phiêu Phiêu có sai sao? Sai cũng là do nàng yêu sai người rồi.

Tình cảm của chính mình, có cái gì đúng sai có thể nói đây?

Nước mắt ta bỗng nhiên tràn ra, cảm thấy Đoạn Phiêu Phiêu lưu lại trong lòng ta đó là tình cảm thống khổ.

Hạ Hầu Dận không nói gì, chỉ là ôm ta, nhẹ nhàng vỗ lưng ta, im lặng an ủi ta.

Ta khóc chết đi sống lại, cuối cùng ở trong lòng Hạ Hầu Dận hỗn loạn mà ngủ, ngay cả như thế nào trở lại Phi Phụng Cung cũng không biết, chỉ là sáng ngày thứ hai tỉnh lại, phát hiện mình tốt lành ở trong tẩm cung, mà Như Nguyệt đã đi, hầu hạ ta là một tiểu cung nữ Cẩm Tú.

Ta từ từ rời giường mặc quần áo từ từ, sau đó phân phó Cẩm Tú chuẩn bị kiệu, ta đã không nhận được, ta nhất định phải ra cung, đi gặp một chút ba mẹ của ta.

Vô luận như thế nào, thay vì mượn năng lực của bản thân để ra cung, không bằng mượn bọn họ, hưởng hồ, nếu như lời Như Nguyệt nói lần trước là thật, như vậy bọn họ thật sự rất yêu thương nữ nhi này, nếu thật sự ta có ngày ta đột nhiên mất tích, có lẽ thống khổ nhất không phải là người khác, mà là bọn họ.

Thương cảm tâm tư cha mẹ trong thiên hạ, ta nhớ lại cha mẹ của ta ở kiếp này, nhìn không được nước mắt rơi xuống.

Đáng ghét, dạo này làm sao yêu khóc như thế đây?

Chờ Cẩm Tú chuẩn bị xong cỗ kiệu, ta mới chịu đi ra, Hạ Hầu Dận lại thờ hờn hờn xuất hiện trước mặt ta, một phen kéo cánh tay của ta, “Phiêu Phiêu, người muốn đi đâu?” Ngữ khí của hắn thật khẩn cấp, dường như rất nóng vội, sợ ta sẽ phải biến mất.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên trong lúc đó, trong lòng ta có dòng điện không rõ lướt qua.

Nhưng ngay cả như vậy, ta cũng vẫn như cũ phải đi.

Hắn lôi kéo ta, ta đẩy hắn, hai bên giằng co.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Gia đình thái sư

—— Có phụ thì mới có tử, có mẫu tất nhiên có nữ nhi, lời này một chút cũng không sai.

”Buông ra, nhi tử, ngươi cũng nên cai sữa đi, lão nương ta ra ngoài đi dạo ngươi không cần khăn trương như vậy.” Ta có chút không kiên nhẫn kéo đại nhi tử đang dính như kẹo mè xừng ra, phiền chết..., tiểu tử chết tiệt!

Thật là, ngày hôm qua còn tới chằm chọc ta, mấy ngày trước còn tới lợi dụng ta, hôm nay lại nổi hứng chơi trò thâm tình? Đáng tiếc mặc dù bản tiểu thư muốn tìm nam nhân tốt, nhưng cũng không để mình bị xoay vòng vòng.

”Phiêu Phiêu, người muốn ra ngoài đi dạo đương nhiên là không thành vấn đề, chỉ là ít nhất phải nói cho ta biết, người muốn đi đâu?” Hạ Hầu Dận căn bản không thêm đề ý đến sự buồn nôn của ta, tự nhiên hỏi.

”Ta nhớ phụ mẫu không được sao?” Ta trừng hấn, ai vô tình giống nhà đế vương các người, ta rất có tình người.

”Vậy sao? Thì ra là muốn nhanh chóng thăm Thái Sư.” Vừa nghe ta nói như thế, hấn đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn ta, vẻ mặt ôn hòa rất nhiều.

”Đúng vậy, nếu không ngươi cho rằng ta làm sao, bỏ trốn?” Vậy cũng phải có người trốn cùng ta chứ.

”Phiêu Phiêu, đi sớm về sớm, đêm nay ta ở Phi Phụng cung chờ người cùng nhau ăn cơm.” Hạ Hầu Dận không tính toán việc ta dùng từ vô lễ, từ từ buông ta ra, nhưng để lại một câu nói vô cùng mập mờ, cái gì gọi là chờ ta? Sao ta cảm thấy được đây là kiểm tra giờ giấc vậy? Là muốn xác nhận hôm nay ta có quay về hay không trở lại.

”Đã biết rồi, đến gần tới ta sẽ trở lại.” Ta bất đắc dĩ nhận lời, nữ nhân trong cung này đúng là không tự do, ài, không phải chỉ là muốn đi ra ngoài chơi một chút à, còn bị người nhìn chăm chăm.

Ừm, lại nói, mình đến nơi này, còn chưa có gặp qua nữ nhi Hạ Hầu Lâm trong truyền thuyết kia, không biết rốt cuộc nha đầu kia chạy đi đâu, lần sau gặp được nhất định phải lãnh giáo một chút bí quyết, ta rất không cam lòng, ta chỉ muốn xuất cung một lần, sau đó thì không bao giờ trở lại ok, oa kaka.

”Đi đi, chú ý an toàn.” Hạ Hầu Dận vỗ vỗ đầu của ta, bộ dạng mười phần gia trưởng.

Ta đen mặt, chỉ là lúc này không có thời gian cùng hấn so đo, tránh khỏi so đo một chút hấn lại không cho ta đi ra ngoài thì mới gọi là hồngбет, vì vậy ta leo lên kiệu, vẫy vẫy khăn tay với Hạ Hầu Dận, rồi đi.

Mặc dù nhìn ra được người này rất có cảm tình đối với Phiêu Phiêu, nhưng cũng không biết tại sao, ta đối với hấn cũng có cảm động, từng có cảm giác, cũng thừa nhận hấn rất tuần tú, nhưng chỉ là không có biện pháp tiến đến mức yêu.

Xem ra ta được dạy dỗ ở nền giáo dục quá hiện đại, đối với nhà có một nam nhân tốt, chỉ có thể đơn thuần để thương thức, không có cách nào động tâm. Ài, suy nghĩ một chút thật đáng tiếc, thế nào nam nhân này lại chính là Hoàng đế đây, nếu mà không phải, không phải ta đây có thể an tâm yêu thích? Ta lắc đầu một cái, ghét, người ta không có may mắn đó, soái ca này, xem ra ta không có cách nào nhúng chàm, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chẳng qua ta suy nghĩ lung tung đến cửa cung thì ngừng lại, một soái ca khác chặn đường của ta.

Ta vừa vén rèm lên nhìn, là tiểu nhi tử kia của ta, đang bày ra bản mặt thối tha hồ đồ nhìn ta.

Kỳ quái, chẳng lẽ bị đại nhi tử của ta khi dễ? Phu Phu gây gỗ?

”Du, ngươi làm sao vậy?“. Không biết từ lúc nào, bị hấn mãnh liệt yêu cầu dùng cái tên này để xưng hô.

”Người muốn đi đâu? Hoàng huynh lại có thể cho người xuất cung?” Tiểu nhi tử bày ra mặt thối nhìn ta, giống như ta làm chuyện sai lầm nghiêm trọng.

”Ta xuất cung thì sao, ta cũng không phải phạm nhân, muốn đi nơi nào cũng không được.” Ta nháy nháy mắt, cực kỳ bất mãn nhìn Hạ Hầu Du, tiểu tử này làm sao vậy? Thế nào còn kịch liệt hơn ca ca của hấn?

”Dĩ nhiên không được, sao nữ quyến trong cung có thể tùy ý xuất cung, trở về trở về, nếu người nhàm chán, ta cùng với người.” Hạ Hầu Du nhăn mặt, bộ dạng sợ ta chạy mất, nhìn ta nổi nóng.

Mẹ nó, coi như bà cô ta chạy mất thật cũng không liên quan chuyện của ngươi, huống chi, người ta cũng không phải chạy trốn có được hay không, đúng là được hoàng đế bệ hạ phê chuẩn xuất cung thăm người thân đấy!

Hoàng đế đã phê chuẩn, tại sao tiểu tử ngươi không đồng ý?

”Tiểu tử chết tiệt, tránh qua một bên, hôm nay bản tiểu thư muốn xuất cung thì thế nào? Ngươi không phục, Hoàng đế lão ca của ngươi cũng đồng ý, ok?” Tiểu tử này nổi điên làm gì? Còn có, sao hai huynh đệ bọn họ lại sợ ta ra ngoài như vậy, chẳng lẽ nói, bọn họ vô hình chung hiểu rõ ý đồ xuất cung của ta?

Ta chui chui mặt, kỳ quái, không có viết ý nghĩ của ta à, hay là nói bọn họ quá thông minh?

”Phiêu Phiêu, bên ngoài cung không có gì hay, không có việc gì tại sao người muốn xuất cung, trước là như thế này, hiện tại mọi việc đều quên vẫn là như vậy. Ở lại trong cung, ở lại bên cạnh chúng ta không tốt sao?” Hình như tiểu nhi tử bị kích động, nói chuyện rất kỳ lạ.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên linh quang lóe lên, hắn nói, thì ra Đoạn Phiêu Phiêu muốn xuất cung, cho nên nói hai huynh đệ bọn họ đối với việc này duy trì đề phòng cao độ?

Gặp quý, Đoạn Phiêu Phiêu này, thì ra còn có chút đầu óc, rõ ràng muốn tìm tự do thôi, chỉ là như vậy ta đây thăm, nếu bọn họ theo dõi gắt gao, ta bỏ trốn như thế nào hả.

”Ta đi thăm phụ mẫu ta một chút cũng không được? Hạ Hầu Du, ta không phải phạm nhân, ta muốn cái gì các người càng không xen vào được, hơn nữa, nếu như ta muốn xuất cung, không phải các người không cho thì ta liền không đi.” Ta mệt mỏi trừng mắt liếc hắn một cái, tâm tình chợt rất phức tạp, chỉ là, vì cái gì bọn họ không chịu để cho ta xuất cung đây? Cho dù là không có Thái Hậu cũng sẽ không làm sao, nếu Hạ Hầu Dận ưa thích Đoạn Phiêu Phiêu, để nàng tự do không phải càng thêm tốt sao? Giữ ở bên người nhìn nàng khổ sở, giày vò lẫn nhau, cần gì phải vậy?

Ta lắc đầu một cái, không hiểu sao người này thích tự tìm phiền não như vậy.

Thật là, cả đời người, cần gì khiến cho phức tạp như vậy.

”Là như vậy hả? Ha ha, nhân tiện ta đi cùng người đi, nếu mẫu hậu muốn xuất môn, nhi tử cùng đi cũng là một chút hiếu tâm mà.” Hạ Hầu Du không tức giận, nghe được ta nói ta muốn về nhà, cặp mắt hồ ly lóe sáng, sau đó cười ha ha nhảy lên kiệu, ghét, ta lớn như vậy, lại có thể cùng ta giành kiệu!!

Không phải nam nhân nên đi bộ hoặc là cưỡi ngựa đi?

Nhưng mà ta còn chưa kịp trừng mắt liếc hắn một cái, người này đã tự mình bế ta lên ngồi trên đùi của hắn, sau đó rất là thần bí ra lệnh cho kiệu phu, cho nên, khi ta còn đang chưa kịp kháng nghị, kiệu được nâng lên, mở đường.

Tiểu tử chết tiệt!

Chỉ có điều không đợi ta mở miệng, Hạ Hầu Du lập tức ôm chặt ta cười hi hi, điều chỉnh cho ta một tư thế thoải mái, “Phiêu Phiêu, hôm nay dậy sớm chứ, rất buồn ngủ phải không, lại đây, nằm trong lòng ta ngủ một chút, chờ đến Phủ Thái Sur ta gọi người, ai, tại sao người cứ muốn xuất cung chứ? So với Thái Sur chúng ta kém thân thiết hơn sao?” Tiểu nhi tử ôm ta, nói xong, bỗng nhiên toát ra một loại tịch mịch và đồ kỳ.

Chẳng qua ta không nghĩ nhiều, thiêm thiếp tựa vào ngực Hạ Hầu Du, buồn ngủ. Hắn vừa nói như thế ta đúng thật có chút mệt nhọc, nghĩ tới cái ôm ngày hôm qua của Hạ Hầu Dận, còn có rất nhiều chuyện quá khứ rất nhiều chuyện hiện tại, một đêm không ngủ, sáng sớm vội vàng muốn xuất cung, lại dậy thật sớm, đích thực không ngủ một giấc ngon, hơn nữa dưới khuôn mặt nhìn như tuyết mỹ của Hạ Hầu Du lại là một vốc đáng cường tráng, lồng ngực dày rộng, trên người hắn còn có hương vị nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, khiến cho ta buồn ngủ.

”Đương nhiên là bởi vì nhớ nhà.” Trong mơ màng nghe được câu hỏi của tiểu nhi tử, ta dựa vào cảm giác trả lời. Đúng vậy, người nhà, không biết vì sao, nghĩ đến Đoàn Ly, ta vẫn có chút xúc động. Dù sao, ở thế giới này ông ấy là phụ thân ta.

Phụ thân, mẫu thân, ca ca.....

Nghĩ tới, ta nhìn không được đồ hốc mắt, thật sự, rất nhớ nhà.

”Nhà sao? Chẳng lẽ, ở trong lòng của Phiêu Phiêu, chúng ta không tính là người nhà hả?” Câu hỏi của tiểu nhi tử rất cảm tính.

Ta lắc đầu một cái, “Không phải như thế, nhưng, cũng không giống như vậy.” Nơi hoàng cung ấy, người ta có thể thấy được chân tình sao? Cho dù ta có thể thấy Hạ Hầu Dận và Hạ Hầu Du đối với ta dung túng, ta vẫn không có cách nào cảm thấy tự do tự tại ở nơi ấy.

Ta muốn xuất cung, ta muốn tự do, ta muốn trở về làm Tàn Phiêu Phiêu tự do tự tại, ta đã ngủ mê mệt trong ngực Hạ Hầu Du, nhưng mà trong mộng của ta, vẫn là thanh sơn lục thủy, trời cao biển rộng như cũ.

Hoàng cung, không phải là nơi ta có thể yêu.

Nữ nhân có thể vì tình cảm mà ngay cả mọi thứ đều không cần, nhưng ta, không cách nào vì yêu mà có thể vứt bỏ mọi thứ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như ta nghe được tiểu nhi tử nỉ non, “Phiêu Phiêu, ở lại, ở lại bên cạnh chúng ta, đừng nghĩ rời khỏi chúng ta, có được hay không? Ở lại, ở lại..... Bên cạnh.....ta”

”Phiêu Phiêu, tỉnh tỉnh, đến.” Đang lúc ngủ say bị Hạ Hầu Du đánh thức, ta dụi mắt, ừm, thật sự buồn ngủ quá, nhưng mà nghĩ đến gặp phụ mẫu lão ca nói không chừng có thể trốn ra khỏi cung sớm một chút, ta nghĩ đến đó thì hăng hái, có điều nghĩ đến tên Hạ Hầu Du này theo bên cạnh, thì ta cao hứng không nổi.

Ừm, ta cũng không thể trước mặt hắn nói ta muốn bỏ trốn.

Luôn có cảm giác, nếu ta nói hoặc làm như vậy thật, người này sẽ cực kỳ tức giận.

Chỉ là quái lạ, hắn tức giận làm cái gì.

Suy nghĩ một chút, nghĩ cũng không thông suốt, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, nhảy xuống kiệu, ngoài cổng có người vào thông báo, ta ngẩng đầu quan sát phủ Thái Sư một chút, rất khí thế, nhưng cũng rất đơn giản, sự đơn giản này thuộc loại đơn giản tự nhiên mà trang nghiêm, không quá xa hoa, hiện đại thịnh hành phong cách đơn giản xinh đẹp.

Nhìn ra được, gia đình này, chỉ ít đương gia (chủ nhà) rất có phẩm vị.

”Thế nào? Cũng không nhận biết nơi này sao?” Hạ Hầu Du nhìn ta đánh giá, không nhận được hỏi.

Ta gật gù đầu, “Đúng vậy, không nhớ rõ, nhưng hình như cảm thấy rất quen thuộc.” Ta cười cười, quen thuộc không phải bởi nhà cửa, mà là loại phong cách này.

Lúc này, vội vàng chạy ra mở cửa, là một lão nhân tinh thần khỏe mạnh, rất có bộ dáng thế ngoại cao nhân, còn có một người vừa nhìn liền thấy được tuổi tác đã lớn nhưng là đoan trang xuất trần dĩ nhiên là trung niên mỹ nữ, còn có một người nữa rất suất ca (đẹp trai) tư thể hiên ngang, vừa nhìn liền biết sự nghiệp thành công.

Hắn là, chính là phụ mẫu ta còn có đại ca nữa.

Ừm, quả nhiên đều là nhân trung long phượng, nhưng mà đúng là cung chiều tiểu nữ nhi đến vô pháp vô thiên, nhưng so với mềm yếu dễ bị bắt nạt vẫn tốt hơn nhiều.

”Phiêu Phiêu..... Không, Thái hậu.....” Thấy ta, bọn họ đều rất kích động, một đám người dường như hận không thể nhào đến, chỉ là thời điểm thấy Hạ Hầu Du bên cạnh ta cũng kiềm chế được, sau đó dùng hai mắt lưng tròng nhìn ta, cuối cùng hành lễ theo lễ nghi.

Nhìn thấy bọn họ, ta cũng không biết tại sao, tự nhiên nảy sinh một loại tình cảm nhu mịch, cứ như vậy rất muốn xông tới, để cho bọn họ ôm ta, gọi tên của ta, Phiêu Phiêu.

Nhưng không thể, Hạ Hầu Du ở đây, mà ta, thân phận là Thái hậu, là quả phụ tôn quý của hoàng thất, mà không phải muội muội, hài tử của bọn họ.

Cho nên ta chỉ có thể nhìn bọn họ quỳ xuống hành lễ, nhìn bọn họ xúc động run rẩy, ta hít hít cái mũi, bảo bọn họ đứng lên, đi theo bọn họ cùng vào viện, đi tới phòng khách ngồi xuống.

Hạ Hầu Du đi theo vào, ngồi sát bên cạnh ta, ta cũng không biết tại sao, cảm giác ánh mắt hắn nhìn Đoạn Ly, Đoạn phu nhân còn có đại ca ta Đoạn Tư Tồn kia, trần ngập cảnh giới và phòng bị, mặc dù Đoạn Ly tự nhiên trang nhã, giả bộ giống như không việc gì, thăm hỏi theo quy củ, trò chuyện việc nhà cùng ta, nhưng trong đôi mắt lạnh lợi kia rõ ràng vẫn cảm thấy cái gì, ta thấy ông lo lắng thờ dãi với ta, trong mắt là sự bất đắc dĩ, còn có sự thâm tình nồng đậm của từ phụ (cha hiền).

Về phần Đoạn phu nhân, tuyệt đối là kiểu nữ tử tôn quý điển hình của thời đại này, yêu phu ái tử, nhìn ta, nghe ta nói chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, để ta làm nũng nói những lời như ta nhớ bọn họ, chỉ thiếu chút nữa rơi nước mắt, thứ cảm xúc này cũng khiến ta hận không thể không rơi lệ.

Ô ô ô, người ta muốn đến ôm bọn họ, cũng vì Hạ Hầu Du đáng chết ở chỗ này, làm hại ta cả người không thoải mái, phải bày ra bộ dạng của Thái hậu, ghét, thật đáng ghét.

Ta dò nắn liếc hắn một cái, bỗng nhiên hắn lại dán mắt nhìn ta ngơ ngẩn, thật lâu sau, bỗng nhiên hắn lại gần bên tai ta, nhỏ giọng mở miệng, “Ta đi ra ngoài một lát, cho người nấu canh giò, nói lời từ biệt với Thái Sư và phu nhân, ta chờ người ở bên ngoài.” Nói xong, hắn xoay người, sải bước bỏ đi ra ngoài.

Ta ngẩn người, hoàn toàn không rành suy nghĩ tại sao bỗng nhiên hắn chịu rời đi, nhưng mà rời đi là tốt rồi, ta bị hắn gò bó muốn chết, vì vậy ta lập tức nhảy lên, lao vào trong lòng của mẫu thân, khóc nức nở.

Lập tức, trong nhà chỉ còn lại tiếng khóc.

Chuyện ta mất trí nhớ bọn họ đều đã biết, nhưng lúc trước không gặp thì thôi, hôm nay gặp được, tự nhiên cả nhà khóc thành một đoàn, ta cũng không biết mình làm sao, cảm giác tui thân, trong lòng khổ sở, gặp bọn họ, thật sự là khiến cho tất cả bộc phát, giống như bọn họ thật sự là người nhà của ta.

Thế nhưng, thật ra thì không phải là không đâu? Bọn họ, vốn chính là người nhà của ta.

Bởi vì, Đoạn Phiêu Phiêu chính là ta, ta chính là Đoạn Phiêu Phiêu.

”Phiêu Nhi, nương thật nhớ con muốn chết, hài tử đáng thương, mấy ngày nay đã gầy, nếu có thể, nương rất muốn đưa con xuất cung.” Đoạn phu nhân Trúc Lâm Mặc nhìn ta, khóc đến nước mắt ào ào.

”Phiêu Nhi, đều do cha, bây giờ chỉ có thể nhìn con ở lại trong cung chịu khổ.” Mặc dù Thái Sư đại nhân có một bộ dáng thế ngoại cao nhân, nhưng mà ái nữ thành nghiện.

”Phiêu Phiêu, nói với ca, tên khốn hoàng thượng kia có khi dễ muội hay không?” Ca của ta, thị lang bộ hình Đoạn Tư Tồn, có thể thấy được tính tình không được tốt lắm, với lại chuyện gì cũng không quan tâm, là một người có năng lực, nhưng mà trong lòng chỉ có muội muội là quan trọng nhất, từ lúc muội muội ta bắt đầu vào cung, cũng không làm tốt được một việc.

Nhìn bọn họ, lòng ta ấm áp, cảm giác được người sùng ái thật tốt vô cùng.

Ta ôm Đoàn phu nhân, cọ cọ trong ngực của bà, “Phụ mẫu, ca ca, mọi người không cần lo lắng cho ta, ta không sao, thật sự không có việc gì, mặc dù ta đã quên đi quá khứ, nhưng như vậy cũng tốt, nhân tiện ta cũng không nghĩ tới những chuyện đau lòng đó, đối với hoàng cung này, cuối cùng cũng hết hy vọng, nữ nhi cũng coi là bắt đầu làm người lần nữa.” Nói xong, ta khóc, lúc này cuối cùng đã hiểu được, không phải bọn họ không muốn đến thăm ta, mà là Hạ Hầu Dận không cho bọn họ đến thăm ta.

Đúng, sợ ta thật sự rời đi, nếu dựa vào năng lực của phủ Thái Sur, muốn cho Đoàn Phiêu Phiêu biến mất, không phải là không làm được.

Mà trong lúc bọn họ, vương vẫn không dứt được, mặc dù quá khứ cũng đã qua, nhưng cũng không ai có cách vứt bỏ hoàn toàn.

Cho nên, chuyện mới có thể biến thành cục diện như vậy, và ta, mới có thể không giải thích được xuyên qua.

“Phiêu Nhi, con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, nhưng mà về sau, con dự tính thế nào?” Đoàn Ly buồn bã nhìn ta, bộ dạng lo lắng trùng trùng.

“Phiêu Phiêu, nói với ca, muội thật sự muốn ở lại hoàng cung sao? Cuộc sống như thế.....” Đoàn Tư Tồn vô cùng sốt ruột, ta thật sự rất cảm động, hiện tại ta, có một ca ca yêu ta, còn có phụ mẫu yêu ta.

Ừm, nếu phải nói có điều gì để tiếc nuối, phải là, vì sao một soái ca tốt như vậy lại là ca ca của Đoàn Phiêu Phiêu nàng? Đây không phải là, đến cả đường sống của ta cũng muốn bị mất.....

“Con muốn xuất cung, con muốn xuất cung!” Nhìn người nhà của ta, ta gần từng chữ từng câu khe khẽ nói ra khỏi miệng, “Con không muốn tiếp tục ở chỗ đó, nhưng, con phải đợi thời cơ, phụ mẫu, đại ca, mọi người, sẽ giúp con chứ?” Hôm nay về, chính là vì việc này.

Nhưng ta, trước giờ không hề lo lắng bọn họ sẽ cự tuyệt.

Đúng như ta nghĩ, bọn họ yên lặng nhìn ta, nhẹ nhàng gật đầu.

Lòng ta như thủy triều trào dâng, nhưng chưa kịp nói gì nữa, giọng nói của Hạ Hầu Du ở ngoài cửa vang lên.

“Mẫu hậu, đã đến lúc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Công chúa hạ hầu lâm

Editor: NaNi (hoathiennguyet)

—— Không có mạnh mẽ nhất, chỉ có mạnh mẽ hơn, vị công chúa này không đơn giản.

Rầu rĩ không vui từ trong phủ Thái Sur ra ngoài, thấy mắt tiểu nhi tử tỏa sáng còn cố ý cười vô cùng ôn hòa kéo tay của ta, vừa cầu nhàu vừa oán trách, “Ai nha, Phiêu Phiêu, làm sao người đi vào lâu như vậy, người ta chờ người chờ đến hoa cỏ cũng đều héo úa.” Hắn diễn quá, ta ở trong hậu cung mới buồn bực đến cây cỏ cũng khô héo, để hắn ở ngoài cửa chờ ta một lát thì cầu nhàu như vậy, thật là đáng ghét.

Ta cách xa trông mắt liếc hắn một cái, không nói câu nào bèn leo lên xe ngựa, hôm nay gặp phụ mẫu ca ca của ta, quyết tâm xuất cung của ta càng thêm kiên định hơn.

Gặp quý, sống phóng túng ở hậu cung chờ chết chơi trò mập mờ với Hoàng đế nhi tử cùng nhóm tức phụ (con dâu) giờ thủ đoạn tính toán quý kẻ thật sự rất nhàm chán, người ta rất truyền thống, không hứng thú với cuộc sống như vậy, ngay cả đấu tranh văn phòng cũng chơi không thắng mỹ nữ đơn thuần đáng yêu ta, vì an toàn nếu làm đám phi tử vô lương kia tức giận coi như sống dở chết dở, vẫn là tiết kiệm chút sức lực xuất cung tìm tình yêu thứ hai của ta tương đối quan trọng tương đối thực tế. Chơi trò mập mờ với nam nhân của một đám lão bà, thật không có cảm giác thành tựu, cuối cùng hắn lại không thể lấy ta làm lão bà của hắn, hơn nữa, cho dù hắn lấy ta cũng không hứng thú, ta chính là phụ nữ hiện đại của thế kỷ 21, không có tâm tình làm vợ kẻ của người ta, còn cùng một đám nữ nhân dùng chung một lão công, cái đó, thật sự rất không vệ sinh.....

Cho nên, phải gia tăng tốc độ, ngộ nhớ soái ca nam nhân tốt đều bị nữ nhân khác cướp đi, không phải ta rất thê thảm sao.

Vì vậy dọc theo đường đi ta không đếm xỉa đến sự ồn ào của tiểu nhi tử Hạ Hầu Du, đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghĩ nghĩ, cho đến khi nghe một hồi ồn ào ở bên ngoài.

Quái lạ, âm thanh gì?

Ta nhất thời hiểu kỳ lập tức vén rèm xe ngựa lên, lúc này mới phát hiện ra thì ra là xe ngựa tiến vào khu náo nhiệt, thoạt nhìn xem ra hôm nay là một buổi chợ phiên, thật là nhiều người, oa oa, rất nhiều đồ ăn ngon, rất nhiều trò chơi, còn có người đang làm xiếc!

Lúc này ta nghĩ tới cảnh tượng Tiểu Yến Tử làm xiếc, không nhìn được buột miệng cười, không được không được, ta chưa từng đi dạo qua chợ cổ đại đây, nói thế nào hôm nay gặp được phải đi ra ngoài để mở mang kiến thức.

Kết quả là, ta trực tiếp hoan hô một tiếng nhảy xuống xe ngựa, mà Hạ Hầu Du nhìn thấy hành động điên cuồng của ta gương mặt đau khổ cũng nhảy xuống đi theo.

“Phiêu Phiêu, chúng ta nhanh chóng hồi cung không được sao?” Tiểu nhi tử rất uất ức, một dáng vẻ bức dọc.

Ừm, đại khái cảm thấy phẩm vị của những tiểu dân khu chợ này quá thấp so với hân.

“Muốn về tự ngời về, ta hiếm khi ra ngoài một lần, đương nhiên là muốn chơi thật vui.” Ta nháy nháy mắt, dáng vẻ mơ hồ vô cùng hưng phấn nhìn sự náo nhiệt ở bên ngoài, ánh mắt của tiểu nhi tử quét qua hiện lên sự mất hứng, chợt nghĩ đến một chuyện thật sự nghiêm trọng, vì vậy một tay nắm lấy tay hân, “Người có thể đi, hầu bao để lại, ngân lượng cũng phải để lại.” Chuyện cười, nếu không ta đi ăn gió tây bắc sao?

Ta nháy mắt nhìn Hạ Hầu Du, Hạ Hầu Du cũng nháy mắt nhìn ta, ánh mắt vô cùng buồn bã, “Phiêu Phiêu, không có ta hầu bao có quan trọng không?” Mặt tiểu nhi tử vụn vỡ, bị ta làm cho tức giận.

Ta nghiêm túc lắc đầu, đưa ra ba ngón tay cẩn thận phân tích với hân, “Dĩ nhiên không phải, nếu như người theo ta đi dạo phố, người giúp ta trả tiền, đương nhiên người so với hầu bao quan trọng hơn, nếu người phải trở về, hầu bao dĩ nhiên so với người quan trọng hơn.”

“Vậy sao?” Tiểu nhi tử hoài nghi nghiêm trọng phán đoán của ta, tiếp tục lẩm bẩm, “Làm sao cũng cảm thấy hầu bao so với ta quan trọng hơn.”

“Được rồi, ai quan trọng có quan hệ gì, hiện tại quan trọng nhất là rốt cuộc người có muốn hay không muốn theo ta đi dạo phố ăn cái này cái nọ hện hò mua một ít đồ chơi.” Ta không nhìn được, đâm đầu vào ngực của hân một cái, “Nam tử hân đại trượng phu, không phải là đi dạo phố hện hò thôi sao, vò tay nhấn nhó gì chứ, quyết định trong vòng năm giây cho ta, nếu không ta vứt bỏ người.” Thật là, lãng phí thời gian quý báu bên ngoài cung của ta, tiểu tử này nên đánh.

“Hện hò?” Không biết gân xanh tiểu nhi tử ở đâu hân lên chi chút, chợt hai con mắt có hồn tỏa sáng lấp lánh, nhìn ta chăm chăm, vốn là vẻ mặt oán trách trầm trọng chợt tinh thần trở nên sáng láng, vươn tay qua kéo tay của ta sau đó chạy như bay, “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi mau, Phiêu Phiêu, người muốn ăn cái gì, thích cái gì, ta mua cho người!” Hạ Hầu Du biến thành kim chú rồi.

Ta phun, đầu năm nay nam nhân, trở nên biến hóa không ngờ.... Vô cùng nhanh chóng, cái gọi là trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, cuối cùng hôm nay ta cũng mở mang kiến thức rồi.

Sau này không được nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, rõ ràng đoán lòng nam nhân là khó khăn nắm lấy nhất.

Tay trái chân gà chiên, tay phải đồ ăn vặt đặc sắc của Kinh Thành, hỏi vì sao không ăn kẹo hồ lô? Làm ơn, kẹo hồ lô này làm sao so với kẹo hồ lô Bắc Kinh chính cống, đừng nói cái này, chắc chắn, món kẹo hồ lô này xuất hiện ở trong tiểu thuyết văn nghệ còn chưa đủ nhiều sao? Đoàn Phiêu Phiêu ta mới lười phải cho hân tiếp tục đánh quăng cáo đấy.

Trở lại chuyện chính, khiến Hạ Hầu Du xách một đồng đồ chơi dân gian nhỏ ôm đầy trong lòng, ta đi dạo vừa đi vừa ăn cũng chẳng vui vẻ, xài tiền của người khác, ăn thứ mình thích, cuộc sống, đúng là thoải mái biết bao.

Mà đặc ý nhất là, người trả tiền cũng vô cùng hưng phấn, vậy thì càng tốt.

Một người muốn đánh một người nguyện chịu trận, chỉ là tục ngữ nói không sai, vui quá cũng sinh buồn, hơn nữa, cũng mặc kệ tình cảnh của ta là hiện đại hay cổ đại lịch sử vô căn cứ cũng đã xuất hiện. Đó chính là: bán thân tang phụ (bán thân chôn cha), gấp gờ lưu manh hồ đồ.....

Này không, bên kia mại vớ lại còn liều mạng lấy lòng của mọi người, đầu này đã muốn bắt đầu biểu diễn sự ưu tư thê thê thảm thảm của tiết mục bán thân tang phụ.

Vai chính: một nữ tử y phục trắng, dáng dấp không tệ, chính là bản một chút gầy một chút, không có cách nào, người ta điều kiện kinh tế không đủ no ấm, đó cũng là không thể tránh khỏi thôi.

Vai phụ: một công tử hoa phục, dáng dấp của vai phụ có hơn những vai phụ khác, hoàn toàn dùng để tôn lên vai chính thực sự anh tuấn tiêu sái, phải có nhiều đầu heo nhiều đầu heo hơn nữa, không phải nhiều lời, một bọn người xấu.

Diễn cùng vai phụ: Là đồng bọn heo của hoa phục....

Câu chuyện: xưa vô cùng, kẻ có tiền lưu manh coi trọng thiếu nữ vô tội không có tiền bán thân tang phụ, kết quả là, ở nơi đông người, trình diễn một tiết mục cường đoạt dân nữ.

Nhìn thấy nhiệt huyết của ta lập tức sôi sục vô cùng kích động, rốt cuộc bản tiểu thư có thể một lần thay trời hành đạo trừng trừng phù yểu (trừng phạt kẻ ác giúp đỡ người yếu) chứng tỏ phong độ nữ tính hiện đại của ta ha ha ha ha!

Kết quả là, vừa nhìn thấy tình cảnh này, ta lập tức ném đồ ăn của Hạ Hầu Du ra sau đầu, trực tiếp nhào tới, um, không đúng, hình như bên đó rất nhiều người, ta lại không biết võ công, không được, anh hùng cứu mỹ nhân để cho Hạ Hầu Du đi được rồi, ta ở một bên hò hét làm cổ động viên cũng không tệ.....

Nghĩ tới đây, ta lập tức quay trở về, một tay kéo Hạ Hầu Du qua, với tư thế vô cùng hiên ngang oai hùng tuyên bố: “Soái ca, thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân thể hiện bản sắc nam nhi của ngươi đến rồi!”

Kết quả là, tiểu nhi tử còn chưa kịp mở miệng, nhiệt huyết của ta còn chưa kịp sôi trào đã kéo Hạ Hầu Du vào trận chiến, không biết từ đâu xuất hiện một Trình Giáo Kim, khẽ kêu lên một tiếng xống tới đánh vị lưu manh có tiền kia đến đa nương (cha mẹ) của hắn cũng nhận không ra hắn, sau đó với tư thế vô cùng oai hùng tặng cho nữ bản nông y phục trắng một túi bạc, “Cô nương, gặp phải thằng khốn Sát Thiên Dao này đừng khóc đừng uất ức cũng không cần khổ sở, biện pháp duy nhất, chính là đánh hắn thành đầu heo, để cho hắn và heo đi làm bạn thôi.”

Ta vừa nghe, um, quả nhiên là hiệp nữ, hào khí vạn thiên, có điều đầu lưỡi nhất dưỡng, ta buột miệng nói, “Sai, là đánh so với heo chó cũng không bằng, so sánh với heo có vẻ heo quá đáng thương, đầu năm nay vật giá leo thang, thịt heo cũng rất quý.” Ta lập tức bác bỏ.

Kết quả là, hiệp nữ bỏ qua tiểu mỹ mi bán thân táng phụ đáng thương, đi thẳng tới chỗ ta, ta sững sờ ngăn người nhìn nàng, um, vị hiệp nữ này đáng đáp không tệ, vóc người không tệ, tính khí không tồi ngoài ra rất hợp khẩu vị của ta.....

”Ha ha ha, mới vừa rồi là ngươi nói? Không tồi không tồi, rất có đạo lý, xem ra ta xuống tay quá nhẹ rồi, việc này, A Duật, thay ta tiếp tục đánh hắn!” Hiệp nữ cực kỳ phóng khoáng vỗ vỗ bả vai của ta, miệng nói hùng hồn.

Ta giống con ngốc nhìn nàng, không phát hiện tiểu nhi tử nhà ta cũng giống tên ngốc nhìn nàng, trong lòng hoàn toàn là phiên giang đảo hải (dời núi lấp biển). Trời ạ, vị hiệp nữ này rất đáng yêu, tất cả đều là điển hình của kỳ nữ tử (nữ tử hiếm thấy) xuyên qua....

Vì vậy ta vô cùng kích động quàng vai bá cổ của nàng, dùng tâm tình xúc động của người tha hương gặp được bạn cũ, đôi mắt đắm lệ mộng lung hết sức mong đợi mở miệng: “Vị mỹ nữ này, ngươi cũng xuyên qua sao?”

Ta không dễ dàng, rốt cuộc cũng có thể gặp được một người xuyên qua rồi.

Đáng tiếc là, xúc động một giây, hai giây, ba giây..... Con ngươi của hiệp nữ bỗng nhiên tròn to kéo kéo da mặt của ta, “Mẹ nó, ta nói đồng chí Đoàn Phiêu Phiêu, cái gì mặc hay không mặc đấy (mặc và xuyên đồng âm), chẳng lẽ người không mặc quần áo khóa thân chạy ra ngoài?”

Ồ ơ ơ ơ?

Hiệp nữ không biết diễn có xuyên qua? Lại biết khóa thân còn nhận biết Đoàn Phiêu Phiêu?

Ta mãnh liệt lui từng bước về phía sau lui đến sau lưng tiểu nhi tử, vô cùng cảnh giác nhìn vị nữ hiệp kia.

Chẳng lẽ nói, vị này là..... Thích khách?

Ta ngay tức khắc mở hôi lạnh toàn thân.

Ồ oa, không được, ta cũng không phải người xấu gì, làm sao nữ thích khách muốn đến giết ta! Kháng nghị!

”Hạ Hầu Lâm, muội đã về à.” Kết quả, ngoài dự đoán, tiểu nhi tử nở nụ cười với vẻ mặt bi tiểu nhục bất tiểu (ngoài cười nhưng trong không cười) đối với hiệp nữ.

Um, còn có, Hạ Hầu Lâm? Cái tên này tên rất quen thuộc nhỉ.....

Ta đột nhiên mở to hai mắt, gặp quý, không phải rất quen thuộc, căn bản là nên quen thuộc, Hạ Hầu Lâm, Hạ Hầu Lâm, không phải là tiểu nữ nhi trong truyền thuyết kia của ta sao?

Trời ạ, đại nhi tử của ta là phúc hắc băng sơn Hoàng đế, tiểu nhi tử là hồ ly Vương gia, tiểu nữ nhi lại là một..... Hiệp nữ công chúa? Hạ Hầu gia này, đúng là không phải quý dị bình thường nha.....

Khỏe miệng của ta giật giật chọc chọc lưng của Hạ Hầu Du, “Nàng là tiểu nữ nhi của ta?”

Tiểu nhi tử bình tĩnh gật đầu một cái, “Không thể giả được.”

”Ngươi khẳng định?” Nào có công chúa như vậy.

”Bề ngoài hoài nghi, công chúa này có chút tàn khốc.”

”Vậy sao? Ta thấy không phải có chút, mà là cực kỳ à.....” Ta cảm khái.

Lúc này, bị chúng ta hoàn toàn bỏ quên rốt cuộc lừa gạt của Hạ Hầu Lâm công chúa điện hạ bốc lên xung quanh, “Làm ơn, trước mặt ta các người không nên nói xấu ta, được chứ?”

”Nói xấu?” Ta ngỡ ngàng nhìn Hạ Hầu Lâm, “Không có nha, công chúa, ta là đang cảm kích công chúa của hiện tại thật rất phóng khoáng cũng rất dũng cảm giàu tình thần mạo hiểm lại còn giác ngộ hành hiệp trượng nghĩa, quả thật đúng là nữ trung hào kiệt nha.” Ta nổi lên kinh ý sâu sắc, vô cùng bội phục.

”Vậy sao?” Hạ Hầu Lâm hồ nghi nhìn ta.

”Dĩ nhiên!” Là Hạ Hầu Du giúp ta trả lời, tiểu tử này thật không hổ là hồ ly, nói dối cũng có thể nói đến mức thật sự thành khẩn như vậy, “Nếu không đến bây giờ ta và hoàng huynh sẽ không lấy muội làm tấm gương học tập.” Đương nhiên là tấm gương, là nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể lấy một lão bà như vậy, nếu không đời sau không phải đúng là gà bay chó chạy à.

”Thật sự?” Bộ dạng của Hạ Hầu Lâm dường như vẫn không tin chúng ta, con người đảo tròn xoay xoay nhìn chúng ta, sau đó bỗng nhiên buột miệng cười, “Mẫu hậu, Tứ ca, các người đây là làm sao? Bỏ trốn lại còn hẹn hò?”

”Dĩ nhiên đều không phải!” Ta và Hạ Hầu Du găm lên giận dữ đúng là lần đầu tiên ý kiến nhất trí, bỗng nhiên ta cảm thấy rất đau đầu, trời ạ, rốt cuộc là Hạ Hầu gia này làm thế nào bởi đường ra được một nữ nhi hư hỏng như thế? Thật không dễ dàng thật tài tình.

Lúc này, ngay tại thời điểm mà ba người chúng ta hắc tuyến lẫn nhau, đột nhiên vị gọi là “A Duật” kia đã hấp ta hấp tấp đi tới, nhìn chúng ta nhe răng cười, “A Lâm, ơ, đây không phải là thái hậu cùng Du Vương Gia à, tại sao lại ở chỗ này, thật đúng lúc nha.”

Ta sững sờ nhìn vị soái ca ngọc thụ lâm phong này, sau đó lại nhìn nhìn nữ nhi xinh đẹp như thiên tiên kia của ta, sau đó đưa ra kết luận, “Nữ nhi, soái ca, các người là bỏ trốn chưa về sao?”

Lời này của ta nói xong, nữ nhi và vị soái ca A Duật kia đồng thời mặt xám mày tro nhìn ta.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: NaNi (hoathiennguyet)

—— Không phải người một nhà, không vào chung một cửa, từ băng sơn đến hồ ly đến hiệp nữ, Hạ Hầu gia, quả nhiên hoàng gia kiểu gì cũng có, rất tốt rất cường đại.

Đang lúc ta đi dạo phố theo dự định gặp tiểu nữ nhi kia và người yêu bỏ trốn, sau này mới biết thì ra không phải người yêu bỏ trốn mà là thanh mai trúc mã, một huynh đệ nào đó của tiên hoàng tên là Hạ Hầu Lạc vương gia, sinh được một con trai gọi là Hạ Hầu Duật, hảo tử bất tử cùng tiểu nhi tử nhà chúng ta đồng âm (cùng âm), tuổi tác còn xấp xỉ, nghe nói là khi còn bé Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Lâm lớn lên cùng một chỗ, cho nên tình cảm đặc biệt tốt, đặc biệt ở chung một chỗ cãi lộn âm ỉ, ra cửa xông hùa cũng đặc biệt nhiều.....

Đây là lúc ta đang trên đường về cung dò hỏi ra được gian tình.

Mà riêng Hạ Hầu Duật và Hạ Hầu Lâm đối với việc ta mất trí nhớ sau đó tính tình đại biến rõ ràng cảm thấy vô cùng hứng thú, dọc theo đường đi quần lấy Hạ Hầu Du không ngừng giải thích công lao to lớn từ sau khi ta tỉnh lại, cười đến mức khoe miệng co quắp cơ bụng phình to, ta buồn bực, cười như thế này tốt sao? Ta kháng nghị, nghiêm trọng kháng nghị a a a!

”Trời ạ, làm ta cười chết mất, Phiêu Phiêu người thật tài tình, ta nói rồi mà, có người ở hậu cung, tuyệt đối là gà chó không yên, hoàng huynh thực sự không nghĩ ra, nhất định đem người bỏ vào hậu cung, lần này tốt rồi, ha ha ha, Phiêu Phiêu, tiếp tục cố gắng nha, ta thấy đám nữ nhân kia chỉ biết tranh sủng (tranh thủ tình cảm) thật không chịu nổi rồi.” Công chúa Hạ Hầu Lâm tuyên bố vô cùng có cá tính.

Câu này coi như tiếng người, ta bĩu môi nhìn nàng một cái, mặc dù là một cổ nhân (người xưa), nhưng lại rất hợp khẩu vị (sở thích) của ta, thật đáng tiếc là, người ta đối với cung đấu đã mất đi hứng thú rồi, đấu đi đấu lại có ích lợi gì đâu, đấu đến cuối cùng còn lại ta một thái hậu, một quả phụ, nhàm chán.

”Không có ý nghĩa, một chút tính hiếu chiến cũng không có.” Vì vậy ta tuyên bố ta không có ý định tác chiến, muốn góp vui tự mình đi khám phá đi, bản nhân không cung cấp và phục vụ lạc thú (thú vui) này. Dù sao lời của Hoàng đế nhĩ tử là không thể tin được, cho dù ta thiên thiên phúc đích hần muốn bắt hảo còn muốn chơi trò ám muội. Được rồi, ta hiểu, người yêu thuở ban đầu thôi mà.....

Chẳng qua ta đối với hần không có hứng thú nha, không có hứng thú.

Kết quả là, ngoài việc tìm đồng minh, mặt khác tìm hướng đi, bắt đầu hôm nay, mục tiêu của người ta chỉ có một, xuất cung, gogogo!

”Không phải đâu, Phiêu Phiêu, mới đó người đã rầu rĩ rồi?” Hạ Hầu Lâm bất khả tư nghị (khó tin) nhìn ta, nhìn ra được, nha đầu này, thật không phân biệt lớn nhỏ, hơn nữa dường như quan hệ với ta rất tốt.

”Đúng vậy, rầu rĩ, không có động lực.” Ta miễn cưỡng phải tựa trên người tiểu nhi tử, mà cùng với Hạ Hầu Lâm quay về bộ dáng của đồng chí Hạ Hầu

Du một vẻ tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn ta, khiến ta cảm thấy người này vô cùng.....Cáo già.

Quả nhiên là người một nhà, đều có bản chất của hồ ly.....

”Trở về rồi hãy nói đi, Lâm nhi, lần này trở về sẽ không tiếp tục chạy loạn nữa chứ, Duật, đệ cũng thế, ở lại kinh giúp hoàng huynh đi, mỗi ngày ngồi không như thế cũng không phải việc đứng đắn gì.” Tiểu nhi từ tri kỷ của ta giúp ta đổi đề tài, tiện thể cười cười với ta.

Ta nhéo hần một cái, ghét, nhi tử giúp mẫu thân đứng thật là lý lẽ chính đáng, đòi hỏi công lao gì chứ.

Trở lại Phi Phượng Cung của ta, Như Nguyệt nhìn thấy ta dẫn gia đình trở lại, vội vàng vào cửa thông báo, thì ra là đại nhi tử nóng lòng lại có thể ở chỗ này của ta chờ cửa.

Khỏe miệng ta co rút, mang theo nhi tử nữ nhi còn có chất tử vào cửa, ngay sau đó thấy Hoàng đế nhi tử và công chúa nữ nhi Hầu Gia chất tử của ta mất to lờm mất nhỏ sau đó bắt đầu độ sức, ai, thật là tình cảm tương phùng nha, ta xúc động, nhìn tiểu nhi tử một bên rồi rãnh hóng mát, lòng hiếu kỳ nổi lên, “Cái đó, ta nói tiểu nhi tử, người không tham gia?” Trường hợp nào nhiệt như thế, không tham gia thiếu sót rồi nha.....

”Dĩ nhiên, ta cũng tham gia, ai bồi (tiếp) Phiêu Phiêu nói chuyện phiếm đây.” Tiểu nhi tử tỏ ra dịu dàng nhìn ta rồi đá lông nheo, mỉm cười lại mỉm cười.

Ta nhò vào, tiểu tử này, chẳng trách là một hoa hoa công tử, trời ạ, đối với lão mụ (mẹ) ta cũng có thể tán tỉnh.....

Hon nữa giọng điệu tán tỉnh rất thành công, lão nhân gia ta đỏ mặt..... Éc.....

Vì vậy ta quyết định không nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt đó, lớn tiếng ra lệnh Như Nguyệt ăn com, thanh niên bọn họ có thể lực tốt thì tiêu hao cho tốt đi, trọng trách nặng nề của bản tiểu thư là lấp đầy bụng.

Chỉ là thật đáng tiếc, đúng là dân dĩ thực vi thiên, nghe được ăn com bọn họ cũng giải tán, chính là tiếp tục đồ mắt liếc, trái lại quay ra cướp đồ ăn của ta. Đáng ghét, sao không đợi ta ăn xong rồi hãy quay lại chứ.

Giành com của ta, đều là người xấu!

Vô cùng buồn bực ăn com của ta, nhìn mấy tên này chỉ sợ thiên hạ không loạn vừa ăn vừa âm ỷ vừa đánh nhau, sau khi ăn xong, bốn cung rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm lấy thân phận của thái hậu bắt đầu đuổi người.

”Các người, tất cả đều rút ra ngoài cho ta, bốn cung muốn tắm rửa đi ngủ, nếu còn không đi nữa, Như Nguyệt, đóng cửa thả chó.” Rống to một tiếng sau, nhìn mấy kẻ dờ hơi vừa dất dứ nhau vừa chạy ra ngoài, rút cuộc ta cảm thấy nhĩ căn thanh tịnh, mẹ nó, tiếp tục sống trong cung như vậy sẽ thêm ngốc (ngu si), chỉ là ta bị bọn họ làm âm ỷ có thể âm ỷ đến chết nha, quá đáng sợ. Ta nhất định phải trốn, a a a a!

Tâm phiền ý loạn (phiền muộn trong lòng) ngâm mình tắm rửa, kết quả mới nằm dài trên giường, không ngờ phát hiện trên giường của ta lại có người, ta sợ đến mức ngã nhào xuống giường, run lấy bẫy. Làm ơn, người dọa người hù chết người đó nha, rút cuộc tên khốn kiếp nào nhằm chán như vậy nửa đêm lại có thể bò lên trên giường người khác? Ta đang muốn hô to hái hoa tặc rút sang một bên, nhưng bây giờ ta nhìn lại tiểu nữ nhi Hạ Hầu Lâm mới lộ đầu ra thân nhiên từ trên giường của ta bò dậy, liếc ta một cái, lão thần mở lời khắp nơi, “Phiêu Phiêu, cũng đã trễ thế này người gọi quý cái gì, lên giường đi ngủ!” Dường như, so với chủ nhân là ta đây còn có bộ dạng của chủ nhân hơn.

”Sao người lại ở chỗ này?” Phát hiện không phải hái hoa tặc, rút cuộc ta lo lắng quá rồi, không sợ nữa rồi, nhưng bách tư bất đắc kỳ giải (trăm mối vẫn không có cách giải), làm thế nào bảo bối này bỗng nhiên có thể chạy đến giường của ta?

”Nói tới nay ta muốn ngủ với người, Phiêu, đừng giả bộ, bọn họ cũng không ở đây, bây giờ có chuyện gì có thể nói với ta rồi, đừng nói người thật sự đàn độn còn có tâm tình đùa đùa với mấy phi tử kia, ta cũng không phải hai hoàng huynh kia của ta, đã từng bị người lừa gạt, nói, ý đồ của người là gì.” Hạ Hầu Lâm khi định thần nhìn ta, bề ngoài của nàng một kiểu tỏ vẻ làm bộ làm tịch.

Ta vào hít một ngụm lạnh khí, vô cùng mờ ám, nha đầu này lại có thể nhìn thấu chương nhần pháp (thủ thuật che mắt) của ta?

Không phải đâu không phải đâu.

Có muốn thành thật khai báo hay không đây? Có thể nào là Hạ Hầu Dận và Hạ Hầu Du hai kẻ hồ ly kia tìm gian tế đến?

Trong lúc ta rơi vào suy tính cực đoan, nữ nhi của ta đi tới xách ta lên giường, thuận tiện còn liếc mắt xem thường ta giáo huấn (dạy dỗ) ta một chút, “Làm ơn, cho dù người phải suy tư cũng nên tìm một chỗ ngồi xuống rồi suy tư có được hay không? Thật là càng ngày càng ngốc.” Mồ hôi, nữ nhi chê ta ngốc, buồn bực.

Vì vậy ta nhắc mông bò lên giường, trợn mắt hung hãn liếc nữ nhi một cái, nghiêm túc kháng nghị, “Ta ngốc chỗ nào, người nói như vậy làm sao ta có thể tin tưởng, ngộ nhờ người tới lôi kéo lời của ta thì làm thế nào?” Ta giận.

Không biết trong cung phải thật thận trọng hả?

”Người còn nói lời khách sáo?” Kết quả nữ nhi đối với ta vạn phần khinh thường tự bảo vệ mình, trực tiếp thưởng ta một cái ánh mắt khinh bỉ, “Người đó chỉ số thông minh thấp còn nói lời khách sáo sao? Người ta tùy ý dụ dỗ một chút đã chủ động khai báo rồi, mẹ nó, Đoạn Phiêu Phiêu, người thật sự mất trí nhớ sao? Chúng ta thật sự là đồng minh mà, chắc chắn, xem ra lần trước tự sát dụng hòng nào rồi.....” Hạ Hầu Lâm nhìn ta bằng một cái nhìn rất

cổ quái (kỳ lạ), cuối cùng cho ra kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ta bất mãn trừng mắt liếc nàng một cái, mắt trí nhớ cái gì, căn bản là dối người, có thể nhớ mới là chuyện lạ. Chẳng qua ta nói, nàng và ta trước kia là khuê trung mật hữu (bạn chí cốt)? Là thật hay là giả?

Ta nháy nháy mắt, nhìn vị công chúa này rất hợp khẩu vị của ta nhưng mà còn không phân biệt chính xác là địch hay bạn, quyết định tiến hành suy luận chứng một phen.

Tính cách này của công chúa thật không bình thường, cực kỳ không tầm thường, đúng thật là quái dị, mà cá tính của Đoạn Phiêu Phiêu cũng thật vô cùng buru hăn, hai người này ăn không ngồi rồi tính tình quỷ dị người ở trong hậu cung này không khí đầy vẻ đe dọa, cắn ăn khớp với nhau, đó là vô cùng vô cùng có khả năng, hai người này thế nào cũng thấy là xử vị tương đầu (ngưu tầm ngưu mã tầm mã) nha. Ấc, không, hiện tại ta là Đoạn Phiêu Phiêu rồi, sao ta có thể chửi mình như vậy. Nhưng mà, ta xem vị công chúa điện hạ này, nha đầu này, thật chính là bạn bè của ta sao?

Vẫn có chút hoài nghi.

”Ngươi là bạn của ta? Ngươi khẳng định? Ngươi khẳng định không phải gian tế?” Dù sao thất loạn bát nhiễu như vậy cũng không hỏi ra thứ gì, bản thân tính đi thẳng vào vấn đề chính. Hỏi rõ rồi nói sau, nếu như là đạo bất đồng (không cùng chí hướng), trực tiếp bỏ qua cho xong chuyện, nếu như là đồng đảng, tất nhiên, bắt đầu hợp tác lại lần nữa.

Nhưng người ta là một công chúa nha, thật đáng để lợi dụng một chút, ta cười trộm.

”Dĩ nhiên khẳng định, Phiêu Phiêu chết, ta còn tưởng rằng tứ ca gạt ta nữa chứ, xem ra người thật sự quên sạch sành sanh rồi rồi, được rồi, ta nói đơn giản lại những chuyện đã qua cho người.” Hạ Hầu Lâm nhìn ta, rốt cuộc xác định ta là phản tử mất trí nhớ, vô cùng tự giác quyết định tự giới thiệu mình.

”Người đã quên, khi đó người và Hoàng đế ca ca nói yêu thương là lúc chúng ta đã quen biết rồi, quan hệ khá tốt, cho nên lúc người phải gả vào trong cung ta còn vô cùng phấn khởi, về sau có người cùng chơi với ta rồi, ai, đáng tiếc không thể ngờ cuối cùng gả cho lão đa (cha) của ta, gả cho còn chưa tính, còn hối hận……”

”Ta hối hận sao?”

”Nói nhảm, dĩ nhiên hối hận, người lại không yêu lão đa ta.”

”Vậy ta yêu lão ca ngươi sao?” Ta hỏi.

Lại nói thật ra thì ta tương đối hồ đồ, Như Nguyệt nói ta cùng Hạ Hầu Dận thực sự là oanh oanh liệt liệt chết đi sống lại vừa sống lại liền phục thù liều chết giãy vò, nhưng mà rốt cuộc ta đối với Hạ Hầu Dận là cảm giác gì, ta thật đúng là không hiểu.

”Ừm, việc này sao.” Hạ Hầu Lâm liếc ta một cái, cười mờ ám, “Ta lại cảm thấy, lúc người và hoàng đế ca ca của ta ở chung một chỗ, thì huynh ấy tương đối giống người, chỉ là, ta cảm thấy so với việc người tha thiết xuất cung thì yêu huynh ấy nhiều hơn.” Nói xong, Hạ Hầu Lâm miết miết miệng, một bộ biểu cảm ta là nào tàn (đần độn).

Ấc, lần này đến lượt ta xuất hiện vạch đen, khi nào thì nha đầu này biết ý muốn xuất cung của ta?

Ta nháy mắt nhìn nàng, chột dạ.

Bây giờ còn không biết là địch hay bạn nha, người ta nào dám nói thật.

Kết quả nữ nhi thật không biết lớn nhỏ chọc rồi chọc trán của ta, không thêm mở miệng, “Thôi đi, chó giả bộ, ta còn không biết tâm tư của người, chèo người giúp ta theo đuổi lão ca của người, ta cũng sẽ không bỏ rơi người, dứt lời, gần đây người nào thành ra như vậy, có phải muốn xuất cung hay không đây?”

”Ngươi chịu giúp ta sao?” Dù sao cũng lộ tẩy rồi, ta thấy cũng không gạt được nữa, cứ trực tiếp thẳng thắn được khoan hồng, con ngươi cũng tỏa sáng rồi.

Ai ai, ý này của Hạ Hầu Lâm, có phải nguyện ý giúp ta hay không, ta vui vô cùng.

“Đĩ nhiên.” Hạ Hầu Lâm bỗng nhiên lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Chỉ là, người phải giúp ta một việc.” Nói xong, nàng sắp đến gần ta.

Ta nháy nháy mắt, “Giúp một tay? Gấp cái gì? Người khẳng định ta sẽ không rơi đầu sao?” Không biết vì sao??, nhìn nàng kia cười quý quyết như vậy, ta bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm.

Hạ Hầu Lâm đến gần ta nhẹ răng cười, “Đĩ nhiên sẽ không, làm sao hoàng huynh chịu chém đầu của người, hơn nữa, việc này đối với người mà nói rất đơn giản.”

“Vậy sao?” Ta mở hơi lạnh, ta run rẩy, Hạ Hầu Lâm bỗng nhiên trở nên thật là đáng sợ nha.

“Đương nhiên rồi.” Hạ Hầu Lâm ngọt ngào cười một tiếng, cười đến ta rợn cả tóc gáy, “Phiêu Phiêu tốt, để cho ca người nhanh một chút lấy ta qua cửa, ta liền giúp người xuất cung, có được hay không?”

Hạ Hầu Lâm vừa dứt lời, đầu óc ta liền trống rỗng.

Thì ra là, Hạ Hầu Lâm công chúa đại nhân này, lại có thể vô cùng thêm muốn Đoạn Tư Tôn ca ca anh tuấn của nhà ta, a a a a, trời ạ.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bí quyết truy đuổi nam nhân

Editor: Chang (Liesmile1902)

-- Nếu muốn có soái ca thì phải có kỹ xảo, nam nhân tốt không truy đuổi là tự có lỗi với chính mình.

Trong nhà có một lão ca đẹp trai là một chuyện rất phiền muộn, là anh của mình, lại không thể nhúng chàm, còn phải nhìn hấn bị mỹ nữ khác nhúng chàm, nhưng lại phải hào phóng đưa hấn đi.

Hiện tại, lão nhân gia ta gặp phải một chuyện phiền muộn như thế đấy.

Được rồi, ta thừa nhận, Hạ Hầu Lâm này mà so sánh cùng nữ nhân trong hậu cung, quả thật là khá ái nhiều lắm, không có tâm kế hơn nữa cá tính lại thẳng thắn, việc ấy ta thoạt nhìn buồn bực nhưng đại ca thoạt nhìn lại vô cùng tốt.

Có điều là, dưa hấu xanh thì không ngọt, trời mới biết cái vị soái ca này đối với lão bà tương lai có tiêu chuẩn gì. Ta rầu rĩ không vui liếc nhìn cánh cửa, đáng ghét, đại ca làm sao còn chưa tới. Ngay lúc ta đang oán thầm, soái ca của nhà ta rốt cuộc thiên vô vạn hoá mới xuất hiện, vừa nhìn thấy ta ánh mắt liền sáng lên nhào tới ôm lấy ta, trên dưới trái phải ngất néo một lần, sau đó vô cùng nghiêm túc mở miệng, “Phiêu nha, người gầy.” Đây này, tình cảm của vị nhân huynh này lấy loại cách thức đầu tiên đến sở sàng sau đó thuận tiện đo cân nặng.

Ta hắc tuyến, run run tránh ra cái ôm thân mật của lão ca, vẫn là nên giải quyết chính sự trước, vì vậy ta hắng giọng đi thẳng vào vấn đề, “Đại ca, người hãy thành thật nói cho ta biết, người đối với Hạ Hầu Lâm có cảm giác hay không, có hay không thích nàng?” Dù sao thấy dáng vẻ của vị công chúa điện hạ kia là một mực khẳng khái, vấn đề là đại ca của ta có phối hợp không.

Phối hợp là tốt nhất, nếu trong lời nói không phối hợp, Ừm... Vậy Khán Xương Bồn cời lừa, chờ xem.

(thứ lỗi ta vô năng không hiểu Khán xương bồn là gì a~.=)

Thế nhưng, nam nhân rối loạn chính là nghe thấy nhưng không thể nào nói trực tiếp, chẳng hạn như đại ca ta đây, ta đây hỏi không tính là thô lỗ mà, hấn lại có thể trực tiếp một miệng trà phun tới, phun cho ta nhìn, còn có hiện trường bản cũ tay chân luống cuống, “Phiêu Phiêu, cái kia cái kia, ta và công chúa điện hạ, nàng nàng....”

“Nàng thích người, có mắt cũng nhìn ra được, nếu không Hạ Hầu Dân muốn gả nàng đi nàng còn hỏi kinh tới tìm người, đây là tại sao vậy chứ?” Ta thờ dài, lời kéo Đoạn Tư Tôn ngồi xuống, cùng hấn phân tích, “Ca, không phải là ta nói, tuy rằng công chúa đúng là kiêu căng không sai, thế nhưng ta nhìn ra được, nàng là một nữ hài tử tốt lòng dạ thẳng thắn, không có tâm tư bày cong bát lượn, thái độ làm người đơn giản nhiệt tình, dù cho đầu óc có một chút đơn giản, thế nhưng bản thân cũng rất hơn người, vừa xinh vừa đáng yêu, có thân phận cao quý, đối với người lại tinh sâu thâm thiết, người thật không có một chút ý nghĩ nào sao?” Nam nhân đối với nữ nhân như vậy không nên xua như xua vệt chữ? Ta thật là sự không hiểu, aiz.

Đại ca hít một hơi thật sâu, quay sang ta cười khổ lắc đầu, “Phiêu Phiêu, người sáng sớm gọi ta tiếng cung, chính là vì Hạ Hầu Lâm sao? Ta còn tưởng rằng, người là vì muốn xuất cung.” Đáng vẻ đại ca thoạt nhìn có chút ai oán.

Ta ním môi, nhớ tới chuyện phát sinh ngày hôm qua sau khi về nhà, liền tựa ở trên người đại ca, hơi thờ dài, “Ta là muốn ra cung nha, ta giúp Hạ Hầu Lâm, cũng là tự giúp ta, rồi khỏi cung có lẽ rất đơn giản, nhưng phải đi không giấu diếm, như thế sau này tự nhiên thật là khó thoải mái, hiện tại với ta mà nói, càng nhiều giúp đỡ càng có nhiều cơ hội, hơn nữa ta tin tưởng, Hạ Hầu Lâm rất là nguyện ý giúp ta, có điều là, hiện tại nàng bản thân nàng khó bảo

toàn, bằng hữu của mình gả đến một nơi xa như vậy, với ta mà nói, thực sự một chút cũng không có tốt nha, hơn nữa, Hạ Hầu Lâm là một nữ hài tốt, quả thực ta cũng không muốn nàng đi hoà thân, mặc dù nói, đây cũng là số mệnh của nữ tử hoàng cung địa vị cao quý, thế nhưng, ta không muốn như vậy.” Phải, nếu có ta Đoạn Phiêu Phiêu ở đây, còn phải nhìn thấy hôn nhân bất bình đẳng phát sinh, ta đây có phải hay không quá thất bại?

”Phải không? Nếu như là như vậy, ta đây liền thành thật nói cho ngươi biết, ta đối với công chúa, cũng không có ý nghĩ như vậy, hơn nữa, thế cục bây giờ, công chúa muốn hủy hôn cũng rất khó, Phiêu Phiêu, ta và cha nhất trí cùng tìm cách, nếu như cần đảm bảo ngươi bình yên sau khi rời khỏi, ta và cha sẽ không vui lắp bản thân với hoàn cảnh bất lợi, hết thảy đều cần âm thầm hành sự, với lại, Phiêu Phiêu, ngươi tốt nhất đừng quấy rối, tình hình bây giờ, ngươi nên khiêm tốn ít nhúng tay vào, tận lực tìm cơ hội, ta và cha an bài ngươi ra cung, đây mới là thượng sách.” Đáng vẻ đại ca một bộ mưu tính sâu xa.

Nếu như là thời gian khác, có lẽ nói nếu như là Đoạn Phiêu Phiêu trước đây trong cung cùng hoàng đế lời nói lúc đó sẽ không phải sâu xa như vậy, ta nghĩ ta đúng là rất đồng ý cách nói của đại ca, hành sự khiêm tốn, nhưng mà bây giờ, căn bản ta cảm thấy không thể nào, ta đã quấy hậu cung này đến gào khóc không yên, hơn nữa, nhân gia tuy rằng không tính là người thông minh, thế nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngu ngốc, nếu như khiêm tốn chạy trốn còn chưa tính, không bằng chạy trốn trong lời nói, sau này ta đây có thể không có cơ hội ra cung, vô luận là Hạ Hầu Dận cũng được, Hạ Hầu Du cũng tốt, đáng vẻ huynh đệ hai người bọn họ thoát nhìn rất không hy vọng ta có thể ra cung, với lại, nếu như Thái hậu cứ như vậy biến mất, thân là Thái sư chức vị cao, người một nhà là cha ta, có thể chạy thoát sao?

Cho nên, thế nào cũng phải cưới một công chúa làm bù hộ mệnh.

Vì vậy ta bắt đầu ân cần tiến hành giáo huấn với lão ca, “Đại ca, ngươi nói đúng không sai, thế nhưng ta đột nhiên cứ như vậy biến mất, Hoàng thượng có thể không tức giận sao? Đừng nói ngươi và cha có thể gánh trách nhiệm xuống tới, các ngươi gánh thế nào? Cho nên, ta coi như phải đi, cũng muốn để cho Hoàng thượng biết, cùng các ngươi không có một chút quan hệ, các người cần biểu hiện ra đáng vẻ cùng ta hoàn toàn không có quan hệ, đại ca, có lẽ sau khi ta rời đi hoàng cung, chúng ta ngược lại càng không dễ dàng gặp mặt, để không liên lụy ngươi và cha mẹ, hiện tại không chỉ là khởi đầu, sau này cũng phải tận lực ít gặp mặt, thế nhưng, như vậy còn chưa đủ, nếu như Hoàng thượng lại tức giận, thật có thể đảm bảo những gì ta làm ra sẽ không liên lụy toàn gia sao? Cho nên, nếu như ngươi đối với Hạ Hầu Lâm không có chút cảm giác nào, vậy sao không cho nàng một cơ hội đi? Đối với Đoạn gia chúng ta mà nói, đó không phải là một loại bảo đảm sao? Hạ Hầu Dận mặc dù là đề vương hay thay đổi thất thường, thế nhưng nhìn ra được đối với tình thân hân vẫn rất quan tâm, nếu như có thể không gả Hạ Hầu Lâm đến nơi xa như vậy, đoán chừng hân sẽ phối hợp. Với lại, có Hạ Hầu Lâm, đối với Đoạn gia chúng ta chính là kim bài miễn tử, chỉ cần không làm chuyện khác người, tuyệt đối không thành vấn đề.” Ta lý trí phân tích.

”Hơn nữa, đại ca, ngươi thực sự cảm thấy Hạ Hầu Lâm không phù hợp với tiêu chuẩn lão bà tương lai của ngươi sao? Vậy ngươi nói cho ta biết, ta giúp ngươi tìm một người ngươi hài lòng?” Nhưng mà lại nói đến, rốt cuộc tiêu chuẩn của đại ca là cái gì nha? Ta rất.... Cảm thấy hứng thú..

Lúc đầu đại ca còn nghiêm túc nghe ta nói, một bộ biểu cảm suy nghĩ sâu xa, nghe thấy lời cuối cùng, vẻ mặt lại là thiếu chút nữa thổ huyết, “Phiêu Phiêu, hôn nhân đại sự của ta ngươi quan tâm vậy sao?”

”Đúng vậy.” Ta cảm thấy vô cùng hứng thú liền bắt đầu bát quái, “Ta cũng không tin đại ca của ta ngọc thụ lâm phong như thế sẽ không có nữ nhân nào coi trọng, đại ca, có phải là yêu cầu của ngươi rất cao hay không?” Theo lý mà nói, lấy điều kiện của đại ca ta, bà mỗi không có giẫm nát cửa nhà ta đã rất tốt rồi, làm sao có thể đến bây giờ còn không có người đến thăm hỏi? Chẳng lẽ nói....

Ta bỗng nhiên tròn to mắt nhìn đại ca của ta, “Đại ca, ngươi thành thật khai báo, lòng ngươi là đã thuộc về người, mà người kia không có cách nào gả cho ngươi, chính là nói ngươi có đoạn tay áo chỉ thích* nha.....” Hầu như, mỹ nam luôn luôn có điểm cố quái, mà thật bất hạnh, đại ca của ta, vừa vận ca khúc mỹ nam sầu muộn.

* nói về người đoạn tụ, nam yêu nam.

Kết quả là, ta vừa dứt lời, đại ca chỉ cười như không cười nhìn ta, “Hả, vậy ngươi cảm thấy ta xứng đôi với nam nhân nào?” Ô ô ô, vì sao rõ ràng hân đang cười, nhưng ta lại cảm thấy trận trận gió lạnh? Đáng sợ, run....

”Không có không có, đại ca ngươi đương nhiên phải gặp một nữ nhân tốt nhất, quả thực, đại ca, ta nói, rốt cuộc công chúa có chỗ nào không tốt.....” Ta đây đưa, ta nói sang chuyện khác.

Ô oa, đại ca tốt vừa mới có biểu hiện đáng sợ nha, rõ ràng ta không muốn nhìn mỹ nam liền nghĩ đến BL*, sẽ gặp trời phạt.

*BL: boy love, nói về tình yêu của nam và nam. Như đoạn tụ ý.

Quả nhiên đại ca được ta thành công dời đi trọng tâm câu chuyện, nhượng mảy, nhân nhật mở miệng, “Cũng không tồi, nàng rất tốt, đáng tiếc là một công chúa...”

Thì ra là thế, thì ra là thế, ta hoàn toàn hiểu ra, Ừm ừm, ta nghe cha nói nhà của ta có thế ngoại cao nhân tới, nuôi dưỡng nhi tử cũng chính là đại ca của ta cho dù cũng là ra làm quan, đáng tiếc, tính tình vẫn là nghiêng về sở thích làm người ở ẩn, Hạ Hầu Lâm không phải không tốt, âm ỷ chút nào loạn chút cái đó gọi là có sức sống, thế nhưng đáng tiếc, thân phận cao quý, là một công chúa, ý kiến lão ca ta hiểu rõ.

Vì vậy ta ra sức vỗ vỗ vai đại ca, “Đại ca, công chúa cũng không có gì, công chúa cũng là người tốt, dù sao gả đến Đoạn gia chúng ta chính là người của Đoạn gia chúng ta không phải sao, hơn nữa nàng thích ngươi như vậy, chỉ cần ngươi nói, nàng nhất định sẽ sửa đổi. Hơn nữa, ta nhìn không ra Hạ Hầu Lâm có cái bệnh vui sướng khi ý thể hiếp người, rất không có đáng vẻ ngông nghênh của công chúa, điểm này ngươi không cần lo lắng, ngươi nói cho ta biết, nàng rốt cuộc có hy vọng hay không?” Ta lập tức hăng hái bùng bùng. Ừm ừm, xem ra lần này có khả năng làm hồng nương rồi, ta cười trộm.

”Phải không?” Đại ca hồ nghi nhìn ta, một bộ đáng vẻ rất cẩn thận, “Phiêu Phiêu, ngươi xác định ngươi thật là đang tính toán để ra cung, mà không phải

là vì bất quá chuyện chung thân đại sự của ta?” Đại ca chính là đại ca, mới quát quát một chút đã bị nhìn thấu.

Ta bĩu môi, không đùa giỡn, “Được rồi, nhân gia thừa nhận, mở đầu song phương thôi, Hạ Hầu Lâm và ta có ước định, có nàng ở đây, thủ thuật che mắt cũng sẽ tương đối hữu dụng, thứ hai, nếu nàng thật sự làm lão bà của ngươi, Đoạn gia chúng ta không phải tương đối dễ dàng bị Hạ Hầu Dận kéo ra ngoài chém đầu, với lại, đại ca, ta cảm thấy nàng rất tốt, cưới làm vợ nếu so với những tiểu thư khuê các nũng nịu dối trá đó mạnh mẽ hơn nhiều. Cho nên, ta là muốn như vậy, chủ ý chính là ngươi lấy, dù sao người cưới lão bà cũng là ngươi.”

Tư Tồn nhìn ta, bỗng nhiên cười cười, vỗ vỗ bả vai của ta, “Quả thực, vì huynh cũng nên lấy vợ, cưới vợ nên cưới hiền thê, nhân sinh một đời, phu thê là phải giống nhau, cho nên, làm thê tử của ta, tự nhiên phải là người tri âm của ta.”

“Cái này sao, ta hiểu được.” Ừm, nói sớm thôi, không phải là muốn một người tương đối hiền lành, biết nóng biết lạnh, nói chuyện có thể nói chung một đề tài thôi sao, này còn không đơn giản.

Ta lập tức vui vẻ ra mặt, đơn giản đơn giản, rất dễ giải quyết, giao cho ta nhé, ha ha.

“Đương nhiên, còn muốn Hoàng thượng sẽ không bởi vì vậy mà làm hại Đoạn gia.” Đại ca phút cuối cùng bỏ thêm một câu.

“Yên tâm đi, ta biết phải làm sao.” Hạ Hầu Dận sẽ làm hại? Dựa vào, chẳng phải ta nói, con hồ ly âm hiểm kia mới không thực sự nguyện ý gả Hạ Hầu Lâm đến cái nước Tù Ảnh gì đây, chỉ là bởi vì không có biện pháp khác lại ngại ngừng lấy khuê nữ của người ta đến cho đủ số, cần duy trì mặt mũi mình quân của hân mà thôi, tất cả mọi người hiểu rõ.

Cho nên, chỉ cần ta có thể giải quyết hết nỗi lo về sau của hân, để cho Tù Ảnh quốc vương người kia không thể lấy cớ gì để quấy rối, đó không phải là vạn sự ok sao.

Kết quả là, ta cười híp mắt đạt được kết quả dự đoán của ta, phát tay một cái vui vẻ đưa tiễn đại ca rồi đi, mà rất vừa khéo chính là, đại ca của ta chân trước hân vừa đi, Hạ Hầu Lâm đi ngửa lưng phòng đối với Hạ Hầu Dận một khóc hai nháo ba thất cổ cũng đã trở lại, sau đó đặt mông ngồi xuống trên ghế nằm, ừm ừc ừc ừc uống một bình trà, cau mày một cái rộng to hơn, “A a a, một chết ta, Phiêu Phiêu, ngươi tìm tòi ra cái chủ ý gì, ta khóc một chết đi được, gào khóc cổ họng đau!”

Nói lời vô ích, vừa khóc vừa gầy không đau mới lạ.

Ta liếc mắt nhìn công chúa điện hạ không biết thương thức, tiếp tục đưa tới một cái khăn tay, hỏi một vấn đề ta tương đối quan tâm, “Ừm, vậy ngươi khóc nửa ngày, hoàng huynh ngươi có phản ứng gì?” Ta hỏi.

“Gì phản ứng, phản ứng gì cũng không có, hân nói, vị giun Vương kia đang trên đường tới, để cho ta tự cầu nhiều phúc đừng để được người ta coi trọng, nghĩ được ai coi trọng cũng hành động nhanh chút, chậm hân mặc kệ.” Hạ Hầu Lâm liếc mắt.

“Phải không?” Ta cười, Ừm, cùng ta dự liệu như nhau, ta đã nói Hạ Hầu Dận người này không giống như người không có nhân tính như vậy, đây rõ ràng cấp Hạ Hầu Lâm đường lui mà, thế nhưng nếu như Hạ Hầu Lâm bị nước Vương Tù Ảnh kia coi trọng, rồi lại cùng đại ca ta yêu nhau, đó phải làm sao?

Chắc chắn, ta đột nhiên nghe thấy được mùi vị rắc rối phức tạp, ha ha, sự tình bắt đầu tốt chơi đùa, ha ha ha!

“Hạ Hầu Lâm, ta đã nói với ngươi, ý tứ ca ta, ngươi chỉ cần để cho hân hài lòng hân liền cưới ngươi, cho nên, trước tiên không cần lo lắng cho cái tên quốc vương Tù Ảnh kia, nếu như hân đến, ngươi nghĩ biện pháp để cho hân chán ghét ngươi, các khác đều nói ở đây, giải quyết ca ta trước tiên.” Ta vỗ vỗ vai Hạ Hầu Lâm, truy đuổi lão công so với trốn tránh nam nhân quan trọng hơn.

“Thực sự?” Hạ Hầu Lâm quả nhiên điển hình trọng sắc khinh bạn, nghe như vậy lập tức nhảy dựng lên, cao hứng bùng bùng, “Ta đây nên làm như thế nào?”

“Đừng nóng vội, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngươi khóc sưng cả hai mắt, bộ dáng như vậy căn bản không thể gặp người, một lát com nước xong, tắm rửa thật tốt, ngủ một giấc, ngày mai bắt đầu truy đuổi phu.” Nói xong, ta quay đầu vẫy gọi Như Nguyệt, “Như Nguyệt, một lát nếu như Hoàng thượng và Du mà còn có Hạ Hầu Duật tới, liền nói cho bọn hân biết, bổn cung và công chúa hôm nay tâm tình không tốt, cho nên không thể chiêu đãi bọn hân ăn uống chùa ha.”

Bây giờ, cũng phải chú ý duy trì khoảng cách, liêu lĩnh đâm đầu vào đáng thương thôi.

Ha ha!

Kế hoạch truy đuổi phu, khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Liệt nam sợ triều nữ

Editor: NaNi (hoathiennguyet)

—— Theo đuổi nam nhân, phải không ngoại phiến toái: quần lấy hấn, không buông tha hấn, xem hấn chạy đâu cho thoát.

Sau khi Hạ Hầu Lâm ngủ, ta lặng lẽ rời khỏi phòng, thờ dài.

Ài, nha đầu này thật là đơn thuần, nhìn nàng ta cũng hăm mộ nữa, dám yêu dám hận, nói thích là thích, nói muốn theo đuổi sẽ theo đuổi, thật là một chút gánh nặng cũng không có, thật tốt, ta ước có cá tính như nàng vậy, trực tiếp phui tay xuất cung bỏ đi là tốt rồi.

Được rồi được rồi, chuyện như vậy tốt hơn từ từ giấu lại đi, ta không muốn một mình mình không cẩn thận đắc tội hoàng đế đại nhân gây ra tai họa cho người nhà, mặc dù nói ta cũng không phải là Đoạn Phiêu Phiêu thật, nhưng cũng không có ý khiến người nhà của Đoạn Phiêu Phiêu cùng chịu tội với ta, hơn nữa, đối với bọn họ, ta còn có nhu mộ tình cảm, sẽ không hy vọng thấy người khác bị ta làm liên lụy đâu. Lại nói tư tưởng của nữ tử thế kỷ 21 là có làm có chịu có gan chịu trách nhiệm, người nào làm người đó chịu.

Cho nên, thấy sự đơn thuần của Hạ Hầu Lâm, ngược lại ta có chút hăm mộ.

”Thái hậu thật sự phải giúp công chúa sao?” Như Nguyệt đi theo ta vào trong sân, trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng chủ động mở miệng.

Ta gật đầu, trả lời khẳng định, “Đúng vậy, phải giúp. Hôn sự của ngươi, chờ chuyện của công chúa có kết quả rồi, ta sẽ nói với hoàng thượng. Như Nguyệt, ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Trước khi đi, phải bố trí ổn thỏa tất cả mọi người đã, làm phu nhân tướng quân, đến lúc đó Hạ Hầu Dận nể mặt Đồng Lăng Văn, hẳn là sẽ không làm khó với Như Nguyệt. Dù sao, ta có thể không nhờ sự trợ giúp của lão đa ca ta, nhưng mà muốn xuất cung, cửa ải Như Nguyệt này, nhất định là phải vượt qua. Nói nàng không biết chuyện, trừ khi Hạ Hầu Dận là đồ ngốc.

”Thái hậu, nô tỳ không có ý này.” Như Nguyệt sừng sốt, rõ ràng không nghĩ tới tự nhiên ta sẽ nói việc này, nhưng mà nhắc tới hôn nhân đại sự, Như Nguyệt vẫn là xấu hổ.

Ta quay đầu vỗ vỗ vai của nàng, rất nghiêm túc mờ lòi, “Như Nguyệt, lời ta nói là thật, ngươi là bạn duy nhất của ta trong cung, ta không thể không có trách nhiệm cho hạnh phúc của ngươi, ta bằng lòng với ngươi, sẽ làm được, hơn nữa Như Nguyệt, ta nghĩ, ta cũng nên nói cho ngươi biết, ta thật sự có ý nghĩ này.” Nói xong, ta thờ dài, nhìn ánh mắt của Như Nguyệt, “Ta có thể tin tưởng ngươi không?”

Như Nguyệt kiên định gật đầu nhìn ta, “Thái hậu, chuyện cho tới bây giờ, nô tỳ đối với Thái hậu không có nửa phần dị tâm (suy nghĩ gian dối), nếu như là chuyện mà thái hậu giao phó, cho dù là muốn mạng của Như Nguyệt, Như Nguyệt cũng.....”

”Không nghiêm trọng như thế, ta muốn mạng của ngươi làm gì, ngươi tiếp tục sống cho tốt, còn sống mới có thể cùng Đồng Lăng Văn tư thủ đến già, về phần ta, chỉ hi vọng đến lúc đó ngươi có thể có thể giúp ta mà thôi, Như Nguyệt, ta muốn xuất cung, không phải ra ngoài đi dạo, cũng không phải ra ngoài hoàng du một vòng, mà là vĩnh viễn rời đi, thoát khỏi thân phận của hoàng thái hậu. Ta giúp Hạ Hầu Lâm, giúp ngươi, là bởi vì ta biết các ngươi cũng giống như ta, thật sự khát khao hạnh phúc. Ta không có cách nào tìm được hạnh phúc ở hậu cung này, ta muốn rời đi, là ngươi, Như Nguyệt, là ở đây ta chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào ngươi, ngươi sẽ giúp ta chứ?” Ta hỏi.

Lúc nghe ta nói đến muốn xuất cung, Như Nguyệt có vẻ vô cùng khiếp sợ, nhưng mà sau đó vẫn là rất bình tĩnh gật đầu một cái, quỳ xuống nhìn ta, “Nô tỳ thề, chuyện ngày hôm nay nếu để lộ dù là nửa chữ, Như Nguyệt sẽ không được chết từ tế.” Nói xong, Như Nguyệt đứng lên nhìn ta, nghiêm túc nói, “Thái hậu, mọi chuyện của Như Nguyệt là giao cho ngài, chỉ cần là nguyện vọng của Thái hậu, nô tỳ nhất định sẽ tận lực mà làm.”

”Cám ơn ngươi, Như Nguyệt, yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi có chuyện, nhưng ta, cũng cần trợ thủ (người giúp đỡ).” Ta bước lên phía trước một bước, ôm lấy Như Nguyệt, có những lời này của nàng ta liền an tâm, Như Nguyệt chính là trợ lực xuất cung quan trọng của ta.. Hạ Hầu Lâm quá đơn thuần, Thu Nhược Thủy suy nghĩ quá thâm trầm, Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Dận tuyệt đối chỉ có thể là trở lực, về phần gia nhân của ta, lại không thể liên lụy, hơn nữa ta ở trong cung, bọn họ ở ngoài cung, cho dù thật sự có chuyện gì, tiếp ứng cũng rất không thuận tiện. Cho nên tính tới tính lui, đáng tin mà có khả năng giúp đỡ vẫn là Như Nguyệt.

”Thái hậu yên tâm, Như Nguyệt nhất định toàn lực ứng phó.”

”Có câu này của ngươi, ta liền an tâm.” Ta cười, vỗ vỗ bờ vai của Như Nguyệt, “Không còn sớm, đi ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải bồi vị công chúa này gầy vò, hơn nữa, hôm nay chặn hoàng thượng và Hạ Hầu Du ngoài cửa, đoán chừng ngày mai đuổi không dễ, ngươi tốt nhất nghỉ ngơi, ngày mai phải giữ vững tinh thần, biết không?”

Nói xong, ta ngáp một cái, tinh thần hoảng hốt trở về ngủ, ai ôi, ngày mai bắt đầu, sẽ là một ngày rất náo nhiệt nha.

”Hạ Hầu Lâm, ngươi hãy nghe cho kỹ, Đoạn Tư Tồn còn chưa thú lão bà (chưa lấy vợ), ngươi chỉ cần để cho huynh ấy cảm thấy huynh ấy và ngươi ở cùng nhau không có việc gì, hoàng thượng cũng sẽ không bởi vì các ngươi phá hủy hòa thân mà giận lấy sang Đoạn gia, ngươi đã thành công một nửa rồi, cho nên mục đích chủ yếu của ngươi là phải biểu đạt quan điểm như vậy, nghe hiểu rồi chứ?” Sáng sớm vừa thức dậy, ta liền bắt đầu truyền thụ truy phu bí tịch cho Hạ Hầu Lâm, tục ngữ nói không sai, một cây củ cải một cái hố (có nghĩa là: việc làm kiên định), muốn gả ra ngoài không thể nào không ai thêm lấy, nhưng mà phải tùy bệnh mà hốt thuốc!

Cho nên, đầu tiên hiểu rõ ý nghĩ của Đoạn Tư Tồn là quan trọng nhất.

Hạ Hầu Lâm gật đầu, bộ dạng vô cùng thụ giáo, “Hiểu rồi, ta sẽ cố gắng bày tỏ về thái độ giải quyết chính sách hòa thân với hoàng huynh, trong lòng huynh ấy cũng hy vọng phá bỏ ý tưởng hòa thân này.”

”Rất tốt, chính là như vậy, không chỉ như vậy, ngươi và đại ca ta còn phải tìm hiểu lẫn nhau, nếu ngươi hủy hôn rồi, nên làm gì mới có thể giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt này, đương nhiên rồi, thái độ của hoàng đế quyết định tất cả, nhưng mà việc này, việc ngươi nên làm là thể hiện được hiền nội trợ (hiền nội trợ: người vợ đức hạnh tài năng), ngươi phải cho huynh ấy biết, ngươi thương huynh ấy, hơn nữa cũng là suy nghĩ cho huynh ấy, đồng thời muốn ở lại bên cạnh huynh ấy, cũng nghĩ đến làm thế nào để huynh ấy tốt hơn thoải mái hơn, không để huynh ấy cảm thấy phiền phức, khiến cho huynh ấy cảm nhận được sự thật lòng và chân thành của ngươi, cùng với sự quan tâm chăm sóc và lương thiện của ngươi, hiểu chưa?” Ta tiếp tục ân cần dạy bảo.

Kế hoạch sắp tới, không thể phạm sai lầm

”Hiểu.” Câu trả lời của học trò Hạ Hầu Lâm vô cùng rõ ràng lưu loát.

Ta gật đầu vừa lòng tiếp tục, “Mặt khác, nếu ngươi muốn cùng một chỗ với huynh ấy, phải để huynh ấy cảm thấy, ngươi ngoài lương thiện quan tâm chăm sóc còn suy nghĩ cho huynh ấy thật sự yêu thương huynh ấy, ngoài ra còn có chung sở thích với huynh ấy, cho nên phải khám phá cuộc sống xung quanh của huynh ấy, bước vào cuộc sống của huynh ấy, lôi kéo bằng hữu (bạn bè), người nhà của huynh ấy, đây chính là biện pháp tốt, hiểu không?”

”Đã hiểu!” Học trò Hạ Hầu Lâm trả lời vô cùng vang dội.

”Rất tốt, vậy bây giờ ngươi có thể hành động rồi, tiến lên, Hạ Hầu Lâm, nhất định phải theo đuổi huynh ấy đến không có cửa lên trời không còn đường xuống đất, phong tỏa toàn bộ nơi sinh hoạt của huynh ấy, để cho huynh ấy đi tới chỗ nào cũng có thể gặp được ngươi, khiến cho huynh ấy tập quen ngươi, có thể thành công, hiểu không?” Ta rống to một tiếng làm hành động bắt đầu tiên hành.

”Hiểu, lên đường, hành động!” Ta tiếp thu kinh nghiệm sẵn có kết hợp với sự giáo dục phù hợp thực tế, Hạ Hầu Lâm oai phong hùng dũng, xuất phát với khí thế bùng bùng!

”Hô Hô, hy vọng có thể đủ sức làm rung động lão ca khó chịu kia của ta.” Nhìn bóng lưng vô cùng sôi nổi của Hạ Hầu Lâm, ta âm thầm bắt đầu cầu nguyện.

”Thái hậu yên tâm đi, công chúa đẹp như vậy, tính tình lại tốt như vậy, nếu mà Đoàn Thị Lang không thích mới kỳ quái đó.” Như Nguyệt cười an ủi ta.

”Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà sự khó chịu của nam nhân là rất khó nói, ngộ nhờ người ta chết vì sĩ diện vậy thì thâm rồi, cầu nguyện đại ca ta không có phiền phức như vậy, cầu nguyện cô gái Hạ Hầu Lâm này có thể nhanh chóng bắt sống nam nhân kia.” Ta lắc đầu than thở, nếu không vấn đề có thể nghiêm trọng, ngộ nhờ đợi đến khi vị quốc vương bề hạ nào đó đến, xảy ra cái gì mà nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), vậy với cá tính của đại ca ta, tám phần mười sẽ lại chui vào trong mai rùa đen.

”Người cũng thật nhàn rồi lo lắng người khác, Phiêu Phiêu, chuyện của Lâm nhi người muốn nhúng tay ta mặc kệ, dù sao người cũng đoán được, ta không muốn gả Lâm nhi đi, nhưng mà cũng không có biện pháp khác, thế nhưng nếu như Lâm nhi tự mình tìm được nơi chốn (ý là tìm được người muốn lấy làm chồng), trước khi Từ Ảnh quốc chủ đến kinh thành phải thu phục tên tiểu tử Đoàn Tư Tồn kia, sau đó tìm một đám mỹ nữ để cho hắn chọn, vậy cũng chưa chắc khó lắm lắm.” Ngay thời điểm Hạ Hầu Lâm cất bước, đại nhi tử ra sán diễn. Tức muốn chết ra sân khấu liền đưa tay ôm ta ngồi xuống, sai Như Nguyệt đi ra ngoài nấu cơm, sau đó vô cùng uất ức ôm chặt lấy ta, lại gần ta, kể khổ với ta, “Phiêu Phiêu, người rất không phúc hậu, nhất bên trọng nhất bên khinh, trầm cũng không phải loại người không tìm không phôi, làm sao có thể thật sự nhẫn tâm với hoàng muội của mình như vậy đây, người cứ như vậy hiểu lầm ta rồi, còn không cho ta tới ăn cơm, ô ô ô, người ta thật sự rất đáng thương nha.”

Ai tới cứu ta đi, thế nào một ngày không gặp Hạ Hầu Dận này trở nên biết làm nũng rồi, ta sợ hãi đến buồn nôn, run rẩy, vội vàng cách xa hắn một chút.

”Cái đó, đây không phải là vì muốn làm yên lòng Lâm nhi tâm đang vỡ nát sao, đỡ phải nhìn thấy nàng tiếp tục đánh nhau với ngươi, ta đây không phải muốn tốt cho ngươi sao.” Ta cảnh giác vội trấn an, hoàng đế sinh khí (tức giận) vậy thì xong đời rồi.

”Vậy sao?” Đại nhi tử rất không tin tưởng ta.

”Dĩ nhiên.” Ta vỗ ngực bảo đảm, “Ta cái gì cũng không nhớ, quen thuộc với các ngươi, vốn là mới gặp mặt Lâm nhi, chỉ là nàng thích đại ca của ta, vừa khéo ta muốn tìm một tức phụ (nàng dâu) cho đại ca ta, ngươi lại đồng ý, ta mới giúp nàng chứ sao.” Nịnh bợ nhất định là phải tăng bốc, còn phải tăng bốc có trình độ.

”Như vậy à.” Hạ Hầu Dận kéo dài ngữ điệu cười như không cười nhìn ta, bỗng nhiên lộ một nụ cười thật xảo trá, “Vậy nếu cuối cùng ta không tán thành thì làm thế nào?”

”Không tán thành?” Ta choáng váng, mơ hồ ngờ ngác nhìn Hạ Hầu Dận, không phải đâu, hắn không tán thành? Ta đột nhiên đứng lên đẩy hắn ra một cái, lập tức chạy ra ngoài, đồng thời hô to, “Như Nguyệt, chuẩn bị kiệu!”

Không được không được, Hạ Hầu Dận không tán thành việc ta loạn chút uyên ương, đây không phải là để cho ca của ta liên lụy cứu tộc tự tìm đường chết sao? Không được, ta phải đuổi Hạ Hầu Lâm về!

Kết quả, buồn rầu không kịp đề phòng bị ta đẩy ngã Hạ Hầu Dận vô cùng ai oán đứng lên, từ phía sau ôm cổ ta, “Phiêu Phiêu, người muốn đi đâu? Người bỏ rơi ta.” Phun, thật rất có..... Kịch vui hiệu quả.

”Mẹ nó, vậy cho ta ở lại chỗ mát mẻ bên kia đi, ngươi không phải đồng ý còn không sớm nói, ta cũng không muốn tru di cửu tộc nhà của ta!” Ta nổi giận

đá bay đại nhip từ tay như bạch tuộc tám chân, lớn tiếng rống to, “Cút ngay, ta muốn đi ngăn cản muội muội bảo bối kia của ngươi theo đuổi ca ca của ta!” Soái ca cũng không thể như vậy mà rơi đầu!

“Đợi chút, không phải là ta nói đùa thôi sao, dĩ nhiên ta đồng ý muội muội ta theo đuổi ca ca người.....” Hạ Hầu Dận ngượng ngùng kéo lấy ta, ra sức giải thích.

Hắn nói chưa dứt lời, càng nói ta càng giận rồi, nói đùa? Giết cừu tộc mà là vui đùa sao?

Mẹ kiếp, Hoàng đế đáng chết quả nhiên là ngu ngốc, một quyền của ta nhắm vào đầu gối xuống, kết quả để hắn hường trọn, còn không biết xấu hổ sờ sờ mu bàn tay của người ta, đàn nghiêm mặt còn thân hơn đã tới (chỗ này ta không hiểu phải dịch ra sao), “Phiêu Phiêu, người ta không có cố ý mà..... A a, Phiêu Phiêu người đánh ta.....”

Cùng với một tiếng kêu gào, rốt cuộc ta cũng thành công đánh Hoàng đế.....

Chỉ là, không biết kế hoạch truy phụ của công chúa đại nhân, thuận lợi hay không.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Dễ như trở bàn tay

Lạt mềm buộc chặt, nam nhân thích chơi trò bịp bợm, theo đuổi nam nhân, tùy bệnh mà hốt thuốc, tiếp tục nhiệt huyết như xông pha chiến trường đi, công chúa sama.

“Sau đó thì sao?” Xét thấy lời phát biểu của Hạ Hầu Lâm quá mức mãnh liệt, khiến cho núi băng cũng tan, hồ ly mà không giấu được đuôi, run rẩy đặt câu hỏi.

“Sau đó Tư Tôn ca ca liền hỏi ta, sau đó thì sao.” Hạ Hầu Lâm cười hi hi tiếp tục nói, ta rét lạnh đến buồn nôn, thì ra ca ca kia của ta cũng có tiềm chất phúc hắc, “Vì vậy ta liền nói cho huynh ấy biết, ta yêu huynh ấy, ta thích huynh ấy, ta muốn ở cùng một chỗ với huynh ấy, chỉ đơn giản vậy! Sau đó Tư Tôn ca ca liền nói, ta sẽ mang đến họa chém đầu cho huynh ấy, đầu của huynh ấy rốt không nói gì, liên lụy cừu tộc thì không tốt. Ta liền nói, huynh hãy yên tâm đi, hoàng đế ca ca rất muốn gả ta cho huynh, chỉ cần huynh yêu thích ta sẽ không vấn đề, ta đây yêu huynh, làm sao lại cam lòng để cho huynh bị chặt đầu đây? Người nhà của huynh chính là người nhà ta, người thân của huynh chính là người thân ta, ta và huynh quan tâm bọn họ như nhau, cho nên, ta muốn cùng huynh ở chung một chỗ, bảo vệ bọn họ.” Học trò Hạ Hầu Lâm bắt đầu giảng đạo lý năng thuyết phục mỹ nam như thế nào, nghe được đa mặt ta run lên.

Mồ hôi mồ hôi, không tẻ, quả thật chiếm được chân truyền của ta rồi, thuyết phục quá chuẩn, nhưng nghe như thế nào ấy..... Buồn nôn à? Ta tiếp tục chấn động cả người nói da gà.

“Cuối cùng nói thế nào, ca ca của ta có động lại chút ý tứ nào không?” Ta nháy nháy mắt, hỏi tới trọng điểm.

“Đương nhiên là có, mặc dù huynh ấy không nói rõ, nhưng mà huynh ấy nói rất rõ ràng, chỉ cần cha mẹ của huynh ấy đồng ý, ta có thể theo đến chỗ huynh ấy, không mang đến thảm họa cừu tộc diệt môn cho huynh ấy, thì ngoan ngoãn đi theo ta, từ này về sau chỉ nguyện uyên ương bất nguyện tiên, ha ha ha.” Học sinh Hạ Hầu Lâm khí thế hào hùng hồi báo chiến quả.

“Ặc, thế này cũng như chưa nói, rốt cuộc ngươi để cho huynh ấy hiểu không đầy đủ rồi.” Ta nổi giận, nha đầu này thật có đủ cơ hội để giày vò nha.

“Đương nhiên rồi, ta phải lập tức đi viếng thăm Thái Sư và Thái Sư phu nhân, nói rõ mục đích đến, ta tỏ rõ đối với nhi tử của bọn họ là yêu thương thiết tha và sâu sắc bảo vệ tình yêu này, đối với người nhà của huynh ấy là yêu thương thân thiết và thật sự sâu sắc giữ gìn loại tình cảm này, và đối với Phiêu Phiêu là thân thiết yêu mến và thật sự sâu sắc giữ gìn loại tình cảm này, chiếm được sự nhất trí tán thưởng của phu phụ Thái Sư, bọn họ cho là ta không sợ cường quyền dám theo đuổi tình yêu đích thật, điểm này vô cùng phù hợp với tinh thần của người trẻ tuổi có chí tiến thủ mạnh mẽ có phẩm chất riêng biệt, có tinh thần can đảm đấu tranh với thế lực tàn ác, lương thiện mà lại có ý chí phấn đấu, vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn đặc sắc của tước phụ (con dâu) nhà bọn họ, kết quả là, phu phụ Thái Sư nói, ủng hộ hành động kháng cự hòa thân của ta, gả vào Thái Sư phủ làm Thái Sư tước phụ.” Hạ Hầu Lâm hoan hỉ dương dương tự đắc nói, “Phiêu Phiêu, chính sách người nhà của người thật không phải là dùng tốt bình thường nha, ta từ hình bộ ra ngoài phải đến phủ Thái Sư, sau đó thuyết phục nhị lão nói rõ tình huống, lại còn dưới sự hướng dẫn của Thái Sư phu nhân làm một chút cơm trưa cho Tư Tôn ca ca, để cho huynh ấy biết ta nhất định sẽ là một hiền thê lương mẫu, bắt đầu ngày mai tiếp tục đưa bữa trưa tình yêu, ta đã hẹn với lão mẹ (mẹ) người, buổi trưa mỗi ngày ở trù phòng (phòng bếp), không gặp không về. Ta và ca ca người cũng hẹn rồi, ta sẽ nuôi huynh ấy vừa cường tráng vừa trắng kiện!” Học sinh Hạ Hầu Lâm đã tâm bừng bừng.

Ta học máu, a a a, động tác của Hạ Hầu Lâm rất nhanh nha, theo chiều hướng này mà nói, đoán chừng là không quá hai ngày lão ca đáng thương của ta sẽ phải cúi đầu xưng thần thôi, làm sao đầu trắng được đây, căn bản là không hề có phần chiến thắng mà.

Chỉ là, Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu Duệ, Hạ Hầu Du cũng tròn to mắt nhìn ta, sau đó Hạ Hầu Duệ giơ ngón tay cái lên nhìn Hạ Hầu Lâm, “A Lâm, muội rất lợi hại nha, thật may là ban đầu muội không có đối phó với ta như vậy, nếu không ta khẳng định cúi đầu xưng thần, thủ đoạn này quá cường hãn rồi.”

”Hắc hắc, đó là đương nhiên, Phiêu Phiêu đưa ra chủ ý, tuyệt đối hữu dụng.” Hạ Hầu Lâm cười hi hi làm mất quý với ta.

Ta im lặng, như thế nào ta cảm giác hình tượng của ta đang hoàn toàn sụp đổ a.....

Chỉ là, vẫn có bát quái muốn hỏi, “Đối phó người? Vì sao Hạ Hầu Lâm phải đối phó người?” Ta không hiểu.

”Cái này sao, Duật là mối tình đầu của ta, chỉ là sau khi người ta nhìn thấy Tư Tồn ca ca, trong đầu cũng chỉ có sự hiện diện của Tư Tồn ca ca thôi, Hạ Hầu Duật làm sao có thể so với Tư Tồn ca ca chứ.” Hạ Hầu Lâm thẳng thắn khai báo, sau đó vô cùng chân chó đối ta tỏ rõ năng đối với ca ta là thật tâm

Mẹ nó, hoa tâm công chúa này.

”Nhưng mà ta nói, Phiêu Phiêu thật sự quá lợi hại đi, bây giờ cuối cùng ta coi như biết cá tính này của Phiêu Phiêu ở đâu ra rồi.” Bên kia, tiểu nhi tử Hạ Hầu Du còn chưa có cảm thán xong, đang tiếp tục phát biểu ý kiến.

Đại nhi tử gật đầu, buồn rầu mở miệng, “Đúng vậy, quả nhiên là hữu kỳ phụ mẫu tất hữu kỳ nữ (gần nghĩa như: cha mẹ thế nào thì con thế ấy), cường hãn, quả nhiên cường hãn.”

”Hoàng huynh, về sau phải thay đổi cách nhìn đối với Thái Sư một chút.” 1 Hạ Hầu du lòng có ưu tư yên.

”Không sai không sai, còn phải điều tra một chút Đoàn Tư Tồn có cơ nhân đột biến không.”

”Đúng vậy, người của Đoàn gia bọn họ, thật sự đều quá đáng sợ.”

“.....” Nghe không nổi nữa, ta học máu, hai huynh đệ này, làm như ta đã chết rồi sao? Ngay trước mặt của lão nương ta lại có thể nói xấu người nhà của ta!

Vì thế sư tử hà đông ta gào lên, núi lửa phun trào, “Mẹ nó, câm miệng!”

”Hắc hắc, Phiêu Phiêu, chúng ta là đang bày tỏ sự tôn kính cao cả đối với người nhà của người mà.”

”Thật sự?”

Ta cũng không phải đùa giỡn, ta mới không tin.

”Thật sự, như thế hoàng huynh nhi, kế hoạch truy phu của Lâm nhi tiến triển thuận lợi, có phải chúng ta cũng nên hành động rồi không?” Hạ Hầu Du nhìn ta bị chọc tức, vội vàng nói sang chuyện khác.

”Đúng vậy đúng vậy, đó là dĩ nhiên rồi, Duật, dù sao mấy ngày gần đây người ở trong kinh cũng không có việc gì, giúp một tay chọn vài cung nữ xuất thân, diện mạo, quý củ và khỏe mạnh ra ngoài, chọn hẳn năm đến tám người, đến lúc đó dùng để phục vụ Thẩm Không Minh, mặt khác Hạ Hầu Du, người cũng đừng nhàn rỗi, trong cung tiểu thư khuê cát, 2 mấy cái...nào thượng được rồi mặt bàn rất xinh đẹp vừa trầm ổn, cũng đi lựa ra mang vào cung, thủ đoạn tùy người, đến lúc đó chúng ta muốn dùng kế sách muôn hoa đua thắm khoe hồng, khiến Thẩm Không Minh đó không thấy được sự tồn tại của Lâm nhi.” Hạ Hầu Dận hạ lệnh.

”Ừm, như vậy ta đây?” Ta nháy mắt, chuyện đùa tốt vậy, ta dĩ nhiên muốn góp một chân nha..., nếu không rất đáng tiếc.

”Người.” Hạ Hầu Dận liếc ta một cái, sau đó đưa tay chụp tới ôm ta vào trong ngực, cười đến mức thật đáng ghét nói với ta, “Cho ta ôm một cái, ăn cơm với ta, sau khi ăn cơm thì ngủ, ngoan.”

Mẹ nó, xem ta như heo nuôi.....

Kháng nghị!

Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Duật, Hạ Hầu Lâm che miệng cười ha ha, chỉ có lão nương khó chịu cực độ, hừ, không bố trí nhiệm vụ cho ta, ta phải đi tìm thú vui, hừ, đến lúc đó, dư luận huyền não xôn xao chó có trách ta à.

Đúng là chúng ta không thể xem thường bản chất hiệp nữ của công chúa điện hạ năng lực theo đuổi lão công, ba ngày, thực sự chỉ dùng ba ngày, cộng thêm ám chỉ công khai của Hạ Hầu Dận, cộng thêm sự trợ giúp của lão đa lão mục ta, hơn nữa hành động theo đuổi của Hạ Hầu Lâm tinh lực tràn trề, ba ngày, đại ca ta khuất phục, 3 chấp nhận, mà Kinh Thành cả thành phong giải trí, hoàng cung người người cảm thấy lo lắng.

Hạ Hầu Lâm là người thắng lớn nhất, cho nên dĩ nhiên tâm tình nàng tốt, về cơ bản là đội vị Phiến Vương không có mắt kia không nhìn trúng vị mỹ nữ này, như vậy cuộc đời của nàng đã đạt mục đích, 4 Hạ Hầu Dận lên lút nghe nói đã hứa hẹn đoạn tư tởn điều, sẽ làm chủ hôn cho hai người bọn họ, chỉ là, sau lại xảy ra một cái ai cũng không có nghĩ tới chuyện là được.

Đến nỗi quan lại quyền quý của kinh thành còn có những cô nương kia, bị Hạ Hầu Du lừa bôn đến xoay vòng vòng, cho là Hạ Hầu Dận muốn vứt bỏ mỹ nhân hiện có, kết quả là không sợ phiền toái mà chủ động xuất kích, dựa vào hai đại soái ca tùy tiện quyền rũ một người trở về cũng là ý tưởng buồn bán có lời, đưa đi lên tới cửa cho Hạ Hầu Du chọn lựa, khiến cho hoa hoa công tử càng thêm khùng hoảng, cuối cùng lựa ra mấy vị nghe đâu là cực

phẩm trong cực phẩm, vào cung, hoàng cung ngay lập tức rối loạn, không có biện pháp, 5 trong hậu cung nữ nhân thấy được nữ nhân xinh đẹp tới theo chân bọn họ chia một chén súp a, vì vậy bắt đầu rối loạn ầm ĩ rồi, gả bay chó chạy, thị phi không ngừng rồi.

Mà các lão bách tính của kinh thành gần đây cũng rất có phúc khí, khắp nơi đều là bát quái. Không có gì hơn, vừa là khuê nữ của nhà kia đưa tới cửa cho Hạ Hầu Du chà đạp rồi, khuê nữ xinh đẹp nào vào cung, vị nương nương nào nhảy lầu thất cổ ví dụ như thế, mà cực kỳ thú vị, đương nhiên là đủ loại phiên bản công chúa truy phu.

Mới tính đến hôm qua thôi, ta đã nồng nhiệt xem xong bản cường đạo kỹ nữ, bản ngược luyện tình thâm, bản Tiểu Bạch khôi hài, bản hoa quý vũ quý, bản cường công cường thụ, bản phúc hắc..... Chờ phiên bản công chúa Thị Lang yêu đương, cái đó H (H là H vẫn là văn miêu tả những cảnh nóng nghiêm cấm trẻ em dưới 18 tuổi), miêu tả vô cùng tinh tế, quả thực là khiến cho ta đối với cô nhân mở rộng tầm mắt, xúc động quá độ.

Thực sắc tính dã, Không lão phu từ nói một chút cũng không sai, vĩ đại H chữ viết sự nghiệp bắt đầu tại thời cổ, đầu năm nay cô nhân năng lực yy (tự tưởng tượng) còn có ma lực lôi đồn đãi đầu đường thật sự là cực kỳ không thể xem thường.....

Ngó ngó, quyền này, 《 yêu chàng một vạn năm 》, 《 đêm nay cô quanh, chàng đang ở đâu 》, 《 tướng công ta tới đây 》, 《 truy phu bí tịch 》, 《 chuyện công chúa và Thị Lang không thể không kể 》, 《 Thị Lang đại nhân, yêu ta đi 》..... Máu mũi, máu mũi của ta, văn nhân nghệ thuật của cổ đại đúng là ở mức độ mà làm cho người ta thật sự kinh thán.

Chỉ là, càng làm cho người kinh sợ chính là Hạ Hầu Lâm và Đoàn Tư Tồn hai người này. Đang ở hoàng cung kinh thành giăng đèn kết hoa đã đến lúc phải nghênh đón quốc vương Từ Ảnh Quốc đến từ Bắc Phương Thâm Không Minh, ngoài dự đoán hai người đã chằng chằng thiếp thiếp bỏ trốn.....

Khi thời điểm Hạ Hầu Dận mặt đen thui xuất hiện tại Phi Phụng Cung, ta hoàn toàn không biết làm sao, bởi vì không ai thông báo với ta hiện tại bọn họ lại bỏ trốn, 6 chỉ là ngay sau đó Hạ Hầu Du lập tức mang theo một đồng dân gian lưu truyền công chúa Thị Lang truyện sách học xuất hiện, 《 7 bỏ trốn triết học 》, 《 tay trái tình yêu, tay phải bỏ trốn 》, 《 tối nay, chúng ta cùng nhau bỏ trốn 》.....

”Bọn họ, thật sự, bỏ trốn?” Ta có chút cầm nín hơi, không cần thiết, kỳ quái, dù sao cũng không ai buộc bọn họ tách ra, không có việc gì làm sao chơi trò bỏ trốn?

”Thật sự bỏ trốn, nha đầu chết tiệt Hạ Hầu lâm kia nói nhảm lại, không có bỏ trốn tình yêu thật sự không đủ hoàn mỹ, không đủ oanh oanh liệt liệt, cho nên lấy chết uy hiếp Đoàn Tư Tồn bỏ trốn đi ra ngoài.” Hạ Hầu Dận mặt đen lại, thì ra là Đoàn Tư Tồn sợ khổ viết lại lời nhảm cho cha ta như vậy, lão bà tương lai yêu cầu bỏ trốn, nếu không ngay lập tức biểu diễn hiện bản hồng hạnh xuất tường, để không đội nón xanh, hấn không thể không đi nghiên cứu triết học bỏ trốn.....

Hạ Hầu Lâm, đúng là đủ hiệp nữ, 8 nói cá yêu cũng đảm được như vậy có giang hồ phong vị.....

Chỉ là, vấn đề ở chỗ, công chúa vốn phải hòa thân, hiện tại thật sự chơi trò bỏ trốn, vị Từ Ảnh quốc chủ kia lại muốn đến, hết thấy nên làm cái gì bây giờ a.....

Cầm nín hơi ông trời, ta ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay quạ đen thật sự là đặc biệt hơn, làm ta thật sự choáng váng hoa mắt đầu óc rối tung rối mù.

Hạ Hầu Lâm, chờ người trở về ta phải rút da của người!

Ta quyết định rồi~

Chú thích 1: Thâm Không Minh, tức quốc vương Từ Ảnh quốc, vị kia yêu cầu hòa thân với Hạ Hầu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hòa thân là cuộc hành trình của trò đùa đẹp đẽ

Ngoại truyện một: Phiên nào của Đoàn Tư Tồn

Ta không phải công chúa, ta không muốn hòa thân, ta chỉ muốn soái ca ca, đó là tình yêu hoàn mỹ.....

Hiện tại sự tình vô cùng quỷ dị tình huống phát triển đến nhanh chóng, Hạ Hầu Dận nổi trận lôi đình ra lệnh quân lính coi giữ kinh thành còn có ngự lâm quân điên cuồng tiến hành thăm thức lục soát, Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Duật hai người này sợ khổ huynh đệ song hành cũng hết sức vô tội thật sự bị cuốn vào trong bão táp, bị bắt tới giúp một tay. Mà vô tội nhất cũng là cha ta mẹ ta gia đình ta, hai người đó một về mặt vô tội tới cực điểm, khiến cho ta không thể không hoài nghi, có phải hai tên khôn kiếp ca ta và Hạ Hầu Lâm kia đã sớm lập kế hoạch tốt muốn bỏ trốn hay không.

Thật là gặp quỷ, hai người kia muốn dùng gian khổ của toàn thế giới để chứng minh vợ chồng bọn họ hai ân ái không gì sánh được đây mà, tmd (mẹ nó chứ), ta cũng sắp không nhịn được miệng phun Tam Tạng kinh rồi.

Kết quả, ba ngày qua đi, Thẩm Không Minh nghĩ giả đến Kinh Thành, lập tức sẽ vào thành, hai cậu nam nữ này lại còn không có một chút tin tức, không đúng, phải nói là rất phách lối mà truyền đến tin tức. Dùng bề câu đưa tin quá nhiên là chiêu trò của cỗ nhân thường dùng, trong khi chúng ta ở chỗ này một sống một chết nghĩ hết biện pháp xử lý hậu sự, hai tên khốn kiếp kia lại có thể nhàn nhả xông xáo giang hồ, quá..... Làm cho người ta đổ kỵ! Ta có gan muốn khiến Hạ Hầu Dận đem Đoàn Tư Tồn khốn kiếp trọng sắc khinh bạn này giáng chức thật quá kích động.

Ừm, chỉ là, giáng chức, giáng chức rồi không phải huynh ấy nhàn rồi hơn sao? Không được không được, đây cũng không phải là ý kiến hay, nên cho huynh ấy thăng quan tiến chức, dùng một đồng công việc một chết huynh ấy, khiến Hạ Hầu Lâm này rõ ràng nhìn thấy lão công đang ở bên cạnh nhưng không có biện pháp đến gần đùa giỡn. A tui mới, đây mới là chuẩn mực thâm hoạ của nhân gian, không tề không tề!

Ta vừa chấn động vừa thần kinh mà ảo tưởng nghĩ làm sao ác chính lão ca ta và Hạ Hầu Lâm, vừa cười đến vô cùng tà ác, có thể là ta cười thật tà ác, dẫn đến Hạ Hầu Du vừa phát ra một trận tiếng cười khê với ta.

"Phiêu Phiêu, người đang nghĩ cái gì? Cười đến mức tà ác như vậy." Hạ Hầu Du vốn là sẽ không cùng với ta đấy, nhưng mà hôm nay Thẩm Không Minh đến, Hạ Hầu Dận phải đi đại diện nghênh đón, mà Hạ Hầu Duật lấy tư cách là người đại diện ra của thành nghênh đón, mà hai người huynh đệ bọn họ lại không yên lòng ta và đám phi tử kia cùng nhau tham dự, ừm, chủ yếu là tiền án của ta quá nhiều, bọn họ sợ đám phi tử kia mượn cơ hội chơi ta, nhưng mà hôm nay lại phải đại yểm quần thần, bày tỏ vui mừng với dân chúng, cho nên lại không tránh khỏi trường hợp phải tham dự, cho nên..., Hạ Hầu Dận đành phải tâm bất cam tình bất nguyện mà lưu lại tiểu nhi tử theo ta.

Có điều mà nói ta vẫn tương đối thích tiểu nhi tử theo ta, mặc dù tiểu nhi tử cũng giống như một con hồ ly, nhưng mà, như thế cũng không có cảm giác bị vị hoàng đế Hạ Hầu Dận này áp bức.....

"Ừm, ta đang suy nghĩ chờ sau khi Hạ Hầu Lâm và Tư Tồn ca hồi kinh, ta phải thật xấu xa mà chinh chết bọn họ ta chính là Đoàn Phiêu Phiêu bắt thường, hừ, đáng ghét chết đi." Ta càng nghĩ càng giận, a a a a, Hạ Hầu Dận đã nói rồi, mặc dù coi như ta thật không rõ tình hình, nhưng mà ta và Hạ Hầu Lâm trước rất lang bãi vì gian (câu kết làm việc xấu), cho nên, lần này tính là lỗi của ta, cho nên ta muốn giúp hân giải quyết cái tên Thẩm Không Minh kia, mẹ nó, ta giải quyết thế nào, dùng mỹ nữ hay dùng tiền bạc? Mỹ nhân kế mà nói, ta không có vốn liếng này ok?

Nhưng mà nghĩ đến đây hai mắt ta bỗng nhiên tỏa sáng, oa oa, nếu quả thật mà nói có thể dùng mỹ nhân kế, vậy có phải ta có thể mê hoặc Thẩm Không Minh đến thần hồn điên đảo sau đó có thể mượn lực lượng của hân xuất cung hay không?.

Ha ha ha, trước đây làm sao ta không nghĩ tới chứ? Ừ, xem ra đến vương cũng không phải là chuyện xấu gì nha, hảo hảo lợi dụng, hảo hảo lợi dụng.

"Đây chính là nên hảo hảo mà ác chinh một chút, loay hoay chúng ta chết đi sống lại không nói, còn hi vọng tên kia Thẩm Không Minh không được mượn cơ hội này nổi đóa mới tốt, nếu không, biên quan lại phải không được an bình rồi." Hạ Hầu Du không biết ta đang suy nghĩ gì, khê thờ dài lắc đầu một cái, bộ dạng ưu quốc ưu dân.

Ừm, trong khi tiểu nhi tử của ta lộ ra vẻ mặt như thế thật sự mà nói là rất tuần tú, ta không thể không thừa nhận nhìn tiểu nhi tử của ta thật kinh thán (kinh sợ thán phục), "Ngaoan..., soái nhi tử, sẽ không có vấn đề, các người chuẩn bị nhiều như vậy, Hạ Hầu Lâm nàng cũng không phải là cố ý, thử hỏi cho tới hôm nay người cũng không có thủ thế, chính là người một lòng muốn chờ đợi nữ hài tử thật sự, mà Hạ Hầu Lâm nàng cũng giống vậy, nàng yêu thích ca ta, dĩ nhiên không muốn phạm bất kỳ nguy hiểm nào. Về phần Thẩm Không Minh, chỉ cần chúng thể hiện thành ý trong lời nói thì tuyệt đối không thành vấn đề." Ta vỗ ngực bảo đảm, không quen nhìn dáng vẻ ù rũ của soái ca, ừm oa, bộ dạng thật dễ thương người thương hại, người ta không nỡ.

Xong rồi xong rồi, cứ như vậy nhìn tiểu nhi tử của ta, làm sao ta lại có thể có cảm giác tên Hạ Hầu Du này càng ngày càng đẹp trai chứ, sớm biết như vậy, trong hai ngày ngủ chỗ này của ta, ta nên hảo hảo ăn đậu hũ một chút, thật sự thua thiệt, tuy nhiên bây giờ cũng rất muốn ăn thử xem, nhưng mà người ta xấu hổ nha, ừm oa, nhưng mà gương mặt anh tuấn này, kiểu tóc tiêu sái này, dáng người quý phái này bạch y lại tung bay, ô ô ô, nhìn thế nào cũng quá mê người, ta không chế không được nước miếng của ta rồi.

Tiểu nhi tử tà tà mà nhìn ta liếc mắt một cái, dùng cây quạt vỗ vỗ đầu của ta, sau đó cực kỳ khinh thường mở miệng, "Đích thật là, nhưng vấn đề là người tham dự, ta có thể không lo lắng sao? Đây này, Đoàn Phiêu Phiêu, ánh mắt người là gì, kiểu hảo sắc lang, Phiêu Phiêu, thành thật khai báo, không phải là người bị anh tuấn tiêu sái của ta làm say mê mà thần hồn điên đảo rồi chứ?" Thanh âm tiểu nhi tử sắp lại gần, vô cùng tà ác mà bức cung.

Ta đàn động mà gật đầu ào ào, lau lau nước miếng, "Đúng vậy, Du, ta phát hiện thật sự là người càng ngày càng đẹp trai, ừm, thành thật mà nói, làm sao người có thể càng ngày càng đẹp trai mê người, lão mụ ta đã sắp không đỡ được sức quyến rũ của người nữa rồi." Ta nháy nháy mắt, cực kỳ thành khẩn không kiêng kỵ mà thú nhận.

Hạ Hầu Du nháy mắt nhìn ta, không nghĩ tới sao ta đây có thể thẳng thắn được khoan hồng, một lúc sau bỗng nhiên hân cười ha ha, sau đó đưa tay véo véo gương mặt của ta, "Phiêu Phiêu người thật là đáng yêu, nếu như người sớm thừa nhận sức quyến rũ của ta đối với người hữu dụng hẳn là tốt." Nói xong hân thờ dài lắc đầu một cái, sau đó đem Như Nguyệt dây đến, tay vỗ mặt của ta, đứng ở phía sau từ trong gương nhìn ta, "Ta tới giúp người chải đầu, Phiêu Phiêu, hôm nay, không nên gây họa, mặc dù nói ta và hoàng huynh nhất định sẽ giúp người, nhưng mà, dù sao Thẩm Không Minh đó cũng được tính là một đời kiêu hùng, không phải nhân vật bình thường, người cố gắng cách xa hân một chút, biết không?" Thanh âm của Hạ Hầu Du rất từ tính, mà thanh âm dịu dàng sâu kín của hân truyền đến, có một phong vị khác.

Ta không tự chủ được gật đầu, ta cảm thấy, hôm nay tiểu nhi tử rất nghiêm túc mà đang lo lắng, mặc dù ta không biết có cái gì phải lo lắng, người ta chỉ là tham dự hội nghị nhân viên, cũng không phải là nhân viên quan trọng, quốc vương hạ người ta chính là muốn công chúa làm lão bà, cũng không phải là Thái hậu làm tình nhân, ta có cái gì có thể lo lắng đây, thật là, chỉ là đang nhìn soái ca nhi tử lo lắng đến ta như vậy, ta còn là rất thiện lương mà giả bộ cừu non ngoan ngoãn một lần.

"Người yên tâm đi, Du, ta hiểu rõ, ta sẽ không gây họa, yên tâm, hơn nữa, hân và các người có chánh sự, chúng ta chẳng qua là người tiếp khách thôi, ta một Thái hậu tìm nhiều loạn cái gì được chứ." Ta nháy nháy mắt, vỗ vỗ bả vai của nhi tử, vung về an ủi.

Nhi tử nhẹ nhàng mà cười, chọt cái đầu ở trên mặt ta chu một cái, um oa, bị hôn rồi.....

”Đúng vậy, ta biết rõ, người sẽ nghe lời, nhưng Phiêu Phiêu, sự thật chứng minh, mỗi lần người không đi tìm phiền toái, phiền toái cũng tới tìm người.” Nhi tử hôn xong gương mặt của ta hài lòng sờ sờ tóc của ta, không đợi ta trợn mắt hốc mồm khôi phục tinh thần, liền vỗ bàn tay ta hỏi, “Nhìn, xinh đẹp như vậy sao?”

”Ừm, thật đẹp mắt.” Ta nhìn mình trong gương mà tự kỷ, không thể không nói, tiểu nhi tử được gọi là hoa hoa công tử là có lý do, nhìn, săn sóc dịu dàng cỡ nào hiểu rõ tâm ý nữ nhi, hơn nữa chủ yếu chính là, người này đẹp trai ngây người, có nữ nhân không thích mới là lạ, hơn nữa, thật sự rất có phẩm vị, giúp ta chải đầu, rất đơn giản, cũng rất hào phóng, thanh lịch lại cao quý, rất thể hiện thân phận, lại không nhận tội dao động.

”Thích là tốt rồi, đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, Hạ Hầu Du kéo tay của ta đứng lên, thuận thế vòng tay ôm eo của ta ôm ta đi lên, ta hồ đồ mà nhìn hành động khác thường của tiểu nhi tử, trong lòng cảm thấy rất quái lạ, Hạ Hầu Du mặc dù cũng luôn thích trêu chọc lấy ta không sai, nhưng mà rất khi it xúc động như vậy, chẳng lẽ nói tâm tình của hắn không tốt sao? Đứa nhỏ này, sao thế?

”Du, người làm sao vậy?” Ta khó hiểu mà vỗ vỗ lưng của nhi tử, có chút không nỡ, làm cho soái ca đau lòng kè đó tội đáng chết vạn lần.

”Không có việc gì, ta không sao, để cho ta ôm người là tốt rồi.” Thanh âm của Hạ Hầu Du có chút buồn buồn, hắn ôm thật chặt ta, ta không dám động, không phải hắn đang đau lòng đấy chứ? Nhưng mà, tại sao, hắn ôm ta, ta có cảm giác bất an và cảm giác rung động đây? Trong nháy mắt đó, ta cũng choáng váng.

Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu du, bọn họ, đối với ta mà nói, rốt cuộc là cái quái gì đây?

”Phiêu Phiêu, người phải nhớ kỹ, ta rất thích người.” Nói xong Hạ Hầu Du buông ta ra, sau đó nở nụ cười như ánh mặt trời, lôi kéo ta ra cửa, “Phiêu Phiêu, người phải nhớ kỹ nha.”

”Ta cũng vậy rất yêu thích Du a.” Ta cười cười nhàn nhạt, vỗ vỗ tay của hắn, “Đi thôi.”

Dưới ánh mặt trời, thời điểm mà Hạ Hầu Du nghe ta nói yêu thích, ánh mắt đang chớp sáng, mà ta làm bộ không chú ý đến ánh sáng đó, không nhìn tới vẻ mặt dương quang sáng lạn của Hạ Hầu Du.

Đột nhiên, ta lơ mơ mà cảm thấy giác được tình cảm của đại nhi tử, tiểu nhi tử đối với ta. Mặc dù, vẫn làm cho ta cảm thấy phức tạp như xưa, nhưng mà, vẫn giả bộ không biết thì tốt hơn.....

Bây giờ ta, không muốn bị tình cảm như vậy ràng buộc.

Ngồi lên xe ngựa, mẹ kiếp ở trên người của tiểu nhi tử, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy tình yêu phức tạp, có lẽ, ta ở cái thế giới này muốn tìm kiếm tình yêu, cũng không phải đơn giản như vậy.

Chỉ có điều, ngay cả quỷ sai cũng nói là ta thuộc về thế giới này, như vậy, nhất định sẽ tìm được, chỉ là không biết, sẽ là ai.

”Phiêu Phiêu.....” Tiểu nhi tử nhẹ nhàng kêu tên của ta.

”Ừ, ta đây.” Ta nhẹ giọng trả lời, mặc kệ như thế nào, tạm thời, vẫn là hưởng thụ một phần mập mờ như vậy đi, không đi nói toạc là tốt rồi, nếu không, ta không biết làm như thế nào đối mặt hai đứa con trai ta đây.

Quý dĩ, đại nhi tử là người tình tiền nhiệm, tiểu nhi tử là người ái muội đương nhiệm, run rẩy run rẩy, điên cuồng run rẩy.....

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, chúng tôi tới đích, mà sau khi Hạ Hầu Du đỡ ta xuống xe, không biết chuyện làm sao, mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía ta, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ta nghe được đồng loạt tiếng rút khí, ặc ặc, sao lại thế này, xảy ra chuyện gì?

Ta tò mò mà hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, muốn xem xem đã xảy ra chuyện gì, đúng lúc này, một anh minh thần võ cao đại suất khí dương quang sáng lạn là điển hình soái ca bắc phương sải bước tiêu sái đến trước mặt của ta, không đợi ta thường thức xong liền lễ phép khom người xuống, sau đó thâm tình khẩn thiết mà cầm lấy tay của ta, đôi mắt đào hoa sâu sắc như có dòng điện chuyển động, mang theo nụ cười mơ hồ tà khí, “Công chúa điện hạ, bôn vương rất cuộc gặp được người, như ta nghĩ, người thật là đẹp.”

Nói xong, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng mà hôn trên mu bàn tay của ta.

Ta hóa đá, tất cả mọi người chung quanh hóa đá, hai nhi tử của ta đã biến thành tượng đá rồi, thẳng thóc Hạ Hầu Duật đó đã sắp không nhận được miệng cũng cười nghiêng ngả rồi, mà ta đây, thê thảm nhất, bị hắn nắm tay như vậy, muốn chạy trốn trốn không thoát, muốn nói nói không ra, không thể làm gì khác hơn là vận vẹo về mặt đưa đám nhìn vị soái ca có mắt không trông này.

Um oa, chỗ nào của ta nhìn lại giống công chúa Hạ Hầu Lâm buh hân đó, ta muốn kháng nghị a!

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hành trình hòa thân ngớ ngẩn khôi hài

Ngoại truyện 2: Tình trạng rối loạn của công chúa.

Editor: Cẩm Yên.

Beta: Trịnh Phuong.

-- Có soái ca nhiệt tình cầu hôn, nên nhảy căng vui mừng, hay là nên xông tới đội cho hấn gáo nước lạnh, mắng hấn một trận rằng hấn nhận lầm người rồi?

Quạ đen kêu quang quác bay qua đỉnh đầu, ta tiếp tục chờ người sắm vai tăng đá nhìn Thẩm Không Minh trước mặt. Ừm, cái tên lang sói đến từ Phuong Bắc này thật sự rất có tư thái vương giả, kể ra thì rất tuần tú, thật có cảm giác. Nhưng hấn đến là để hòa thân, ta lại không phải công chúa, tuy là công chúa đã bỏ trốn theo trai, thế nhưng... cũng chưa từng nghe đến việc Thái hậu phải gả thay. Cho nên, chỉ có thể nói, ta không được phép hy vọng xa vời với soái ca nữa rồi. .. Than ôi, vì cớ gì soái ca đều là của nhà người khác, vì cớ gì vừa đến cô đại, khắp nơi đều là soái ca? Lễ nào thực sự là bởi vì môi trường không bị ô nhiễm cho nên đất thiêng sinh người ưu tú hay sao? Mẹ nó, nền sản xuất công nghiệp hiện đại hóa kia hãy trả lại soái ca cho ta!

Thế nhưng, vấn đề cốt yếu là, ta nên làm gì với tình huống này bây giờ?

Trông nụ cười vô cùng mê người đến mức chói lóa của soái ca, ta nhận ra Thẩm Không Minh này cũng không giống như Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu Duật, Hạ Hầu Du, mà là thuộc kiểu soái ca chói sáng rực rỡ như ánh mặt trời. Rất khó tưởng tượng người như thế cư nhiên lại là một Hoàng đế. Ôi, lãng phí rồi, thật sự là lãng phí quá đi rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, ta cuối cùng vẫn nhịn đau hất tay hấn ra. Ánh mắt Đại nhi tử sắp phun hỏa đến nơi, khóe miệng tiểu nhi tử cũng đã muốn rút gân rồi, nếu ta cứ giữ mãi về muốn chiếm lấy soái ca này, phỏng chừng bọn chúng sẽ muốn chém ta trước tiên mất, oa oa.

Vì vậy ta không tình nguyện mà lùi về phía sau, rút tay ra, áy náy nhìn về mặt tràn đầy hy vọng nhìn ta của Thẩm Không Minh, cười cười mờ miệng, “Xin lỗi, ta không phải là công chúa Hạ Hầu Lâm, ta là thái hậu Đoàn Phiêu Phiêu, xin được chỉ giáo nhiều hơn”. Thật ngượng, người ta không biết lễ nghi hoàng gia, thiếu sót thì xin chỉ giáo, vậy cũng không sai chứ?

“Thái hậu? Thái hậu?!” Thẩm Không Minh vốn còn cho rằng mình sắp thành công, sau khi nghe ta nói xong liền bật dậy la lớn với ta: “Gạt người, nàng mà là thái hậu?”

“Đúng vậy, ta là thái hậu, không thể giả được, cho nên người vẫn nên đi tìm công chúa đích thực của người đi”. Ta bĩu môi, nghiêm túc nói rõ.

“Thật đáng tiếc, khó có khi ta vừa ý một người đẹp, không ngờ lại là Thái hậu, vận số của ta đây thật sự cũng quá kém đi.” Thẩm Không Minh nhất thời giống như trái cà héo, ừ ừ mở miệng: “Được rồi, công chúa đâu, nàng ở đâu?” Một bộ sống dở chết dở.

Ặc, ta chớp chớp con ngươi nhìn hấn, tiểu tử này làm sao vậy? Chịu đả kích vì thất tình?

Ta ngẩng đầu dò xét Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu Du, hai người này cùng nửa cười nửa không mà nhìn ta. Đặc biệt là Hạ Hầu Dận, vẻ mặt tối thui tựa như ta thiếu nợ hấn mấy trăm vạn, mà vẻ mặt của Hạ Hầu Du không đổi. Kính nhờ, Thẩm Không Minh nhận lầm người liên quan gì đến ta cơ chứ. Đáng về trẻ trung cũng không phải lỗi của ta, có được hay không há.

Kết quả là, buổi đón tiếp khôi hài kết thúc một sự hiểu lầm đến gà bay chó sủa. Sau đó, Hạ Hầu Dận cho bắt đầu yến tiệc, kéo tinh thần hoang hốt của Thẩm Không Minh trở lại. Hạ Hầu Du vừa lòi kéo ta đuổi theo, vừa cười đến mờ ám với ta: “Ta đã nói rồi, người không đi tìm phiền toái, phiền toái cũng sẽ tìm đến người thôi.”

“Người nằm mơ đi, chuyện này liên quan gì tới ta, tuổi còn trẻ cũng không phải lỗi của ta”. Ta hung hăng tròn mắt nhìn tiểu nhi tử một cái, thật là tự vạch áo cho người xem lưng: “Vậy, làm sao bây giờ? Dù sao tiểu tử này cũng biết ta không phải Hạ Hầu Lâm rồi, các người đi đâu tìm Hạ Hầu Lâm chân chính cho hấn đây?” Đây mới chính là vấn đề trọng điểm. Hừm, hơn nữa, thật đáng tiếc, khó có khi gặp trúng một đạo soái ca đẹp trai rạng ngời như vậy, lại không thể là của ta, thật thảm.

“Ừm, vấn đề khó khăn kiểu này liền giao cho hoàng huynh giải quyết đi, ta đoán tám phần mười bây giờ huynh ấy đã nói rõ tình hình với Thẩm Không Minh rồi, chỉ có điều, cũng không biết giải quyết như thế nào nữa”. Hạ Hầu Du sò cằm một cái, lơ đãng nói: “Dù sao thì, riêng ta cảm thấy, bất luận là gã người đẹp nào đi cũng được, chứ nếu như thực sự cưới Hạ Hầu Lâm vào cửa, nửa đời sau của hấn mới là xong đời đấy.”

Nghe lời nói của tiểu nhi tử, ta cũng hiểu được, lòng không khỏi sầu muộn. Quả thật là với tính tình của Hạ Hầu Lâm, không quậy tung lên, khiến hậu cung đại loạn mới là lạ, đoán chừng sẽ mang lại hậu quả vô cùng kinh người.

“Nói cũng phải, nhìn cũng đủ biết. Aizzz, thật đáng tiếc mà.” Ta liếc nhìn soái ca tao nhã phóng khoáng Thẩm Không Minh, không ngừng tiếc nuối vì không thể có được hấn.

“Thế nào, hấn có thể đẹp trai hơn ta sao? Phiêu Phiêu, người mất hồn thật rồi.” Hạ Hầu Du nhảy bén phát hiện tình trạng của ta, bắt đầu quay qua chế

nhạo.

Ta liếc xéo hán một cái: “Ngươi đẹp trai thì cũng vô dụng, người ta ở trong hậu cung này, nhiều trai đẹp cũng chỉ có thể nhìn cho no mắt, hiếm có khi gặp được soái ca vừa gặp đã yêu ta, ta lại không thể chiếm lấy, đương nhiên cảm thấy vô cùng thiệt thòi, rất phiền muộn.” Còn không mất hồn, chán nản mới không phải nữ nhân đấy, aaa!

“A, là vậy sao, ta cứ nghĩ tại sao gần đây Phiêu Phiêu trông thật mất tinh thần, thì ra là đang tư xuân nha...” Hạ Hầu Du kéo dài âm cuối, làm như vừa vỡ lẽ, bộ dáng thật đáng đánh.

Ta chẳng thèm tranh luận với hán, buồn rầu mở miệng: “Ngươi sai rồi, Hạ Hầu Du, không phải là ta thèm muốn đàn ông, mà là muốn được hạnh phúc, ở đây, ngươi tưởng rằng ta có thể hạnh phúc sao?” Nói xong, ta mặc kệ Hạ Hầu Du, tự đi thẳng lên phía trước. Ta là một nữ tử bình thường, sao có thể không khát vọng có được hạnh phúc thật sự? Mà nhìn hạnh phúc hiển hiện ngay trước mắt cứ thể vượt khỏi tầm tay, đương nhiên ta sẽ cảm thấy khổ sở. Cái tên khốn Hạ Hầu Du kia, hoàn toàn chẳng biết cái thá gì cả!

Nhưng thật kỳ quái, hán không phải là ta, không biết cũng là bình thường, sao ta lại vì thế mà tức giận như vậy?

Thôi, mặc kệ hán, yến hội bắt đầu rồi, ta có được một bữa cơm đủ no là tốt rồi.

Mà Hạ Hầu Du, từ lúc bị ta trách móc xong vẫn không sát tới chỗ ta, chỉ ngồi bên cạnh nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, ta cũng lười quản đến hán. Về phần Hạ Hầu Dận, một mực cùng bạn học Thẩm Không Minh trao đổi làm quen, ta coi như hiểu, chẳng qua là ngoại giao, là kết giao trên bàn rượu mà thôi.

Nhưng không thể không nói, rượu quá tam tuần, Thẩm Không Minh đã dần buông lỏng, có điều cũng liền dẫn tới nội dung chính: “Công chúa đâu? Nếu có thành ý, có phải cũng nên để ta gặp mặt công chúa hay không?” Thẩm Không Minh hỏi.

Hạ Hầu Dận cứng ngắc, sau đó bắt đầu thờ dãi, lát sau liền kể khổ: “Aizzz, tiểu muội của trẫm ấy, trẫm vốn muốn gả nàng cho một người tốt, là người thì ta cũng an tâm, thế nhưng từ nhỏ nó đã bị trẫm cùng phụ vương nuông chiều sinh hư, không ngờ vừa nghe nói phải xuất giá liền uy hiếp trẫm, bỏ nhà ra đi cùng thần tử của trẫm, còn nói cái gì mà nhất định phải tự do yêu đương. Ngươi xem đi, ta thật sự chẳng còn mặt mũi gặp người khác nữa.” Chà, núi băng này giả bộ đáng thương cũng rất giống đó chứ.

Thẩm Không Minh bấy giờ lập tức chập mạch, sau đó trông mắt chớp đảo vài cái, rốt cuộc tiếp nhận được nội dung câu chuyện của Hạ Hầu Dận: “Ừm, tóm lại chính là, hôn sự này không thành đúng không?” Một lời trùng phóc.

“Không không, dĩ nhiên không phải, tiểu muội trẫm không tốt, không xứng với Vương thượng, nhưng những tiểu thư khuê tú khác trong triều, bất luận là ai, nếu vương thượng đã coi trọng, cứ mở miệng, coi như là Bôn vương bồi tội cùng ngài.” Lời nói của Hạ Hầu Dận vừa chuyển, lập tức thì triển mĩ nhân kế.

“Phải không? Thật chứ?” Thẩm Không Minh cười cười, không hề tức giận, cũng không có chút hưng phấn, nhìn ra được hán là một nhân vật không tệ, đối mặt với chuyện này lại có thể mặt không đổi sắc. Ấn tượng của ta đối với hán càng tốt hơn.

Chẳng qua, không biết sự tình ra sao, ta cuối cùng phát hiện người này không ngừng nhìn ta, hơn nữa ánh mắt kia còn vô cùng kỳ quái.

“Đó là chuyện đương nhiên, chuyện này vốn là lỗi của trẫm, người đã không chê trách, trẫm cũng nên giải quyết triệt để vấn đề này.” Hạ Hầu Dận gật đầu, sau đó khẽ vung tay. Một hàng người đẹp tiến lên phía trước, tinh thần hết sức phấn chấn. Không trách được, thấy soái ca trước mắt, hết thấy sói cái nơi đây đều bị chấn động, thiếu chút nữa là đã trực tiếp nhào tới.

Tiếc là, nhiều mỹ nữ như vậy, sắc mặt Thẩm Không Minh vẫn không chút lay động, bộ dáng không thèm để ý, khiến cho mọi người đều sốt ruột.

“Hạ Hầu Dận, chúng ta là hai nước láng giềng, cũng là bạn bè, lần này ta tới, quả thật là vì muốn thúc đẩy mối quan hệ đôi bên càng thêm tốt đẹp, nhưng mà công chúa không nguyên ý làm thê tử ta, miễn cưỡng cũng sẽ không hạnh phúc, mà Bôn vương cũng không muốn chọn vui hạnh phúc của bản như vậy. Cho nên, ý tứ của Bôn vương chính là đằng nào cũng phải kết hôn, không bằng lấy người mình ưng thuận, ngài nghĩ sao?” Thẩm Không Minh cười hi hi mở miệng, mặc dù lời này có phần bất kính, nhưng không thể phủ nhận đạo lý trong đó, làm ta nhìn không được mà gật gù.

Về mặt Hạ Hầu Dận không đổi, gật đầu nói: “Đúng vậy, Bôn vương đồng ý với quan điểm này. Một khi đã như vậy, hán Tử Ảnh Vương đã có người vừa ý rồi?”

“Có chứ.” Thẩm Không Minh bỗng nhiên cọt nhà mở miệng, sau đó đứng lên, ánh mắt lướt qua các vị mỹ nữ phía trước, tầm nhìn đột nhiên chuyển về phía ta, còn xuống xã mím cười cùng ta: “Chỉ là không biết Hoàng thượng có nguyên ý buông những thứ ngài yêu thích hay không.”

“Há?” Sắc mặt Hạ Hầu Dận trầm hán xuống, nhịp tim của ta cũng bắt đầu tăng tốc. Không biết từ lúc nào, Hạ Hầu Du đã nhích lại gần ta, bộ dáng muốn bảo vệ, rất dễ nhận thấy, tất cả mọi người đều cảm giác được sự nguy hiểm.

Chỉ là, bạn học Thẩm Không Minh cũng không có ý muốn giải trừ (hủy bỏ) nguy hiểm, hán từng bước đi tới chỗ, rồi đứng lại trước mặt ta, tươi cười rạng rỡ nói: “Thái hậu nương nương, không bằng ngài thay công chúa gả cho ta đi, thế nào?”

“...” Ta không nói nổi một lời, triệt để hóa đá, qua đen kêu gào, bay loạn trên đầu. ...

Người xưa quả thật rất phóng túng, rất mạnh mẽ, vậy mà còn có thể cầu hôn với Thái hậu như ta. Nhưng người ta quả thật vô cùng rung động, đây chính

là lần đầu tiên trong đời có người cầu hôn ta, biết làm sao bây giờ.

Ta hoàn toàn rối rắm, mà hiện trường lại càng thêm hỗn loạn.

Tiểu nhi tử của ta đã coi Thẩm Không Minh như một loại động vật nguy hiểm, gắt gao ôm lấy ta, đề phòng ta bị người khác chiếm mất. Về phần đại nhi tử Hạ Hầu Dận, hắn đã phát ra tia x quang, hung tợn nhìn chằm chằm Thẩm Không Minh, hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn. Chỉ có ngài Thẩm Không Minh nhàn nhã kia là vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nhìn ta, đợi câu trả lời.

“Thái hậu nương nương, ý ngài thế nào?” Nói xong, lại nháy mắt một cái.

Ta như bị điện giật cho choáng váng, nhưng còn chưa đến nỗi ngu ngốc, chẳng qua là bị trai đẹp làm cho rối loạn trận tuyến, khiến cho hai nhi tử vốn rất thông minh của ta phát hiện ra thì coi như gặp họa lớn rồi.

Không được, không được, trai đẹp trong thiên hạ còn nhiều, việc gì ta phải lưu luyến mỗi một cảnh hoa này, ta cần phải nhện, rồi sẽ có trai đẹp, rồi sẽ được cầu hôn, càng không thể không có hôn lễ. Phiêu Phiêu à, phải nhẫn nại, xuất cung mới là tốt nhất.

Vì vậy ta chớp mắt, làm bộ khó xử nhìn hắn: “Việc này, Vương thượng, ngài nghe ta này, hôm nay ai gia chỉ đến xem náo nhiệt, không phải đến tuyển lão công (chọn chồng). Theo ta, hay là người cứ chọn lấy một thê tử đưa về trước, nếu sau này có ngày ta tuyển lão công, người lại đến đăng ký, có được không?”

“Như vậy sao...” Bất chấp mọi người xung quanh đang thổ huyết la liệt, soái ca Thẩm Không Minh bày ra dáng vẻ vô cùng cao thượng mà suy ngẫm về đề nghị của ta: “Vậy hiện tại ta ghi danh trước có được không?”

Người này, quả nhiên không thể chỉ nhìn vẻ ngoài rạng ngời của hắn, trên thực tế, hắn thật sự là vô cùng... bá đạo.

Phải làm sao bây giờ?

Ta sờ sờ cằm, có cảm giác gió hiu hiu thổi, nước sông Dịch lạnh ghê*...

*Nguyên văn: Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Đây là một câu thơ trong bài “Dịch thủy ca” của Kinh Kha. Cả bài gồm hai câu: “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn/ Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản”. Tạm dịch: “Gió thổi hiu sông Dịch lạnh lùng ghê/ Tráng sĩ một đi không trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hành trình hòa thân ngớ ngẩn buồn cười

Editor: lonbia

Beta: Thu Lệ

Trời ơi, soái ca, không phải ta không cần người, chỉ là hiện tại thật sự không phải cơ hội tốt, cho nên tạm gác lại lần sau chúng ta lại có gian tình nhé!

Gió Bắc thổi qua, bông tuyết tung bay, cả cười nói chuyện cũng lạnh, lời lẽ của soái ca Thẩm Không Minh tuông trào khiến cho hiện trường vô cùng hỗn loạn, cho dù nên hóa đá hay không nên hóa đá cũng đều đã hóa đá, những phi tử đáng thương vô tội này có lẽ chưa từng gặp phải một nam nhân lớn mặt như vậy, một đám người trào bọt mép đi về phía hoàng tuyền, về phần những đại thần đáng thương kia, bởi vì lần đầu tiên nghe thấy việc thái hậu muốn chọn chồng, đã sớm bất tỉnh vì kích động trước cửa cung điện, thật sự là một đám người cực kỳ vô dụng mà. Còn lại những người còn sống kia, dĩ nhiên chính là những con người phi thường - người nhà của ta.

Bộ dáng cha ta cực kỳ kích động mà nhìn ta, trong mắt tràn đầy đóm nhỏ, dựa vào phiên dịch của ta, ý tứ của ông hẳn là, hu hu, tội nghiệp con gái của ông, tuổi còn trẻ thêm việc tiến vào thâm cung, còn chưa hiểu được cái gì là hạnh phúc, phu quân đã rời khỏi nhân gian đi lên tiên giới hưởng phúc, hiện tại cuối cùng người cũng nghĩ thông suốt, nên vì bản thân mà tìm nam nhân, rồi ỉ... ..

Không thể không nói, cha ta quả nhiên là đại diện tiêu biểu cho phái người phóng khoáng.

Về phần không bị bất tỉnh, đương nhiên chính là mấy con người phi thường Hạ Hầu gia kia rồi.

Hạ Hầu Dận không cần phải nói, chẳng qua là nhú mày một cái, da đầu tê dại một chút, khoe miệng co rút một cái, gân xanh trên trán nổi lên một phen, sau đó liền khôi phục tự nhiên, chỉ là ánh mắt nhìn ta hơi nổi gân đùng đùng, hại ta nhượng bộ lui binh.

Mà Hạ Hầu Du trước sau vẫn tương đối bình tĩnh, chỉ là tay dùng sức siết chặt lấy thắt lưng làm cho ta cảm thấy đau.

Trước sau vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo có lẽ chính là Hạ Hầu Duệ, đồng dạng đều là sản phẩm của Hạ Hầu gia, chất lượng cũng là không giống nhau,

chịu đánh, chịu ngã, cũng rất chịu được hù dọa nha.

Mắt thấy con trai cả như muốn núi lửa phun trào, con trai nhỏ thì muốn cắt đứt kinh mạch, cháu trai nhỏ thì muốn lấy dao ra chém người bày tỏ khí thế Ngân Nguyệt vương triều của ta không thể bị bôi nhọ, vì thế ta nhanh chóng nắm chặt thời cơ vượt lên mở miệng trước: "Đúng vậy, hiện giờ người ta không có tự kén rể, người báo danh thì có lợi ích gì."

"Ồ kìa ơ kìa, chỉ là quen mặt trước, chờ khi nàng kén rể đừng quên ta thôi." Thẩm Không Minh cười hi hi buông tay tiến lại gần, sờ sờ tóc của ta, bày tỏ thành ý của hắn.

Chẳng qua, bị con trai nhỏ của ta mặt mày dữ tợn trừng mắt nhìn qua.

"Cái đó, Quốc vương, nước ta không có quy định điều lệ cụ thể việc thái hậu kén chồng, cho nên về mặt thời gian sẽ không quá nhanh, dù sao thay đổi trọng đại như vậy cũng cần thời gian đi tìm hiểu cụ thể chính sách khuôn mẫu, cho nên Quốc Vương, nếu người có lòng thành muốn hòa thân cùng đất nước của ta xây dựng quan hệ hợp tác, vậy thì..."

"Ta hiểu ta hiểu, chỉ có điều người ta rất có kiên nhẫn, Phiêu Phiêu, nhớ kỹ..., ta chờ nàng." Không đợi Hạ Hầu Dận kháng nghị xong, Thẩm Không Minh liền phát phát tay tỏ ý đã hiểu, thuận tiện cho ta một nụ hôn gió, sau đó tiếp tục nhìn về đám mỹ nữ kia hôn gió, "Ừm, như vậy đám mỹ nữ này ta có thể tùy ý xử lý, ặc tuy nhiên đều là mỹ nhân, nhưng mà tố chất tâm lý quá kém." Nói xong, bạn học Thẩm Không Minh cảm thán rồi đi.

Ta liếc mắt nhìn những mỹ nữ này một cái, ừm, cũng đang ở trạng thái hóa đá, quả nhiên là tố chất tâm lý quá yếu. Chỉ có điều, làm cho ta cảm thấy hứng thú chính là lời nói của Hạ Hầu Dận, thái hậu có thể được tuyển chồng sao? Trở về nhất định buộc hắn nhanh chóng chuẩn bị điều luật sau đó đưa lên đình nghị (giống Quốc hội, hay cơ quan đứng đầu) thông qua, đây chính là liên quan đến quyền lợi hợp pháp của ta, rất quan trọng rất quan trọng, bất kể như thế nào cũng phải tranh thủ, quan nó có bao nhiêu kinh hãi thế tục chứ.

"Phiêu Phiêu..." Ngay tại lúc ta ngăn người mê mẩn, con trai nhỏ Hạ Hầu Du ôm ta thật chặt, hơi thở nóng bỏng bao vây xung quanh tai ta, làm hại tim ta đập nhanh liên tục, không còn tâm tư nghĩ đến cái khác: "Du nhi, người làm sao."

"Không, không có gì." Hạ Hầu Du ôm chặt ta, cũng không nói gì thêm, nhưng ta lại cảm giác được, tim của hắn thật sự đập rất nhanh, con ta, dường như là đang lo lắng sợ hãi.

Ta mấp máy môi, nhìn về mặt thần nhiên của Thẩm Không Minh liếc mắt nhìn đám mỹ nữ kia, không thể không thừa nhận, những lời nói vừa rồi của hắn, đối với ta mà nói thật sự rất có sức hấp dẫn.

Ta muốn tự do, ta muốn hạnh phúc, ta muốn tự do yêu đương, ôi ôi ôi, phát điên!

Chỉ có điều việc công chúa oanh oanh liệt liệt bỏ trốn trước khi hòa thân và việc quốc vương nước Tù Ảnh Thẩm Không Minh cầu hôn ta thất bại hạ màn, tuy nhiên nói khi bạn học Hạ Hầu Lâm bị bạn học Hạ Hầu Dận dọc đường đuổi giết trở về, đối với chuyện chịu trách nhiệm mạng về này, mà bạn học Thẩm Không Minh hoàn toàn quên mất việc hắn tới cưới công chúa, mỗi ngày chơi đùa cùng đám mỹ nữ không chán, hoàn toàn là cùng một loại người với Hạ Hầu Du, đều là một dạng hoa hoa công tử, cái đức tính kia của quốc vương nước Tù Ảnh, thật làm cho người ta lo lắng tương lai đất nước của hắn mà, nhưng mà không quan hệ gì với ta, cuộc sống của ta lại tiếp tục khôi phục ăn ngủ ngủ ăn, trừ lần đó chỉ làm phiền giáo dục Hạ Hầu Lâm và Y Y lại sắp tới hôn sự một phen mà thôi.

Ừm, bản thái hậu muốn tuyển chồng, con đường vẫn còn dài đằng đẵng, ý thức được điểm này, vì thế tâm tình gần đây của ta có vẻ giảm sút, ngay cả tâm tình ức hiếp tiểu gia hòa Hạ Hầu Lâm trọng sắc khinh bạn cũng không có.

Xuất cung, xuất cung thôi, mặc kệ cái gì sắp xếp cái gì mưu đồ của hắn, ta muốn xuất cung, xuất cung là được rồi!

Vì thế, ta thẳng thừng quăng Hạ Hầu Lâm, Thẩm Không Minh ra phía sau, chạy thẳng đến vấn đề xuất cung.

Ừ, có gian tình, có mờ ám...

Hơn nữa, chỗ chết người chính là, rõ ràng lúc trước khi lần đầu tiên gặp mặt, con trai lớn nhỏ của ta đề phòng người nào đó giống như phòng sói, không cho hắn tiếp cận ta, sợ sức quyến rũ của ta quá lớn tiểu tử Thẩm Không Minh này cũng bằng lòng cầu hôn ta, kết quả lần này như thế nào, lại có thể cho ta đi rồi sao? Quý dĩ, quý dĩ, sẽ không phải là tiểu tử Hạ Hầu Dận này phát hiện chuyện gì mà đến thăm dò ta chứ.

Kết quả là, trong khi ở nơi này lo sợ bất an, tại ngự hoa viên ta thấy Thẩm Không Minh, không thể không nói, hắn thật sự rất tuần tú, có thể so với bọn Hạ Hầu Dận Hạ Hầu Du, đặc biệt sự hào phóng trên người nam nhân phương Bắc càng thêm hấp dẫn với ta, đáng tiếc chính là, hắn cũng là một tên hoàng đế, nhất định trong hậu cũng có ba ngàn mỹ nữ, cho nên, cho dù là nam nhân tốt, cũng tránh xa một phen.

"Phiêu Phiêu, đã lâu không gặp." Lúc ở ngự hoa viên gặm quế hoa cao uống trà chiều, Thẩm Không Minh rất không có ý tốt lên sân diễn, cũng không có ý tốt đến đây nói câu mờ ám.

"Ừ, đã lâu không gặp." Ta ngẩng đầu cười cười với hắn, người tới là khách thôi, ngay cả khi ta không có tinh thần, cũng không thể vứt đi thể diện triều đình Ngân Nguyệt của chúng ta đúng không? "Hôm nay Quốc vương đến đây là có chuyện gì sao?"

"À, cũng không có gì, chỉ là kết thúc chính sự, tiểu vương cũng muốn về nước, ly biệt như vậy, về sau cũng không biết có thể gặp lại hay không, cho nên, bốn vương cảm thấy rằng, không cho phép sau này lưu lại tiếc nuối, có vài người muốn gặp mặt, có mấy lời muốn nói ra." Thẩm Không Minh tự nói tự đắc, hắn cực kỳ thành thoi ngồi xuống bên cạnh ta, ánh mắt kia nhìn như dịu dàng lại bao hàm cái gì đó sâu xa, làm cho ta có chút sợ hãi, sâu xa đó ta

xem không hiểu.

Ta tránh ánh mắt của hắn, người ta ít nhiều cũng sống đến 28 tuổi ở thế kỉ 21, loại ánh mắt này của hắn, nhiều lần thấy trong phim truyền hình, nam chính đều nhìn nhìn nữ chính như vậy, ta cũng không phải ngu ngốc, không hiểu hắn có ý tứ gì.

Ừm, kỳ thật ta thật sự rất kích động, được một soái ca coi trọng, đây là chuyện đáng giá để hưng phấn nhường nào đây? Nhưng mà tại sao ta lại là thái hậu, còn hắn lại là một tên hoàng đế vậy? Nếu hắn là một tên hiệp khách giang hồ, về sau mang theo ta bỏ trốn đến thiên nhai (nơi xa xăm), thật là tốt biết bao! Trong lòng ta vô cùng hướng đến, vị hiệp khách thuộc về ta, mang theo ta, tay áo tung bay, hành tẩu giang hồ, đó là cuộc sống hạnh phúc nhường nào.

"Quốc vương phải đi, như vậy Phiêu Phiêu ở đây bày tiệc tiễn quốc vương lên đường." Ta từ từ thờ dài nhìn hắn, nhìn thấy sự mất mát của hắn, cảm thấy được mất mát của ta.

Ta không thương hắn, nhưng mà ta rất thích hắn, hơn nữa nhìn hắn, ta giống như thoáng thấy được hạnh phúc của mình, thật sự có phần không thoải mái lắm.

"Phiêu Phiêu cũng thật là thoải mái, ta rời khỏi như vậy, nàng thật sự không có chút cảm giác nào sao?" Nhưng, Thẩm Không Minh không buông tha ta, ánh mắt chăm chú kia của hắn nhìn chăm chăm ta, kìm lên một cái làm cho ta hoang mang sợ hãi.

Ta cúi đầu thấp xuống, trong lòng có phần run rẩy, ặc, con trai lớn con trai nhỏ nhà ta đều là người kín đáo, cho nên ta cũng có thói quen theo phương pháp kín đáo, đột nhiên đối mặt với người trực tiếp, ta thật sự không quen lắm, chỉ có điều chủ yếu nhất là, hắn thật đúng là nói trúng trong lòng ta, "Quốc vương, ngài tới nước Hi Thử của ta, mục đích là hòa bình, tuy Lâm Nhi làm việc lỗ mãng, thiếu chút nữa hủy đi hợp tác lâu dài của hai nước chúng ta, nhưng mà quốc vương cũng đã bỏ qua, cũng lựa chọn mỹ nhân Định Liễu, mà hoàng thượng cũng đã chuẩn bị lễ vật phong phú, có thể thấy rõ thành ý, chuyện cho đến bây giờ, chẳng lẽ quốc vương muốn gây thêm rắc rối sao? Đây chính là mong muốn quốc vương muốn thấy?" Tuy rằng ta không thích giờ trở nói chuyện khách sáo như vậy, nhưng trước mắt xem ra, có lẽ nhất định phải nhắc nhở lý trí của tiểu gia hỏa bị tình cảm làm cho đầu óc không tỉnh táo này, vì thế ta nói lời nghiêm khắc.

"Không sai không sai, lời này của Phiêu Phiêu quả thật là hợp tình hợp lý, xem ra hôm nay bốn vương đến đây, ngược lại làm cho Phiêu Phiêu không thoải mái trong lòng rồi." Ta nói xong, Thẩm Không Minh bắt đầu vỗ tay, nhưng mà ý cười sao lại lạnh lẽo như vậy, thấy được ta có phần sợ hãi, "Nhưng mà Phiêu Phiêu, trong lòng nàng thật sự nghĩ như vậy?" Hắn nhìn ta thật sâu, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh.

"Ta..." Ta bắt đầu có chút ngập ngừng, hắn nói không sai, ta muốn không chỉ là những thứ này, ta còn...

"Phiêu Phiêu, không phải ta tới ép buộc nàng, ta rất rõ ràng, hôm nay đến từ biệt, về sau cả đời này có lẽ chúng ta cũng không có cơ hội gặp lại, cho nên, hôm nay, ta rất vất vả mới có thể tránh đi tai mắt của Hạ Hầu Dận để đến đây, Phiêu Phiêu, coi như là nói lời thật lòng với ta, được không?" Ngay tại lúc ta không biết làm sao, cảm tính Thẩm Không Minh lại bất chợt nổi lên.

Ta nhìn hắn chớp mắt mấy cái, ặc, hắn nghĩ cách đến gặp ta? Tránh né tai mắt của Hạ Hầu Dận? Ặc, nói như vậy, không phải có gian tình có nội tình rồi hả?

"Ặc, Hạ Hầu Dận, không không, ta nói là hoàng thượng không cho người đến gặp ta sao? Ta nháy mắt đặt câu hỏi.

"Đương nhiên, đừng, không phải tên quốc vương keo kiệt đó sợ ta cầu hôn thành công chứ, hừ." Nhắc tới Hạ Hầu Dận, đáng về Thẩm Không Minh tức giận đến chết đi sống lại.

Ta chợt nhẹ nhõm một lúc, tốt tốt tốt tốt, xem ra ý nghĩ xuất cung mãnh liệt trong lòng ta không bị Hạ Hầu Dận nhìn thấu, ngộ nhờ bị hắn nhìn thấu vậy thì thắm, ra được hay không cũng là một vấn đề nữa.

Ta như trút được gánh nặng mỉm cười với Thẩm Không Minh, tâm tình rất tốt, thái độ với hắn cũng cải thiện, ừm, mặc kệ như thế nào, người ta trước khi đi còn nhớ rõ muốn thổ lộ tình cảm chân thành với người, cũng rất cảm động, tuy nhiên lại nói bên cạnh tên tiểu tử này còn ôm một đồng mỹ nữ, thật sự là...

"Ặc, vậy người vào bằng cách nào? Ta nhớ rõ, ra vào nội cung phải được hoàng thượng cho phép." Ta nhún mày.

"Ha ha, đương nhiên rồi, cái này là công lao của Hạ Hầu Lâm." Thẩm Không Minh nháy mắt nhìn ta, vẻ mặt hả hê dương dương tự đắc, "Ta vừa nói với Hạ Hầu Lâm, nàng nghe là cùng hoàng huynh của mình đối nghịch, đương nhiên lập tức giúp ta, chúng ta là anh em." Anh em, nghe từ này, khỏe miệng ta bắt đầu giật giật, hai người này rất tốt đó, thể hiện được đầy đủ đạo lý cái gì là không làm phụ thê còn có thể làm bằng hữu, nhanh như vậy đã cấu kết với nhau làm chuyện xấu rồi hả?

Hừ, Hạ Hầu Lâm chết tiệt, tám phần là trả thù Hạ Hầu Dận phá hủy kế hoạch bỏ trốn của nàng, còn kín đáo đưa cho Đoạn Tư Tồn một đồng công việc, dẫn đến thời gian bọn họ gặp mặt giảm xuống nghiêm trọng, làm cho nàng khó chịu, lấy ta khai đao.

Ta rơi lệ, um oa, ta nuôi nữ nhi gì vậy, bỏ trốn cùng nam nhân ngay cả mẹ già cũng có thể bán đứng, hu hu hu, người ta thật sự không cam lòng mà.....

"Hạ Hầu Lâm vô lại kia, trở về nhắc nhở ta dọn dẹp nàng." Vì thế, hai mắt ta tỏa ra lửa giận hừng hực hung tợn trừng mắt nhìn Như Nguyệt nhắc nhở.

Thẩm Không Minh cười cười nhìn ta, chợt lại gần, "Phiêu Phiêu, nàng cũng không cần lừa dối ta, mặc dù nói hiện tại ta không giúp được chuyện gì cho nàng, nhưng ta đối với nàng là thật lòng, không phải nàng muốn xuất cung sao?" Nói đến hai chữ xuất cung, Thẩm Không Minh lộ ra nụ cười ý vị sâu xa

với ta, làm cho ta nhất thời cảm như hén.

Thẩm Không Minh, tới cùng là hán biết được cái gì? Trong lòng hán muốn làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Quan hệ bằng hữu nguy hiểm

Editor: lonbia

Beta: Thu Lệ

Ta cảm thấy mình đang nhảy múa cùng sói, nhưng mà, ta lại nhìn không được tiếp tục nhảy múa, đầu năm nay kết bạn, sao từng người một đều như hồ ly ta dựa vào, lệ rơi...

Ta nheo mắt nhìn về mặt tự nhiên của Thẩm Không Minh, trong lòng lại rơi vào sợ hãi, trời, ngay cả Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu Du cũng không phát hiện ra nỗi lòng của ta, rốt cuộc thì làm sao hán biết được? Chẳng lẽ Hạ Hầu Lâm nói cho hán biết? Không có khả năng, mặc dù Hạ Hầu Lâm đúng là một người ngu ngốc, nhưng cũng không đến mức ngu xuẩn như vậy, thậm chí tiết lộ tâm sự của ta cho Thẩm Không Minh, nhưng mà nếu Thẩm Không Minh nói gần nói xa, lấy lòng dạ của Hạ Hầu Lâm, quả thực có khả năng sẽ lộ ra dấu vết, nhưng, chuyện này làm sao có thể? Vị quốc vương đại nhân này không phải cả ngày trầm mê trong hồng hương nhuyễn ngọc sao, quan tâm một quả phụ như ta làm gì? Thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, lúc này không thể không phòng bị, ta cũng không muốn thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua là, mặc kệ ta nhìn hán như thế nào, đáng về Thẩm Không Minh vẫn dương dương tự đắc như cũ, không để trong lòng việc ta trầm mặc nghiên cứu chút nào, rất lâu sau đó, hán chỉ tươi cười rạng rỡ nhìn ta, than nhẹ, "Phiêu Phiêu, nơi này là hậu cung, bất luận bởi vì ta nói cái gì mà trong lòng nàng bắt đầu gợn sóng, ít nhất bề ngoài nàng cũng nên duy trì vẻ bình tĩnh, nếu không, kẻ địch của nàng liếc mắt một cái sẽ nhìn thấu nàng."

Lời này của hán cũng là sự thật, ta mấp máy miệng, cười ảm đạm, hít một hơi thật sâu bắt buộc bản thân mình bình tĩnh trở lại, sau đó xoay người nói nhỏ với Như Nguyệt một tiếng, nàng nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, ta nhìn nàng nhẹ nhàng thở ra, cũng may hôm nay ta chỉ dẫn theo một mình Như Nguyệt đến nơi hẹn, nói cách khác, thật sự chính là vấn đề lớn, lời người đáng sợ, lòng người khó dò.

Như Nguyệt phụng mệnh ta rời khỏi, dẫn mấy thái giám cung nữ bắt đầu canh giữ khu vực gần đây, ta lựa chọn nơi hẻo lánh, xung quanh đều là rừng cây rậm rạp đủ loại hoa, cũng tương đối có thể che dấu tai mắt người, chẳng qua như vậy, ta vẫn không thể yên tâm, mãi đến khi nhìn thấy Như Nguyệt an bài tốt mọi người mới an tâm.

Trong lòng chắc chắn, ta quay đầu nhìn Thẩm Không Minh, cũng cười giả bộ, vâng, ta thừa nhận ta làm người rất đơn thuần, cũng rất ngu ngốc, cũng rất không khôn khéo, những người này cũng không biết chính là, ta vẫn còn một tính cách, chính là gọn gàng dứt khoát dám làm dám chịu, không đồng ý lui bước.

"Người làm sao biết được?" Ta cũng không muốn nói lời vô ích với hán, dù sao, nhiều nhất là bảo hồ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương).

"Không cần giống như đối diện với quân địch như vậy, cũng không cần lo lắng ta sẽ tiết lộ cho người khác biết, nàng muốn xuất cung, ta cực kỳ vui vẻ." Thẩm Không Minh lại cười như cũ, giống như con hồ ly tinh đạo hạnh thâm sâu, đùa giỡn con mồi của hán.

"Ít nói nhảm, trả lời vấn đề của ta." Ta hung hăng trừng mắt nhìn hán, "Thẩm Không Minh, ta cảnh cáo ngươi, mặc kệ ngươi làm sao biết được, nếu ngươi phá hoại kế hoạch của ta, coi như ngươi là thiên vương lão tử ta cũng sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ ngươi." Phàm là chương ngại vật, đều phải dọn sạch như nhau.

"Ha ha, ngược lại ta rất tò mò, nàng tay trái gà không chặt, tuy rằng phụ huynh (cha và anh trai) đều là quan to trong triều đình, nhưng mà xưa nay tính tình chính trực, Đoạn Tư Tồn lại trở thành phò mã, ai có thể giúp nàng diệt trừ ta." Vừa nghe ta nói như vậy, Thẩm Không Minh ngược lại vui vẻ hơn, làm cho ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tên hỗn đản này, hán tới cùng là có ý gì chứ.

Càng nghĩ càng nổi giận, ngược lại ta bật cười, vô cùng thân mật tựa vào người hán, sau đó mỉm cười đưa tay choàng lên cổ hán: "Mỹ nhân kìa, như thế nào?" Mặc dù ta không phải là mỹ nhân gì, nhưng tiểu tử này rõ ràng có ý với ta, không lợi dụng ưu thế này chính là ta ngu ngốc rồi.

"À... quả thật là kẻ hay, Mẫu Đan Hoa Hạ Tử, a a a, đau..." Thẩm đại soái ca vốn dĩ còn muốn đùa giỡn một chút, thật đáng tiếc, bị ta cắn trên cổ một dấu răng, xem lần này hán cầu xin ta tha thứ như thế nào, hừ hừ.

Buông tay đang ôm hán ra, ta lui ra phía sau một bước, há hê đắc ý nhìn hán, "Chính là đối phó với ngươi như vậy, như thế nào?" Dừng, nhận thua đi.

Kết quả Thẩm Không Minh lại nhìn ta cười lên ha ha, "Ha ha ha, bổn vương quả nhiên không có nhìn lầm người, Phiêu Phiêu, nàng quả nhiên rất đáng yêu, yên tâm đi, bổn vương chưa từng cũng không nói ra tâm tư của nàng cho bất kì kẻ nào, về phần làm sao ta biết được, nàng nên biết, lần này Hạ Hầu Lâm đào hôn, ta nói suông nàng ta liền chủ động nói ra, mặc dù nàng ta không muốn bán đứng nàng, nhưng mà vị công chúa kia quá ngây thơ, tuy rằng không nói cái gì, nhưng mà không ngờ ta lại phát hiện ra bí mật của nàng." Lần này, hắc ngược lại thành thật khai báo.

Mà ta cắn hắc một cái để trừ giận, trong lòng cũng không còn buồn bực nữa, kết quả là, không khí ngược lại bắt đầu trở nên thoải mái, ta phui phui tay ngồi xuống, mà Thẩm Không Minh cũng đã ngồi xuống bên cạnh ta.

"Phiêu Phiêu, biết nàng muốn xuất cung, kỳ thực ta thật sự rất vui mừng, lần này ta đến, không phải vì phá hoại nàng, chính là nghĩ muốn nhìn nàng kỹ một chút, nếu như cần ta giúp một tay, nàng..."

"Giúp như thế nào? Thẩm Không Minh, người nhanh chóng rời đi, mặc dù ta nói không tin người ở nước Hi Thừa không có một chút an bài, nhưng mà người không muốn trở mặt cùng nước Hi Thừa, hòa bình chính là mục đích của người, không phải vậy thì người không quay về một chuyến này, người không thích những nữ nhân này, nhưng người có lẽ vẫn phải mang bọn họ trở về, trong lòng người cũng có nóng nảy, người cũng hận Lâm Nhị đào hôn, làm cho người mất mặt, mặc dù nói Hạ Hầu Dận đền bù rất nhiều, nhưng, nếu người bày ra tính khí người đứng đầu đất nước, hoàn toàn có thể hủy bỏ, nhưng người không có, chứng minh người rất coi trọng quan hệ cùng nước Hi Thừa, không phải sao?" Ta cười khổ, người này, thật sự coi ta là ngu ngốc.

"Hoàn toàn chính xác, trong nước Tù Ảnh rối loạn nhiều năm, tuy nhiên sau khi ta lên ngôi vị hoàng đế dùng rất nhiều biện pháp để chinh đốn, chính là phát triển cuộc sống người dân cần rất nhiều năm, hơn nữa hoàng huynh hoàng thúc của ta cũng không phải người dễ bắt nạt, cho nên, ta kiên định không muốn đối địch với nước Hi Thừa." Thẩm Không Minh mỉm cười, tùy ý mở miệng, không có lừa gạt ta, "Cho nên lần này ta không thể không đến, chỉ có điều ta cảm thấy rất vui mừng, Phiêu Phiêu, tại nước của ta, mặc kệ nàng có thân phận gì, chỉ cần nàng không lập gia đình, nàng không có trượng phu, bất kể là kẻ nào cũng có thể theo đuổi, nhưng nàng cứ cố tình là thái hậu, tại sao lại như vậy?"

"Bởi vì ta là thái hậu." Ta thờ dài, ta cũng rất muốn biết, vì sao ta lại gặp phải một thân phận xui xẻo như vậy, "Chỉ có điều, ta nói Thẩm Không Minh, mặc dù nói người dân nước Tù Ảnh cõi mở, nhưng mà thái hậu nhà người không thể nào lại tái giá." Đạo này, hoàng đế đều bận hân ích kỷ như nhau.

"Vì sao không thể?" Thẩm Không Minh nhàn nhạt lướt nhanh qua ta một cái, "Chỉ cần chồng nàng ta mất, đương nhiên nàng ta có thể tái giá." Mẹ nó, vậy cũng quá tiến bộ đi chứ, bỗng nhiên ta nghĩ đến thế giới kia của ta, còn tồn tại mấy vương phi ly hôn trong hoàng thất của mấy quốc gia kia....

TMD, ngày hôm đó người ta chết đi, thật là hạnh phúc.

Ta bĩu môi, cũng là người hoàng thất, vận mệnh khác nhau, buồn bã.

"Đồ kị chết mất." Ta vô cùng nghiêm chỉnh phát biểu tình cảm đồ kị của ta, sau đó nắm lấy tay Thẩm Không Minh khóc lóc, "Hu hu, vì sao ta không phải nữu thân của người." Vốn dĩ bạn học Thẩm Không Minh còn muốn an ủi ta một chút nhất thời giật giật hai má. Qua một lúc lâu sau, hắc mới nhìn ta từ từ thờ dài.

"Nàng đó, thật là dở hơi." Hắc xoa xoa tóc của ta, về mặt sùng nịch.

Ta rầu rĩ không vui nhìn hắc, "Ta mới không phải, ta chỉ là muốn xuất cung tìm kiếm hạnh phúc của mình mà thôi, Hạ Hầu Dận còn có hậu cung ba ngàn mỹ nữ của hắc, đã sớm không cần ta, còn Hạ Hầu Du, địa vị của hắc là vương gia cao quý, muốn kiểu nữ nhân gì cũng được, hoàn toàn có thể tự do đạt được hạnh phúc của mình, nhưng mà ta, ta còn trẻ như vậy, ta cũng muốn có được hạnh phúc của mình, hạnh phúc của ta không ở trong hậu cung này, cho nên dù liều mạng ta cũng phải thử một lần." Đúng vậy, ta muốn ra ngoài!

"Ta có thể giúp nàng, Chỉ có điều cũng là sau khi nàng xuất cung, trong hoàng cung này, ta không có biện pháp, có điều mặc dù ta không phải người của vương triều Ngân Nguyệt, nhưng, chỉ cần nàng có thể xuất cung, ta có khả năng an bài rất nhiều che giấu và nguy trang, ít nhất, không để cho Hạ Hầu Dận tìm được nàng, ta còn có một biện pháp như vậy." Thẩm Không Minh mỉm cười nói với ta.

"Ahh, tại sao?"

"Ừ, việc này là bí mật quốc gia không thể trả lời, Chỉ có điều cái này, nàng lấy được." Nói xong Thẩm Không Minh ném qua một miếng ngọc bội, bề ngoài xanh biếc, thoạt nhìn có giá trị xa xỉ.

Ta cẩn thận nhận lấy, khó hiểu nhìn hắc, "Vì sao người lại giúp ta?"

"Phiêu Phiêu, ta thích nàng." Thẩm Không Minh mỉm cười với ta, cười đến mức xa cách bị thương đến như vậy, ngay sau đó tâm tình ta bắt đầu cũng có chút tỉnh mạch.

"Thật xin lỗi." Ta biết, thật ra ta biết, hắc yêu thích ta nhưng mà, ta không nên buộc hắc nói ra, ít nhất, không nói đối với tất cả mọi người mới có lợi.

Ta không có cách nào lựa chọn hắc, không phải vì hắc không tốt, mà vì hắc là hoàng đế.

"Không phải lỗi của nàng, tình yêu vốn không ép buộc, nàng không lựa chọn ta, ta cũng đại khái biết được nguyên nhân, Phiêu Phiêu, ta biết quá khứ của nàng và Hạ Hầu Dận." Thẩm Không Minh cười khổ vỗ vỗ đầu ta, thật sự là người đàn ông ôn nhu, đến lúc này, hắc lại còn an ủi ta.

Ta cuối đầu cười khổ, "Nếu biết ta là người thế nào, vì sao lại thích ta, lại còn đối tốt với ta như vậy? Thẩm Không Minh, người thật không hợp là người mưu kế." Ta làm bộ cười nhạo hắc, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất khổ sở.

Hắn không phải người thứ nhất nói thích với ta, tuy nhiên là người đầu tiên thẳng thắn chỉ thích con người của ta, không có dò xét không có dục vọng, hẳn hẳn là có thể hi vọng ta lựa chọn hắn, nhưng mà cũng không nhắc tới, cho nên, ta không thể không cảm động.

"Ha ha, vấn đề này rất khó nói, không thể không nói, ta có thể leo lên ngôi vị hoàng đế này, chứng minh ta chính là một người giỏi mưu kế, Chỉ có điều Phiêu Phiêu, nàng không giống, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng đã biết, mấy ngày này, ta cũng cảm thấy bản thân mình cực kỳ khác thường, nhưng mà kỳ thật, đối với tình cảm, ta nghĩ ta là ta hiểu, chẳng qua thân là đế vương, muốn toàn tâm toàn ý đối xử với một nữ nhân, thật quá khó khăn, nhưng mà, đối với tình cảm này, ta cũng không hy vọng xa vời, cho nên ta hiểu, trong lòng nàng cũng muốn rời khỏi chỗ này." Thẩm Không Minh nhìn ta, ánh mắt sâu lắng kia hoàn toàn hiểu rõ tất cả tâm sự của ta, nhìn thấu trái tim ta.

Trong phút chốc, ta bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình rất hạnh phúc, ta đưa tay nắm lấy tay hắn, nhích vào trong lòng hắn.

Hắn gạt mình, sau đó ôm chặt lấy ta.

"Cảm ơn nàng." Hắn thấp giọng nói nhỏ bên tai ta.

Ta không nói gì, nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn hít thở, nếu nam nhân này không phải hoàng đế, ta nghĩ, ta thật sự nguyện ý cùng hắn chung sống cả đời.

"Thật xin lỗi, Thẩm Không Minh, nhưng mà cảm ơn ngươi, trên thế giới này, ngươi là người đầu tiên hiểu con người ta như vậy, về sau, có lẽ còn phải làm phiền ngươi, mặc dù biết rõ không thể đáp trả lại cho ngươi, nhưng vẫn phải làm như vậy, ta thật sự vô cùng xấu xí, chính là hiện tại ta cần người giúp đỡ." Ta nghiêm túc nói, nghiêm túc kính nhờ, ta không thể liên lụy cha mẹ cùng đại ca, khổ tâm an bài Hạ Hầu Lâm và ca ta ở cùng một chỗ, cố gắng tác hợp, cũng là vì điểm ấy, ta muốn đi còn đường có lẽ không được người ở thế giới này tán thành, mà ta biết, cha mẹ thương yêu ta nhất định sẽ tán thành ủng hộ ta, cũng bởi vì như vậy, ta càng không thể liên lụy họ.

Nhưng mà, ta cũng cần người giúp đỡ, có lẽ, Thẩm Không Minh sẽ là cứu tinh của ta.

Nhưng hẳn thật không ngờ trong lần hòa thân này hẳn sẽ gặp được ta, ta cũng không ngờ đến, ta sẽ gặp được một người có thể cứu giúp tương lai của ta.

Cho nên, ta cảm ơn hắn từ trong đáy lòng.

"Ngươi sẽ thành công, Thẩm Không Minh, ngươi nhất định sẽ là một hoàng đế tốt." Trước khi chia tay, cái gì hắn cũng không nói, chỉ là nhàn nhạt nhìn ta, sau đó lên đường, cũng không quay đầu lại.

Như Nguyệt trở lại bên cạnh ta, ta than nhẹ, tựa vào người Như Nguyệt, nhìn bóng lưng hắn đi xa, Thẩm Không Minh, không thể giải thích được sự xuất hiện và xúng vào trong sinh mệnh ta của nam nhân này, có lẽ, là mối tình đầu của ta ở thế giới này...

"Như Nguyệt, chúng ta xuất cung đi." Ta nở nụ cười nhàn nhạt, thế giới bên ngoài, ta đã đợi lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-2: Ngoại truyện 4: Tình cảm sóng gió của con trai nhỏ

Ngoại truyện 4: Tình cảm sóng gió của con trai nhỏ.

Edit: lonbia

Beta: Thu Lệ

Vốn là, Hạ Hầu Du cho rằng cả đời bản thân mình có thể làm hoa hoa công tử, đùa giỡn mỹ nữ, cuối cùng giống với hoàng huynh Hạ Hầu Dận của hắn, dựa vào trình tự cưới về nuôi dưỡng một đồng công tử, mỗi ngày chơi đùa bụi hoa hạnh phúc qua ngày, Chỉ có điều, trong cuộc sống chuyện không như ý muốn là tám chín phần mười.

Đoạn Phiêu Phiêu chính là một người ngoại lệ như vậy, quả thật có thể đảo lộn cuộc sống của hắn trở nên rối tung thành một núi, bất ngờ thay đổi, làm cho ánh mắt của hắn đều trọn ngược đồng thời lại cảm thấy được hết sức mạo hiểm thú vị kích thích.

Cuộc sống rất kỳ quái, nói ví dụ như thời kỳ thiếu niên, hắn không nghĩ tới một lão ca anh minh thần võ của mình có một ngày lại si mê một nữ nhân. Khi tình yêu cuồng nhiệt của Hạ Hầu Dận và Đoạn Phiêu Phiêu truyền đến, lúc ấy cảm giác duy nhất của hắn khi đó chính là đầu óc lão ca của mình bị sét đánh, nhất định là không bình thường, nếu không thì làm sao lại đi nói chuyện tình yêu với nữ nhân chứ? Hoàng đế, còn phải theo đuổi nữ nhân sao? Hoàn toàn là một đứa ngốc.

Có điều đồng thời, hắn cũng sinh ra hứng thú đối với Đoạn Phiêu Phiêu, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào mà làm cho đại ca của mình buông tha trăm hoa đây? Kết quả là, toàn bộ nguyên nhân chính là bởi vì lòng hiếu kỳ này.

Chỉ có điều, khi lần đầu tiên hắn gặp được Đoạn Phiêu Phiêu, hoàn toàn trọn tròn mắt, đứa bé có khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên đến mức như con nít kia, cuối cùng là chỗ nào để đại ca vĩ đại của mình thích đây hả? Hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Lúc đó, hắn không biết, tình yêu có ma lực, hai người yêu nhau, không bởi vì bất cứ nguyên nhân gì, chẳng qua là hai bên trao đổi tình cảm qua lại đến cùng nhau. Đó là một loại tình cảm vô cùng kỳ diệu. Nhưng mà hiện giờ Hạ Hầu Du chỉ cảm thấy vô cùng không quen, nha đầu ngốc kia tới cùng là có chỗ nào đáng để hoàng huynh đối đãi thật lòng như vậy? Mặc dù hắn nhìn ra được, Đoạn Phiêu Phiêu đối với hoàng huynh cũng rất chân thành, đồng thời bọn họ cũng rất vui vẻ.

Nhưng mà, Hạ Hầu Du cũng không truy cứu đến cùng, dù sao với hắn mà nói, tình yêu chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi, tuy nhiên hoàng huynh vĩ đại lại yêu đương, đối tượng yêu đương lại là một cô gái đặc biệt như vậy, chính là hắn vẫn cảm thấy được loại tình yêu này không có duyên với hắn. Thế nhưng, hắn nhanh chóng phát hiện, sự việc thật sự vô cùng kỳ diệu, nữ nhân hắn cho rằng nhất định sẽ trở thành đại tẩu của hắn, lại có thể biến thành mẹ kế của hắn?

Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra? Đại ca anh tuấn đến rồi tung rồi mù kia của mình, lại có thể kém hơn cha mình sao? Chuyện gì đang xảy ra? Hạ Hầu Du không hiểu, càng không hiểu hơn chính là, đại ca giống như cực kỳ hiểu rõ vì sao Đoạn Phiêu Phiêu làm như vậy. Lý do khiến Hạ Hầu Du cảm thấy kỳ lạ là, đạo này, một nam nhân n người vợ không phải rất bình thường sao? Vì sao Đoạn Phiêu Phiêu lại không cách nào chấp nhận? Mà còn vì một lý do rách nát như vậy quăng lão ca của mình đi nữa chứ?

Vì thế hắn bắt đầu tò mò về người mẹ kế tên Đoạn Phiêu Phiêu đó, mỗi lần hắn nhìn thấy sẽ cẩn thận để ý nhiều hơn một phần, ba phần tò mò.

Nếu như nói tình yêu bắt đầu từ tò mò, đây nhất định là chân lý, bởi vì Hạ Hầu Du phát hiện bản thân mình ngày càng cảm thấy thú vị hơn với Đoạn Phiêu Phiêu, hắn bắt đầu sợ hãi rồi.

Trong lúc vô tình, nữ nhân từng bị hắn khinh mũi coi thường kia, đã từng là nữ nhân đại ca hắn yêu thương, thân phận hiện tại của nữ nhân này chính là mẹ kế của mình, lại chiếm lấy một vị trí ngày càng quan trọng trong lòng hắn.

Làm sao có thể như vậy?

Hắn bắt đầu kháng cự lại suy nghĩ rối loạn của chính mình, kháng cự số lần xuất hiện của nữ nhân kia trong lòng của mình, từ chối suy nghĩ của hắn, nhưng mà vô ích, mặc kệ bao nhiêu lần phụ hoàng và hoàng huynh bắt đầu quan tâm việc chung thân đại sự của hắn, hắn vẫn không thể tiếp nhận. Không phải vì cái khác, mà vì hắn phát hiện, bản thân luôn thích dạo chơi dân gian vậy mà lại bắt đầu theo đuổi lý tưởng sống của nữ nhân kia.

Hôn nhân, là phải cùng nhau tạo ra với người mình thích, mà không phải vì nguyên nhân khác, bởi vì sắc đẹp, bởi vì dục vọng, hoặc là bởi vì nhất định phải bắt đầu.

Hắn không muốn trải qua cuộc sống như những nam nhân trước đây, cưới rất nhiều thê tử, có tỷ nữ vô cùng xinh đẹp, đây thật sự là hạnh phúc sao? Không, ở cùng một chỗ với người trong lòng của mình, đó mới là một loại hạnh phúc.

Nhưng mà hắn có thể có được hạnh phúc của bản thân mình sao?

Hạ Hầu Du mờ mịt, khi hắn cuối cùng cũng thừa nhận bản thân thích Đoạn Phiêu Phiêu, lại phát hiện khoảng cách của mình và nàng rất đáng sợ.

Thân phận, tâm tình của đại ca, tâm ý của Phiêu Phiêu, đều là trở ngại, hắn không biết bản thân mình phải làm sao bây giờ. Nhưng khi hắn thấy phần tình cảm trong lòng đại ca vùng vẫy, hắn bắt đầu sáng suốt hiểu rõ.

Ngu ngốc, Hạ Hầu Du, uống công ngươi trở thành hoa hoa công tử số một trong kinh thành, bản lĩnh theo đuổi nữ nhân đều quên hết rồi sao? Bất luận như thế nào, trước tiên phải làm cho nàng quen với sự tồn tại của bản thân, nhận thức tình cảm của mình, chuyện sau này, vậy thì hãy để sau này nói được rồi, mặc dù thái hậu không thể tuyên công không thể lập gia đình, nhưng mà chỉ cần nàng không phải thái hậu là có thể rồi chứ?

Kết quả là, sau khi Hạ Hầu Du nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân mình, lập tức nhanh chóng bắt đầu tiến hành nhiệm vụ quang trọng đó chính là "Quyền rũ", mà làm sao để thoát khỏi thân phận thái hậu đây, cũng trở thành kế hoạch quan trọng của Hạ Hầu Du. Chỉ có điều, coi như rất thuận lợi, bản thân thái hậu nương nương có vẻ cũng rất muốn thoát khỏi thân phận thái hậu.

Nhưng mà, lúc Hạ Hầu Du nhạy cảm phát hiện Đoạn Phiêu Phiêu có động cơ, đồng thời cũng phát hiện nguy cơ của mình.

Nếu Đoạn Phiêu Phiêu không phải là thái hậu, như vậy hắn và đại ca không phải cạnh tranh công bằng rồi sao? Dù sao bản thân Đoạn Phiêu Phiêu cũng từng có tình cảm kinh thiên động địa với đại ca, vậy bây giờ bản thân mình đi cạnh tranh với đại ca không phải chịu thiệt sao? Hạ Hầu Du lần nữa rơi vào trong phiền não.

Chỉ có điều mặt kệ, huynh đệ ruột, tính toán rõ ràng, loại hạnh phúc này cũng không thể tùy tiện chôn vùi như vậy, bất luận như thế nào cũng phải liều mạng một lần. Hơn nữa, hiện tại hắn lại là một thiếu niên phi thường xuất sắc ngay thẳng chưa có vợ, điều kiện này, vẫn là tương đối có sức hấp dẫn.

Kết quả là, nghĩ như vậy, lần đầu trong đời Hạ Hầu Du bắt đầu kế hoạch truy thê, cũng ý thức được, theo đuổi vợ, là cần thủ đoạn và mưu kế.

Đầu năm nay, theo đuổi vợ không dễ dàng mà...

Trước mắt thấy Đoạn Phiêu Phiêu đơn thuần ngốc nghếch đến cực điểm, Hạ Hầu Du bắt đầu cảm thán bản thân mình số khổ....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Việc kết hôn rầm rộ của Công chúa?

Ngoại truyện 5: Giống như người một nhà

Editor: Trịnh Phương

Beta: Cẩm Yên

—— Kế hoạch thay đổi khó lường, công chúa trọng sắc khinh bạn muốn gấp gấp thành hôn, đại ca đáng thương của ta, cứ như vậy bị tóm chặt, vương triều Ngân Nguyệt thế là mất đi một Vương Lão Ngũ độc thân...

"Thái hậu, chúng ta....." Uê oai nằm trong cung Phi Phượng hai ngày, còn không đi tiễn Thẩm Không Minh, nhưng ta có cảm giác chuyến đi lần này của hần, cả mấy lời hần lưu lại cho ta, đều đã khiến tim ta như bị khoét sâu. Ta từng cho là, trên thế giới này không có ai là không mong tình cảm của mình được đáp lại. Cho dù là hiện đại hay cổ đại cũng vậy, nam nhân nào mà không hy vọng nữ nhân mình thích sẽ một lòng một dạ cùng mình? Không riêng gì nam nhân, nữ nhân chẳng phải cũng đều như thế hay sao.

Vậy mà cách hần đối với ta, thật sự đã khiến ta không biết nói điều gì, ngoại trừ cảm kích, cũng chỉ có thể là cảm kích. Tuy là, hiện tại hần nhận lời ta, nhưng cũng chỉ là lời hứa suông, miễn là ta còn chưa xuất cung, sẽ không có cách nào để thật sự làm được. Có điều hần làm như vậy, đã đủ để khiến ta cảm kích rồi.

Người, phải biết đủ, không phải là ai cũng sẽ đối tốt với người vô điều kiện.

Bởi vì lời nói kia của Thẩm Không Minh, đối với việc xuất cung ta bắt đầu càng thêm mong đợi, chỉ có điều, kế hoạch thay đổi thật không theo kịp. Lúc ta đang bận suy tư về vấn đề xuất cung như thế nào, vị công chúa không lúc nào chịu yên kia lại chạy tới quấy rầy ta.

"Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu, người đi nói với đại ca là bây giờ ta muốn gả gấp cho Đoạn Tư Tôn, ta không muốn chờ nữa, không muốn chờ một chút nào, có thể nào ta cũng kệ, ta nhất định phải trở thành thê tử của hần." Công chúa vẻ đáng thương, vọt vào lòng ta than thở khóc lóc, bù lu bù loa, chết đi sống lại.

Ta không hiểu gì, nhìn Hạ Hầu Lâm vật vã khổ sở, hoàn toàn không biết phải làm sao. Theo lý mà nói, Hạ Hầu Dận cũng đã ngầm ưng thuận cho phép bọn họ qua lại rồi, sao có thể không chi hôn? Hay là vì việc Hạ Hầu Lâm làm loạn ngày hôm nay?

Đầu ta đau, vô cùng đau nhức.

"Lâm nhi, làm sao vậy?" Chiu đựng đồ dành Hạ Hầu Lâm người con, ta phát hiện ra những ngày gần đây của ta trôi qua thật nhàm chán. Không có những người trẻ tuổi, tinh thần tràn trề sức sống bên cạnh đã đánh, mà càng ngày càng giống bà mẹ của con thỏ nhỏ với mấy tiểu tử kia, ngày ngày đều phải đi thu thập, khắc phục hậu quả cho bọn họ, hừ!

"Hu hu hu, người ta vừa đi gặp hoàng huynh, xin hần tứ hôn cho ta, thế nhưng đại ca đáng ghét lại nói sắp tới không có ngày lành nào. Lừa người à, chẳng qua là bởi vì khi trước người ta bỏ trốn cùng Tư Tôn ca ca, nên hần mới muốn chinh ta. Người ta đã sớm hỏi người ở Khâm Thiên giám rồi, tháng sau có ngày hoàng đạo, ta muốn cùng Tư Tôn ca ca kết hôn cơ." Hạ Hầu Lâm lớn tiếng gào.

Thì ra là như vậy, ta xoa xoa cái đầu đau nhức, nhìn thần sắc hung hăng của Hạ Hầu Lâm, không nhìn được than thở. Aiz, nói chung ta cũng hiểu được ý nghĩ của Hạ Hầu Dận, hôn sự mười mươi duy nhất của hần, dĩ nhiên là không thể vội vàng rồi. Hôn nữa, nhà đầu kia quả thật thiếu gia giáo, ở nhà mình còn làm càn như vậy, nếu như sang nhà chồng vẫn chứng nào tật ấy, thế diện vua một nước của hần coi như là mất sạch. Nhưng mà, việc Hạ Hầu Lâm lo lắng cũng có cái lý bên trong, mới vừa trải qua một đợt hòa thân sóng gió, mặc dù may nhờ có Thẩm Không Minh hiểu biết đại cục mới không biến thành một hồi tai họa, nhưng dù sao cũng đã gieo lại bóng ma trong tâm hồn khờ dại của nàng. Nàng là sợ, sợ rằng nếu như mình trở tay không kịp, thì sẽ vượt mất hạnh phúc đã nắm trong tay.

Ta không nhìn được xoa xoa đầu của nàng, than nhẹ: "Cô gái ngọc này, nếu hoàng huynh người thật sự là người lạnh lùng vô tình, thì dù bây giờ người có khóc hết sạch nước mắt cũng là vô dụng, sớm đã trở thành vương phi Từ Ảnh quốc rồi. Nếu hần có thể tác thành cho người, cũng sẽ không làm người tổn thương nữa. Lâm nhi, người cũng lớn lên trong hoàng cung, nên thông cảm cho tấm lòng của hoàng huynh người một chút". Nha đầu này... Ta thở dài, bây giờ mặc dù càng hiểu rõ ta càng thêm mong muốn rời xa chốn hoàng cung này, nhưng trong vô thức, lại quyến luyến chút tình thân âm áp.

Như Nguyệt đáng tin cậy, Hạ Hầu Dận sống tình cảm, Hạ Hầu Du hay làm nũng, Hạ Hầu Lâm ý lại, đã biến thành tấm lưới vô hình, chỉ trong thời gian chưa tới nửa năm ngắn ngủi bên cạnh ta, làm ra nhiều chuyện như vậy, khiến trái tim ta ban đầu vốn không có bất kỳ lưu luyến gì cũng bắt đầu bị ràng buộc lại. Nếu như chờ đợi thêm nữa, ta thật sự có thể không chút bận tâm bỏ đi sao? Ta bắt đầu có chút hoài nghi rồi, nhưng ta vẫn phải đi thôi. Chỉ là, xem ra, lần này lại phải trì hoãn nữa rồi.

"Ta biết không phải là hoàng huynh cố ý, ta cũng biết rõ tuy hoàng gia xưa nay vốn vô tình, nhưng hoàng huynh đối xử với ta cùng Tư ca không giống vậy. Tư ca nhìn thì cả lơ phất phơ, nhưng là trợ thủ tốt của hoàng huynh, mà ta, mặc dù rất tùy hứng, nhưng ta cũng biết hoàng huynh đối với ta thực sự

tốt lắm, bằng không lần này hẳn sẽ không giúp ta như vậy. Nhưng, người biết không, ta thật sự vô cùng sợ Phiêu Phiêu ạ. Ban đầu, chính người đã muốn tự giải thoát khỏi cảnh tuyệt vọng ngồi chờ tới ngày chết đi, rồi lại không thể không suy nghĩ cho thể diện hoàng gia mà làm mẫu phi của chúng ta, lúc ấy ta hiểu được người có tâm tình gì, nhưng mà, Phiêu Phiêu, ta thật sự không làm thể được. Nếu ta cùng Tư Tôn ca ca không thể ở bên nhau, ta liền không có cách nào sống tiếp được nữa." Nói xong, Hạ Hầu Lâm lại tiếp tục khóc.

"Đứa ngọc này, hoàng huynh người vốn không mong muội muội duy nhất của hắn đi lấy chồng mất, lại còn tiến hành vội vã như vậy. Khó có ngày người muốn thành thân, hẳn đương nhiên muốn phải làm sao nở mày nở mặt một chút. Người ấy, thật quá nóng lòng rồi."

"Nhưng....."

"Được rồi được rồi, ta lát nữa sẽ bàn bạc với Hoàng đế ca ca của người một chút. Lâm nhi, người cũng đã đến tuổi nên lập gia đình, mọi việc đều phải suy nghĩ kỹ một chút rồi mới hành động, biết chưa? Suy nghĩ vì người khác một chút, cũng tự suy nghĩ cho chính mình, không nên cứ có chuyện gì thì liền kích động như vậy." Ta thở dài, Hạ Hầu Lâm ơi Hạ Hầu Lâm, xem ra không giải quyết mọi chuyện cho nàng, cuộc sống tự do của ta sẽ rất khó đạt được.

Hạ Hầu Lâm ôm ta, buồn buồn mở miệng, "Thật xin lỗi người lần nữa... Phiêu Phiêu, ta biết là ta tùy hứng, thể nhưng chuyện này chỉ có người mới có khả năng giúp ta, hoàng huynh chỉ nghe người thôi. Ta biết rõ người rất muốn sớm được xuất cung, nhưng Phiêu Phiêu, ít nhất hãy chờ ta kết hôn xong đã. Người biết đó, chúng ta là bạn tốt, nếu như ngày ta kết hôn mà thiếu người, ta sẽ rất buồn."

"Lâm nhi, người nói cái gì vậy, ta sẽ nghĩ là người không muốn để ta đi đấy." Ta than nhẹ, xoa đầu nàng, nhưng cũng chỉ có vậy, xem cái bộ dạng trẻ con của nàng, toàn bộ đều y lại vào người khác.

"Ta chính là không muốn người đi nha. Mặc dù ta hiểu rõ, người ở lại chỗ này thì sẽ không vui. Chỉ là....." Hạ Hầu Lâm nhìn ta than thở, ánh mắt trong suốt của nàng mang theo ưu thương nhân nhạ: "Nếu người đi, chúng ta cũng sẽ rất khổ sở, đặc biệt là hoàng huynh cùng Tư ca, ta muốn bọn họ....."

"Đừng nói nữa. Hạ Hầu Lâm, ta nghĩ ta đã quyết định xong cho tương lai, người có thể không giúp ta, nhưng xin người đừng làm khó ta. Ta biết rõ bọn họ sẽ khó chịu, ta biết rõ người sẽ khó chịu, nhưng Hạ Hầu Lâm, người đã từng nghĩ tới chưa? Nếu như ta ở lại, chờ đợi sẽ ta là chuyện gì? Người biết mình muốn theo đuổi hạnh phúc, nhưng là một khi theo đuổi thành công, người liền quên hết, ta còn phải ở chỗ này tiếp tục khổ sở sao?" Ta cười lạnh đẩy Hạ Hầu Lâm ra. Qua sông đoạn cầu* sao? Đột nhiên, trong lòng lạnh lẽo một hồi, ta phát phát tay chặn lời nàng vốn đang muốn nói ra. Ta hối hận rồi, ta không muốn quan đến nàng nữa, cũng không muốn chuốc thêm phiền phức cho mình nữa.

* Tương tự "Qua cầu rút ván".

Nhưng Hạ Hầu Lâm lại xông lên ôm lấy ta: "Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu, người đừng như vậy, ta không phải có ý này, thật đấy, người đừng tức giận, đừng bỏ mặc ta, Phiêu Phiêu." Nói xong, vị công chúa này lại khóc nữa: "Ta chỉ là không nở, ta không biết nên làm gì, ta muốn tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng ta biết người ở lại sẽ không vui, ta biết chứ, ta sẽ không ngăn người, đừng chán ghét ta... Phiêu Phiêu."

Nàng bên khóc bên lau nước mắt lên người ta, ta triệt để cảm nín, vốn là tâm tình vô cùng không tốt, cũng biến thành không phản bác được. Đẩy Hạ Hầu Lâm ra, ta đau đầu phát tay một cái: "Được rồi được rồi, người biết bản thân đồng ý với ta chuyện gì là được rồi. Hạ Hầu Lâm, chuyện của người, ta sẽ giúp người giải quyết, người đi trước đi, cho ta yên tĩnh một chút." Nói xong, ta thở dài, trịnh trọng mở miệng: "Lâm nhi, người là bằng hữu của ta, cho nên, người không được khiến ta thất vọng, có được không?"

Hạ Hầu Lâm lẳng lặng nhìn ta, sau đó gật đầu một cái, ta thở phào nhẹ nhõm, sát tới ôm lấy nàng: "Cảm ơn người, A Lâm, ta biết, để người lựa chọn rất khó, cho nên, người liền an tâm đi làm tân nương, về phần chuyện của ta, người không cần hỏi, không cần lo là được rồi." Đúng, như vậy là được rồi.

Có lẽ từ lúc bắt đầu đến nay đều là do ta sai. Xuất cung, ta chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng ít nhất, có Hạ Hầu Lâm tồn tại, có thể bảo vệ một nhà ta được bình an. Ta cũng là người, ta cũng có lòng riêng, cho nên thật ra, người nên nói xin lỗi chính là ta.

Tiền Hạ Hầu Lâm, ta phân phó Như Nguyệt đi mời Hạ Hầu Dận tới ăn cơm tối, nhân tiện làm nhiều thêm vài món, sau đó miễn cưỡng tìm một ghế nằm xuống.

Aiz, muốn đòi mạng người ta mà. Bị Hạ Hầu Lâm quấy nhiễu như vậy, toàn bộ kế hoạch của ta đều bị rối loạn, ta buồn bực. Thôi, mặc kệ như thế nào, vẫn nên tháo gỡ đồng rắc rối này rồi hãy nói. Hai đứa con trai kia, ta quả thật cũng không có cách nào dứt bỏ dễ dàng như vậy. Con người, đúng thật là rất mâu thuẫn.

Khi trời vừa lên đèn, cả hai nhi tử đều đã đến. Khỏi cần phải nói, Hạ Hầu Du tuyệt đối là tới ăn cơm, nhưng hôm nay lại không thấy bóng dáng của Hạ Hầu Duệ đầu. Bản thân ta có chút nghi ngờ, tiểu tử này giống với hai vị huynh trưởng kia, mọi khi toàn đến chỗ ta ăn trực cơm. Có vẻ như đúng là cơm nhà người khác bao giờ cũng thơm ngon hơn cơm nhà mình.

"Duệ nhi đâu?" Vừa ngồi xuống, ta vừa hỏi.

"Ừm, tiểu tử kia nói, hôm nay tám phần là người muốn nói tới hôn sự của Hạ Hầu Lâm, cho nên hẳn không đến tham gia." Hạ Hầu Du bĩu môi, trả lời vấn đề của ta.

Ta bật cười, liếc nhìn bọn hắn: "Biết ta muốn làm gì sao còn tới?"

"Dĩ nhiên. Hôn sự của Lâm nhi, sớm hay muộn cũng phải giải quyết. Nha đầu kia, nếu không thuận theo nàng, thật sự sẽ âm ỉ chết người đấy". Hạ Hầu Du cảm thán, sau đó nhìn Hạ Hầu Dận một cái: "Hoàng huynh hôm nay đã lĩnh giáo rồi."

Ta gật đầu một cái, vẻ vô cùng thông cảm: "Chỉ là, Hạ Hầu Dận, ta thấy, hay là theo nó đi. Tháng sau dù quả thật cũng quá vội vàng, hôm nay đã là giữa tháng rồi, nhưng ta xem hoàng lịch*, cũng đã hỏi thăm, người ta nói là ngày mười lăm tháng sau là một ngày tốt, mọi người chuẩn bị ngay thì sẽ kịp. Tháng này tuyên bố hôn sự, mau chóng chuẩn bị, ta thấy Lâm nhi rất lo lắng, nàng sợ lại xảy ra vấn đề." Nói xong, ta quay đầu nhìn Hạ Hầu Dận, chờ đợi quyết định của hắn.

* Sách nói về thời tiết, ngày tháng.

Hạ Hầu Dận hôm nay thực trầm mặc, lặng lẽ nhìn ta một hồi lâu, sau đó mới gật đầu một cái, thờ dãi.

Ta nhìn hắn, có chút đau lòng, nhưng tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống. Kiểu này, coi như là đã giải quyết xong vấn đề của Hạ Hầu Lâm rồi.

"Còn có một việc, ta muốn xuất cung." Ta thần nhiên hạ xuống mi tâm: "Ta muốn tới Tịnh Nghiệp tự bên ngoài kinh thành ở vài ngày, cầu phúc cho Lâm nhi."

Nói xong, ta siết chặt nắm đấm, chờ đợi Hạ Hầu Dận quyết định.

Nhưng, hắn không nói gì, cặp mắt cơ trí kia chỉ an tĩnh nhìn ta như vậy, dường như muốn nhìn đến sâu trong nội tâm của ta.

Mà ta, cũng đang run rẩy, sợ hãi.

"Không cho phép." Cuối cùng, hắn cho ta ba chữ, sau đó dùng một tay bế ta lên, hung hăng ôm lấy, cơ hồ muốn vắt sạch toàn bộ không khí của ta.

"Ta sẽ không để cho ngươi đi, cho dù muốn cầu phúc, ngươi cũng phải ở lại trong cung, ở lại bên cạnh ta, Phiêu Phiêu." Đại nhi tử không kìm được nổi lòng mà ôm lấy ta. Nói xong, đôi môi nóng bỏng của hắn áp lên môi ta.

Chén trong tay tiểu nhi tử rơi xuống, hắn đau lòng nhìn chúng ta, sau đó xoay người qua chỗ khác.

Một khắc kia, tâm của ta lọt vào địa ngục.

Lần đầu tiên, ta kinh hoàng không biết làm sao.

Làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lấy danh nghĩa vì yêu

Editor: Trịnh Phương

Beta: Cẩm Yên

—— Hắn nói hắn yêu ta, đời này sẽ không buông ta ra, mà ta, lại chỉ có thể đau lòng mỉm cười nhìn hắn, bất lực.

"Dận, buông ta ra." Có trời mới biết làm thế nào sự tình lại đột nhiên phát triển trở thành tình huống hỗn loạn như vậy. Bị Hạ Hầu Dận vây ở trong ngực, bởi vì bị hắn hôn mà khó thở, nhưng may mắn là đầu óc ta còn chưa đến nỗi đình trệ. Chỉ ít là với tình thế bây giờ, nếu ta cứ mãi mê muội thì tuyệt đối ngày mai sẽ chết rất thảm, cho nên ta quyết định là tự mình phải cố gắng tỉnh táo một chút.

Nhưng tên ngu ngốc Hạ Hầu Dận này lại có thể có chết cũng không chịu buông tay, còn bày ra vẻ mặt ngang ngược nhìn ta, một bộ dạng quái quỷ nếu buông tay thì hắn sẽ chết, làm ta tức muốn chết.

Được thôi được thôi, ta không nên dùng chuyện xuất cung kích thích hắn, nhưng người ta đã nói rất khéo rồi mà... Sắp gả công chúa rồi, Thái hậu đi miếu thờ hoàng gia cầu phúc thì có sao? Một chút chuyện nhỏ như vậy cũng đủ khiến hắn thành ra chết đi sống lại như vậy sao?

Khiến cho người thấy khác lạ chính là, người này đã trở nên hẹp hòi, dễ xúc động như thế từ lúc nào vậy? Dám hôn ta ngay trước mặt Hạ Hầu Du? Đáng chết, người ta thật vất vả mới có thể dựng nên hình tượng chói sáng như thế trước mặt hai nhi tử, giờ liền hoàn toàn biến thành quá thất bại, quá bạo lực rồi. Hu hu hu, Hạ Hầu Dận, ta hận ngươi.

Vô cùng ai oán trừng trừng nhìn tên khốn khiếp Hạ Hầu Dận này, ta hoàn toàn vô lực, rốt cuộc không nhịn được mà hét lên bằng âm thanh dữ dội như sư tử Hà Đông: "Chết tiệt, ta còn chưa kịp ăn đấy!"

(͡_ ͡_)!!! Bạn học Hạ Hầu Dận lập tức nổi gân xanh, mặt xám xịt buông tay đang ôm ta ra, mà tiểu nhi tử tâm tình vốn đang ủ rũ cũng bởi vì tiếng hét của

ta mà trở nên thoải mái trở lại, che mặt cười một tiếng, tiếp tục ngồi xuống ăn cơm, chỉ có đại nhi tử bày ra thái độ vô cùng khó chịu nhìn ta, hận không thể xoi tái ta.

Ta mặc kệ hắn. Hai ngày nay, tâm tình của ta rất không tốt, tính khí rất nóng nảy, tên khốn kiếp đúng lúc này còn chọc tới ta, quả thật là đáng ăn đánh! Ta mới không thèm thông cảm với hắn, hừ.

Vì vậy ta tiếp tục bổ sung dinh dưỡng, ăn cơm thật ngon. Ừm, vừa rồi tức giận lại thêm bị cường hôn đã làm thất thoát bao nhiêu sức lực, giờ phải bổ sung thêm, một lát nữa mới tiếp tục tiến hành giáo dục đại nhi tử.

Mà tiểu nhi tử đoán chừng mới này cũng vì bị kích thích mà tổn hao vô số tinh lực, giống như ta, hiện tại mài đao xoèn xoẹt tay gấp thịt gà, thịt vịt nhanh như cắt, nỗ lực ăn!

Về phần đại nhi tử, bởi vì ta cùng tiểu nhi tử đều đang bận ăn cơm không nói lời nào, hắn nhìn trái nhìn phải, không ai nổi điên cùng hắn, bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể chăm chăm ăn cơm.

Thật hiếm thấy, trên bàn cơm hôm nay vô cùng im lặng, hơn nữa, chúng ta ăn sạch, rốt cuộc không phụ lòng bác nông dân "Cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày".

Ăn sạch sành sanh, khụ khụ, ý của ta là ăn cơm xong, uống trà xong, lau xong miệng, ta vuốt cái bụng tròn vo hài lòng ợ lên no nê, sau đó ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Dận, bắt đầu tiến hành công trình giáo dục của người làm mẹ.

"Hạ Hầu Dận, ta hỏi ngươi, ta là ai đối với ngươi?" Ta dùng lời lẽ chính nghĩa mào đầu.

"Người trong lòng." Hoàng đế chết tiết cự nhiên đáp trôi chảy như vậy, hại ta thiếu chút nữa hụt hơi.

"Sai, là mẫu hậu ngươi, cho nên về sau trước khi làm gì, thì xin ngươi hãy động não suy nghĩ một chút, không nên cứ có chuyện gì là lại kích động như thế". Ta tức giận mở miệng uốn nắn nhận thức sai lầm nghiêm trọng của hắn.

"Giữ lại người mình thích, suy cho cùng nào có sai?" Ánh mắt Hạ Hầu Dận trầm lắng, tản ra một loại khí thế không có gì sánh kịp, mà Hạ Hầu Du không nói một lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn hai người bọn ta, cuối cùng thở dài xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đi hẳn, Hạ Hầu Du chợt lui trở lại, quay đầu nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, hiểu chuyện: "Ta đi nói cho Hạ Hầu Lâm biết chuyện hôn sự của nàng trước, thuận tiện lệnh cho người bắt đầu chuẩn bị, hoàng huynh cùng Phiêu Phiêu cứ giành chút thời gian nói chuyện yêu đương là tốt rồi" Ặc, lời này nói xong khiến toàn thân ta run rẩy, cảm thấy giọng điệu của tiểu nhi tử thật sự không tốt chút nào.

Chỉ là, bây giờ ta quả thật không có tâm tình đi quan xem hắn rốt cuộc có dụng ý khi gió khó lường gì, sẵn sàng tâm lý chuẩn bị chiến tranh với đại nhi tử, nhất quyết liều chết chiến đấu!

‘Cạch’ một tiếng, tiểu nhi tử vô cùng sẵn sàng mà đóng cửa lại dìm chúng ta, để chúng ta dễ dàng tiếp tục trình diễn toàn bộ vai vớ phụ*.

* Vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ.

"Hạ Hầu Dận, ngươi bị ngu si hay sao? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Tiểu nhi tử vừa đi, ta hoàn toàn lộ ra bản tính, tiếp tục đánh đá hét lên.

"Đoạn Phiêu Phiêu, ta mới phải hỏi nàng muốn làm gì? Lần trước là về mặt kì lạ của người lúc Thẩm Không Minh đi, sau đó hiện tại nàng lại muốn xuất cung, bên ngoài cung chơi vui như vậy hả?" Đại nhi tử cũng không cam chịu yếu thế, mặt đỏ tía tai hét to.

"Đúng, bên ngoài cung rất tốt, dù sao thì vẫn tốt hơn so với trong này. Không khí nơi này ngột ngạt, một đồng nữ nhân, một đồng thị phi, tốt ở chỗ nào? Đợi chút, Hạ Hầu Dận, cái này có quan hệ gì với Thẩm Không Minh hả, cái tên hoa hoa công tử (Play boy) đó không phải đã ôm mỹ nhân về rồi sao?" Ta vô cùng cảm giận đối với người không biết phân biệt phải trái như Hạ Hầu Dận, đồng thời sợ hãi thẩm thân. Tên khốn kiếp này thật quá nhạy bén, sáng suốt, chết tiết, bị hắn phát giác rồi sao? Thẩm Không Minh rời đi đã để lại trong lòng ta khát vọng xuất cung vô cùng mãnh liệt.

"Thật sao? Thì ra là không sao. Ừm, xem ra là ta đa nghi rồi, nhưng Phiêu Phiêu, ta không cảm thấy ngươi nhất định phải tới Tịnh Nghiệp tự". Vừa nghe ta nói ta không có quan hệ gì với Thẩm Không Minh, mặt mày đại nhi tử lập tức hớn hở, nhưng vẫn không quên căn dặn kế xuất cung của ta.

Ta chớp chớp mắt: "Không phải Tịnh Nghiệp tự là chùa của hoàng gia sao? Lâm nhi phải xuất giá rồi, ta đi lấy cái thẻ cầu phúc thì có gì không đúng?"

"Sẽ có người đi, ngươi cũng biết hôn sự của Lâm nhi rất gần rồi, quá nhiều chuyện cần xử lý, dù sao ngươi cũng là Thái hậu, thời gian này nên giúp ta chia sẻ một chút việc." Mẹ nó, đáng chết, nói đến hiên ngang lâm liệt như vậy, vào lúc này ngược lại nhớ ra ta là Thái hậu rồi cơ đấy. Hừ, căn bản chính là muốn phá hoại kế hoạch của ta. Nhìn Hạ Hầu Dận nói chuyện vòng vo như vậy, ta đè nén ý muốn ném gạch vào hắn.

"Hạ Hầu Dận, ngươi cứ không muốn cho ta đi ra ngoài thăm thú một chút như vậy sao?" Ta than thở, người này, tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ không ai nói cho hắn biết, tức nước vỡ bờ (vật cực tất phản*) sao?

* Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.

"Ta sợ, sợ nàng sẽ một đi không trở lại." Hạ Hầu Dận không nói gì, nhìn ta thật lâu, hắn chợt đi tới ôm lấy ta: "Khi đó, nàng từng bước một đi về phía phụ vương, cũng không quay đầu lại. Phiêu Phiêu, ta cũng sẽ sợ, sợ nàng từng bước một rời khỏi ta, không chịu quay trở lại nữa." Âm thanh của Hạ Hầu Dận

có chút run rẩy, mà lòng của ta, giống vậy cũng run theo.

Trước đây, ta chưa từng nghĩ tới tình cảm của người này đối với ta lại sâu sắc đến vậy, luôn cho rằng rốt cuộc đó chỉ là một loại quan tâm mà thôi, chỉ cần chờ hần nhận thức được, rồi sẽ buông tha.

Nhưng đến hôm nay ta mới phát hiện, mình sai lầm rồi. Thật ra thì từ trước tới nay, hần luôn là người nghiêm túc, không chịu thừa nhận vai trò của ta. Nhưng mà ta thà rằng hần không nghiêm túc như vậy, bằng không ta thiếu nợ hần chỉ thêm ngày càng nhiều mà thôi.

"Cần gì chứ, Hạ Hầu Dận? Người là vương giả, muốn dứt là dứt, dây dưa như vậy, có ích lợi gì đối với chúng ta đâu? Cần gì tổn thương tới mình cũng khiến ta bị tổn thương như vậy. Người còn có hậu cung ba nghìn giai lệ để ôm ấp, nhưng đối với ta mà nói, dây dưa một lúc căn bản chỉ là thứ tình cảm vô vọng, sẽ chỉ làm mình càng thêm cô độc mà thôi." Ta thở dài, nghiêm túc chạm mặt Hạ Hầu Dận, tưởng tận nói cho hần biết. Lần này, ta thật sự là không muốn che giấu nữa: "Người sợ ta rời đi, nhưng ta có thể đi tới nơi nào? Hạ Hầu Dận, cho ta trôi qua thoải mái một chút đi, thân phận của ta đã định số mệnh ta đời này không thể sửa đổi, ta chỉ muốn cho mình tự do một chút. Quốc gia này không cần ta, có lẽ người cần ta, nhưng Hạ Hầu Dận, ta cũng là người, ta cũng có giấc mộng của ta, người hiểu không? Người thậm trọng giam ta lại như vậy, ta sẽ cảm thấy mệt chết đi, rất khổ sở."

"Ta hiểu, nhưng cũng xin nàng cho ta một chút thời gian. Phiêu Phiêu, không phải là ta không hiểu những lời nàng nói, nhưng ta....." Hạ Hầu Dận giữ lấy mặt ta, âm thanh nghẹn ngào, mà ánh mắt của hần, đau lòng muốn chết, khiến cho ta gần như đã bắt đầu không đành lòng nữa rồi. Nhưng khi ta nhớ tới sự tự do tự tại bên ngoài cung, nhớ tới những phi tử đang trông mong ngóng chờ hần, ngay lập tức lại đau xót trong lòng.

"Thật xin lỗi, là ta bức bách người, Dận." Ta khẽ thở dài một tiếng, rồi dựa vào người Hạ Hầu Dận, thì thầm: "Quên ta đi, từ nay về sau trần quy trần, thổ quy thổ*, có được không?" Lần đầu tiên ta cảm thấy, có lẽ ta là thích hần, nếu không, sao ta lại bởi vì ánh mắt của hần mà cảm thấy đau lòng?

* Trần quy trần, thổ quy thổ (bụi về bụi, đất về đất), ý nói: đường ai nấy đi.

"Được, cho ta một chút thời gian, cho ta một chút thời gian, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Dận ôm ta thật chặt. Một khắc kia, ta cảm thấy hần run rẩy.

Đêm ấy, ta không có đầy hần ra. Ta làm một chuyện to gan nhất từ khi sinh ra. Trong tình huống biết rõ là không nên, ta mặc cho hần ôm, dưới ánh trăng sáng, ôm nhau suốt đêm.

Khi bình minh đến, hần ôm ta lên giường, sau đó cúi đầu áp một nụ hôn êm ái trên môi ta, không có xâm nhập, lưu luyến, chỉ là ly biệt.

Ta hiểu rõ, hần đã hạ quyết tâm.

Ta nhìn bóng lưng khi hần rời đi, cổ nhẩn nhịn để bản thân không khóc. Ta biết, ta lại một lần nữa đẩy nam tử số mệnh đã an bài cho ta ra khỏi đời mình.

Hạ Hầu Dận, hần là một nam nhân tốt, nam nhân tốt chân chính, nhưng mà lại không phải là người lý tưởng của ta.

Thật xin lỗi, Hạ Hầu Dận.

Một ngày tiếp theo, ta vẫn ở trong tình trạng tinh thần xuống thấp, từ biệt Thẩm Không Minh, chối từ Hạ Hầu Dận, ta đã đẩy đi từng nam nhân có tình cảm sâu đậm đối với mình. Lúc ấy rõ ràng không cho phép chính mình để dài kiêu lấy một cái phiếu cơm dài hạn, hiện tại vừa vặn gặp những nam nhân tốt như vậy, tất cả đều bị ta cự tuyệt đầu lòng vương vấn. Thật là, rốt cuộc là ta đang nghĩ gì vậy? Ngay cả chính ta cũng cảm thấy mê man, rốt cuộc là ta đang đeo đuổi cái quái gì.

Có điều, những ngày kế tiếp bận tới long trời lở đất, hôn sự của Hạ Hầu Lâm đã quyết định, Đoạn gia chúng ta cũng phải bắt đầu chuẩn bị hi sự, mà ta vừa có thân phận mẹ kế, vừa có thân phận em chồng, dĩ nhiên không thể lười biếng. Kết quả là, cuộc sống trong hai tháng đó trôi qua vội vàng chết đi sống lại, cũng không kịp nhớ đến những gì đã qua.

Mà quá bận rộn cũng có chỗ tốt, ta cũng không có hơi sức cùng thời gian đi để ý tới bất cứ cái gì, mặc dù mỗi buổi tối còn có thể mơ thấy nơi phồn hoa bên ngoài cung, và sắc mặt sa sút của Hạ Hầu Dận, nhưng mà ta cũng biết, tất cả mọi người đều không thể trở về như xưa được nữa. Nếu không nói ra những lời đó, có lẽ mọi người còn có thể tiếp tục chung sống như vậy, nhưng một khi đã mở miệng, nước đổ khó hót, đã trôi qua, thì cuối cùng đã qua. Rốt cuộc thì, yêu hận tình thù giữa Đoạn Phiêu Phiêu cùng Hạ Hầu Dận cũng không thể trở lại được nữa.

Thế nhưng, vì có gì lúc đêm khuya khi giấc mộng tìm về, ta lại cảm thấy khổ sở cùng mất mát đây?

Chẳng lẽ, ta.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngoại truyện 6: Lão hoàng đế lên án

Ngoại truyện 6: Lão hoàng đế lên án.

Editor: Trịnh Phurong

Beta: Cẩm Yên

Ta, hoàng đế Hạ Hầu Xương đã từng là một vị vua vĩ đại không ai bì kịp, đã từng anh minh kiến lập nên cả một thời đại hưng thịnh.

Là một Hoàng đế, ta rất xuất sắc, bởi vì ta có thể cho con dân của ta một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, có những ngày vô ưu vô lo, quản lý việc triều chính gọn gàng ngăn nắp, quản lý hoàng thân quốc thích trở nên vô cùng an phận, không gây ra thảm họa bức vua thoái vị đại nghịch bất đạo. Dù là thiên tai hay nhân họa, ở thời ta trị vì cũng rất ít, a, không, phải nói là gần như chưa từng xuất hiện. Các thần tử của ta hết sức chăm lo hoàn thành nhiệm vụ, con cháu đều gắng sức học tập vì tương lai thừa kế nghiệp lớn của ta. Trên cương vị là một Hoàng đế, ta đã thành công.

Mà làm một người cha, ta cho rằng ta cũng đã rất thành công. Ta có nhiều con, nhưng mỗi người đều được ta dạy dỗ rất tốt, không hề đối xử bất công, chứ đừng nói tới trọng nam khinh nữ. Ta đối xử rất công bằng với chúng, cho các con của ta làm những gì mà bọn chúng thích. Nói thí dụ như lão đại (Hạ Hầu Dận) thích làm hoàng đế, ta liền để hắn học những thứ cần có để làm đế vương, lão Tứ (Hạ Hầu Du) chỉ thích làm công tử nhà giàu nhàn tản, không bị ràng buộc, ta liền để cho hắn ăn chơi thỏa thích, ngâm thơ vẽ tranh; nữ nhi (Hạ Hầu Lâm) thích làm nữ hiệp, ta liền cho người dạy nàng học võ công. Cho nên có thể nói, ta là một người cha tốt, quả thực là không thể nào tốt hơn được nữa.

Ở vai trò một người chồng, ừm, quả thật, ta không thể được coi là một người thật sự hoàn mỹ, nhưng dù sao đi chăng nữa cũng là một trượng phu tốt. Vì như, hậu cung ân huệ chia đều cùng hưởng, ta đối xử với mỗi nàng đều rất tốt, ngoại trừ việc chăm sóc đặc biệt hơn một chút đối với thê tử nguyên phối của ta, thì ta chưa từng cự tuyệt yêu cầu của những mỹ nhân khác. Từ trước tới nay, ta luôn là người rất sùng ái bọn họ, mà bọn họ cũng rất yêu ta, điểm này ta xác định, nếu không, vì sao hậu cung không có chuyện hục hặc với nhau? Điều này nói rõ rằng ta đã rất thành công trong việc quản lý các nữ nhân của ta. Dĩ nhiên, trong này cũng có công của hoàng hậu, nàng là một hoàng hậu vô cùng hiền huệ*, nếu như nàng chết, ta nhất định sẽ phong nàng thành Đại Hiền hoàng hậu, hơn nữa viết nên những truyện ký về nàng, lưu danh muôn đời.

* Hiền lành, hòa nhã, lịch sự.

Được rồi, nói nhiều như vậy, mọi người cũng đã rõ ràng, ta, Hạ Hầu Xương, là một nhân vật anh minh thần võ (anh minh, sáng suốt), cao quý bất phàm tới cỡ nào nha.

Nhưng, vô cùng không may, cái người vĩ đại như ta, một người tài nghìn năm cũng hiếm thấy, vẫn sẽ có chuyện phiền muộn, hơn nữa còn là vô cùng phiền muộn.

Vấn đề này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chẳng qua chính là việc hôn sự đại nhi tử của ta.

Đại nhi tử Hạ Hầu Dận, một người có dã tâm đối với ngôi vị hoàng đế, cũng rất quyết đoán, là người nổi nghiệp tương lai ta vốn vừa ý từ nhỏ. Đứa nhỏ này bình sinh tốt đủ mọi mặt, ta cũng không cần lo lắng, nhưng chính vì nó là người quá nghiêm chỉnh, cho nên không biết lừa gạt nữ nhân về nhà làm vợ. Đến thời điểm hắn kế vị, cũng không thể không có hoàng hậu được. Vì vậy, ta cùng vợ bắt đầu tính toán, thế nào cũng phải tìm một cô con dâu hiền lành giỏi giang cho đại nhi tử của ta. Nói thế nào đi chăng nữa, trong số những nữ nhi kia của các trọng thần vẫn có mấy người rất tốt. Chỉ ít cũng xứng với con trai của ta, hắn sẽ không đến nỗi thiệt thòi.

Nhưng mà, hóa ra nhi tử đã yêu rồi, tự mình yêu được một tiểu cô nương dễ thương ở bên ngoài, trừ không có tâm cơ, đơn thuần một chút, cũng không còn gì không tốt. Thế nhưng, điều khiến ta nghĩ không thông chính là, không phải bọn chúng chỉ yêu đương cãi nhau một trận thôi sao? Làm sao lại phiền toái đến mức gây gỗ chia tay, còn tiến triển đến trình độ ngoại tình nữa?

Dĩ nhiên dĩ nhiên, ta là một người cha rất coi mở. Bây giờ ấy, đàn ông có đi ngoại tình một chút có là gì chứ, nhưng, tại sao ngay cả Đoạn Phiêu Phiêu trông có vẻ dịu dàng kia cũng chạy đi ngoại tình cơ chứ? Đây là cái tình huống gì? Cùng nhau đi ngoại tình hay sao? Ừm, chẳng lẽ nói, chuyện ngoại tình này cũng phải suy một ra ba (học một hiểu mười) sao?

Nhưng mà, ngoại tình thì ngoại tình, không phải là vợ chồng son ờn ào giận dữ sao? Tại sao tiểu nha đầu lại có thể ngoại tình đến trên người lão nhân ta, hơn nữa còn bị đại nhi tử bắt gian tại trận.....

Cái trò này thật sự khiến ta muốn học máu. Được rồi, ta thừa nhận, trong tình cảnh lúc tiểu nha đầu kia cầu hôn với ta, ta đã có chút đắc ý cùng hả hê. Không trách được, một lão già như ta, vậy mà còn có tiểu cô nương chủ động ngã vào, không quan tâm tới đại nhi tử anh tuấn tiêu sái của ta. Thân là nam nhân, lòng tự ái của ta đương nhiên là cực kì thỏa mãn.

Nhưng, được rồi, ta thừa nhận ta hả hê là sai, ta nên cảm thấy kinh ngạc mới phải. Trên thực tế, ta thật sự cũng rất kinh hãi, bởi vì đại nhi tử không chỉ không thêm khuyên can thái tử phi của hắn, kết quả cuối cùng lại là ta thay hắn cưới tiểu nha đầu kia, còn hắn thì cắn răng nghiêng lợi cưới một nữ nhân khác mà hắn hoàn toàn không thích.

Ta chỉ còn biết im lặng mà kêu trời. Thời nay, đám thanh niên rốt cuộc bị sao thế? Cãi nhau một chút thì có đến mức phải đi ngoại tình không? Không phải rõ ràng hai người này vẫn còn tình cảm với nhau sao, tại sao phải làm đến mức khiến cho cả hai không còn cách nào ở chung một chỗ? Chẳng lẽ nói, đây là cách thức yêu đương mới? Hu hu, vợ ơi, ta thật có lỗi với nàng. Trong lòng ta tràn đầy áy náy đối với hoàng hậu đã mất, càng cảm thấy xấu hổ đối với đại nhi tử. Vốn là vợ của hắn, quay đầu một cái đã biến thành vợ của ta. Mặc dù nói, Hoàng đế cưới một hoàng hậu trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp cũng không có gì kì lạ, nhưng nói thế nào đi nữa thì cưới người thương của nhi tử, trong lòng ta cũng chẳng thoải mái chút nào, khổ nỗi không cưới không được. Nha đầu này học cách sử dụng kỹ năng một khóc hai nháo ba thất cổ vô cùng nhuần nhuyễn. Lòng ta phiền muộn, không lấy người vào cửa thì liền náo loạn rước lấy mạng người, đó không phải là rất đáng sợ sao?

Đại nhi từ à, ta thật sự là không là cố ý, con tự nghĩ biện pháp giải quyết nữ nhân của con đi, ta chỉ đặt nặng ở hậu cung, thật sự sẽ không để ý đến chuyện các người ngầm qua lại đâu. Ta cũng không ngại chuyện mẫu tử luyến (mẹ con yêu nhau) đâu, chỉ cần đừng dạy hư những phi tử khác của ta là được rồi. Yêu cầu của ta không nhiều lắm, thật sự.

Thời điểm ta sắp tạ thế (chết), ta gọi đại nhi từ tới trước giường bệnh của ta, dụng tâm lương khổ ân cần dạy bảo: "Dận, sau khi ta chết, Phiêu Phiêu liền giao cho con." Ta tin tưởng sự lựa chọn của ta chắc chắn sẽ không sai, cô nương năng động như vậy rất hợp với nhi từ có vẻ mặt ngàn năm không đổi của ta, vừa lúc bồi đắp cho nhau những điểm mà người kia còn thiếu.

Kết quả là, khi đại nhi từ đen mặt lại gật đầu đồng ý, ta rốt cuộc yên tâm đi tới âm phủ du lịch.....

A, đòi người nha, quả nhiên là không yêu đương gì thì vẫn tốt hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bảo hồ lột da (*)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Beta: Hà Tiểu Ngư + lamnguyetminh

(*) Ý muốn nói không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương

—— Lịch sử đau thương nói cho chúng ta biết, gả một tai họa ra ngoài, sẽ sinh ra càng nhiều tai họa hơn, thế giới này, tràn ngập những điều tai họa...

Rốt cuộc Hạ Hầu Lâm cũng cảm thấy hài lòng mà gả ra ngoài. Chẳng qua trong khoảng thời gian này, phải học tập để làm sao trở thành nàng dâu tốt, lão bà cùng với mẫu thân tốt trong tương lai. Hơn nữa lễ nghi gả công chúa của vương triều Ngân Nguyệt chúng ta rất rườm rà, vị công chúa này cũng không phải dạng ngoan ngoãn gì. Kết quả là, gần như phải học lại tất cả lễ nghi một lần nữa, khiến cho những ngày trước khi xuất giá của Hạ Hầu Lâm là những ngày khổ cực nhất. Bạn học Hạ Hầu Lâm của chúng ta đã phát huy tính yêu vĩ đại nhất, vì để hoàn thành ước nguyện thuận lợi vui vẻ gả cho soái ca Đoạn Tư Tôn vĩ đại của chúng ta, nàng đã làm đủ mọi chiêu.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, mãi đến khi nàng xuất giá, ta cũng không thể đến thăm người ta một lần. Mãi đến hôm nay nàng thành thân.

Hạ Hầu Lâm đã mặc đồ xong. Người ta nói ngày nữ nhân làm tân nương từ là ngày xinh đẹp nhất trong cuộc đời, lời này quả thực không sai chút nào! Nhìn nàng đi, lần đầu tiên ta cảm thấy được dã nha đầu này lại có thể xinh đẹp như vậy, không nhìn được mà tròn mắt nhìn. Ừm, xem ra lão ca của ta vẫn rất có điểm phúc đó! Tuy lão bà tương lai của hần hơi ngốc một chút, cử chỉ có chút tăng động, tính tình khá tệ, không biết quan tâm săn sóc, nhưng dù sao vẫn được coi là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mà, vóc người còn đẹp hơn bé gái ta đây. Ừm, nói đến đây ta liền nghĩ tới Thẩm Không Minh, vị kia chính là tên nhất kiến chung tình với ta. Cất, lúc trước có nhiều mỹ nữ như vậy, hần vừa liếc mắt đã vừa ý ta, chẳng lẽ vị lão huynh kia có tính thích trẻ con hay sao? Không thì chuyện nhất kiến chung tình này cũng quá quý dị đi?

Nhưng, chuyện này để sau này hãy nói, bây giờ quay trở lại chuyện chính đi.

"Hôm nay tân nương từ rất đẹp." Ta vén khăn trùm đỏ của người nào đó đang mắt kiêu nhần lên, trêu ghẹo.

"Đó là đương nhiên, hôm nay người ta phải gả cho Tư Tôn ca mà, đương nhiên phải đẹp như thiên tiên, hấp dẫn toàn bộ tâm của lão công rồi." Hạ Hầu Lâm cười hi hi với ta, bộ dáng giống như đã học được rất nhiều cách để thuần phục lão công. Ta bắt đầu thương cảm cho lão ca của ta, thật không biết nhìn người!

"Chắc chắn, đừng bắt nạt cha mẹ và ca ca ta đấy!" Ta bĩu môi, Hạ Hầu Lâm này, lúc nào rồi mà vẫn còn đùa được.

"Yên tâm, ta thương bọn họ như vậy, làm sao có thể bắt nạt bọn họ chứ." Hạ Hầu Lâm cười hắc hắc, sau đó kéo ta ngồi xuống.

"Nghe nói người muốn xuất cung đi cầu phúc, lão ca của ta không cho phép hả." Nha đầu kia, chính mình thoát khỏi bể khổ, bắt đầu qua cầu rút ván, vui sướng khi người gặp họa.

"Đúng vậy, mấy tháng qua hại ta như chết đi sống lại." Ta cực kỳ bất mãn, không ra ngoài được còn chưa tính, mà còn không biết vì sao cứ nghĩ đến hần liền đau lòng, ta đúng là biến thái không thể cứu vãn.

"Phiêu Phiêu, người đã hạ quyết tâm, ta cũng không ngăn cản người nữa. Người nói không sai, hoàng cung không phải là nơi để người sống yên phận. Bây giờ ta phải xuất giá, sau khi gả ra ngoài, người phải chờ ít nhất là hai ba tháng nữa hãy hành động. Một là để thoát khỏi bị nghi ngờ, hai là người cũng cần sắp xếp. Tâm phúc ở trong cung của ta đều phải đưa hết đến phủ Thái Sư, để tránh ở lại hậu cung, ngộ nhờ sự việc bị bại lộ sẽ mang đến phiền toái cho người nhà người. Nhưng có một người, người có thể âm thầm tiếp xúc với nàng. Người này có thể giúp đỡ cho người, nàng là Thu Liên - thị nữ của Hoàng hậu, cũng từng là nhũ mẫu của thái tử. Quan hệ của thái tử và người khá tốt, mà vị Thu Liên này, đã từng nhận ân huệ của mẫu phi ta, tính tình

cũng rất trung hậu. Chủ yếu là, trên người nàng có thể bài xuất cung, người phải chú ý tìm cơ hội gặp mặt nàng một lần. Mà thống lĩnh thị vệ Thạch Vô Thương ở trong cung cũng có quan hệ tốt với Tứ ca, người phải hết sức tránh xa hắn. Người này cũng được coi là tâm phúc của Tứ ca, cũng là một trong những người hoàng huynh tin cậy nhất, nhưng người có thể nghĩ biện pháp xuống tay với Phó Thống Lĩnh Ngôn Khải của hắn. Lai lịch của người này rất lớn, cũng coi như có quan hệ tốt với ta, đã từng được ta cứu một mạng, cực kì tín nhiệm và kính phục ta. Phiêu Phiêu, người cầm cái này đi, hắn đã từng nhận lời với ta, khi ta gặp nguy nan nhất định sẽ giúp ta một lần. Nếu người thực sự không có cách nào khiến cho hắn có thể đưa người xuất cung, có cái này, hắn sẽ biết là ta bày mưu đặt kế." Nói xong, Hạ Hầu Lâm nghiêm mặt lại, đưa cho ta một chiếc khăn thoát nhìn như được thêu tay rất tinh xảo nhưng lại có niên kỷ rất lâu rồi.

Ta cẩn thận cất kỹ, gật đầu, hỏi: "Hắn có thể tin được không?" Ngộ nhớ bị lộ không phải xong luôn rồi sao?

"Yên tâm đi, trong hậu cung, không có ai đáng tin cậy hơn hắn đâu." Hạ Hầu Lâm lơ đãng gật đầu, cực kì lạnh nhạt.

"Còn nữa, nếu người nguyện ý mạo hiểm, có thể hợp tác với Hạ Hầu Duật." Nói xong, nàng liếc ta một cái, khẽ thở dài..

Ta chấn động, Hạ Hầu Duật, không phải tên gia hỏa đó là bằng hữu của Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Dận sao?

"Hắn ư? Có thể tin được không?" Ta không mấy tin tưởng.

"Ồ, sự việc là như vậy, cũng không được tính là đáng tin cậy, nhưng ít nhất, vẫn có thể yên tâm. Tuy là hắn chắc chắn sẽ không đối nghịch với hoàng huynh, nhưng hắn vẫn có thể giúp vài chuyện. Hắn là người cực kỳ phức tạp, ta cũng không dám chắc, nhưng tóm lại vẫn có một chút. Coi như là hắn giúp người xuất cung thì ra ngoài người cũng lập tức cắt đứt quan hệ với hắn rồi. Nhân vật nguy hiểm nhất không phải là hắn, mà là Linh Nam Vương Hạ Hầu Lạc, phụ thân của hắn." Nói xong, Hạ Hầu Lâm híp mắt lại.

Lúc này, ta lại nghiêm túc phát hiện ra một sự thật về vị công chúa nhìn như chẳng hề quan tâm đến mọi chuyện này. Không hổ là người của hoàng gia! Nàng đều nhìn thấu mọi thứ ở trong mắt.

Chỉ là, Linh Nam vương sao? Chẳng lẽ nói, thân hắn ở Linh Nam, nhưng vẫn có lòng tranh chấp ngôi vị hoàng đế sao? Ta bĩu môi, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Một cảnh tượng thái bình thịnh thế, không dám tưởng tượng, vài năm hoặc vài chục năm sau, nơi này, có phải sẽ bị chiến tranh bao phủ hay không?

Ta thở dài, gật đầu, đáp: "Một khi đã như vậy, ta cảm thấy vẫn không nên mạo hiểm. Tên Hạ Hầu Duật này, chỉ sợ sẽ không thật lòng giúp ta đâu."

"Chính xác." Hạ Hầu Lâm nghiêm túc gật đầu.

"Nhưng, nếu thật sự đã hết cách, tìm hắn cũng là một cách. Phiêu Phiêu à, Hạ Hầu Duật cực kỳ phức tạp, tùy tâm cơ của hắn, hắn không muốn mưu phản, nhưng Hạ Hầu Lạc thì rất khó nói. Cho nên, một mặt, hắn muốn ngăn cản dã tâm của phụ thân hắn, nhưng mặt khác, chỉ sợ hắn cũng đang mưu thuận, có nên vì bảo vệ phụ thân hắn mà xuất ra một con át chủ bài hay không? Mà người lại có thể kim hãm hoàng huynh và Tứ ca, cho nên có lẽ hắn cũng sẽ hỗ trợ. Nếu để hắn giúp người, người phải nhớ kỹ, sau khi xuất cung phải bỏ mặc hắn."

"Thế nhưng, nếu hắn đã giỏi về tâm kế như vậy, muốn bỏ rơi hắn hẳn là rất khó khăn rồi." Ta cười khỏ, nói.

"Lá bài này để nói sau đi, hiện tại ta vẫn nên dùng lá bài đáng tin cậy hơn. Hạ Hầu Lâm, người nghe đây, hôm nay, toàn bộ những gì người đã nói đều dừng ở đây. Chờ lát nữa lên kiệu hoa, người sẽ không còn quan hệ gì với ta. Ít vào cung đi, ta cũng muốn để cha mẹ tránh xa ta một chút. Ta lo lắng, đến lúc đó, ngộ nhớ liên lụy đến bọn họ, ta sẽ rất có lỗi với bọn họ!"

"Người yên tâm đi, Phiêu Phiêu, ta không phải kẻ không có đầu óc! Trong hậu cung này, người muốn sống sót, một là phải thông minh mạnh mẽ tay nắm quyền hành, để cho tất cả mọi người sợ người, hai là phải giả bộ hồ đồ, càng ngu dốt càng tốt. Mà ta chính là kẻ sau, cứ như vậy mà sống sót. Phiêu Phiêu, càng gần ngày cuối cùng, người càng phải cẩn thận. Tình hình hiện tại của người và hoàng huynh, ta đều biết rõ, nhưng đừng khinh thường nhé. Trừ hoàng huynh ra, Tứ ca cũng không phải dễ chọc. Quan trọng nhất là, người phải biết rằng, một khi người đã xuất cung mà bị bọn họ tìm thấy được, bọn họ muốn làm gì, người sẽ không tự quyết định được, người hiểu chưa?" Hạ Hầu Lâm lời kéo tay của ta, lo lắng nói.

Ta trầm mặc. Điểm này ta cũng hiểu rõ, nhưng chính vì quá hiểu, cho nên mới cảm thấy sợ hãi. Một khi rời cung, ta sẽ là thường dân. Một khi bị bọn họ tìm được, vận mệnh của ta sẽ không còn nằm trong tay ta nữa.

Cho nên, phải đi con đường nào đây? Giống như đang kéo co vậy, chúng ta đều cố gắng, nhưng trước mắt lại chỉ có thể duy trì thế cân bằng.

"Ta nghĩ, có lẽ ta cần suy tính cẩn thận hơn, cảm ơn người, Hạ Hầu Lâm." Ta nhẹ nhàng thở dài, sau đó buộc bản thân cười rộ lên.

"Lâm, đừng nói thêm nữa. Ta nghĩ lòng ta đã quyết ý, chuyện sau này cứ để sau này nói, đi một bước, tính một bước. Nếu bây giờ không làm, ta nghĩ ta sẽ hối hận. Hạ Hầu Lâm, lo làm tan xương tử của người đi, đừng lo lắng nữa!" Đúng vậy, việc bây giờ Hạ Hầu Lâm nên làm, chính là có được hạnh phúc của nàng.

Hạ Hầu Lâm nhìn ta, gật đầu, sau đó khẽ cười. Ta giúp nàng phủ khăn voan xuống, sau đó để cho các cung nữ của nàng tiến vào hầu hạ. Thời gian vừa đúng, ta cũng nên đi thôi.

Lặng yên rời khỏi tấm cung của Hạ Hầu Lâm, ta thật cẩn thận, cất kỹ khăn tay mà Hạ Hầu Lâm cho ta. Thu Liên, Ngôn Khải, xem ra muốn xuất cung, đầu tiên phải thu phục được hai người kia đã.

Nhưng, khi cổ kiêu của Hạ Hầu Lâm chậm rãi rời khỏi cung đình, ta liền thở dài. Ài, kế tiếp, xem ra phải hăng hái chiến đấu một mình rồi. Nhưng, Như Nguyệt cũng nên lập gia đình rồi, Hạ Hầu Lâm đã gả ra ngoài, không có lý do nào để Như Nguyệt không gả đi. Với lại, hôn lễ, dường như là một bức bình phong che chắn không tệ đâu.

Ta mỉm cười, từ từ đi về cung Phi Phụng, nhưng còn chưa vào đến trong cung, đã đụng phải một con hồ ly.

Đừng hiểu lầm, không phải là tiểu nhi từ nhà ta, mà là người cũng có gien hồ ly của Hạ Hầu gia, chính là Hạ Hầu Duật.

"Phiêu Phiêu, đi đâu vậy?" Vị huynh đài này cười hi hi, hỏi.

Ta nháy mắt mấy cái, nhớ kỹ lời dặn dò của Hạ Hầu Lâm, người nhà Hạ Hầu không đơn giản đâu, vì thế ta dè dặt trả lời: "Việc này, hỏi cung."

"Là sao? Mới từ chỗ Lâm về à?" Hạ Hầu Duật mỉm cười với ta.

"Ừm, đúng vậy, nữ nhi xuất giá, tốt xấu gì cũng nên đưa tiễn chứ." Ta nói dài một hơi.

Woa, nữ nhi cũng đã gả ra ngoài rồi, ta là nương nó mà chưa được gả đi. Thật sự là.....Quá bi ai rồi!

Ta khóc không ra nước mắt.

"Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy đâu." Hạ Hầu Duật bỗng nhiên lại gần ta, hơi thở ôn nhu lượn vòng bên tai khiến toàn thân ta sợ run. Ta không tự chủ được bưng kín mặt lui về phía sau một bước, Hạ Hầu Duật, hẳn muốn làm gì?

"Đừng sợ, ta tới giúp ngươi đây. Phiêu Phiêu, ngươi... Muốn xuất cung, có phải hay không?"

Nhìn ta phòng bị lui về phía sau, Hạ Hầu Duật cười cực kỳ vô hại, nhưng trong lòng ta lại có cảm giác đang nổi trận phong ba. Ngây ngốc nhìn Hạ Hầu Duật, ta hoàn toàn u mê. Lần đầu tiên đánh mất quyền chủ động, ta rất kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sắp xếp bố cục liên tục

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Beta: Hà Tiểu Ngư

—— Nóng vội sẽ không ăn được đậu hủ nóng, nếu muốn thành công, phải nhẫn nại. Cổ nhân nói đúng, bày bố đi, đám tiểu bạch các người chuẩn bị bị lừa đi!

Đào mất, ta đã xuyên đến Thừa Hi quốc kỳ lai này được một thời gian dài rồi, lúc đến vẫn là đầu hè, trong nháy mắt, đã sắp đến mùa đông. Sắp hết năm rồi!

Hạ Hầu Lâm không đếm xỉa tới ta, mỗi ngày đều sống ngọt ngọt ngào ngào với lão công của nàng. Đôi khi nhìn thấy bọn họ ân ái thành bộ dạng kia, ta lại không nhìn được, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ ngửa mặt lên trời dài một tiếng. Hu hu hu, làm sao có thể như vậy? Quá đả kích người mà, ta rõ ràng là một đứa nhỏ không ai thương mà!

Càng làm cho ta buồn bực thêm chính là, Đồng Lăng Văn đã trở về. Đương nhiên rồi, hết năm rồi, tướng lĩnh biên quan cũng cần phải về kinh báo cáo công tác chứ! Chẳng qua là, hắn vừa về đến nơi, ta đáng thương nhìn Như Nguyệt chuồn mắt. Tuy ta ngầm đồng ý, nhưng ta vẫn cảm thấy rất ai oán. Về phần Hạ Hầu Duật, sau khi người này kết thành đồng minh với ta, không còn suốt ngày chạy đến cung Phi Phụng của ta nữa. Chỉ là nghe nói gần đây hắn bề bộn nhiều việc, Hạ Hầu Dận ném cho hắn một đồng việc. Amen, người tài thật vất vả mà!

Mà sau khi ta thắng thần nói với đại nhi tử thì hắc cũng rất ít khi tới cung Phi Phụng. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng bắt đầu cảm thấy tịch mịch. Trong cung Phi Phụng, bỗng nhiên trở nên vắng vẻ, lạnh lẽo rét buốt.

May mà, mỗi ngày tiểu nhi tử đều đến trò chuyện với ta, điều này khiến ta có chút an ủi, lại có chút sợ hãi. Ánh mắt Hạ Hầu Du cũng rất phức tạp, tuy rằng cho tới bây giờ hắn chưa hề nói gì, chỉ như lão thần mỉm cười khắp nơi, nhưng ta lại cảm thấy, so với Hạ Hầu Dận, Hạ Hầu Du không nóng không lạnh, ngược lại càng khiến tinh thần ta không yên, có chút sợ hãi.

Bởi vì ta không biết rốt cuộc một người rõ ràng như vậy đang suy nghĩ cái gì?

Cho nên ta chỉ có thể thật cẩn thận, nhưng lại không nhìn được trầm luân trong sự dịu dàng của hắn.

Vào đông, gần tối, ta ngồi bên cạnh hồ lò mớ măng đi vào giấc ngủ, thỉnh thoảng lại bừng tỉnh. Ừm, gần đây cuộc sống trôi qua quá nhàm chán, Như Nguyệt bị ta thả về, bên cạnh chẳng có ai trò chuyện cùng. Song, như vậy cũng tốt, tâm tư an tĩnh lại, có thể sắp xếp một chút chuyện ta nên làm.

Ví dụ như, Thu Liên.

Hạ Hầu Lâm đã từng nói, Thu Liên này là người đáng tin cậy. Đã được một tháng kể từ ngày Hạ Hầu Lâm xuất giá rồi, cũng nên hành động thôi. Vì thế, ta nói với hoàng hậu Thu Nhượng Thủy, muốn Thu Liên tới cung Phi Phụng của ta làm người hầu.

Đây là một tỷ nữ trung hậu, liên tục hầu hạ hai đời hoàng hậu ở trong cung, nhưng vẫn còn rất trẻ, cẩn thận mà lại trầm tĩnh. Người trung tuổi, thật khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ tin cậy. Khi nhìn thấy Thu Liên, ta đã cảm thấy như vậy.

Chỉ là, ta cũng không để cho Thu Liên biết ý đồ của ta. Tuy Hạ Hầu Lâm nói nàng rất đáng tin, nhưng ta còn phải quan sát một chút. Dù sao nàng cũng là người của Thu Nhượng Thủy, cho nên mấy ngày nay, ta để nàng đi theo bên cạnh ta, trò chuyện với ta, quản lý một vài chuyện lớn nhỏ trong cung Phi Phụng. Ta quan sát nhân phẩm của nàng, đồng thời cũng để bồi dưỡng cảm tình.

Lòng tin giữa người và người, là phải có thời gian tiếp xúc. Ta nghĩ, muốn thu phục Thu Liên cũng phải như vậy. Vì thế, ta ngầm để cho Hạ Hầu Duệ điều tra bối cảnh của Thu Liên giúp ta.

Trước khi sang năm mới, ta kêu Thu Liên xuất cung, cũng bố trí một ngôi nhà nhỏ ở trong kinh thành cho nàng. Thu xếp ổn thỏa cho mẫu thân của nàng, cũng để hai nha hoàn hầu hạ chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày. Thì ra, tuy rằng Thu Liên đã vào cung được mấy năm, nhưng sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân nàng vẫn sống một mình ở cố hương. Trước đó vài ngày lại bệnh nặng, nàng đang lo không biết phải làm thế nào, mà ta lại làm như vậy, coi như giải quyết được nỗi lo của nàng. Ta cũng đáp ứng nàng, cố gắng sắp xếp cho nàng sớm ngày xuất cung.

Như vậy, Thu Liên đối với ta coi như là quyết một lòng, tuy thủ đoạn có cũ, nhưng hữu dụng là được rồi. Ta vẫn không nói cho Thu Liên biết mục đích của ta, nhưng ta cũng đã sớm quan sát thấy, cung nữ thái giám trong hậu cung, quả thực Thu Liên có khả năng cao hơn mọi người. Nếu Thu Liên có thể giúp ta, ta đây có thể bình yên xuất cung. Ngay cả Ngôn Khai, ta cũng không cần phải nhiều tâm tư, mà đi thẳng vào vấn đề gọn gàng dứt khoát nói chuyện với hắn. Người này thực sự trung hậu, ta đưa tín vật của Hạ Hầu Lâm ra hắn liền im lặng, cũng không hỏi ta cần hỗ trợ chuyện gì, trực tiếp đáp ứng ta. Chuyện này cũng đúng tâm ý của ta, nhiều lời chỉ sợ hắn sẽ mang đến mầm tai họa, như vậy vừa lúc.

Xuất cung cần có quần áo, lương khô, xe ngựa, ngân lượng, những thứ này ta cũng không có nhàn rỗi. Hạ Hầu Duệ âm thầm mua một khu nhà cực kỳ bình thường ở Kinh Giao, chuẩn bị một chút bạc vụn, những việc khác đều tránh sử dụng ngân phiếu. Ta không cần ngân phiếu, việc này chỉ cần điều tra sẽ ra manh mối, cho nên, ta để hắn giúp ta chuẩn bị ngân lượng, cũng không cần quá nhiều, cố gắng không để người khác chú ý.

Ngay cả Hạ Hầu Duệ này, tuy trong lòng ta còn đang đề phòng, chẳng qua hiện nay xem ra, dù sao mục đích của ta đã quyết định, như thế cũng không sao nữa rồi.

Dù sao, trăm sông đổ về một biển thôi!

Những thứ này ta cũng đã chuẩn bị tốt, mà thiếu chính là cơ hội.

Mà cơ hội chúng ta đang đợi này cũng đã đến.

Khi Đồng Lăng Văn tiễn Như Nguyệt về Cung Phi Phụng, ta biết cơ hội chúng ta đợi đã lâu đã đến. Ta cho Như Nguyệt một ánh mắt, Như Nguyệt lập tức hiểu ý. Ta ngừng đầu nhìn Đồng Lăng Văn, để Thu Liên cho cung nữ thái giám chung quanh lui ra, sau đó quỳ xuống trước Đồng Lăng Văn.

Đồng Lăng Văn bị hành động của ta làm hoảng sợ, vội vàng đỡ ta dậy, ta lắc đầu: "Đồng tướng quân, ai gia có việc muốn nhờ, nếu người không đáp lại, ta sẽ không đứng dậy."

"Thái hậu, những năm gần đây người chiếu cố Như Nguyệt thay ta, ta cảm tạ người còn không kịp. Bất cứ chuyện gì, chỉ cần người cần, ta đương nhiên hỗ trợ, thái hậu, người như vậy, thần không dám nhận."

"Người nhận nỗi, Đồng tướng quân, ta đối với Như Nguyệt, trước là ta có lỗi với các người, người không trách cứ ta, ta đã thật cao hứng. Hiện giờ, ta muốn cầu người một chuyện, nhưng nếu làm không tốt có khả năng sẽ liên lụy người và Như Nguyệt, cho nên, tuy là yêu cầu quá đáng, vẫn hi vọng tướng quân có thể giúp ta." Ta không chịu đứng dậy, bởi vì ta biết chuyện quan trọng ở chỗ Đồng Lăng Văn. Dù sao việc này, nguy hiểm có một chút lớn...

"Việc này..." Dễ nhận thấy Đồng Lăng Văn bị ta làm cho hoảng sợ, nhưng hắn không hề là Danh Tướng Đệ Nhất của Ngân Nguyệt vương triều ta, do dự chốc lát liền gạt đầu sau đó đỡ ta đứng dậy: "Thái hậu, người đứng lên đi, mặc kệ là chuyện gì, thần đáp ứng người là được."

Ta đứng dậy, sau đó thờ dài nhìn Như Nguyệt và Đồng Lăng Văn. Ta cũng không muốn sự việc thành như vậy, nhìn thế nào hiện tại cũng là cơ hội tốt nhất.

"Đồng tướng quân, ta muốn sang năm mới để người và Như Nguyệt thành hôn, sau đó nếu muốn tới biên cương, người hãy dẫn theo Như Nguyệt cùng đi." Vì Như Nguyệt, cũng là vì ta.

"Vì sao?" Đồng Lăng Văn chấn động, nhưng cũng dễ nhận thấy, ý nghĩ mau chóng thành hôn này hắn vẫn tán thành.

"Bởi vì ta hi vọng tướng quân có thể mượn hôn lễ này, để cho ta chạy ra khỏi hậu cung." Mắt ta cũng không chớp nhìn hắn, một chút cũng không phải nói

đũa.

Tuy thái son có sập trước mặt Đồng Lăng Văn cũng không biến sắc. Nhưng lần này, hắn đã biến sắc.

Ta nhàn nhạt cười: "Tướng quân, người không có nghe lầm. Ta muốn chính là vĩnh viễn thoát khỏi hậu cung nơi quỷ quái này."

"..." Đồng Lăng Văn hoàn toàn bị ta làm cho sập đổ.

"Ngay cả việc xuất cung, ta đã có cách. Nhưng hôn lễ của ngươi, càng náo nhiệt càng thuận lợi cho ta đục nước béo cò. Ta sẽ tận lực không lưu lại dấu vết, không cho ngươi và Như Nguyệt gặp phiền toái, ngay cả những chuyện sau đó, ta cũng đã an bài tốt rồi, không nhọc ngươi lo lắng, ta cần chỉ là một điểm chuyển giao." Đúng vậy, nếu không có cơ hội thích hợp, chỉ sợ ngay cả cửa thành ta cũng không đi ra được.

Nhưng, nếu bắt lấy cơ hội này, vậy thì không giống vậy.

"Lăng Văn, giúp thái hậu đi, chẳng lẽ người muốn nhìn nàng sống cả đời trong hậu cung mà uống phí thanh xuân sao?" Như Nguyệt bắt đầu nói giúp ta: "Mặc kệ trước kia như thế nào, thái hậu hiện tại, ngươi nhìn tâm sao?"

Đồng Lăng Văn cầm lấy tay Như Nguyệt, sau đó bình tĩnh nhìn ta: "Ngươi nắm chắc mấy phần?"

"Mười phần, nếu ngươi nguyện ý làm bộ như không biết, hơn nữa nguyện ý phối hợp với ta." Ta rất có tự tin.

Ngoài cung đã sắp xếp xong toàn bộ. Mặc kệ hắn như thế nào, dù sao ít nhất cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Không nói vụn vặt, ít nhất cũng nên mạo hiểm thử một lần.

Dù sao ta cũng đã nghĩ thông suốt, chẳng qua cũng chỉ chết già trong thâm cung thôi, ta cũng không tin bọn họ thật sự phải làm như vậy.

Nhưng thái hậu trốn cung, quả thật là chuyện cực kỳ ghê gớm!

"Một khi đã như vậy, như thế thần toàn lực phối hợp." Anh hùng cũng khó qua cửa mỹ nhân. Ta biết, lấy lòng cũng có lúc hữu dụng, bằng không Đồng Lăng Văn vẫn còn chưa chịu ngoan ngoãn nhận lời.

Ta hài lòng gật đầu, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Như Nguyệt: "Chúng ta đi cầu kiến hoàng thượng đi. Như Nguyệt, Đồng tướng quân, sau khi ngươi trở về thì chuẩn bị thành thân đi, mặt khác, nha đầu thị vệ trong nhà, chọn lựa người trung thành và tận tâm một chút."

Đồng Lăng Văn hiểu ý, chấp tay mà đi.

Ta nhẹ nhàng thở ra, tựa vào trên người Như Nguyệt: "Như Nguyệt, kể tiếp ngươi phải vất vả rồi."

"Thái hậu, có thể gả cho Lăng Văn, có thể giúp được người, Như Nguyệt chết muôn lần cũng không chối từ." Nha đầu kia thật sự cực kỳ trung tâm, cho nên dù như thế nào, ta đều sẽ không để cho nàng gặp chuyện không may.

Xuất cung, ta nhất định phải có.

Quay đầu, ta nhìn thoáng qua Thu Liên. Ta cố ý không có đề cho nàng rời khỏi, mà để cho nàng hầu hạ bên cạnh, cũng chỉ là muốn xem lựa chọn của nàng.

"Thu Liên, hiện giờ ngươi đã biết ta cần ngươi giúp ta chuyện gì rồi chứ? Chuyện cho tới bây giờ, ngươi có thể lựa chọn buông tha. Không đứng ở bên phía ta, ta cũng sẽ không trách ngươi. Thu Liên, ngươi nên biết chuyện ta muốn làm là gì." Ta nhàn nhạt liếc nhìn Thu Liên một cái, chờ đợi câu trả lời của nàng.

"Đối với Thu Liên mà nói, tâm trạng của thái hậu, Thu Liên có thể lý giải, ân tình của thái hậu đối với Thu Liên, Thu Liên cũng không gì báo đáp, chỉ là nếu Thu Liên... Lại vẫn xin thái hậu chiếu cố mẫu thân nô tỳ." Thu Liên nói xong quỳ xuống, về mặt quật cường.

Ta thờ dãi, nha đầu kia, thật là quá quật cường.

"Đứng dậy đi, Thu Liên, không phải ta đang ép ngươi, mà đang cho ngươi lựa chọn. Nếu ngươi không muốn, ngươi có thể xuất cung ngay lập tức, cuộc sống sau này, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng cho ngươi. Hoàng thượng cũng không phải người không phân biệt phải trái, thái hậu mất tích, hắn cũng không có thể không kiêng nể gì mà tìm kiếm. Cho nên mạng của ngươi tuyệt đối không gặp nguy hiểm. Chỉ là, chuyện này vẫn nguy hiểm, ngươi hiểu chưa?" Ta lắc đầu, những cô nhân này, sao không có việc gì lại luôn thích đặt cái chết trên miệng vậy chứ?

"Nô tỳ đã nói, chuyện của thái hậu, nô tỳ nhất định toàn lực ứng phó." Thu Liên đứng lên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn ta, lộ ra kiên nghị.

Ta gật đầu: "Vậy cứ như thế đi. Kế hoạch của chúng ta, bắt đầu từ hôm nay, mọi người mọi chuyện đều phải cẩn thận, nhớ kỹ không được hành sự lỗ莽."

Mọi sự đều đủ, chỉ thiếu gió đông.

Ta khép y phục trên người lại. Hiện tại, nên tới Ngự Thư Phòng, Hạ Hầu Dận nhất định ở đó. Sớm định xong hôn sự của Như Nguyệt và Đồng Lăng

Vẫn, ta cũng có thể an tâm sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chạy trốn

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Beta: Lãng Mộ Tuyết + lamnguyetminh

—— Rốt cuộc đã được xuất cung rồi, thật hưng phấn!

Nom nóp lo sợ, an phận thủ thường trong nửa tháng, không có làm ra chuyện gì khiến người người oán trách, rốt cuộc ta đã an tâm. Phù phù, xem ra ngày đó là do ta nghi ngờ quá rồi, tiểu nhi tử chỉ đang làm nũng với ta mà thôi, không có việc gì, không có việc gì.

Đúng rồi, sắp bắt đầu lễ mừng năm mới, trong cung náo nhiệt hẳn lên, giăng đèn kết hoa, không khác với hiện đại là mấy, nhưng việc thủ công lại càng nhiều.

Mà hôn sự của Như Nguyệt cũng đang được triển khai đến bưng bưng khí thế, về phần ta, thời tiết lạnh lẽo liên lười phải nhúc nhích. Người ta sợ lạnh mà, hu hu hu, tại sao lại xuyên đến cái nơi quý quái này chứ, không có bốn mùa như mùa xuân giống như Côn Minh đâu? Chán ghét chán ghét, lần sau nếu như còn có cơ hội xuyên qua, ta nhất định phải tới một nơi có bốn mùa như mùa xuân, người ta sợ nhất mùa đông, oa oa.

Kết quả là, ta đương nhiên giả bộ bị bệnh rồi, hơn nữa còn không ra khỏi cửa, ngày ngày làm tổ ở trên giường, kêu Thu Liên, Như Nguyệt tìm sách để ta giết thời gian. Kết quả làm cho nhi tử từ lớn đến nhỏ tưởng ta bị bệnh nguy kịch tới chết đi sống lại, cho một đồng ngự y vội vã cuống cuống ủa tới, sau đó mới phát hiện ra là chỉ vì ta sợ lạnh nên mới làm tổ ở trên giường mà thôi. Không muốn để cho ai nhìn thấy bộ dạng tóc tai bù xù không có hình tượng của mình, vì vậy đóng cửa cung cáo ốm.

Nhi tử lớn nhỏ nhìn thấy ta nhàn nhàn cắn hạt dưa, ăn bánh bí đỏ, uống trà táo đỏ, lại gặm gà vịt, sắc mặt vô cùng hồng hào, lại không có hình tượng rúc trên giường, sau đó bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Bọn họ đều bị ta hù dọa đến điên rồi, kết quả là nhìn thấy ta đây hoàn toàn khỏe mạnh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhào lên giường cướp đi mỹ thực của ta.

"Mẹ nó, Phiêu Phiêu, người dọa người ta chết đấy có biết không hả, trái tim của chúng ta đều bị người dọa hỏng rồi." Đại nhi tử vô cùng khêu gọi tựa vào người ta, hung tợn kháng nghị.

Ánh mắt ta xoay tròn nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện ra bộ dạng tệ hại của Hạ Hầu Dận, vội vàng cười lấy lòng: "À, người ta không muốn bị ai nhìn thấy bộ dạng này thôi, thật xin lỗi, Dận." Nói xong, ta bấu môi, vô cùng tự giác hôn một cái lên mặt hắn, bày tỏ ta đây thuần lương vô tội.

Sắc mặt Hạ Hầu Dận cứng đờ, lập tức lắc đầu một cái, thờ dài nhìn nụ cười lấy lòng của ta, nói: "Thôi đi, gặp phải người, coi như ta....." Nói xong, hắn bò xuống giường, không nhìn ta nữa.

"Không muốn thì thôi, không cần đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh, người cứ ở lại trong phòng là được, đúng rồi, hôn sự của Lãng Văn sắp tới, nếu như người cảm thấy tốt thì cho Như Nguyệt về nhà chuẩn bị làm tân nương tử đi."

"Ta biết rồi, hai ngày nữa sẽ cho Như Nguyệt trở về, cứ để Như Nguyệt theo ta mấy ngày nữa đi." Ta cười cười, đại nhi tử lại biến thành băng sơn nghiêm túc rồi.

Ai, làm khó ta vừa rồi còn mừng rỡ một chút, kết quả lại là..... Ngâm nước nóng rồi.

Nhưng mà thôi, sắp phải đi rồi, sao ta cứ phải gây ra phiền toái cho mình làm gì?

Hạ Hầu Dận gật đầu, quay đầu lại, về mặt phức tạp nhìn ta một cái, sau đó liền đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Hạ Hầu Du lập tức nhào lên, ôm ta kêu to: "Phiêu Phiêu, lần sau không được dọa người như vậy, biết không?" Nói xong, hắn ôm ta thật chặt, ta cảm nhận được cả cơ thể hắn đều đang run rẩy.

"Du, xin lỗi." Đối mặt với Hạ Hầu Du như vậy, ta lại không nổi, hắn khẩn trương như vậy, run rẩy như thế, ta đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng ánh mắt của hắn, đó là một đôi mắt tràn đầy tình cảm.

"Không có việc gì thì tốt." Hắn dần dần bình tĩnh lại, ôm ta, khẽ thờ dài một cái.

"Đồ ngốc, người có biết không, trái tim của ta sắp bị người dọa cho sợ tới mức nhảy ra ngoài đây."

Ta không nói gì, chỉ mặc cho hân ôm, lúc này, ta không biết nên nói gì để an ủi hân. Trong lòng lại cảm động, rõ ràng đây là nơi vô tình nhất, thế nhưng hân lại nhiệt tình như lửa như vậy, chân thành tha thiết và kiên trì, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Ta lại mê man một lần nữa, nếu ta rời đi, sẽ không thể tiếp tục cảm nhận sự ấm áp như vậy, liệu ta có thấy mất mát không?

Ở trong ngực Hạ Hầu Du, ta thất hồn lạc phách.

Ba ngày sau, ta xác nhận kỹ chỗ Hạ Hầu Du đã xong, Hạ Hầu Dận đã xong, còn có các phi tử thích gây sóng gió ở hậu cung kia sẽ không bao giờ nghi ngờ hành động tránh rét của ta nữa, ta liền bắt đầu hành động.

Kiểu hoa của Như Nguyệt vốn nên ở nhà nường ấy, dù sao cũng không thể để cho Đồng Lăng Văn tới cung Phi Phụng đón dâu được. Nhưng mà lúc này ta lại bị bệnh thật. Vì thế, ta để kiểu hoa của Như Nguyệt ở trong cung lên đường từ sáng sớm, tới trước phủ nhà nường ấy sẽ có Đồng Lăng Văn tới đón tân nương tử.

Bởi vậy, thời gian tự nhiên sẽ tốn thêm một chút, vì thế, sáng sớm ngày hôn lễ, chúng ta đã dậy sớm, chỉ là, chắc không ai biết được, hôm nay là một ngày đặc biệt cỡ nào.

Trời còn chưa sáng hẳn, kiểu hoa đã lên đường, còn cửa cung Phi Phụng thì khép chặt, ai cũng biết ta sợ lạnh, vì thế không ai cần suy đoán xem tại sao cung Phi Phụng lại an tĩnh, cửa sổ được đóng chặt như vậy.

Mà kiểu hoa xuất cung khá đơn giản, bởi vì đi theo kiểu hoa chính là Thu Liên, ai mà chẳng biết hôm nay là ngày mà người tâm phúc bên cạnh Thái hậu xuất giá chứ? Mấy thị vệ kia cũng tỉnh táo, kết quả là cô kiểu cử thể nghênh ngang xuất cung, tới phủ Công Bộ Thị Lang, sau đó được đại tướng quân Đồng Lăng Văn nghênh đón về phủ tướng quân, thuận tiện bái đường, đưa vào động phòng.

Cho tới bây giờ, trừ Thu Liên ra không ai ở lại, tân nương tử cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó vén khăn voan đỏ lên.

Không cần phải nói, tân nương tử bái đường không phải Như Nguyệt, mà là ta.

Lấy cơ là thân thể của Thái hậu không thoải mái, cổ kiểu đặt ngay ở bên trong cung Phi Phụng, mà người đẩy khăn voan đỏ rời đi chính là ta. Có cổ kiểu ngự tử thật lớn này, cộng thêm Như Nguyệt và ta đều rất gầy, cho nên hai người chen vào kiểu, kiểu phu tưởng rằng Thái hậu và hoàng thượng ban thưởng rất nhiều nên kiểu mới nặng như vậy, hoàn toàn không nghĩ tới bên trong kiểu có hai người. Lúc cổ kiểu đến phủ thị lang, Như Nguyệt lại tiếp tục giả làm thị nữ, ta tiếp tục giả làm tân nương tử, đồng thời vơ vét một chút vàng bạc châu báu do Như Nguyệt chuẩn bị sẵn, liền đi bái đường. Về phần Đồng Lăng Văn, ta nghĩ có lẽ hân biết được bảy tám phần là chúng ta đang chơi trò gì, nếu không tại sao vừa rời khỏi tân phòng đã ra lệnh cho toàn bộ thị nữ và thị vệ ở chung quanh lui xuống, cô ý để nơi này biến thành không người?

"Thu Liên, đi xem thử khi nào thì Như Nguyệt tới đây, ta phải chuẩn bị tránh người." Ta bữu môi hỏi Thu Liên: "Còn nữa, mẫu thân của ngươi đã sắp xếp xong rồi sao?" Vì tránh bị liên lụy, Thu Liên cũng quyết định làm đào phạm.

Thu Liên khẽ mỉm cười với ta, đáp: "Thái Hậu, có chuyện này nô tì vẫn chưa nói cho ngài, gia mẫu vào kinh không lâu, cũng bởi vì bị bệnh mà không trị được, Thu Liên đã mai táng gia mẫu ở đó. Về phần phòng ốc được Thái Hậu ban tặng, vì chuẩn bị lộ phí, nô tì đã sớm bán rồi." Nha đầu này, sớm có tính toán rồi.

Ta im lặng một hồi lâu, gật đầu một cái, nha đầu này là một người hiểu chuyện, ta lại nhìn những thứ do Đồng Lăng Văn chuẩn bị sẵn trong tân phòng, rút ra một phần ngân phiếu giao cho Thu Liên.

"Tiếp theo định làm thế nào đây?"

"Đi biên quan." Thu Liên thân nhiên mở miệng, vẻ mặt kiên định.

"Biên quan?" Ta kinh hãi, không phải một cô nương bỏ nhà trốn đi sẽ muốn đến Giang Nam phồn hoa hay sao?

"Vâng, Như Nguyệt cô nương và Đồng tướng quân đã sớm chần giữ ở biên quan rồi, nô tì nghĩ, thay vì tới một nơi xa lạ, không bằng đến biên quan đi. Thứ nhất là bọn họ không ngờ được, thứ hai là có thể chăm sóc tốt cho nhau." Thu Liên nhàn nhạt mở miệng, bình tĩnh cười.

Ta an tâm rồi, mấy nha đầu này đều không phải loại dễ bắt nạt đâu.

Xem ra, ta có thể an tâm rồi đi rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng.

"Tiểu thư, là nô tì, Như Nguyệt."

Thu Liên lập tức đi tới mở cửa ra, quả nhiên là Như Nguyệt. Chúng ta nhìn nhau cười một tiếng, xuất cung, đơn giản hơn ta nghĩ.

Từ lúc Hạ Hầu Duật và Ngôn Khải sắp xếp xong, đám thị vệ ở cửa cung đã coi như không thấy chúng ta rồi, mà kiểu phu cũng thu được lợi ích, mặc dù hôm nay cung Phi Phụng trống không, nhưng mà chống đỡ một ngày thì không có vấn đề gì, cho nên ta yên tâm to gan bày ra kế hoạch chạy trốn.

Đồ trong hậu cung không thể động, đều là giá trị liền thành, mang ra ngoài vừa nhìn đã biết là đồ trong cung, sẽ dễ gặp chuyện không may, ta chỉ cầm theo chút bạc vụn thôi. Mặt khác, Hạ Hầu Lâm và cha mẹ ta cũng chuẩn bị một chút bạc vụn để ta dễ dàng mang theo, ngân phiếu và y phục, nữ trang đều bị ta mang ra ngoài hết. May mà y phục của cổ nhân rộng rãi, có nhét vào cả tá ngân phiếu cũng chẳng phát hiện ra được.

Cộng thêm đồ do Như Nguyệt và Đồng Lăng Văn chuẩn bị, Hạ Hầu Duật chuẩn bị, có lẽ ta ăn chơi ở bên ngoài cả ngày cũng chẳng thành vấn đề.

Nhanh chóng đổi đồ với Như Nguyệt, sau đó ta lặng lẽ trốn khỏi tân phòng, đổi thành y phục thô của thị nữ, cùng Thu Liên rời khỏi phủ tướng quân. Bên ngoài phủ, Hạ Hầu Duật đã sớm chuẩn bị xong một chiếc xe ngựa, chúng ta lập tức lên xe, ngênh ngang rời đi, mãi cho đến lúc tới gần cửa thành, xe ngựa của chúng ta chậm chậm đi qua, không làm kinh động bất kì kẻ nào, cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng lại truyền đến một tiếng gọi: "Phiêu Phiêu, chờ ta một chút!"

Hạ Hầu Du! Ta sợ đến mức tim đập điên cuồng, ngay cả sắc mặt của Thu Liên cũng chuyển thành trắng bệch.

Chúng ta lập tức điều khiển xe ngựa chạy như bay, nhưng mà đáng tiếc, hoàn toàn không phải là đối thủ của kẻ giỏi cưỡi ngựa như Hạ Hầu Du. Xe ngựa rời khỏi cửa thành không bao lâu, ta liền bị Hạ Hầu Du tóm xuống xe ngựa.

Xong rồi xong rồi, bây giờ mà bị hắn tóm lại thì không phải sẽ thất bại trong gang tấc sao? Sao số ta lại khổ như vậy? Nhìn bản mặt thúi hoắc của Hạ Hầu Du, ta không nhịn được than thở.

Hu hu hu, chẳng lẽ ta nhất định không thể rời khỏi hoàng cung sao?

Ta không muốn!

"Du, người....." Ta run rẩy mở miệng, oa, muốn chết quá, nhưng mà lại không chết được, loại cảm giác này thật sự vô cùng buồn bực. Nhìn Hạ Hầu Du, ta hoàn toàn không biết hiện tại nên dùng thái độ gì.

Mắng hắn? Đánh hắn? Hay là ngoan ngoãn theo hắn trở về?

Chỉ là, hình như Hạ Hầu Du cũng không nhận ra được nội tâm của ta đang đau khổ, hắn bình tĩnh đỡ eo ta, dùng ánh mắt mập mờ nhìn ta không chớp lấy một cái. Nhìn tới mức ta đỏ mặt tim đập nhanh, thiếu chút nữa đã quên mình đang tiến hành sự nghiệp vĩ đại là thoát khỏi hoàng cung, thiếu chút nữa đã muốn nhào tới, hôn lên khuôn mặt tuần tú của nhi tử.

Ôi, ta thật sự rất háo sắc, á á á....

Ta phi nhỏ chính mình, oa oa, khó khăn lắm mới có thể xuất cung, nhưng hình như Hạ Hầu Du không có ý định thả ta đi, song, người ta giãy giụa giãy giụa, hu hu, giãy giụa không ra được.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Giây phút nguy hiểm nhất trong đời người đã phủ xuống rồi.

Bên kia, hình như lại có đại đội nhân mã đang chạy đến đây, mà bên này, tiểu nhi tử hình như còn chưa muốn buông tay, ta lại thấy khuôn mặt đen như than của đại nhi tử, hắn đang chạy về phía này.

Hu hu, tại sao ngay cả chạy trốn cũng phải kinh thiên động địa, kinh động quý thân như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người yêu đầu ời, chúng ta bỏ trốn?

Editor: linglink

Beta: Thảo My, Melodysoyani

—— Từ câu chuyện của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đến Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như, đã nói cho chúng ta biết, bỏ trốn, có tính tất yếu của lịch sử và tính thiết yếu của tình yêu, cho nên con yêu à, chúng ta bỏ trốn đi, còn chờ cái gì nữa?

Làm thế nào, làm thế nào?

Ta thật sự đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm trước có hổ sau có sói. Ừm ừm, quái lạ, không phải kế hoạch trốn đi của ta vừa rồi còn thuận buồm xuôi

gió sao? Tại sao đột nhiên lại bị làm rối tung rối mù lên vậy?

Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào? Ta suy nghĩ kỹ lại, không có vấn đề gì mà, nhưng vì sao không chỉ có tiểu nhi tử, mà ngay cả đại nhi tử cũng giương nanh múa vuốt đuổi tới đây chứ?

Kỳ lạ, thật sự là kỳ lạ.

Nhưng mà, hiện giờ cũng không phải là lúc để cho ta dừng lại suy nghĩ, nếu không đi thì bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Vì vậy ta vừa cắn răng vừa giậm chân, sau đó bắt lấy tiểu nhi tử, nhìn chăm chăm vào hắn, hung hăng thấp giọng gọi: "Hạ Hầu Du, ta cho ngươi hai lựa chọn, chạy cùng ta hoặc là giao ta cho bọn họ?" Đại nhi tử sắp ra khỏi cửa thành rồi! Hết sức khẩn cấp đây.

Tiểu nhi tử, cầu xin ngươi, nhất định đừng làm cho ta thất vọng, hu hu hu, ta vừa hùng hổ ép hỏi, trái tim vừa giống như đánh trống chờ đợi tiểu nhi tử quyết định.

Ánh mắt của tiểu nhi tử rất sâu rất thâm trầm, cả người tản ra một loại cảm xúc phức tạp mà ta nhìn không hiểu, hắn mỉm cười đôi môi đẹp, nhìn chăm chăm vào ta, giống như đang nhìn con mồi, loại ánh mắt này, làm cho trong lòng ta phát bực.

Nhưng việc đã tới nước này, thực sự muốn chạy trốn thành công, cũng chỉ có thể mong chờ vào tiểu nhi tử mở rộng lòng từ bi. Vì thế ánh mắt ta nhìn hắn với vẻ cầu xin.

"Ôi, tiểu nhi tử, cầu xin ngươi nghĩ nhanh lên một chút được không, ta thật sự không muốn trở về tiếp tục làm Thái hậu, ta muốn tự do tự tại đi tìm hạnh phúc của ta, có được hay không vậy, bình thường ta đối xử tốt với ngươi như vậy, ngươi cũng phải giúp ta chứ, được không?" Mắt thấy cứng rắn không được, ta lập tức trở nên dịu dàng, quấn chặt lấy hắn.

Tiểu nhi tử đột nhiên bật cười, cười lộ lên thực sự là lãng tử phong trần, đẹp trai chết người, làm cho nước miếng của ta bắt đầu rơi xuống tách tách.

"Thế này nhé, là người cầu xin ta đi cùng với người có đúng hay không?" Tiểu nhi tử cười lên trông rất đáng yêu rất hiền lành, nhưng tại sao ta lại nhìn thấy sau lưng của hắn mọc ra đôi cánh màu đen của tiểu ác ma nhỉ?

Nhưng mà không quan tâm được nhiều như vậy, hiện giờ chỉ cần hắn để cho ta đi, muốn ta nói cái gì cũng được.

"Dĩ nhiên, ta cầu xin ngươi, con yêu, đi cùng ta đi, nhanh lên một chút." Ta không kìm được gầm lên.

"Vậy người phải nhớ, là người cầu xin ta đi cùng người, Phiêu Phiêu, không được quên đấy." Nói xong, không biết vì sao vừa rồi mặt của tiểu nhi tử còn tối sầm, đột nhiên lại cười như hoa đào nở, tâm tình có vẻ rất tốt.

"Được được được, không sai, là ta, vậy rốt cuộc ngươi có ý gì, có đi theo ta hay không, ta đã nghiêm túc khẩn cầu ngươi như vậy." Thiệt là, bỏ trốn cũng không phiền toái như thế.

"Đương nhiên là đi theo người." Tiểu nhi tử cười vô cùng rạng rỡ, động tác nhanh như tia chớp, vươn tay ra ôm chặt eo của ta, sau đó giờ roi thúc ngựa cực nhanh, xe ngựa từ từ bay ra ngoài, mà tiểu nhi tử vẫn còn đang ôm ta làm nũng.

Nhưng mà ta cũng không rảnh quan tâm có phải hắn thừa cơ ăn đậu hũ của ta hay không, mà cũng không thể quản được, hiện giờ chạy thoát thân quan trọng hơn, lão tử Thiên Vương tới thì ta cũng chẳng muốn quản, ừm ừm, ta lo lắng quay đầu lại nhìn kỵ binh khoái mã phía sau, trong lòng hoảng hốt, hu hu hu, ngựa đáng yêu ơi, cầu xin ngươi chạy nhanh một chút, trở về nhất định mỗi ngày ta sẽ để cho ngươi ăn ngon uống đã, ngươi cũng đừng để cho ta bị tóm lại đơn giản như vậy, nếu không ta sẽ mất hết thể diện.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, hoàng huynh sẽ không đuổi kịp." Tiểu nhi tử thì bình chân như vại, đáng vẻ vui như hoa nở, cười đến nổi vô cùng ngốc nghếch.

"Ngươi chắc chắn?" Ta hết sức nghi ngờ nhìn Hạ Hầu Du, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy đại nhi tử rất giỏi giang, còn tiểu nhi tử thì rất công tử bột, ừm, chẳng lẽ ta đã tìm nhầm trợ thủ? Ta nên dẫn theo đại nhi tử bỏ trốn hay sao?

Không thể, không thể, nghĩ tới đây ta lập tức cắt đứt ý định hoang đường này của ta, lộn xộn cái gì, làm sao có thể chứ, đối với Hạ Hầu Dận, nhất định ngôi vị Hoàng đế là quan trọng nhất, ta nghĩ lung tung gì vậy, thôi, mặc kệ tiểu nhi tử nói thật hay là giả, chỉ cần làm cho ta thoát khỏi truy binh là được.

"Đương nhiên chắc chắn, ta chính là đệ nhất kỵ sĩ của Hy Thừa quốc." Tiểu nhi tử vô cùng tự tin nói, nhũ mào vỗ ngực tuyên bố.

"Có thật không?" Làm sao có thể? Ta hoàn toàn không tin, tiểu nhi tử cũng không nói nhảm, nhìn ta cười quỷ dị, sau đó 'giá' (1) một tiếng, ta còn chưa bảm chắc, xe ngựa lại nhanh chóng chạy tiếp.

(1) Giá: tiếng hô thúc ngựa chạy.

Tốc độ này, ôi, thật không hay ho, mặc dù không thể so sánh với xe hơi, nhưng mà cưỡi ngựa, thì đúng là rất nhanh, chỉ có điều ta còn chưa kịp nói ra lời chân chó khen ngợi, thì cực kỳ bất hạnh cả người và phải lòng ngực của tiểu nhi tử, ừm, tiểu nhi tử này nhất định là lấy việc công làm việc tư.

Nhưng mà, dần dần đã không thấy đại đội nhân mã phía sau nữa, ta dần yên tâm, mặc dù trong lòng thấy mất mát, nhưng vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Rốt cuộc cũng thực hiện được nguyện vọng lớn nhất sau khi xuyên không tới đây, thật sự không dễ dàng, nước mắt ta lăn thành hàng.

Nằm ở trong ngực tiểu nhi tử, ta không kiềm chế được khóc lên.

Xe ngựa vẫn đang chạy như bay, tiểu nhi tử ôm ta không nói một lời, để mặc cho ta trút ra hết nước mắt của mình, ta nghĩ hẳn biết rất rõ, biết giờ phút này tâm tình của ta phức tạp.

Hạ Hầu Dận, phải nói lời tạm biệt rồi, ta lau nước mắt, lặng lẽ vén rèm của xe ngựa lên, ở một nơi rất xa rất xa, ta nhìn thấy Hạ Hầu Dận vừa rồi đuổi theo ra khỏi cửa thành, còn có đại đội nhân mã đã dừng lại, hẳn, không có ý định tiếp tục đuổi theo ta bắt trở về, đứng xa xa nhìn hẳn, dường như ta có thể cảm thấy sự bi thương của hẳn ở khoảng cách xa như vậy, ta không kìm được mà đau lòng.

Thật xin lỗi, Hạ Hầu Dận, cuối cùng ta vẫn phụ lòng ngươì, có lẽ ta đã định trước sẽ phụ lòng ngươì, bắt đầu từ giây phút kia ngươì cũng đã được định trước là phải làm Hoàng đế.

Ta cúi đầu, buông rèm xuống, không nhìn nữa, cũng sẽ không suy nghĩ nữa.

Đến nước này, nếu đã chạy đi rồi, vậy thì không nên hối hận. Hẳn có cuộc sống của hẳn, ta cũng nên có hạnh phúc của ta, thí dụ như, cái tên đồng hành cùng chạy trốn với ta.

Tốc độ của xe ngựa dần dần chậm lại, Hạ Hầu Du giống như ta, biết rằng Hạ Hầu Dận đã không còn đuổi theo nữa. Bọn ta đều thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Lần này thì hay rồi, thật sự biến thành bỏ trốn rồi, ta nghiêng đầu nhìn tiểu nhi tử anh tuấn đến rồi tỉnh rồi mù (2), hoàn mỹ đến mức không thể soi mói, ta hé miệng cười.

(2) anh tuấn đến rồi tỉnh rồi mù: có nghĩa là rất đẹp trai, thời xưa thường dùng cách nói này.

Ừm, nhưng trong kế hoạch chạy trốn của ta không hề sắp xếp cho tiểu nhi tử đi theo, thế này thì phải làm sao? Không nói đến, ngân phiếu phải chia cho tiểu nhi tử một nửa, y phục cũng phải chia cho tiểu nhi tử một nửa, cộng thêm lương thực cũng phải chia một nửa? Nếu mà như vậy, hình như..... Hình như ta bị thiệt thòi, không đúng không đúng, không phải là hình như, mà là ta thực sự bị thiệt thòi.....

"A....." Lúc ta phát hiện ra vấn đề này, thì xe ngựa đã ngừng lại, vào lúc này, bọn ta đã cách kinh thành một đoạn, mặc dù không được coi là an toàn, nhưng căn cứ vào tình hình trước mắt, hẳn là ta và Hạ Hầu Du đã an toàn. Đã chạy được nửa ngày đường, bọn ta cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Hơn nữa, đi cùng bọn ta, cũng không được xem là một chuyện an toàn đối với Thu Liên, mục đích của ta không phải là biên quan, cho nên đã đến lúc mỗi người đi một ngà.

Nhảy xuống xe ngựa dưới sự giúp đỡ của Hạ Hầu Du, ba người bọn ta nghỉ ngơi ở bên dòng suối, cảm tạ vì công nghệ không phát triển ở cổ đại nên không có ô nhiễm, chuyện tốt là có thể uống trực tiếp nước suối, bọn ta ăn uống xong, sau đó chia tay Thu Liên.

Nhìn bóng lưng phía xa của người bạn nhỏ Thu Liên, ta không kìm được thở dài, chao ôi, kế hoạch chạy trốn mà ta tự cho là hoàn mỹ này, vậy mà đến cuối cùng lại đen đui như vậy, nhưng may mắn là hữu kinh vô hiểm (3) chạy thoát thành công, nếu không ta thực sự sẽ rất buồn bực, buồn bực tới nỗi trầm cảm.

(3) Hữu kinh vô hiểm chỉ bị làm cho sợ hãi chứ không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ có điều, rốt cuộc tiểu tử này lấy được thông tin từ nơi nào nhỉ?

Ta không kìm được vỗ bả vai của Hạ Hầu Du, dù sao trước mắt người này đã là đồng đảng của ta: "Này, Hạ Hầu Du, ngươì hãy thành thật nói cho ta biết, làm sao ngươì biết hôm nay ta... Sẽ...Ừ, làm sao biết được vậy?" Ta không hỏi thì cả người sẽ không thoải mái.

"Ha ha, người cho rằng mình rất giỏi lừa gạt sao?" Tiểu nhi tử rất không chịu trách nhiệm nháy mắt với ta, dùng cây quạt gỗ trán của ta: "Căn bản là trên mặt người có viết bốn chữ ta muốn xuất cung, nếu không tại sao lúc Lâm Nhi thành thân, hoàng huynh không để cho người đi Tịnh Nghiệp Tự? Nhất định là hẳn sợ người chạy mất, nhưng có lẽ hoàng huynh không ngờ được, rốt cuộc người vẫn chạy mất." Hạ Hầu Du tà ác bóp chặt gương mặt của ta.

"Nhưng mà chạy cũng được, chỉ có điều Phiêu Phiêu, ta rất buồn, người biết hay không?" Nói tới đây, tiểu nhi tử thay đổi ánh mắt nhìn thấu vừa rồi, vẻ mặt lạnh xuống, vừa vươn tay ra nắm cằm của ta bắt đầu đùa giỡn, vừa tiến hành ép hỏi.

"Cái gì chứ? Ta không làm phiền đến ngươì, là ngươì làm phiền đến ta, được không?" Ta ra sức gãi gựa, ta vô cùng hoài nghi rằng mình đã tìm một con sói độc ác làm bạn, chính là một chữ thâm, ôi trời.

"Thật sao?" Tiểu nhi tử bắt đầu ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, vừa lại gần ta, vừa cười đến vô cùng lạnh lẽo: "Ta nói, chẳng lẽ bạn học Phiêu Phiêu đã quên, chính miệng người đã đồng ý với ta điều gì?"

Khí thế của tiểu nhi tử rất đáng sợ, ta vô cùng thông minh ý thức được điều này, loại thời điểm này vẫn phải ngoan ngoãn một chút, phối hợp một chút, vì vậy ta nuốt nước miếng, nhìn tiểu nhi tử với vẻ hết sức lấy lòng, nói: "Việc đó, rốt cuộc ta đã đồng ý ngươì cái gì?" Vì sao ta không nhớ nổi vậy?

"Ừm, xem ra thực sự phải nhắc nhở cái người óc heo này." Về mặt Hạ Hầu Du bất mãn: "Lần sau hãy có chuyện quan trọng, đều phải bắt người đồng ý

ký tên giữ lại, để tránh người quên mất. Rõ ràng người đã nói, trong kế hoạch sau này, trong cuộc sống của người nhất định sẽ có sự tồn tại của ta, nhưng mà Phiêu Phiêu, người lại cứ một thân một mình bỏ ta lại rồi chạy mất, người nói, ta có nên đòi người bồi thường tổn thất tinh thần cho ta hay không?" Hạ Hầu Du đưa bộ mặt nở nụ cười giả tạo tới.

Mặt ta đỏ đến nỗi không thể đỏ hơn được nữa, ừm ừm, tên này đang lạm dụng mỹ nhân kế, đừng mang theo khuôn mặt như vậy có được hay không, nhưng khi thấy khuôn mặt của nhi tử đến gần, ta vẫn không tìm được đỏ mặt.

Còn tiểu nhi tử, hài lòng hôn lên mặt ta một cái, sau đó ôm ta vô cùng vui vẻ tuyên bố: "Phiêu Phiêu yêu dấu, chúng ta bỏ trốn đi, có được hay không?"

Ta có thể nói không sao? Xem đi, đã bỏ trốn rồi.....

Ta học máu, chợt nghĩ đến lời nói hùng hồn của nha đầu Hạ Hầu Lâm kia, không có bỏ trốn thì tình yêu sẽ không đủ hoàn mỹ, chẳng lẽ, ta..... đang làm cho tình yêu trở nên hoàn mỹ sao? Chẳng lẽ, ta đã yêu tiểu nhi tử bí ỉ của ta sao?

Ta trọn to hai mắt, nhìn chăm chăm tiểu nhi tử đang cười tươi, rơi vào sự trầm tư lớn nhất của đời người...

Mẫu tử luyện (4), trời ạ.....

(4) Mẫu tử luyện: ý nói giữa mẹ và con nảy sinh tình cảm nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lên đi, Hạ Hầu Du

Vì raw thiếu chương 50, 51 nên mình gửi các bạn chương 52

Editor: linglink

Beta: Thảo My, Melodysoyani

—— Tục ngữ nói rất đúng, không chết trong im lặng thì sẽ vùng lên trong lặng lẽ, sau khi liên tục ăn dấm chua n lần, Hạ Hầu Du phát hiện, đối phó với vị mỹ nhân chậm hiểu kia nhà hân, thì chỉ có một biện pháp, đó chính là: Bá vương ngành thượng cung (1).

(1) Bá vương ngành thượng cung: Bá vương dùng sức kéo cung; cường gian; cật lực bức hiếp.

"Uh huh, Phiêu Phiêu, trong khi cười ngây ngô thì có phải nàng nên cho bọn ta một lời giải thích hay không?" Lúc này, Hạ Hầu Du và Thẩm Không Minh lại cùng chung một chiến tuyến chất vấn ta, chắc chắn, quả nhiên rất khó lý giải tình bằng hữu giữa nam nhân với nhau, cho nên ta không giải thích mà cảm thấy rét run.

"Việc này việc này, giải thích cái gì?" Ta chớp mắt, vô tội hỏi, không phải là người ta tới ngắm trai đẹp đùa giỡn một chút sao, bù đắp một chút thiếu thốn lúc trước không thể đùa giỡn Hạ Hầu Dận, dù sao Thẩm Không Minh cũng là Hoàng đế, trêu đùa một chút để cho ta cân bằng tâm lý.

"Rốt cuộc nàng tới nơi quý quái này để làm gì?" Hạ Hầu Du mất kiên nhẫn.

"Ta tới gặp Thẩm Không Minh." Ta tiếp tục chớp mắt vô tội.

"Chắc, Hạ Hầu Du, Phiêu Phiêu đã không còn là Hoàng thái hậu nữa, bây giờ nàng ấy là nữ tử chưa thành thân tự do tự tại, muốn đi đâu thì cũng là tự do của nàng ấy, nếu như Phiêu Phiêu tới để gặp ta, vậy thì mời người tránh sang một bên, Phiêu Phiêu, chúng ta đi, ta dẫn nàng đi ném thư đặc sản của Tù Ảnh quốc bọn ta." Nói xong, Thẩm Không Minh cực kỳ vui mừng đi tới kéo tay của ta, vô cùng đặc ý trọn mắt nhìn Hạ Hầu Du một cái, rồi kéo ta đi.

Kết quả, tiểu nhi tử cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hân đang nhàn nhả đi theo ở phía sau bọn ta miễn cưỡng mở miệng: "Đặc sản? Chẳng lẽ là giun đất sao?"

Tiểu nhi tử vừa dứt lời, tâm tình vốn đang hết sức phấn khởi của ta lập tức biến mất, ta không kiềm chế được bật cười, đặc sản của Tù Ảnh quốc là giun đất sao? Chết mất, may mà tiểu nhi tử lường trước được.

Nhưng mà, đã kích thích mạnh tới sự thèm ăn của ta, trời ạ, nghĩ đến loại động vật thân mềm nhũn kia, toàn thân ta đã bắt đầu không thoải mái.

Tiểu nhi tử, quả nhiên nguoi gan dạ.

Chỉ có điều, không ngoài dự đoán, lời nói của Hạ Hầu Du làm cho Thẩm Không Minh cực kỳ bất mãn: "Hạ Hầu Du khôn kiếp, nguoi nói cái gì?"

"Ồ, ta nói cái gì ngươi không nghe thấy sao? Chẳng lẽ nói ngươi tuổi còn trẻ mà tai đã không tốt? Thật là chưa già đã yếu, thật là bất hạnh, ta thật sự đồng cảm với ngươi, nam nhân đáng thương." Không nhìn ra, Hạ Hầu Du còn là một kẻ độc miệng.

Ta im lặng nhìn tiểu nhi từ ác độc nhiệt tình giải thích toàn bộ, lần này xong đời rồi, ta nghĩ, đã kết thù kết oán rồi.

Quả nhiên, soái ca Thẩm Không Minh luôn luôn vui vẻ hoạt bát lập tức nhảy lên, một bước nhảy lên cao ba thước, núi lửa bắt đầu tiến vào trạng thái phun trào: "Ngươi nói cái gì? Khốn kiếp, lại còn nói ta chưa già đã yếu? Ta thấy ngươi mới là hồ ly tinh đầu thai."

"Ồ, ta là hồ ly tinh của kiếp này ok, hồ ly tinh nào, có đẹp như ta không?" Tiểu nhi từ rất khinh thường làm bạn với hồ ly tinh xinh đẹp.

Ta bắt đầu sợ hãi than, đầu năm nay, thì ra còn có người tự yêu bản thân như vậy, tiểu nhi từ, lúc trước ta thật sự không phát hiện ra, bộ mặt thật của hắn, thật sự là..... Quá đáng yêu.

"Ngươi ngươi ngươi..... Thôi, lười nói với ngươi, người Hạ Hầu gia các ngươi, cả đám đều là hồ ly." Thẩm Không Minh tròn to hai mắt nhìn Hạ Hầu Du một hồi lâu, cuối cùng nhận thua, cãi vã với người của Hạ Hầu gia, quả thực là tự rước lấy khổ, xem ra Thẩm Không Minh vô cùng thức thời.

"Vậy thì đừng cãi nhau nữa, soái ca à, ta đói rồi, chúng ta đi ăn cơm có được hay không?" Ta vô tội một tay kéo Thẩm Không Minh, một tay kéo Hạ Hầu Du, đặt câu hỏi.

Ta đi đường đã lâu, rất muốn ăn thứ gì đó.

"Đi, đi ăn cơm." Thẩm Không Minh vô cùng dịu dàng sờ mặt của ta, không đếm xỉa đến ánh mắt giết người của Hạ Hầu Du, bèn kéo ta đi, tiểu nhi từ không nói một lời đi theo sau, vẻ mặt lạnh lẽo, trông rất đáng sợ.

"Mà này, Thẩm Không Minh." Ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc.

"Hà?"

"Chúng ta sẽ không ăn giun đất thật chứ?" Ta thấp thỏm nhìn hắn, tha thiết khẩn cầu: "Chúng ta không ăn thứ này được không?" Nếu thực sự phải ăn nó, ta thà rằng nôn ra, dù sao cũng không thể bạc đãi dạ dày của ta.

"Phụt." Tiểu nhi từ vừa nghe thấy ta nói như thế, thì bật cười, còn Thẩm Không Minh nhìn ta cực kỳ ai oán: "Phiêu Phiêu, làm sao có thể mời nàng ăn loại thức ăn đó chứ?"

"Ồ, thật sao?" Ta lập tức yên tâm, có điều nhìn sắc mặt của Thẩm Không Minh rất không tốt, ta lập tức ý thức được tư tưởng giác ngộ của ta không đủ cao, xúc phạm tới vị soái ca coi đặc sản là vinh dự này, vì vậy ta vuốt tay của hắn, cực kỳ nghiêm túc mở miệng: "Thẩm Không Minh, ngươi yên tâm, coi như hình dáng của đặc sản quốc gia các ngươi có hơi xấu xí, hơi buồn nôn, ta cũng sẽ không kỳ thị nó, ta sẽ yêu thương con giun đất của quốc gia các ngươi giống như chuột yêu gạo, mặc dù ta rất..... Sợ loại động vật thân mềm này."

Nói xong, Thẩm Không Minh hóa đá, Hạ Hầu Du cười đến nỗi sắp vỡ bụng, còn ta, hoàn toàn không hề cảm thấy tấm lòng đồng cảm dư thừa sự của ta hoàn toàn là..... Không cần thiết.

Tục ngữ nói rất đúng, dân coi thức ăn là trời, ăn cơm của Hoàng đế là nhất, ngay cả Thẩm Không Minh và Hạ Hầu Du vừa rồi còn đang đánh võ mồm ngươi tới ta đi, thì vừa ngồi xuống đã bắt đầu ăn uống.

Ừm ừm, cho dù nói như thế nào, ngự trù của Tù Anh quốc thực sự không tệ, kỹ thuật rất tốt, mùi vị của thức ăn rất thơm ngon, ta nghiêm túc thi hành chính sách ăn như hồ đói, vợ vệt thức ăn ngon khắp nơi, mục đích cuộc sống của ta, đương nhiên là kiếm tiền khắp thiên hạ, ăn hết đồ ăn ngon trong thiên hạ, trêu ghẹo trai đẹp khắp thiên hạ, chà, cuộc sống, tuyệt vời nhường nào, vì vậy ta tiếp tục ăn ngấu ăn nghiến.

Cho đến khi gần ăn uống xong, ta xoa cái bụng giống như dưa hấu, ngẩng đầu nhìn Thẩm Không Minh, ồ, hắn thực sự rất đẹp trai, loại đáng yêu rực rỡ như ánh nắng mặt trời cho dù thân là Đế Vương cũng không thể trở nên u ám, nhưng tại sao, lần này gặp lại, ta lại cảm thấy không còn loại cảm giác động lòng như trước nhỉ?

Ta quay đầu lại nhìn tiểu nhi từ, ừm, tiểu nhi từ nhà ta vẫn đẹp trai như trước, ta mê mẩn nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, ừm, thật là kỳ lạ, tại sao khuôn mặt nhìn lâu như vậy mà không chán, ngược lại càng ngày càng bị cuốn hút nhỉ? Ta có cảm giác gì vậy?

Kỳ lạ, thật là kỳ lạ.

Đúng lúc này, tiểu nhi từ chú ý tới tầm mắt si mê của ta, khẽ mỉm cười với ta, mặt ta đỏ lên, vội vàng rời mắt đi. Thực sự quá nguy hiểm, tại sao bây giờ ta nhìn tiểu nhi từ thì sẽ có loại này cảm giác kỳ lạ này, có cái gì đó không đúng, còn nữa, tìm ta đập nhanh như vậy làm gì.

"Phiêu Phiêu này." Lúc này, Thẩm Không Minh đột nhiên ngẩng đầu cười với ta một nụ cười mê người, vô cùng mỉa mai, ta lập tức bị quyến rũ.

"Hà?" Ta chớp chớp mắt, không thể kháng cự lại sức quyến rũ của trai đẹp, mà trên mặt tiểu nhi từ lập tức phủ đầy mây đen, đáng tiếc ta không nhìn thấy.

"Lần từ biệt lúc trước, trong lòng ta vẫn luôn nhớ tới nàng, người yêu đầu ối, lúc đó nàng nói, bởi vì Thái hậu vẫn chưa thể chọn phu, ta cũng biết, với

thân phận như vậy của nàng mà chọn ta, thật sự là quá khó khăn, nhưng bây giờ, nàng đã không còn là Thái hậu, người yêu đầu ời, ta có cơ hội ghi danh làm lang quân của nàng không?" Thẩm Không Minh thâm tình chân thành cầm tay của ta, nói ra lời cực kỳ buồn nôn.

Ta run lên, ừm, lại được cầu hôn một lần nữa rồi, nhưng mà vì sao lần này cảm xúc không đặc biệt hưng phấn nhỉ? Đúng rồi, có thể là vì trước đây không lâu tiểu nhi tử mới nói muốn ta làm tình nhân của hắn, gần đây được quá nhiều người theo đuổi, cho nên không còn cảm giác.

"Việc này....." Ta rất khó xử nhìn Thẩm Không Minh: "Nhưng người có rất nhiều thê tử." Ta chỉ ra một sự thật.

"Nếu như là vì nàng, ta có thể bỏ toàn bộ các nàng ấy." Thẩm Không Minh tiếp tục thâm tình khản thiết, sắc mặt của Hạ Hầu Du bắt đầu biến thành màu đen.

"Nhưng mà, các nàng vô tội." Ta chớp chớp mắt.

"Không sao, ta sẽ thu xếp thật tốt cho các nàng ấy, nhưng vì nàng, ta có thể không cần ai." Thẩm Không Minh tiếp tục thâm tình thổ lộ, sắc mặt của Hạ Hầu Du hơi có chiều hướng chuyển từ đen sang xanh.

"Thật sao? Như vậy không tốt lắm đâu, hơn nữa, trong đám thê tử của ngươi còn có nữ tử hòa thân, nếu bỏ các nàng ấy, việc này....." Ta nhăn trán, nỗ lực khuyên giải.

"Vì nàng, cái gì cũng vứt bỏ được, Phiêu Phiêu, ta đã nói, ta đối với nàng....." Soái ca Thẩm Không Minh hoàn toàn không trông thấy sự khó xử của ta, không ngừng dụ dỗ.

Mà lúc này, tiểu nhi tử chết người kia của ta, khoe miệng đã co giật sùi bọt mép, mặt nổi gân xanh như núi lửa phun trào.

Chỉ thấy thoáng cái hắn hét đồ bàn cái 'rầm' rồi đứng lên, một tay xách Thẩm Không Minh lên: "Này, đừng tùy tiện quyền rũ tình nhân của ta." Hạ Hầu Du hùng hổ gầm lên.

"Phiêu Phiêu còn chưa gả cho ngươi đâu, ngươi gào cái gì." Bạn học Thẩm Không Minh chỉ sợ thiên hạ không loạn đánh một quyền tới, chiến tranh chính thức bùng nổ.

"Vậy thì cũng không tới phiên ngươi, Phiêu Phiêu là của ta." Hạ Hầu Du không yếu thế chút nào, bọn họ đã hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của ta, ta im lặng..

"Hừ, chưa chắc đâu."

"Vậy thì tỷ thí xem sao."

Kết quả là, hai nam nhân luôn thích dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề bắt đầu đánh nhau một hồi, diễn biến dài đằng đẳng, đánh nhau rất đặc sắc, động tác rất lưu loát.

Ta vừa ăn vừa nghiên cứu động tác đánh võ của hai vị soái ca, ừm, nếu như ở thế kỷ 21, hai người này nhất định là minh tinh võ thuật hạng nhất, quá xuất sắc.

Chỉ có điều, dường như ta quên mất, hai vị soái ca này đánh nhau là bởi vì ta, còn ta vẫn đang cắn hạt dưa, uống trà, ăn thứ gì đó.....

Ta thừa nhận, hình như ta có một chút vô lương.

Nhưng mà, bọn họ muốn đánh thì ta cũng không có cách nào, ai bảo sức quyền rũ của ta lớn ấy chứ?

Ta nháy nháy mắt, lại quên mất một chuyện, đó chính là bình thường công thành bị cháy đều làm liên lụy đến cá dưới ao (2).

(2) Công thành bị cháy làm liên lụy đến cá dưới ao: công thành bị cháy, mọi người đều chạy ra hồ mức nước để chữa cháy bảo vệ thành, mức hết nước thì cá bị chết. Câu đề chỉ khi không mắc họa, hoặc vì liên lụy mà gặp họa hay tai ương.

Xem đi, sau khi tiểu nhi tử và Thẩm Không Minh đánh đến nỗi ngươi chết ta sống, tiểu nhi tử đột nhiên đưa tay ra ôm ngang người ta rồi chạy đi, sau đó vô cùng huyền ảo ôm ta bay lên, chạy cách xa hoàng cung.

"Ta biết ngay không thể để cho nàng tới nơi này, Phiêu Phiêu, nàng thật sự là quá biết trời hoa ghẹo nguyệt." Khi tiểu nhi tử ôm ta một mạch vượt qua muôn vàn khó khăn ra khỏi phạm vi của Tử Ảnh quốc, lúc bước lên lãnh thổ Hy Thừa quốc lần nữa, tiểu nhi tử bắt đầu cười gằn, đề ta ở phía dưới.

Việc này việc này, Hạ Hầu Du muốn làm gì?

"Nhi tử....." Ta run rẩy nhìn khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của tiểu nhi tử, vô cùng căng thẳng.

"Bây giờ ta không phải là nhi tử của nàng nữa, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du cười có chút giảo hoạt.

"Du, ngươi buông ta ra, ngươi rất nặng....." Ta không có sức chống cự.

Tiểu tử xấu xa, muốn làm gì hả?

"Nhưng mà, ta không muốn buông nàng ra đấy?" Hạ Hầu Du kiên quyết, cười xấu xa nhìn ta, đột nhiên cúi đầu, lúc ta phát hiện mặt của Hạ Hầu Du càng phóng to ở trước mắt ta, thì môi của hắn đã hôn lên môi của ta.

Trời ơi, lại bị hôn, ta mở to mắt đầu trông rỗng.

Thế nhưng lần này, dường như tâm tình của ta, rất phức tạp.

Muốn đẩy ra, nhưng hình như ta không muốn dễ dàng đẩy ra như vậy, ta, Hạ Hầu Du, rốt cuộc.....

Rốt cuộc, loạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Người tình của nhi tử

Editor: Thảo My

Beta: Melodysoyani.

—— Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, như vậy nhi tử, dứt khoát tiến hành gian tình đi.

Ta không thể không nói, có lúc, con người là loại động vật rất kỳ quái. Chẳng hạn như ta, chẳng hạn như tình cảm. Giống như hiện tại là được rồi, bị Hạ Hầu Du hôn sâu như vậy, trừ lúc bắt đầu có chút khẩn trương lo lắng ra, thế nhưng ta lại không có một chút cảm giác không thoải mái, ta rốt cuộc là làm sao rồi hả? Ta ngay cả mình cũng không hiểu. Xác thực, ta rất thích Hạ Hầu Du, đối với hắn cùng Hạ Hầu Dận, ta vẫn luôn có nhiều hảo cảm, nhưng mà, không có nghĩa là có thể tiếp nhận quan hệ người tình như vậy.

Nhưng mà, đó là trước kia, bởi vì Hạ Hầu Dận tồn tại, bởi vì cái hậu cung kia, hơn nữa lúc đó ta và Hạ Hầu Dận có một đoạn dây dưa, cuối cùng ta cảm thấy, nếu như nói ta yêu một người hoàng tộc, tất cả sẽ có vẻ đáng sợ giống như mạng lưới kỳ thư * thu thập sửa sang lại, cho nên, ta vô ý thức từ chối quan hệ càng ngày càng mập mờ cùng Hạ Hầu Dận, đồng thời không tự chủ cách tiểu nhi tử càng ngày càng xa. Nhưng bây giờ lại phát hiện, ta không chỉ không muốn cách Hạ Hầu Du càng ngày càng xa, hơn nữa, ta lại còn quyến luyến hắn.

Trêu cợt của hắn, nụ cười của hắn, nụ hôn của hắn, ngực của hắn.....

Ta, là thích hắn sao? Ta ngây ngốc nhắm mắt lại, hít thật sâu, mặc cho nụ hôn nhiệt tình của Hạ Hầu Du cắn nuốt ta.

Xác thực, bây giờ ta đã không phải là mẫu phi của hắn nữa rồi, hôn cũng được, ôm cũng được, thì có cái hệ trọng chứ? Nếu làm thế có thể vui vẻ thì cứ thế đi, ta tùy hứng nghĩ.

Dù sao, chỉ cần không phải là Thái hậu, ta lựa chọn bất kỳ một suất ca nào làm người tình của mình dường như cũng là chuyện rất hạnh phúc.

Ta khoái trá tựa vào trong ngực Hạ Hầu Du, nhìn ánh mắt hắn mê loạn còn có vẻ mặt say mê, không nhận được cười hi hi một tiếng.

Hạ Hầu Du vốn đang hôn tình thâm ý trọng lại cực kỳ bất mãn mở to mắt nhìn ta: "Phiêu Phiêu, không có chuyện làm sao lại cười loạn lên, nàng đã phá hư bầu không khí rồi." Hạ Hầu Du cảm thấy vô cùng bất mãn với việc ta phá hư chuyện tốt hắn làm.

"Ặc, vậy nếu không, người tiếp tục, chờ người thỏa mãn chúng ta lại tới hàn huyên một chút?" Dù sao kỹ thuật hôn của tiểu nhi tử cũng rất tốt, ta không ngại tiếp tục hưởng thụ, vì vậy ta nhún nhún vai, cười híp mắt trả lời hắn.

Sắc mặt Hạ Hầu Du nhất thời đen lại, khụ khụ, cái đó, nơi này ở trước mặt mọi người, lại nói, người đến người đi rất nhiều người thấy được chúng ta có gian tình ngay giữa ban ngày ban mặt.

Dù là da mặt tiểu nhi tử rất dày cũng cảm thấy ngượng ngùng, tròn mắt nhìn ta một cái sau đó ôm ta đi lên: "Chúng ta trước đi tìm khách điểm dừng chân." Nói xong, Hạ Hầu Du lập tức bắt chấp nhân quyền của ta tiến về phía khách điểm.

Ừm, tiểu nhi tử thật là bá đạo, ta buồn bực.

Không nói chuyện trở về, những ngày kế tiếp ngày ngày phải lẩn lút ở bên ngoài, không có một chỗ của mình thật là rất bất tiện, ta nhủ thầm, ừm, xem ra nên suy tính thành gia lập nghiệp rồi.

Nghĩ đến thành gia, ta lại không nhận được đồ mặt, thuận tiện vụng trộm liếc mắt nhìn tiểu nhi tử vô cùng anh tuấn, người này, nghiêm túc với ta sao?

Ở thời điểm ta suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề cuộc sống, tiểu nhi tử đã thuận lợi giải quyết tốt vấn đề chỗ ở cùng vấn đề ăn cơm, chờ ta phục hồi tinh thần lại, ta đã bị tiểu nhi tử đặt trên giường mềm mại, đè ép trên người..... Là thân thể cường tráng của tiểu nhi tử.

Oa tắc, vóc người thật tốt, nước miếng ta chảy ra.

"Này này, đừng...chảy nước miếng với ta, bẩn rồi." Hạ Hầu Du vô cùng chán ghét trợn mắt nhìn ta một cái, sau đó cười tà đến sờ cằm của ta: "Chắc, bây giờ bắt đầu có thể hôn đủ rồi." Sau đó còn hạnh phúc vô cùng than thở một tiếng, không để ý ý nguyện của ta lại đè ép xuống, cắn môi của ta.

Ngao um, người ta còn chưa kịp kháng nghị thì lại bị hôn lên, ghét, người này thật chỉ muốn hôn ta thôi sao?

Ta dùng sức túm lấy đầu tiểu nhi tử, ngăn cản hành động say mê cuồng nhiệt của hắn, làm ơn, ta không muốn tùy tiện tiện thân như vậy, dễ dàng như vậy liền bị tiểu nhi tử ăn sạch sành sanh, ta rất thua thiệt chẳng.

"Này này, Hạ Hầu Du, ngươi đợi ta một chút, sắc lang." Ta hao hết tất cả hơi sức, cuối cùng kéo lý trí sắc lang bị dục vọng làm cho hôn mê lại.

"Làm sao á..., nơi này không ai nhìn, nàng là người tình của ta, ta hôn nàng còn không được sao?" Nét mặt Hạ Hầu Du ai oán, bộ dáng ôm ta vô cùng uỷ khuất.

Đầu ta đầy vạch đen:"Làm ơn, người tình cũng là người nói có được hay không? Ngay cả đoá hồng cũng không đưa qua lại muốn lừa gạt ta lên giường? Cái tên gian thương này, nghĩ hay thật đó." Ta cực kỳ bất mãn nhìn chằm chằm Hạ Hầu Du nói.

"Cái vấn đề này..... Nhưng mà, chẳng lẽ nàng và ta không phải lưỡng tình tương duyệt (tình cảm từ hai phía) sao?" Tiểu nhi tử vô cùng ngây thơ nhìn ta đặt câu hỏi.

Tên khốn kiếp này, thật sự có khả năng là hoa hoa công tử trong truyền thuyết không? Tại sao vấn đề như vậy tiểu nhi tử cũng có thể nói ra được? Ta giận!

"Khốn kiếp, từ lúc nào mà chúng ta lưỡng tình tương duyệt rồi hả?" Ta rống lên.

"Cái này, chẳng lẽ nàng thích hoàng huynh và Thẩm Không Minh hơn sao?" Tiểu nhi tử bắt đầu lên án hành vi bỉ ổi của ta, vẻ mặt lả chã sắp khóc, để trên người ta thương xót nha.

"Ai nói, bọn họ cũng có một đồng lão bà, sao ta có thể thích bọn họ?" Mặc dù là soái ca, nhưng ta cũng không phải là hoa si. Thật là!

"Chính là như vậy, chẳng lẽ nàng bất mãn với ta sao? Dù gì địa vị người ta cũng rất cao có rất nhiều tiền dung mạo rất tuấn tú lại sẵn sốc nhiệt tình, chỗ nào không tốt? Tại sao nàng không gả cho ta?" Tiểu nhi tử lại càng bất mãn hơn.

Ta im lặng, cái này, chẳng lẽ nói, cổ nhân đều thẳng thắn như vậy sao? Chỉ là cũng đúng, thời đại kia của bọn họ, chỉ có kết hôn không có yêu..... Ta biết.

Vì vậy ta tình ý sâu xa mở miệng, sờ sờ mặt của tiểu nhi tử bắt đầu ân cần dạy bảo: "Hạ Hầu Du, ngươi hãy nghe ta nói, chuyện không phải đơn giản như vậy."

"Thế nào không đơn giản? Chẳng lẽ nàng thích là Hạ Hầu Duật? Ta không cho phép, nàng là của ta!" Tiểu nhi tử kêu to, một bộ dáng đồ phư.

Ặc, trí tưởng tượng của tiểu nhi tử thật là kinh người, ta không còn lời nào để nói nhìn hắn, được rồi, ta thừa nhận, ta đã từng có động tác, thấy suất ca mặt liền sáng lên, nhưng Hạ Hầu Duật thật sự thuần khiết, không có chuyện gì ai lại muốn dính líu tới kẻ đơn thuần như đứa trẻ như vậy chứ?

Ta nhìn nhìn không ngừng thờ dài, xem ra, mặc dù Hạ Hầu Du được công nhận là hoa hoa công tử, nhưng mà hiển nhiên là, thời điểm đối mặt chân ái, còn phải giáo dục tốt hơn.

Nghe nói, nam nhân tốt đều do nữ nhân tốt dạy dỗ nên, như vậy, vì tương lai của ta, ta còn phải gắng gượng dạy dỗ cái tình yêu ngu ngốc này thôi.

Tiểu tử này, tám phần là trước kia đều được nữ nhân đi theo, đầu năm nay lễ giáo tam tòng tứ đức có vẻ cũng cực kỳ nguy hiểm, không được không được, ta phải nghĩ một chút biện pháp, không thể chỉ giáo dục nữ nhân trong cung, nữ nhân bên ngoài cung cũng phải giáo dục, như vậy các hoàng đế mới có thể dần dần nhờ cậy tam cung lục viện, nam nhân mới có thể từ từ không có tam thê tứ thiếp.

Ừ, nghề nghiệp vĩ đại của đời người, ta quyết định, ta muốn khai thiên tích địa khai sáng tương lai ở đây!

"Du, ngươi hãy nghe ta nói." Ta đẩy thân thể Hạ Hầu Du ra, ngồi dậy, vù vù, thiếu chút nữa cùng Hạ Hầu Du làm ra chuyện tình Diêu Minh, may mà lý trí ta không bị tình cảm cắn nuốt.

Um um, chỉ là, ta liếc Hạ Hầu Du một cái, nói thế nào ta cũng vậy nên tìm cho mình lão công thích hợp.

Hạ Hầu Du, cũng không tệ lắm, chỉ là, ta nâng lên một nụ cười giả hoạt, đột nhiên, ta cũng có phẩm chất riêng của người Hạ Hầu gia nha, chẳng lẽ, theo chân bọn họ ở cùng một chỗ đã lâu, bị đồng hóa?

"Nàng nói gì?" Hạ Hầu Du hóa thân thành bảo bảo nghe lời nhìn ta.

"Đến đây, bảo bối ngoan, nói cho ta biết, ngươi bắt đầu thích ta từ lúc nào vậy?" Vì sao ta đều không biết nha.

"Cái này sao." Hạ Hầu Du cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hần nhìn về phía ta cười mập mờ:"Nếu như nàng quyết định gả cho ta, ta liền nói cho nàng biết, như thế nào?"

Đưa trẻ hư hỏng, quả nhiên muốn lừa gạt nói cũng dễ dàng, ta thật sự là quá khinh thường Hạ Hầu Du rồi.

Ta suy nghĩ một chút, con ngươi xoay chuyển: "Vậy ít nhất cũng phải nói cho ta biết, ngươi có thật lòng với ta hay không, nếu không thì sao ta có thể tùy tiện phó thác mình cho ngươi? Cả đời của nữ hài tử thật ra rất đơn giản, nếu không gả cho một lang quân tốt, đến lúc đó ngươi lại cưới vào một đồng nữ nhân, ta không phải rất buồn bực sao?" Nói xong, ta làm bộ nặn ra hai giọt nước mắt ra về đáng thương.

Hạ Hầu Du ôm ta vào trong lòng: "Sẽ không, Phiêu Phiêu, nàng nha, trước kia trong mắt chỉ có hoàng huynh, sau lại trong mắt chỉ có tự do, căn bản cũng không biết, người khác giao trái tim đặt trên người nàng. Ta hiểu rõ tâm tư của nàng, nhưng nàng không biết ta đây nhiều năm qua không cưới tiểu thiếp không cần phi tử là vì người nào? Kỳ - thư - lược đến bây giờ, nàng còn không biết ta yêu nàng bao nhiêu. Phiêu Phiêu, nàng rốt cuộc muốn hành hạ ta bao lâu mới cam tâm đây?" Tiểu nhi tử ôm ta thật chặt, im lặng thở dài, hô hấp của hần phun vào tai ta, làm cho toàn thân cao thấp của ta một hồi run rẩy.

Thật không ngờ, thì ra là Hạ Hầu Du hần thì ra là.....

Ta nhìn không được đồ mặt, nhưng lại có loại cảm giác tràn ngập hạnh phúc.

Ta ôm Hạ Hầu Du thật chặt, tương lai tương lai, ta giống như thấy được tương lai của ta, thật là tươi đẹp hạnh phúc đấy.

Ta nhìn không cười ngọt ngào một tiếng, sau đó đưa tay nâng hai má của Hạ Hầu Du: "Được rồi, ta không hỏi, ta đều hiểu, trước kia ta có rất nhiều vướng bận nên cũng không phải là lỗi của ta, hơn nữa, ngươi cũng không bày tỏ với ta nha, người ta nào biết được."

"Ta thấy nàng chính là trì hoãn." Hạ Hầu Du rất không khách khí chỉ ra, chỉ là nói xong cả hần cũng cười.

"Được rồi, coi như là ta trì hoãn được chưa, chỉ là ngươi cũng thật khiêm tốn, vẫn là hoa hoa công tử mà, làm sao thích ta lâu như vậy mà cũng không biết theo đuổi hay sao?" Ta không nhìn được giễu cợt hần.

"Phiêu Phiêu đáng chết, nàng đang giễu cợt ta sao? Đúng không?" Hạ Hầu Du quả nhiên nhảy lên.

Ta vừa cười vừa chạy, cuối cùng chạy hết nổi lại bị hần bắt được hôn thật sâu.

"Mặc kệ như thế nào, bây giờ ta đã bắt nàng lại rồi, sẽ không để cho nàng chạy mất." Hạ Hầu Du nhẹ giọng ở bên tai ta nói.

"Vậy thì đừng để ta có lý do trốn chạy." Ta mỉm cười.

Tình yêu thứ này rất khó nói, nếu như lựa chọn cuối cùng của hần là ở bên mỹ nhân, như vậy, ta cũng vậy chỉ có thể lựa chọn buông tha, dù sao, ta sẽ không uý khuất mình lựa chọn một nam nhân hoa tâm có một đồng nữ nhân, cho nên, Hạ Hầu Du, ta nhìn trúng ngươi rồi.

Ta cười cười nhìn hần, Hạ Hầu Du cũng cười nhìn ta.

Hần giữ tay ta lại, mỉm cười:"Yên tâm đi, rồi nàng sẽ biết, lựa chọn ta, nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận."

"Mối mắt chờ mong." Ở trong lòng ta nói, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, ta ôm đồm Hạ Hầu Du, kêu to lên: "Nhi tử."

"Gọi ta Du." Hạ Hầu Du cực kỳ bất mãn với xưng hô này của ta.

"Ok, Du, chúng ta đi kinh doanh. Có được hay không?" Ánh mắt ta sáng long lanh, mài đao sèn soẹt nhìn Hạ Hầu Du:"Ngươi xem, chúng ta lưu lạc như vậy cũng không được, tiền cũng phải dùng hết có đúng không? Chúng ta làm buôn bán đi, tìm nơi nào nhiệt phồn hoa, mở tiểu điểm, kiếm ít tiền, không có việc gì thì đi xông xáo giang hồ cướp của người giàu giúp người nghèo, như thế nào như thế nào? Rất không tệ chứ!" Hai ta mắt sáng lên mong đợi tương lai tốt đẹp chính là cuộc sống giang hồ.

Ừm, nhất định phải mở quán cơm, chỉ là, nơi này đã có sẵn một chưởng quỹ, nơi ăn cơm uống trà bát quái là nhiều nhất, hơn nữa chơi có vẻ khá vui, mình mở tiệm cơm không cần lo lắng bị người khác hạ độc, hơn nữa dân dĩ thực vi thiên (nhân dân xem cơm là trên hết), không cần lo lắng vấn đề buôn bán, điểm quan trọng là rất tốt rất tốt, khó trách nữ nhân xuyên qua thường thích mở tiệm, mua bán không vốn. Không đúng, là dùng tiền vốn của người khác mua bán, dù sao không tốn của mình, không mở cửa tiệm thì làm cái gì đây?

Hơn nữa, ở thời đại đó của ta mở tiểu điểm tốt cũng cần nhiều tiền vốn, mà lại còn phải chịu đựng hai bên hắc bạch, tránh khỏi bị người vào nhà cướp của, hiện tại đây không phải, lợi dùng thế lực đen có sẵn, ha ha.

Mà Hạ Hầu Du, có lẽ đời này chưa từng nghĩ tới giấc mộng bình dân như vậy, càng không có nghĩ qua có thể phải làm chuyện bình dân như vậy, không biết là bởi vì hưng phấn hay là cảm thấy bị ai ngắt đi.

Chỉ là, điểm cũng muốn mở, giang hồ cũng muốn xông xáo, mỹ nam cũng muốn đùa giỡn.

Cuộc sống, cuộc sống hạnh phúc nha.

Chỉ là, đi đâu mở tiệm để có nhiều suất ca tự động đưa tới cửa đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Trộm nam nhân về nhà

Editor: Thảo My

Beta: Melodysoyani.

—— Soái ca bị người ta đuổi giết đương nhiên là muốn cứu, ai bảo hần là soái ca chứ?

Trải qua một đoạn thời gian gian khổ đấu tranh cùng công tác thuyết phục, ta rốt cuộc thuyết phục được vị Hạ Hầu Du muốn cưới ta kia cùng thể nghiệm cuộc sống bình thường với ta, làm chút buôn bán vốn nhỏ, thời gian nhàn chán chúng ta sắp xếp định giá lại tiệm cơm, nhưng mà, liên quan tới vấn đề địa điểm, sau khi ta suy nghĩ tường tận quyết định lựa chọn kinh thành.

Người nói tại sao? Đương nhiên là bởi vì kinh thành có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Người xem người xem, kinh thành ở dưới chân thiên tử, quan lại quyền quý nhiều, muốn kiếm tiền đương nhiên là phải kiếm người có tiền phải không? Người nghèo thì làm sao có thể dễ dàng kiếm tiền được? Người có tiền nhiều, đất tương đối trân quý, cộng thêm mạng lưới quan hệ của chúng ta đều ở kinh thành, nghĩ đến hần đường đường là một vương gia, không đến nỗi ngay cả những quan viên thương nhân kia cũng không giải quyết được chứ.

Đáng tiếc chính là, tiểu nhi tử đối với quyết định anh minh thần võ của ta đây xỉ mũi coi thường, chỉ là khi hần nói một câu: "Nàng rất muốn để cho hoàng huynh cướp nàng bắt vào hoàng cung làm phi tử sao?" Sau đó, ta lập tức ngoan ngoãn dâng lên khuôn mặt tươi cười, cộng thêm lời nói vô cùng a dua, chỉ cần hần để cho ta cảm nhận được cảm giác hạnh phúc thương yêu của người được theo đuổi ta lập tức gả cho hần, rốt cuộc sau khi quyết định cắt đất bồi thường tiền, tiểu nhi tử hậm hực quyết định giải cứu ta trong nước sôi lửa bỏng. Mà ta không thể làm gì khác hơn là không thanh ác tục (hung ác, tầm thường) đi theo tiểu nhi tử đi đến nơi gọi là đất Giang Nam sông nước phồn hoa để mở tiệm.

Bất quá sau này ta mới biết, thì ra Hạ Hầu Du người này căn bản không phải là lo lắng vị hôn thê hần yêu mến sẽ bị lão ca của mình cướp đi, mà là cảm thấy ở trước mặt người quen làm chương quỹ thật là mất thể diện của hần, hại ta còn tưởng rằng hần yêu ta nhiều, a a a, chẳng qua mặc kệ vì cái gì, chúng ta rốt cuộc hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng lên đường.....

Ô ô ô, thật ra thì, người ta thật không muốn làm chuyện ác tục (hung ác, tầm thường) như vậy, nhưng dù sao con người cũng phải ăn cơm, ăn cơm thì phải có tiền, tiền là phải kiếm, nữ nhân muốn có kinh tế độc lập không phải sao? Dĩ nhiên không thể luôn dùng tiền của tiểu nhi tử, để cho hần nuôi ta không phải sẽ tạo thành chuyện ta không có hần liền cảm giác sống không nổi sao? Vậy không bằng ta chết đi cho xong, thật không có tôn nghiêm, a a a. Cho nên, mở tiệm mới có thể kiếm tiền, vì mở tiệm có thể kiếm tiền, chúng ta phải đi nơi người có nhiều tiền, cái này, vẫn chỉ có Giang Nam.....

Giang Nam đáng ghét, ta vừa hung ác nguyên rủa một lần vì sao đầu năm nay con người không có tư tưởng ý thức vĩ đại khai phá Tây Bắc rộng lớn, vừa cùng tiểu nhi tử cuốn gói lên đường.

Như đã nói qua, người ta trừ lần trước xuất môn một chuyến đi dạo chơi Từ Ảnh quốc ra thì không có xuất môn du ngoạn nữa, kết quả là, lần này lên đường vội vàng vội vàng chúng ta cũng quên mất đây là đang lên đường đi làm ăn buôn bán, không phải là xuất môn du ngoạn, hành trình càng ngày càng chậm, chúng ta chơi càng ngày càng cực kỳ vui vẻ.

Nhưng ta quên một chuyện, giang hồ không chỗ nào không có mặt, nếu không, vội vàng trên đường thì còn có giang hồ.

Mỗi năm mỗi tháng mỗi một ngày nào đó, mọi người phải nhớ được, đối với Đoạn Phiêu Phiêu ta mà nói có một ngày kỉ niệm có ý nghĩa vĩ đại, bởi vì hôm nay, ta rốt cuộc thực hiện được ước mong tiến vào giang hồ, bởi vì ta biết một soái ca, hơn nữa không kim lòng nổi vừa thấy đã yêu phát ra hoa si.

Khụ khụ, các vị khán giả bỏ qua cho, ta đối với tình cảm tiểu nhi tử là nghiêm túc, dĩ nhiên, cảm giác đối với vị hiệp khách này, là..... kích động.

Chuyện là như vậy, thời điểm khi ta cùng Hạ Hầu Du mê man ngủ ở trong xe ngựa đi tới Giang Nam phồn hoa, trên đường đi gặp một khu rừng.

Tiểu nhi tử rất thận trọng gọi ta tỉnh ngủ: "Phiêu Phiêu, tỉnh, qua cánh rừng này ngủ tiếp." Hạ Hầu Du rất nhạy cảm với nguy hiểm.

Ta hít hít mũi tựa vào trên người Hạ Hầu Du: "Thì sao, Du? Đã xảy ra chuyện sao?" Rừng cây, sông núi, cảnh tượng này rất quen thuộc trong phim cổ đại, bình thường xuất hiện giết người cướp của, là địa phương cướp bóc tốt, nếu không phải cũng là nơi quan binh mai phục đuổi bắt cường đạo.

Ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Du, người này bộ dáng vẻ mặt cẩn thận làm cho ta không nhận được huyết dịch cả người bắt đầu sôi trào, a a a a, chẳng lẽ,

chúng ta rút cuộc phải gặp phải son tặc trong truyền thuyết?

Ta hưng phấn bắt đầu vén màn, son tặc, giang hồ, ta tới rồi!

Hạ Hầu Du xem dáng vẻ vô cùng hạnh phúc của ta dở khóc dở cười sờ sờ đầu ta: "Cứ hưng phấn như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, chúng ta cũng chơi nhiều ngày như vậy, ngay cả một du côn ác bá cũng không có gặp qua, đừng nói hiệp khách son tặc, đều tại huyênh đê các ngươi, thống trị quốc gia thôi có cần phải an toàn như vậy không, thật là, giảm bớt rất nhiều lạc thú của ta." Ta bất mãn đáp lại vấn đề của Hạ Hầu Du.

Giang hồ, ta hâm mộ chốn giang hồ, cuộc sống hiệp khách, đang ở giữa cuộc sống ổn định và hoà bình lâu dài bọn họ đều hóa thành bọt nước, nếu không, hiện tại rút cuộc cũng nghĩ thấy một chút manh mối, ta đương nhiên muốn đi thưởng thức một chút chứ sao.

"Nàng cho rằng son tặc rất thú vị, bọn họ trừ giết người phóng hỏa vào nhà cướp của ra cái gì cũng không biết làm." Hạ Hầu Du hừ lạnh: "Để mặc cho những người này mới là lỗi của triều đình."

"Được rồi được rồi, ta hiểu rõ Hạ Hầu gia các ngươi là anh minh thần võ, nhưng người ta rất hâm mộ những hiệp khách kia, hành tẩu giang hồ, trừ bạo giúp kẻ yếu, đó là bao nhiêu suất khí." Ta nháy nháy mắt, vô cùng hâm mộ: "Này, Hạ Hầu Du, ngươi nói hôm nay chúng ta có thể đụng vào một người hay không?" Thật là tốt biết bao, ta vô cùng chờ mong, tốt nhất là trên đường chúng ta đi qua rừng núi, gặp phải son tặc, sau đó một thiếu hiệp trẻ tuổi vô cùng đẹp trai từ trên trời giáng xuống, cứu chúng ta từ trong nước sôi lửa bỏng, sau đó bản tiểu thư có thể mượn cơ hội lấy thân báo đáp, sau đó thần tiên hiệp lữ, hành tẩu giang hồ.....

"Này này, Đoạn Phiêu Phiêu, ta cảnh cáo nàng...nàng là hoa đã có chủ rồi, chớ có mộng đẹp cùng người khác đi xông xáo giang hồ, nếu không ta làm thịt tên tiểu tử khôn kiếp kia, sau đó sẽ cường bạo nàng nhốt nàng lại, hừ hừ." Buồn bực, cũng chỉ là một chút suy nghĩ vẩn vơ mà thôi nha, liền bị tiểu nhi tử bắt quả tang, thật không có ý nghĩa.

Ta ỉu xiu tựa vào người tiểu nhi tử, lúc này, xe ngựa của chúng ta đã đi vào chỗ sâu trong rừng cây, thần kinh của ta cũng bắt đầu căng thẳng, ta khát vọng gặp được đại hiệp, nhưng mà xem ra tình huống trước mắt, gặp phải son tặc hạng lâu la có vẻ là tốt hơn.

"Hạ Hầu Du, võ công của ngươi có được hay không?" Ta vô cùng khẩn trương nắm hông tiểu nhi tử đặt câu hỏi, người ta là bảo bảo lớn lên ở thời đại hòa bình, chưa từng gặp hành vi bạo lực, càng không muốn bị thủ lĩnh son trại đoạt làm áp trại phu nhân, người ta không có ham thích như vậy.

"Yên tâm đi, nếu như chỉ là cường đạo bình thường, một mình ta ứng phó tuyệt đối không thành vấn đề, nàng phải tin tưởng người Hạ Hầu gia chúng ta đều là văn võ song toàn, thông minh giỏi giang." Hạ Hầu Du vô cùng đáng ghét đánh rắm tự luyện khoe khoang trước mặt ta.

Ta trừng mắt liếc hẩn một cái, đã là lúc nào rồi, còn có lòng nhân rồi tự luyện như thế, ác.

"Được rồi được rồi, ngươi giỏi giang, đẹp trai, vậy xin ngươi nhất định phải đưa ta an toàn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này." Nhìn dãy núi mờ mờ ảo ảo trước mắt, ta càng ngày càng có dự cảm không tốt, nơi này, nhất định chính là cảnh điểm tốt nhất để người xấu ra sân biểu diễn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, ngay khi tiểu nhi tử cả lo phát phở nói một câu: "Không thành vấn đề, chỉ cần nàng mau chóng lấy thân báo đáp." Chúng ta liền nghe được tiếng bước chân và tiếng vó ngựa đình tại nhứ óc còn có tiếng binh khí ở trong gió, cộng thêm rất nhiều âm thanh la hét.

Ta sợ đến run lấy bầy, rồi lại cả người lại hưng phấn vô cùng, a a a, từ trước tới nay chưa từng gặp qua loại tình huống này, người ta thật sự rất hưng phấn.

Tiểu nhi tử biến sắc, ôm chặt ta, sau đó bắt đầu lái xe thật nhanh: "Phiêu Phiêu, vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được nói và không nên ra ngoài biết không? Nếu như bọn họ xông đến, có ta ứng phó, nàng không cần phải lo bất cứ chuyện gì lái xe ngựa xông ra, ta thu thập xong bọn họ sẽ tới hợp lại với nàng, nghe lời." Nói xong, về mặt tiểu nhi tử khẩn trương bắt đầu đánh thẳng về phía trước.

Sau đó nhìn về phía những thứ vô cùng xấu xí trước mắt, về mặt hưng phấn, giống như thấy một bọn son tặc dê béo, ta cũng không nhịn được bắt đầu khẩn trương, trời ạ, tiểu nhi tử không có sao chứ.

Ta khẩn trương nhìn mặt tiểu nhi tử, trong lòng vô cùng lo lắng, đối phương nhiều người như vậy, nhưng chúng ta nơi này chỉ có một người là tiểu nhi tử có lực chiến đấu, thật sự là rất thua thiệt.

Chỉ là lúc này, vốn là tiểu nhi tử căng thẳng như vậy chợt quay đầu lại hôn ta, thân mật nói: "Yên tâm đi, ta không có việc gì."

"Thật sao?" Ta rất hoài nghi, ở thời điểm này không cần quá kiêu ngạo đi, một đánh mấy trăm, rất khó có được phần thắng.

Chỉ là, tiểu nhi tử chỉ thần bí cười cười, sau đó đạp ngựa một cước, khi thời điểm xe ngựa chúng ta bắt đầu chạy như bay, người Hạ Hầu Du cũng bay ra ngoài, chỉ thấy sau đó hẩn ném thứ gì, một đám người ngã xuống, ta le lưỡi, chắc chắn, tiểu nhi tử lừa gạt, không tệ, thật thông minh!

Lúc ta vô cùng kiêu ngạo thường thức tư thế oai hùng của Hạ Hầu Du, sau thân ta lại truyền đến một tiếng rống to: "Người nào ở chỗ này gây chuyện, cút ngay cho ta, ngăn cản đường lão tử toàn bộ người đều đáng chết!" Ta sợ hết hồn, vội vàng lái xe ngựa nhanh chóng nhích sang bên cạnh, sau đó quý dị nhìn thấy một thiếu niên vóc dáng cao lớn thoát nhìn rất trẻ tuổi xông lại, dọc theo đường đi hướng về phía bọn son tặc cản đường vừa chém vừa giết, nhưng mà loại chuyện này không sao cả, quý dị chính là phía sau hẩn còn một đám quan binh đi theo, dường như, nếu như ta không nhìn lầm, những quan binh kia hình như là đang truy đuổi hẩn.....

Ặc, đây là cái tình cảnh gì?

Hạ Hầu Du đang giải quyết những tên sơn tặc kia giống như cắt đầu hũ, mà không biết rõ từ nơi này xuất hiện soái ca cũng đang chém những sơn tặc kia giống như cắt rau cải, sau đó không nhìn được máng chửi nguyên rửa người, thuận tiện thỉnh thoảng thu thập một chút quan binh đuổi tới, về phần những bọn quan binh kia, vừa dọn dẹp những sơn tặc cản đường, vừa đuổi giết vị soái ca kia.....

Nói tóm lại, tình huống bất ngờ, nhưng mà không thể phủ nhận, xui xẻo nhất, chỉ có những sơn tặc kia rồi, Amen, trời xanh quả nhiên không tha cho người xấu, bắt quá, đáng thương cũng bị thu thập hết rồi.

Lúc này, tiểu nhi tử đã lui ra khỏi chiến trường trực tiếp đi tới chỗ ta: "Không sao chứ?"

Ta lắc đầu một cái, nhìn không chớp mắt vị thiếu niên cùng quan binh chém giết kia, rất trẻ tuổi, đoán chừng cùng Hạ Hầu Du không sai biệt nhiều lắm, nhưng mà không giống Hạ Hầu Du toàn thân không che giấu được hơi thở quý tộc, hấn tăn ra một loại dã tính nồng đậm, ngũ quan cá tính mang theo khí thế không nhẫn nại, giống như là hiệp khách tuổi trẻ khí thịnh trong truyền thuyết.

A, ta lập tức tròn to mắt, không sai không sai, hiệp khách đặc biệt nào đó bị quan binh đuổi giết.....

Nói như vậy, ta rốt cuộc gặp được nam nhân ta tha thiết ước mơ sao?

Ánh mắt ta vô cùng long lánh nhìn vị soái ca thân thủ bất phàm kia, hoàn toàn không nhìn nét mặt tiểu nhi tử, tiểu nhi tử đáng thương, miệng đã muốn mếu.

"Này, Đoạn Phiêu Phiêu, nàng thế nào? Hoa si!" Tiểu nhi tử cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm ta rống to, rốt cuộc núi lửa cũng bộc phát.

Ta còn cười khúc khích, vô cùng chờ mong nhìn vị soái ca nơi xa, hào hứng bưng bưng dây dưa với tiểu nhi tử: "Du, chúng ta dẫn hấn cùng đi thôi." Ta vô cùng khát vọng nhìn tiểu nhi tử.

Sắc mặt tiểu nhi tử rất thú vị nhìn ta: "Không cần." Giọng nói chua chát.

Con người ta xoay tròn chuyển qua chuyển lại, rốt cuộc nhảy bén phát hiện thì ra tiểu nhi tử ghen.

Vì vậy ta dịu dàng mỉm cười lại mỉm cười, nhào tới hôn nhẹ gương mặt tiểu nhi tử, bắt đầu làm nũng: "Cứu hấn nha, có được hay không?" Ta cũng không tin mỹ nhân kế vô dụng.

Hạ Hầu Du quả nhiên từ bỏ chống lại, nhưng mà liếc mắt nhìn thấy soái ca trong mắt ta sau đó tiếp tục buồn bực: "Tại sao nàng luôn cảm thấy người khác tốt hơn ta vậy?"

"Không có." Ta nháy nháy mắt, phi thường vô tội mở miệng: "Nhưng chúng ta mở tiệm cơm cần một bồi bàn lại thêm hộ vệ, như vậy mới có thể bảo đảm không có vô lại tới náo loạn, chẳng lẽ những chuyện này người tính toán một mình làm?" Ta chính là vô cùng dụng tâm chiều mộ nhân tài, dĩ nhiên, thuận tiện thu thập mỹ nam.....

"Thật?" Hạ Hầu Du vừa nghe quả nhiên sắc mặt đại biến, khụ khụ, cùng người đấu tranh chính là muốn bắt lấy nhược điểm của hấn, ta biết người nào đó có ý thức quý tộc thâm hậu sẽ không thể nào đi làm hộ vệ, quả nhiên bị lừa.

Ta vội vàng gạt đầu: "Đương nhiên rồi, người xem thân thủ hấn rất tốt phải không? Người này tám phần là ở trên giang hồ lăn lộn, nói không chừng còn có thể buôn bán giúp chúng ta." Ta tiếp tục nói khoác.

"Ta thấy không để cho chúng ta tiêu đời là tốt rồi, người này tám phần chộc quan phủ." Tiểu nhi tử còn dư.

"Ai nha, quan phủ có gì đặc biệt hơn người, quan phủ các người nhất định sẽ không xuất hiện án oan sao?" Ta hoàn toàn phủ nhận năng lực làm việc của quan phủ.

Tiểu nhi tử nở nụ cười, nhìn nhìn thiếu niên rất không bình tĩnh đánh nhau: "Được rồi, nếu như nàng bảo đảm không lộ vẻ háo sắc với hấn như lời nói, ta liền cứu hấn." Xem ra, tiểu nhi tử cũng rất rõ ràng vì sao ta phải cứu người nam sinh kia.

Chỉ là, còn nhiều thời gian, đến lúc đó còn do hấn sao? Hừ hừ, vì vậy ta rất thức thời gạt đầu một cái.

Tiểu nhi tử không nói lời nào, xoay người đi tới, sau đó thật nhanh ném vị thiếu niên thoạt nhìn rất khỏe mạnh kia lên xe ngựa, sau đó dùng một loại tốc độ như báo xông ra ngoài, quá trình trước sau không tới 10 giây.

Nhân tài, thật sự là nhân tài.

Chỉ là, thừa dịp tiểu nhi tử mình lái xe, thời điểm thiếu niên anh tuấn còn chưa phản ứng kịp chuyện gì xảy ra, ta hưng phấn vô cùng xông lên ôm lấy thân tượng trong cảm nhận của ta, oa oa, khuôn mặt thật thẳng thắn, không hổ là một đại hiệp; oa oa, da thật tốt, trời ạ, rốt cuộc bảo dưỡng thế nào? Oa oa, vì vậy ta nhẫn nhịn không được đắc ý há hê đi lên hôn một cái.

Kết quả là, thâm kích nhân gian bộc phát.

"Này, nữ nhân, ngươi rút cuộc đang làm gì?" Đại hiệp rống giận.

"Đáng chết, Đoạn Phiêu Phiêu, nàng không phải là nói qua sẽ không hoa si với hần sao?" Hạ Hầu Du rít gào.

"Oa tắc, hôn được, chết cũng đáng giá....." Ta hoa si.

Đồng thời ba tiếng vang lên, kế tiếp ba người chúng ta bắt đầu ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đồng thời kêu to.

"Khôn kiếp, các ngươi rút cuộc là ai, có ý đồ gì?" Đại hiệp gầm thét.

"Tiểu hài đáng chết, ngươi rút cuộc là tội phạm nơi nào, từ đâu tới cút đi đâu!" Hạ Hầu Du rống giận.

"Này này, chúng ta đều là người một nhà phải hòa thuận chung đụng." Ta khuyên giải.

Chỉ là, nhìn hai người liên tục bốc khói, dường như, tình hình này, thật là có chút có vấn đề.....

Ta nháy nháy mắt, nguy cơ, nguy cơ đầu tiên sau khi xuất cung, phải làm gì đây?

Ta muốn làm của tiểu nhi tử, nhưng cũng không muốn ném hiệp khách này đi.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đại hiệp trong truyền thuyết

Editor:Thảo My

Beta: Melodysoyani

—— Đại hiệp dùng để làm cái gì? Phiêu Phiêu viết, để cho bạn trai ghen, giúp tình cảm ấm lên.

"Cái đó, ta xin các người đừng cãi nhau nữa." Mắt thấy thế cuộc giương cung bạt kiếm đáng sợ trước mắt, ta dứt khoát quyết định khuyên can: "Phía sau còn có quan binh đang đuổi giết, các ngươi đổi lại thời gian đánh nhau có được không?" Thật là, muốn đánh nhau thì cũng nên đi đầu đường làm một hình thức mại nghệ ok, nếu không kiếm tiền thế nào? Ta trọn trắng mắt nhìn hai tên ngu ngốc không có đầu óc buôn bán, được rồi, ta thừa nhận, gần đây đầu óc bản tiểu thư có hơi mê tiền.

Nhưng hết cách rồi, ra cửa sẽ phải ăn, mặc, ở, đi, người ta trước kia không lo việc nhà không có gạo cùi, bây giờ mỗi ngày người ta kiếm tiền rất có cảm giác cách dùng tiền tài. Cho nên, dĩ nhiên muốn bắt đầu vơ vét của cải.

Hai vị soái ca đáng lẽ đều sắp đánh nhau, hết cách rồi, một là thiếu niên hiệp khách tâm cao khí ngạo, một là vương gia quý khí mui phần, có lẽ đời này cũng không học chuyện cúi đầu với người khác.

Kết quả là, cái này, trường hợp đầy đủ bộ phận thời gian địa điểm rồi.

Chỉ là hai người hoàn hảo cũng biết không nên chọc phiền toái, chứng kiến bọn quan binh từ sau lưng vọt tới, hai tên ngu ngốc lập tức xông lên xe ngựa, lại một lần nữa, chúng ta dùng xe ngựa vượt qua kỷ lục Guinness thế giới, cái tốc độ này, thật sự làm cho người ta cảm thấy sợ.....

Nếu không phải là tiểu nhi tử ôm thật chặt ta, ta thật hoài nghi ta sẽ bị quăng xuống xe ngựa mất, ta thề, ta thật sự là không làm người đọc kinh sợ, sau khi chúng ta thật nhanh bỏ xa quan binh tiến vào một thành thị, bánh xe bị bể ra.....

Xe ngựa đáng thương, tiêu tan mất hết.

Chỉ là, chiến tranh của nhóm soái ca vẫn không kết thúc.

Cái này, người ta đói bụng đến nửa chết nửa sống chỉ muốn đi ăn cơm, bọn họ khỏe không, lại có thể làm đầu ngu trước mặt mọi người, mắt đỏ lên quá đảm siết chặt, mắt thấy sẽ lập tức bắt đầu đánh nhau.

Ta bỗng nhiên nhanh trí khê động, bắt đầu lớn tiếng thét: "Đại gia đi qua đi lại không nên bỏ qua, một vị là mỹ thiếu niên ôn nhu, một vị là hiệp sĩ giang hồ nhanh nhẹn, giữa bọn họ sắp diễn ra một cuộc tỷ võ kinh thiên địa khiếp quỷ thần, (kỳ. thư. Lưới - chinh. Đề ý. Nói. Cung) các vị các vị, mau đến xem, nếu như cảm thấy đánh đặc sắc thì thưởng tiền, có tiền cho tiền, không có tiền cho một tràng vỗ tay, các vị các vị, mau đến xem."

Ừm, hai mỹ thiếu niên trong lúc chiến tranh, tuyệt đối có thể kiếm một khoản đó, ta nháy mắt, vô cùng hưng phấn tiếp tục thét, Amen, ta thấy được tiền

tiền đang bay tới với ta, cuộc sống thật là vô cùng hạnh phúc.

"Phiêu Phiêu, nàng ở đây nói huu nói vượn cái gì đấy, nàng đưa ta thành giang hồ mãi rồi hả, nàng có nghèo như vậy sao?" Tiểu nhi từ nỗi đóa, cũng chỉ là đối với ta.

"Thôi đi, đánh không lại cứ việc nói thẳng." Đồng chí hiệp sĩ tương đối có tinh thần khiêu khích.

Chỉ là tiểu nhi từ rất sáng suốt không để ý hấn, mà là ôm ta, nhanh chóng chạy ra phía ngoài đám người, mà y phục của bạn học hiệp sĩ bị ta níu lại, không thể làm gì khác hơn là đi theo chúng ta cùng nhau chạy.

"Này này, ta không phải đánh không lại ngươi, mà là không muốn cùng ngươi mất thể diện có nghe hay không." Vừa chạy, Hạ Hầu Du không quên vẫn hỏi danh tiếng võ hiệp trong sạch của hấn.

Chỉ tiếc, bạn học hiệp sĩ căn bản xem hấn không tồn tại, chỉ là vô cùng hung ác nhìn ta rống to: "Nữ nhân, ta cảnh cáo ngươi...nếu ngươi lại lòi kéo y phục của ta, ta liền đập chết ngươi." Cái này, ta chỉ cũng không cần thận, xé hư y phục của hấn, Ấc, được rồi, ta thừa nhận, xé thành giẻ rách, đó cũng là bởi vì ta sợ hấn đi chứ sao.

"Thật sao được rồi, vậy ngươi phải đi theo chúng ta, không được chạy mất." Ta cười híp mắt mở miệng, không tức giận, rất khó tức giận với soái ca.

"Ngươi..... Thật là một nữ nhân kỳ quái." Bạn học hiệp sĩ liếc ta một cái, cho ra kết luận như vậy.

Ta rất bất mãn: "Mẹ nó, ngươi cũng nên nói là nữ nhân mỹ lệ thông minh có được hay không? Người không có lễ phép, uống phỉ ta cứu ngươi." Ta kháng nghị.

"Được rồi, miễn cưỡng thừa nhận ngươi có khuôn mặt oa nhi chưa trưởng thành." Đại hiệp cười, nhưng lời nói rất ác độc.

Ta mở to mắt nhìn vị hiệp sĩ này, muốn chết, nếu là đại hiệp chẳng lẽ không nên tao nhã lịch sự săn sóc đa tình sao? Vì sao ta gặp phải. người nói.....
Lời nói ác độc như thế chứ?

Ta không nghĩ ra, vô cùng không nghĩ ra, khi chúng ta bắt đầu ăn cơm ở một tiệm cơm náo nhiệt nào đấy, ta còn cúi thấp đầu suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng mà, dường như ngại náo nhiệt không đủ, Hạ Hầu Du cùng vị hiệp sĩ không biết tên này lại giương tên lên lần nữa.

"Này này, ngươi rất không biết xấu hổ, tại sao cho đến bây giờ vẫn đi theo chúng ta?" Hạ Hầu Du châm chọc, nhưng mà hấn ngược lại không có đoạt lấy đồ người khác đang ăn.

"Rất đơn giản, ta không có tiền, đương nhiên là muốn đi theo các ngươi, hơn nữa, quần áo của ta bị vị oa nhi này xé nát, chẳng lẽ không nên đuổi theo yêu cầu bồi thường?" Đại hiệp quả nhiên rất có "phong phạm hiệp sĩ", nghe vậy, ta vô cùng cảm thán, rốt cuộc cũng tỉnh táo.

"Khụ khụ, ta xin các người không nên ồn ào, ăn cơm trước đi." Ta vô cùng buồn bực khai cắt (làm thông suốt), sự thật chứng minh, đại hiệp không thể tùy tiện dùng để sùng bái, không phải khắp nơi đều là quân tử có phong độ đại hiệp.

"Ok, chỉ là tên tiểu nhân này không đối nghịch với ta thì ta sẽ không làm những chuyện không có phong độ như vậy." Hạ Hầu Du trước hết phui sạch.

"Hừ, ngụy quân tử."

"Được rồi, đúng rồi, ngươi tên là gì vậy? Dù sao ta cũng không thể gọi ngươi là “này” hoài được." Ta quay đầu lại nhìn vị hiệp sĩ không hợp cách này, rốt cuộc cũng tan vỡ ảo tưởng về hiệp sĩ, ai, ta quyết định, lần sau nếu như còn muốn xem một chút đức hạnh hiệp sĩ là gì, thì trở về nhìn Hạ Hầu Lâm nhà ta.

"Lỗ Á." Hiệp sĩ nhàn nhạt lướt nhanh qua ta một cái: "Gọi ta Lỗ Á là được rồi. Các ngươi thì sao?"

"Hạ Hầu Du." Ta chỉ chỉ Hạ Hầu Du: "Đoạn Phiêu Phiêu." Sau đó chỉ chỉ chính mình.

"Hạ Hầu gia sao? Khó trách chảnh như vậy." Lỗ Á nhìn đánh giá Hạ Hầu Du một chút, cười lạnh ra kết luận.

"Ừ, không phải Hạ Hầu gia, khó trách thô tục như vậy." Hạ Hầu Du phản kích.

Ta đỏ mặt hời, hai người kia, trời sinh xung khắc nhau sao?

Ta quyết định không nhìn bọn họ, vừa ăn cơm, vừa quan sát quán cơm cùng thành trấn ở bên ngoài, ừm, địa phương rất tốt, vì vậy ta quay đầu tìm kiếm Hạ Hầu Du đắc thủ: "Du, ta cảm thấy được nơi này không tệ, nếu không chúng ta dừng chân ở chỗ này có được hay không?" Đi rất lâu cũng rất mệt mỏi, người ta cần lá rụng về cội.

"Nàng thích là tốt rồi." Hạ Hầu Du lập tức không để mắt đến sự tồn tại của Lỗ Á: "Vậy chúng ta cơm nước xong liền đi nhìn vùng phụ cận một chút xem có cái nhà nào tương đối khá thì mua lại, thuận tiện chuẩn bị mở tiệm cơm."

"Các ngươi muốn mở tiệm cơm?" Ta còn chưa kịp gật đầu, Lỗ Á liền kêu lên, mắt tinh quang long lánh nhìn chúng ta, đáng vẻ cảm thấy cực kỳ hứng thú.

"Đúng vậy." Ta gật đầu một cái: "Người có muốn tôi giúp một tay không? Có hứng thú không? Ta đối xử rất tốt." Muốn dùng chính sách phúc lợi để hấp dẫn nhân viên.

"Để cho ta làm đầu bếp đi." Bạn học Lỗ Á lập tức đi lên chộp ngay lấy tay của ta, mở miệng đầy ân tình: "A, Phiêu Phiêu mỹ nữ, ta bỗng nhiên phát hiện người thật sự là tuyệt sắc nhân gian, thật là đẹp, thật sự là xinh đẹp như thiên tiên, mời ta làm đầu bếp đi, ta bảo đảm, ta sẽ là đầu bếp tốt nhất thiên hạ." Không biết vì sao, vị hiệp khách này nhắc tới phòng bếp liền tinh thần sáng láng như vậy.

Ta không thể không xem kỹ vị soái ca này lần nữa, chẳng lẽ, lý tưởng cuộc sống của vị hiệp khách này là đầu bếp sao?

Thật là thú vị bu hân tộ hại nha, ta run lên.

"Cái đó....." Ta run rẩy mở miệng: "Không phải là ta không muốn đáp ứng người, nhưng Lỗ Á, người chắc chắn người làm có thể ăn được không?" Ấc, thoát nhìn hân cùng đầu bếp kém xa. Chẳng qua ngay sau đó ta nghĩ đến chức vụ của bạn học Ngự Trữ cũng là đầu bếp, lại đột nhiên cảm thấy người không thể xem bề ngoài, nhưng mà, bạn học Lỗ Á cho ta cảm giác cùng đầu bếp thật sự là..... Rất có khoảng cách.

"Này này, người muốn tới chỗ chúng ta làm cũng không cho đánh chủ ý Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du lại không chú ý nhiều như vậy, chỉ là đặt lực chú ý ở trên tay người nào đó đang đặt trên tay ta, hung ác một cước đạp tới.

Lỗ Á vội vàng buông ta ra, vỗ vỗ ngực bảo đảm: "Tuyệt đối người ăn không chết."

== Lời này, hân còn dám nói.....

Ta vô cùng yếu ớt tựa vào trong ngực Hạ Hầu Du, hai mắt vô thần nhìn vị tiên sinh lập chí phải làm đầu bếp kia, không thể không hoài nghi mục đích của người nào đó: "Người..... Không phải hiệp khách sao? Vì sao còn muốn đi làm đầu bếp?"

"Không cho nói láo, nếu không ta thông báo quan phủ người ở nơi này." Lỗ Á còn chưa kịp mở miệng, hồ ly Hạ Hầu Du lập tức lên tiếng đe dọa, chẳng qua ta cũng biết, không phải hân muốn làm khó Lỗ Á, mà giống ta vô cùng hiếu kỳ động cơ của Lỗ Á.

Trên cái thế giới này, hiệp khách muốn làm đầu bếp rất ít thấy đó nha, không thể không nói, có gian tình.

Vì vậy ta cùng Hạ Hầu Du đồng loạt nhìn Lỗ Á.

Lỗ Á sờ đầu một cái, nghe răng cười một tiếng, ánh mắt sáng ngời đang nhìn bầu trời, hai tay đóng chặt ở trước ngực, vô cùng có sắc thái tình cảm thâm tình ngâm nga: "A, trước khi ta trở thành một hiệp khách, ta vốn chính là một đầu bếp, cuộc đời của ta nếu như không có phòng bếp, chính là không hoàn chỉnh, mục đích cuộc đời của ta, chính là làm ra thức ăn người ăn không chết, ta....."

Nghe thấy đọc diễn cảm da đầu tê dại, ta cùng Hạ Hầu Du lập tức bắt đầu run rẩy, ta vội vàng hắng giọng ngăn cản người khác tiếp tục điên cuồng: "Khụ khụ, Lỗ Á, tốt lắm tốt lắm, chúng ta đối với chí hướng phòng bếp vĩ đại của người vô cùng hiểu và ủng hộ, nhưng tại sao người lại biến thành hiệp khách, còn bị đuổi giết?"

Lỗ Á nghe được vấn đề của ta lập tức liếc mắt, than thở, cắn răng nghiêng lợi: "Đáng chết, nói đến chuyện này ta liền tức giận. Một năm một tháng một ngày một ngày đó, ta đi lên núi săn thú, kết quả thật bất hạnh rơi xuống một vách núi, vì vậy dựa vào định luật của hiệp khách, rơi xuống sơn nhai tuyệt đối là chết không xong, còn có thể nhặt được bí kiếp võ công, mà ta không chỉ là nhặt được bí kiếp võ công, còn gặp được cao nhân ân sĩ, kết quả là....."

"Người liền từ đầu bếp đổi nghề thành hiệp khách." Ta gật đầu một cái, bày tỏ đã hiểu.

Đầu năm nay, muốn chết tuyệt đối không thể đi nhảy núi, chán lý nha.

"Không sai." Bạn học Lỗ Á cảm thấy bất mãn vô cùng đối với những chuyện trải qua trong cuộc sống đau thương của mình, tiếp tục tiến hành phi báng với vị ân sư kia của hân: "Chủ yếu nhất là vị sư phụ kia của ta, nói gì đây cũng là quà tặng ông trời đưa cho hân, buộc ta học võ công, đó cũng không tồi, học đi học đi, nhưng mà chờ sau ta học thành thì phiền toái, lão bát tử kia lại là một tên ăn trộm, ngày ngày chỉ biết trộm đồ, chẳng lẽ hân không biết trộm tiền từ nhà người có tiền đi ra ngoài còn phải yên lặng không tiếng động đưa cho người nghèo là một việc rất cần thể lực, kỹ thuật, thời gian làm sao? Nhưng ta nói ta không đi hân sẽ chém ta...ta đánh không lại hân, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, sau đó....."

"Sau đó liền bị truy sát? Sự tình bại lộ?" Ta đại khái giải thích, vô cùng đồng tình nhìn Lỗ Á, đứa bé đáng thương, bị tức nước vỡ bờ, thì ra là như vậy, đầu năm nay muốn làm dân chúng thật là quá khó khăn.

"Thôi đi, người cũng đi trộm nhà ai rồi hả?" Ngược lại về mặt Hạ Hầu Du xì mũi coi thường: "Ta xem quan binh đuổi theo người, cách ăn mặc, hình như là thân binh."

"Không biết, mấy ngày trước vào mấy nhà quan to hiền quý ở kinh thành, thật giống như có một Thừa Tướng gọi là Thu Văn Hách....." Lỗ Á ngẩng đầu nhìn trời, vô cùng ngây thơ mở miệng.

Ta cùng Hạ Hầu Du hai mắt nhìn nhau, rất tốt, cái tên trộm oa nhi này trộm vật trong nhà Thái Sư kiêm Quốc Trượng đương triều, khó trách ngày khổ sở, lại bị người ta truy sát.....

Quạ đen, đã lâu không gặp quạ đen, tiếp tục bay trên đầu ta.

"Lỗ Á tiểu bằng hữu, ta cảm thấy ngại hầy tìm nhà người khác làm đầu bếp đi." Hạ Hầu Du về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, hạ lệnh đuổi khách.

Chẳng qua ta cảm thấy, tiểu tử này rõ ràng không phải tâm tư tốt đẹp gì, mượn cơ hội diệt trừ tình địch, ha ha, Hạ Hầu Du ghen, tuyệt đối không sai.

"Không cần, Phiêu Phiêu mỹ lệ khả ái, nguyện vọng cuộc sống người ta chỉ một chút xíu như vậy thôi, ngại phải phụ trách với ta." Tiếng nói Hạ Hầu Du vừa dứt, Lỗ Á liền nhào tới, ôm cổ ta, liều mạng cọ cọ ở trên người của ta. Không để ý ánh mắt giết người của Hạ Hầu Du, chính là không chịu buông ta ra.

Ừm, mặc dù bị soái ca ôm và dây dưa là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng bị người của Thu Văn Hách truy sát cũng rất đau khổ, trời ạ, ta không muốn bị Thừa Tướng cùng hoàng hậu gây phiền toái.

Vì vậy ta liều mạng giãy giụa, đáng tiếc vô dụng, hơi sức của tiểu tử này thật sự rất lớn, làm cho người ta xem thế là đủ rồi.....

"Buông ta ra... Lỗ Á." Ta kêu cứu: "Du, cứu ta."

"Tiểu tử, buông tay, nếu không ta sẽ nướng ngươi trước." Tiểu nhi tử hùng hổ mở miệng, vô cùng nóng nảy.

"Không thả, trừ phi ngươi để cho ta làm đầu bếp của ngươi." Người này, phi thường có tinh thần kính nghiệp cố chấp nha.

Ta rút cuộc vô lực rồi, thương xót nhận thua: "Ok, không thành vấn đề, nhưng mà trước mắt chúng ta còn chưa có tiệm cơm, chờ chúng ta mua một cái tiệm cơm, sau đó sẽ mời ngươi thử một chút công lực làm đầu bếp, sau đó tiến hành kế hoạch thuê ok?" Ta nháy mắt thương lượng với Lỗ Á.

"Phiêu Phiêu, hần là khâm phạm." Hạ Hầu Du nhắc nhở ta.

"Ta không sẽ chọc phiền toái, ngày ngày sống ở phòng bếp sẽ không có người phát hiện." Bạn học Lỗ Á lập tức giải thích: "Hon nữa ta đánh nhau rất lợi hại!"

"Đây cũng là....." Ta cùng Hạ Hầu Du đồng thời gật đầu.

"Tuy nhiên....."

"Tuy nhiên làm sao?" Đối với Lỗ Á đột nhiên nói "tuy nhiên", ta cùng Hạ Hầu Du hoàn toàn không hiểu.

"Không phải nơi này có sẵn tiệm cơm sao? Làm sao còn phải đi mua?" Bạn học Lỗ Á rất thuần khiết thiện lương nhìn chúng ta, hần rất vô tội nháy mắt to: "Cái quán cơm này không tốt sao?"

"Thế nhưng quán cơm không phải của ta." Đầu óc ta bị buộc lại.....

"Vậy thì biến thành của chúng ta là được rồi." Bạn học Lỗ Á chẳng hề để ý mở miệng, sau đó vỗ vỗ bả vai của ta: "Ngoan, xem ta, một lát ta sẽ khiến tiệm cơm này biến thành của ngươi." Nói xong, bạn học Lỗ Á huýt sáo xuống lầu, giọng điệu kia, ta nên hình dung như thế nào? Tóm lại, còn lưu manh hơn cả lưu manh, còn thô phi hơn cả thô phi.....

Ta cùng Hạ Hầu Du hai mặt nhìn nhau, trời ạ, chẳng lẽ, mặt khác hiệp khách là: ác bá thêm cường bạo cướp đoạt?

Ta muốn té xỉu....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Hắc điểm*(1) vạn vạn tuế

—— Khụ khụ, ta thề, nhà chúng ta thật sự không phải là hắc điểm, tuyệt đối không phải, chỉ là, khác với nhà khác, đất hơn một chút mà thôi... Ta và Hạ Hầu Du giương mắt mà nhìn Lỗ Á xuống lầu tiến hành thủ đoạn vô si dọa dẫm vơ vét tài sản của người khác, ta lâm vào nghiêm túc, khắc sâu tư tưởng đấu tranh. Làm sao bây giờ? Ta ném ánh mắt cho Hạ Hầu Du, Hạ Hầu Du cũng đang cau mày nhìn với ánh mắt "Làm sao bây giờ?", Hạ Hầu Du hơi nhíu mày, sau đó buông tay một cái, nói: "Chẳng lẽ mặc cho hần đi vơ vét tài sản? Như vậy không được tốt lắm?"

"Ta đương nhiên biết là không tốt, nhưng mà vấn đề bây giờ là làm thế nào để ngăn cản hần lại đây?" Ta nổi vạch đen, đối mặt với một người vừa muốn làm đầu bếp lại muốn làm đại hiệp, vị hiệp khách có tính tình còn còn đồ hơn cả lưu manh này, chúng ta thật sự có thể ngăn cản sao?"

"Ặc, chẳng lẽ nàng sợ hần à?" Hạ Hầu Du nháy nháy mắt, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì*(2)."Làm ơn, có thể không sợ sao? Ngươi nhìn

dáng vẻ của hắn một chút đi, ta cảm thấy bây giờ chúng ta mà đi xuống khách điểm, thì tám phần mười là sẽ bị ông chủ và hộ vệ cho rằng chúng ta là đồng bọn của hắn, tới cướp bóc, lỡ như bị quan phủ bắt lại, còn để người ta biết được thân phận của chúng ta, đó không phải là rất đáng sợ sao?" Trời ạ, không cách nào tưởng tượng được phản ứng của người ta khi thấy Vương gia và thổ phi hợp tác cướp cửa tiệm của người ta, bọn họ tám phần sẽ rất khủng hoảng, cho là hoàng tộc chúng ta đã nghèo đến nông nỗi phải giành money với người dân, sau đó lòng người tan rã, tinh thần xuống thấp, sau đó nữa là cả nước đại loạn..... Ấc, ta nghĩ nhiều rồi.

Nhưng tóm lại, vấn đề này rất nghiêm trọng.

Ta cực kỳ buồn bực vô đầu, trời ạ, tại sao ở đâu ta cũng gặp phải chuyện bt như vậy chứ? Chẳng lẽ nói trời sanh ta có năng lực trêu chọc phiên toái sao? Phi phi phi, còn lâu ta mới thừa nhận đấy: "Ặc, được rồi, theo như lời nói của người này, ta cảm thấy chúng ta vẫn đứng đi cản trở thì hơn, tiếp tục ăn cơm thôi." Tiểu nhi từ chợt cười ôn hòa, bình chân như vại*(3) mở miệng: "Nếu như nói, vị bạn học Lỗ Á kia thật sự có bản lĩnh, chúng ta vừa vận có thể tiết kiệm tiền vốn, không chừng còn có thể giữ lại để làm một số việc vặt giúp cho chúng ta, chúng ta cũng không mất mát gì; nếu như nói bạn học Lỗ Á kia làm không được, chúng ta chỉ có thể thừa cơ chạy đi, mau chóng bỏ vị hiệp khách đầu bếp biến thái này lại, năng xem như vậy được không?" Hạ Hầu Du hết sức chăm chú mở miệng. Ta vô cùng tán thưởng nhìn tiểu nhi từ, trời ạ, người này quả thực là thiên tài làm ăn không không cần vốn, phương pháp nguy hiểm như vậy cũng có thể nghĩ ra được, thật sự là quá..... Grandet, quả nhiên có đầu óc buồn bán, ý tưởng kéo hắn ra ngoài làm ăn của ta quả thật là hoàn toàn chính xác, không nói thật sự là quá lãng phí. Vì vậy ta rất sùng bái nhìn Hạ Hầu Du gật đầu một cái: "Du, người thật thông minh." Ta tiếp tục cảm thán.

Tiểu nhi từ há hê vênh cái đuôi hồ ly lên, dương dương há hê nhìn ta: "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút xem ta là ai, chỉ là, Phiêu Phiêu yêu dấu, có phải nằng nết cho ta một chút khen thưởng hay không?" Tiểu nhi từ nháy mắt, sáng long lanh không có ý tốt nhìn ta.

Ta không tiếng động chửi bới tiểu nhi từ khốn kiếp ở trong lòng, nhưng mà vẫn là rất phối hợp đi đến hôn người nào đó một cái. Mỹ nhân kè, không cần uổng phí, hơn nữa, dù sao về sau người này sống là người của ta chết là quỷ của ta, sao ta không thể hôn một cái được? Tiểu nhi từ cực kỳ hạnh phúc ôm ta, sau đó chúng ta coi như không nghe thấy tiếng thét khủng bố truyền đến từ dưới lầu mà tiếp tục ăn cơm, Lỗ Á quả nhiên là một nhân tài, trời sinh đối với thời hiện đại mà nói tuyệt đối là nhân tài ưu tú trong giới xã hội đen, không thì cũng là loại người sẵn lòng mời chào chủ nghĩa khủng bố, vô cùng có tinh thần lưu manh và chấp nhất, không đạt được mục tiêu sẽ không bỏ qua, tiếp tục "bình bình bâng bâng" dọn dẹp hết đám người cản trở con đường đầu bếp của hắn.

Amen, chủ nhân của tiệm này ạ, ta sẽ cầu nguyện cho ngài, Đoạn Phiêu Phiêu ta tuyệt đối là một lương dân, tuyệt đối không có liên quan tới loại chuyện như vậy, nhiều lắm là muốn nhân cơ hội này để chiếm một món lợi nhỏ thôi, trừ cái đó ra thì không còn ý niệm tà ác nào khác nữa. Cho nên, đợi đến thời khắc ác hữu ác báo tới, mời các người đi tìm đúng vị chủ nợ của mối thù này.

Sau khi ở trong lòng hung hăng cầu nguyện một phen xong, liền nghe thấy có người từ trên cầu thang đi lên đây. Ta và Hạ Hầu Du liếc mắt nhìn nhau, luôn sẵn sàng tùy thời chạy trốn. Chỉ là, đợi đến vị bạn học đang đi lên kia lộ mặt, chúng ta liền biết, khách điểm này là của chúng ta: "Cái đó, Phiêu Phiêu à, hơi tốn chút thời gian, ông chủ đã nói rồi, tặng miễn phí tiệm này cho ta, trước mắt hắn đã thu thập xong chần nệm và dẫn theo tập thể già trẻ lên đường. Khụ khụ, còn nữa, về phần người làm trong tiệm, ta đã nói gót thương lượng với bọn họ, tiền lương như cũ, đối xử không thay đổi, tiếp tục ở lại làm việc, nếu như biểu hiện tốt, sau một tháng thử việc có thể tăng tiền lương cho bọn họ, hai vị cảm thấy thế nào?" Lỗ Á háng giọng sáng khoái tinh thần công bố kết quả đàm phán. Lần nữa chứng minh, vị này quả nhiên rất không đủ tư cách làm hiệp khách, nhưng lại là một nhân tài buôn bán, thủ đoạn vừa đấm vừa xoa này quả thật vô cùng tuyệt vời, làm cho người ta ca tụng không ngớt. Ta khoa trương trừng to mắt mà nhìn ý bảo Lỗ Á nói với những người làm trong khách điểm phải kính cẩn lễ phép với chúng ta, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hài lòng với hiệu suất làm việc của Lỗ Á: "Lỗ Á, ta cảm thấy được người có tư chất kiêu ngạo của người quản lý rồi đó." Ta nháy nháy mắt, cá nhân cho rằng cương vị công tác này rất thích hợp với bạn học Lỗ Á của chúng ta, người này thật tài tình, làm đầu bếp tương đối lãng phí: "Không sai, Lỗ Á, hoặc là người cũng có thể vừa nấu ăn vừa kinh doanh." Hạ Hầu Du ôm ta, cũng có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà hiển nhiên là trấn định hơn ta, người này, tám phần đã sớm ngờ tới Lỗ Á có thể giải quyết được tất cả, đều là nhân tài giang thương như nhau, quả nhiên tương đối có thể hiểu nhau không cần nói, thấy không, cả quyền lực của tầng lớp quản lý cũng vui lòng trao truyền rồi: "Không cần, mục tiêu cuộc sống của ta là làm một đầu bếp vĩ đại." Kết quả là Lỗ Á rất phách lối trực tiếp từ chối: "Thế nào hai vị, bây giờ đã có khách điểm rồi, có muốn mượn ta làm đầu bếp hay không, các người nói một câu thôi." "Đúng vậy, Đúng vậy đó, hai vị chủ nhân, rốt cuộc có muốn tiếp tục kinh doanh khách điểm của chúng ta nữa không, các ngài đừng lừa dối tiểu nhân nữa." Mọi người từ cổ đại đến hiện đại đều giống nhau, thất nghiệp là một vấn đề đáng sợ, thấy không, một đám tiểu nhị bắt đầu khăn trương rồi. Ta ngó ngó Hạ Hầu Du, hỏi hắn, làm thế nào? Hạ Hầu Du cũng hơi nhũn mảy, sau đó nhủ thầm nhìn Lỗ Á: "Cái đó, ông chủ trước đã làm xong thủ tục chưa?" Nếu chưa thì chính là phạm pháp, hồ ly đứng là hồ ly, chuyện này mà cũng nghĩ tới: "Di nhiên, ta làm việc người yên tâm." Lỗ Á ra vẻ lấy một chữ thư chuyển nhượng tài sản mà ông chủ trước đã để lại từ trong túi áo ra, sau đó không nhìn được gõ gõ cái bàn: "Ta nói, người có phải là nam nhân không vậy, nếu là nam nhân thì quyết định nhanh chút, làm gì mà lè mề như thế?" Bạn học Lỗ Á nổi óa: "Ặc, không phải như vậy mà." Khóe miệng ta co giật nhìn Lỗ Á: "Lỗ Á, người vẫn chưa rõ sao? Không phải ta và Du không thể ra quyết định, mà là vì chỉ có món đồ trên tay người mới có thể quyết định thôi, bây giờ bọn ta làm gì cũng được, nhưng mà, người đã chiếm được quyền sở hữu của tiệm cơm này, khách điểm này là của người, cho nên, không cần hỏi ý kiến của bọn ta nữa." Mặc dù ta cũng muốn làm một gian thương, thế nhưng loại chuyện tu hú chiếm tổ chim khách này, ta không làm được. "Mẹ nó, lão tử phải nói mấy lần nữa người mới hiểu được. Ta cảm thấy hứng thú với phòng bếp ở đây, người trả tiền lương hợp lý cho ta, thỉnh thoảng để cho ta đi cướp của người giàu giúp người nghèo khó, trên căn bản loại chuyện như vậy đều làm buổi tối, sẽ không ảnh hưởng công việc, sắp xếp chỗ ở cho ta, ta làm việc cho người, chính là như vậy, ok?" Lỗ Á không nhìn được gõ gõ cái bàn, hung tợn mở miệng. Ta run lên, lập tức trốn sau lưng của tiểu nhi từ, ô ô ô, đầu năm nay làm sao còn có người bức người nhà làm ông chủ chứ. Ghét, ta muốn nhân quyền của ta. Tiểu nhi từ ngược lại bình chân như vại: "Ừm, như vậy bây giờ người đến phòng bếp, làm thử hai món ăn sở trường xem, nếu như tài nấu nướng vượt qua kiểm tra của bọn ta thì đương nhiên là không có vấn đề, thuận tiện xuống lầu báo cho những tiểu nhị trong trường phòng đi làm công việc của mình đi, người đã hứa với bọn họ nên chỉ cần bọn họ làm được như vậy, ta sẽ trả tiền, còn nữa, sau khi đến trường phòng báo cho lễ khách xong thì cầm sổ sách đến cho ta, ta phải xem trước một chút việc kinh doanh của khách điểm này còn có thể tiếp tục được nữa không. Lỗ Á, vậy trước làm phiên người rồi." Hạ Hầu Du chỉ chỉ món ăn trên bàn, sau đó khẽ mỉm cười.

Hai mắt Lỗ Á lập tức tỏa ánh sáng: "À, không thành vấn đề, chờ ta nha." Nói xong, người nọ lập tức tinh thần sáng láng đi xuống làm việc.

Ta than thở: "Thật đúng là trời sinh mệnh khổ mà, thật không dễ dàng." "Ừ, xem ra đúng là như vậy." Hạ Hầu Du gật đầu một cái, vẻ mặt tự nhiên: "Chỉ là nói chuyện cũng tốt, chúng ta tiết kiệm tiền vốn, một vốn bốn lời. Hơn nữa, xem ra cũng không cần đi mua căn phòng, chờ sau khi khách ít đi chúng ta sẽ

đi xem cơ cấu của khách điểm này một chút." Hạ Hầu Du soi mói quan sát bố cục nơi này, ta bừa bãi, muốn chết, người này sẽ không phải muốn thay đổi nơi này trở nên tráng lệ như vương phủ đi.

"Ừm, xem ra nơi này có vẻ hơi cũ một chút, ở lâu sẽ không thoải mái, một lát phải thực hành kế hoạch cải tạo mới được." Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiểu nhi tử đã đánh chủ ý này. Ta lập tức vô lực, quay mặt của tiểu nhi tử lại, nghiêm trọng cảnh cáo: "Hạ Hầu Du, ngươi bình thường một chút cho ta, đừng để nơi này giống như vương phủ của ngươi, dù sao bây giờ chúng ta cũng là dân thường, biết không?"; "Dân thường là nàng, còn ta là Vương Gia." Kết quả tiểu nhi tử rảnh rang nói lại ta một câu, hại ta thiếu chút nữa hộc máu, tên khốn kiếp này.

Thôi, dù sao người tiểu tiên cũng không phải là ta, đến lúc đó bị ăn trộm tới thăm cũng đừng trách ta, hừ. Ta quay đầu sang chỗ khác, kết quả, Lỗ Á vừa đúng lúc lên lầu, mang theo hai đĩa món ăn nóng hổi, ta kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi đã làm à?"

"Không sai, thử một chút xem." Lỗ Á vô cùng kiêu ngạo giống như không phải hắn đang nấu cơm, mà là tướng quân đánh thắng trận trở về vậy.

Ừm....." "Ta nhìn hai đĩa thức ăn có đủ màu sắc và hương vị, rồi nhảy mắt trao đổi ánh mắt với Hạ Hầu Du, cuối cùng Hạ Hầu Du cũng cầm đĩa lên, vô cùng cẩn thận nếm thử một miếng, sau đó chọt vỗ bàn đứng lên, vỗ bả vai của Lỗ Á kêu to: "Lỗ Á, đầu bếp chính của tiệm chúng ta chính là ngươi." Nói xong, hắn lập tức ngồi xuống, mắt cực kỳ lóe sáng, động tác vô cùng nhanh chóng, từng phút đồng hồ, giống như Phong Quyển Tàn Vân, tất cả món ăn trên bàn đều bị càn quét sạch sẽ. Ta giương mắt mà nhìn nhìn thái độ trước sau giống như có hai Hạ Hầu Du, không phải chứ, dễ dàng lấy lòng như vậy sao?

Chẳng lẽ nói, thật ăn ngon như vậy?" Ngươi..... Xác định sao?" Ta kéo kéo y phục của Hạ Hầu Du, nhỏ giọng hỏi. "Không sai, ăn quá ngon." Hạ Hầu Du nhìn Lỗ Á giống như nhìn thần tượng, cả ánh mắt và gương mặt đều là sùng bái: "Thật không nghĩ tới có thể làm ra thức ăn ngon như vậy, Lỗ Á, vì sao ngươi lại là nam nhân, nếu như ngươi là nữ nhân, ta lập tức cưới ngươi về nhà."

Mẹ nó, tiểu tử phản bội này, hai phút trước vẫn còn nói Phiêu Phiêu ta yêu nàng, bây giờ lại có thể phát biểu tuyên ngôn muốn kết hôn với người ngoài? Sắc mặt ta lúc trắng lúc xanh, lập tức giận đến vỗ bàn: "Không phải là nấu cơm sao? Đáng chết, Lỗ Á, ta đấu với ngươi." Dầu gì người ta cũng là một người phụ nữ tốt lên được phòng khách xuống được phòng bếp ở hiện đại, tại sao có thể bị không bằng một nam nhân được? Đây là tổn thương rất nặng tới lòng tự ái của phái nữ.

Không được, ta muốn lấy lại tự ái của ta, Hạ Hầu Du, ngươi chờ đó cho ta. Nói xong, ta vỗ thật mạnh lên bàn một cái, xách Lỗ Á lên, sau đó chạy như bay xuống lầu, hoàn toàn quên chúng ta là chiếm đoạt quán rượu sau đó tới làm ông chủ. Hiện tại trong lòng ta chỉ có một ý niệm đó là đánh bại Lỗ Á, Hạ Hầu Du là của ta, tại sao hắn có thể muốn cưới người khác được? Hừ!

Lỗ Á vô tội bị ta một đường kéo đi xuống lầu, mà cái đuôi hồ ly của Hạ Hầu Du cũng bất đều vểnh lên cười híp mắt nhìn ta, lắc đầu vẫy đuôi mỉm cười: "Phiêu Phiêu, nàng muốn nấu cơm cho ta ăn, người ta thật mong đợi." Tên khốn kiếp này! Ta siết chặt quả đấm, hung ác vọt vào phòng bếp, chỉ là đi vào lập tức tròn tròn mắt, lạnh đến buồn nôn, làm sao ta lại quên mất, ta đã quen dùng ống dẫn khí than, đối với phòng bếp ở cổ đại..... Thật sự là vô cùng không tinh thông lắm. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm món canh trứng cà chua mà ta thích ăn nhất, nhưng nhìn món canh vô cùng đơn giản này, lại nhìn sườn kho mà Lỗ Á nấu một chút, người ta có hàm lượng kỹ thuật, còn ta thì..... Ai, xong đời, hoàn toàn không có biện pháp đặt lên bàn ăn.

Ta lập tức ừ ừ cúi đầu, a a a, người ta không sống được..... Lúc bụng canh trứng cà chua còn có món sườn kho thơm ngào ngạt của bạn Lỗ Á tới trước mặt Hạ Hầu Du, ta bắt đầu cực độ tự ti cộng thêm tự giận mình. Ô ô, Hạ Hầu Du tên khốn kia, chẳng lẽ thật thích tên Lỗ Á biết nấu ăn này, ta không muốn đâu.

Người ta đưa một vị đại hiệp trở về là để Hạ Hầu Du ghen, chứ không phải vì để cho ta tự ghen á..., ta khóc.....

Phải làm gì đây? Bỗng nhiên tình yêu, lọt vào trong nguy cơ.....

- Hắc điểm: Quán Trọ Giết Người Cướp Của

- không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì: tương tự câu tự vạch áo cho người xem lưng

- bình chân như vại: Vững lòng, yên trí, không lo gì thiệt hại đến mình trong lúc người khác phải lo lắng, hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phu thê mình dắt nhau về nhà

Editor: Trang bubble ^^

Beta: Heisall

—— Tiểu nhi tử quả nhiên vẫn là yêu ta, chà, có điều Hạ Hầu Du, ngươi nói rõ ràng cho ta, lần sau nếu thấy nam nhân hoặc nữ nhân khác liền cầu hôn,

ta sẽ làm thịt người!

"Ừm, Phiêu Phiêu, không tệ lắm, lại còn thật sự biết làm cơm." Kết quả, ta buồn bực nửa ngày, đợi được là một câu nói như vậy của Hạ Hầu Du.

Ta không thể tin trọn to mắt, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hầu Du, hẳn quả nhiên vẫn vui vẻ uống canh ta làm, đáng vẻ vô cùng thỏa mãn. Trời ạ, đầu óc hẳn xảy ra vấn đề sao? Canh cà chua trứng đó, đừng nói không có hàm lượng kỹ thuật còn chưa tính, chính là từ khẩu vị mà suy xét cẩn thận thì không so được với ngự trù, mà tài nấu nướng của Lỗ Á thì có thể sánh ngang với ngự trù, hẳn lại ăn canh ta làm còn nói ngon? Đầu óc thật sự ngu sao?

"Phiêu Phiêu, người làm sao vậy? Đần độn nhìn ta, à còn có, tại sao không ăn? Là vừa rồi nấu cơm mệt mỏi rồi sao?" Tiểu nhi từ rót cuộc phát hiện được ta khác thường, lập tức bọc ta lại, vô cùng thân thiết hỏi han ân cần. Mà lúc này, bạn học Lỗ Á khôn khéo am hiểu nhìn sắc mặt người, đã chạy mất không thấy bóng dáng, đại khái vô cùng hạnh phúc đi làm công việc đầu bếp của hắn rồi nhì. Thiết là, chưa từng thấy có người yêu nghề đầu bếp đến mức độ ngay cả hiệp khách cũng không muốn làm như vậy, đạo này quả nhiên là quái nhân đặc biệt nhiều mà. Có điều, hiện tại ta không rảnh trông nom Lỗ Á, đáng chết, kể từ sau khi Hạ Hầu Du nói muốn kết hôn gì đó thì không có cảm tình đối với Lỗ Á.

Ta rầu rĩ không vui ngồi ở trên đùi Hạ Hầu Du: "Người thật sự cảm thấy ăn ngon sao?" Ta hỏi. Mặc dù không phải là lần đầu tiên ta xuống bếp, ta cũng chưa tính là người ngu ngốc đối với phòng bếp, nhưng ở trước mặt tài nấu nướng tinh xảo như của Lỗ Á thì ta rất không tự tin. Ôi, chẳng qua, ta cũng là lần đầu tiên phát hiện, thì ra ta thật sự rất quan tâm Hạ Hầu Du nhà ta, ta lại ăn giám lớn như vậy. Sờ sờ mặt của Hạ Hầu Du, trong lòng ta cảm giác rất khó chịu.

"Dĩ nhiên, là người làm, sao lại không ngon cho được?" Hạ Hầu Du dịu dàng cười cười, sờ sờ mặt của ta, ôm ta vào trong ngực: "Nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ đến có một ngày, người sẽ đích thân rửa tay nấu canh cho ta đấy, ta đúng là quá hạnh phúc, Phiêu Phiêu, ta thích người." Tiểu nhi từ bắt đầu vô cùng cảm tính thổ lộ với ta.

"Thật sự yêu thích ta? Chỉ có ta? Chỉ có thể là ta sao?" Ta vẫn cảm thấy không yên lòng, ý thức nguy cơ mãnh liệt khiến ta quán quít tiểu nhi từ, muốn nghe hắn nói lời ngon tiếng ngọt. Đồ mờ hồ thật mà, nữ nhân quả nhiên là động vật cảm giác, ta bắt đầu khinh bỉ bản thân ta.

"Dĩ nhiên, chỉ thích người, chỉ có người, đời này, nữ nhân Hạ Hầu Du ta sẽ thích, nữ nhân ta mong muốn cưới về chăm sóc cả đời chỉ có một mình người, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du hôn môi của ta một cái, nhẹ nhàng nắm tay của ta tỏ tình. Trên mặt ta đỏ lên, trong lòng lại ngọt lịm, cảm giác nói yêu thương thật sự vô cùng tốt..., ta vẫn rất ưa thích tiểu nhi từ nói chuyện yêu đương với ta. Chỉ là, nghĩ đến tình cảm của tiểu nhi từ đối với Lỗ Á, ta vẫn vô cùng khó chịu, vì vậy vô cùng bất mãn bắt đầu kháng nghị, "Người chắc chắn chứ? Mới vừa rồi còn cầu hôn với người khác đấy." Giọng điệu của ta chưa hề chết người. Mặc kệ, ta chính là ghen chứ sao.

Hạ Hầu Du tròn to mắt nhìn ta, chột cười lên ha ha, ôm ta cổ sức hôn một cái ở trên miệng của ta, đáng vẻ cực kỳ vui mừng: "Ha ha ha, Phiêu Phiêu, người đang ghen phải không?" Ta buồn bực, tại sao ta ghen mà tiểu nhi từ lại vui mừng như thế chứ? Ghét, hẳn quả nhiên không phải nghiêm túc, ta tức giận rồi!

"Khôn kiếp, ta ghen người lại vui mừng như vậy sao?" Càng nghĩ càng nổi giận, càng nghĩ càng tủi thân, người ta đã bỏ trốn với hắn, vậy mà hắn lại đối với ta như vậy, ừm oa, ta không sống được. Hiện tại ta cần bản quên mất lúc đầu ta rời nhà ra đi là định rửa sạch toàn bộ bọn họ. Thật ra thì nghiêm túc nói lại, Hạ Hầu Du thật sự đúng là rất vô tội, nhưng mà, nữ nhân có thể không nói đạo lý, nữ nhân trong yêu đương càng không nói đạo lý! Vì vậy ta càng thêm tủi thân bắt đầu khóc lên, đưa móng vuốt của ta ra, bắt đầu cố gắng trừng phạt tên bại hoại Hạ Hầu Du này.....

Hạ Hầu Du luống cuống tay chân bắt đầu an ủi ta: "Đứa ngốc, đứa ngốc này, ta đương nhiên vui mừng, người vì ta nên mới ghen mà." Hạ Hầu Du nhắc đến ta càng thêm buồn bực, ta khóc càng thêm rõ to: "Khôn kiếp, người quả nhiên không thích ta, người đang gạt ta." Ta lên án.

"Không đúng, không phải mà, Phiêu Phiêu, ta là vui vẻ, người biết ghen, là bởi vì người cũng yêu thích ta, rốt cuộc không phải là một mình ta đang yêu thích người, Phiêu Phiêu, cho nên, người nói làm sao ta có thể mất hứng được chứ?" Hạ Hầu Du ôm ta thật chặt, nhiệt tình hôn mặt của ta, làm hại ta trở nên xấu hổ, tay chân luống cuống. A a, tiểu nhi từ nhiệt tình lên cũng vô cùng khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ. Cũng còn may, hôm nay bởi vì quán cơm này đổi chủ, trước mặt trên lầu hai không có ai, ngoại trừ hai chúng ta đến cả con gián cũng không có, vừa vận thuận tiện thân thiết. Mẹ nó, ta đang nghĩ cái gì chứ, thân thiết gì, nói xong ta giống như sắc nữ vậy. Ta đẩy môi tiểu nhi từ ra, hiện tại cũng không phải là lúc làm chuyện xấu, ngưng ngưng nhìn hắn, "Người nói, ta thích người?" Nói xong, ta lại đỏ mặt. A, chẳng lẽ nói, ta vẫn luôn thích Hạ Hầu Du sao?

"Đúng, người yêu thích ta, nếu không sẽ không bởi vì ta nói một câu muốn cưới Lỗ Á mà ghen." Hạ Hầu Du cười cười, nheo khuôn mặt của ta: "Người cũng không biết ta vui mừng biết bao nhiêu, Phiêu Phiêu, cái người ngu ngốc chậm lụt này, người nhất định không biết được, ta yêu thích người bao nhiêu." Nói xong, hắn lại muốn hôn ta.

"Chờ một chút..., thân ái, ta nói trước tiên có phải chúng ta nên làm xong chuyện của quán cơm này hay không, nếu không buổi tối chúng ta ở đâu? Lại đi ở nhà trọ?" Trước khi tiểu nhi từ đại phát thú tính, ta vội vàng đẩy hắn ra, nhảy lên: "Được rồi, được rồi, ta thích người chỉ thích người thôi, nhưng mà bây giờ vẫn là chính sự quan trọng hơn, ok?"

"Được rồi, người nói cũng không sai, trên đường đi tới đây ta cũng mệt chết đi được, vẫn là nhanh chóng thu dọn địa bàn của chúng ta cho thỏa đáng một chút rồi hãy nói, gấp quý ta cũng không muốn tiếp tục ở nhà trọ." Tiểu nhi từ ngáp một cái. Làm Vương Gia nên đã quen sống trong nhung lụa hiển nhiên không thích ứng kịp đối với việc đi đường mệt nhọc, khó trách khi Lỗ Á đưa ra chủ ý cứ bắt thì người nào đó hoàn toàn không phản đối, con hồ ly giáo hoạt này vốn định chiếm lấy một nhà dân..... Có điều như vậy cũng tốt, rốt cuộc chúng ta có thể bắt đầu trải qua cuộc sống phu thê cùng trông nom việc nhà rồi. Ta nháy nháy mắt, thật ra thì, con người của ta vẫn cực kỳ truyền thống, ở thời hiện đại, nguyện vọng của ta chính là tìm một phu quân tốt, sau đó cùng nhau phấn đấu vì tương lai, cố gắng trải qua cuộc sống gia đình yên ổn của chúng ta, đáng tiếc, còn chưa có cơ hội tìm được một vị phu quân thì ta đã ghen chết rồi, kế hoạch lập nghiệp gia đình dĩ nhiên cũng đã mắc cạn rồi.

Đi đến cổ đại, đáng chết ta lại là một Thái hậu, là Thái hậu thì còn lập nghiệp cái gì nữa chứ, hết cách, không thể làm gì khác hơn là sống phóng túng qua

ngày, hiện tại rốt cuộc có cơ hội, ngay cả nam bằng hữu cũng tìm được, kế tiếp thì có thể cùng nhau gây dựng sự nghiệp rồi, cuộc sống này, quả thực là muốn cái gì thì được cái đó, hạnh phúc biết bao nha. Ta càng nghĩ càng thấy đẹp, kết quả là dẫn lên người Hạ Hầu Du: "Du, ta giúp người dọn dẹp nhà cửa." Ta không thích làm công việc nhà, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn rất thích thu xếp đồ đạc cộng thêm mua đồ. Hạ Hầu Du sờ sờ đầu của ta, mỉm cười: "Dáng vẻ người hết như rất hưng phấn, Phiêu Phiêu."

"Đương nhiên rồi." Ta gật đầu một cái, "Trước kia hy vọng lớn nhất của ta chính là cùng nhau mở một cửa hàng nhỏ với nam nhân ta mến yêu, sau đó phu thê hai người hòa hòa thuận thuận quản lý buôn bán, từ đó trải qua cuộc sống đơn giản lại vui vẻ." Cuộc sống như thế hoàn mỹ bao nhiêu.

Suy nghĩ một chút đã cảm thấy rất hạnh phúc. Hạ Hầu Du không nói gì, hẩn yên lặng nhìn ta, trên mặt vẫn là loại mỉm cười nhàn nhạt kia, nhưng mà ta lại có thể cảm giác được hẩn rất vui vẻ, bởi vì ánh mắt hẩn cho ta tin tức như vậy: "Vậy thì tốt, ta nghĩ, ta sẽ khiến người được như ý, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du sờ sờ đầu của ta, sau đó cầm bọc quần áo của chúng ta lên, Hạ Hầu Du dắt tay của ta đi xuống lầu, sau đó dưới sự hướng dẫn của trưởng phòng (phòng ghi chép), chúng ta đi vào trong một cái sân cách biệt ở phía sau nhà trọ, phòng ốc không lớn không nhỏ, mỗi viện đều cách biệt, vẫn tính là rất sạch sẽ.

Hạ Hầu Du gật đầu một cái: "Không tệ, về sau ta và Phiêu Phiêu ở toà lầu nhỏ và viện này, hai tầng bên cạnh thì cho các người ở, còn gian phòng trống không, sắp xếp cho Lỗ Á một chút."

"Dạ có, tiểu nhân đi sắp xếp luôn đây." Quản sự là một người trung niên gọi là Tư Không, dáng vẻ trung hậu đài hoàng, chẳng qua ta rất nghi ngờ đây có phải là thật hay không, nếu không làm sao có khả năng chủ nhà trên bị chúng ta đuổi đi, hẩn lại một lòng nghe theo lời chúng ta như thế chứ? Có điều cũng không sao, dù sao có Hạ Hầu Du và Lỗ Á ở đây, hoàn toàn không cần lo lắng. Đi vào lầu nhỏ thuộc về sở hữu của chúng ta, lầu một là phòng bếp đơn giản và phòng khách, còn có hai sương phòng nhỏ nhỏ không dùng đến, lầu hai là hai gian phòng ngủ, cũng coi như rộng rãi vừa lòng, còn có một gian thư phòng, vừa vặn có thể cho Hạ Hầu Du dùng để tính sổ sách gì đó, trong nhà dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ đạc cũng còn mới, nhưng đệm chăn thì phải đổi.

Ta hơi nhíu mày liếc mắt nhìn Hạ Hầu Du: "Du, người đi bảo Lỗ Á dẫn hai gã sai vặt vào, người cứ đi xem thử nhà trọ này có gì cần phải xử lý không, nơi này giao cho ta đi." Hạ Hầu Du nhíu mày nhìn ta một cái: "Người được không?"

Mẹ nó, biểu thị hoài nghi đối với năng lực của ta là sao?: "Đương nhiên là không có vấn đề, đi đi." Nói xong ta đẩy Hạ Hầu Du đi ra ngoài, sau đó đi vào thư phòng, lấy giấy bút, bắt đầu viết ra đồ muốn mua, chờ sau khi Lỗ Á đến, ta giao tiền và danh sách cho hẩn, sau đó để cho hẩn dẫn theo hai gã sai vặt đi mua đồ, mà Hạ Hầu Du quả nhiên là một Vương Gia không thể khinh thường, trong thời gian một buổi chiều ngắn ngủn, trên căn bản từng mục sổ sách trong quán cơm đã tra rõ ràng đồng thời rất vô sỉ thu mua trái tim của các vị nhân viên làm việc. Người dân lao động quả nhiên là vô cùng dễ dàng thỏa mãn mà, tăng 30 văn tiền lương một tháng, tất cả mọi người ngoan ngoãn nghe lời tới chỗ này làm việc.

Rất tốt, tốt vô cùng, bản sắc gian thương, ta càng ngày càng tin tưởng cuộc sống gia đình yên ổn của chúng ta có thể trôi qua rất náo nhiệt.

Mà sau khi Lỗ Á trở về, cũng mang về tất cả đồ vật ta cần, ta thay mới đệm giường, chăn, bộ đồ ăn, dụng cụ pha trà, khăn lông... Vật phẩm riêng tư khẳng định không thể dùng lẫn lộn, ôi, nhìn căn phòng hoàn toàn đổi mới, ta rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, ngày mai tốt nhất còn phải tìm hai nha hoàn đến nữa, dù là ta hay là Hạ Hầu Du, đều không phải là người có thể tự mình động thủ cơm no áo ấm, vẫn là phải tìm người tới hầu hạ một tý thôi.

Chỉ là, cảm giác này rất tốt, nhìn gian phòng được thu dọn xong, ta ngồi ở trên giường cười khúc khích, ngay cả Hạ Hầu Du đi vào ta cũng không biết. "Sao thế, một mình cười ngây ngô gì đó?" Hạ Hầu Du đi tới ôm lấy ta, cảm chống ở trên vai của ta, không đùa bỡn tóc của ta từng chút từng chút, có người rất nhân hạ thoải mái.

Ta nhàn nhạt cười, buông thả tâm tư dựa vào trong ngực của hẩn: "Ta cảm thấy rất hạnh phúc. Người biết không, Hạ Hầu Du, trước kia mong đợi lớn nhất của ta chính là như vậy, có thể có một gia đình thuộc về mình, người nhà thân ái, người yêu, mỗi ngày đều có thể ở chung một chỗ, ta có thể giúp bọn họ làm rất nhiều việc, chăm sóc bọn họ, mà trọng phu của ta thì có thể đứng vững đảm đương vai trò chủ nhân một gia đình, để cho ta trải qua cuộc sống không buồn không lo, chờ cuộc sống ổn định lại, chúng ta quyết định có hai đứa bé, tốt nhất là một nam một nữ, cuộc sống như thế là ước mơ tha thiết của ta, hiện tại cảm giác giống như cách mơ ước của ta có chút gần đây." Thật sự, đã từng, mơ ước lớn nhất của ta chính là như vậy.

Nhưng bây giờ thì sao, ta vẫn cười, dựa vào trên người của Hạ Hầu Du, hiện tại, giấc mộng của ta vẫn không có thay đổi.

Hạ Hầu Du ôm chặt lấy ta, một câu cũng không nói, thật lâu, thật lâu sau, hẩn mới mỉm cười hôn ta, nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu vậy, làm thê tử của ta có được không?"

"Không cần đâu, người ta còn chưa từng được người theo đuổi đấy." Ta nháy nháy mắt, đẩy Hạ Hầu Du ra, cười híp mắt đứng lên, sau đó hôn thật nhanh một cái trên khuôn mặt thối của người nào đó: "Trước tiên chúng ta phải theo đuổi, rồi thành thân, cuối cùng mới có thể lên giường, thân ái, ta yêu người, cho nên người phải tôn trọng ta, biết không?"

"Áy, nhưng người ta rất muốn lên giường trước sau đó mới mua vé bổ sung rồi yêu đương mà." Tiểu nhĩ tử ôm cổ ta, nửa thật nửa giả kháng nghị.

Ta lập tức nhảy lên: "Tiểu tử chết toi, không nên lấy điệu bộ người thường dùng cho nữ nhân sử dụng trên người của ta." Tên khốn kiếp này, không làm việc đài hoàng mà. Tiểu nhĩ tử buông tay, rất bất đắc dĩ nhìn ta một tý, sau đó chợt tới gần cắn một cái ở trên vành tai ta, không đợi ta phản ứng kịp thì gian tà cười một tiếng, lui ra: "Vậy thì ta dùng thủ đoạn theo đuổi theo đuổi đàn ông để theo đuổi người là được rồi." Nói xong, tiểu nhĩ tử cất tiếng cười to, chạy ra ngoài.

Ta tức giận cả người bốc khói: "Tiểu tử chết toi, cái tên hoa hoa công tử siêu cấp này." Lại dám đùa giỡn mẹ của hẩn, ta không sống được á. Ta vừa kháng nghị vừa đuổi theo.

"Ha ha ha, bây giờ người đã lên cái thuyền giặc này của ta rồi, không có chỗ để trốn, ngoan ngoãn đi theo ta thôi." Tiểu nhi từ vừa chạy vừa ném mị nhân (ánh mắt quyến rũ) cho ta, thật sự là ác liệt đến cực điểm, tội ác tày trời!

"Được rồi, được rồi, hai người các người, nếu như yêu tới yêu đi có thể lấp đầy bụng cứ tiếp tục đi." Cảm thấy oán giận đối với cảnh chàng chàng thiếp thiếp vô cùng buồn nôn của chúng ta, Lỗ Á rút cuộc cũng nhào tới, chặn ngang ôm ta lên, thuận tiện chu một cái lên mặt ta, sau đó cho Hạ Hầu Du một cái liếc mắt, "Đi, mỹ nhân, đi ăn."

Ta khờ ngơ ngác mặc cho đầu bếp nhà chúng ta vô lễ một hồi, sau đó sợ hãi than, hiệp khách thời đại này quả nhiên không cách nào che dấu bản chất Hoa công tử..... Kết quả là, do sự cường chế của đầu bếp mới nhậm chức, tiểu nhi từ phát điên trong tiếng cười ha ha của ta, cuộc sống mới hoàn mỹ của chúng ta bắt đầu.

Chỉ là, hắc điểm này muốn gió êm sóng lặng kinh doanh tiếp, thật sự là đặc biệt có chút khó khăn.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trại tập trung phiên toái

Cổ nhân nói, một cộng một tuyệt đối không tương đương với hai, cho nên, Hạ Hầu Du thêm Đoạn Phiêu Phiêu thêm Lỗ Á liền bằng trại tập trung phiên toái, khẩu hiệu: phiên toái, ta yêu người, chính là như chuột yêu gạo.

Cuộc sống của chúng ta bắt đầu trôi qua thuận buồm xuôi gió, phát triển không ngừng, ngày hôm sau, hiệu suất làm việc rất cao, Hạ Hầu Du đã tìm được mấy nha hoàn, còn sửa chữa hậu viện với phòng lại một chút, nên ở càng thêm thoải mái; về phần quán cơm bị mang tiếng xấu, cũng hoàn toàn không cần lo lắng, không biết có phải tiểu nhi từ dùng chính sách kẻo và cây gậy giải quyết quan viên địa phương hay không, dù sao trước mắt cũng gió êm sóng lặng, ca múa mừng cảnh thái bình, mà quán cơm buôn bán càng thêm phát triển không ngừng, hết cách rồi, muốn hồng bát cũng rất khó, ta không thể không nói bạn học hiệp khách Lỗ Á này rất giống lưu manh, tính khí không tốt, thích đùa bỡn ta nhưng mà vẻ ngoài rất đẹp trai còn ôm ấp lý tưởng vĩ đại nhất đó là trở thành đầu bếp tốt nhất, thật sự là cao thủ phòng bếp, làm cho người ta cảm thấy để cho hắn đi xông xáo giang hồ thật sự là quá lãng phí, hắn nên đi tranh đoạt mỹ danh đầu bếp đệ nhất thiên hạ, lúc này mới khá là chính xác.

Người nói tại sao? Còn cần nói sao, kể từ khi Lỗ Á bắt đầu nấu cơm, thì mỗi khi đến thời gian ăn cơm là nhà trọ nhà chúng ta đều cần phải giới hạn số người nếu không cần bản bận rộn không chịu được, như vậy mỗi ngày phải xếp hàng dài ngoài cửa, chiếm chỗ ngồi chỉ vì muốn ăn một bữa cơm Lỗ Á làm, khung cảnh rầm rộ này đoán chừng Tùng Hạc lâu xếp hạng đệ nhất mỹ thực thiên hạ năm đó cũng không lợi hại như vậy, thật sự là để cho ta và Hạ Hầu Du nhìn mà ca ngợi đối với tài nấu nướng của Lỗ Á.

Về phần ta, lại hoàn toàn trở thành sâu gạo, vốn nói là phu thê chúng ta cùng nhau quản gia không sai, nhưng hơn một tháng, ta phát hiện, chúng ta không phải phu thê cùng quản gia gì đó, mà căn bản là Hạ Hầu Du kiếm tiền, ta tiêu tiền, thuận tiện nói chuyện yêu đương một chút.....

Lúc này, người nhìn xem rất tốt, trên căn bản, cuộc sống của ta là như vậy, trước giữa trưa rời giường ăn cơm, mà sáng sớm Hạ Hầu Du đã thức dậy. Trước tiên sẽ xem từng mục sổ sách ngày hôm qua và dự toán cho hôm nay một chút, sau đó giao cho tiên sinh quản lý trưởng phòng (phòng ghi chép). Buổi trưa, chờ ta thức dậy, thì mọi người sẽ cùng nhau ăn cơm, sau đó bọn tiểu nhị bắt đầu ngày công. Thời gian dùng cơm là vô cùng bận rộn, bởi vì buôn bán quá tốt. Mà tới buổi chiều, khách ít đi, tiểu nhi từ lại cùng ta đi ra ngoài dạo phố, quán rượu, nhà trọ gì đó, đồ trang sức vải vóc, nên mua nên tặng, tiểu nhi từ cũng mua không ít hơn ta. Buổi chiều bình thường đều là thời gian hẹn hò, không có gì khác với vợ chồng son hiện đại. Chúng ta sẽ tay trong tay đi dạo khắp nơi, thỉnh thoảng cũng sẽ ôm ôm hôn hôn, cuộc sống tình nhân tiêu chuẩn. Đến gần tối, tiểu nhi từ lại dẫn ta về nhà, sau đó chờ ăn xong cơm tối, tiểu nhi từ sẽ xem sổ sách, mà ta thì xem tiểu thuyết vợ vét được, thỉnh thoảng cũng xem một chút tiểu thuyết lịch sử, tìm hiểu một chút lịch sử và phong thổ nhân tình của quốc gia này. Sau đó đến lúc nên đi ngủ, tiểu nhi từ bình thường sẽ cho ta một cái hôn chúc ngủ ngon, sau đó ngọt ngọt ngào ngào chia ra đi ngủ. Mặc dù nói, trước mắt chúng ta thuộc trạng thái ở chung, tức ở chung dưới một mái nhà, nhưng ngẫu nhiên xin thề, chúng ta là trong sạch, người ta rất truyền thống, còn chưa lập gia đình dĩ nhiên cái gì cũng không thể làm. Kết quả là, người ta bắt đầu chân chính trải qua cuộc sống hạnh phúc ăn được ngủ được sướng như tiên, đếm tiền đến chuột rút. Thật là không ngờ, cuộc sống lý tưởng tới dễ dàng như vậy, ta thật sự là quá cảm động, a, cho tiểu nhi từ một cái hôn khen thưởng!

Ta coi như là báм được rử vàng rồi, ha ha ha. Nhưng mà, làm ăn phát đạt còn chưa tính, dù sao mời thêm hai người thu tiền và tiểu nhị, cộng thêm chuẩn bị mấy tên hộ vệ cũng không có chuyện rồi, sẽ không khiến Du thân ái nhà ta mệt mỏi, nhưng vấn đề là, có Hạ Hầu Du nhà chúng ta có thể lăn qua lăn lại như vậy và vị đầu bếp hiệp khách với giọng điệu mặc dù không tình không nguyện nhưng mà vô cùng Tôn Sư Trọng Đạo kia ở đây, ngày nào cũng có thể trôi qua nhàn hạ như vậy ư? Chuyện này là không thể, mới có một tháng, mấy nhà giàu trong thành này, đặc biệt là mấy nhà giàu đặc biệt hay kêu ca, thì đau xót mất đi nhiều bạc trắng, sau đó ta thấy được đầu bếp nhà ta cung phụng trước tượng Phật Quan Thế Âm ở hậu viện chúng ta, tự làm bầm sấm hỏi: "Quan Thế Âm Bồ Tát Cứu Khổ Cứu Nạn, ta thừa nhận ta làm ăn trộm n lẩn, làm nhiều chuyện thẹn với lương tâm, nhưng sư phụ nói rồi, nếu như ta không làm, thì thật xin lỗi phụ mẫu dưỡng dục ta thành người, bởi vì bọn họ là đại biểu quần chúng khổ cực; ta không làm như vậy thì thật xin lỗi những dân chúng chịu khổ gặp khó khăn kia, bởi vì những đồng tiền kia rõ ràng là tiền mồ hôi nước mắt mà bọn họ kiếm được; ta không làm như vậy thì thật xin lỗi sư phụ, hấn dạy ta một thân công phu, cũng không phải là để cho ta dùng để cắt rau đốn củi. Cho nên, ta thật sự là vô tội, đặc biệt vô cùng vô tội, Quan Âm Đại Sĩ à, người nhất định phải thể nghiệm và quan sát lòng vô tội của tiểu nhân, vì dân tình, đến lúc đó nhất định phải để cho ta đến thế giới tây thiên cực lạc, đừng để cho ta xuống Địa ngục nha." Mỗi khi một nhà giàu nào đó mất nhiều hoặc ít bạc, sau đó đầu bếp đại nhân nhà ta nhất định sẽ thành kính cầu nguyện ở chỗ này, dẫn đến ta không nghi ngờ hắn cũng rất khó.

Có điều, tần suất này thật sự là quá thường xuyên, thường xuyên khiến ta cảm thấy nhàm chán, vì vậy ngày nào đó, sau khi Lỗ Á thành kính cầu nguyện dâng hương, ta đi ra ngoài vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Này, ta nói Lỗ Á này, ngươi trộm đã trộm rồi, việc này có cần thiết không?" Ta nháy nháy mắt, vỗ cùng nhàm chán mở miệng. Lỗ Á liếc ta một cái, vốn không coi ta ra gì: "Đương nhiên là cần thiết, lúc này mới tỏ rõ ta là trong sạch." Ta đẩy vạch đen, định nghĩa trong sạch quả nhiên là tùy theo từng người.

"Ngươi cướp của người giàu giúp người nghèo khó cũng không sai mà." Ta tiếp tục không hiểu.

"Nhưng mà, lấy luật pháp mà nói, chính là sai." Tiểu nhi tử không biết nhô ra từ nơi nào.

"Ngươi nói vậy, ta cũng không phải không biết, dù sao không ai hoài nghi đến ta là tốt rồi." Lỗ Á quăng vấn đề đến không còn một mống, "Ta phải đến phòng bếp, hôm nay hình như đưa tới rất nhiều nguyên liệu tốt nha, đòi ngươi có thức ăn thật sự là quá hoàn mỹ rồi." Bộ dáng Lỗ Á nấu ăn chính là chức trách thần thánh không thể xâm phạm, cắt xéo vô cùng thánh khiết, để lại ta với tiểu nhi tử hai mặt nhìn nhau.

"Lỗ Á này, đầu óc có gì đó rất không đúng nha." Ta nháy nháy mắt vô cùng nghi hoặc, lớp học nào nói với việc ăn trộm thì chỉ cần cầu nguyện lương tâm vậy, ta có thể phán đoán nam nhân tuần mỹ này là một loại phản từ phạm tội tình khiết tự nhiên hay không nhỉ, tuy rằng ta rất có cảm tình đối với cướp của người giàu giúp người nghèo khó.....

"Ặc, ta cảm thấy vẫn tốt chứ, cảm giác chơi rất vui mà." Tiểu nhi tử vừa kéo ta vào trong ngực hôn nhẹ, hai mắt vừa tỏa sáng nhìn về phía Lỗ Á rời khỏi. Ta bỗng nhiên có dự cảm rất xấu: "Du, ngươi đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ....." Tuyệt đối không được nha, ta hết ý kiến, tiểu nhi tử cũng có cái tính chỉ sợ thiên hạ không loạn, chắc chắn, chúng ta đã làm ăn tốt rồi nha, chớ gây thêm phiền toái mà. Vừa tiếp tục hôn nhẹ với Hạ Hầu Du, chà chà, gần đây tình cảm giữa chúng ta càng ngày càng tốt, người ta cũng càng ngày càng có cảm giác tiểu nữ nhân. Nói thật, bị nam nhân yêu dấu sủng ái như vậy, cảm giác thật sự vẫn rất tốt, nếu như Hạ Hầu Du không phản đối, ta còn thật sự rất muốn đợi đến lúc nói yêu đương, định cư lại ở chỗ này. Mặc dù không thể trở về thăm lão cha lão nương lão ca của ta, nhưng chỉ cần biết bọn họ sống rất khá vậy thì quá tốt rồi. Nhưng mà bên cạnh đó, trong lòng của ta lại mơ hồ cảm thấy lo lắng, nói như thế nào đây, hạnh phúc tới quá dễ dàng khiến ta luôn cảm thấy rất lo lắng cũng rất sợ, chuyện sẽ không đơn giản giống như ta nghĩ vậy chứ, trải qua dễ dàng như vậy. Ta luôn cảm giác sẽ còn có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, rốt cuộc là cái gì chứ?

Nhìn mắt tiểu nhi tử sáng loáng lờ lờ, ta nháy mắt mấy cái, thôi, ta rất vui vẻ, xem ra tiểu nhi tử cũng rất vui vẻ, vậy cũng tốt nha, chuyện kể tiếp nhiều lắm là tiếp tục tìm chút thú vui, gia tăng niềm vui cuộc đời, không cần quan tâm những thứ khác, cái gì cũng chưa xảy ra, tại sao ta lại buồn lo vô cớ như vậy nhỉ, dù sao hiện tại ta cũng không phải thái hậu, tìm nam bằng hữu cộng thêm lão công (chồng), trải qua cuộc sống gia đình yên ổn của ta, còn không phải quá thoải mái rồi sao.

Nghĩ tới đây, ta dứt khoát lười phải suy nghĩ, dựa vào trong ngực tiểu nhi tử khoan khoái dễ chịu hưởng thụ thâm tình của tiểu nhi tử, nhưng mà, ta sai lầm rồi, ta thật sự sai rồi. Ăn xong cơm tối, ta vừa định níu lấy tiểu nhi tử theo ta ra ngoài đi dạo, kết quả phát hiện hôm nay tiểu nhi tử không xem ghi chép, còn thái độ thì khác thường, kéo Lỗ Á nói chuyện phiếm, ta rất ngạc nhiên mà đi tới lắng nghe, sau đó hoàn toàn hóa đá. Ta muốn liều mạng với tiểu nhi tử, quả nhiên là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn kia mà, nghe một chút, bọn họ đang nói cái gì, mẹ nó, thành lập một bang phái thần trộm, yêu cầu mỗi người trong tổ chức đều phải có kỹ xảo thân thủ phi phạm, chủ yếu nhất là phải có thể có bản lĩnh trộm đồ, có tín ngưỡng hiệp sĩ, có năng lực chạy trốn của hải hoa tặc, có bản chất không cần tiền, sau đó tổ hợp lại, lại tìm kiếm một bang mặt thám, chuyên môn hỏi thăm kẻ ăn hối lộ trái luật, suu cao thế nặng trên đời này, sau đó một lưới bắt hết, trộm khắp thiên hạ không địch thủ..... Rất tốt, rất cường đại, xem ra, ở dưới tổ chức của Hạ Hầu Du, bang thần trộm sắp ra đời. Ta nháy nháy mắt, bắt đầu vì cuộc sống tương lai mà cầu nguyện, xem ra, cuộc sống yên bình sắp kết thúc rồi.

Mất thấy thảo luận nghiên cứu của tiểu nhi tử và Lỗ Á tiến vào trạng thái máu chó ác liệt, ta ho một tiếng đi vào, kết quả Hạ Hầu Du lại không nhìn ta, ghét, không phải là trộm đồ sao? Có quan trọng như vậy không? Quan trọng đến mức không chú ý đến ta sao? Ngươi ta rất oán niệm nha, kết quả là một tay ta xước lỗ tai tiểu nhi tử lên, sau đó cười híp mắt nhìn Lỗ Á mở miệng: "Lỗ Á, ta có vấn đề thật tò mò nha."

"Vấn đề gì?" Lỗ Á liếc ta một cái, dâng tặng một nụ cười sáng lạn vô địch cho ta, sau đó lại gần hôn một cái ở trên mặt ta, lần này tiểu nhi tử hoàn toàn tỉnh táo, hần tức giận dùng dùng cắt ngang Lỗ Á, sau đó chặn ngang ta ôm lên đặt ở trên đùi của hắn: "Này, Lỗ Á, không nên tùy tiện quyến rũ nữ nhân của ta."

"Chắc chắn, Hạ Hầu Du, rõ ràng là ngươi không để ý tới ta trước đây." Ta rất bất mãn kháng nghị, hắn đã không để ý tới ta, còn không cho phép ta trào trêu à.

"Không sai, nữ nhân của ngươi cho phép, cho nên chuyện không liên quan đến ta." Lỗ Á buông tay một cái, bộ dáng hoàn toàn không có tội.

Ta gõ gõ đầu tiểu nhi tử, hừ một tiếng: "Xem ngươi lần sau còn dám không để ý đến ta không."

"Hắc hắc, Phiêu Phiêu, người ta không phải cố ý mà, đừng nóng giận có được hay không?" Bản lĩnh lác lư theo gió của Hạ Hầu Du vẫn rất tốt.

"Phải ha." Ta chà xát mũi của hắn một cái, "Trộm đồ quan trọng hơn ta, hả?" Khốn kiếp, dám nói quan trọng hơn ta thì ta sẽ cắn chết hắn!

"Hắc hắc, làm sao có thể chứ, thân ái, chẳng qua là người ta cảm thấy phương thức này rất có tiền đồ đấy." Hạ Hầu Du nháy nháy mắt, vẫy vẫy cái đuôi hồ ly, hết sức chăm chú mở miệng.

"Thật?" Ta sờ sờ mặt của hắn, ừ, da dẻ của tiểu nhi tử nhà ta thật sự rất tốt, khiến nước miếng ta nhỏ giọt, vì vậy ta hết như mê muội, hoàn toàn quên mất Lỗ Á còn ở đây, bèn muốn hôn lên.

"Khụ khụ, ta nói Phiêu Phiêu, chú ý hình tượng một chút, ta còn ở đây, còn nữa, đừng đá kích ta, trước mặt ta hôn môi với nam nhân khác, ta rất đau lòng." Lỗ Á làm ra dáng Tây Thi ôm ngực.

Hạ Hầu Du hung tợn trừng mắt liếc về phía hắn: "Phiêu Phiêu là nữ nhân của ta."

"Còn chưa có thành thân đấy." Lỗ Á không nhìn Hạ Hầu Du tuyên bố.

"Đó cũng là việc của ta, ái ân của bằng hữu không thể đùa giỡn."

"Chúng ta là bằng hữu lúc nào hả?"

"Chúng ta không phải bằng hữu sao?"

"Hạ Hầu Du, ta chỉ là người làm thuê của ngươi, ngươi nên làm rõ, nếu quả thật muốn làm bang thần trộm, ta cũng chỉ là người hợp tác với ngươi, cho nên đừng hiểu lầm, ta còn có thể theo đuổi Phiêu Phiêu." Bạn học Lỗ Á nói mạch lạc rõ ràng. Ta rất buồn cười, đặc biệt là lúc thấy mặt Hạ Hầu Du xạm lại, càng thêm không nhịn được muốn cười. Bạn học Lỗ Á thật sự rất có khí thế của hoa hoa công tử hiện đại nha, mà Du trai đẹp nhà ta cũng rất đáng yêu, thật sự là khiến ta càng ngày càng thích, đáng về ghen cũng ngẫu nhiên ghê nha.

"Hi hi, được rồi, đừng nói nhảm, Lỗ Á, ta hỏi ngươi đấy, có phải ngươi tới làm đầu bếp vì giấu giếm thân phận của ngươi hay không?" Nếu không làm sao cứ bám lấy chúng ta, ta cũng không tin với năng lực của tiểu tử này lại không tra ra được.

"Không sai, thấy các ngươi có lai lịch lớn, ta cảm thấy ở chung một chỗ với các ngươi thì dù ta đi trộm đồ cũng tương đối an toàn, hơn nữa, còn có mỹ nữ có thể nhìn, mặc dù là mặt con nít, nhưng nhìn vẫn rất thoải mái, so với nữ nhân mặc cỡ ngại ngần kia thì tốt hơn nhiều, còn kiếm được tiền nữa, còn có thể thực hiện lý tưởng đầu bếp vĩ đại của ta. Cho nên làm sao ta không đi theo các ngươi đây?" Lỗ Á nói hoàn toàn không có cảm giác áy náy. Ôi, tình cảm chúng ta đều bị lợi dụng.

"Mẹ nó, tiểu tử ngươi thật đúng là dám nói, Thu Văn Hách gia bị trộm bạc còn để cho ngươi chạy mất, coi như ngươi mạng lớn, thế nào, hiện tại ta chính thức tuyên bố, bang thần trộm của chúng ta bắt đầu thành lập, ta phụ trách trừ tính chung, ngươi phụ trách tìm kẻ trộm, chỉ trộm một chỗ có ý gì, muốn trộm thì phải trộm hẳn gà chó không yên, trộm hẳn nghiêng trời lệch đất, một lần thành danh....."

"Sau đó chờ bị bắt?" Không đợi tiểu nhi từ biểu đạt xong sự cảm khái, ta rành rang xen một câu. Tiểu nhi từ lập tức cầm miệng, sau đó nháy nháy mắt, tiếp tục lắc lư đuôi hồ ly, lập tức thay đổi phương án: "Vậy cũng tốt, trộm hẳn gà chó không yên, trộm hẳn nghiêng trời lệch đất, trộm hẳn muốn bắt cũng không bắt được người."

"Ok, kế hoạch thông qua!"

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Khéo ăn khéo nói hai mặt

Editor: Từ Sắc Y

Beta: Heisall

—— Tục ngữ nói, nếu bao che thì chẳng phân phải trái, đối với bên trong không phân rõ tốt xấu, đối với bên ngoài thì lẫn lộn trắng đen, đây chính là cảnh giới cao nhất của bao che. Hạ Hầu Du muốn những chuyện bình thường đều có hiệu suất phi thường, đây chính là lý do lúc đầu Hạ Hầu Du quyết định nhận sự giáo dục tinh anh của Đế Vương, ở đây cho phép hắn nhận được đủ khả năng hành động nhanh nhẹn, sự quyết đoán và năng lực giải quyết công việc, vì thế, người nào đó mới đề nghị ngày hôm qua, thì hôm nay Phó Chư đã cho thực hiện. Mà Hạ Hầu Du cũng nhân cơ hội này ném hết số sách buồn tẻ sang cho liễu trưởng phòng (phòng kế toán), chuyên tâm bắt đầu nghiên cứu những kẻ có tiền đáng giá để trộm trên cả nước.

Sau đó, bắt đầu hào hứng bừng bừng nghĩ ra vô ngàn cách đi trộm, tiếp đến liền để Lỗ Á đi làm. Mà lúc mới bắt đầu, Lỗ Á luôn khinh thường kế hoạch của vị hoa hoa công tử này nhưng sau này thì nói gì nghe nấy, cho đến khi trở thành hai huynh đệ tốt (Ặc, dĩ nhiên, là trừ lúc Lỗ Á trêu ghẹo ta, hai huynh đệ tốt sẽ lập tức trở thành huynh đệ đánh lộn), chuyện này nhanh chóng thay đổi khiến ta phải cảm thấy, quả nhiên thời buổi giờ có rất nhiều đủ chuyện lạ, mà Lỗ Á và Hạ Hầu Du thật sự đúng là cặp đôi trời sinh để hợp tác. Nhưng đi đêm nhiều, thì sẽ có ngày gặp phải quỷ, trước đó cho dù con quỷ này thuộc cấp bậc thế nào, nhưng nếu tìm đến tận cửa thì vẫn có chút xui xẻo. So với bây giờ, vị đó không biết từ nơi nào, nghiêng ngang hồng hách, cáo mượn oai hùm, miệng lưỡi liêng thoắt, nói không ngừng chuyện Huyện thái gia và tay sai nhà hắn sẽ chiếm đóng tại quán trọ chúng ta, sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của chúng ta, chuyện này thì cũng thôi đi, nhưng có cần phải nhảm chán đến mức buồn ngủ như vậy không chứ. Nhất định vị Huyện thái gia này muốn giáo dục cho người bị hại bằng phương pháp ‘nhồi thức ăn cho vịt’ rồi, trăm phần trăm là một sách, không phải nói, với chuyện trộm cắp gần đây, phần tử gây án đáng nghi chắc hẳn là đang ở vùng lân cận, cho nên theo lệ thường, trước đó không phải nên điều tra qua một chút sao, có cần thiết phải tốn một canh giờ để đọc hết mớ công văn vô dụng ấy không? Không phải chỉ là một tin tức hoang đàng để bắt được trộm hay sao? Có thể khoa trương như vậy ư? Hận không thể dùng kinh, sử, tử, tập(các sách vở xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập) trích dẫn, như thế muốn tỏ ra rằng ta đây đã học qua cao trung hận không thể kể hết tác phẩm văn cổ với người khác. Ta buồn bực, vừa nghe vị Huyện thái gia này giảng giải một canh giờ mà không thấy miệng khô lưỡi đắng, vẫn còn tiếp tục bài diễn thuyết vô cùng gây mê. Ta không kiên nhẫn giật nhẹ tiểu nhi từ đứng bên cạnh, hiếm khi thấy tiểu nhi từ kiểm chế tính tình như vậy, còn chưa chêm người: "Này, tiểu nhi tử, chuyện các ngươi bị lộ nhanh như vậy sao?" Tác phong của tiểu nhi tử thường khác với ta.

"Sao có thể!" Tiểu nhi từ vô cùng kiêu căng, nhún vai một cái: "Ta làm việc gọn gàng không để lại dấu vết, làm sao có thể để lại nhược điểm? Hơn nữa, đây cũng chỉ là sở thích của hoàng huynh thôi..., không có gì nghiêm trọng đâu, hần thích nói, người cứ nghe." Nói xong, tiểu nhi từ hoàn toàn phớt lờ mọi chuyện, hết sức lười biếng tựa vào ghế, cả người tản ra hơi thở lười nhác, vô cùng mê người, hại nước miếng ta chảy một hàng dài.

"Sở thích của hoàng huynh?" Ta im lặng tròng hai mắt thật to, "Người nói, mẩu chuyện cũ kể liên tục không ngớt như sông Hoàng Hà này, là do hoàng huynh của người viết?" Mẹ nó, ta rất muốn mắng người!

"Đúng vậy." Hạ Hầu Du không đổi sắc, vừa phóng điện vừa nhẹ nhàng trả lời ta, "Khi tâm trạng hoàng huynh không tốt sẽ dùng trích dẫn để viết ra một đồng chữ trong sách, sau đó in ra công văn gửi đi, còn lệnh cho thuộc hạ nhất định phải nghiêm túc lĩnh ngộ tinh thần trong văn kiện, thật ra thì có trời mới biết, lấy đâu ra tinh thần ở trong cái văn kiện chó má đó chứ." Hạ Hầu Du nói xong liếc ta một cái.

Đầu ta chảy đầy vạch đen, không ngờ Hạ Hầu Dận lại có sở thích này, hoàng đế im lặng, hành động bất thường, lại gặp một con một sách vô cùng chuyên chú và nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của vua, cảm thấy mở hội hợp tuyên truyền chưa đủ để thể hiện thánh ý của hoàng đế bệ hạ, còn muốn truyền đọc ở các phủ lớn nhỏ, đáng thương cho lỗ tai của ta. Nhưng khi nghĩ đến lý do tâm tình Hạ Hầu Dận không tốt, trong lòng ta không nhịn được có chút đau xót. Lúc đầu bắt đầu đi mới chọn như vậy, cho dù hôm nay vẫn không oán trách không hối hận, nhưng đối với Hạ Hầu Dận, ta quả thật có chút áy náy.

"Người đang nghĩ gì thế? Nghĩ đến hoàng huynh sao?" Không biết từ lúc nào, tay Hạ Hầu Du đã ôm quanh eo ta. Ta gật đầu một cái, dịu dàng tựa vào ngực của hần, "Chúng ta trải qua những ngày hạnh phúc ở đây, nhưng hần..... Aiz nói tóm lại, là ta có lỗi với hần." Những lời này, là ta nói thật lòng.

Nhưng, tiểu nhi từ chỉ ôm chặt lấy eo ta: "Phiêu Phiêu, người là của ta, người đã chọn ta, ta sẽ không để người hối hận. Ta biết rõ, người không thể quên hoàng huynh, nhưng, Phiêu Phiêu, người phải nhớ, ta sẽ không buông người ra." Tiểu nhi từ khăn trương, ghen tị, thật sự rất đáng yêu. Ta chỉ im lặng rồi gật đầu một cái, tựa vào người tiểu nhi từ, làm sao ta lại không hiểu được những chuyện này đây? Ta đã nắm lấy tay tiểu nhi từ, thì nhất định chúng ta sẽ ở chung một chỗ với nhau.

"Này này, hai người các người, đây chính là thánh ý của hoàng đế bệ hạ, bốn quan dựa theo suy nghĩ của quan phụ mẫu đến chỉ dạy cho các người về tư tưởng phẩm hạnh, quét sạch hành vi trộm cắp và tạo phản, các người như thế này..... Còn ra thể thống gì nữa?" Còn chưa kịp thân thiết với nhau một chút, thì cổ họng vị Huyện thái gia kia đã bắt đầu la hét ầm ỹ.

"Còn ra thể thống gì? Tình yêu nam nữ, đương nhiên là chuyện bình thường rồi." Hạ Hầu Du ôm sát người ta, lười nhác cười tà, lướt nhìn Huyện thái gia một cái, "Được rồi, được rồi, chúng tôi đều biết Huyện thái gia người phải dụng tâm rất nhiều, về chuyện này, chúng tôi đã hiểu rõ được thánh ý của hoàng đế bệ hạ cùng với dụng tâm lương khổ của Huyện thái gia ngài, chỉ là xin lão nhân gia ngài cứ yên tâm, thật sự chúng tôi chỉ mở quán trọ nhỏ mời chào ít dân chúng để sống qua ngày thôi, trừ lần đó thì không thấy ai đuổi theo, tên đạo tặc này chỉ cần không trộm cắp nhà chúng tôi, thì chúng tôi sẽ không đến quấy rầy nha môn, dù sao chúng tôi cũng vô cùng bận rộn, tất cả mọi người đều phải ăn cơm đúng không? Đầu bếp và hạ nhân của chúng tôi đang chờ ở ngoài để mở cửa hàng, Huyện thái gia, nếu không chê bai, lão nhân gia ngài có muốn ở đây uống chút trà rồi hẵng tiếp tục sứ mạng to lớn của mình không?" Tiểu nhi từ mở miệng nói từng lời, khiến Huyện thái gia hoàn toàn không thể từ chối. Sau đó nhân gia người ta ghen hòng nửa ngày, rốt cuộc mới chán nản ra cửa, cuối cùng chúng ta cũng tiễn được ôn thần, nhưng đường như cũng kết thêm thù hận.

Ta chọc chọc trán tiểu nhi từ: "Này, như thế thật sự không có chuyện gì chứ?" Đạo này, Diêm Vương dễ nói, tiểu quỷ khó chơi.

"Dĩ nhiên là không có, đầu gì ta cũng là vương gia." Hạ Hầu Du hoàn toàn không để chức quan nhỏ như hạt mè ấy ở trong lòng.

"Phải đó, Thái hậu bỏ trốn với vương gia." Thật bất hạnh bị Lỗ Ái đi ra từ trong phòng bếp phản bác.

"Vậy còn hơn một nguy hiểm khách." Tiểu nhi từ lập tức đáp trả.

"Đợi chút, ta nói này, ta đã bảo các người đừng ồn ào rồi mà, ta hỏi các người nhé, hành động thật sự không hề có chút sơ hở nào chứ?" Sao mà ta lại có dự cảm xấu như vậy.

"Đương nhiên là không có vấn đề." Lần này ngược lại là hai người cùng nhau lên tiếng, bộ dạng vênh vào ngang ngược.

"Làm sao có thể có vấn đề, ta chính là Hạ Hầu Du."

"Dĩ nhiên là không thể có vấn đề, ta chính là Lỗ Ái."

"....." Đầu tự luyến như nhau. Chỉ là, trực giác của nữ nhân rất chuẩn, lúc này, hai người tự luyến kia còn chưa ngừng việc tự biên tự diễn, thì bên ngoài đã có người gõ cửa.

Không lẽ, Huyện thái gia mới vừa bị chúng ta đuổi đi nay đã quay lại, vừa hay lúc này còn dẫn theo quân lính hùng hậu đứng ở trước, việc này là có ý gì?

Chẳng lẽ thật sự đã bị lộ?

"Áy, Huyện thái gia đại nhân tôn kính vĩ đại, lão nhân gia ngài tới nơi này muốn làm gì?" Hạ Hầu Du và Lỗ Ái nháy mắt nhau, sau đó Lỗ Ái đẩy cửa vào phòng bếp, Hạ Hầu Du đứng chắn trước người ta, cười híp mắt bày ra vẻ mặt hồ ly với Huyện thái gia.

"Đương nhiên là, lòng bất nghi phạm." Lúc này đồng chí Huyện thái gia vô cùng hăng hái, ngay cả nhìn hần cũng không hề nhìn chúng ta một cái, mà trực tiếp vung tay áo, "Đi, bắt đầu bếp lại cho ta." Nói xong, rất có khí thế hét to lên một tiếng.

Ta và Hạ Hầu Du hai mặt nhìn nhau, mẹ nó, rốt cuộc đã gặp quỷ rồi, tại sao lại đột nhiên bị lộ? Đây không phải rất kỳ quái sao?: "Chờ đã!" Hạ Hầu Du hét lên một tiếng, khí thế hoàng gia lập tức bộc phát, khí thế như thái sơn áp đỉnh, những bước chân vốn bắt đầu rục rịch muốn xông vào bên trong, lập tức dừng lại. Ta giật nhẹ tay áo Hạ Hầu Du, mặc dù hẳn là vương gia không sai, nhưng ngang nhiên chống lại quan phủ, dường như cũng không được tốt, nhưng tiểu nhi từ chỉ chuyển cho ta một ánh mắt bình tĩnh chớ vội, ta lập tức im lặng, nam chủ ngoại nữ chủ nội, ta chỉ cần đi theo tiểu nhi từ là được, chuyện còn lại, cứ mặc tiểu nhi từ đi. Chỉ là, chuyện này đúng là rất kỳ lạ.

"Người muốn kháng chỉ!" Huyện thái gia lên tiếng.

"Kháng chỉ ư?" Tiểu nhi từ cười lạnh: "Ta có nói, ta đây kháng chỉ à? Thánh chỉ của người đâu? À, đúng rồi, còn nữa, người nói bắt người thì bắt người, người muốn bắt đầu bếp của ta, thì việc buôn bán của ta làm thế nào? Nhiều người muốn ăn cơm như vậy thì phải làm sao? Chẳng lẽ đều đi theo người lên nha môn, đi ăn trong nha môn của người?" Tiểu nhi từ vừa dứt lời, lập tức cả dòng người xếp một hàng dài ngoài cửa đều gật đầu bắt đầu kháng nghị, khỏi phải nói cũng đã âm ỉ ồn ào rồi. Rất giỏi, dùng lực lượng quần chúng, tiểu nhi từ lợi hại!

"Này? Bỏn quan nói rồi, nghi phạm là nghi phạm, chẳng lẽ chỉ vì việc buôn bán mà người dám chống lại vương pháp?" Mặt Huyện thái gia hết xanh đến đỏ, bắt đầu la hét âm lên. Ta quan sát thấy vẻ mặt tiểu nhi từ vẫn thản nhiên như trước, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhìn tình hình, hẳn là tiểu nhi từ nắm chắc phần thắng rồi.

"Nghi phạm? Vậy cũng phải có chứng cứ chứ, tùy tiện chỉ một người là nghi phạm thì đã muốn bắt người ta, đây chính là vương pháp sao? Há? Hay là nói, Huyện thái gia đại nhân người theo chỉ thị, nhận được đồ tốt của ai đó, rồi tùy tiện tìm người khác thế mạng? À, hay là nói, tên đạo tặc kia có quan hệ họ hàng với người, mà người ngay cả một đầu bếp cũng không bỏ qua, bắt người giả tranh công?" Tiểu nhi từ nói huu nói vượn nhưng rõ ràng lại rất có đạo lý, khiến cho râu vãi Huyện thái gia đều muốn rụng đứng.

"Người người người..... Điều dân lớn mật, dám uy hiếp bỏn quan!" Nói tục rồi.

"Uy hiếp? Ta có sao?" Hạ Hầu Du kinh ngạc, "Ta nói này, Huyện thái gia đại nhân, cho ta một lý do, chứng cứ, nghe nói bây giờ xã hội chúng ta là xã hội pháp trị, vậy đầu gì người muốn bắt tù hạ của ta cũng phải có chứng cứ, vậy ta mới có thể biết là ta không dùng làm người, nhưng người làm vậy khiến ta rất khó xử, đầu bếp ta mới tới tốn rất nhiều ngân lượng, người khiến ta bị tổn thất nghiêm trọng, đương nhiên ta phải muốn hỏi rõ, hơn nữa, nghe nói đầu năm nay được bản tán tự do....." Hạ Hầu Du nháy nháy mắt, bộ dạng như lương dân cẩn thận tuân theo luật pháp đang hết sức hoang mang. Thấy thế thiếu chút nữa ta đã ôm bụng cười lăn lộn.

"Hừ hừ, người tùy tiện chỉ trích bỏn quan phá án, hơn nữa còn dám quơ tay múa chân với vụ án, ngăn cản ta bắt nghi phạm, tội càng thêm tội, người tới, bắt tiểu tử này cho ta." Huyện thái gia tức giận. Ta run lên. Ấc, không phải đâu, tiểu nhi từ cũng trở thành nghi phạm rồi?

"Đây thật sự là chuyện không tệ, ta thế mà cũng trở thành người bị nghi ngờ là nghi phạm rồi." Tiểu nhi từ nháy mắt, cố biểu hiện ra bộ dáng khổ sở, "Như vậy đi, ta cũng không muốn làm khó quan phủ, chúng ta là dân chúng tốt, muốn hợp tác, cho nên, cho ta chứng cứ đi, ta sẽ để các người bắt Lỗ Á?"

"Du, người bán đứng Lỗ Á?" Ta lập tức kêu to. Tiểu nhi từ tròn mắt nhìn ta một cái, ta vội vàng im lặng, ôi, tiểu nhi từ sẽ không làm như vậy, nhưng, tình hình trước mắt dường như không đúng, ta muốn thừa lúc không ai chú ý đến thì ta sẽ đi trước chuẩn bị xong những đồ vật cần thiết để chạy trốn —— bạc đâu? Mặc dù ta cảm thấy Huyện thái gia quái đản này không dám bắt Hạ Hầu Du, nhưng có chắc chắn sau lưng hẳn không có thế lực nào, chẳng lẽ chuyện này là một âm mưu? Là đại nhi từ hối hận phái người tới bắt chúng ta? Cũng không đúng, không ai nói là muốn bắt ta đi.....

"Chờ đã, bây giờ cho dù người có muốn bán đứng đồng bọn cũng chậm rồi, hừ, bắt hết tất cả cho ta, một người cũng không được bỏ qua." Huyện thái gia ngang ngược rống to.

"Thật sao?" Sắc mặt Hạ Hầu Du thay đổi, mặc dù vẫn là nụ cười lười nhác tà khí, nhưng ta có thể nhìn ra được, trong mắt người đó đã hiện lên sát ý, "Đã như vậy, các huynh đệ, đồng bào....." Hạ Hầu Du bất thành linh hét to một tiếng.

"Có!" Đáp lại lời Hạ Hầu Du là những tiếng hô vang vọng, ta kinh ngạc nhìn trái nhìn phải, thì phát hiện tiểu nhi, hạ nhân, đầu bếp, nha hoàn, ngay cả khách khứa xem náo nhiệt ở bên trong, tất cả đều hô lên..... Quá nguy hiểm, tiểu nhi từ đã đạt đến trình độ điên đảo chúng sinh như thế này từ lúc nào vậy?

"Người người người..... Người muốn làm gì?" Bắp chân Huyện thái gia bắt đầu nhũn ra. Mà ta cũng trừng to hai mắt hưng phấn chờ tiểu nhi từ ra lệnh tạo phản, a a a, cả đời ta còn chưa xem qua cảnh tạo phản đấy, đây chính là cơ hội khó có được.

"Cầm vũ khí lên, đập dẹp đám chó chết này, sau đó phá huyện nha, cầm những thứ có thể cầm đi, các huynh đệ, ngày đồng cam cộng khổ đã đến rồi." Hạ Hầu Du liếc Huyện thái gia một cái, sau đó vung cánh tay hô lên, thiên hạ chấn động, thừa dịp binh lính hoang mang rối loạn, thì Hạ Hầu Du kéo ta đứng dậy, sau đó ngoắc tay gọi Lỗ Á thừa lúc chạy đến, ba người chúng ta vừa chạy đến hậu viện, Lỗ Á liền lanh tay lẹ mắt cầm toàn bộ ngân phiếu, bạc vụn của chúng ta ném sang cho Hạ Hầu Du, sau đó hai người vô cùng phối hợp kéo ta chạy như bay.

"Này này, chúng ta phải làm gì đây?" Tại sao lại chạy trốn chết? Không phải chúng ta nên khởi nghĩa vũ trang tạo phản, tạo ra thời đại mới hay sao? Máu tạo phản của ta mới bắt đầu sôi trào.....

"Nói nhảm, đầu năm đầu tháng đang yên bình, không có chuyện sao lại muốn tạo phản?" Tiểu nhi từ tròn mắt nhìn ta một cái, "Nắm chắc, chạy mau, bây giờ ba sáu kẻ chạy là thượng sách, có hiểu hay không?"

"....." Ta rất muốn nói không hiểu, nhưng sợ tiểu nhi từ đánh ta, a a a, đáng thương cho nhiệt huyết đang sôi trào của ta, lúc này đã hoàn toàn vô

dụng.....

"Này, Phiêu Phiêu, Du, hai người muốn đi đâu?" Đang lúc chúng ta định chuẩn mắt, thì chợt có giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, sau đó, ta và Hạ Hầu Du đều cứng đờ..... Giọng nói này, thật bất hạnh, chính là Hạ Hầu Duật. Chỉ là, tiểu tử này đến đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ba nam nhân một tuồng kịch

Editor: Từ Sắc Y

Beta: Heisall

—— Nếu như nói một nữ nhân giống như 500 con vịt, như vậy thì ba nam nhân nhất định là hơn 3000 con vịt, ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng nam nhân mỹ đức (có phẩm hạnh tốt) trầm tĩnh, điều đó hoàn toàn là sai lầm. Sau khi phát hiện Hạ Hầu Duật không biết xuất hiện từ nơi nào, ta và Hạ Hầu Du lập tức có chung suy nghĩ bắt đầu tăng nhanh tốc độ chạy trốn, nói giỡn, hiện tại tiểu tử này là tâm phúc bên cạnh hoàng đế, nếu vạn nhất hấn phụng chỉ theo ý của người nào đó, vậy xem như gay go, lúc này chúng ta không có sở thích bị người bắt quay về. Nghĩ tới đây, chúng ta lập tức chạy như điên, nhưng thật bất hạnh là, chúng ta chỉ có đôi chân nhưng trái lại tên khôn kiếp Hạ Hầu Duật này còn dẫn theo rất nhiều người, rõ ràng là đến vì chúng ta. Lúc này, còn chưa chạy ra khỏi phạm vi quán trọ, thì chúng ta đã bị bao vây.

"Hừ hừ, để cho các người chạy này, để cho các người chạy này, bây giờ ta xem các người chạy trốn đến đâu, dẫn tất cả đi cho ta." Lúc này Huyện thái gia ra oai, hết cách rồi, người ta có Quận Vương làm chỗ dựa mà. Ta và Hạ Hầu Du liếc nhau một cái, sau đó mới cười ha hả ra tiếng, lúc này mặt Lỗ Á đã tái xanh cả rồi.

"Này, đây là lúc nào mà các người còn có tâm tình cười?"

"Tại sao không được cười? Lão già này nói lời buồn cười đến thế, không cười thì sẽ có lỗi với hắn đó." Hạ Hầu Du nhàn nhạt mở miệng.

"Đúng vậy, đúng vậy." Ta gật đầu mạnh: "Này, lão đầu, chúng ta cũng không phải là người dễ bắt nạt đâu nha." Ta vừa nói, vừa ném mị nhãn (ánh mắt xinh đẹp) cho cháu trai. Kể từ khi biết tình yêu bi kịch phong hoa tuyết nguyệt giữa cha Hạ Hầu Duật và mẹ ta khi còn trẻ, ta rất có hứng thú với Hạ Hầu Duật.

"Không phải đã bị bọn họ tóm được sao?" Bạn học Lỗ Á bắt đầu ủ rũ cúi đầu.

"Các người có rảnh rồi để cười, còn không bằng đi viết di chúc."

"Không sai, nhất định ta sẽ chinh cho các người chết đi sống lại, hừ hừ, để xem các người còn dám khinh thường bản quan không." Huyện thái gia vô cùng hưng phấn.

"Có thật không?" Ta nháy mắt nhìn Hạ Hầu Duật: "Cháu trai thân ái, người trăm cay ngàn đắng đến nơi này là vì muốn nhìn ta và Du vào tù ngồi hả? Đừng nhầm lẫn như vậy chứ."

"Dĩ nhiên là không thể rồi." Hạ Hầu Duật nhanh nhẹn đi về phía chúng ta, hết sức dịu dàng cầm tay ta lên hôn một cái.

"Phiêu Phiêu thân ái, ta nhớ người đến thế, sao có thể cam lòng ném người vào nhà lao?" Nói xong, Hạ Hầu Duật lập tức bị tiểu nhi tử của ta ném ra ngoài.

"Hạ Hầu Duật, người trăm cay ngàn đắng chạy tới đây muốn giành lão bà với huynh đệ người hay sao?" Tiểu nhi tử bắt đầu đánh.

Ta che miệng cười, bộ dạng ghen tuông của tiểu nhi tử kia thật sự là quá mức mê người. "Người còn cười, như vậy mà đã thích hắn rồi sao?" Hạ Hầu Du vô cùng bất mãn nhéo mặt ta. Ta dụi mặt trong tay hắn: "Sao có thể như vậy? Ta thích thấy bộ dạng ghen tuông của người thôi."

"Ặc, hai vị, thì ra qua một thời gian dài không gặp, hai người đã khuếch trương mối gian tình trở thành kinh thiên động địa như thế..., thiệt là, sớm biết là thế, ta sẽ đến sớm một chút hơn." Hạ Hầu Duật bò từ bên ngoài vào, vừa đứng nhìn thấy chúng ta đang diễn cảnh chàng chàng thiếp thiếp, sau đó bắt đầu oán trách.

"Cút, có đến sớm hơn thì Phiêu Phiêu cũng là của ta, người cút sang bên cho ta." Hạ Hầu Du bắt đầu lập tức xua đuổi tình địch.

"Chắc chắn, không nên như vậy chứ, Du, người ôm được mỹ nhân về, nhưng ta vẫn còn cô đơn, không phải người thật sự không có chút đồng tình hay sao?" Hạ Hầu Duật mở miệng cười đùa hí hửng, "Hon nữa, còn chưa phải là lão bà của người, ta còn có thể theo đuổi đó, có phải không Phiêu Phiêu?"

"Cút sang một bên, khi quay về ta sẽ tổ chức hôn lễ với Phiêu Phiêu."

"Vậy không cũng ngăn cản được chuyện bây giờ ta muốn theo đuổi Phiêu Phiêu." Nói xong, Hạ Hầu Duật ném cho ta một ánh mắt mê hoặc.

Ta hoàn toàn không biết nói gì, người này, rất tốt rất mạnh, trước đó không phải đã nói là không có hứng thú với ta sao, làm sao lại đột nhiên..... Chẳng lẽ nói, kể từ khi bắt đầu hẹn hò, sức quyến rũ của ta đã lớn dần? Ta nháy nháy mắt, chăm chú nhìn Hạ Hầu Duật: "Duật, ta là trưởng bối của ngươi." Theo lý mà nói là như thế.

"Mới là lạ." Hạ Hầu Duật làm mặt quỷ, "Ngươi có thể ở chung chỗ với Du, thì sao không thể với ta? Hơn nữa....." Chợt, Hạ Hầu Duật kéo dài giọng kể sát tai ta, "Hi Thừa Quốc sớm đã tuyên bố chuyện thái hậu qua đời, còn ngươi, quên đi."

Ta im lặng, hết cách rồi, chuyện hắn nói là sự thật.

"Hạ Hầu Duật, ngươi rút xa ra chút cho ta, thành thật khai báo mau, chạy xa đến đây là vì muốn phá hỏng tình cảm của chúng ta sao? Ngươi cũng quá nhảm chán rồi." Hạ Hầu Du tức giận, sau khi nhìn thấy động tác thân mật vừa rồi.

"Chắc chắn, thì ra lão bà của ngươi bị đoạt rồi, nam nhân đáng thương." Ngay cả Lỗ Á cũng bắt đầu châm chọc, lần này Hạ Hầu Du càng nổi giận, mắt thấy lửa giận có xu thế cháy lan ra đồng cỏ, quan trọng nhất là bây giờ còn có người ngoài xem náo nhiệt, ta vội vàng kéo tay áo Hạ Hầu Du nói rõ, "Ngoan..., tiểu nhi tử, ta thật lòng với ngươi." Lửa giận của tiểu nhi tử được ta an ủi thành công, hắn trừng mắt nhìn Lỗ Á và Hạ Hầu Duật một cái, cắn răng nghiêng lợi mở miệng, "Ngươi đã tới đây, còn không nhanh phụ một tay xử lý?"

"Được rồi, chờ gấp gáp, ta sẽ giúp ngươi giải quyết." Hạ Hầu Duật khoát khoát tay, hoàn toàn không để cảnh tượng hỗn loạn trước mặt vào mắt.

Lúc này ta mới có thời gian rảnh chú ý đến Huyện thái gia mới vừa dương dương tự đắc, lão nhân đáng thương không chịu được đả kích quá lớn, mà bất hạnh té xỉu, còn đám người kia cũng giải tán. Hạ Hầu Duật không kiên nhẫn ra lệnh bảo bọn họ rút ngay, nếu không có chuyện gì không được phép làm phiền công việc buôn bán làm ăn của quán trọ chúng ta, bằng không sẽ xem như đối đầu với hắn, đuổi hết đám nhân tài bị sợ đến tè ra quần, sau đó lập tức đuổi Lỗ Á còn chưa hồi thần vào phòng bếp nấu cơm, kể đó kéo ta và Hạ Hầu Du bắt đầu mặt đàm.

Chỉ là, sau khi chờ trong phòng chỉ còn lại ba người chúng ta, vị soái ca luôn chú ý đến hình tượng này lại lập tức xụi lơ, cuối cùng nằm thờ hồn hên gần hai phút mới có sức bò dậy, bắt đầu kể khổ: "Hạ Hầu Du, Phiêu Phiêu, các ngươi không trọng nghĩa khí."

Ta đồ mờ hồ, câu lên án này là gì đây, ta chảy mấy vạch đen: "Ta thấy đầu óc ngươi còn chưa được tỉnh táo, nói hươu nói vượn, chúng ta đã đắc tội gì ngươi?"

Hạ Hầu Du rất phách lối tặng cho Hạ Hầu Duật một quyền mạnh: "Còn nói không có, sao lúc ngươi bỏ chạy lại dẫn theo Hạ Hầu Du mà không phải là ta...ta có chỗ nào kém hơn Du?" Hạ Hầu Duật hết sức bất mãn kháng nghị.

Ta im lặng, dẫn theo tiểu nhi tử, ta chưa từng nghĩ đến, nhưng bị tiểu nhi tử bắt kịp, ta còn cách nào khác, người ta rất vô tội, người ta rất trong sạch.

"Cho xin đi, ngươi không có cảm giác với Phiêu Phiêu, dẫn theo ngươi có quan trọng không?" Tiểu nhi tử không nhịn được mở miệng, "Như đã nói, không phải ngươi cảm thấy kinh thành là nơi tốt để ngươi phát triển sao? Rốt cuộc ngươi chạy đến đây làm gì?"

"Vốn là như thế không sai, ta quả thật... không có ý với Phiêu Phiêu, nhưng vấn đề là, lão cha ta có ý được chưa?" Hạ Hầu Duật vô cùng phiền não gãi đầu, "Hơn nữa, ta vốn muốn phụ giúp Hạ Hầu Dân một tay, bỏ qua chuyện thừa kế vương vị, rốt cuộc mỗi ngày đều trải qua cảnh tượng ngồi ăn chờ chết, đây là chuyện vũ nhục với tài hoa của ta, nhưng....."

"Nhưng cái gì, ngươi đừng dài dòng nữa, được chứ?" Lúc này, ta cũng mất kiên nhẫn.

"Ài, lão cha ta và Hạ Hầu Dân, đều không nhân hậu!" Hạ Hầu Duật lập tức hét lên. Đứa nhỏ này, có thể thấy được là bị kích thích nghiêm trọng.

"Ặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại trở thành cuồng loạn như vậy?" Hạ Hầu Du khẽ nhíu mày, nhìn ta một cái, sau đó quay đầu nhìn Hạ Hầu Duật.

"Ài, không có cách, trong thời gian ngắn này, mỗi ngày các ngươi trải qua đều hết sức nhàn nhã hạnh phúc, nhưng ta lại rất thảm, cái tên gia hỏa Hạ Hầu Dân kia, nếu trong lòng không có Phiêu Phiêu thì cũng đừng phỏng má làm người mập chứ, kết quả bây giờ là ngày ngày đều áp suất thấp, đại thần không dám đến gần hắn, ngươi lại không có ở đó, quả thật ta gấp gáp muốn chết, trước đó không phát hiện tên khốn kiếp Hạ Hầu Dân này có khả năng cuồng việc, nhưng hiện tại lại là như vậy." Hạ Hầu Duật ôm một bụng tức, ta càng nghe càng kinh hãi, trời ạ, không phải chứ, đại nhi tử tự ngược đãi? Vậy phải làm sao bây giờ?

Lòng ta đầy khản trương, nhìn tiểu nhi tử một cái. Tiểu nhi tử nắm tay ta, sau đó siết chặt, cho ta một nụ cười trấn an: "Từ sau khi chúng ta đi, lão đại vẫn là bộ dạng đó sao?" Hạ Hầu Du trầm giọng mở miệng.

Hạ Hầu Duật gật đầu một cái: "Không sai, các nương nương trong cung vốn rất hưng phấn, nghĩ đến việc cuối cùng không cần phải đối đầu với tình địch là thái hậu nữa, nhưng ai ngờ, mỗi ngày hắn đều để mình bận rộn đến nửa chết nửa sống, hết việc thì nghỉ ngơi trong chánh điện, không cho gọi phi tử, người hậu cung cũng bắt đầu bằng hoàng, mặc dù ta đã nói, gần đây lão huynh nỗ lực cố gắng phát triển quốc mạnh dân giàu, để chuyện kéo dài cũng đều không giải quyết tốt, nhưng hắn cứ như vậy mà ta đi theo hắn thì sẽ xong đời, cuộc sống này không phải dành cho người mà." Hạ Hầu Duật cảm thán, sau đó nhìn Hạ Hầu Du nói chuyện, rồi kể đó nhìn ta: "Cho nên, bắt đầu đi, ta đành chạy ra ngoài."

"Ấy, chi là như vậy thôi?" Tiểu nhi tử bịt miệng ta, cười lạnh.

Hạ Hầu Duật nhìn hần nửa ngày, sau đó mới than thở: "Quả nhiên không lừa được ngươi. Nói thật đi, Hạ Hầu Du, chuyện trộm đồ, có liên quan đến ngươi hay không?"

Đồ mờ hời, quả nhiên là bị lộ..... Ta nhìn tiểu nhi từ một cái, lại nhìn sang Hạ Hầu Duật một cái, cảm thấy như hai người đang giương cung bạt kiếm.

"Đương nhiên là ta rồi, trừ ta ra thì ai có thể lợi hại đến như vậy?" Vào lúc này, Lỗ Á ngó đầu nhìn chúng ta bảo đi ăn cơm, đang lúc hần mơ hồ phát hiện ra, thì thấy tiểu nhi từ thoải mái thừa nhận, kết quả là Lỗ Á chặt vật té ngã bò vào, sau đó nhảy dựng lên nắm lấy bả vai tiểu nhi từ kêu to: "Này này, ngươi cứ thế mà thừa nhận hả?"

"Vậy ta phải làm sao để thừa nhận?" Tiểu nhi từ không hề có cảm giác áy náy.

"Cho xin đi, ngươi không biết nơi lần trước chúng ta đi trộm là ở đâu sao? Đó chính là nội viện hoàng cung đấy, ngươi cứ thế mà thừa nhận, muốn hại chết ta sao?"

Lỗ Á huynh, ta bắt đầu mặc niệm cho hần, nhìn cảnh như thế không phải là nhận tội hết sao, nếu quả thật Hạ Hầu Duật đến bắt trộm, vậy cũng coi như gay go rồi. Không nói chuyện quay về, bọn họ thật sự rất lớn mật, lại có thể đi ăn trộm trong nội viện hoàng cung? Ta thật sự bội phục những người gan lớn liều mạng này.

"Mẹ nó, không phải ngươi nói cho hần biết sao? Bây giờ ngươi tự chuốc lấy, ngu ngốc."

Hạ Hầu Du đen mặt nhìn Lỗ Á: "Tiểu tử, lúc này đừng nói sao ta không giúp ngươi."

"Này này, người dám qua sông rút cầu."

"Là ngươi tự chui đầu vào rọ."

"Cho xin đi, các ngươi đừng tranh cãi nữa, ta không đến bắt trộm." Hạ Hầu Duật bị âm ỉ đến nhức đầu, kết quả, hần còn chưa nói hết, Hạ Hầu Du và Lỗ Á đã liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau hét lớn với Hạ Hầu Duật, "Đùa hả, nếu không phải đến bắt trộm, sao ngươi không nói sớm."

Hạ Hầu Duật lập tức trừng to hai mắt, im lặng; ta quay đầu sang chỗ khác, cười trộm.

"Thiệt là, hại lão tử khản trương nửa ngày." Lỗ Á giật nhẹ tóc, bộ dạng như ta là đạo tặc ta sợ ai, mà tiểu nhi từ cũng thờ dài một hơi: "Hạ Hầu Duật, bây giờ tiểu tử ngươi ngày càng biết dọa người."

"Hắc hắc, không như thế sao có thể chinh ngươi." Hạ Hầu Duật nhún nhún vai, hoàn toàn không có chút áy náy, "Thật không có đạo lý, ta mệt sống mệt chết lâu như vậy, mà ngươi lại nhân nhả cho được, ta còn hận không thể đẩy hết toàn bộ sang người ngươi."

Đứa nhỏ này quả nhiên..... Suy nghĩ có vấn đề, ta chảy vạch đen. Chỉ là, đoán chừng trong lòng rất bất bình đây, ta cười trộm, nhưng ngay sau đó nghĩ đến Hạ Hầu Dận, ta lại bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Ài, thấy đại nhi từ thế này, trong lòng ta làm sao cũng không thoải mái được.

"Thôi đi, ta cho ngươi biết, ngươi cũng không nên đến đây nói với ta những chuyện đó có được hay không, mau thành thật khai báo, nếu không phải đi bắt trộm, chẳng lẽ ngươi muốn kháng nghị Hạ Hầu Dận điên cuồng vì công việc nên bỏ nhà ra đi, vừa hay tìm thấy được chúng ta?" Hạ Hầu Du đánh mắt nhìn sang, Hạ Hầu Duật lập tức ừ ừ mặt mày.

Ặc, chẳng lẽ còn có nội tình nữa? Ta lập tức mở to mắt, trông mong đôi mắt nhìn Hạ Hầu Duật: "Duật, rốt cuộc mục đích ngươi đến đây là gì?" Ta chân chờ mở miệng, cảm thấy, lại có dự cảm xấu.....

"Aiz, chuyện này, nói ra rất dài dòng." Hạ Hầu Duật gục đầu ừ ừ: "Đừng nói nữa, tóm lại, thật sự là một tin dữ."

"Không nói thật sao?" Tiểu nhi từ chợt cười đến vô cùng dịu dàng thân thiết, sau đó dùng một cước đạp Hạ Hầu Duật lăn ra ngoài: "Chuyện gì còn không nói rõ thể mà dám nói tin dữ, tất cả đều cắt ra ngoài cho ta, chỗ ta không chào đón sinh vật bỏ trốn không rõ mục đích." Có khi tiểu nhi từ vô cùng bạo lực, nhưng lại rất đẹp trai.....

"Nói không sai." Lỗ Á huyt sáo một tiếng với sinh vật đang bò từ ngoài cửa sổ vào —— Hạ Hầu Duật đáng thương.

"Vậy thì không cần quan tâm đến hần nữa, soái ca, mỹ nữ, chúng ta ăn cơm tối thôi."

"Được!" Tất cả chúng ta đều chạy đi ăn cơm, lúc này, rốt cuộc Hạ Hầu Duật cũng miễn cưỡng đứng lên, sau đó thâm tình quỳ trước người ta, sau đó nắm lấy tay của ta, trong mắt lóe lên sóng nước trong vắt, nhu tình bắn khắp bốn phía mở miệng: "Thân ái, gả cho ta đi, ta đến cầu hôn....."

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: H văn trong truyền thuyết

Edit: NguyệtNhi

Beta: Heisall

—— Gần đây chắc số đào hoa tới, người đến cầu hôn cứ nối đuôi nhau mà đến từng người một. Chẳng lẽ rốt cuộc ta phải đi trên con đường NP sao?

*NP: là một nữ nhiều nam hoặc ngược lại

Bầu không khí kéo dài trong yên lặng, quý dị mà trầm mặc, Hạ Hầu Duật vừa nắm tay ta vừa chân thành nhìn ta, mà ta lại hoàn toàn tròn tròn mắt. Ta thề, ta thật sự không có quyền rũ đưa cháu trai này, trước kia không có, bây giờ cũng không có, còn sau này, liền phải bàn bạc lại. Chẳng lẽ sức quyến rũ của ta đã đạt đến trình độ này rồi ư? Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở rồi sao? Ta nháy nháy mắt, thật vô tội mà hôn mê bất tỉnh. Mà Hạ Hầu Du lại là bộ dạng muốn học máu, tay nắm lại thật chặt, hung ác mà nhìn ta một cái, ta vội vàng tỏ vẻ bản thân vô tội. Nhưng Hạ Hầu Duật cầm tay của ta quá chặt, cho nên ta không có cách nào tránh thoát khỏi ma trảo của hắn, không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy bày ra bộ dáng bản thân thực trong sạch mặc dù ta biết là chẳng ai tin. Vì vậy, khi Hạ Hầu Du liếc mắt về phía Hạ Hầu Duật, nếu như đây là thể loại BL (đại khái là đồng tính nam) trong tiểu thuyết, ta nhất định sẽ dùng một câu kinh thiên động địa để hình dung hoàn cảnh hiện tại. Nhưng mà, vì để tránh cho tiểu nhi tử giết chết mình, ta liền cố mà làm cho tiểu nhi tử bộc phát lửa giận thôi.

"Hạ Hầu Duật, tiểu tử ngươi thật ra rất có can đảm đó." Tiểu nhi tử cười gằn đi về phía Hạ Hầu Duật, sau đó xách người lên, tiếp tục ném ra ngoài, sau đó ra lệnh cho Lô Á: "Đóng cửa, nhìn thấy hắn thì thả chó." Nói xong còn không quên tròn mắt hung ác mà nhìn Hạ Hầu Duật mấy lần.

Lô Á liếc mạng khác chế chính mình không cười ra tiếng, ta nháy nháy mắt, nhớ tới đáng vẻ đáng thương của Hạ Hầu Duật lúc bị ném ra ngoài, cũng không nhìn được mà 'phốc' một cái cười ra tiếng, nhưng ta còn chưa cười xong liền bị tiểu nhi tử bế lên, dùng phương pháp ôm công chúa mà ôm ta. Ô ô ô, người ta cảm thấy rất xấu hổ đó.

"Ngươi đó, đặt ở một bên liền sẽ gây họa, xem ra, ta phải suy nghĩ một ít biện pháp rồi." Tay Hạ Hầu Du siết chặt gương mặt của ta, sau đó mở miệng nói. Ta rất vô tội nháy nháy mắt, vòng tay ôm lấy cổ của Hạ Hầu Du, giống như làm nũng hôn một cái lên mặt hắn: "Người ta nào có, bọn họ thăm mền ta cũng không phải là lỗi của ta."

"Phải không, coi như ta có nhốt ngươi lại thì phiền toái cũng sẽ tự động tìm tới cửa, ngươi, cái người chuyên gây phiền phức này, ta đang suy nghĩ xem làm thế nào khiến cho đám ong bướm kia không chú ý đến ngươi nữa." Tiểu nhi tử rõ ràng rất hưởng thụ cái ôm ấp yêu thương của ta, nhưng vẫn còn bày ra bộ dáng nhất định phải phạt ta, thật là đáng ghét mà.

"Ngươi nằm mơ đi, không lẽ ong bướm vây quanh ngươi thì ít sao?" Ta bĩu môi đáp trả, những nữ khách kia có ai là không nhằm vào hắn mà tới đâu, thật là, chúng ta cùng lắm kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi, may mắn thân phận hiện tại của chúng ta chỉ là một tiểu thương nhân, thế nên còn không có quan to quý nữ tự động đưa tới cửa, làm ta tiết kiệm được không ít tâm tư.

"Được rồi, được rồi, nếu vậy, chúng ta cần phải nghĩ ra biện pháp diệt trừ hậu hoạn sau này, như thế nào?" Tiểu nhi tử cười tà nháy mắt với ta, sao ta cảm thấy ánh mắt của tiểu nhi tử càng ngày càng YD (dâm dăng) cơ chứ?

"Làm thế nào để diệt trừ hậu hoạn?" Nghĩ đến có thể làm cho những thứ nữ tử mê trai kia không đảo quanh bên người tiểu nhi tử nữa, ta vẫn cảm thấy ý nghĩ này vô cùng tốt. A a a, ta không thích có người cả ngày lẫn đêm đều mơ ước đến tiểu nhi tử của ta. Hiện tại, hắn là người của ta đấy, nghĩ đi nghĩ lại, ta càng ôm chặt tiểu nhi tử một chút. Động tác nhỏ này của ta lại khiến tiểu nhi tử khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng đặt lên trán ta một nụ hôn, "Phương pháp này rất đơn giản, chỉ là cần ngươi phối hợp một chút." Nụ cười của tiểu nhi tử mang theo mơ hồ tà khí, hại ta nhìn không được mà bắt đầu chảy nước miếng. Ta nháy nháy mắt, nuốt nước miếng, ta như thế nào đột nhiên cảm thấy bầu không khí trước mắt có chút ám muội? Không lẽ ta bị ảo giác sao? Hay là, bầu không khí màu hồng này đang nở hoa?

"Phối hợp như thế nào?" Hỏi xong, ta phát hiện bản thân thật ngạc nhiên khi hỏi ra vấn đề này, bởi vì ta phát hiện nụ cười của tiểu nhi tử càng ngày càng mờ ám, dòng điện trong mắt càng thêm mãnh liệt. A a, lần sau ta nhất định phải kháng nghị với tiểu nhi tử, không có việc gì thì không cần phóng điện cả người, như vậy cũng không hay, hiện tại ta liền muốn chảy máu mũi, a a a, tiểu nhi tử thật sự rất đẹp trai cũng rất hấp dẫn, nếu như ở hiện đại nhất định là minh tinh ảnh đế, là sát thủ thiếu nữ.

Nghĩ tới việc có một người đẹp trai như vậy nhất kiến chung tình với mình, ta quả thực cảm thấy hạnh phúc vô cùng. "Rất đơn giản, rất nhanh ngươi sẽ biết thôi, thân ái." Tiểu nhi tử vừa nói vừa ôm ta trở về gian phòng của hắn, a, là phòng của tiểu nhi tử.

"Thật sao? Ta nói này Hạ Hầu Du, cầu xin ngươi không cần thừa nước đục thả câu có được hay không, Hạ Hầu Duật bị ngươi đá ra như vậy thật sự sẽ không sao chứ?" Mặc dù nói, hình như người này không phải tới để bắt người, thế nhưng nếu lạnh nhạt thờ ơ với người ta quá thì cũng không tốt, hơn nữa lại là trai đẹp cầu hôn với ta như vậy, ngăn lại vẫn có chút luyến tiếc, ta bắt đầu suy nghĩ miên man.

"Này Phiêu Phiêu, vào thời điểm này, cầu xin ngươi đừng nghĩ tới nam nhân khác có được hay không? Ngươi không lo lắng ta sẽ ghen hay sao?" Nhưng rõ ràng khi ta đề cập đến cháu trai, đã khiến cho tâm trạng của tiểu nhi tử không tốt, khuôn mặt anh tuấn lập tức bao phủ mây đen dày đặc, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chú vào ta, ánh mắt tràn đầy hơi thở nguy hiểm.

"Ta không phải cố ý đầu thân ái, trong lòng người ta thực sự chỉ có một mình ngươi mà thôi. Chi là..... Chi là....." Nói xong, ta liền nghĩ tới đại nhi tử đáng thương, không thể không thừa nhận, tin tức mà Hạ Hầu Duật mang tới, làm trong lòng ta quả thật không dễ chịu chút nào. Ta cùng Hạ Hầu Du ở chỗ này chằng chằng thiếp thiếp, thế nhưng hắn ngay cả phi tử cũng không đụng vào. Aiz~, ta cảm thấy bản thân thật là tội ác tày trời mà. Chi là, tại sao

khi nghĩ như vậy, ta lại cảm thấy tâm trạng thật tốt, ừ, quả nhiên đại nhi tử vẫn rất quan tâm đến ta.

Nhưng mà, nếu cứ quan tâm dây dưa như vậy, cũng chỉ làm ta bận lòng hơn mà thôi, nhưng nếu như không buông tay, lại làm cho cuộc sống của hân tràn đầy hắc ám, cần gì phải như vậy? Ta bắt đầu cảm thấy nhức đầu, bắt đầu phiền não, lại không ý thức được ánh mắt tiểu nhi tử nhìn ta bỗng nhiên trở nên sâu thẳm.

"Cái đó, Du....." Ta còn muốn nói thêm gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng, môi Hạ Hầu Du liền rơi xuống, vừa lúc rơi trên môi của ta, ta dễ dàng ngửi thấy hơi thở thuộc về Hạ Hầu Du, đột nhiên quần quanh cánh mũi của ta, ta kinh ngạc mở to mắt nhìn tiểu nhi tử. Này này, nói thế nào mà hôn liền hôn? Ừm, nói đi nói lại, không biết ta đã nằm trên giường lúc nào rồi? Kỳ quái, còn nữa, tư thế này của tiểu nhi tử là sao? Vì sao hân lại đè ở trên người ta? Rất nặng..... Ta dùng ánh mắt truyền đạt nghi vấn của mình cho hân, nhưng hân chỉ lười biếng bày ra bộ dạng tươi cười tà mị, sau đó tiếp tục hôn sâu xuống, mà ta lại rất nhanh liền chìm đắm trong nụ hôn sâu sắc mang theo một chút thăm dò này của hân, cả người hoàn toàn chìm đắm trong đó. Những suy nghĩ vừa rồi của ta cũng lập tức bị quăng xuống nước. Nhưng mà, ta thừa nhận một điều rằng kỹ thuật hôn của tiểu nhi tử thật sự rất tốt..., không sai, ta cũng rất hưởng thụ nụ hôn mà hân mang tới, nhưng mà nói như thế nào nhỉ, ta có loại cảm giác, tiểu nhi tử giống như muốn ăn ta đến xương cốt cũng không chừa..... Nóng quá. A a, quần áo của ta đã bị tiểu nhi tử kéo xuống lúc nào rồi hả?

Cả người lạnh lẽo làm cho ta lập tức tỉnh táo lại, lúc này ta mới phát hiện quần áo của ta và tiểu nhi tử không biết từ lúc nào đã trở nên xốc xếch, chỉ thiếu chút nữa là cả người trần trụi rồi..... Lạnh đến buồn nôn, ta vội vàng đẩy tiểu nhi tử ra, ba chân bốn cẳng kéo y phục của mình lên, sau đó kéo chăn xuống quần quanh bản thân, lúc này mới nhìn về phía tiểu nhi tử. Nhưng mà, tóc tai rối loạn, ánh mắt mê ly của tiểu nhi tử, cộng thêm quần áo xốc xếch, lười biếng nhưng lại mang theo một tia mùi vị tình dục, thật sự, thật sự là rất hấp dẫn..... Làm hại ta thiếu chút nữa không nhận được mà nhào qua, chủ động ôm ấp yêu thương. Ừ, gặp quý mà, ta đang suy nghĩ cái gì vậy trời, chúng ta hiện tại nam chưa cưới nữ chưa gả, tại sao có thể làm chuyện như vậy? Tiểu nhi tử nhất định là đầu óc bị nước vào, tám phần là ta bị nam sắc mê hoặc, thiếu chút nữa liền thất thân. Nghĩ đến hành động thân mật vừa rồi của hai người, ta nhìn không được mà đỏ bừng mặt, nhanh chóng quay đầu ra chỗ khác, không dám nhìn về mặt vẫn chưa thỏa mãn của tiểu nhi tử, nhưng tiểu nhi tử lại không cho ta cơ hội đó, hai tay hân chế trụ khuôn mặt của ta, không cho ta dời tầm mắt đi.

"Du, ngươi sửa sang lại y phục cho tốt đi." Ta đỏ mặt không chịu được.

"Tại sao?" Tiểu nhi tử bĩu môi trả lời: "Cũng không phải là chưa từng nhìn qua."

Ừm, người này thật là, hân không hiểu cái gì gọi là xấu hổ rụt rè của nữ nhân sao, không thể để cho ta xấu hổ một chút sao? Thật đáng ghét. Ta buồn bực nhìn tiểu nhi tử một cái, gương mặt vẫn còn hồng, thật ngại quá, chúng ta mới vừa rồi thiếu chút nữa thì đã.....

Ta lắc lắc đầu, vứt những suy nghĩ bậy bạ đó ra sau đầu, sau đó nhìn tiểu nhi tử: "Du, ngươi làm sao vậy? Tại sao..... không phải chúng ta từng nói..... sẽ đợi sao?"

"Ngươi còn hỏi ta vì cái gì? Phiêu Phiêu, ngươi thật không hiểu hay giả vờ không hiểu tâm trạng của ta?" Câu "tâm trạng của ta" bị hân gằn mạnh nói ra, giọng nói ừng theo đó mà trầm xuống, bộ dạng hoàn toàn nổi trận lôi đình: "Ngươi rốt cuộc có biết hay không, tâm trạng của ta khẩn trương đến cỡ nào, ta sợ mất đi ngươi đến cỡ nào không? Hoàng huynh giao phó ngươi cho ta, tuy nhiên hân ta vẫn còn nghĩ tới ngươi, Thánh ý khó đoán, mặc dù ta và ngươi cái gì cũng không sợ, nhưng ta vẫn rất lo lắng, sợ cuối cùng ngươi sẽ bởi vì hân ta mà rời khỏi ta; còn có Hạ Hầu Duật, không biết vì sao tên đó đột nhiên xuất hiện cầu hôn với ngươi, ngươi có thể hiểu được tâm trạng của ta không? Đến tận bây giờ, ngươi vẫn chưa thuộc về ta, ngươi cũng chưa từng nói qua ngươi yêu ta, ta cũng không biết, ngươi nói thích đến tận cùng là thích hay không, hay là dưới tình huống không có lựa chọn, nên ngươi mới nói với ta những lời nói đó. Phiêu Phiêu, đối với ngươi, ta thật sự vô cùng nghiêm túc, tuy nhiên cũng rất bất đắc dĩ, ngươi hiểu lo lắng của ta không? Mặc dù ngươi luôn đứng bên cạnh ta, nhưng ta thật sự không biết, ngươi rốt cuộc muốn đi đâu, ta lại không phải nơi mà ngươi muốn dừng chân, ta thật sự vô cùng lo lắng sẽ mất đi ngươi." Hạ Hầu Du nói xong liền ôm ta thật chặt, những nụ hôn nồng nhiệt liền tiếp rơi xuống, lần này, ta không có cự tuyệt, mà là chủ động nghiêng đón. Thì ra trong lòng của tiểu nhi tử, luôn luôn lo sợ bất an, tất cả đều là vì ta. Ta rất cảm động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy áy náy. Mấy ngày qua, rốt cuộc ta vẫn chỉ nghĩ đến bản thân mà quên đi người luôn bên cạnh mình, rõ ràng bản thân đang rất hạnh phúc, hưởng thụ tình yêu cùng sự che chở của hân, nhưng cuối cùng lại có chút lo được lo mất mà quên rằng, tâm trạng của tiểu nhi tử cũng theo ta mà lên xuống, hân cũng sẽ có lúc không xác định được tâm trạng.

Tại thời điểm ta lo lắng cho Hạ Hầu Dận, trong lòng hân khẳng định cũng không có cảm giác an toàn; mà thời điểm nghe được Hạ Hầu Duật cầu hôn ta, chỉ sợ tiểu nhi tử càng không cảm thấy vui vẻ gì. Ta ôm chặt lấy Hạ Hầu Du, ôm thật chặt, để mặc hân hôn ta thật sâu, tràn đầy vui vẻ, đòi hỏi, khát vọng. Ta biết rõ, hiện tại việc ta phải làm đó là giúp tiểu nhi tử bình phục lại tâm trạng của hân. Cũng không nhớ rõ qua bao lâu, ta cảm thấy cả người thiếu chút nữa thì bị hân hòa tan, tiểu nhi tử rốt cuộc cũng buông ta ra...ta bắt đầu há mồm thở dốc, oh oh oh, đại khái chúng ta muốn phá kỷ lục Guinness thế giới về thời gian hôn môi lâu nhất.

Cả người tựa vào trong lồng ngực tiểu nhi tử, ta vòng tay ôm chặt eo của hân, tựa vào ngực hân, lắng nghe trái tim đập thành thịch: "Du, thật sự xin lỗi."

"Ta không muốn nghe ngươi nói xin lỗi." Giọng nói của Hạ Hầu Du có chút buồn bực.

"Ta biết." Ta khẽ mỉm cười, đưa tay che ngực hân: "Nhưng mà, ta thật sự yêu ngươi, ngươi nhất định phải nghe, cũng nhất định phải tin tưởng ta."

"So với tình yêu của đại ca còn nhiều hơn sao?" Giọng nói của tiểu nhi tử mang theo ghen ghét khó chịu, ta nhìn nhìn để không cười ra tiếng. Ha ha ha, nhìn bộ dạng tiểu nhi tử ghen thật sự rất đáng yêu. Ta nhìn không được mà hôn lên mặt hân một nụ hôn, hải lòng giống như mèo trộm thịt nói: "Đứa ngốc, tại sao ngươi luôn muốn so sánh với hân hả? Quá khứ của ta và hân là không thể thay đổi, mặc kệ trước kia đã từng xảy ra chuyện gì, thì cũng là quá khứ rồi. Nhưng mà Du, ngươi có biết không? Chỉ có một điều ngươi không thể cưỡng cầu ta, không thể cưỡng cầu ta quên hân, hân là quá khứ của ta, từng là một phần trong sinh mệnh của ta, nếu như nói muốn ta quên đi điều đó, ta cảm thấy bản thân mình sẽ không làm được, ít nhất là hiện tại, khẳng định sẽ không làm được, muốn quên những chuyện đã xảy ra khi đó, như vậy thực sự quá khó khăn với ta. Nhưng Du, không phải bây giờ mọi chuyện đều đã qua rồi sao, ngươi hiểu ý ta chứ?" Ta vuốt ve mặt của hân, rất nghiêm túc nói.

Ta là đứa ngốc, lâu như vậy mới phát hiện trong lòng Hạ Hầu Du có cảm giác không xác định, à, ta thật sự không phải là một người yêu đúng nghĩa mà.

"Vậy người có thể xác định, ta là người của người trong tương lai sao?" Giọng nói của Hạ Hầu Du có chút buồn bực, nhưng mà đã không còn kích động như vừa nãy.

Ta nở nụ cười nhạt: "Làm ơn đi, nếu như không xác định người là của ta bây giờ và trong tương lai, làm sao ta có thể cho người hôn, cho người ôm, thiếu chút nữa còn cùng người làm chuyện đó? Ta là nữ nhân, không có táng tận lương tâm như vậy đâu, cái tên khốn kiếp Hạ Hầu Du nhà người." Ta thiếu chút nữa đập cho hắn một cước, đều đã như vậy rồi mà vẫn còn hoài nghi ta, thật đáng ghét mà.

Hạ Hầu Du nhanh chóng ôm chặt lấy ta đỡ đánh: "Đừng giận, đừng giận nữa, Phiêu Phiêu, người còn nói, người không biết trong lòng ta lo lắng khổ sở biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng người rút cuộc cũng nguyện ý nói rõ tâm tình của người với ta, đối với ta mà nói, thật sự....." Hạ Hầu Du không tiếp tục nói hết, ta cũng không buộc hắn nói tiếp, bởi vì ta biết, hắn đang nghĩ cái gì.

"Đứa ngốc, tình yêu của ta, sao không thể nắm lấy được?" Ta lại tiếp tục than thở.

"Đương nhiên là có, chỉ là người không biết mà thôi, bản thân người luôn luôn thích trêu hoa ghẹo nguyệt." Tiểu nhi tử bắt đầu bắt mắt lên án ta.

"Vậy sao? Vậy tại sao trừ người ra, ta lại không chọn người khác?" Ta rất là bất mãn kháng nghị, trên trán tiểu nhi tử lại chảy ra vài vạch đen.

Hừ, tiểu tử chết bầm, dám đấu với ta, người còn non lắm. Lại một lần nữa Đoạn Phiêu Phiêu ta với tiểu nhi tử Hạ Hầu Du đánh nhau tranh giành tình yêu, người chiến thắng, dĩ nhiên là Đoạn Phiêu Phiêu mỹ nữ rồi.

Chỉ là, Hạ Hầu Duật ở ngoài cửa kia, rốt cuộc phải đánh thế nào đây? Ta nháy nháy mắt, cảm thấy thật khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Người tình cũ trong truyền thuyết của lão nương

Edit: NguyệtNhi

Beta: Heisall

—— Người cổ đại cũng cần phải nói yêu thương, nhưng người cổ đại lại kỳ thị. Không được không được, dù nói như thế nào, tên kia cũng coi như là họ hàng thân thích, cứ ném hắn ở bên ngoài như vậy cũng quá đáng thương, nói không chừng hắn ta thực sự có chuyện gì đó mới tới tìm chúng ta? Nghĩ như vậy, ta quyết định, thật nhanh giải quyết tâm trạng không thăng bằng trong lòng vị nam bằng hữu này, vì vậy, cả người ta đều nhiệt tình lên, không nhìn sắc mặt vẫn còn tương đối đen sì của Hạ Hầu Du, sờ sờ mặt của hắn nói: "Du, người cũng phải đồng ý với ta một chuyện nha." Ta nháy nháy mắt, bắt đầu hấp dẫn tiểu nhi tử.

"Chuyện gì?" Tiểu nhi tử vô cùng vô tội mà nháy mắt nhìn ta, cái đuôi hồ ly không ngừng đến gần ta.

"Là, ta nói thật với người, người cũng phải nói thật với ta. Chuyện của ta cùng Hạ Hầu Dận đã là quá khứ, mặc dù hiện tại nghe được tin tức của hắn ta cũng sẽ quan tâm, nghe được hắn không thương tiếc bản thân ta cũng sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng đó là cảm giác đối với bằng hữu. Hơn nữa, nói như thế nào, chúng ta cũng từng chung đụng lâu như vậy, không lo lắng là giả. Nhưng ta cùng hắn là không thể nào, bởi vì, ta không có hào phóng như vậy, có thể chia sẻ lão công của mình cùng người khác. Cho nên, Hạ Hầu Du, người nghe rõ cho ta, nếu như có một ngày để cho ta phát hiện người và nữ nhân khác 'liếc mắt đưa tình', còn vọng tưởng trái ôm phải ấp ngồi hưởng thụ mỹ nữ hầu hạ, như vậy chúng ta cũng liền xong." Ta cười híp mắt mở miệng, nhưng bộ dạng hoàn toàn không nói giỡn. Làm ơn, nếu như ngay cả lão công cũng không thể là của mình, vậy ta còn sống làm gì? Hạ Hầu Du không nói gì, đôi mắt trắng đen rõ ràng chăm chú nhìn chăm chăm ta, sau đó thở dài thật sâu: "Người đó, thật là buồn lo vô có."

"Cái gì mà buồn lo vô có, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta, đương nhiên ta phải nghiêm túc nói rõ ràng rồi, tránh cho người nghĩ rằng ta và người chỉ là đùa giỡn thôi, hừ." Ta hung dữ mở miệng phản bác hắn.

"Được rồi, được rồi, ta hiểu rồi." Hạ Hầu Du gật đầu liên tục, không ngừng trấn an ta. "Ngu ngốc, nếu như không phải bởi vì hiểu người và biết tính cách của người, làm sao mà đến bây giờ ta vẫn còn kiên trì chưa cưới vợ? Người cho rằng qua nhiều năm như vậy, ta đều đang đợi cái gì? Nữ nhân ngu ngốc, nói đi, lúc nào thì người mới băng lòng gả cho ta?"

"Ừ, chờ tới khi phụ mẫu của Hạ Hầu Dận chịu chúc phúc cho chúng ta." Ta cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó cười híp mắt mở miệng.

"Cái gì?" Hạ Hầu Du cực kỳ hoảng sợ, "Vậy ta phải đợi đến khi nào?"

"Cái gì đó, ý của người là không muốn chờ sao?" Ta liếc tiểu nhi tử một cái.

"Dĩ nhiên là không phải, nhưng mà chờ đến khi bọn hoàng huynh chịu chúc phúc cho chúng ta..... Ta xem, cả đời này cũng không trông cậy được." Tiểu

nhi tử lắc đầu thờ dài, ôm đầu mà khóc, "Phiêu Phiêu, ta nói này, đây không phải là người không chịu gả cho ta mà lấy có đó chứ." Tiểu nhi tử vừa nói vừa bày ra bộ dạng đáng thương nhìn ta.

Ta đập hán một cái: "Làm ơn đi, làm sao ta có thể không muốn gả cho người? Người ta chỉ hi vọng dưới sự chúc phúc của mọi người mà thành tân nương tử thôi." Ta không nhìn được siết chặt vòng tay ôm hán, cái người thích ăn giấm chua này, đầu cọ cọ gò má hán: "Còn nữa, ta nói người rốt cuộc định xử lý Hạ Hầu Duệ như thế nào? Cũng không thể thật sự ném ra ngoài như vậy được? Người yên tâm đi, ta đối với hán thực sự không có hứng thú, ta cảm thấy hán cũng không còn hứng thú gì đối với ta, hán làm như vậy, tám phần là đã xảy ra chuyện gì đó."

"Hán còn có thể có chuyện gì? Tám phần là tới quấy rồi." Tiểu nhi tử đối với hành động của tình địch chỉ xì mũi coi thường, thuận tiện nổi máu ghen mà ôm chặt ta, "Phiêu Phiêu, chẳng lẽ người muốn đưa hán vào?"

"Đúng vậy, cũng không thể xử lý như vậy, coi như hán ta tới quấy rồi, cũng phải làm hán nhanh chóng kết thúc cái ý niệm ngu xuẩn này, sau đó trở về nhà." Ta nhìn tiểu nhi tử một cái, hợp tình hợp lý nói. Sau đó ngồi dậy, ép buộc tiểu nhi tử mặc xong quần áo, a a, mặc dù vóc dáng này không tệ, nhưng giữ lại cho ta xem là được rồi, những người khác, nam nhân lẫn nữ nhân đều không nên tới chằm mắt, ai tới ta chém người đó.

"Nhưng....." Hiển nhiên tiểu nhi tử còn có ác cảm với hành động cầu hôn vừa rồi của Hạ Hầu Duệ. Ta sờ sờ mặt của hán nói: "Được rồi, nếu hán ta còn muốn cầu hôn ta, thì người cứ trực tiếp đánh hán, như vậy không phải là được rồi sao? Rốt cuộc người còn lo lắng cái gì?"

Vừa nghe ta nói như thế, tiểu nhi tử lập tức vui mừng như mở cờ trong bụng, ôm ta hưng hăng hôn một cái: "Ta đánh hán người không đau lòng ư?"

"Dĩ nhiên ta sẽ không đau lòng rồi." Bị đánh cũng không phải là ta.

Nói xong, ta lôi kéo tiểu nhi tử tâm tình thoải mái đi ra cửa. Ô ô ô, thiếu chút nữa làm chuyện xấu, còn bỏ lỡ giờ cơm tối, bụng của ta thật sự rất đói, sờ sờ cái bụng co quắp vì đói, vừa mở cửa kéo đứa cháu sắp bị đông cứng vào nhà, vừa thét Lỗ Á ăn cơm. Kết quả bạn học Lỗ Á cùng Hạ Hầu Du ở chung một chỗ đã lâu, hoàn toàn học được cái xấu từ hán, cư nhiên hấp tấp hỏi ta, mới vừa rồi ta không phải là cùng với Hạ Hầu Du làm chuyện đó đi, hại ta đang vui vẻ uống canh toàn bộ đều phun ra ngoài. Tên khốn kiếp này, thế nào lại bắt quai như vậy? Ta hung tợn đẩy người nào đó ra ngoài, mà người nào đó lại trở về cho ta nụ cười vô cùng tà ác, sau đó liền chạy đi, đáng thương cho ta hỏa khí không có chỗ nào phát.

"Phiêu Phiêu, tâm trạng người không tốt?" Sau khi ăn uống no đủ, Hạ Hầu Duệ giống như quên mất tình huống bị thảm bị ném ra ngoài mới vừa rồi, lại bắt đầu cợt nhả.

"Tâm trạng của Phiêu Phiêu tốt hay không tốt liên quan gì tới người." Dịch ý của tiểu nhi tử với tình địch vẫn rất mãnh liệt.

"Dĩ nhiên là có quan hệ tới ta, nếu như ta là..... Ừm ừm ừm....." Đáng thương cho Hạ Hầu Duệ, lần này lời còn chưa kịp nói xong, liền bị tiểu nhi tử ngăn chặn miệng, hoàn toàn mất đi quyền tự do nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là giương mắt sử dụng ánh mắt biểu đạt ý nghĩ của chính mình, đáng tiếc, tiếp tục bị tiểu nhi tử làm lơ như không thấy.

"Hạ Hầu Duệ, người tốt nhất đừng hoang nói cho ta biết, người rốt cuộc tới đây làm gì? Nếu không ta không thể làm gì khác hơn là ném người trở lại kinh thành, sau đó chúng ta cũng dọn nhà, để cho người không tìm thấy được." Ta bắt đầu uy hiếp. Người này, chính là không chịu nói thật, rất đáng ghét.

"Ừm ừm ừm....." Ý hán là không thể nói chuyện.

"Du, thả hán ra." Ý ta là bảo tiểu nhi tử khiến Hạ Hầu Duệ nói chuyện, Hạ Hầu Duệ vừa được giải thoát, lập tức ô ô bắt đầu thờ, "Phiêu Phiêu, Hạ Hầu Du, các người hãy nghe ta nói, ta sẽ nói toàn bộ, nhưng các người nhất định phải giúp ta." Hạ Hầu Duệ đã có kinh nghiệm nên ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề.

"Vậy phải xem thử giúp người thế nào, và có giúp được hay không, hơn nữa còn phải xem thành ý của người nữa." Hạ Hầu Du giờ giờ cái đĩa trong tay, Hạ Hầu Duệ rút cổ một cái.

"Ta nói hết..., ta bị Hạ Hầu Dận hành hạ rất thâm là sự thật, hán là cái máy cuồng công việc đến điên cuồng, ta sắp mệt chết đi được, cho nên đây là nguyên nhân đầu tiên ta rời nhà đi. Nhưng mà chủ yếu nhất, vẫn là có liên quan đến người đó Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Duệ chọt chỉ vào người của ta nói, hại ta giật cả mình.

"Ta? Làm sao có thể?" Chẳng lẽ Hạ Hầu Dận phái người tới bắt ta? Không thể nào, nếu quả thật là như vậy, làm sao hán còn nhàn nhả ở chỗ này.

"Đương nhiên chính là người." Hạ Hầu Duệ vô cùng buồn bực nhìn ta, "Tin tức Thái hậu qua đời truyền tới Linh Nam, lão cha kia của ta liền hấp tấp tới kinh thành, nói cho oai là thăm nhi tử, bái kiến Hoàng đế, thật ra thì chính là tới xem một chút là Thái hậu đã xảy ra chuyện gì, hán mới không tin người tuổi còn trẻ liền bệnh nặng mà chết, kết quả chúng ta hết cách rồi, ta cùng với hoàng thượng không thể làm gì khác hơn là thành thật khai báo, cha ta là người không giảng đạo lý, vừa nghe hiện tại Phiêu Phiêu không phải Thái hậu, lập tức ra lệnh cho ta cưới người về nhà, ô ô ô, còn nói cái gì nếu như mà ta không có cưới được người liền....."

"Vĩnh viễn không nhận nhi tử này ư?" Ta nháy mắt bật thốt lên, ôi, không phải trên TV đều thích diễn như vậy sao.

"Dĩ nhiên không phải như thế." Hạ Hầu Du lắc đầu nhìn Hạ Hầu Duệ một cái, "Nếu chỉ là như vậy, trong lòng tiểu tử này đã sớm sướng điên lên mất rồi. Ta chưa từng thấy qua người nào hi vọng mau chóng thoát khỏi quan hệ phụ tử giữa họ đến thế."

"Đó là bởi vì người không có một người cha biến thái." Hạ Hầu Duệ phản bác, sau đó nước mắt chảy xuống nhìn ta, "Hán nói, nếu như mà ta không

cười được người trở về, ta liền không cần chờ mà lập tức kế thừa phong hào Linh Nam vương, hơn nữa hẳn sẽ hưu toàn bộ lão bà hiện tại của mình bao gồm cả mẹ ta, sau đó đi đến nhà của người cầu hôn người, tự mình cưới người....."

"Phốc....." Nghe đến đó, ta cùng Hạ Hầu Du cũng không nhịn được phun ra ngoài, trời ạ, cái tên Vương Gia này quả nhiên là đầu óc không được bình thường, có làm hay không vậy, còn có cách làm này nữa sao?

"Cho nên người đã tới đây?" Ta rất yếu đuối giờ ngón tay lên, sờ sờ đứa cháu trai đáng thương bị chèn ép, anh đẹp trai này, thật sự là quá đáng thương.

"Không sai." Hạ Hầu Duật làm bộ đáng thương gật đầu, "Thừa kế vương vị còn chưa tính, tại sao ta có thể để cho hắn đi đến nhà của người cầu hôn? Ta cũng không thể để cho hắn đi ra bên ngoài ném mặt mũi được." Hạ Hầu Duật tiếp tục khóc lóc kể lể.

Lúc này ngay cả Hạ Hầu Du cũng bắt đầu đồng tình với hắn, thờ dài một hơi, "Đáng thương, hiện tại ta cảm thấy mình thật may mắn, khi còn sống lão cha kia của ta cũng không làm ra chuyện gì ngu xuẩn." Chỉ là ngay sau đó hắn nhìn ta một cái, ôm ta vào trong ngực, sau đó nhìn chăm chăm Hạ Hầu Duật, "Vậy bây giờ người tính toán giải quyết chuyện này như thế nào? Phiêu Phiêu đã là lão bà của ta." Nói xong, còn ôm eo của ta bày tỏ lời nói của hắn có uy tín, mà ta cũng không có phản bác. Tình yêu nha, cần phải trả giá lẫn nhau, nếu tiểu nhi tử đã làm như vậy, ta cũng nên phối hợp một chút chứ sao.

"Vốn dĩ ta đã nghĩ, nếu như Phiêu Phiêu cùng người còn chưa bồi dưỡng thành gian tình, ta liền có thể tạm thời cùng Phiêu Phiêu thương lượng một chút, giả phượng hư hoàng cũng tốt, nhưng mà bây giờ, a a a, ta cũng không biết nên làm cái gì nữa." Hạ Hầu Duật hoàn toàn không biết làm sao.

Ta vô cùng đồng tình mà nhìn Hạ Hầu Duật, có lão cha như vậy thật sự là một chuyện cực khổ mà, nhưng ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, "Ặc, vậy nếu như ta cùng người khác nói yêu đương, thành thân, chẳng lẽ hắn còn tới nhà của ta cầu hôn sao?" Cái vấn đề này rất nghiêm trọng.

Ta vừa nói lời này, vẻ mặt của tiểu nhi tử cũng theo đó mà khảm trương, bắt đầu tự mình lẩm bẩm: "Trời ạ, không phải chứ, mặc dù ta không ngại đánh bại nhiều hơn hai tình địch, nhưng nếu như là hoàng thúc tới....." Nói xong, tiểu nhi tử bắt đầu run rẩy.

Ta bất mãn, hoàng thúc thì sao, chẳng lẽ tiểu nhi tử tính toán nửa đường bỏ cuộc?: "Này, Hạ Hầu Du, đừng nói người đổi ý, không muốn thành thân với ta." Ta nổi giận mở miệng, mẹ nó, mới vừa rồi còn luôn miệng cầu hôn ta đây này, thế nào hiện tại liền không được nữa?

"Ta không phải có ý này, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du cười khổ nói, "Chỉ là người không hiểu rõ Hạ Hầu Lạc thôi, chính là chỗ đáng sợ của vị hoàng thúc kia."

"Có gì đáng sợ?" Ta rất bất mãn kháng nghị, "Chẳng lẽ hắn còn có thể buộc ta gả cho hắn? Hơn nữa, người hắn yêu là mẫu thân của ta, hơn nữa ta có bộ dạng giống bà ấy thì sao? Cứ nhiên tính toán bỏ thê tử, mẹ nó, hắn coi lão bà của mình là cái gì hả? Loại nam nhân này đưa cho ta, ta cũng không cần." Ta rống lên.

"Không ai muốn." Hai mắt Hạ Hầu Duật đầm lệ mông lung nhìn ta, "Nói đến mấy lão nương kia của ta, nếu như mà cha ta thật sự muốn hưu, bọn họ cũng sẽ không có ý kiến, mỗi ngày cùng biến thái ở chung một chỗ thực sự rất khổ sở. Nhưng vấn đề là, nếu như người không làm cho hắn hài lòng, hẳn sẽ....." Nói tới chỗ này, Hạ Hầu Duật tiếp tục run rẩy.

"Hắn sẽ như thế nào?" Ta nuốt ngụm nước miếng, có loại dự cảm xấu, đám quạ đen đã thật lâu không thấy lại bắt đầu bay trở lại, ôi, ta quả nhiên là mệnh quạ đen mà không phải mệnh hi thước, thật muốn khóc quá.

"Hắn sẽ nghĩ hết biện pháp chinh người dám phản kháng ý của hắn đến chết đi sống lại, kêu phụ gọi mẫu, tự động cầu xin tha thứ, sau đó để cho chuyện mình hy vọng xảy ra....." Hạ Hầu Duật thờ dài cúi gằm đầu, "Hơn nữa, từ trước tới nay hắn luôn là người không gặp bất lợi gì, cho nên, không ai dám phản kháng hắn."

Khóe miệng ta bắt đầu co quắp, gấp quỵ, như thế nào mà Hạ Hầu gia chưa từng có một người bình thường vậy? Chỉ là....."Ừm, nhưng ta cảm thấy được, hẳn ít nhất có hai lần thất bại." Ta nháy nháy mắt, cẩn thận phân tích tình địch, sau đó quát to lên.

"A, hai lần nào?" Tiểu nhi tử cùng Hạ Hầu Duật vốn bắt đầu ủ rũ cúi đầu thì ánh mắt nhất thời sáng lên nhìn ta.

"Lần đầu tiên, mẫu thân ta gả cho phụ thân ta, khi đó rõ ràng phụ thân người vẫn sẽ nhượng bộ; lần thứ hai, người bỏ nhà ra đi lần đó, người cũng thuận lợi chạy ra ngoài, nhìn xem, lần này nếu như thuận lợi, chúng ta nên bình an giải quyết." Ta càng nghĩ càng thấy có đạo lý.

Hạ Hầu Duật cùng tiểu nhi tử cũng bắt đầu cúi đầu cẩn thận phân tích tính khả thi của chuyện này, xem ra, chúng ta còn không đến mức cùng đường.

Chỉ là, chúng ta hoàn toàn còn không có đề ý tới điểm mấu chốt, đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Lỗ Á bị chúng ta làm lơ, đang hết sức nhàm chán, vì vậy hấp tấp chạy đi mở cửa. Sau đó, cả người bị bắn trở lại. Chúng ta còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được tiếng cười hùng hậu từ ngoài cửa truyền vào, "A~, nghe nói Phiêu Phiêu khá ái nhà chúng ta đang ở chỗ này, là thật sao? Mau đến đây cho thúc thúc nhìn một cái nào....." Sau đó, có một bóng dáng khổng lồ đi vào.

Ta bị dọa sợ đến trực tiếp trốn sau lưng Hạ Hầu Du, mà thân thể của Hạ Hầu Du cùng Hạ Hầu Duật cũng đã bắt đầu khảm trương lên, chẳng lẽ, người tới là người mà bọn họ không đối phó nổi? Ta nhất thời tò mò từ sau lưng Hạ Hầu Du ló nửa cái đầu ra ngoài nhìn một chút, ôi, là một nam nhân trung niên đẹp trai, cũng rất tuấn tú, có chút giống Hạ Hầu Duật, nhưng càng cao to cường tráng hơn, tương đối giống một tiên sinh cường tráng. Lễ nào, ta nuốt nước miếng một cái, vị này chính là Linh Nam vương Hạ Hầu Lạc trong truyền thuyết sao?

"Ồi, Phiêu Phiêu, người khỏe, Du nhi, tiểu Duật các người đều ở đây à, thật tốt quá." Ta còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị vị trung niên đẹp trai này ôm ra, trai đẹp cười híp mắt ôm ta, ở trên trán ta hôn hai cái, sau đó bắt đầu tuyên cáo, "Tiểu Phiêu Phiêu, ta là Hạ Hầu Lạc, tiểu Duật có phải đã giới

thiệt với người rằng ta rất anh tuấn hay không, bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ chung sống với nhau thật tốt, đợi hai ngày nữa ta sẽ đến phủ của người cầu hôn, à, người yên tâm đi, đám nữ nhân trong nhà kia, ta tự nhiên sẽ hưu toàn bộ, tuyệt đối sẽ không làm người chịu ủy khuất....."

Đang lúc hân thảo thảo bắt tuyệt tuyên bố muốn cưới ta, ta rốt cuộc bất hạnh ngắt đi, sau đó hoàn toàn nhận ra một sự thật, người Hạ Hầu gia đều không phải là người, càng già càng thành tinh..... Nhưng bây giờ ta phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người nhà Hạ Hầu không phải người thường

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Du Niên, Serena Nguyen

—— Ta không muốn gả cho một ông chú trung niên đâu, huhu, ai tới cứu ta với.

"Vây..... Cái đó..... Cha..... Con nói....." Hạ Hầu Duật vừa hoảng hốt vừa run run nhìn lão cha nhà mình, run rẩy nói không ra một câu hoàn chỉnh, ta khóc không ra nước mắt, không ngừng nhìn về phía Hạ Hầu Duật, Tiểu nhi tử còn có Lỗ Á phát ra ánh mắt cầu cứu, thế nhưng bình thường trông mặt ba tên ngu ngốc này cũng thông minh, hiện tại từng người một giống như tên ngốc, làm cho ta thật sự nổi giận, thật là vô dụng.

"Duật nhi, có chuyện gì sau này hãy nói, ta muốn khai thông tình cảm với mẫu thân tương lai của con một chút." Câu nói đầu tiên của Hạ Hầu Lạc làm cho Hạ Hầu Duật học máu, cái gì cũng không nói ra được đã ngắt xiu luôn, xem ra không thể trông cậy vào Hạ Hầu Duật được rồi, ta đành phải nhìn về phía Hạ Hầu Du.

Vốn còn nghĩ dù gì cũng là con trai của Hạ Hầu Lạc, tới khuyên giải cha của mình sẽ tương đối dễ dàng hơn, kết quả ai ngờ sẽ lấy được kết quả như vậy á, thảm, thật là quá thảm.

"Du, cứu ta....." Ta liều mạng lại bắt đầu phát ra ánh mắt cầu cứu.

"Cái đó, hoảng thúc à....." Hạ Hầu Du ra sức hít sâu, cố gắng bắt buộc mình không cần phải sợ đối mặt với Hạ Hầu gia - người mà mọi người đều công nhận là quái vật.

"Oh, chất nhi (cháu) à, con cũng ở đây sao, có chuyện gì không?" Hạ Hầu Lạc rất nể tình quét qua Hạ Hầu Du một cái.

"Cái này..... Cái này..... Người trong ngực người kia....." Tình trạng của Hạ Hầu Du cũng không tốt hơn Hạ Hầu Duật chút nào, ta ngửa mặt lên trời thở dài, chết tiệt, chẳng lẽ ta cứ như vậy bị gả đi sao?

"Trong ngực?" Hạ Hầu Lạc cúi đầu nhìn ta một cái, ôn nhu sờ sờ đầu của ta, "Đương nhiên là nương tử tương lai của ta, con có ý kiến gì sao? Hay là tính chúc mừng ta trước? Nhưng mà vẫn là thôi đi, ta vẫn còn phải chờ nương tử đại nhân đồng ý rồi hãy nói tiếp." Về mặt thể hiện tính dân chủ làm cho ta học máu, mẹ nó, nếu thực sự chờ sự đồng ý của ta, thì làm sao bây giờ đã gọi ta là nương tử? Đây không phải là Bá Vương ngành thượng cung thì là cái gì?

Lão già trung niên khốn kiếp này! Cho dù là một người đẹp trai cũng không thể tha thứ.

"È hèm, ta nói vị vương gia tuổi một bó to này, ông không phát hiện vị nữ nhân trong lòng mà ông rất muốn thú (cưới) được đã là hoa đã có chủ rồi sao?" Oh oh, lúc máu chột vẫn là hiệp khách là còn có tác dụng, Lỗ Á vô cùng dũng cảm đứng dậy, ở trong mắt ta, người trước mặt này rất có khí thế nỗ lực cốt của Đồng Tồn Thụy*, vì vậy ta liếc ngang Tiểu nhi tử và Hạ Hầu Duật vô dụng kia một cái, hừ, vẫn là Lỗ Á hữu dụng, hai tên khốn kiếp này thật sự làm cho ta quá thất vọng rồi.

*Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch

"Hoa đã có chủ?" Về mặt của Hạ Hầu Lạc lập tức thay đổi, hung tợn mang theo sấm vang chớp giật nhìn Lỗ Á, "Chẳng lẽ nói, nàng là nữ nhân của người? Chuyện khi nào?"

Ta và Lỗ Á đồng thời học máu, xem ra vị vương gia Hạ Hầu Lạc này trừ thích cưỡng đoạt dân nữ, khắp nơi trên chợ thị phi ra, còn có một năng lực quan sát vô cùng thiếu sót á, ta và Lỗ Á thấy thế nào cũng không giống bộ dạng có gian tình mà, điều này thật sự là quá..... Oan uổng!

Nếu không phải tình thế trước mắt khá nghiêm trọng, ta thật sự sẽ cất tiếng cười to. Nhưng mà trước mắt, vẫn nên suy nghĩ biện pháp thoát thân thì hay hơn, xem ra lão già này không đạt mục đích không bỏ qua, thật sự là quá đáng sợ.

"Làm ơn đi, Linh Nam vương vĩ đại, làm sao ta có thể có quan hệ với nữ nhân trở mã không tốt, bề ngoài giống như cây trồng tháng ba không phân biệt được trước sau này, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi." Lỗ Á bủn môi, châm chọc năng lực quan sát đáng khinh bỉ của Hạ Hầu Lạc.

Chỉ là ta rất tức giận, ta nào có bết bát như hần nói vậy? Được rồi, ta không có dáng người ma quỷ, nhưng ta có gương mặt trẻ con, còn có rất nhiều người cầu hôn với ta đây, mặc kệ là vì mục đích gì đều nói rõ ta rất khả ái! Cho nên ta muốn kháng nghị, nghiêm trọng kháng nghị, giữ!

"Hả? Ý của ngươi là, Phiêu Phiêu đã có nam nhân?" Hạ Hầu Lạc cảm thấy hứng thú liếc ta một cái, ta đang buồn bực, không để ý đến ông ta, kết quả Hạ Hầu Lạc cúi đầu quét mắt qua con trai của mình một cái, "Duật nhi, là con sao?" Giọng điệu này, nói không ra là tốt hay là không tốt. Nhưng mà, rộn cả tóc gáy.

Hạ Hầu Duật lắc đầu nguầy nguậy, mặt xanh như tàu lá.

"Thôi đi, rõ ràng không phải là con, con hoàn toàn không thể là mẫu nam nhân Phiêu Phiêu tìm được mà ta cảm nhận, ta làm sao có con trai không tiền đồ như con vậy?" Lời nói kế tiếp của Hạ Hầu Lạc càng làm cho người ta học máu, đáng thương cho Hạ Hầu Duật, cũng sắp học con chuột đào lỗ chui xuống đất.....

Mà ta và Hạ Hầu Du càng thêm không dám thờ mạnh, quan niệm của vị vương gia này rất không tuân theo chuẩn mực, rất không hợp thói thường, ta theo không kịp suy nghĩ của ông ta rồi.

"Nói như vậy,..." Tầm mắt của Hạ Hầu Lạc vòng tới vòng lui ở trên người mấy người chúng ta, sau đó cười híp mắt nhìn ta, "Phiêu Phiêu, chẳng lẽ nói, tên tiểu tử vô dụng này chính là người nàng chọn sao?" Ngón tay của hần chỉ về phía Hạ Hầu Du, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn ta.

Tim ta nhảy lỡ một nhịp đập, a a, chết mất, thật thật là đáng sợ, người đàn ông này thật sự là càng nhìn càng đáng sợ, làm sao bây giờ? Thừa nhận hay là không thừa nhận thì tốt nhỉ? Thừa nhận sợ ông ta sẽ chém Hạ Hầu Du, không thừa nhận, ta sợ bị ông ta thật sự bắt đi làm vương phi yếu mạng gì đó.....

Vì vậy ta bắt đầu khổ sở đầu tranh tư tưởng, Hạ Hầu Du trơ mắt nhìn ta, có thể là nhìn ra ta thật sự quá bối rồi, Hạ Hầu Du hít sâu, tiếp tục hít sâu, sau đó giống như hạ quyết tâm, nhảy dựng lên, "Hoàng thúc, người không cần bức bách Phiêu Phiêu nữa, con và Phiêu Phiêu tâm đầu ý hợp đã tự định chung thân, mặc dù đó cũng không phải là chuyện đáng kiêu hãnh gì, nhưng hoàng thúc, vẫn hi vọng người có thể không can thiệp vào chuyện của chúng con." Tốt lắm, Hạ Hầu Du!

Nhìn vẻ mặt vô cùng kiên định của Hạ Hầu Du, ta cảm động nước mắt rào rào rớt xuống, wow wow wow, loại cảm giác này, thật sự là thật sự là làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Hạ Hầu Du, ta quả nhiên không nhìn lầm người.

"Các ngươi yêu nhau?" Vẻ mặt của Hạ Hầu Lạc rất là cô quái, hần liếc liếc Hạ Hầu Du, rồi nhìn nhìn ta, cúi đầu mắt nhìn xuống đôi mắt của ta, "Phiêu Phiêu, nàng nghiêm túc?"

"Đúng, không sai, ta nghiêm túc." Ta gật đầu một cái, sau đó không biết từ nơi nào mượn được lá gan sờ sờ gò má của Hạ Hầu Lạc, giầy dựa từ trong ngực ông ta nhảy ra ngoài, "Cái đó, mặc dù ta không biết rốt cuộc hoàng thúc nghĩ như thế nào, hoặc là lúc trước có quan hệ gì với ta, nhưng bây giờ, ta đã chọn Hạ Hầu Du, ta muốn cùng huynh ấy ở chung một chỗ trời qua một đời, hoàng thúc, hi vọng thúc có thể thành toàn." Nói xong, ta nhìn ông ta thật sâu, umh, mặc kệ trước kia lão nương làm sao đã động đến ông ta, nhưng trước hết xuất ra bài thần tình là được, sẽ không có vấn đề.

"Thật sao? Như vậy tên tiểu tử Hạ Hầu Dận kia thì sao?" Hiển nhiên Hạ Hầu Lạc đối với sự lựa chọn của ta cảm thấy thật bất ngờ.

"Đó là chuyện đã qua, hoàng thúc." Ta cười nhạt, "Nếu đã qua, vậy thì không có khả năng trở thành lựa chọn bây giờ, mà ta nghĩ, nếu hần trả ta tự do, thì bất kể như thế nào cũng hi vọng ta có thể đạt được hạnh phúc. Nếu như vậy, ta muốn, lựa chọn hạnh phúc tương lai, cái này không chỉ là vì ta cùng người ta yêu, cũng là vì hần, hoàng thúc cảm thấy thế nào?"

"Ta không có khả năng cho nàng hạnh phúc sao?" Lão đầu từ nghiêng đầu nhìn ta một cái, sau đó tự đặt câu hỏi không biết thẹn kia.

Ta học máu, lão đầu này, có tự mình biết mình hay không, khôn kiếp! Ta thừa nhận tuy ông ta đã qua trung niên vẫn rất tuấn tú rất uy vũ rất dũng mãnh phi thường rất lợi hại không sai, nhưng những thứ này đều đi chết đi, tuổi có thể làm cha ta rồi, ta lại không có luyện phụ tình kết, thiệt là.

"Cái đó, hoàng thúc à." Mặt ta đau khổ nhìn ông ta, "Chẳng lẽ thúc muốn để cho người ta nói trâu già gặm cỏ non sao?" Ta đỏ mặt hời hợt đầy đất.

"Có quan trọng không? Ai nói ta không thể ăn cỏ non hả?" Hạ Hầu Lạc tà ác liếc ta một cái, sau đó đưa tay siết chặt gương mặt của ta, "Umh, quả thật rất non." Khôn kiếp, đây là quỷ rối tình dục! Ta muốn kháng nghị.

"Cha, nhưng mà người làm như vậy, Phiêu Phiêu sẽ không vui về." Rốt cuộc Hạ Hầu Duật cũng tỉnh táo lại, bắt đầu vì ta nói chuyện.

"Tiểu tử con biết cái gì, nam nhân tốt giống như ta càng già càng dẻo dai, mới xứng với Phiêu Phiêu đáng yêu của ta." Hạ Hầu Lạc tiếp tục tự biên tự diễn.

"Ah, nhưng đây là ý nguyện của Phiêu Phiêu mà? Chẳng lẽ nói, tình cảm giữa chúng con người có thể coi nhẹ sao? Hoàng thúc." Hạ Hầu Du đứng lên, ôm ta vào trong ngực, nhìn chăm chăm Hạ Hầu Lạc, không chịu nhường chút nào.

"Umh, như vậy à....." Hạ Hầu Lạc nhìn ta một cái, nhìn Hạ Hầu Du một cái, rồi nhìn sang con ông ta, nhú mày, "Phiêu Phiêu à, tại sao lại là Hạ Hầu Du, con trai này của ta không tốt sao?"

"Hoàng thúc, không phải Duật không tốt, mà là có vài thứ không có cách nào miễn cưỡng." Ta cười khổ, vừa nhìn Hạ Hầu Duật bắt đầu dĩ bụng tay lắc đầu một cái, "Hạ Hầu Duật rất tốt, tốt vô cùng, nhưng ta thích Du, phải làm gì đây, ta cũng không có biện pháp?"

"Vậy tại sao không thể không thích hẳn?" Hạ Hầu Lạc không hiểu nhìn ta, ta càng muốn học máu, người này, xác thực ông ta biết cái gì gọi là tình yêu sao? Khó trách năm đó không theo đuổi được lão nương ta, hiện tại rốt cuộc ta cũng hoàn toàn tỉnh ngộ rồi.

"....." Ta chớp chớp mắt, sau đó tựa vào trong ngực Hạ Hầu Du thì thầm, "Du, chúng ta chuẩn đi, người này, không có cách nào khai thông với ông ta."

"Nhưng mà, chúng ta muốn chuẩn cũng không thể chuẩn đi như vậy, trên người không mang theo tiền mà." Tiểu nhi tử rất khổ não, xem ra chàng đã muốn chuẩn thật lâu rồi, tại không có điều kiện thôi.

Đầu ta chảy dài hắc tuyến, "Vậy làm sao bây giờ?" Nhìn về phía vị vương gia làm cho người ta học máu này lần nữa, ta thật sự sẽ nổi điên.

"Nghĩ biện pháp giải quyết ông ta đi." Hạ Hầu Du khổ não suy nghĩ, "Ta nghĩ ông ta không đến nỗi làm ra chuyện gì quá đáng đâu."

Ta cũng nghĩ thế, quên đi, bình tới tương đương.

"È hèm, hoàng thúc." Ta quyết định, dứt khoát sòng phẳng.

"Chuyện gì, Phiêu Phiêu, có phải định vứt bỏ cái tên tiểu tử vô dụng đó làm lão bà của ta rồi không?" Hạ Hầu Lạc là một tên khôn kiếp, a a a, ta im lặng im lặng triệt để rồi.

"Là chúng con dự định thành thân, nhưng ở chỗ này cũng không có thân thích, phụ mẫu cũng không ở đây, con cảm thấy hoàng thúc đức cao vọng trọng thân phận bất phàm, hay là thế này, người ở lại chỗ này làm người chứng hôn và chủ hôn cho chúng con nhé, như thế nào?" Ta chớp chớp mắt nhìn Hạ Hầu Lạc, dù sao cưới gã khi nào cũng là cưới gã, vốn định kéo thêm một chút, nhưng bây giờ, không kích thích Hạ Hầu Lạc này một tý xem ra là không được.

Quả nhiên, Hạ Hầu Lạc tròn to mắt nhìn ta, "Nàng nói cái gì? Phiêu Phiêu?"

"Ta nói muốn tái giá!" Ta rống.

"Ô ô ô, Phiêu Phiêu, nàng khi dễ ta, đầu tiên là nói yêu đương cùng đại chất tử của ta, hại ta chỉ có thể bỏ đi ý định, trước đó gã cho đại ca ta, không quan tâm ta, ta lại chỉ có thể buông tay; hiện tại nàng lại muốn gã cho tiểu chất tử của ta, còn muốn ta làm người chứng hôn và chủ hôn, nàng đối với ta thật sự là quá tàn nhẫn, thật là quá đáng, ô ô ô, không muốn, ta không muốn, ta mặc kệ, Phiêu Phiêu hôm nay nàng phải đi theo ta."

"....." Ta rất im lặng nhìn Hạ Hầu Lạc khóc nước mắt nước mũi tùm lùm, ặc, ta còn chưa có bắt đầu một khúc hai nháo ba treo cổ, thì ông ta đã bắt đầu khóc rồi à?

Tại sao có thể?

Ta lập tức bắt đầu lớn tiếng khóc, hừ, không phải so sánh ai khóc lớn hơn sao, a ha, xem ta đây, không có công lực làm hoa rơi trong tuyết, nhưng bản lĩnh khóc thảng Hạ Hầu Lạc, ta vẫn có.

Vì vậy, ta lập tức bắt đầu gào lên, "Ô ô ô, Hạ Hầu Lạc cái tên khôn kiếp này, cường đoạt dân nữ là phạm pháp, ta đã nói rồi ta có người trong lòng rồi, ông có phải là người hay không? Ô ô ô, còn muốn tới giành với con trai của ông, có người làm cha nào như ông sao? Ông muốn thú ta ta liền phải gã sao? Ta thích chính là chất tử của ông, lão bà của chất tử ông cũng muốn giành? Ông có hiểu phong phạm làm sao làm trưởng bối hay không? Hạ Hầu Lạc, ông còn dám nói, tuổi cũng có thể làm cha ta còn muốn thú ta, ông cái tên dám tặc này, còn có còn nữa, ông thích cũng không phải là ta, là lão nương ta, có bản lĩnh đuổi theo nương ta đi, làm gì lại xuống tay với người vô tội đáng thương là ta chứ? Ô ô ô, ô ô ô, ô ô ô, Hạ Hầu Lạc, ta nguyện rửa ông, ô ô ô....."

Trong lúc nhất thời ta và Hạ Hầu Lạc khóc liên tục, người tới ta đi, huyền não trời đất mù mịt, nhật nguyệt vô quang, Hạ Hầu Duật và tiểu nhi tử dờ khóc dờ cười nhìn chúng ta, mà Lỗ Á hoàn toàn đã bị khóc công của ta ngủ đông luôn rồi, "Trời ạ, bọn họ thật là lợi hại đó."

"Đúng thực lợi hại." Hạ Hầu Duật xanh cả mặt, "Nhưng mà cứ để cho cha ta cứ tiếp tục kêu rên như vậy, một lát nữa bi thảm chính là chúng ta."

"Chưa chắc đâu." Hạ Hầu Du lắc đầu, "Ta thấy khóc công của Phiêu Phiêu không thể kém hơn hoàng thúc đâu."

"....." Mấy tên khôn kiếp này, loại thời điểm này mà còn có lòng dạ thành thoi xem náo nhiệt, người nhà Hạ Hầu quả nhiên đều là không phải người thường, chờ ta hết bận ta sẽ thu thập bọn họ, hừ.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Lúc ta đang khóc hăng say, chợt nghe một tiếng rống to, ta vội vàng dừng lại, lại phát hiện không biết từ lúc nào Hạ Hầu Lạc đã không còn khóc, lại bắt đầu ăn cơm, hơn nữa vừa ăn vừa chắc chắc cảm thán, "Wow wow, cái này mùi vị không tệ, cái này ăn thật ngon, ăn ngon hơn đầu bếp Ngự Thiện Phòng làm, ai làm vậy?"

= = Đúng thật là rất khâm phục với năng lực biến chuyển này nhá, ta chớp chớp mắt nhìn Hạ Hầu Lạc, sau đó chỉ chỉ Lỗ Á, "Hắn làm đó." Sau đó thì nhìn thấy Hạ Hầu Lạc kinh ngạc hô lên xông lên ôm lấy Lỗ Á, Lỗ Á đáng thương vốn rất lợi hại lại rơi vào trong ngực của Hạ Hầu Lạc, thậm chí một chút giãy giụa cũng không có, thật sự là quá thảm.

"Là người? Thật lợi hại, quả nhiên rất rất lợi hại, đứa nhỏ, gã cho ta, mỗi ngày nấu cơm cho ta đi, như thế nào?" Hạ Hầu Lạc vừa nói xong câu này, Lỗ Á đứng mũi chịu sào ngất đi, mà chúng ta cũng rất bất hạnh ngất theo.

Rất tốt rất cường đại, rất đòi trụ rất bạo lực, Lỗ Á đáng thương, ta giúp ngươi cầu nguyện.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Phu thê gây gỗ là vương đạo (lẽ thường)

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Du Niên, Serena Nguyen

—— Hạ Hầu Du, chúng ta thành thân đi, nếu chàng không thú ta, ta sẽ lập tức hồi cung để Hạ Hầu Dận thú, hừ.

"Biển, lão tử là đàn ông, ông có mở to con mắt ra nhìn được không?" Lỗ Á đã tỉnh hồn lại lập tức rống lên, nện một đám qua.

Hạ Hầu Lạc nhẹ nhàng tránh qua, thâm tình khấn thiết nhìn Lỗ Á tiếp tục thô lỗ, "Ah, thân ái, ta tuyệt đối sẽ không vì ngươi là nam nhân mà xem thường ngươi, ta sẽ cho ngươi vị trí Vương phi, được tôn sùng giống như nữ nhân, ta sẽ tiếp tục hư những thê thiếp kia, chỉ có một mình ngươi, chỉ cần mỗi ngày ngươi nấu cơm cho ta ăn."

"Biển, ta còn lâu mới hiếm lạ, muốn ta gả cho ông, không có cửa đâu, ông gả cho ta ta cũng không cần." Lỗ Á tức đến run rẩy cả người, lúc ta và Hạ Hầu Du, Hạ Hầu Duật tỉnh lại đúng lúc nhìn thấy bộ dạng Lỗ Á đáng thương tức điên lên.

"Không nên như vậy mà, Lỗ Á, ta là nghiêm túc." Hạ Hầu Lạc này, rốt cuộc ta hoàn toàn hết ý kiến rồi.

"Này, Duật, cha ngươi luôn luôn thần kinh như vậy sao?" Bệnh tâm thần thật sự là rất nặng, rất đáng sợ rất đáng sợ.

"Không sai." Hạ Hầu Duật thờ dài nhìn cha hần, "Nói thật, ta rất không muốn thừa nhận người nam nhân này là cha ta."

Ta và Tiểu nhi từ tâm ý tương thông liếc nhau một cái, vô cùng đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hần, "Chúng ta hiểu." Uhm, cho dù ai có người cha già như vậy cũng sẽ cực kỳ khó chịu rất khổ sở rất muốn kháng nghị.....

"Các ngươi không hiểu." Hạ Hầu Duật thất bại gằm nhẹ, "Ngươi đều không biết ta từ nhỏ đến lớn thay ông ấy thu dọn bao nhiêu phiền toái, bao nhiêu cục diện rối rắm! Bây giờ ta nhìn đến chỗ Linh Nam đó liền khổ sở liền buồn bực thiếu chút nữa mắc phải chứng ưu uất, a a a, cho nên ta chết cũng không muốn trở về, không muốn kế thừa chức vị của ông ấy." Thì ra là như vậy, ta và Hạ Hầu Du liếc nhau một cái, rốt cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước tiểu tử này muốn rời nhà trốn đi buông tha vương vị.

"Duật, con người không thể lựa chọn phụ mẫu của mình." Ta nói, tạm thời an ủi một chút. "Ta biết." Hạ Hầu Duật hung tợn nhìn chằm chằm Hạ Hầu Lạc vẫn còn đang tiếp tục đùa bỡn Lỗ Á đáng thương nhà chúng ta, "Cho nên tới hôm nay ta còn chưa có thí phụ (giết cha)."

"....." Xem ra tiểu tử này, là bị kích thích có chút thê thảm.

Chỉ có điều từ kinh nghiệm vừa rồi của bản thân chúng ta cộng thêm cảnh ngộ Lỗ Á gặp phải ở trước mặt, thật sự có thể đủ hiểu tâm tình của Hạ Hầu Duật, gia môn bất hạnh, đúng là gia môn bất hạnh.

Ôi không, bên kia, hai người vẫn còn đang dây dưa.

"Nghiêm túc cái đầu ông, lão bà mình cũng đã mấy chục năm còn có thể hư, ông nghiêm túc chỗ nào?"

"Như vậy à, vậy ta không hư bọn họ, ngươi nguyện ý cùng chúng ta đồng thị nhất phu (thờ chung một chồng) không?" Lời này thật làm cho người ta học máu.

"Ông đi chết đi, ta là nam nhân không phải nữ nhân, còn nữa, lão già, ông có chút tình cảm sâu đậm có được không, mới vừa rồi còn cầu hôn lão bà của chất tử, hiện tại lại muốn ta gả cho ông, rốt cuộc ông có phải nam nhân hay không." Lỗ Á hoàn toàn bị chọc giận.

"Ta đương nhiên phải, nếu không sao ta lại muốn cầu hôn." Hạ Hầu Lạc không có chút tức giận nào, bình chân như vại như cũ, "Gặp phải đối tượng trong lòng đi cầu hôn thì có gì không đúng?" Người nào đó còn có bộ dạng rất có lý.

Ta bắt đầu thấy may mắn năm đó lão nương ta lựa chọn vô cùng chính xác, nếu như ngộ nhờ ta gả cho người này, ta là nữ nhi của người này mà nói, ta đoán chừng sẽ nổi điên.

"....." Lỗ Á hoàn toàn cạn từ, gặp phải một người không nói lý lẽ như vậy, ngươi còn không thể làm gì ông ta, thật sự là chuyện rất khổ sở.

Mất thấy Lỗ Á thật sự chóng đờ không nổi nữa, mà chúng cũng đã nghỉ ngơi khá rồi, vì vậy ta quyết định đi giải cứu Lỗ Á đáng thương.

"Này, ông cứ thích làm người khác khó chịu như thế à, ông mang trù sư (đầu bếp) của chúng ta đi, thì khách điểm của chúng ta làm thế nào?" Ta kháng nghị.

"Nàng định ở chỗ này mở khách điểm cả đời sao? Không về Kinh Thành nữa?" Đường như Hạ Hầu Lạc náo đủ rồi, thả Lỗ Á xuống, lườm nhát nhìn ta.

Ta chớp chớp mắt, không ngờ ông ta sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời có chút không biết trả lời thế nào. Chuyện sau này, ta thật đúng là chưa có nghĩ tới.....

"Tính thế nào là chuyện của chúng con, hoàng thúc." Hạ Hầu Du đi ra đứng ở trước mặt của ta, nhàn nhạt đáp lại.

"Oh, thật sao?" Hạ Hầu Lạc nhàn nhạt nhìn chúng ta một cái, cũng không có nói gì, "Chỉ là, ta biết Hạ Hầu Du hẳn không phải là một người trốn tránh như vậy."

"Chàng đương nhiên sẽ không trốn tránh." Không đợi Hạ Hầu Du mở miệng, ta bật thốt lên, "Cho nên, hoàng thúc, nếu người không có chuyện gì, có muốn làm chủ hôn cho chúng ta hay không?"

Bị ông ta náo loạn như vậy ta cũng đã nghĩ thông suốt, chúc phúc hay không chúc phúc cái gì, điều quan trọng nhất chính là nắm chặt hạnh phúc bây giờ, chuyện tương lai thay đổi trong nháy mắt, loại chuyện như vậy thật sự là vô cùng không đáng tin, hôm nay tới một Hạ Hầu Lạc quấy rối, ngày mai không đảm bảo còn có ai đến nữa? Cho nên nói, dứt khoát giải quyết nhanh chóng, gạo nấu thành cơm, ai tới cũng không sợ, trừ phi Hạ Hầu Du thay lòng.

"Ặc, có thật không?" Hạ Hầu Du kinh ngạc nhìn ta, nhưng mà ta lại nhìn ra được, cái đuôi hồ ly của người nào đó đã bắt đầu lác lư rồi.....

"Thật, chàng không muốn thú ta?" Ta nháy mắt mấy cái, nhìn Hạ Hầu Du.

Hạ Hầu Du không lên tiếng, chỉ nhìn ta, Hạ Hầu Lạc vừa nhìn chúng ta, cũng không nói chuyện, giống như đang xem kịch.

"Nếu chàng dám nói không muốn thú ta, hiện tại ta sẽ lập tức đi ra ngoài tìm người kết hôn, sau đó cả đời này cũng không muốn gặp lại chàng, vĩnh viễn rời xa chàng, cả đời không qua lại với nhau, hừ." Tiểu nhi từ trầm mặc để mặc ta cả người bốc hỏa, mẹ nó, ta đã chủ động cầu hôn rồi, tên tiểu tử này ngu ngốc hay là chậm lụt hả?

Khốn kiếp khốn kiếp, siêu cấp khốn kiếp, a a a a, ta hận chết hần!

Trong lúc ta sắp bắt đầu nổ tung, Tiểu nhi từ cúi đầu hôn ta, cười khê, "Đứa ngốc, làm sao để cho nàng có cơ hội như thế?"

"Hừ, vậy làm sao chàng lâu như vậy đều không để ý ta?" Ta rống lên một tiếng ừy khua.

"Không có mà." Tiểu nhi từ kinh ngạc nhìn ta, "Ta chỉ là....."

"Chàng chỉ là cái gì?" Cắt ngang lời giải thích của Tiểu nhi từ, ta vô cùng uất ức mở miệng, "Chàng không muốn thú ta phải không? Chàng đã thay lòng có đúng hay không? Ừm oa, ta biết ngay nam nhân không dựa vào được, ô ô ô....."

"Đừng khóc, Phiêu Phiêu, ta chỉ là quá vui mừng." Tiểu nhi từ bị ta xoay vòng vòng, liều mạng giải thích, những người khác ngược lại giống như một đám người không có việc gì bắt đầu xem náo nhiệt.

"Nói vậy, phản ứng như vậy mà là vui mừng của chàng sao?" Ta mới không tin.

"Ôi, Phiêu Phiêu, ta nói....." Tiểu nhi từ bắt đầu than thở.

"Ta không nghe." Ta che lỗ tai, lắc đầu nguầy nguậy.

"Ta chỉ là rất kinh ngạc, bởi vì ta cảm thấy loại chuyện cầu hôn này, hình như ta chủ động thì tốt hơn, ta là nam nhân mà, kết quả bị nàng đoạt mất, ta ít nhiều có chút choáng váng á." Tiểu nhi từ sờ sờ đầu của ta, bắt đầu giải thích, cũng không quản ta có nghe hay không, "Hơn nữa, ta biết rõ nàng rất để ý tâm tình của hoàng huynh, hơn nữa cũng rất hi vọng có được chúc phúc của người nhà, cho nên, bỗng nhiên nàng nói như vậy, ta cũng không biết ta có bao nhiêu vui mừng, nhưng ta lại sợ nàng hối hận."

"Đây không phải là chàng lấy cớ chứ?" Ta hồ nghi nhìn Tiểu nhi từ, nghe nói lúc hoa hoa công tử muốn cự tuyệt nữ nhân cũng sẽ như vậy, một bên nói vì tốt cho nàng, sau đó thì cự tuyệt.....

"Dĩ nhiên không phải." Tiểu nhi từ thề son sắt, "Ta chỉ là thật sự vui mừng quá hưng phấn, Phiêu Phiêu, nàng thật sự quyết định như vậy sao?"

Lời nói này, không biết tại sao làm cho con tức của ta lớn lên, "Mẹ nó, tiểu tử người không tình nguyện như vậy sao? Vậy ta không gả nữa."

"A a a a, không cần, đừng mà Phiêu Phiêu, ta đây không phải là sợ sau này nàng hối hận muốn ly hôn sao. Chúng ta lập tức kết hôn, phải đi chọn ngày tốt, chuẩn bị sinh lễ, đồ dùng cho hôn lễ, còn phải làm tiệc rượu, cái này làm có được không?" Tiểu nhi từ gào khóc, ta đã nói rồi lưới đã thu lại, tiểu tử này làm sao có thể không yêu ta chứ?

Hừ hừ, ta xì mũi hả giận, liếc nhìn về mặt đưa đám của Tiểu nhi từ một cái, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn ba người đang xem kịch vui kia một cái,

"Nhìn cái gì? Hạ Hầu Duật, nếu như ngươi không cút đi thì nhanh thu xếp lo liệu lễ cưới, Lỗ Á, toàn bộ thức ăn dùng trong hôn lễ để cho ngươi chuẩn bị, còn có còn cô, ta nói Hạ Hầu Lạc, nếu như thúc không có ý định trở về, vậy nhờ cậy thúc có thể đi chọn ngày thật tốt, sau đó làm chủ hôn cho chúng ta." Ta lập tức bắt đầu hét to lên, vốn là bị Hạ Hầu Du chọc tức một chút, thế nhưng thấy mấy người xem nào nhiệt thì càng thêm đáng giận.

"Cái này, nếu chủ hôn xong nàng cho ta dẫn hãnh đi nhá." Hạ Hầu Lạc chỉ chỉ Lỗ Á, xem ra còn chưa hết hi vọng, chỉ có điều Lỗ Á giận đến lập tức đi lên đánh ông ta một trận, "Khốn kiếp khốn kiếp, đến bây giờ mà ông còn có ý đồ với ta."

"Tại sao không thể?" Hạ Hầu Lạc trả lời như không có chuyện gì. Kết quả là, một trận ác đấu tiếp tục bắt đầu, ta ngáp một cái, đã cảm thấy vô lực với loại tình trạng này rồi, bọn họ thích đánh thì đánh đi, đánh xong mọi người lại thương lượng tiếp.

Ừm ừm, buồn ngủ quá, đi ngủ thôi.

Trong mơ mơ màng màng, Hạ Hầu Du bế ta lên, cười ở bên tai ta thì thầm, "Sao thế? Mệt à?"

"Rất buồn ngủ." Ta gật đầu một cái, toàn thân vô lực, "Náo loạn một buổi chiều một đêm như vậy, tại sao bọn họ vẫn thừa tình lực như vậy chứ." Thật là đồ kỳ chết ta rồi, ta đã không được, hoàn toàn không được.

"Ta dẫn nàng đi nghỉ ngơi, hôm nay làm nàng mệt muốn chết rồi." Hạ Hầu Du than nhẹ, vừa ôm ta trở lại phòng ngủ, đặt ta ở trên giường, vừa nhẹ nhàng vuốt tóc của ta, "Ta còn tưởng rằng có ta ở đây, có thể bảo vệ nàng triệt để, nhưng....."

"Đồ ngốc, loại chuyện như vậy ai cũng không nghĩ tới, hơn nữa, cũng không tính là tai họa gì, chỉ là một chút phiền phức mà thôi." Ta lắc đầu một cái, lơ đãng mở miệng, "Chàng không cần suy nghĩ nhiều."

"Nhưng ta cảm thấy thật có lỗi với nàng." Hạ Hầu Du cười khổ, "Cuối cùng lại vẫn phải dựa vào nàng thoát khỏi cục diện khó khăn, hoảng thúc ấy, ta thật đúng là....."

"Ngu ngốc, giữa chúng ta còn phải phân chia rõ ràng như vậy sao? Thật ra thì bọn họ nhất định sẽ xuất hiện, chỉ là lúc trước chúng ta không muốn suy nghĩ những vấn đề này thôi, không phải sao?" Ta sờ sờ mặt của Hạ Hầu Du, "Chàng nghĩ quá nhiều, giữa chúng ta cần gì phải phân biệt rõ ràng như thế?"

"Nói như nàng vậy, ta rất vui vẻ." Rốt cuộc Tiểu nhi tử cũng cười lên, sau đó tà tà đi lên trên người ta, "Như vậy....." Hơi thở thơm như hoa lan, ánh mắt lúng liếng đưa tình.

"Biến, nghĩ cùng đừng nghĩ." Ta đập Tiểu nhi tử một đập lặn từ trên giường xuống, "Ta muốn đi ngủ, ngủ ngon." Nói xong bịt kín chăn không nhìn chàng.

Tiểu nhi tử oa oa giả khóc hai tiếng, sau đó khẽ cười giúp ta đắp kín chăn, sau khi cho ta một nụ hôn chúc ngủ ngon liền đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ừm, thật mệt quá, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai, hi vọng những thứ phiền toái kia có thể tự động biến mất thì tốt rồi.

Chỉ có điều, lăn lộn ở trên giường hồi lâu lại không ngủ được, cũng không phải bởi vì ồn ào, tiếng ồn ào ở phía dưới đã yên tĩnh, đoán chừng tất cả mọi người đã mệt, cho nên hành quân lặng lẽ, tạm ngừng nghỉ ngơi.

Nhưng mà, ta vẫn cảm thấy có thứ gì đó ở sâu trong đáy lòng từ từ hiện lên.

Bây giờ thành thân, thật sự được sao?

Trong đầu, bộ dạng buồn bực không vui của Đại nhi tử lại hiện ra ở trước mặt của ta lần nữa, còn có phụ mẫu và đại ca, ta không có gặp qua bọn họ mấy lần, nhưng bộ dạng họ hi vọng ta hạnh phúc cũng khắc sâu trong đầu của ta, nếu như, ta cứ như vậy gả đi, có phải thật sự rất ích kỷ hay không?

Hạ Hầu Du nói, có lẽ thật sự không sai, ta thờ dài, xem ra, trốn tránh như vậy thật sự cũng không phải là biện pháp, cố ý chạy đến nơi trời cao tránh xa Hoàng Đế, ta biết động cơ của ta không thuần khiết, ý đồ né tránh phiền toái.

Nhưng phiền toái này tránh không thoát, một ngày nào đó vẫn phải đối mặt.

Cho nên nói, thay vì trốn trốn tránh tránh như vậy, không bằng mình nhanh chóng đi đối mặt.

Nghĩ như vậy, ta rốt cuộc cũng cảm thấy thư thái, lật người, cả đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, ồn ào huyên náo ngày hôm qua hình như cũng đã qua, Hạ Hầu Lạc thoải mái nhàn nhã uống trà ăn điểm tâm, thuận tiện thuyết phục trừ sư (đầu bếp) khả ái nhà chúng ta làm thê tử của ông ta lần thứ n, có lẽ Lỗ Á đã bị Hạ Hầu Lạc giằng vò rút ra được kinh nghiệm, hoàn toàn giả câm giả điếc, làm như không thấy; mà Hạ Hầu Duật mới vừa thức dậy, bộ dạng còn chưa tỉnh ngủ, Hạ Hầu Du tựa vào bên cạnh ta đút ta ăn điểm tâm.

Ừm, vô cùng hạnh phúc với buổi sáng bình dân, chỉ là, ta ăn uống no đủ liền ngẩng đầu lên, "Cái đó, mọi người không có chuyện tới đây một chút, hãy nghe ta nói....." Ta háng giọng, bắt đầu tuyên bố.

"Chuyện gì vậy, Phiêu Phiêu?" Mấy cái đầu bu lại.

Ta cười híp mắt mở miệng, "Chúng ta trở lại kinh thành đi."

"Cái gì?" Tất cả cái đầu toàn bộ nằm rạp xuống.....

"Phiêu Phiêu nàng điên rồi sao?"

Quái lạ, không phải là trở về thôi sao, tại sao nói ta điên rồi, đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Khởi giá hồi cung

Editor: NguyệtHoàDaTuyết

Beta: Serena Nguyen

"Phiêu Phiêu, nàng điên rồi sao?" Đám người Hạ Hầu Du, Hạ Hầu Duật tỉnh táo lại, liền xông lên rồng to với ta à? Chỉ có Lỗ Á không nói gì cả, gãi đầu, "Ừm... nếu người muốn trở về thì đưa ta theo với, tiếp tục để ta làm đầu bếp nhé." Xem ra, trong lòng người nào đó chỉ có tình yêu đối với nghề đầu bếp mà thôi ^ _ ^...

"Đừng kích động, Tiểu nhi tử, Hạ Hầu Duật." Ta nháy mắt, vốn dĩ đã có chủ ý, nào ngờ lại bị biểu hiện hùng hổ của Tiểu nhi tử và chất tử làm sợ hãi tới mức văng đầu đến mức chuyển hướng luôn. Mồ hôi ta chảy ra, không phải chỉ là trở về kinh thành thôi sao, bọn họ kích động như vậy làm gì chứ?

"Sao ta có thể không kích động? Bây giờ người về đó làm gì? Đã rồi khỏi rồi, không thể khiến Hạ Hầu Dận dứt bỏ toàn bộ hy vọng được sao? Đi rồi lại về, làm người ta khó mà hết hy vọng, người muốn thể hiện điều gì? Thể hiện rằng tình cảm của người đối với hắn vẫn không thể dứt? Phiêu Phiêu, người không thể như vậy." Hạ Hầu Duật hô to.

"Làm ơn đi, không phải lúc trước người nói với ta rằng hắn đáng thương lắm sao, bây giờ lại muốn ta nhẫn tâm à?" Sao tiểu tử này lại mâu thuẫn vậy chứ? Ta bất mãn, tròn mắt nhìn hắn.

"Má! Hắn đáng thương là đúng, nhưng dao sắc chặt đứt rồi*, chết rồi sẽ mau vui thôi, là sống lại từ trong khổ ải đó, người mới đó mà đã trở về, chẳng phải là kiếm củi ba năm, thiêu một giờ hay sao?" Hạ Hầu Duật đỏ mặt tía tai, nhìn không ra được rằng hắn có tình cảm huynh đệ với Hạ Hầu Dận như vậy đấy. Ta nhìn hắn mà cảm động, quả nhiên ở đâu cũng có đam mỹ.

*Giải quyết nhanh gọn, dứt khoát

"Người khản trương như vậy làm gì?" Ta bĩu môi, "Ta nói ta về kinh, ta chưa có nói mình về cung mà?"

"Làm ơn đi, Đoạn Phiêu Phiêu, có phải đầu óc người không được tốt không? Người cứ như vậy mà về kinh, hắn có thể không biết sao? Tâm trạng của hắn vất vả lắm mới bình tĩnh được, bây giờ còn yên tĩnh được à? Nghĩ đến việc người ở ngay bên chân hắn, đưa tay một cái là đụng, hắn thật sự kiềm chế bản thân được sao? Còn nữa, người nghĩ đám phi tử sẽ ngồi yên chắc? Bọn họ đều hận người, muốn người chết sớm cho xong. Bây giờ người cao chạy xa bay rồi, nhưng người còn Hạ Hầu Du bảo vệ, lúc này mới có thể yên bình hoàn toàn, người lại muốn trở về, không phải là tự tìm đường chết sao?" Hạ Hầu Duật nổi lửa giận dữ.

"Không phải ta muốn về để chịu chết, chẳng lẽ người muốn cả đời này, ta phải lang thang ở bên ngoài sao?" Ta cũng tức giận, "Thôi tạm thời không nói đến ta, nhưng còn Hạ Hầu Du thì sao? Phải, ta thừa nhận chàng yêu ta đến chết đi sống lại. Chỉ cần có ta ở đây, không chừng chàng còn có thể đi cùng ta đến cuối chân trời góc bể, thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn cũng chẳng là vấn đề, nhưng như thế có tốt không? Chúng ta đều mãi mãi không thể gặp mặt phụ mẫu, người thân ư? Vĩnh viễn ngăn cách? Vĩnh viễn trốn tránh cả đời? Làm ơn đi, người cũng muốn ta không trốn tránh mà, người cũng biết nói là ta đang trốn tránh đó, không phải sao? Thế nào, bây giờ ta không như thế nữa, các người sợ rồi hả?" Ta giận quá mà rống lên.

"Ta không có ý đó, Phiêu Phiêu." Hạ Hầu Du bước tới ôm ta, dịu dàng trấn an, "Ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng lập tức trở về như vậy sẽ không tốt, ít nhất cũng nên đóng cửa khách điểm này, sắp xếp con đường về sau cho đám người làm. Chúng ta nói đi là đi, quả thực có lỗi với người khác, còn cả Lỗ Á nữa, tuy nói hắn sẽ theo chúng ta, nhưng cũng cần ngăn lại xem nên sắp xếp cho hắn một thân phận thế nào, không thể nói rằng chúng ta mang theo người, trở về mở khách điểm được. Hạ Hầu Du sờ đầu ta, nở nụ cười trên cọt. Bị hắn nói như vậy, ta cũng nhịn không được mà buột miệng cười. Ôi ôi, Tiểu nhi tử này đúng là sống có tình cảm.

Kết quả, Hạ Hầu Duật vốn tưởng chàng nói giúp mình, lúc này chợt nhảy dựng lên, "Này này, vấn đề không phải chỗ đó."

"Ở đâu cũng không cần căng thẳng." Hạ Hầu Du khoát tay, ngăn Hạ Hầu Duật tiếp tục nói hết, "A Duật, ta biết rõ người đang băn khoăn điều gì. Kinh thành quả thật rất nguy hiểm, nhưng chúng ta không phải kẻ ngốc. Hơn nữa, bọn họ muốn xuống tay với Phiêu Phiêu, còn phải nhìn xem ta có cho phép hay không." Ánh mắt Tiểu nhi tử chợt trở nên lạnh căm. Hạ Hầu Duật không nói gì nữa, ta cảm thấy cả người rét lạnh. Ôi ôi, đúng là nhìn không ra, Tiểu nhi tử thường ngày đều cười đến mức run hết cả người, chỉ biết ghen tuông mà lại có một mặt lợi hại như vậy.

"Hạ Hầu Du nói không sai, hơn nữa, bọn họ muốn giết ta, ta sẽ để cho bọn họ giết à? Ta cũng đâu phải kẻ ngốc." Lão bà ta đây đã sống trong xã hội hỗn loạn này lâu rồi, tuy ta không có lòng hại người, không biết bày mưu tính kế, nhưng cũng không tới mức nhìn không ra chủ ý của kẻ khác, "Được rồi, đã nói như vậy thì quyết định, chúng ta về kinh, có chuyện gì thì tới lúc đó giải quyết, hơn nữa, chủ yếu chính là..."

"Chủ yếu?" Hạ Hầu Du nghiêng đầu nhìn ta, không hiểu. Ta cười, sờ lên mặt chàng, "Tên Hạ Hầu Duật kia, tâm tư hẳn đều đặt lên giang sơn này. Đừng nói trước kia, chàng lớn lên ở hoàng gia, mắt nhìn trời cao, muôn dân thiên hạ; hơn nữa, chàng luôn giúp đỡ Hạ Hầu Dận nhiều năm, chẳng lẽ chàng có thể buông tha cho giang sơn thiên hạ trong lòng mình sao? Hạ Hầu Du, chàng không nên để mình bị mai một, làm một người trong phổ chợ. Cho dù ta hiểu rõ tình cảm của chàng, tất cả đều vì ta, ta cũng không hy vọng thấy chàng vì ta mà từ bỏ chí hướng trong lòng mình, hiểu không?" Ta thích nhìn thần thái bùng bùng khí thế của nam tử hán, đó là vinh quang mà chỉ có sự nghiệp mới có thể mang đến cho họ.

Nam nhân, trời sinh chính là thích dốc sức làm. Về mặt Hạ Hầu Du trở nên cứng đờ, Hạ Hầu Duật cũng không nói chuyện, chỉ có nhìn ta rồi thờ dài. Hạ Hầu Du bỗng ta dậy, Hạ Hầu Lạc đứng ở phía sau, dáng vẻ suy nghĩ sâu xa, chỉ có Lỗ Á không hề để ý mà nói thăm, "Ồi ôi, lại lấy buồn nôn làm thú vui rồi." Tên chết tiệt này, không thấy phu thê nhà người ta thân thiết sao, đáng ghét.

"Phiêu Phiêu, ta nên nói thế nào đây, trước kia ta còn luôn lo lắng, lo được lo mất, sợ chỉ là bắt đắc dĩ mà chọn ta, bây giờ ta thật sự... Phiêu Phiêu, ta yêu nàng." Giọng nói của Hạ Hầu Du trở nên nghẹn ngào.

"Từ Từ, không phải theo như chàng nói sao, ta thích chàng, đồ ngốc." Ta thờ dài, vỗ vỗ lưng của Hạ Hầu Du. "Ok, được rồi được rồi, đừng cảm động nữa, nếu thật sự cảm động thì ngoan ngoãn yêu ta cả đời đi, nói tóm lại, cho dù là chàng hay là ta cũng không nên phí thời gian ở chỗ này nữa, trước kia coi như là hưởng tuần trăng mật trước đi, kế tiếp sẽ về kinh, nên làm cái gì thì làm đi. À đúng rồi, Duật." Đang nói, ta chợt nhận ra mình chưa kịp đuôi khéo Hạ Hầu Lạc đi.

"Sao hả?" Hạ Hầu Duật quay đầu nhìn ta, biết là không thể thuyết phục ta được nữa, chỉ đành cam chịu, để mặc ta, "Ta không phản đối việc người về kinh." "Ta biết mà." Ta cười tủm tỉm, gật đầu, sau đó bấu môi với Hạ Hầu Lạc, "Nhưng người này thì phải làm sao bây giờ? Hay người đưa ông ấy về Lĩnh Nam đi." Giữ lại một tai họa siêu cấp, dĩ nhiên phải nhanh chóng đưa ông ta đi rồi.

"Không cần đâu, tuyệt đối không cần." Hạ Hầu Duật liếc mắt liếc đầu, nhìn thấy cha mình thay đổi hẳn sắc mặt, "Muốn ta đưa ông ấy về, chỉ bằng bảo ta đi chết còn hơn." "Ặc, chết từ từ còn không bằng được sống, hơn nữa, ông ấy là cha người." "Không liên quan tới ta, ta không ngại người đi làm cha ông ấy..." Dáng vẻ Hạ Hầu Duật thật làm ta dở khóc dở cười. Ta thừa nhận, Hạ Hầu Lạc rất đáng sợ, nhưng mà...

"Được rồi được rồi, tiểu tử không có tiền đồ! Bỏn vương không cần ai đưa đi! Nếu Phiêu Phiêu đã không chịu gả cho ta, cũng không chịu gả cho con ta, vậy thì Hạ Hầu Duật à..." "Có mặt!" Hạ Hầu Lạc càng nói, Hạ Hầu Duật càng kính sợ đứng vững, so ra còn ngoan hơn trẻ con, "Cha có gì phân phó!" Dáng vẻ hần cứ như chỉ cần không lại gần ông ta, đi tìm chết thì hần cũng chịu.

"Nghe lời ta, trong vòng ba năm, tìm được một nữ nhân giống Phiêu Phiêu mà lấy, sau đó đưa cháu trai cháu gái về gặp ta, nếu không được vậy... Hừ hừ hừ, người biết rồi chứ!" Hạ Hầu Lạc nở nụ cười âm hiểm, ánh mắt chứa đầy ý tứ không rõ ràng. Hạ Hầu Duật sợ tới mức run người, không ngừng gật đầu, "Nhất định nhất định." "Được rồi, vậy thì ba năm sau, ta lại tới để xử người tiếp." Nói xong, Hạ Hầu Lạc khoát tay, vui vẻ bước ra ngoài. Ta ngờ ngác nhìn bọn họ, đúng là có cảm giác biến thái sao sao ấy, có người cha nào lấy việc chính con trai làm niềm vui không, ta còn nhìn ra được là ông ta rất thích thú đấy!

"Ồi ôi, rốt cục cũng đi rồi, quá tuyệt vời." Hạ Hầu Duật thấy cha mình rời khỏi cửa, kết quả, hần lau mồ hôi lạnh trên trán, giống như vừa thấy được đường sống trong chỗ chết vậy.

"Người cũng quá không có tiền đồ. Tốt xấu gì ông ấy cũng là cha người, ông ấy có thể làm gì người chứ?" Ta nhìn hần mà khinh bỉ.

"Đó là vì người chưa trải qua sự khủng bố của ông ấy." Hạ Hầu Duật tiếp tục đổ mồ hôi lạnh, "Làm ơn đi, vát vả lảm ông ấy mới đi, người không cần lấy ông ấy mà kích thích ta được không, bây giờ thì nên nhắm mắt xem phải chuẩn bị trở về thế nào đây." "Không sai không sai, các người... dù sao cũng không được bỏ ta lại." Lỗ Á chạy tới ôm ta, hung hăng trợn mắt với Hạ Hầu Du, "Bằng không, ta sẽ trói nàng ấy lại." Hả? Ta thành con tin?

"Ok ok, tuy rằng ta không biết vì sao người lại muốn theo ta, nhưng ta sẽ không lạc mất người đâu, ta còn trông cậy về sau, người phụ trách nấu thức ăn cho ta." Hạ Hầu Du đau đầu, kéo ta trở về, "Đừng có hờ một chút là ôm lão bà của ta."

"Được, chỉ cần người không để ta thất nghiệp là được." Lỗ Á làm ra dáng vẻ thương lượng, không để ta kịp nói gì. "Được được, ta biết rồi, Lỗ Á đại nhân, xin người đừng có phiền nữa, tới phòng thu chỉ lấy vài nén bạc, bảo bọn tiểu nhị nghỉ việc, sắp xếp cho họ về nhà làm ăn, sau đó bảo phòng thu chỉ tìm người bán khách điểm này. Hạ Hầu Duật, người đi mượn mấy chiếc xe ngựa, bảo bọn nha hoàn thu dọn vài thứ cần thiết. Phiêu Phiêu, còn nàng nữa, bây giờ trở về, không thể lấy thân phận của Đoạn Phiêu Phiêu, bằng không sẽ hại chết người đó. Dù gì đi nữa, Thái hậu đã qua đời trên danh nghĩa. Hơn nữa, nàng cũng không thể đi gặp cha mẹ, nếu không thì bọn họ..."

"Ta hiểu mà, chuyện đó đã là gì đâu, chàng chỉ cần nói, trong lúc chàng du ngoạn ở bên ngoài, vô tình cứu được một nữ nhân, nàng đối với chàng vừa gặp đã yêu, chỉ vì nàng quá giống Thái hậu đã qua đời, chàng muốn an ủi cả nhà Thái sư, giúp nàng được họ nhận làm nghĩa nữ, kể đó ta lại gả cho chàng, để Hoàng đế chủ hôn, như vậy có phải tốt hơn không? Môn đăng hộ đối, hơn nữa cũng giải quyết vấn đề hoàn toàn, kế tiếp thì hai chúng ta chỉ cần sống bình an qua ngày là được." Ta chớp mắt, nghĩ sao cũng thấy vấn đề vô cùng đơn giản.

Hạ Hầu Du và Hạ Hầu Duật đều ngờ ngác nhìn ta, sau đó gờ ngón tay cái lên, "Tốt lắm! Rất mạnh mẽ!"

"Bình thường, bình thường thôi mà." Ta cúi đầu, cười thẹn thùng, chớp chớp mắt.

"Quả nhiên, không thể coi thường người của Hạ Hầu gia chúng ta." Hạ Hầu Du lắc lắc cái đuôi hồ ly, "Không sai, quyết định vậy đi, về việc muốn hoàng

huynh hoàn toàn hết hy vọng, cách làm cũng rất đơn giản. Chính mắt hắn nhìn thấy nàng gả cho ta, như vậy là kết thúc rồi.” “Đúng vậy, mấy vị phi tử kia mà nhìn thấy ta gả cho chàng, không chừng cũng chẳng còn tâm tình để chơi đùa nữa.” Ta nói, "Việc này thì ổn rồi." Cứ như vậy sao? Ta nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy sao mà nhàm chán. Ôi, ngày dài thánht rộng, quả là vô cùng thống khổ.

"Không sai, cứ làm như vậy. Ta đi trước, kết thúc mọi việc ở đây. Sáng sớm ngày mai, chúng ta trở về kinh." Tiểu nhi tử hoàn toàn không phát hiện ra sự nhàm chán của ta, vui vẻ cùng Hạ Hầu Duật đi chuẩn bị hành lý xuất phát. Ta ngồi xuống, thờ dài, tay chống cằm, lòng đầy sầu muộn. Ôi ôi, chẳng lẽ nửa đời sau của ta cứ như vậy mà không có gọn sóng nào ư? Làm một Vương phi cao quý, ăn rồi ngủ, ngủ lại ăn? Giúp chồng dạy con? Rất nhàm chán, ta sẽ điên mất, đó không phải là lý tưởng trong cuộc đời ta. Nhưng phải làm sao bây giờ? Ta muốn gả cho Hạ Hầu Du, ta không nghĩ mình sẽ đổi ý. Cuộc đời này không thể toàn vẹn đôi đường sao?

Ta bắt đầu khó khăn rồi.

"Này, người quyết định trở về là người, sao đáng về lại giống như sống dở chết dở vậy?" Lỗ Á châm chọc ta, đáng về cả lo phát phờ, xem tình hình thì có lẽ cả đám bọn họ bận cả rồi.

"Người đừng có quan ta." Ta không còn sức mà trả lời.

"Ta không muốn quan người, nhưng đáng về này của người xấu quá." Lỗ Á nhủ mày, giật nhẹ tóc ta, ngồi xuống bên cạnh, nhìn ta một hồi rồi nở nụ cười thần bí, "Ta nói này, có phải người sầu đời vì cuộc sống sắp tới rất nhàm chán, đúng không?"

"Hả? Sao người biết?" Ta mở hai mắt mà nhìn, không phải đâu, sao tiểu tử này thấu được?

"Hừ! Nhìn người là biết ngay, thấy người nói xong câu cuối cùng, đáng về ngày càng phờ phạc ư ư thì ta liền đoán được. Nhưng ta nói này, người có phải nữ nhân không vậy? Không phải nữ nhân đều thích sự yên bình à?" "Yên bình thì đúng, nhưng cuộc đời cũng nên nhấp nhô lên xuống chứ, không thì chẳng thú vị chút nào." Ta nói mà chẳng còn hứng thú.

"Thế à?" Lỗ Á đồng ý, gật đầu, "Do đó, ta mới quyết định, ngẫu nhiên trộm đi vài thứ cho giống nghĩa tặc, ngẫu nhiên bị truy nã một chút, ngày tháng cũng thú vị hơn." Ta phụt một cái, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm tiểu tử này, "Ta nói này, người theo ta tới kinh thành, không phải là muốn tìm niềm vui trong cuộc sống đó chứ?" Ngay cả Hoàng cung mà tên này cũng dám trộm, còn cái gì mà hắn không dám?

"Không sai, dĩ nhiên." Lỗ Á gật gật đầu, ánh mắt chợt trở nên lóe sáng, "Người muốn gia nhập với ta không? Đào đường ngầm dưới đất phụ ta?" Tiếp tục thao thao bất tuyệt... Ta không nói gì, chỉ nhìn Lỗ Á. Đứa nhỏ này có vẻ nhiệt tình quá mức nhỉ? Lúc trước, tên nào đã nói mình không dám nghĩ tới việc trộm này trộm nọ? Sao ta lại thấy hắn rất thích thú nhỉ? Nhưng mà nghe hắn nói cũng thú vị thật. Nói vậy, cuộc đời của ta về sau cũng không nhàm chán nữa rồi.

Nhưng mà khi đó, ta lại không biết được rằng sau khi mình hồi cung, so với những gì bản thân đã tưởng tượng, thực tế còn gay gắt hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sóng gió kinh thành

Editor: NguyệtHoàDaTuyết

Beta: Serena Nguyen

—— Cải danh đổi họ để vào kinh, sao ta cứ có cảm giác mình trở thành Lâm Đại Ngọc bản mới vậy? Buồn nôn...

Đọc đường đi, chúng ta du sơn ngoạn thủy, ăn nhiều đồ ngon, thăm thú các nơi, không rõ đã qua bao lâu, chúng ta rốt cuộc cũng về tới kinh thành. Phải, vì thể hiện mình là nữ tử đáng thương, vô tội được Hạ Hầu Du cứu, ta không thể không sửa lại tên, cái tên Đoạn Phiêu Phiêu không dùng được nữa, nhưng tên ta vốn là Tần Phiêu Phiêu, cũng không dùng được vì tên quá giống. Kết quả, ta đổi tên thành Tần Lạc Huyền, nhìn xem, vừa hay vừa có ý thơ, quả là cái tên đẹp tuyệt vời. Do đó, từ hôm nay trở đi, ta được gọi là Lạc Huyền, mọi người đừng có quên nhé.

"Hô hô, rốt cuộc đã về rồi." Qua khỏi cửa thành, Hạ Hầu Duật thở phào nhẹ nhõm, đuổi thẳng người ra, "Mấy ngày qua chơi đùa mệt chết, kể tiếp, ta chỉ muốn ngủ ba ngày ba đêm." "Người chỉ biết sung sướng, cũng không nhớ người đã chơi bao lâu trong khoảng thời gian này rồi, ngoan ngoãn trở về làm việc đi, đừng có tới lúc đó lại bận, ngay cả thì giờ để tham gia hôn lễ của chúng ta cũng không có." Đối với kế hoạch nhân nhả của Hạ Hầu Duật, Tiểu nhi tử chỉ cười nhạt.

"Đáng ghét, không có chuyện gì, sao tự nhiên lại nhắc nhở ta? Còn nữa, đừng nói ta không nhắc nhở người, người cũng không tốt hơn ta mấy đâu." Hạ Hầu Duật lập tức phản kích.

"Hừ, nhưng ta phụng mệnh bảo vệ Lạc Huyền, chuyện còn lại phải do người làm, dựa vào cái gì mà bảo ta làm?" Hạ Hầu Du bĩu môi, hoàn toàn không nhận nọ, lúc đi ngang qua phủ đệ của Hạ Hầu Duật còn đá người nào đó lăn xuống, "Ng ngoan ngoãn trở về đi, nếu hoàng huynh có hỏi đến, người cứ nói

ta đã sắp xếp tốt mọi thứ cho Phiêu Phiêu vào cung diện thánh." Nói xong, chàng ôm ta về vương phủ.

"Ôi, không sai, quả là một nơi xa hoa." Lỗ Á xuống xe ngựa, sau đó bắt đầu than. "Mặc kệ nhiều tới mức nào, ta chỉ muốn tắm rửa, ngủ. Một chết ta!" Cái xe ngựa điên kia, hại ta ngày nào cũng nôn, bây giờ đúng là thoát nạn, ta nhớ phương tiện giao thông thời hiện đại quá. "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, ta lập tức chuẩn bị cho nàng." Hạ Hầu Du cười cười, bông ta ngồi dậy, đưa ta vào một gian phòng nhỏ ở hậu viện, "Lại nói, nàng còn chưa tới vương phủ của ta lần nào đâu. Từ này về sau, nàng ở nơi này, nơi này là chỗ ở của ta."

Ta gật đầu, dựa vào người của tiểu nhi tử. Thị nữ đã đi chuẩn bị nước ấm và đồ ăn, ta miễn cưỡng dựa vào người chàng, không còn sức lực. Cuối cùng cũng về rồi, ta lại được gần gũi với tình thân quê nhà, nghĩ tới việc phải gặp đứa con lớn nhất, ta không khỏi có hơi khản trương.

"Đừng lo lắng, ta sẽ bảo vệ nàng." Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của ta, tiểu nhi tử cúi đầu, hôn lên tóc, trấn an ta.

Ta gật đầu, nhắm hai mắt lại, cảm giác được người ta bảo vệ thật là an lòng. Tắm trong nước nóng rất dễ chịu, sau khi ăn vài thứ, ta liền ngã xuống giường ngủ. Bên ngoài làm gì có giường thoải mái như vương phủ chứ? Ta ngủ một giấc đến khi trời sáng rõ, không ai hay biết. Mãi đến khi tỉnh lại, thị nữ thấy thế, lập tức hầu hạ ta rửa mặt, thay quần áo, trang điểm, ta tỉnh táo lại từ trong cơn mơ màng. Phải rồi, hôm qua tiểu nhi tử có nói muốn đi gặp Hạ Hầu Dận, không biết sao rồi, còn Lỗ Á nữa, trở về kinh thành liền gặp rắc rối, vậy thì mục tiêu đã rõ.

"Vương gia đâu?" Ở trong vương phủ, ta vẫn tương thu mình lại.

"Vương Gia ở ngoài sảnh cùng công tử Lỗ Á, họ đang chờ cô nương dùng bữa sáng." Người đáp lời ta là một nha đầu trẻ tuổi, dáng vẻ trưởng thành, thông minh lanh lợi. Ta gật đầu, để nàng ta đưa mình ra ngoài. Quả nhiên, Hạ Hầu Du và Lỗ Á đang đợi. Thấy ta tới, Hạ Hầu Du lập tức đứng dậy, ôm ta vào lòng. "Tỉnh táo nào? Nàng còn mệt sao?" "Không có gì cả, ngủ một giấc thì tốt rồi." Ta nở nụ cười, ngồi xuống. Đám tỷ nữ bụng đói ăn lên, sau đó, Hạ Hầu Du bảo họ lui xuống.

"Ngày hôm qua, ta đã gặp hoàng huynh. Nàng đừng lo lắng, huynh ấy vẫn tốt, ta muốn tìm một cơ hội, đợi khi chúng ta thành thân rồi sẽ để nàng gặp huynh ấy. Nhưng mà Phiêu Phiêu, nàng đừng có gặp người ta rồi sẽ đi tình biệt luyến đấy*." Sự ghen ghét của tiểu nhi tử lớn quá rồi.

*Di tình biệt luyến: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới

"Biết rồi, chàng cứ lo." Ta bĩu môi, vừa ăn điểm tâm vừa trả lời, "Khi nào chúng ta có thể thành thân?" "Càng sớm càng sớm, ngày hôm nay, ta sẽ đưa nàng đi gặp Thái sư." Tiểu nhi tử cười nhẹ, "Nhận lại con gái, sau đó thì hoàng thượng chỉ hôn, vạn sự đại cát." "Như vậy cũng tốt." Ta gật đầu, sau đó nhìn cái tên im lặng từ nãy tới giờ, liếc mắt một cái, "Sao hôm nay ngươi yên tĩnh vậy?"

"Ôi, không thể làm cơm, không thể trộm này nọ, cuộc đời thật là nhàm chán, ta buồn bức tới mức không nói ra lời." Lỗ Á miễn cưỡng đáp, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ta một cái, nghiêm mặt nói, "Ta có thể trộm đồ nhà ngươi không?" Ta học máu, tên chết tiệt này, "Ngươi muốn bao nhiêu thì cứ tới hỏi cha ta, không được ăn trộm." Lỡ như công chúa siêu ngốc Hạ Hầu Lâm kia phát hiện kẻ trộm và ta có điều mờ ám, làm không tốt, nàng ta sẽ nảy ra ý định nhập bọn, sau đó sẽ lộ, phát sinh vấn đề, không chừng còn bị thừa kiện... Nói như vậy, không phải quá phiền toái sao? "Ôi...!!!" Lỗ Á lại bắt đầu thiếu hứng thú.

"Lỗ Á, mấy ngày nay an phận đi. Ta nói này, ngươi vừa tới kinh thành liền quên hết tất cả, tới khi đó, nếu không rửa sạch hiềm nghi, kế tiếp còn bị xuống tay. Nếu thật sự thiếu tiền thì cứ dùng của ta." Tiểu nhi tử cũng hung hăng cảnh cáo Lỗ Á một chút. "Biết rồi biết rồi, ta đây nấu cơm được không?" Lỗ Á buồn bức rồi.

"Không thành vấn đề, ta đã nói với tổng quản, chủ bếp vốn là từ Ngự thiện phòng, nay hẳn đã hồi cung, còn lại vài tên để ngươi quản lý, mấy gã sai vặt, nha hoàn ở đó cũng do ngươi quản, ngươi phụ trách luôn việc chọn mua đồ đặc linh tinh. Nếu không có hứng thú thì cứ giao cho tổng quản, để hắn mua xong rồi ngươi sắp xếp. Từ hôm nay, ngươi bắt đầu làm chủ bếp." Hạ Hầu Du cười hi hi, mở miệng.

"Được nha, tốt lắm, ta có chuyện để làm rồi." Lỗ Á nhảy dựng lên, rốt cuộc cũng khôi phục tinh thần, mà quản gia cho Hạ Hầu Du dẫn tới cũng nhanh chóng bước theo Lỗ Á. Ta thở dài, trông theo bóng lưng hắn, "Hắn quả là đơn thuần." Phải, nhưng như vậy cũng rất tốt, không phải sao?" Hạ Hầu Du cười, "Ăn xong chưa? Chúng ta đi thôi."

Ta gật gật đầu, đứng lên, cùng Hạ Hầu Du đi ra ngoài, lên xe ngựa. Tuy rằng hiện tại ta đã cải danh đổi họ, nhưng khi nghĩ đến việc lập tức về nhà, gặp lại cha mẹ, ta vẫn cảm thấy hồi hộp vô cùng.

Lúc đó, tuy ta từng nói với bọn họ rằng ta sẽ thoát khỏi hoàng cung, nhưng cứ nhìn tâm một đi không trở lại như vậy, ta cảm thấy rất có lỗi.

"Đừng nghĩ nhiều, bọn họ sẽ không tức giận, cũng không thể trách nàng, chẳng qua là... nhất định sẽ rất nhớ nàng thôi." Trong lúc ta miễn man suy nghĩ, Hạ Hầu Du sờ sờ đầu ta, nhẹ giọng an ủi. Ta cười cười, thuận thế áp vào trong lòng chàng, "Ta biết, nhưng nghĩ đến việc gặp lại bọn họ... ta vẫn cảm thấy khản trương, thật ra ta rất nhớ bọn họ." Tuy rằng bọn họ không phải cha mẹ ruột của ta.

"Ta hiểu rồi." Hạ Hầu Du nắm lấy tay ta, nắm rất nhanh, cả đoạn đường đều không nói chuyện. Trái tim của ta như muốn nhảy dựng. Đợi đến khi tới trước phủ Thái sư, hình như ta đã nhảy xuống rất nhanh, nếu không có Hạ Hầu Du, sợ rằng ta nhảy một cái liền ngã gục rồi, thậm chí cũng không nhớ mình đã đi vào phủ bằng cách nào. Nha hoàn lần mấy gã sai vặt đều bị bảo lui xuống. Cha mẹ, đại ca, Hạ Hầu Lâm đang chờ chúng ta ở phòng khách. Lúc thấy ta, mỗi người bọn họ đều kích động, nhất là mẹ ta, đôi mắt bà ứa nước mắt, ngay cả người cha tính tình lạnh nhạt của ta cũng run tới mức không cầm tay ta nổi.

"Phiêu Phiêu, đứa nhỏ không có lương tâm này, con còn biết trở về sao? Hu hu hu, đồ đáng ghét!" Nhưng mà Hạ Hầu Lâm lại thiếu kiên nhẫn. Hạ Hầu Du vừa đóng cửa lại, nàng ta liền nhào tới ôm ta, sau đó khóc nức nở. Thấy nàng ta khóc như vậy, ta cũng muốn khóc, nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống.

sau đó thì hay rồi, khó lắm mới gặp mặt nhau, giờ thì trở thành cả đoàn nức nở. Đại ca ta hất đầu một cái, làm bộ như không có việc gì, thật ra ánh mắt hẳn đã trượt tới mức ngượng ngùng. Cha và lão nương sớm đã nhìn không được. Bọn họ nhào tới, coi ta như cái bánh kẹp, vừa ôm vừa khóc, kể lể.

“Nha đầu, con cũng thật là... đi rồi cũng không về một lần, nương rất lo lắng đó.” Lão nương khóc thét.

"May mà con còn nhớ đường về, hu hu hu..." Cha cứ khóc mãi.

“Đáng ghét đáng ghét, để xem lần sau người còn dám đi hay không?” Hạ Hầu Lâm hùng hùng hổ hổ. Ta vốn rất muốn khóc, nhưng bị bọn họ níu non như vậy, ta thật sự khóc không được, vội vàng cầu cứu. Hu hu, Hạ Hầu Du, tên chết tiệt này, rảnh rang ngồi đó mà xem náo nhiệt, sao có thể như vậy? Hình như nhìn ra ta không kiên nhẫn nữa, Tiểu nhi từ mới chau mày, bước tới, vỗ lưng cho cha ta, khuyên nhủ, sau đó lại dỗ lão nương của ta, kế tiếp còn liếc mắt, ý bảo đại ca ta thả lão bà của hắn ra. Một hồi sau, thế giới thật sự cũng thanh tịnh rồi. Bây giờ ta mới biết, đều là ôm ấp như nhau, nhưng Hạ Hầu Du vẫn tốt hơn.

“Thái sư, phu nhân, ta biết các vị vô cùng xúc động, nhưng bây giờ, thân phận của Phiêu Phiêu rất đặc biệt, quả thực không cách nào để nhận hai vị làm cha mẹ. Hay là như vậy, hai vị nhận nàng ấy làm nghĩa nữ, Phiêu Phiêu đã đổi tên thành Tần Lạc Huyền, ta cũng nói với hoàng thượng rằng nàng ấy là nữ tử được ta cứu về ở bên ngoài, dung mạo giống hệt Thái hậu, vì để an ủi tình cảm của hai vị đối với con gái, để Lạc Huyền ở lại phủ Thái sư, Thái sư nhận làm nghĩa nữ. Đợi thời cơ chín muồi, ta xin Hoàng thượng ban hôn cùng nàng, các vị thấy sao?” Hạ Hầu Du ho một tiếng, sau đó hắng giọng, nói rõ ý định. Nửa đoạn trước, mọi người còn gật đầu, quả là cách tốt nhất, nhưng khi nghe đến nửa đoạn sau, ngay cả cha ta là người từng trải cũng phải tái mặt, đại ca thì bắt đầu thiếu kiên nhẫn, run rẩy, chỉ có Hạ Hầu Lâm kích động vạn phần, nóng lòng muốn đặt câu hỏi.

Ta nhìn Hạ Hầu Du, đáng vẻ cứ như lão già vậy. Ừm... chúng ta cũng chẳng nói gì, không phải chỉ là thành thân thôi sao, sao nhà ta lại ngạc nhiên vậy.

“Chuyện đó... Vương gia nói là thật?” Giọng nói của cha run run.

“Không sai.” Hạ Hầu Du ôm lấy ta, gật đầu, “Chẳng lẽ Thái sư cảm thấy ta không xứng làm con rể của quý phủ sao?” Lời này mang theo vài phần chế nhạo, lại có vài phần dọa người. Ta âm thầm kéo tay áo của chàng, bảo chàng đừng quá đáng. Hạ Hầu Du cúi đầu nhìn ta một cái, cho ta một ánh mắt an tâm. Ta có thể an tâm sao, ôi... tìm cha ta không tốt, không chịu nổi kích thích, lỡ như bệnh phát tác... ta liền thành đứa con bất hiếu, nhưng không phải là lập gia đình thôi sao, là vương gia thì thế nào? Bọn họ kích động gì chứ?

“Nhưng mà, Phiêu Phiêu nó...” Lão nương hơi chán chường.

“Bây giờ nàng ấy không phải Phiêu Phiêu mà là Tần Lạc Huyền, nữ tử ta thích.” Hạ Hầu Du lạnh nhạt mở miệng, lão nương ta không nói gì nữa.

"Tứ Vương gia, nếu ngài đã có chủ ý, cả nhà ta cũng không có cách nào khác để phản đối, nhưng mà thế này..." Đại ca châm chọc nửa ngày, rốt cục cũng mở miệng rồi.

"Đoạn đại nhân, ngài muốn nói gì, ta đều hiểu cả, chúng ta cũng không phải người ngoài, bằng không thì hôm nay, ta đã chẳng thể đưa Phiêu Phiêu đi cùng. Nói đúng hơn là... làm như vậy có lẽ không thích hợp, nhưng nếu Phiêu Phiêu vẫn là Thái hậu, vậy thì chuyện ta làm sẽ thành chuyện đại nghịch bất đạo." Nói tới đây, Hạ Hầu Du nhìn ta một cái, ánh mắt trầm tĩnh đảo qua bốn phía, "Nhưng bây giờ, nàng ấy không phải Thái hậu, ai cũng biết Thái hậu đã an giấc ngàn thu. Lúc này, nữ tử ta muốn cưới là một nữ tử có dung mạo y hệt Thái hậu, là nghĩa nữ của Thái sư, chuyện này chẳng có gì không ổn cả."

"Dạ phải. Cha mẹ, đại ca, chàng thật lòng, con cũng thật tình, thân phận bây giờ đã không như trước nữa, chúng con cũng không còn quan hệ ngày cũ. Mọi người đồng ý đi, chẳng lẽ... cả đời này, con vất vả lắm mới tìm được người vừa ý để gả, hai người lại không vui mừng cho con sao?" Ta cũng mở miệng, cứ dây dưa mãi không phải là cách. "Phải, cha mẹ à, con cũng nghĩ vậy. Con cảm thấy không có gì là bất ổn cả, Thái hậu đã an giấc ngàn thu rồi, chết không đổi chứng, không có ai buộc Tứ ca không thể tìm một người có dung mạo giống Thái hậu để làm vương phi. Về phần mọi người lo lắng, ắt là sợ mai này, Tứ ca đối xử với Phiến Phiến không tốt phải không? Con cam đoan là không có khả năng đó đâu. Tứ ca khó lắm mới thích một người, hơn nữa, mọi người không nhìn ra sao? Lần này, Phiêu Phiêu thật sự nghiêm túc, nếu chúng ta không chúc phúc cho họ, con nghĩ là... Phiêu Phiêu sẽ thành người khó xử nhất." Quả nhiên là Hạ Hầu Lâm hiểu ta nhất.

“Nhưng mà thân phận bọn họ...” Lão nương ta còn đang ngập ngừng, cha ta đã khai sáng cho bà ấy, “Lâm nhi nói không sai, bạn già à, xem ra... cũng nên để bọn nó quyết định rồi, nhưng mà...” Nói xong, cha nhìn ta một cái, sau đó lại nhìn Hạ Hầu Du, “Hoàng thượng ngài...”

"Hoàng thượng đã đồng ý, Thái sư. Lúc trước, hoàng huynh để Phiêu nhi rời đi, huynh ấy đã hạ quyết tâm buông tay. Về phần ta, ta cam đoan, cả đời này chỉ cưới một mình Phiêu Phiêu làm vương phi, ngoài nàng ấy ra sẽ không còn nữ nhân nào khác." Hạ Hầu Du ôm chặt ta, dịu dàng thề thốt.

"Nếu Tứ Vương gia đã nói đến thế rồi, chúng ta cũng không còn gì để nói." Lúc này, đại ca chợt đứng lên, “Chỉ cần Phiêu Phiêu hạnh phúc, chỉ cần ngài thật sự đối tốt với Phiêu Phiêu chúng ta liền tán thành." "Đó là đương nhiên." Hạ Hầu Du vuốt cằm.

"Vậy ngài cam đoan có thể thế sao?" Đại ca cúi đầu nhìn ta, nhưng khí thế lại rất bức người, "Thề rằng, cả đời này sẽ không làm Phiêu Phiêu tổn thương, sẽ khiến Phiêu Phiêu hạnh phúc, dùng tất cả những gì ngài có để bảo vệ cuộc đời muội ấy?" "Ta thề."

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một lòng

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Du Niên, Serena Nguyen

—— Gặp nhau đã khó chia ly càng khó, khi gặp lại Hoàng đế, ta cảm thấy, có thể gặp lại thật tốt, bởi vì rốt cuộc bọn ta đã có thể chạy theo hạnh phúc của mình.

Về mặt Hạ Hầu Du trang nghiêm nhìn phụ thân và đại ca của ta, trái tim ta động lòng, lần đầu tiên nhìn thấy chàng có dáng vẻ nghiêm chỉnh trang trọng như vậy, ta cảm thấy Hạ Hầu Du thật sự rất đẹp trai.

Chàng yêu ta, ta biết rõ.

Vì thế ta đi tới, nhẹ nhàng kéo tay của chàng, khẽ mỉm cười với chàng, sau đó đứng bên cạnh chàng, quay đầu lại nhìn người nhà của ta, "Phụ thân mẫu thân, đại ca, ta biết rõ mọi người lo ngại, nhưng ta tin tưởng Hạ Hầu Du, đời này trừ chàng ra, ta không muốn cân nhắc đến nam nhân khác. Cho nên, hãy thành toàn cho chúng ta." Ta lôi kéo Hạ Hầu Du cùng nhau quỳ xuống.

Ta biết mình đang làm điều xằng bậy, nhưng, ta thật sự không nghĩ bởi vì những nguyên nhân nhằm chán mà mất đi Hạ Hầu Du, ta quay đầu lại, cúi đầu cười với chàng, Hạ Hầu Du cũng đang nhìn ta, ánh mắt ấm áp và hạnh phúc, chắc hẳn lời mới vừa rồi của ta khiến chàng rất vui vẻ.

Chàng nắm bả vai của ta, ôm ta thật chặt, "Phiêu Phiêu, có những lời này của nàng, cho dù chân trời góc biển ta đều đi cùng nàng, không oán không hối." Giọng nói trầm thấp có lực, tình tế quán quanh bên tai ta, giờ khắc này, ta không nhận được mà đỏ mặt.

Tiểu tử này mà lãng mạn khiến ta không thể nào chống đỡ được.

Nhưng dù nghĩ vậy trong lòng, ngoài miệng ta còn lâu mới nói cho chàng biết, giả vờ nhéo chàng một cái, ta cố ý liếc xéo chàng một cái, "Thôi đi, ta mới không cần đến chân trời góc biển gì đó, muốn đi thì chàng đi đi, ta muốn ở Kinh Thành hưởng phúc thật tốt."

"Xi, ha ha ha, Phiêu Phiêu, Tứ ca, bộ dáng các người như vậy, thật sự là làm ta cười chết rồi....." Trong lúc chúng ta thiếu chút nữa quên mất phụ thân và lão nương cùng lão ca của ta còn đang nhìn của chúng ta, rốt cuộc tiếng cười của Hạ Hầu Lâm đã khiến bọn ta bừng tỉnh, ta đẩy Hạ Hầu Du ra, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Để cho phụ mẫu ta còn có lão ca xem cuộc vui. "Tư Tôn, phụ mẫu, mọi người xem không khí giữa hai người bọn họ này, căn bản là vợ chồng son không coi ai ra gì, bây giờ coi như chúng ta nói bọn họ không thể ở chung một chỗ, bọn họ cũng không nghe chúng ta đâu, hơn nữa ta cảm thấy bọn họ như vậy rất ấm áp, chỉ cần Hoàng huynh không phản đối, tại sao chúng ta phải phản đối bọn họ ở bên nhau đây? Phụ mẫu, đối với nữ nhân mà nói, lấy được một người hữu tình là chuyện quan trọng nhất, phụ mẫu, xem bọn họ như vậy, Tứ ca là thật tâm, các người hãy tin huynh ấy."

"Đúng vậy, phụ mẫu, đại ca, bây giờ ta rất hạnh phúc." Ta lập tức chen vào.

"Con sẽ yêu thương Phiêu Phiêu cả đời." Hạ Hầu Du cũng không phải chân chó bình thường lập tức tuyên bố.

"Ài, các con cảm thấy vui vẻ là được rồi, chúng ta già rồi, không cách nào quản con cả đời được, chỉ là Phiêu Nhi, con cần phải hiểu rõ, đây là chuyện cả đời của con." Mẫu thân là người thứ nhất bị chúng ta làm rung động, đi tới ôm ta vào trong ngực, có chút rầu rĩ mở miệng. Chẳng qua ta biết, bà nói vậy tương đương đồng ý với lựa chọn của chúng ta.

"Thôi thôi, nếu đã như vậy, phụ thân cũng không nhiều lời, Phiêu Phiêu, con tự giải quyết cho tốt, nếu như tương lai hán khi dễ con, dù phụ thân và mẫu thân cùng với đại ca của con liều mạng cũng sẽ giúp con." Phụ thân nói xong trợn mắt nhìn Hạ Hầu Du một cái, sau đó từ ái nhìn nàng.

Hạ Hầu Du làm bộ đáng thương nhìn nàng, dáng vẻ uất ức, nhưng lại không dám mạnh miệng, ta làm mặt quỷ với chàng, ai bảo trước kia tiểu tử này thích giả trang hoa hoa công tử đâu?

Đáng đời!

"Đúng vậy, Phiêu Phiêu, nếu như muội đã quyết, như vậy ta cũng không phản đối." Đại ca cũng chịu nói rồi.

Nàng cười cười ôm lấy người nhà của ta, "Cám ơn mọi người, phụ thân, mẫu thân, đại ca."

"Đưa nhỏ ngọc, người một nhà mà nói cảm ơn gì."

"Vậy là sao, Phiêu Phiêu, nếu như vậy, chọn một ngày công bố cho mọi người biết Thái Sư nhận con gái nuôi đi, như vậy sẽ dễ dàng chi hôn." Hạ Hầu Lâm nháy nháy mắt đề nghị, phụ mẫu của nàng gật đầu một cái, sau đó đi chọn ngày, đại ca nhìn bọn nàng cúi đầu, sờ sờ đầu của ta rồi rời đi, chỉ còn lại ba người bọn ta. "Này này, Phiêu Phiêu, Tứ ca, các người như vậy Hoàng huynh không có ý kiến sao?" Mắt thấy tất cả mọi người đã rời đi, Hạ Hầu Lâm lập tức hạ thấp giọng nghiêm túc nhìn Hạ Hầu Du.

"À, bất quá khẳng định trong lòng không thoải mái." Hạ Hầu Du mặt mỉm cười, ở trước mặt Hạ Hầu Lâm, hán lười che giấu cái gì, "Chỉ là, Hoàng huynh sẽ không ngăn cản bọn ta, dù sao, ta muốn lấy vợ, ngày huynh ấy để Phiêu Phiêu rời cung cũng biết, Phiêu Phiêu nhất định sẽ lập gia đình."

"Ai, muội biết rõ, chẳng qua như vậy, thật sự cũng rất lúng túng." Hạ Hầu Lâm thở dài, "Nhưng như thế này cũng tốt, Phiêu Phiêu sẽ là người nhà của chúng ta."

"Thôi đi, cái gì gọi là người nhà của các người?" Nàng bắt mẫn bĩu môi, "Còn nữa, ít lo lắng đi, ta cảm thấy Hạ Hầu Dận không có bụng gà con như vậy, chỉ là Du nói đúng, khẳng định trong lòng không vui, nhưng mà hấn, cực kì khó chịu, nhưng tâm địa không xấu, nếu như có cơ hội, có thể trực tiếp nói chuyện với hấn thì sẽ tốt hơn." Nàng nhún nhún vai, mặc dù bây giờ không làm phu thê được, nhưng làm bằng hữu vẫn là tốt hơn, trước kia nghe Hạ Hầu Duật nói qua bệnh trạng của Hạ Hầu Dận, ta cũng không hy vọng hấn vẫn tiếp tục như vậy.

"Ừ, cũng đúng, người đại ca này, mặc dù không đủ dứt khoát, nhưng sẽ không thay đổi thất thường." Hạ Hầu Lâm nghe nàng nói như thế, lập tức đồng ý gật đầu một cái, chỉ là giữa lông mày không có thả lỏng, "Chỉ là Phiêu Phiêu, ta còn có chút không yên tâm, trước kia người và Tứ ca cách xa Kinh Thành, điều này thì cho qua thôi, nhưng bây giờ như vậy trở về, cho dù các người vô tâm làm xáo trộn hậu cung vẫn được, nhưng mà, nếu như gặp lại người, bọn nữ nhân ở hậu cung lại....."

"Chắc không có vấn đề gì lớn." Hạ Hầu Du cũng không xác định chắc chắn, "Sau khi thành hôn Phiêu Phiêu cùng ta sẽ ở lại vương phủ, bọn họ còn muốn như thế nào?"

"Cái vấn đề này vẫn là đợi về sau rồi hãy nói." Nàng có chút phiền não lắc đầu một cái, "Hạ Hầu Lâm, lần sau nhớ gọi ta là Lạc Huyền, chuyện như vậy không nói chính xác được, chờ xem đi, nhưng cũng không thể nói là sợ được."

"Được thôi." Hạ Hầu Lâm gật đầu một cái, sau đó nhìn bọn nàng cười cười, "Yên tâm đi, ta sẽ nhớ, chờ Hoàng huynh chính thức hạ chỉ tứ hôn, xong hôn sự này liền xong hết mọi chuyện rồi, trong khoảng thời gian này, chúng ta đều phải cẩn thận một chút."

"Đúng vậy." Nàng đồng ý gật đầu một cái, "Hi vọng không xảy ra hỗn loạn gì."

"Đừng có lo lắng vớ vẩn, có thể có hỗn loạn gì." Hạ Hầu Du ôm nàng lên, "Vậy chúng ta cáo từ trước, chờ chọn xong ngày, các người tới vương phủ thông báo một chút, chúng ta cùng nhau làm bữa tiệc nhận nuôi nữ nhi."

"Không thành vấn đề." Hạ Hầu Lâm che miệng cười ha ha, "Muội cảm thấy bữa tiệc đó sẽ rất tốt."

Nàng bĩu môi, không thèm để ý tên gia hỏa Hạ Hầu Lâm chỉ sợ thiên hạ không loạn này, nhưng mà không thể phủ nhận, trong lòng của nàng đúng là mơ hồ lo lắng. Nhưng mà lại không biết lo lắng cái gì.

Kỳ quái, chẳng lẽ đây thật là dấu hiệu gió thổi mưa giông trước cơn bão sao? Nhưng mà, rốt cuộc là cái gì? Sẽ là hậu cung loạn? Hay là thân phận của bọn nàng bị vạch trần? Khả năng không nhiều, nếu như mà thân phận của ta bị vạch trần, đó chính là một tiếng xâu rất lớn đối với Hoàng thất, Hạ Hầu Dận sẽ không dung túng cho người làm như vậy, nhưng mà, nói không chừng sẽ có người muốn lợi dụng sóng gió này làm chút gì đó?

Trên đường trở về, nàng nhíu chặt chân mày, lại không nghĩ ra nguyên do.

"Phiêu Phiêu, nàng đang lo lắng gì vậy?" Hạ Hầu Du ôm nàng vào trong ngực, than nhỏ một tiếng, "Nàng không cần lo lắng cái gì, ở bên ta, ta sẽ bảo vệ nàng."

"Nhưng mà, ta vẫn hi vọng không xảy ra chuyện gì là tốt nhất." Nàng thở dài lắc đầu một cái, "Ta không biết đang lo lắng cái gì, ta không biết nói cảm giác kỳ quái đó là như thế nào, nhưng mà, không cách nào an tâm được." Nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Du, nhíu mày, "Du, chàng nói coi, rốt cuộc chúng ta làm như vậy sẽ thuận lợi ở bên cạnh nhau không?"

"Dĩ nhiên là có thể, khi chúng ta lựa chọn ở bên cạnh nhau, kết cục này đã không thể sửa lại, Phiêu Phiêu, chúng ta chắc chắn sẽ ở cùng nhau, hơn nữa còn hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau, đừng lo lắng." Hạ Hầu Du an ủi nàng. Nàng gật đầu một cái, tựa vào trên người của chàng, bắt buộc mình không nên suy nghĩ nhiều. Nhưng, trong lòng, chung quy giống như bị một tảng đá đè ép, không có cách nào nhẹ nhõm. Nhưng mà, mặc dù tâm tình rất hồi hộp, nhưng qua ba ngày, cũng không có xảy ra chuyện gì.

Cả Vương phủ bao trùm không khí vui mừng, Hạ Hầu Du thường chạy tới ăn tiệc, Hạ Hầu Duật thương lượng về chuyện thành hôn, trên dưới toàn phủ đều bận rộn, mặc dù bên phụ mẫu của ta còn chưa có tin tức, nhưng hiển nhiên là Hạ Hầu Du đã không đợi được.

Chỉ là, nàng không cười chàng, lần này tâm tình của nàng cũng như chàng, rất nóng lòng, luôn có cảm giác nhanh chóng thành thân mới tốt. Ba ngày sau, phụ mẫu của nàng tự mình đến vương phủ, nói là ngày 15 tháng này là một ngày tốt lành, sau đó chúng ta quyết định vào ngày hôm đó sẽ làm lễ, mời một ít quan lại quyền quý tới tham gia, long trọng công bố thân phận Tần Lạc Huyền của nàng, về phần quan hệ của nàng và Hạ Hầu Du, cũng có thể thuận tiện tiết lộ ra một chút, tránh cho những nữ quyền kia sinh ra ý tưởng gì đối với nam nhân của nàng. Hạ Hầu Du là của ta đấy, ai tới cũng không nhường.

Chỉ là, ta cũng chính thức cáo biệt cái tên Phiêu Phiêu này, về sau không còn là thái hậu nương nương Đoạn Phiêu Phiêu nữa, mà là một người xuyên không tới được Thái Sư thu dưỡng, là nữ tử dân gian Vương Gia chọn trúng Tần Lạc Huyền.

Cảm giác này, thật ra cũng không rối loạn. Ngày 14, nàng liền thu thập đồ đạc đến Phủ Thái Sư, mặc dù Hạ Hầu Du cực kỳ không tình nguyện, nhưng bây giờ nàng sắp biến thành thiên kim của Thái Sư, không thể mang thân phận hiện tại chưa cưới ở trong vương phủ, điều này thật sự quá kích thích cô nhân làm theo, nàng không muốn làm cho phụ mẫu bây giờ của nàng bị tác phong của nàng mà học máu bò mình.

Mà Hạ Hầu Du có muôn vàn miễn cưỡng không thể làm gì khác hơn là thả nàng đi, sau đó cắn răng nghiêng lợi quyết định nhất định phải nhanh chóng cưới nàng về.

Nàng cười để cho chàng cố gắng, sau đó tiêu sái rời đi, ừm, dù sao tiểu biệt thắng tân hôn, hơn nữa từ vương phủ đến Phủ Thái Sur không xa, chàng cũng không phải là không thể tới gặp nàng. Lại nói, ngày mai là ngày cử hành nghi nhận thức nghĩa nữ, chàng cũng sẽ đến đây thôi.

Đến Phủ Thái Sur, buổi tối Hạ Hầu Lâm nói gì cũng phải ngủ chung với nàng, sau đó chính nàng ở trong ánh mắt bức dọc của đại ca nhẫn nại cười nhìn Hạ Hầu Lâm ở phía sau ôm nàng thao thao bất tuyệt, ha ha ha, không nhìn ra nha, bây giờ nhìn lại đại ca của ta là bị Hạ Hầu Lâm yêu thâm (ý nói Hạ Hầu Lâm yêu hấn khiến hấn rơi vào bị thâm), nhưng thật ra thì đại ca cũng yêu thâm Hạ Hầu Lâm rồi, nếu không tuyệt đối không có vẻ mặt kia.

"Này này, Lạc Huyền, ngươi không có việc gì sao lại cười khúc khích?" Rốt cuộc sau khi ôm sòm nửa ngày trời mới phát hiện lòng nàng không có ở đây, Hạ Hầu Lâm tức giận đánh nàng. Nàng nhìn nàng ấy cười một tiếng, "Không có việc gì, ta chỉ là cảm thấy bây giờ bộ dáng của ngươi và đại ca rất hạnh phúc, ta thật vui vẻ, lúc ấy tác hợp các ngươi, ta còn lo lắng các ngươi có hợp không đấy." Nàng nháy nháy mắt, nghĩ đến đáng về mới vừa rồi của đại ca liền muốn cười.

"Ha ha, đại ca ngươi là người rất khó chịu, bình thường muốn chàng nói yêu thích ta quả thật có thể có thể làm ta tức chết, người này tuyệt đối sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ là, ở chung với nhau lâu như vậy, chàng coi trọng hay không coi trọng ta, có thích hay không thích ta...Ta rất hiểu." Hạ Hầu Lâm gật đầu một cái, ý thức được nàng đang nói cái gì, cũng cười nói, "Ngươi đừng nhìn chàng như vậy, thật ra chàng rất bám ta đó."

"Đúng vậy, đoán chừng hôm nay ngươi không ở cạnh huynh ấy, huynh ấy sẽ không ngủ được." Nàng ranh mãnh cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Lâm hơi đỏ lên, sau đó nhào tới nàng, xấu bụng cười xấu xa, "Này này, ta nói, thật ra thì người không ngủ được sẽ là Tứ ca đi."

"Làm sao có thể?" Nàng le lưỡi, "Bọn ta không ngủ chung."

Thật là, người ta còn chưa thành hôn đó.

"Cái gì?" Hạ Hầu Lâm nhìn chăm chăm nàng kêu to, "Các ngươi không có ngủ chung?" May mà nàng sáng suốt che miệng nàng ấy lại, nếu không để cho nàng hô lớn như vậy, ngày mai nàng biết đối mặt ra sao với phụ mẫu.

Ngượng chết rồi!

Nàng tức giận tròn mắt nhìn Hạ Hầu Lâm một cái, hạ thấp giọng, "Làm ơn, bọn ta còn chưa thành thân có được hay không, ngươi cũng quá lớn mật đi." Ta có đáng trào sao?

"Hắc hắc, như vậy à." Hạ Hầu Lâm nhìn nàng cười khúc khích, "Ta còn tưởng rằng theo tính tình của Tứ ca, tám phần là đã ăn sạch ngươi, còn chờ đến bây giờ, thật không dễ dàng, xem ra Tứ ca thật rất thật lòng."

"Nói nhảm, không thật tâm thì sao ta gả cho chàng, không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?" Ta bĩu môi, đừng có hoài nghi mắt nhìn người của ta có được hay không, cái nha đầu ngốc này.

"Ừ, bất quá đoán chừng Tứ ca vẫn rất buồn bực, chờ phụ mẫu nhận ngươi làm nghĩa nữ xong, huynh ấy phải đợi đến khi thành thân mới có thể dẫn ngươi về vương phủ." Nói tới đây, Hạ Hầu Lâm cười gian tộ lên, "Rốt cuộc có thể để cho Tứ ca ném thư một chút cái gọi là tương tư thành họa rồi."

"Sao ta cảm thấy ngươi rất hả hê?" Nàng nhìn Hạ Hầu Lâm, Hạ Hầu Du không có đắc tội nàng ấy đi, thiệt là.

"Ừm, không sai, ta chính là hả hê." Hạ Hầu Lâm thẳng thắn gật đầu.

"Tại sao?"

"Ai bảo lúc trước huynh ấy lừa ta trở lại kinh thành..."

À, thì ra là oan có đầu, nợ có chủ, lúc ấy người thực hành kế hoạch lừa gạt, là Hạ Hầu Du.

"Đúng rồi, Phiêu Phiêu, ta có chuyện muốn nói cho ngươi biết....." Đột nhiên, Hạ Hầu Lâm xoay chuyển chủ đề, nháy nháy mắt với nàng.

"Hả? Chuyện gì?" Ta ngẩn đầu.

"Ngày mai, Hoàng hậu sẽ tới."

"À?" Ta kêu lên. Làm ơn, Hoàng hậu nương nương tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngày nhận nữ nhi

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Du Niên, Serena Nguyen

—— Người nên tới không nên tới đều tới tham gia náo nhiệt, dạo này, có phải tất cả mọi người rất thích xem nghi thức nhận nghĩa nữ cũ rích này?

"Ta nói, Thu Nhược Thủy sẽ đến." Mắt thấy bộ dáng của nàng ngốc ra, Hạ Hầu Lâm nuốt nước miếng, liếc nàng một cái, sau đó thận trọng mở miệng thử dò xét, "Cái đó, ta nói ngươi không sao chứ."

"Ta không sao." Nàng nháy nháy mắt, cố gắng tiêu hóa hết tin tức kinh người này, "Ừm, lại nói, nàng ta tới làm gì?" Mặc dù nàng khẳng định có thể nàng ta vô sự bất đắc tam bảo điện (không có chuyện gì sẽ không đến vô ích), nhưng mà lần này nàng trở về, hẳn là không có người nào biết, sao nàng ấy biết? Hơn nữa, nàng tới làm gì? Nàng ấy không thể biết nàng chính là Đoạn Phiêu Phiêu, chỉ là, nàng cúi đầu nhìn qua nhìn mình, đỏ mặt hời, hẳn là không nhìn ra nàng là Đoạn Phiêu Phiêu.

Nhưng, trên danh nghĩa Đoạn Phiêu Phiêu đã chết, nàng ấy cũng không đến nỗi huyền ảo khắp thiên hạ đều biết Đoạn Phiêu Phiêu còn sống. Ấc, chẳng lẽ nói, nàng ấy cho rằng nàng trở lại giành phụ quân với nàng ấy sao? Sẽ không có ngu ngốc như vậy đi, còn là một Hoàng hậu đấy..... Nàng run rẩy.

"Ta cũng không biết, nghe nói đúng lúc Hoàng hậu về nhà thăm người thân, sau đó phụ thân của ta đưa thiệp thời đến phủ Thừa Tướng, Hoàng hậu nói nàng ấy cũng muốn tới." Hạ Hầu Lâm mờ mịt lắc đầu một cái, "Hắn là, không thành vấn đề....."

Không thành vấn đề mới là chuyện lạ, nhưng mà bây giờ cũng không thể bỏ cuộc nửa đường được.

"Mặc kệ nàng ấy, ta chỉ muốn nàng ấy không có ngu xuẩn như vậy, thật sự muốn tìm phiền toái cũng sẽ không trực tiếp lao tới như vậy, ta nghĩ nàng ấy cũng không ngu xuẩn như vậy." Ta nháy nháy mắt, dứt khoát đi ngủ đi, giấc ngủ quan trọng, "Ta mệt rồi, chúng ta ngủ đi."

Cả đêm ngon giấc, rạng sáng ngày hôm sau liền bị phụ mẫu và đại ca kéo lên, sau đó bắt đầu trang điểm ăn mặc, giống như biến thành con khi triển lãm ở trước mặt mọi người. Mà điều khiến nàng run rẩy, chính là Thu Nhược Thủy tới thật, mặc dù đáng vẻ lo lắng ngồi bên cạnh mẫu thân của nàng, nhưng nàng có thể xác định, ngay từ khi bắt đầu nữ nhân kia đã chú ý nàng, hơn nữa ánh mắt kia, thật sự là làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Rốt cuộc, nàng ta tới làm gì? Ngăn cản nàng giành chồng nàng ấy sao? Nàng mờ mịt, nàng không có ý nghĩ này; nhưng trừ điều này ra, dường như..... Cũng không còn có khả năng khác.

"Sao nữ nhân kia lại ở đây?" Mặc dù Hạ Hầu Du không có trắng trợn thường lui tới bên cạnh nàng, nhưng cơ hồ là luôn ở cùng với nàng, dĩ nhiên đã sớm phát hiện sự tồn tại của Thu Nhược Thủy, còn có ánh mắt không rõ ý đồ.

"Ta cũng không biết." Nàng nhún nhún vai, "Mặc kệ nàng ta, nàng ta còn có thể làm gì ta?"

"Cũng đúng." Hạ Hầu Du cười nhạt, ánh mắt bắn ra bốn phía nhìn Thu Nhược Thủy một cái, "Dù sao đi nữa, ta sẽ bảo vệ nàng."

"Ừm, được đấy. Bây giờ cho chàng ở đây." Ta cười gật đầu với Hạ Hầu Du một cái, "Đừng lo lắng, hiện tại cho dù nàng ta có ý tưởng gì cũng không thể làm gì ta." Bây giờ nàng không phải là dân nữ, chính là thiên kim của Thái Sư, hơn nữa, coi như nàng ta lo lắng, cũng phải xem có thể chơi được nàng hay không. Chỉ là, có thể khiêm tốn một chút thì tốt nhất, người ta muốn bình an giả ra ngoài. Hạ Hầu Du gật đầu một cái, nhưng ánh mắt nhìn Thu Nhược Thủy lại tràn đầy cảnh giác.

"Lạc Huyền cô nương?" Quả nhiên, Thu Nhược Thủy vẫn tìm được một cơ hội xuất hiện trước mặt của nàng, khụ khụ, được rồi, nàng thừa nhận, là nàng cố ý cho nàng ta cơ hội. Con người của nàng tánh tình nóng nảy, có chuyện thì không có cách nào để ở trong lòng, nhìn thấy nét mặt của Thu Nhược Thủy như nói "Ta có vấn đề muốn hỏi ngươi", cả người nàng liền không thoải mái. Kết quả là, dứt khoát cho nàng ta một cơ hội, khiến Hạ Hầu Du rời đi, tránh được phụ mẫu và Tư Tôn ca, mượn cơ hội Hạ Hầu Lâm rời đi, nàng liền một mình đi đến vườn hoa không bóng người, sau đó Thu Nhược Thủy đã tìm tới cửa.

Lại nói, ấn tượng của nàng đối với Thu Nhược Thủy nếu so với mấy phi tử khác thì tốt hơn, nhưng mà bây giờ xem ra, nữ nhân này cũng là thâm tàng bất lộ.

"Đạ, Hoàng hậu có gì phân phó?" Nhìn Thu Nhược Thủy, nàng liền giống một nữ tử dân gian một mực cung kính chào một cái, bộ dáng rất cung kính.

"Ngươi tên là Tàn Lạc Huyền sao?" Thu Nhược Thủy nhàn nhạt lướt nhanh qua nàng một cái, trong mắt lóe ánh sáng.

"Đạ, dân nữ Tàn Lạc Huyền, bái kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu có chuyện gì không?" Nàng biết rõ còn hỏi.

"À, không, chẳng qua là cảm thấy dung mạo của ngươi và Thái hậu rất giống nhau." Thu Nhược Thủy trầm ngâm một chút, nhìn nàng, cố ý nói.

Nàng làm bộ dốt nát cười một tiếng, gật đầu phụ họa một cái, "Đúng vậy, cũng bởi vì như vậy lúc Du nhìn thấy tiểu dân cả người ngẩn ra, lúc ấy tiểu dân còn tưởng rằng gặp phải tên háo sắc, sau đó chàng nói cho tiểu dân biết lí do, tiểu dân mới biết xảy ra chuyện gì."

Nàng làm bộ tiểu nữ nhi thẹn thùng, ngay cả chính nàng đều có chút học máu, trời ạ, trời ạ, biểu hiện này thật sự là quá náo loạn rồi, khiến cho nàng cảm

thấy rất khổ sở, nhưng vẫn phải tiếp tục diễn trò thôi.

"Du?" Thu Nhựt Thủy quả nhiên bị lừa, liếc mắt nhìn nàng cau mày một cái, chợt che miệng mà cười, "Mới vừa rồi ta thấy Tứ Vương Gia và người rất gần gũi, tình cảm rất tốt." Thăm dò không chút che giấu. Nàng đỏ mặt, đương nhiên là làm bộ, thật đòi mạng người, giả bộ làm thiếu nữ ngây thơ quả nhiên nàng rất không thích hợp, còn phải giả bộ mềm mại, trở về phải ngược đãi phát tiết trên người Hạ Hầu Du.

"A, dân nữ đã đi quá giới hạn, là Tứ Vương Gia, chúng ta..... Chúng ta..... Không có gì." Cố ý áp a áp ứng, muốn nói mà thôi, bộ dáng thiếu nữ xuân tâm nhộn nhào rồi lại chết cũng không chịu nhận, bộ dáng ngượng ngùng, cái này so với trực tiếp thừa nhận phải có lực thuyết phục hơn nhiều, nàng cũng không tin Thu Nhựt Thủy không bị lừa. Quả nhiên, ánh mắt của Thu Nhựt Thủy lập tức ôn hòa, đoán chừng là nhận ra nàng không có uy hiếp được nàng ấy.

"Thật sao? Vậy hôm nay cũng là do một tay Tứ Vương Gia thúc đẩy sao?" Thu Nhựt nói cười, tiếp tục tiến hành thăm dò.

Nàng giả bộ rất dốt nát, kinh sợ gật đầu một cái, vô cùng thẹn thùng, "Đúng vậy, Tứ Vương Gia nói, nếu dân nữ mồ côi, ở kinh thành không nơi nương tựa, nếu một nơi đáng tin cậy làm nhà, chàng cũng yên lòng. Hơn nữa, nghe nói nữ nhi Thái Sư đã qua đời, dáng dấp của dân nữ rất giống thái hậu nương nương, nếu như mà dân nữ có thể ở lại bên cạnh Thái Sư, thay thế Thái hậu hiếu thuận hai vị lão nhân gia, cũng coi là một công đức."

Học máu, rốt cuộc nàng đã phát hiện giả thiếu nữ ngây thơ rất có khó khăn, bình thường đã quen dùng mẹo.

"Thật sao?" Nét mặt Thu Nhựt Thủy nhìn như thả lỏng, nhưng hiển nhiên gương mặt này của nàng là thứ uy hiếp nhất đối với nàng ta, "Tứ Vương Gia nói không sai, chỉ là sợ rằng, tướng mạo này của Lạc Huyền cô nương, không biết là Thái Sư cùng Tứ Vương Gia, dù là Hoàng thượng....." Nàng biết ngay, mục đích của nàng ta quả nhiên là như vậy. Nữ nhân mà, vì một nam nhân, luôn phải biến đổi đến mức không giống mình, xem ra, nàng ta căn bản không thông minh như nàng nghĩ, trong lòng nàng âm thầm khẽ động, âm thầm đề phòng.

"Hoàng thượng? Trong khoảng thời gian dân nữ vào kinh chưa từng thấy Hoàng thượng, chỉ là, nhìn thấy nương nương là biết Hoàng thượng nhất định rất hạnh phúc, có nương nương xinh đẹp ôn hòa hiền hậu như vậy ở bên cạnh người, Hoàng thượng nhất định sẽ rất thỏa mãn." Nàng cố ý mềm mại cười cười, thổi phồng nàng ta.

"Vậy sao?" Ánh mắt của Thu Nhựt Thủy trở nên tế nhị, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, sau đó lộ ra nụ cười bí ẩn, "Nếu Lạc Huyền cô nương là nữ nhi của Thái Sư, như vậy, có hay không cũng muốn bồi vương tùy giá đây?"

"Hoàng hậu." Trong lúc này, Hạ Hầu Lâm chợt xông ra, một tay kéo nàng qua, "Phụ thân của ta vừa mới nhận nữ nhi, người lại muốn cướp sao? Cái này không thể được, hơn nữa, Hoàng cung có bao nhiêu nữ nhân, người còn không ngại thiếu sao, muối muối của ta sẽ không vào cung, ta nói Thu Nhựt Thủy này, làm bộ hiền lành dẫn một đồng nữ nhân vào cung, người rất thoải mái sao? Hay là nói, đầu óc người có vấn đề?"

Không hổ là Hạ Hầu Lâm, cho tới bây giờ cũng không biết nói chuyện khéo léo, nhìn bộ dáng này của Thu Nhựt Thủy, trong lòng nàng rất sáng khoái. "Lâm nhi, chuyện này..... Ta không phải có ý này." Thu Nhựt Thủy bị Hạ Hầu Lâm trách móc, lập tức nói không ra lời, sắc mặt cũng biến thành rất khó coi, nhưng hết lần này tới lần khác không phản bác, trong lòng nàng âm thầm dễ chịu, chắc chắn, lời này của Hạ Hầu Lâm quả thực là nói đến trong lòng nàng.

"Vậy thì tốt, ta cho Thu Nhựt Thủy người biết, Lạc Huyền nhà ta không có hứng thú với Hoàng huynh, người cũng đừng thấy nữ nhân liền thần hồn nát thần tính trông gà hoá cuốc, trong hậu cung có đủ nữ nhân, nếu người nhàm chán hãy đấu đá nội bộ, chớ vờn bàn tay đến Phủ Thái Sư của bọn ta, ta nói rõ với người trước, Lạc Huyền, đã hứa hôn với người khác, hai ngày nữa, Hoàng huynh sẽ tự mình chỉ hôn, người đừng có ở đây gây thêm phiền phức." Hạ Hầu Lâm hừ lạnh một tiếng, sau đó lôi kéo nàng rời đi, "Lạc Huyền, chúng ta đi." Nàng gật đầu một cái, giả bộ rất ngoan ngoãn đi theo sau lưng Hạ Hầu Lâm. Ặc, vừa rồi nhìn kịch hay miễn phí, thật không tệ.

"Đợi chút, công chúa, người cho là, nàng ta thật sự là Tần Lạc Huyền sao?" Thu Nhựt Thủy chợt lớn tiếng gọi lại bọn nàng.

"Hoàng hậu, lời này của người là có ý gì? Hay là nói, ta nhận nuôi một nghĩa nữ để xoa dịu nỗi đau mất đi Chiêu Chiêu, còn phải được Hoàng gia phê chuẩn sao?" Không biết từ lúc nào, phụ mẫu cùng đại ca của nàng đã tới, chắc chắn, rất có khí thế nha, nhìn bộ dáng phụ thân nàng nhìn chằm chằm Thu Nhựt Thủy rất nghiêm túc.

"Thái Sư, Bồn cung không phải có ý này, chỉ là, vị Lạc Huyền cô nương này, bộ dáng thật giống Thái hậu phải không?" Thu Nhựt Thủy nhìn chằm chằm nàng mở miệng nói. "Người giống người, cái này khó tránh khỏi, Hoàng hậu, người cũng đừng quên, lúc Chiêu Nhi qua đời, là đích thân Hoàng thượng phát tang, trông coi." Phụ thân nàng cũng không nói gì nhiều, nhàn nhạt hai câu, nói năng có khí phách, sắc mặt Thu Nhựt Thủy trắng nhợt, không nói thêm gì nữa.

"Hoàng tẩu, mặc kệ Thái hậu từng làm cái gì, người chết là lớn, đã nhập thổ vì an, người cứ nhớ tới chuyện cũ không buông, không phải là phong phạm của nhất quốc chi mẫu, hơn nữa, ta khuyên người không cần đánh chủ ý lên Lạc Huyền, dẫn Lạc Huyền hồi kinh ta đã nói trước với Hoàng huynh, cũng đã cầu xin Hoàng huynh đồng ý, sẽ chỉ hôn cho ta và Lạc Huyền, Lạc Huyền và ta tâm đầu ý hợp, sớm đã quyết định đời này kiếp này sẽ không tách ra, nếu như bởi vì Hoàng hậu nhiều chuyện mà khiến ta và Lạc Huyền không thể ở bên nhau, ta sẽ không dễ dàng buông tay, hơn nữa, để Lạc Huyền ở lại Phủ Thái Sư, cũng là ý tứ của Hoàng huynh, Hoàng huynh cảm động và thấu hiểu cho Thái Sư người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh, cố ý an bài như vậy, chẳng lẽ nói, Hoàng hậu không thể hiểu sao?" Hạ Hầu Du nhàn nhạt mở miệng, nhưng mỗi một câu đều làm cho Thu Nhựt Thủy không phản bác, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Nàng không khỏi kéo xiêm áo của Hạ Hầu Du, bảo chàng đừng kịch liệt như vậy. "Yên tâm đi, nàng không dám làm gì ta." Hạ Hầu Du cũng không cảm kích, "Nếu nàng ta dám làm như thế, phải gánh chịu hậu quả." Nàng chảy mồ hôi hột, bắt đầu lo lắng cho số mạng của Thu Nhựt Thủy. Hạ Hầu Du, nghiêm túc sẽ rất đáng sợ. "Ta..... Bồn cung hiểu, đã như vậy, bồn cung chúc mừng Tứ Vương Gia trước." Ánh mắt Thu Nhựt Thủy quét tới lui trên

người nàng và Hạ Hầu Du, Hạ Hầu Lâm không nhìn được, dứt khoát ngăn ở trước mặt nàng, nhìn Thu Nhược Thủy với ánh mắt “sao ngươi còn không đi”.

Thật sự là xuống đài không được, Thu Nhược Thủy xám xịt cáo từ rồi đi. Mà vốn là nghi lễ nhận nghĩa nữ nào nhiệt cũng bởi vì Thu Nhược Thủy quấy rối mà dừng lại, Hạ Hầu Lâm và Đoạn Tư Tồn đành phải trở về chào hỏi khách nhân, để lại Hạ Hầu Du cùng với nàng. Mặc dù phụ mẫu vẫn còn rất không yên lòng, nhưng trải qua chuyện mới vừa rồi, nàng xem ra, ánh mắt bọn họ nhìn Hạ Hầu Du trở nên nhu hòa hơn nhiều. Ha ha, đối với Hạ Hầu Du mà nói, chính là trong họa được phúc. "Ai, Phiêu Phiêu, ta thật khổ sở." Hạ Hầu Du mất thấy không người, lập tức tiến gần ôm lấy nàng, bắt đầu làm nũng.

"Sao đau khổ?" Nàng chê cười, siết chặt gương mặt của chàng, "Mới một ngày đã không chịu nổi sao?" "Làm sao nàng có thể biết nỗi khổ sở của ta, một ngày cái gì, đối với ta mà nói một ngày như một năm, những tháng ngày nàng không có ở đây, aizz, cũng không biết ta làm sao trôi qua." Hạ Hầu Du vô cùng buồn bực ôm nàng, cạo ở trên người nàng không chịu động, "Làm thế nào, bây giờ phải nhìn đến khi chúng ta thành thân, như vậy không được, ngày mai ta sẽ đi mời Hoàng huynh tứ hôn, sau đó lập tức thành hôn, nàng nói có được hay không....."

Hạ Hầu Du làm bộ đáng thương nhìn nàng, bộ đáng đáng thương, nàng nhìn thấy không khỏi yêu thương. Nhưng, đây là quá nóng lòng rồi, nàng không khỏi cười khổ. "Du, ta cảm thấy khả năng không lớn đi....." Nàng vỗ vỗ bả vai Hạ Hầu Du, "Đây cũng quá khoa trương rồi, chỉ là, có thể thử xem, nhưng mà trước khi thành hôn, ta cảm thấy ta tốt nhất nên gặp Hạ Hầu Dận."

Hạ Hầu Du vừa nghe nàng nói xong, lập tức như gặp đại địch, gương mặt hồ nhìn nàng, "Này này, chẳng lẽ nàng muốn quay lại với huynh ấy."

"Chàng nằm mơ đi, khôn kiếp." Nàng lập tức cá giận, "Ta muốn nói lại tình xưa còn cần phiền toái như vậy sao, ngoắc ngoắc ngón tay hắt lập tức tới, ta muốn gặp hử, chính là vì muốn khuyên hử một chút, để cho hử sống thật tốt, như vậy chúng ta cũng có thể sống qua ngày thật tốt. Tiểu tử chàng nói hử nói vượn nữa ta liền không để ý tới chàng, bây giờ còn muốn ăn dấm chua hử, chàng có xấu hổ hay không."

"Người ta quan tâm nàng mà."

"Phải ha, quan tâm thì nên để cho ta gặp nam nhân khiến chàng sợ, Hạ Hầu Du, khi nào chàng không có tự tin như vậy." Nàng xấu hổ thay chàng.

"Từ lúc bắt đầu yêu nàng." Tiểu nhi tử rất là ai oán nhìn nàng, "Ha ha, xem ra, các người thật rất yêu nhau, Phiêu Phiêu, Du." Trong lúc bọn nàng liếc mắt đưa tình, thỉnh thoảng vang lên một giọng nói, trời ạ, người nào? Ai đang gọi nàng là Phiêu Phiêu? Nàng và Hạ Hầu Du lập tức dựng đứng tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tình cũ gặp gỡ

Edit: nguyenthituyen

Beta: Sư Tử Cười Gà

Cũ không đi, cho nên xin lỗi người tình cũ thân mến, vì hiện tại ta rất hạnh phúc, đành phải... Mời người tránh ra, nói tắt yêu Nala (tiếng Nhật là tạm biệt) với người.

Bye bye, đừng tỏ ra nhớ ta nha. “Ồ, tại sao hai người các người không nói lời nào?” Quả nhiên là Hạ Hầu Dận, lại là Hạ Hầu Dận... Trời ạ, thời điểm đang liếc mắt đưa tình với người tình đương nhiên, lại có thể bị tình cũ tóm gọn, vận may của ta cũng quá tốt rồi. Đương nhiên, nếu hử đã là quá khứ, thì đích thực ta có thể không nhìn hử, nhưng mà, nhưng mà không làm được, vì hử là Hoàng đế đó được không.

Duỗi đầu cũng một đao, rút đầu cũng một đao, phải làm sao bây giờ? Ta và Hạ Hầu Du trao đổi ánh mắt rồi lập tức nhanh chóng tách ra xong rồi quay đầu lại nghiêm mặt cười, “Chuyện đó, hoàng huynh, sao huynh lại đến đây?”

“Thái sư nhận nữ nhi là một chuyện vui, sao ta lại không thể đến, nhưng chủ yếu ta đến đây là vì Lạc Huyền đang ở đây.” Ánh mắt Hạ Hầu Dận chuyển qua người Hạ Hầu Du rồi nhìn ta cười nhạt. Cười có chút thương cảm, có chút xa lánh, bỗng nhiên tìm ta đập liên hồi, rồi bắt đầu đau lòng, thật sự hử rất gây, gây đi rất nhiều, cả người có một cảm giác rất tiêu tụy, mặc dù không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú mê người của hử, thế nhưng ta vẫn không thích nhìn thấy dáng vẻ này của hử. Đối với hử mà nói, ta hạnh phúc, nhưng lại là nỗi thống khổ của hử. Lắc đầu một cái, ta không nhìn được vẻ si tình của hử, cũng khó trách Thu Nhược Thủy lại có lòng oán hận với ta như vậy, hử tâm niệm như vậy, sao nữ nhân bên cạnh hử chịu được chứ?

“Du, chàng đi trước đi, để ta tâm sự với Hạ Hầu Dận.” Ta khẽ mở lời với Hạ Hầu Du, trong đó có chút khẩn cầu.

Tiểu nhi tử hiểu ý ta, hử khẽ thở dài một cái, rồi sau đó liếc mắt nhìn Hạ Hầu Dận, tiếp theo hai tay chàng đặt lên vai ta rồi nhìn ta thật sâu, ta mỉm cười với chàng để chàng yên tâm, tiểu nhi tử cười cười, xoay người rồi đi. “Các người cứ ở đây nói chuyện cho tốt, ta cũng không hi vọng hạnh phúc của ta gây dựng lại khiến Hoàng huynh ta thống khổ.” Hạ Hầu Du thấp giọng nói xong rồi vỗ vai ta: “Giao cho nàng.”

“Yên tâm đi.” Ta bảo đảm, bất kể là Hạ Hầu Dận hay Hạ Hầu Du, bất luận hiện tại ta lựa chọn như thế nào, đối với ta mà nói, hai người bọn họ, ta đều

không muốn nhìn thấy bọn họ thống khổ.

Nhìn tiểu tử kia rồi đi, ta xoay người nhìn về phía Hạ Hầu Dận, hắn cũng đang nhìn ta, ta đi tới rồi thoải mái lôi kéo hắn đi. “Đi, đi vào trong phòng ta ngồi một chút, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện.” Ngộ ngờ có người không mời mà đến, thì không phải rất phiền phức sao?

Đoạn Phiêu Phiêu ta còn chưa muốn chết vì chuyện như vậy, có thể không đáng để lớn tiếng tuyên dương. Nhưng, xác thực đại nhi tử rất khổ nạn, thời điểm như thế này còn ra vẻ thông minh, lúc này còn không nhìn ta đang hoảng, vô cùng cân nhắc mở lời: “Chuyện đó, Lạc Huyền cô nương, nàng để một người nam nhân tiến vào khuê phòng của nàng, không hay lắm đâu.”

Ta tức giận đến mức suýt đi ra ngoài gào lên, cái tên hôn quân không biết điều này, hừ hừ... “Nhưng, để tên nhi tử này đi vào trong phòng ngồi một chút cũng không sao.” Ta liếc xéo hắn một cái, rồi kéo Hạ Hầu Dận vào trong phòng, nhìn trái nhìn phải không có ai liền đóng cửa lại, sau đó kéo hắn vào phòng ngủ, thả màn che xuống, làm như vậy mới an toàn được một chút.

“Phù...” Vừa vào bên trong, Hạ Hầu Dận lập tức lộ ra diện mạo sắc lang, ôm ta vào lòng.

Vốn ta muốn giãy dụa, dù sao bây giờ sắp biến thành em dâu hắn rồi, kiểu ám muội như vậy có thể không tốt lắm, thế nhưng hình như cảm thấy Hạ Hầu Dận đang run rẩy, ta lại không đành lòng.

“Dận, thả ta ra đi, hiện tại trên danh nghĩa ta do cha ta nuôi dưỡng, nhưng trên thực tế, ngươi cũng biết, ta và Hạ Hầu Du sẽ không lựa chọn tách ra, vì lẽ đó...” Tuy rằng lời nói này có hơi tàn nhẫn, nhưng như thế nào cũng không thể không nói, ta cảm thấy, hình như Hạ Hầu Dận đang đợi, không phải muốn ta quay đầu lại một lần nữa, mà là ta từ chối thẳng thừng.

Một người, bất kể tình cảm hay sinh mệnh, chỉ có đến thời điểm hết hi vọng, mới có thể sống lại được. Ta nghĩ, phượng hoàng có thể浴火重生, chính là đạo lý đó. “Ta hiểu được, ta đều hiểu.”

Hạ Hầu Dận ôm ta, nhưng thân thể vẫn đang run rẩy, tiếng nói của hắn ngọt ngào mà thâm trầm thống khổ: “Phiêu Phiêu, ta thả nàng đi vì muốn nàng hạnh phúc.”

“Ta hiểu được, nếu không ta đã không dễ dàng rời khỏi cung như vậy, Du đã nói cho ta biết, Dận, ta thật sự rất cảm ơn ngươi. Ta biết, làm vậy ngươi rất thống khổ, nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ có thể thống khổ hơn, ngươi không chiếm được, ta cũng không chiếm được, hạnh phúc xa không thể chạm, cứ tách ra như thế, đối với ngươi sẽ không công bằng, ta biết, ta chọn Hạ Hầu Du, đối với ngươi cũng rất không công bằng, tất cả những thứ này ta đều biết, nhưng ta rất yêu chàng. Dận, không phải ngươi chưa đủ tốt mà là...”

“Ta biết, Phiêu Phiêu, những thứ này nàng không cần giải thích với ta. Nhìn thấy nàng chọn đệ đệ ta, xác thực ta rất khó chịu, nhưng, từ lúc vừa mới bắt đầu, ta liền biết, có thể người nàng lựa chọn sẽ là Du mà không phải ta, vì lẽ đó tuy rằng có khổ sở, nhưng ta vẫn muốn chúc phúc cho các người. Phiêu Phiêu, ta thả nàng hạnh phúc ở đây, ta không muốn nhìn thấy nàng đi nơi khác, nàng hiểu không?” Hạ Hầu Dận thả ta ra, có thể thấy hắn chính là một quân tử. Tuy rằng khi đó hắn rất xấu bụng.

Ta nở nụ cười nhìn hắn, cố gắng gạt đầu rồi sau đó vươn tay ra xoa gò má hắn, ta hơi thở dài nói: “Dận, ngươi có thể vì ta mà nghĩ như vậy, ta thật sự rất vui, đời này ta có lỗi với ngươi, vì thế nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ bồi thường cho ngươi. Nhưng, ngươi cũng không nên tiếp tục như vậy, ngươi biết không? Nhìn ngươi như vậy, trong lòng ta và Du đều rất khổ sở, chúng ta đến đây để nhìn ngươi sống vui vẻ, chứ không phải sống buồn thả như thế này.”

“Cho ta chút thời gian, Phiêu Phiêu, tâm ý của các ngươi ta đều hiểu, nhưng...” Hạ Hầu Dận lắc đầu cười khổ: “Muốn quên, thật sự rất khó.”

“Nhưng, không quên có thể hạnh phúc được sao? Dận, ngươi rất thông minh, hẳn ngươi phải biết đạo lý thương người trước mắt này, Hoàng hậu cũng được, những phi tử kia cũng được, không phải ai cũng đều khiến người ta chán ghét, nếu bọn họ thật sự không khiến ngươi có tiếp nhận được, thì cũng có thể chọn một nhóm nữ tử khác vào cung, Dận, đối người rất ngắn, hạnh phúc phải dựa vào chính mình, không phải nữ nhân nào cũng giống như ta, chỉ cần ngươi trả giá, sẽ có rất nhiều người, đến lúc ngươi phát hiện thì bọn họ đều rất tốt đẹp.” Ta bắt đầu khuyên giải an ủi Hạ Hầu Dận, nhìn thấy Thu Nhược Thủy như thế, thật sự ta không muốn tình huống như vậy lại xuất hiện.

“Không, ta sẽ không làm vậy.” Hạ Hầu Dận lắc đầu một cái: “Vừa nãy nàng cũng nhìn thấy, hiện tại Nhược Thủy nàng ấy đã biến thành hình dáng gì? Nàng rồi đi, theo lý mà nói, nếu những nữ nhân kia thật sự có oán hận gì, thì đó đã là quá khứ, nhưng vì nghe nói Lạc Huyền có dáng vẻ giống Thái Hậu, các nàng liền... Chỉ cần vừa vào thâm cung, những nữ nhân kia sẽ thay đổi. Ta không muốn nhìn thấy tình huống như vậy, vẫn là Du lựa chọn chính xác, ta nghĩ, ta nên suy nghĩ thật kỹ cuộc đời của chính mình, cái gì mới là quan trọng.” Hạ Hầu Dận thở dài, hình như đã hạ quyết tâm.

Ta giật mình, hình như cảm giác được cái gì, nhưng lại không dám quá tin tưởng, thật sự Hạ Hầu Dận có thể làm được như vậy, nhất định có vấn đề... Cái này có phải quá mức nóng vội rồi không?

“Dận, lẽ nào, ngươi...” Ta nhún mày có chút bận tâm: “Không nên quá lo lắng, Lạc Huyền, tâm ý ta đã quyết, sẽ không thay đổi, ta sẽ không dễ dàng chịu thua như thế, Du và bọn họ cũng sẽ tán thành ý nghĩ và cách làm của ta, nhưng ta biết, thay đổi như vậy, hiện tại bắt đầu không phải có thể hoàn thành được, cần phải có thời gian để chuẩn bị, vì thế, ta sẽ từ từ làm, còn nàng nói hạnh phúc, yên tâm đi, ta sẽ cố gắng giữ lấy, sẽ không để nàng lo lắng. Bây giờ, nàng chỉ cần cố gắng chuẩn bị hôn lễ của nàng, chuẩn bị làm tân nương xinh đẹp thôi.” Hình như Hạ Hầu Dận nhìn ra sự bất an của ta, nên đổi đề tài nói chuyện.

Ta nín thở, biết Hạ Hầu Dận không muốn nhiều lời, cũng không tiếp tục khuyên bảo, cách nghĩ của Hạ Hầu Dận rất tốt, nhưng, những đại thần kia, những nữ nhân kia, còn có những hài tử... Ai, nếu nói đây là chiều hướng phát triển, ta cũng chỉ có thể cầu khẩn hắn cải cách thành công.”

“Ta biết, ta sẽ không nói gì nữa, nhưng, Dận, ngươi phải đáp ứng ta một chuyện.” Ta không rồi rắm nữa, ngược lại, chuyện của Dận ta không thể mặc kệ được rồi.

“Nàng nói đi.” Hạ Hầu Dận nhìn ta: “Ngươi nhất định phải khiến chính mình rời xa nguy hiểm, mạnh khỏe sống sót, tìm tới hạnh phúc của bản thân.” Nói xong ta nhón chân lên ôm hân, rồi hôn nhẹ lên mặt hân, chúng ta đều biết, đây là lời cáo biệt và nụ hôn chúc phúc. Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời của chúng ta, thật sự kiều quy kiều, lộ quy lộ. Thế nhưng, ở trong lòng ta, Hạ Hầu Dận vẫn là vị bằng hữu và người thân quan trọng của ta.

Sau ba ngày Hạ Hầu Dận hạ chỉ, ban thưởng cho ta, phong Tàn Lạc Huyền, vị tân thiên kim tiểu thư của phủ Thái Sư làm Tứ Vương phi, hai ngày sau thành thân, ngày tốt đã chọn, rốt cuộc ta và Hạ Hầu Du cũng đã trở thành vợ chồng chưa cưới danh chính ngôn thuận. Thế nhưng, sự buồn bã của Hạ Hầu Du cũng chính thức bắt đầu. Hết cách rồi, ở thời đại này, nam nữ trước khi thành thân không thể gặp mặt, hơn nữa thành thân ở cổ đại, đặc biệt là hôn lễ của quý tộc Vương tộc, lễ tiết quy củ đặc biệt phiền phức, lúc này, trên dưới quý phủ đều bận bịu đến thần trí mơ màng, vì thời gian quá gấp, hơn nữa còn có công vụ, hình như Hạ Hầu Dận quyết tâm muốn làm đại cải cách trên dưới toàn quốc, từ triều đình đến hôn phối gả cưới, kết quả, Hạ Hầu Du càng bận bịu muốn chết, tính toán một chút, ba ngày rồi chúng ta không gặp nhau, quần gia của Vương phủ đến phủ thái sư khóc lóc kể lể đến mấy lần, nói vì ta không có ở đó, vì thế Vương gia nhà bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi, sắp một chết rồi.

Ta muốn đến đó, nhưng phụ thân, mẫu thân không cho phép, nên không thể làm gì khác hơn là dưới sự giúp đỡ của Hạ Hầu Lâm, ta lén lút đi qua đó mấy lần, thế nhưng nước xa không cứu được lửa gần, mùi vị tương tư này, cũng thật không dễ chịu. Nhưng, lại làm cho ta thấy rõ, không chỉ là Hạ Hầu Du yêu ta, mà ta cũng yêu tha thiết Hạ Hầu Du. Thế nhưng, cùng với ngày lành đang sắp gần kề, trong lòng ta càng loạn tung tung phèo lên. Luôn có một dự cảm, như có một âm mưu gì đó đang lặng lẽ nảy sinh ở đây.

“Lạc Huyền, có người đến tìm ngươi.” Tháng ngày buồn bức ngăn ngấm đã từ từ trải qua rất không bình thường, đảo mắt một cái, ta đã ở phủ Thái Sư hai tuần rất tẻ nhạt, ta và Hạ Hầu Du vẫn đang trong trạng thái Ngưu Lang Chức Nữ, tâm tình không tốt. Nhưng trong lúc này, thời điểm ta đang nhàm chán đi bắt muỗi, thì Hạ Hầu Lâm dẫn theo một người đến gặp ta. Ta có chút hứng thú hơi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên phát hiện đó chính là Lỗ Á, là vị đầu bếp thiên tài của nhà chúng ta, sao hân lại đến đây?

Lại nói, mặc dù nghề nghiệp của Lỗ Á không bận rộn, nhưng có người nói hân vô cùng bận rộn, vì tài năng ăn cắp cùng với kỹ thuật võ đấu vô cùng tốt, liền bị Hạ Hầu Dận đưa đi làm nhiệm vụ bí mật, tình báo do Hạ Hầu Du cung cấp không thể sai được, nói như vậy, hân sẽ rảnh rỗi chạy tới đây, không phải là chuyện rất quý dị sao?

“Lỗ Á, sao ngươi lại đến đây?” Ta lập tức nhảy dựng lên hỏi.

“Ta nhớ ngươi nên đến đây không được sao.” Lỗ Á ném cho ta cái nhìn không đứng đắn, ta muốn học máu, sao Hạ Hầu Lâm lại đưa một kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn đến đây chứ.

“Lâm, mau kéo hân ra ngoài cho ta.” Ta gào thét đến đỏ mặt tía tai.

“Chà chà, có vị hôn phu rồi lại không nhớ rõ một đối tượng mập mờ như ta, quả nhiên lòng nữ nhân như mò kim đáy biển.” Lỗ Á, khôn khéo, cái cảm khái gì thế này, ta không nhớ rõ ta và hân mập mờ cái gì.

“Khụ khụ, ta biết rồi, Phiêu Phiêu, ngươi không thành thật gả cho Tứ ca, khụ khụ, người này là tình nhân của ngươi?” Hạ Hầu Lâm tên khôn khéo này, ta hoa tâm như vậy sao?

“Ngươi mau ra ngoài cho ta, tình nhân cái quái quỷ gì, đừng có nói bừa.” Ta liếc nàng một cái, không thèm nhìn người nào đó đang kích động đến đáng sợ, nhìn thấy người khác ‘Hong hạnh xuất tường’ (ngoại tình) rất kích động sao. Hơn nữa người ta đây còn giả vượt tường có được không, nữ nhân này, kích động cái gì, chẳng lẽ nói, gần đây đại ca bận bịu quá mức, không rảnh để quần nàng, nên nàng muốn tạo phản?”

“Lỗ Á, ngươi tới đây làm gì?” Ta hạ thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện, phí lời.” Lỗ Á thiếu kiên nhẫn liếc mắt nhìn Hạ Hầu Lâm một cái, ta hơi nhú nhú mày, không thể để cho Hạ Hầu Lâm biết?

Ta lập tức hiểu ý, liền tìm một cái cớ để Hạ Hầu Lâm đi ra ngoài, sau đó không thể chờ đợi được nữa liền mở miệng: “Lỗ Á, chuyện gì?”

“Hoàng thượng và Vương gia, tình huống của bọn họ không tốt lắm.” Lỗ Á cau mày nhìn ta, sau đó lấy ra vài thứ cho ta xem.

Nhìn đồ trong tay Lỗ Á, ta nhất thời kinh hãi đến biến sắc: “Thứ này... Ngươi tìm thấy ở đâu?”

Thứ này, không phải người bình thường có thể có được. “Phòng ngủ của Tứ Vương gia, còn có, tẩm cung của Hoàng hậu.” Lỗ Á thờ dài nhìn ta: “Hiện tại người chỉ cần biết tình thế nghiêm trọng là được.”

Ta lặng lẽ không nói gì, ngón tay đều đang run rẩy, trên mặt cũng đã mất nhiều máu, “Du, chàng có biết không?”

“Hân không biết, chắc hân có người nào đó lén lút bỏ vào, Tứ gia đụng vào lưới thương, lần này chỉ sợ mục đích của bọn họ là muốn kéo hân xuống nước, ta lén đi ra, ta muốn cho ngươi nhìn thấy trước sau đó mới phá hủy, ta biết vật này không thể đưa cho Hoàng thượng, thế nhưng...” Lỗ Á còn chưa dứt lời, ta liền gật gật đầu.

“Lỗ Á, chuyện này e rằng Hoàng hậu cũng không thoát khỏi liên quan, nếu trong tẩm cung Hoàng hậu cũng xuất hiện vật này, như vậy, ngươi giúp ta một việc, bí mật theo dõi chú ý phủ Thừa tướng, còn có, trong phủ Thái Sư, đêm nay ngươi mau điều tra một chút, ta sẽ điều động mọi người giúp đỡ ngươi, còn Du, khoảng thời gian này, ngươi phải bảo vệ chàng thật tốt, ta sẽ tìm một cơ hội tốt để tiến cung.” Hiện tại đang là việc cấp bách, Thu Nhục Thủy,

là nàng sao? Lỗ Á lấy ra một vật, đó là Hoàng bào, chỉ có Hoàng đế mới có thể mặc...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Gió nổi mây phun

Edit: Thao1504

Beta: nguyenthithuyen

Khụ khụ, lại nói, người ta xuyên qua thường chỉ muốn bàn chuyện yêu đương, ăn không ngồi rồi, đùa giỡn với các soái ca cùng những mỹ nhân, tại sao hiện tại không có chút nào giống như vậy chứ? Được rồi, ta thừa nhận đúng là hiện tại ta chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng hiện tại nàng chỉ muốn ôm lão công thân ái của nàng để hưởng thụ những ngày nhàn nhã phú quý thôi, hu hu hu, nàng muốn kháng nghị với gia đình phu quân tương lai....

"Tốt nhất người không nên vào cung, Lạc Huyền, tình thế bây giờ rất khó lường, ta cảm nhận được, không phải hoàng thượng không biết chuyện này, nhưng vì hắn muốn ổn định đại cục hiện nay, nếu như bây giờ người vào đó, ta rất lo lắng người sẽ xảy ra chuyện, người đoán cũng không sai, nếu tìm được ở trong tầm cung của Hoàng Hậu, vậy thì Hoàng Hậu và Thừa tướng đúng là rất đáng nghi ngờ, nhưng cũng không thể loại bỏ chuyện các phi tử khác vu oan giá họa hoặc có người cố ý làm ra chuyện này. Lạc Huyền, hiện tại người nên ngoan ngoãn ở trong phủ Thái Sư đi, về phần Tứ Vương Gia, ta sẽ bảo đảm an toàn cho hắn, nhưng người... Người cũng phải cẩn thận." Lỗ Á nhìn nàng một chút, sau đó cũng mở miệng, sắc mặt cũng đầy nghiêm túc.

Nàng nhú mày, "Vậy là thế nào? Không phải trước đó đang rất tốt sao? Làm sao bỗng nhiên lại..."

"Này, bởi vì Hoàng Thượng bãi bỏ quy chế của hậu cung rồi còn chế độ thờ tậ (cha truyền con nối), đối với quan lại thì áp dụng phương thức mới đó là trọng dụng người tài, mà hoàng đế nạp phi, cũng sẽ không sử dụng phương pháp của hậu cung lúc trước đó là tuyển các nữ tử, cứ năm năm chọn một nhóm nữ tử vào cung, mà khi có ai tình đầu ý hợp với hoàng thượng thì mới được chọn vào trong cung, cũng không hề chuyện lấy tôn tử làm trọng nữa, mặc dù đây là ý muốn của Hoàng Thượng, nhưng sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng mà ta nghĩ, Hoàng Thượng làm như vậy, Lạc Huyền người cũng nên thông cảm."

"Ta hiểu." Lạc Huyền gật đầu một cái, rốt cuộc nàng cũng hiểu câu nói sẽ vì hạnh phúc của mình mà cố gắng của Hạ Hầu Dận là có ý gì, đúng là, nếu về mặt tình cảm thì nên chỉ có hai người ở chung với nhau, vậy thì ít nhất có thể giảm bớt rất nhiều tình trạng, hơn nữa, chuyện hủy bỏ hậu cung, còn có thể làm giảm bớt rất nhiều oan hôn của các nữ tử kia. Từ trước cho tới nay hậu cung là một nhà giam hoa lệ đáng sợ. Khi các nữ nhân tiến vào, không chỉ là thân thể bọn họ, mà linh hồn của họ cũng bị ăn mòn, thay đổi đến mức không còn giống như bọn họ của trước kia nữa.

Thì ra ấn tượng của nàng đối với Thu Nhược Thủy, cũng không có đáng sợ như vậy. Nhưng nói cho cùng, số mạng của nàng ấy cuối cùng cũng không chạy trốn khỏi cái hậu cung luôn đầy đá đó, nàng ấy sẽ biến thành một nữ nhân đáng sợ sao? Nàng lắc đầu một cái, khẽ than nhỏ, sau đó nhìn về phía Lỗ Á, "Lỗ Á, rốt cuộc người là ai?"

Nói mọi chuyện mạch lạc rõ ràng, mọi tình huống đều nắm rõ như trong lòng bàn tay, tuyệt đối không thể chỉ là tên giang hồ tiểu tốt hay là một tên đầu bếp bình thường được, Lỗ Á, tuyệt đối không phải là người đơn thuần như biểu hiện trước mắt.

"Đã nhìn ra rồi sao, đúng là nữ nhân ngu ngốc." Lỗ Á bĩu môi, "Ta là một trong những Ảnh Vệ của Hoàng Thượng, phụng mệnh ở bên cạnh các người bảo vệ cho các người, chỉ là hình như ta che giấu thân phận rất thành công."

Ảnh Vệ... Cả người nàng run rẩy lên, thì ra là như vậy. "Vậy tại sao Hạ Hầu Du cũng không biết sự tồn tại của người?"

"Ảnh Vệ là đội bảo vệ riêng của Hoàng đế, cũng là đội ám sát, chỉ có Hoàng đế mới có thể tiếp xúc và ra lệnh, những người khác căn bản cũng không biết sự tồn tại của Ảnh Vệ và Hạ Hầu Du cũng như vậy."

"Vậy trước kia người trộm thư văn gì đó của Hách gia, chủ mưu là?" Tình huống, dần dần được sáng tỏ.

"Ừ, chuyện đó thì hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà quả thật bởi vì lần đó phát hiện ra chuyện khó lường, lần này coi như Hoàng Hậu thật sự vô tội, thì Tể tướng đại nhân tuyệt đối cũng không thoát khỏi có liên quan, chỉ là, trước mắt Hoàng Thượng không có cách nào giải quyết chuyện tình một cách trực tiếp được, chủ mưu phía sau có phải là Tể Tướng hay không, còn có bao nhiêu người muốn tạo phản, hiện tại chúng ta còn chưa rõ ràng lắm, cho nên, trước mắt cần phải dẫn dắt răn ra khỏi hang." Lỗ Á lạnh nhạt nói.

Trong lòng của Lạc Huyền liền hoảng sợ, "Người muốn dùng Du làm mồi như sao?" Du, mới vừa rồi bọn họ còn nói sẽ bảo vệ hắn, thế nhưng...

"Cũng có thể là Thái Sư." Lỗ Á bĩu môi, "Hơn nữa, mặc kệ chuyện trong hậu cung có phải là do Hoàng Hậu cầm đầu tham dự vào chuyện này hay không, chí ít, diệt trừ người cũng coi như giải được mối hận trong lòng bọn họ."

"Cho nên, phụ thân ta..., cùng Du, đều có thể là mỗi như đừng không?" Nàng thờ dãi.

"Đúng vậy." Lỗ Á liền gật đầu

"Các ngươi có mấy phần chắc chắn."

"Tuyệt đối có thể thắng được bọn họ, nhưng mà..."

"Ta hiểu. Cần ta phối hợp thì cứ nói đi, nhưng mà, nhưng ta chỉ có một yêu cầu là không được làm tổn thương Hạ Hầu Du Hạ và Hạ Hầu Lâm, Hạ Hầu Lâm thì quá đơn thuần, còn Du, hẳn cũng đã chịu đựng quá nhiều chuyện rồi." Lạc Huyền than thở, không ngờ chúng ta hồi kinh lại có thể gặp phải nhiều lộn xộn như vậy, đúng là làm cho người ta cảm giác không thể tin được.

"Nói cái gì vậy, Lạc Huyền, mọi chuyện cho tới bây giờ, đều đã xảy ra rồi, bọn họ sẽ không bao giờ buông tay, nếu hoàng huynh có thể chế phục thì hẳn sẽ không để mọi chuyện xảy ra như bây giờ, cũng không cần phải dùng thủ đoạn như vậy rồi, người vẫn còn muốn đẩy ta ra chỗ khác, rồi một mình đi mạo hiểm sao? Lỗ Á nói không sai, nếu như ở trong hậu cung thật sự có người liên quan, mặc kệ có phải là Thu Nhược Thủy hay không, người cũng sẽ bị nguy hiểm, ta không cho một mình người đi mạo hiểm, nếu như người gặp chuyện không may, thì ta đã phụ lòng tin của Tứ ca." Đang lúc này, cửa bị người khác đá văng ra, sau đó Hạ Hầu Lâm đi vào với một sắc mặt rất không tốt.

"Sao, sao tẩu lại ở chỗ này?" Nàng giật mình hỏi ngược lại.

"Hừ, muội cho rằng tẩu rất ngốc sao?" Hạ Hầu Lâm tròn mắt nhìn ta một cái, sau đó xoay người nhìn Lỗ Á, "Lỗ Á, hôm nay người tới, chính là muốn cho chúng ta tự nguyện làm con cờ sao?"

"Ha ha, quả nhiên công chúa rất thông minh, mặc dù Ảnh Vệ có thể bí mật tra ra người nào là chủ mưu và người nào thực hiện kế hoạch ám sát, đúng là chuyện này nó không có lợi cho sự ổn định của triều đình, nhưng rất dễ dàng để làm cho lòng người hoảng sợ, nếu như thực lực của bọn họ lớn hơn chúng ta, đây cũng coi là cái có bức vua thoái vị, như vậy mọi chuyện sẽ phiền toái hơn." Lỗ Á gật đầu thừa nhận.

"Đội quân bảo vệ Kinh thành, Hoàng Thượng cũng không nắm quân quyền trong tay sao?" Lạc Huyền không hiểu hỏi.

"Đồng Lăng Văn bị phái đi biên quan, mà quân đội trong kinh thành, tướng lĩnh là người của Thừa tướng, rất nhiều Phó tướng, bao gồm cả thống lĩnh Ngự tiền thị vệ, đều là môn sinh của phụ thân Uyên phi, tình huống như thế, tương đối nguy hiểm."

Lạc Huyền nghe vậy nhíu mày, "Như vậy, không phải Hoàng Thượng đang nằm trong trại thái cô lập sao?" Khó trách hẳn muốn huỷ bỏ hậu cung, những phi tử tính cả những ngoại thích kia (ngoại thích là bên nhà ngoại), tạo thành thế lực đáng sợ, cứ như vậy, ngoại thích chuyên quyền, rồi đến các hoàng tử lớn lên, trở thành mấy bang phái đâm đá lẫn nhau, sẽ làm cho bên trong loạn hết, mục đích của Hạ Hầu Dận, là nhân cơ hội này là bắt hết một lưới hay sao? Nhưng mà, chuyện này có phải là chuyện quá khó khăn hay không?

"Đúng, theo tình thế hiện nay mà nói, đúng là như thế." Lỗ Á than thở, "Cho nên, mặc dù Hoàng Thượng không nói cái gì, nhưng làm thần tử như chúng ta đây cũng rất hiểu, chuyện cho tới bây giờ, đã coi hồ khó xuống, nếu như chúng ta không thắng được, như vậy thì vương triều Ngân Nguyệt....."

"Chỉ sợ sẽ bị huỷ trong chớp lát rồi." Hạ Hầu Lâm nhíu mày gật đầu một cái, "Nhưng mà, nói thì nói như thế, ta lại cảm thấy chúng ta cũng không phải nhất định ở thế yếu, nếu như có thể ổn định được cục diện tạm thời, sau đó âm thầm điều động binh lực và Đồng tướng quân đến Kinh Thành, đồng thời thông báo tình thế ở kinh thành cho Linh Nam Vương về Kinh, vậy có thể thay đổi tình thế."

"Không tệ." Lạc Huyền liền hiểu, nàng nhìn Lỗ Á nói, "Cho nên, các ngươi hy vọng có thể có người chủ động trở thành mỗi như, kéo dài thời gian, thuận tiện tranh thủ viện binh sao?"

"Không tệ, đồng thời Ảnh Vệ chúng ta cũng muốn nhân cơ hội này tìm ra chủ mưu ở đằng sau, dù sao, nếu như có thể để cho bọn họ nhìn thấy đại họa này là do tâm phúc của mình thiết kế, nhất định sẽ buông lỏng, hơn nữa, khi đó có thể trong ứng ngoại hợp, nhất định sẽ thành công, cứ như vậy, đối với thiên hạ mà nói, chúng ta là tiêu diệt nghịch tặc, là chính nghĩa, với tình huống như thế, Hoàng Thượng có thể thực hiện ý muốn của mình, mà không bị cản trở nữa." Lỗ Á nhàn nhạt nói.

Hạ Hầu Lâm và nàng cùng nhau trầm mặc, đúng vậy, hậu cung và ngoại thích nổi loạn, đây là chuyện khiến cho người trong thiên hạ đều nhìn thấy và ủng hộ, nhưng mà, người nào làm con cờ này đây? Nếu như theo cách nhìn của nàng mà nói, nàng, đúng là một ứng cử tốt nhất. Nhưng mà, mục đích của người xuyên không qua như nàng, không phải là tới đây để hy sinh như vậy, chỉ là, nghĩ đến để cho Hạ Hầu Du đi làm chuyện này, hình như cũng không thể nào nói ra được. Không phải vì cái gì khác, mà bởi vì là nàng sẽ đau lòng.

Lạc Huyền thờ dãi một hồi, nàng nhún vai một cái, quyết định chấp nhận, "Ok, nếu như có thể làm cho phụ thân ta còn có Du không bị tổn thương, để ta làm con cờ này, Lâm, người nghĩ biện pháp thông báo cho Hạ Hầu Lạc, nói cho hắn biết tình huống bây giờ, nếu như chúng ta thua, thì ta và mẫu thân cũng sẽ mất mạng, để cho hắn giải quyết thật tốt. Còn có Lỗ Á, tìm người liên lạc với Đồng Lăng Văn, nói với hắn tình thế của Kinh Thành, nếu như khai chiến, người có thể dẫn binh đi tác chiến, đại khái nếu không phải là Đồng Lăng Văn Tướng quân thì không thể có ai tốt hơn."

Nề mặt Như Nguyệt, hơn nữa những năm này hẳn đối với vương triều trung thành như vậy, ta thật sự là cảm thấy, Đồng Lăng Văn không thể nào vứt bỏ Hạ Hầu gia đang ở tình thế nguy hiểm như vậy mà không để ý. Huống chi, nàng tin tưởng thực lực Hạ Hầu Dận, tuyệt đối không thể nào thất bại bởi những người đó. Nhưng mà, tại sao lại muốn tạo phản đoạt quyền? Đây chính là tội lớn chém đầu diệt môn. Nàng cau mày nhìn Lỗ Á gật đầu rồi đi, vẫn không thể hiểu được bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?

"Lâm, tẩu nói xem, rốt cuộc bọn họ là vì cái gì?" Nàng thở dài không tiếng động, từ hôn sự thật tốt, tại sao lại trở thành nước đục như vậy chứ? Hết cả ngày hôm đó trôi qua, ta cũng không thể nghĩ thông nổi, chẳng lẽ nói, vì những ngày trước đó sống rất thư thái, khiến cho ông trời nhìn không thuận mắt, hiện tại không phải đang muốn trả đũa sao? Mẹ nó, nàng muốn kháng nghị, con người ta muốn sống tốt còn không được, tại sao nhất định đến nơi cung đấu đảo chính các loại dung tục này chứ...

A a a, nàng phát điên lên mất. "Theo tẩu thấy thì rất đơn giản, trước giờ, ai mà không muốn thượng vị." Thân là công chúa nên Hạ Hầu Lâm có chút tinh táo hơn Lạc Huyền, "Huống chi, hoàng huynh làm như vậy, đúng là đụng vào quyền lợi của bọn họ, bọn họ phản kháng như vậy cũng rất dễ hiểu."

"Nhiều vương triều thay đổi như vậy, cũng không đều cùng một dạng như vậy sao? Hạ Hầu Dận, cũng quá cố chấp và kiêu ngạo rồi." Lạc Huyền lắc đầu, không có cách nào có thể cải cách để cho xã hội vĩnh viễn không thay đổi, đây là không có thể.

"Nhưng mà, thân là người thống trị, thay đổi vương triều có nhiều thói xấu, cũng là cách làm rất bình thường, thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa tới nay chính là như vậy, hoàng huynh thấy quốc gia biến thành như vậy, làm sao có thể không nóng nảy? Bất quá, tẩu nghĩ, muội cũng không cần quá lo lắng, hoàng huynh hẳn, còn có Tử ca, đều rất lợi hại, nhiều năm như vậy không phải đều giữ được thực lực sao? Bọn họ sẽ không thua đơn giản như vậy, hơn nữa, còn có chúng ta đây, làm sao có thể nhìn bọn họ thua chứ?" Hạ Hầu Lâm vỗ vỗ bả vai của nàng, hoàn toàn không có bất kỳ nỗi giận gì.

"Nói cũng phải, cũng không thể xem nhẹ sự tồn tại của chúng ta đâu, Hạ Hầu Lâm, tẩu định làm gì?" Lạc Huyền nháy nháy mắt đứng lên, nếu quyết định nên bắt đầu hành động, lẽ mà lẽ mẹ cũng không phải là phong cách của nàng. Đánh nhanh thắng nhanh đi, nàng còn muốn thành thân đúng hạn nữa, bắt qua tên khốn kiếp Hạ Hầu Du này, về sau phải hảo hảo giáo dục hắn thật tốt, cái gì gọi là phu thê, đồng cam cộng khổ, mới gọi là phu thê, bảo vệ như vậy, tính là cái gì chứ? Ai, tên ngu ngốc Hạ Hầu Du này.

"Ừh, tẩu thành thân cũng rất đã lâu." Hạ Hầu Lâm cười cười, làm mặt quỷ, "Dường như, cũng nên chúc mừng một chút."

"Nhưng mà... Nếu như sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi sao?"

"Đúng rồi, công chúa ta muốn đi tỉnh dưỡng, muốn toàn thiên hạ đều biết ta đã đi tỉnh dưỡng." Hạ Hầu Lâm giả hoạt nháy mắt, "Sau đó, làm cái gì cũng không có người quản được."

"Không sai, tẩu đi tìm Hạ Hầu Lạc, Lỗ Á sẽ đi tìm Đồng Lăng Văn, về phần muội, phải trực tiếp đi tìm Thu Nhược Thủy là tốt nhất." Lạc Huyền gật đầu một cái, đồ Lỗ Á trộm từ trong cung lần này có thể có tác dụng rồi. Nhưng mà, chỉ có một mình nàng kiểm chế được rồi họ không? Có đưa đến nhiều phiền toái cho Hạ Hầu Dận và Hạ Hầu Du hay không? Không được, nếu như vậy sẽ rất nguy hiểm, muốn cho Hạ Hầu Dận và Hạ Hầu Du có thể tự do hành động, không thể để cho bọn họ làm tổn thương phụ thân, nàng phải nghĩ một biện pháp khác, có lẽ, trước tiên cần phải đi chuẩn bị một chút. Ý tưởng lóe lên, nàng lập tức nảy ra ý hay, "Muội nghĩ ra rồi, chẳng qua muội phải đi tìm đại ca và phụ thân."

"Này, nếu nói cho bọn họ biết, thì chúng ta có muốn làm cái gì cũng không được." Hạ Hầu Lâm liền giữ tay nàng tại.

"Sẽ không, tình huống hiện tại như thế, phụ thân và đại ca cũng sẽ không ngăn cản chúng ta, tin tưởng muội, chuyện này, nhưng cần phụ thân và đại ca phối hợp." Nàng rất hưng phấn, rốt cuộc ta cũng có thể bắt đầu phát huy tài trí thông minh của mình rồi, nàng sẽ tiến hành kế hoạch chỉ điểm giang sơn, không tệ không tệ, mặc dù tạo phản rất phiền toái, tạo phản rất đáng ghét, nhưng mà, thỉnh thoảng có một cuộc đấu trí đấu dũng như vậy cũng là chuyện cực kỳ tốt.

"Muội chắc chắn sao?" Hạ Hầu Lâm kêu to.

"Dĩ nhiên, nhưng tẩu cũng không thể nói ra tẩu muốn làm chuyện gì, nếu không, đại ca muội sẽ bỏ tẩu ra." Nàng nháy mắt một cái, chột bắt đầu mặt ừ mày ề, "Hạ Hầu Lâm, nhưng mà, nếu như tẩu phải rời Kinh Thành, không thể nào giấu đại ca ta được, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hạ Hầu Lâm cũng lập tức cứng đờ, suy nghĩ hồi lâu, chúng ta cùng nhau dậm chân một cái, "Mẹ nó, quản hắn chi nhiều như vậy, liều mạng, nếu chủ nghĩa nam nhi phát tác, không để cho chúng ta đi, trước hết chúng ta phải chinh cho bọn họ chết."

"Ha ha ha, không tệ." Ta cười cười, quả nhiên nàng và Hạ Hầu Lâm rất ngưu tầm ngưu mã (ý nói bọn họ rất hợp nhau). Mặc kệ như thế nào, trước tiên phải đi thuyết phục phụ thân và đại ca giúp đỡ cái đã. Muốn bắt được sói, nhưng trước phải bỏ được hài tử.

Nếu như, không thể có đầy đủ mọi như, thì làm sao có thể thắng được đây? Hạ Hầu Du, người yên tâm, nương tử của người, đúng là rất cường hãn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kế phản gián

Edit: Thao1504

Beta: nguyenthituyen

—— Ai nói nữ tử không bằng nam nhi? Thời điểm đối diện với sống chết trước mắt, nàng cũng dừng cảm giống vậy, dĩ nhiên, ta còn sợ chết, cho nên, nàng không thể thua!

"Các người nói gì? Ta không cho phép hai người các người đi mạo hiểm." Trong thư phòng, nàng và Hạ Hầu Lâm mới nói ý nghĩ của mình ra, phụ thân liền vỗ bàn bắt đầu phản đối, về phần đại ca, trực tiếp quét mắt nhìn trừng trừng Hạ Hầu Lâm, "Các người, thật sự muốn đi chịu chết sao?"

"Chúng con không có." Nàng trợn mắt nhìn đại ca một cái, thế nào, xem thường nữ nhân, đây được coi là cái gì, nếu bọn họ có biện pháp, tại sao không đứng ra nói với Hạ Hầu Dân đi.

"Nhưng mà, làm như vậy là quá hồ đồ." Phụ thân lắc đầu mà thở dài, "Lạc Huyền, Lâm nhi, phụ thân biết trong lòng các người đang lo lắng cho người thân và người yêu, nhưng mà, chuyện như vậy không thể đùa giỡn, các người có nghĩ tới hay không, nếu như Tứ Vương Gia và Hoàng Thượng biết các người đi mạo hiểm, thì tâm trạng sẽ như thế nào? Ngộ nhớ các người xảy ra chuyện gì, người có suy nghĩ cho bọn họ không, sao bọn họ có thể tiếp tục sống được? Chuyện này, ta không cho phép."

"Nhưng phụ thân, người cũng đã nói, nếu như chúng con xảy ra chuyện như người nói, đại ca, Du còn có hoàng thượng, tất cả mọi người sẽ khó chịu, nhưng phụ thân người có nghĩ qua chưa, nhìn mọi người gặp chuyện không may, chúng ta lại không làm gì được, chúng ta cũng sẽ khổ sở. Huống chi, tình thế hiện tại như thế nào, phụ thân không còn rõ sao?" Nàng thành khẩn nhìn phụ thân và đại ca, hi vọng bọn họ có thể hiểu tâm trạng của nàng và Hạ Hầu Lâm.

"Cũng là bởi vì quá rõ nên mới không thể để cho muội đi mạo hiểm." Tư Tôn ca cau mày nhìn nàng, lại nhìn Hạ Hầu Lâm rồi thở dài nói: "Tình thế hiện tại của triều đình ra sao, làm sao đại ca và phụ thân không hiểu được? Bất luận như thế nào, thì Đoàn gia chúng ta cũng là thân tử của Hạ Hầu gia, bất luận Hoàng Thượng muốn cải cách như thế nào, chúng ta cũng sẽ phụng hành, huống chi, lần cải cách này, ta cũng cho rằng cũng có thể đi sâu vào lòng dân, nhưng mà lần tân cải cách này có tốt đi chăng nữa, nếu như không thể phá hủy được quý tộc lũng đoạn và những thế lực rồi rắm trong hậu cung, thì biện pháp cũng sẽ không thành công, đây cũng là một thử thách đối với hoàng đế."

"Nhưng mà, đây cũng không phải là thử thách đối với Hạ Hầu Dân, tại sao hậu cung kể cả ngoại thích bao gồm những quý tộc kia cũng muốn liên hiệp đối phó Hoàng Thượng, chống lại cuộc cải cách lần này, chúng ta cũng biết sao chúng ta còn muốn khoanh tay đứng nhìn chứ? Phụ thân, đại ca, các người cũng đã nói là các người ủng hộ Hoàng Thượng, nhưng không làm chút chuyện gì để trợ giúp hắn? Lại còn phản đối bọn muội đi làm một chút chuyện trợ giúp cho bọn hắn là sao đây? Phụ thân, đại ca, đối với nàng và Hạ Hầu Lâm mà nói, nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, bọn muội cũng sống không nổi." Nàng hơi nhếch môi, không chịu buông tay kiên quyết chống lại.

"Đúng vậy, Tư Tôn, phụ thân, Lạc Huyền nói không sai, thiếp và Lạc Huyền đã quyết, nếu như phụ thân và Tư Tôn không muốn trợ lực cho hoàng huynh và Tứ ca, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng, nhưng mà, thiếp xin các người đừng ngăn cản chúng ta, mặc dù chúng ta là các cô nương..."

"Nhưng mà, thời điểm mâu thuẫn, chúng ta cũng sẽ không nhận thua." Nàng và Hạ Hầu Lâm trao đổi ánh mắt với nhau, kiên định nhìn phụ thân và đại ca mở miệng.

Phụ thân và đại ca trầm mặc, trầm mặc một hồi lâu rốt cuộc phụ thân cũng lên tiếng, "Lạc Huyền, con đã thay đổi."

"Đúng vậy, con thay đổi, trở nên kiên cường hơn rồi, trước kia con làm việc có thể sẽ nghĩ đến việc phải trốn tránh, nhưng bây giờ, con tuyệt đối sẽ không làm như vậy, mà sẽ chọn chiến đấu. Phụ thân, cách phòng ngự tốt nhất chính là tấn công. Các người đã cũng cho rằng bộ hạ đã lựa chọn cách làm chính xác, tại sao không làm chút gì? Thân là Trung Thần Lương Tương, không phải vào thời điểm này nên trở thành trụ cột vững vàng sao?" Nàng không sợ chút nào mở miệng.

"Không sai, phụ thân chỉ đang lo lắng, sợ là đến lúc chết các người cũng không giác ngộ được." Nghe được lời của nàng nói, phụ thân liền nở nụ cười, lúc sau về mặt của phụ thân chợt trở nên nghiêm túc, "Phụ thân biết, vô luận là người hay là Lâm nhi, bao gồm Tư Tôn, đều sẽ không khiếp sợ dễ dàng cúi đầu trước người khác, nhưng lần này thì khác, nếu như muốn làm, cũng phải giữ lại được tánh mạng. Hiện tại, phụ thân biết các người đã hiểu rõ, cho nên, phụ thân cũng yên lòng."

"Phụ thân, ý của người là, sẽ không ngăn cản chúng ta?" Hai mắt nàng lập tức sáng lên vô cùng vui vẻ, và cùng với Hạ Hầu Lâm nhảy lên một cái.

"Ha ha, Lâm nhi, Lạc Huyền, ý phụ thân là, không chỉ là không ngăn cản các người, hơn nữa, chúng ta cũng sẽ trợ giúp bộ hạ, thật ra thì, không phải là chúng ta án binh bất động, mà là đang chờ cơ hội." Đại ca cũng cười, hân hậu nhìn nàng, sau đó ôm Hạ Hầu Lâm vào trong ngực, "Hai người các muội, làm việc quá kích động rồi, nhưng mà cũng may hai người đến đây thương lượng cùng với ta và phụ thân, nếu không, nhỏ không nhẫn đại mưu sẽ loạn."

"Cái gì đại mưu, huynh nói rõ một chút đi?" Đại ca vừa nói như thế, nàng lập tức không phục, làm ơn, mới vừa rồi hắn còn ngăn cản chúng ta như vậy. Còn có mưu lớn hơn đây.

"Ha ha, Lạc Huyền, không nên nóng lòng, nghe phụ thân từ từ kể lại. Thế cục hôm nay, các người thông minh nên cũng hiểu rõ ràng, mục đích của Hoàng Thượng là hủy bỏ những quyền lợi mà các đại quý tộc kia thừa kế, sử dụng người thích hợp nhất để đảm đương vị trí đó, hủy bỏ cách làm trong hậu cung từ trước tới nay, càng làm cho rất nhiều quyền lợi của quý tộc trực tiếp bị thiệt hại, đặc biệt là những người được gọi là quốc thích, càng không thể nào dễ dàng để cho Hoàng Thượng thuận lợi cải cách, nhưng mà đối với dân chúng mà nói, đây là các làm đắc nhân tâm (được lòng người) rất lớn. Nhưng mà, lấy Tể Tướng Thu Văn Hách cầm đầu, những người này đều rất khó đối phó, bọn họ có quan hệ lâu dài với hậu cung như vậy, với lại thế lực của những người này cũng không bình thường, nếu muốn thắng hắn, thì phải dùng diệu kế."

"Nhưng con cảm thấy được, mặc dù Thu Văn Hách nắm giữ quyền lợi kinh thành, mà Thu Nhược Thủy là nữ nhi của hắn, sẽ liên hiệp thông đồng với nhau cũng không có bất ngờ, nhưng mà, hiện giờ thái tử còn nhỏ những cũng đến tuổi hiểu chuyện rồi, nếu như nói Thu Văn Hách được quyền, về sau Hạ

Hầu Bổng căn bản cũng không thể trở thành Hoàng đế độc quyền, hơn nữa, nếu như nói nữ quyền trong đó hậu cung cũng có liên quan, thì xung đột về lợi ích giữa bọn họ cũng không nhỏ, ai mà không hi vọng sau này mình sẽ làm hoàng đế? Sẽ thật lòng với nhau như vậy sao?" Nàng nhũn mày phân tích, nói tới chỗ này, thuận tiện nàng nói luôn chuyện của Lỗ Á và chuyện của nàng cho mọi người biết.

Hiện tại nàng hiểu, bọn họ bố trí Hạ Hầu Du, là để cho Hạ Hầu Dận bị giới hạn trong trạng thái cô lập, sau đó một lưới bắt hết, vì vậy, ta càng không thể để cho Hạ Hầu Du dính vào nguy hiểm, nếu quả thật cần mỗi như lời nói, thì để ta làm là tốt nhất.

"Không tệ, cho nên, Từ Vương Gia không dễ dàng bị bọn hắc hãm hại, lấy năng lực Từ Vương Gia, ít nhất có thể phân chia hậu cung ra, nếu như một khi Từ Vương Gia bị bọn họ vua oan bắt bỏ vào nhà giam, như vậy bệ hạ liền ở trong trạng thái cô lập." Đại ca cau mày gật đầu, đồng ý cái nhìn của nàng.

"Không sai, Từ ca và Hạ Hầu Duật đúng là phụ tá đắc lực của hoàng huynh, nếu như bọn họ gặp chuyện không may, như vậy đại ca liền nguy hiểm." Hạ Hầu Lâm gật đầu một cái, trong lòng rất lo lắng.

"Đừng lo lắng, Hạ Hầu Dận không phải là người tầm thường, về phần bọn người Hạ Hầu Du, càng không thể nào để mình bị mà xảy ra chuyện được, bây giờ là thời khắc mấu chốt, khẳng định trong lòng bọn họ tỉnh táo hơn chúng ta." Nàng an ủi Hạ Hầu Lâm, sau đó quay đầu nhìn phụ thân và đại ca.

"Nhưng mà, như vậy cũng không phải là biện pháp, coi như ở ở bên trong bọn họ có mâu thuẫn, những mâu thuẫn của bọn họ, chúng ta có thể lợi dụng một phen, nhưng mà, chỉ dựa vào Du....."

"Dĩ nhiên không được, cho nên, ta và phụ thân cũng đang thương lượng, đã kích hay bẻ phái, cũng coi như là kẻ phản gián, để cho nội bộ bọn họ rối loạn lên." Đại ca đã lộ ra cái đuôi cáo rồi.

"Này, làm sao?" Đôi mắt của nàng và Hạ Hầu Lâm nhất thời sáng lên.

"Rất đơn giản, ta trực tiếp vào triều tấu với Hoàng Thượng, nói Tể Tướng Thu Văn Hách phản đối cải cách, không biết tiến thủ, quở trách tội trạng của hắc, sau đó Từ Tôn đi Phủ Tể Tướng mật cáo, thì nói phụ tử chúng ta bất hòa, muốn mỗi người đi một ngả, để cho Từ Tôn lấy được sự tin tưởng của Thu Văn Hách, sau đó lợi dụng chức vị hình bộ, ngụy tạo chứng cứ đồng đảng của bọn họ muốn mình đoạt quyền, để cho bên trong họ loạn lên." Phụ thân vuốt râu mà cười, đúng là lão hồ ly mà.

"Như vậy, hậu cung có Từ Vương Gia ra tay, ngoại thích có ta và Từ Tôn động thủ, Lâm nhi người cầm lấy thư đi Lĩnh Nam tìm Lĩnh Nam Vương cầu viện binh, Lạc Huyền, nhiệm vụ của con là khó khăn nhất, cũng cực kỳ nguy hiểm, con phải tìm cơ hội khiến Thu Nhược Thủy nói ra người đồng mưu, để chúng ta quét sạch hậu cung." Về mặt của Phụ thân rất nghiêm túc nói.

Chúng ta cũng đều bắt đầu nghiêm túc, lần này, nếu như không thành công, thì cũng tiện thể xả thân vì chính nghĩa. Chỉ là, vì Hạ Hầu Du nàng liền liều mạng! Nhưng mà, nếu như tất cả chuyện này sau khi kết thúc nàng và Du vẫn có thể ở chung với nhau, nàng thật sự hi vọng, có thể cách xa những thứ tranh chấp này, cuộc sống hoàng tộc, đúng là phú quý, nhưng mà phú quý chẳng qua là mây trôi. Phúc này đầy mối họa, thoát nhìn rất thoải mái nhưng lưng cũng không biết giấu bao nhiêu đao quang ảnh kiếm đầu, nàng cảm thấy được mình thật sự rất chán ghét.

"Lạc Huyền, con làm sao vậy?" Phụ thân nhảy bén phát hiện ra nàng đang trầm mặc, nhìn nàng một cái.

"Không có việc gì, nếu mọi người đã quyết định, vậy thì làm như vậy thôi." Nàng cười cười, cũng không có nghĩ những thứ ngổn ngang kia nữa, "Như vậy, trước tiên chúng ta ăn mừng công chúa đã có thai đi....." Nàng nháy nháy mắt, bắt đầu sắp xếp.

"Ai có thai?" Đại ca cau mày lại, giao hoát cười, "Ngược lại đúng là một chủ ý tốt."

"Sắc lang, thiếp cầu xin chàng đừng nghĩ đến những chuyện này nữa, vậy chúng ta đi chuẩn bị, sáng mai liền chuẩn bị đại yến, hôm nay thiếp cho người phát thiệp đi." Hạ Hầu Lâm nháy nháy mắt, sau đó ba người chúng ta liền đi hành động.

Ngày hôm sau, toàn bộ kinh thành đều đến Phủ Thái Sư ăn mừng vì công chúa đã có thai, nhưng là thật bất hạnh thay, công chúa cực kỳ nghịch ngợm, kết quả là, dĩ nhiên đã xảy ra chuyện đó là thiếu chút nữa là đẻ non, chuyện vui biến thành tình trạng khẩn cấp, công chúa bị buộc phải tỉnh dưỡng, một đồng thái y đưa đến trong phủ để cứu cái thai của công chúa, mà bởi vì tình trạng công chúa như vậy cho nên Hoàng đế rất giận dữ, vì vậy lòng người nhất thời rất bàng hoàng, mỗi ngày đều đang bàn luận tình trạng thân thể của công chúa đại nhân, nhưng mọi người lại không biết, căn bản là công chúa không có thai, mà là thần không biết quỷ không hay ban đêm liền chạy đến Lĩnh Nam.....

Mà trước khi Hạ Hầu Lâm đi, Lỗ Á tới tìm ta, ta viết một phong thư cho Như Nguyệt, cho nàng ấy biết tình huống hiện của tại kinh thành, muốn nàng ấy khuyên Đồng Lăng Văn nhanh chóng âm thầm vào kinh bảo vệ Hoàng Thượng. Ba ngày sau, bọn ta đoán chừng cũng đã đến lúc rồi, phụ thân liền trên triều dâng lên một bản tấu chương tố cáo Tể tướng đại nhân, với tội danh xúc phạm cuộc cải cách và còn ở trước mặt hoàng đế mắng Thu Văn Hách cầu huyết đầu, một mặt đại ca nàng rất bình tĩnh âm thầm nói cho Thu Văn Hách danh sách viên quan, buổi tối liền đến phủ Thu Văn Hách "Phân bộ", đại ca chính là một người biết ăn nói, mặc dù Thu Văn Hách đối với đại ca nàng có lòng nghi ngờ, thế nhưng khi đại ca cẩn thận phân tích tình huống trước mắt của Thu Văn Hách và đại ca cũng lấy chức vị hiện tại của mình để giúp hắn một tay, Thu Văn Hách liền đón nhận, chủ yếu là phụ thân nàng là một lão hồ ly, cố ý cho đại ca một cái gọi là chứng cứ lung ta lung tung có chút không quan trọng, để cho đại ca cung cấp cho Thu Văn Hách, Thu Văn Hách cho là đại ca nàng đúng là phát điên đến ngay cả phụ thân mình cũng không cần, lúc này mới thật sự tin tưởng đại ca.

Kết quả là, tỷ thí sắp bắt đầu. Trước mắt mà nói, tình huống đan xen lẫn nhau. Tất cả, tất cả đều đang đợi bão táp lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lòng đồ kỵ của nữ nhân

Edit: Sur Từ Cười Gà

Beta: Peiria

Quả nhiên ta không có thiên phú làm phản tặc, giết người, lần sau loại chuyện như vậy, ta sẽ kiên quyết không tham dự, ta không muốn chết đâu, thật sự không muốn chết, đặc biệt ở thời đại thịnh hành loại nữ nhân chanh chua như thế, ta chỉ muốn cách xa nữ nhân chanh chua thôi.

Đại ca, phụ thân và cả Hạ Hầu Du âm thầm bày kế, cái mà Thu Văn Hách gọi là đồng đảng, chính là bắt đầu từ từ thu thập nhóm Hoàng thân quốc thích bám váy hậu cung, nhưng, tương tự cũng khiến Thu Văn Hách nổi lên lòng nghi ngờ, tình thế vô cùng đáng lo, hơn nữa theo tình báo của đại ca, Thu Văn Hách chuẩn bị bức vua thoái vị rồi. “Làm sao đây?” Ta nhanh chóng suy tính, người của Hạ Hầu Lâm và Lỗ Á vẫn chưa trở lại, nếu xảy ra đánh nhau trong tình huống này, chúng ta sẽ không có phần thắng. Mẹ nó, tên khốn kiếp Hạ Hầu Dận này, sao lại nuôi ra nhóm gia hỏa lòng lang dạ thú này vậy? Chờ mọi chuyện được giải quyết xong, nhất định phải dạy dỗ hắn thật tốt. “Két.” Phụ thân bước ra khỏi thư phòng, sau đó dừng bước: “Đã đến lúc rồi, Linh Nam Vương và Đồng tướng quân sắp hồi kinh rồi, Lạc Huyền, hiện tại chỉ còn dựa vào con thôi.” Phụ thân đi tới trước mặt ta, thờ thật dài. Ta cười nhạt, rốt cuộc giờ khắc này đã tới rồi sao? Nhiệt huyết sôi trào, đồng thời cũng bắt đầu khẩn trương, nghĩ đến việc sẽ phải đấu trí đấu dũng với mỹ nhân bầy độc, không thành công có thể sẽ bị mỹ nhân ghen ghét ném vào nhà lao chịu hình, thật đáng thương cho dung mạo như hoa như ngọc của ta mà, vậy bây giờ phải làm sao đây? Ta bắt đầu suy nghĩ miên man, à... à..., đứng rồi, phải viết xong di thư trước, ngộ nhỡ ta chết, cũng phải cảnh cáo không cho phép chàng tùy tiện tìm nữ nhân khác để thành thân, đương nhiên lão công của ta sống là người của ta, chết cũng phải là quỷ của ta mới được. Còn phải viết thư cho Lỗ Á, nếu không phải hắn gặp quỷ mất báo, ta sẽ không chết, cho nên, hắn nên nhanh chóng xuống Địa phủ tìm ta báo cáo, phụ trách chuyện ăn uống kiếp sau của ta, khụ khụ, còn Hạ Hầu Lâm nữa, bởi vì nàng đưa tin trễ, ta mới phải đi chịu chết, cho nên..., nàng phải chịu trách nhiệm, kiếp sau nuôi ta, cho nên nói cách khác, nàng đầu thai cùng với ta thì tốt biết bao. Còn có còn có..... “Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì, Lạc Huyền, muội đừng lo lắng.” Dường như nhìn thấy đáng vẻ vô cùng hồi hộp của ta, đại ca đi tới ôm ta một cái: “Lâm nhi cũng sắp trở lại rồi, muội chỉ cần kiên trì hai ngày là được.” “Được...” Ta cố gắng thả lỏng, haizz, hai ngày, đủ cho Thu Nhược Thủy hành hạ ta đến chết đi sống lại rồi, hu hu hu, ta thật sự quá đáng thương mà. Nhưng, như đã nói, Thu Nhược Thủy sẽ đối xử với ta như thế nào đây? Sẽ chịu nói thật sao? Run rẩy, ta ngày càng không có lòng tin với chính mình. Còn Hạ Hầu Du cũng thật là, thân nam nhân sẽ trở thành lão công của ta, giả sử bận đến trời đất u ám, không nên lâu vậy cũng không đến thăm ta chứ. Hu hu hu, người ta phải ra chiến trường, chẳng cũng nên tới tiễn ta chứ, nói cái chết của ta quang vinh vĩ đại cỡ nào vân vân..., phi phi, ta vẫn chưa chết... Ừm, thôi, đoán chừng hiện tại Hạ Hầu Du cũng không rảnh để ý đến ta... ta đành cô độc lao tới chiến trường thôi.

Hít sâu một hơi, ta quyết định, cho dù chết cũng phải ăn mặc thật xinh đẹp, đi nào, trở về phòng ăn mặc trang điểm thôi, nữ nhân mà, cho dù có lên pháp trường, cũng muốn khi quay đầu nụ cười có thể mỉa hoặc chứng sinh, ừm!” Thật sự không có vấn đề gì sao?” Lúc ta ăn mặc xinh đẹp xuất môn, đáng vẻ đại ca lại lo lắng. “Đi nhiên rất có vấn đề.” Ta hơi nhũn mày liếc hắn một cái: “Nàng ấy thiếu chút nữa là hận chết ta, sao có thể không thành vấn đề chứ, thôi kệ, dù sao cho tới bây giờ cũng không có biện pháp nào, hơn nữa, muội rất muốn hỏi Thu Nhược Thủy một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Thờ dài, ta nói.

Hết cách rồi, trước kia Thu Nhược Thủy không phải như thế, rốt cuộc là bị cái gì kích thích? Ta tưởng rằng, ta đi rồi bọn họ có thể trải qua những tháng ngày bình tĩnh, kể cả có một đoạn thời gian Hạ Hầu Dận không sùng bái bọn họ, cũng sẽ không trở nên khoa trương muốn tạo phản như vậy. Hơn nữa, ta không tin Hạ Hầu Dận tính toán muốn buông tha hậu cung, nam nhân, ai không thích mỹ nữ chứ, thực sắc tính dã (*). “Vậy sao? Cần thận, Lạc Huyền.” Đây là lời cuối cùng đại ca nói với ta, tâm tình ta hoảng hốt một đường vào cung, ngày hôm qua ta đã lên lút đưa thư cho Thu Nhược Thủy, nói hôm nay sẽ tới bái phỏng, dĩ nhiên không dám để Hạ Hầu Dận biết, chẳng qua ta cũng rất hoài nghi, bọn họ ăn bản không có cơ hội nói cho Hạ Hầu Dận biết, thủ vệ cung đình đều đã là người của Tề Tương, khẳng định Hạ Hầu Dận không thể nào biết. Cung Linh Tiêu rất an tĩnh, không có chút tiếng động, lúc ta xuống kiệu đi tới, ta còn tưởng rằng ta đang lạc vào vùng đất hoang vu đó, cả hoàng cung, không khí trầm lặng, lan tràn một sự im lặng khiến ta sợ hãi. Còn nữa, có một loại dự cảm chẳng lành. Rốt cuộc là sao? “Ngươi đã đến rồi.” Đang lúc lòng ta hốt hoảng, Thu Nhược Thủy đi ra, ta quay đầu nhìn nàng, sợ hết hồn, đây mới thật là Thu Nhược Thủy sao? Tại sao lại cảm thấy đáng sợ như vậy? Cả người bao phủ bầu không khí âm trầm, cộng thêm cách ăn mặc và vẻ mặt của nàng, khiến ta muốn học máu, Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ gì chứ, hoàn toàn giống như vu bà(**).

(*) thực sắc tính dã: ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

(**)vu bà: bà đồng.

“Sao ngươi lại tự biến mình thành ra như vậy?” Đừng nói Hạ Hầu Dận không chịu nổi, ta cũng không chịu nổi mà, a a, Hạ Hầu Dận, ta ủng hộ ngươi giải tán hậu cung, nữ nhân quá đáng sợ. “Còn không phải vì ngươi sao? Đoạn Phiêu Phiêu.” Thu Nhược Thủy từng bước đến gần ta, giọng nói lạnh lẽo: “Ngươi cho rằng ngươi đi rồi thì sẽ xong sao? Tại sao ngươi đi rồi, tâm của hắn vẫn nghĩ đến ngươi? Tại sao?” “Vì ngươi thật sự rất đáng sợ, các ngươi cũng thật đáng sợ. Thu Nhược Thủy, rốt cuộc các ngươi có mấy phần thật lòng với Hạ Hầu Dận? Không phải hắn ngu ngốc, hắn biết rõ, các ngươi chỉ cầu vinh hoa phú quý trên người hắn, cầu tôn vinh và ngôi vị Hoàng đế, chứ không phải thật lòng, như vậy, sao hắn có thể thật lòng đối tốt với ngươi?” Ta thân nhiên chỉ ra, nếu như nàng thật sự yêu Hạ Hầu Dận, thì sẽ không làm như vậy. “Thật lòng? Ta thật lòng thì có tác dụng sao?” Thu Nhược Thủy cười lạnh: “Tần Lạc Huyền, à, không, Đoạn Phiêu Phiêu, ngươi đã không phủ nhận, nói như vậy, ngươi thừa nhận rồi ư?” “Vì sao ta lại không thừa nhận? Cho dù ta phủ nhận, ngươi cũng không xem ta là Tần Lạc Huyền đi.” Ta cười lạnh: “Nhưng Thu Nhược Thủy à, đừng nói vì ngươi đồ kỵ với ta nên mới cấu kết cùng phụ thân ngươi, còn có những phi tử ngoại thích kia, lòng đồ kỵ của các ngươi thật đáng sợ.”

“Đồ kỵ? Ngươi nói đúng rồi, chính là đồ kỵ, ngươi nghĩ rằng, chúng ta đều ngốc sao? Chính xác, có lẽ, chúng ta đối với Hoàng thượng, luôn chứa lòng riêng, nhưng...” “Nhưng cái gì? Thu Nhược Thủy, các ngươi tự hỏi lòng xem, nếu hắn không phải Hoàng đế, ngươi có thích hắn không? Ngươi vì cái gì

mà ở bên hân? Để Hạ Hầu Bằng thừa kế ngôi vị Hoàng đế? Chỉ vì địa vị tôn quý của người ư? Hay vì vinh hoa phú quý của người nhà người?” Ta than thở: “Nếu không phải, vậy tại sao người phải làm chuyện này, kích động phi tử hậu cung liên kết với ngoại thích đối kháng triều đình? Tại sao muốn hãm hại Du? Người đã yêu chàng, không nên suy nghĩ cho chàng sao?” “Ha ha, nói thật dễ nghe, hân không cần ta nữa, không cần ta nữa, ta còn muốn hân làm gì chứ? Nếu hân không quan tâm ta, vậy thì ta cho hân biết, không có ta, cái gì hân cũng không còn? Hoàng đế? Giỏi lắm sao? Nếu hân thua, ta xem hân làm Hoàng đế như thế nào.” Giọng của Thu Nhược Thủy tràn đầy oán khí. “Vậy sao?” Ta nhàn nhạt thờ dài, đúng là lòng ghen tỵ của nữ nhân: “Đối với người mà nói, chỉ cần hân muốn người là được, nhưng, phụ thân của người, những ngoại thích kia, còn có những phi tử kia, thực sự chỉ nghĩ như vậy thôi sao? Người không sợ, nếu Hạ Hầu Dận thua thật sự sẽ chết ư?”

“Phụ thân đã nói, chỉ cần chúng ta thắng, sẽ để Dận tiếp tục làm Hoàng thượng, sẽ không tách chúng ta ra, hơn nữa, nhi tử của ta, tương lai sẽ là Hoàng đế.” Thu Nhược Thủy chê cười, còn ta không thể không cảm thán nằng nặt ngây thơ. Nữ nhân à nữ nhân, đã tâm bưng bưng lại khờ dại ghê gớm, tại sao có thể như vậy? “Thật sao? Phụ thân người đồng ý, vậy người khác có đồng ý không? Bọn họ và phụ thân người, kéo Hạ Hầu Dận xuống đài, người khác sẽ không mơ ước ngôi vị Hoàng đế sao? Nhi tử của người làm Hoàng đế? Đến lúc đó, thật sự phụ thân người có thể không chế được cục diện không? Những phi tử thân thích kia, nếu cũng tham dự vào, ai không trông cậy vào máu mủ của bọn họ sẽ trở thành Hoàng tộc? Đây là nhất gan, nếu gan lớn, trực tiếp tự mình làm Hoàng đế rồi, đến lúc đó, người, Hạ Hầu Dận, còn có hài tử của người, phải sống như thế nào? Người đã từng nghĩ đến chưa?” Thật sự ta muốn bỏ ra cái đầu của nữ nhân ngốc này ra xem một chút rốt cuộc sao lại hồ đồ như thế. “Huống chi, Hoàng đế bù nhìn như vậy, với lòng tự trọng của Hạ Hầu Dận, hân thật chịu được sao? Hơn nữa, người làm ra chuyện phản bội như vậy, người còn hi vọng trượng phu của người có thể tha thứ cho người? Người cảm thấy có khả năng sao?” Ta bi ai nhìn Thu Nhược Thủy, nữ nhân này, hoàn toàn bởi vì đồ kỵ mà quên mất cái gì mới là quan trọng. Có lẽ, bọn họ đều bi ai, vì Hạ Hầu Dận không thương các nàng, nhưng bọn họ thật sự yêu Hạ Hầu Dận sao? Luôn miệng nói yêu, thật ra chỉ vì tranh đoạt, chiếm làm của riêng nhưng cũng không đơn thuần như vậy, cái gọi là yêu, đừng nói Hạ Hầu Dận, ta cũng không cách nào tiếp nhận được, cho nên, chỉ có thể nói tất cả mọi người rất đáng thương, nhưng, Thu Nhược Thủy làm vậy, tương đương với việc khiến cảm tình của nàng không còn nơi để bám vào.

“Câm miệng, không cần người giáo huấn ta. Ta bảo người đến, không phải để nghe người dạy dỗ, mà là vì muốn giết chết người.” Nét mặt Thu Nhược Thủy càng đáng sợ hơn, bắt một cây đao, phi thẳng đến chỗ ta. Oa, hóa thân thành sát thủ luôn sao? Nàng điên thật rồi? Nhưng, nàng điên rồi không nói, còn cái mạng nhỏ của ta làm sao giờ? Chẳng lẽ, hôm nay ta sẽ bỏ mạng ở chỗ này sao? A a a, ta không muốn a, làm ơn, ai đến cứu ta với... Lần đầu tiên ta gặp phải loại chuyện như vậy, lập tức luống cuống tay chân, hoa chân múa tay muốn chạy trốn, nhưng, nhưng không có biện pháp điều khiển được tay chân, ta bị dọa sợ. Làm thế nào đây? Dao găm đã đến trước mắt, đột nhiên, trước mắt hoàn toàn đỏ ngầu, ta... Đã chết rồi sao? Phiêu Phiêu, nàng làm sao vậy?” Lúc ta sắp bất tỉnh, ta nghe được, giọng của thiên sứ. Rốt cuộc chàng đã tới, Hạ Hầu Du, ta... Thật sự rất nhớ chàng, cũng rất yêu chàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hoạn nạn mới thấy chân tình

Edit: Lê Hy

Beta: Sur Từ Cười Gà

Vinh viễn không nói tạm biệt, cho nên thân ái, chúng ta không bao giờ... phải tách ra nữa. “Chàng đến rồi.” Rơi vào trong lòng Hạ Hầu Du, lần đầu tiên ta biết thì ra ta khát vọng chúng ta có thể ở chung một chỗ như vậy, khát vọng không xa rời nhau như vậy. “Ta đến đây.” Hạ Hầu Du ôm ta thật chặt: “Đề nàng chờ lâu.” “Nhưng mà, hiện tại chàng đến...” Không có việc gì sao? “Đừng lo lắng, Lâm Nhi đã trở lại, vương thúc và Đồng tướng quân đã thuận lợi tước bỏ binh quyền của Thu Văn Hách, đại ca nàng cũng thu thập được không ít chứng cứ phạm tội. Hiện tại, Đồng Lăng Văn dẫn quân đi bắt người, Linh Nam vương ổn định thế cục kinh thành, trở về Hoàng cung, Lâm Nhi, Lỗ Á cũng không có việc gì, Hoàng huynh cũng rất tốt, nàng không cần lo lắng.” Nói như vậy, Thu Văn Hách đã sụp đổ? Chúng ta toàn thắng? Sao ta cảm thấy ta hoàn toàn không có chút công dụng gì, hắc tuyến...

“Lạc Huyền, sao sắc mặt của nàng có vẻ không tốt lắm?” Tiểu nhi tử nhìn ta, mới vừa rồi còn cảm động như vậy, sao bỗng nhiên thay đổi thành mặt xanh đen, còn tưởng rằng ta trúng độc, “Nàng ta đã thương nàng?” Nói xong, hân vội vàng tròn mắt nhìn Thu Nhược Thủy đã bị hân đập một cước trên mặt.

“Không, không có, nàng không có thương tổn đến ta, chàng đến rất đúng lúc.” Chỉ là lòng tự ái của ta bị thương, ô ô ô, rõ ràng ta là người xuyên qua, vì sao chuyện lớn như vậy thì ta không có công dụng? Hạ Hầu Du và đại ca đi làm gián điệp, Hạ Hầu Duật ngăn con sóng dữ, Hạ Hầu Dận rất bình tĩnh chỉ huy ổn định, lão cha oai phong凛冽, ngay cả Lỗ Á và Hạ Hầu Lâm cũng làm người dẫn đường, mà ta, ngay cả thời gian cũng không có kéo dài.

Nhưng quên đi, dù sao đại quân đến, thắng dưới tình huống bất động thanh sắc này, cũng coi là giành được chiến thắng rất lợi hại đi.

“Vậy thì tốt.” Hạ Hầu Du thở phào nhẹ nhõm, bảo người mang Thu Nhược Thủy xuống, cho tới bây giờ, nàng ta vẫn còn dùng ánh mắt oán độc như cũ nhìn ta. “Ai...” Nhìn dáng vẻ của Thu Nhược Thủy, ta nghĩ, có lẽ ta có thể hiểu được suy nghĩ của Hạ Hầu Dận, hân, không muốn lại tiếp tục bị kịch như vậy, nhưng, làm như vậy, hài tử của hân, có phải sẽ hận hân hay không đây? “Đang suy nghĩ gì?” Hạ Hầu Du ôm ta vào lòng, giống như trấn bảo mất mà có lại được: “Những ngày qua, ta rất nhớ nàng.”

“Ta cũng vậy, thật rất nhớ chàng, Du.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, không có kỵ điều gì nữa, ta tựa vào trong lòng Hạ Hầu Du, nghiêm túc cảm nhận phần hạnh phúc đến trễ này: “Ta chỉ đang suy nghĩ, cứ như vậy phân phát những phi tử đó đi, những hài tử kia có thể hận Hạ Hầu Dận hay không, nếu như vậy, hân lại...” Sẽ không, thật ra, sở dĩ Hoàng huynh quyết tâm kiên định như vậy, cũng vì những phi tử kia đều có tư tâm, ngoại thích cấu kết với nhau,

như vậy không chỉ là Hoàng huynh bị hại, tương lai những hài tử kia làm sao có thể chết yên ổn? Cho nên Hoàng huynh sẽ giải quyết, nằng nằng quên, những hài tử kia, được trải qua giáo dục rất tốt, không thể không hiểu chuyện như vậy.” Hạ Hầu Du an ủi ta: “Đi, chúng ta trở về thôi, đi xem Lâm nhi trước một chút, hiện tại Hoàng huynh đang bận rộn, đợi lát nữa gần về đi xem hân một chút.” “Ừ, được.” Ta gật đầu một cái, bây giờ bọn hân cũng bề bộn nhiều việc nh: “Nhưng, chàng ở cùng ta không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, Hạ Hầu Duật ở đây, Hoàng huynh cố ý bảo ta đến thăm nàng xem có sao không, những ngày qua, ta thật sự sắp điên rồi.” Hạ Hầu Du nhẹ giọng thờ dãi: “Phiêu Phiêu, làm sao bây giờ, ta phát hiện, không có ta nhất định nàng sẽ chết.” “Vậy thì để ta trong lòng bàn tay thật tốt.” Ta nghịch ngợm le lưỡi, sau đó nhón chân lên hôn môi chàng, um, tiểu nhi tử, quả nhiên mùi vị rất ngon. Hay thành thân nhanh lên một chút, để ta ăn tiểu nhi tử đi! Điều là lỗi của Hạ Hầu Dận, sớm không thay đổi cái cách muộn không thay đổi cái cách, hết lần này tới lần khác lúc chúng ta hồi kinh lại cái cách, như thế rất tốt, hại chúng ta nếm hết nỗi khổ tương tư không tính, còn ảnh hưởng đến việc thành thân của chúng ta, có thể nhẫn, không thể nhẫn được mà.

Tiểu nhi tử đôi bị động thành chủ động, nhất thời ta bị tiểu nhi tử hôn nhiệt tình thiếu chút nữa ngừng hô hấp, à à, xem ra người kiềm chế rất cực khổ, không chỉ có ta.” Lúc nào thì có thể thành thân đây.” Vì vậy kết quả biến thành ta và tiểu nhi tử trăm miệng một lời hô lên, sau đó cùng nhau cười dữ dội.

“Thì ra nàng cũng khát vọng ta.” Tiểu nhi tử ném mị nhãn về phía ta, dương dương đắc ý. Ta cười cười: “Đúng vậy, tất nhiên khát vọng. Nhưng mà...” “Nhưng mà?” “Nhưng đột nhiên ta cảm giác ở nơi như vậy cho dù có thể ở cùng một chỗ, ngày qua ngày cũng quá thống khổ.” Lần này là thắng hiểm, còn lần sau thì sao? Tranh đoạt quyền lực khi nào mới kết thúc? Lúc nào thì dục vọng trong lòng người mới có thể an tĩnh lại? Thờ thật dài, ta có chút chán nản đứng lên. Mặc dù ta cũng là người phạm tục, thế nhưng, không có nghĩa là ta muốn cố ép mình đi tranh quyền đoạt lợi, muốn cuốn mình vào chuyện phân tranh như vậy. Tiểu nhi tử trầm mặc, sau đó bế ta lên, nhẹ nhàng hôn má của ta một cái: “Phiêu Phiêu, cho ta thêm một chút thời gian, tin tưởng ta, nhất định ta sẽ cho nàng một mái ấm an ổn.” Ta không nói gì, tại sao, ta anh dũng xuyên qua như vậy, anh dũng từ Thái hậu biến thành dân nữ như vậy, khi tìm được lão công đẹp trai, cuối cùng lại phải bắt đầu đi đi tranh đấu chứ. Thờ dài, thờ dài, nữ nhân cô đại, quả nhiên ngay cả tranh thủ hạnh phúc của mình cũng rất khổ cực, quả nhiên ở hiện đại vẫn tốt hơn.” Ta hiểu, Du, nhưng, không cần miễn cưỡng bản thân.” Nếu vậy, thì ta cũng không có gì đáng phải cao hứng.

“Ta sẽ không, Phiêu Phiêu, cuộc đời của ta, chưa bao giờ từng muốn trói buộc bởi quyền lợi trong quan trường, chẳng qua, ta cũng là người trong hoàng tộc, ta nhất định phải hoàn thành sứ mạng, tin tưởng ta, ta sẽ làm nhanh hết sức.” Hạ Hầu Du cúi đầu mở miệng, ta dựa vào người chàng, đột nhiên cảm giác được có chút oán hận trời đất. Kháo, ban đầu sao ta không tìm một đại phú thương hoặc là đại hiệp linh tinh nói chuyện yêu đương, cố tình chọn người trong trung tâm quyền lực. Thật xui xẻo, nhưng, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó sao? Đường như, rất không có sáng ý... Quả nhiên, không thể không có lý tưởng như vậy... “Du.” “Ừ?” “Vậy hãy mau hoàn thành chuyện triều đình, chuyện nên làm chàng làm xong hết đi.” Ta vỗ vai Hạ Hầu Du. “Ừ! Phiêu Phiêu, chờ ta.” Hạ Hầu Du lộ ra nụ cười ngẩn ngơ hạnh phúc. Ta cũng cười híp mắt nhìn Du, nhưng mà, rất đáng tiếc nha, ngồi không chờ đợi như vậy cũng không phù hợp với cá tính của ta, cho nên Hạ Hầu Du, nếu như chàng thật sự muốn cưới ta như đã nói, liền tiếp chiêu đi. Ba ngày sau, chuyện của triều đình cuối cùng lần lượt làm xong, trò đùa dai đảo chính đến đây là kết thúc,

Đồng Lăng Văn tử biên quan rút về, trông coi binh mã kinh thành, cũng làm đến đại nguyên soái, phụ thân tiếp quản chức Tể tướng, đại ca bắt đầu trông coi lục bộ, Hạ Hầu Duật trở thành trợ thủ đắc lực của Hạ Hầu Dận, cuộc sống của Hạ Hầu Du cũng bắt đầu lu bù công việc lên, phi tử hậu cung liên quan đến vụ án này cũng bị trục xuất ra khỏi cung, cách chức làm thứ dân, phi tử sinh được con gái, đứa nhỏ giao cho Hoàng thất nuôi dưỡng, nếu chúng lựa chọn rồi đi cùng mẫu thân, cũng có thể tự rời đi, nhưng ngoài dự liệu của ta chính là cả hai đứa con của Thu Nhượng Thủy đều ở lại Hoàng cung, hơn nữa hiểu chuyện đến không ngờ, xem ra Hạ Hầu Dận làm rất khá công tác tư tưởng, đáng khích lệ. Những nhà ngoại thích cũng trở thành hư không, toàn bộ bắt đầu thông qua khoa cử và tiến cử để chọn lựa sĩ tử tuổi trẻ tài cao, khiến ta kinh ngạc chính là ngoài những phi tử bị trục xuất kia, đồng thời hân tuyên bố ngênh thú nữ nhi của Binh bộ Thượng thư Đàm Thuật Văn, nổi danh tài nữ, xinh đẹp và thủy mị đảm đương chức vị Hoàng hậu, xem như ổn định hậu cung.

Hơn nữa, vì thế, hôn sự của ta và Hạ Hầu Du chắc chắn lại bị trì hoãn, chàng cũng bận rộn muốn chết đi sống lại ba ngày rồi không đến gặp ta, nhưng như vậy cũng tốt, ta có thời gian chuẩn bị vài thứ. Ừ, bạc ok, tài nguyên nhân lực ok, đất đai ok, người ta chuẩn bị bắt đầu làm việc rồi! “Phiêu Phiêu, như vậy thực sự không có vấn đề sao?” Nhìn dáng vẻ hăng hái bùng bùng của ta, Hạ Hầu Lâm tỏ ý hoài nghi.

“Dĩ nhiên là không, ta từng có kinh nghiệm rồi.” Ta dương dương đắc ý mở miệng: “Hơn nữa, thật sự lỗ vốn cũng không phải tiền của chúng ta, sợ cái gì.” “Cũng đúng, vậy chúng ta đi thôi.” Quả nhiên là Hạ Hầu Lâm rất dễ bị lừa. Kết quả, đang lúc Đoàn Tư Tồn và Hạ Hầu Du hét hận về nhà muốn ôm ôn hương nhuyển ngọc, lại thật bất hạnh phát hiện: Lão bà không ở đây, vị hôn thê bị đánh mất. Phiêu Phiêu ta để lại tuyên ngôn chạy trốn vô cùng kinh điển: “Du soái ca, chờ ta thất lưng đeo bạc vạn đến cưới chàng về nhà, đến lúc đó chàng không làm quan, chúng ta cũng không chết đói, ngoan nha.” Vì vậy sắc mặt của Hạ Hầu Du tái xanh... Mà Hạ Hầu Lâm để lại tuyên ngôn mang thai buru hân: Tư Tồn ca ca, chờ ta kiếm tiền vốn về ta sẽ trở lại sinh con với chàng, nếu không Đoàn gia chúng ta trừ thóc xay gạo rồi... Vì vậy, Đoàn Tư Tồn hắc tuyến, Đoàn gia bọn họ, có nghèo như vậy sao... Kết quả, kinh thành mới vừa ổn định lại bắt đầu trở nên không an tĩnh, hai vị soái ca đi tìm đào tê...

Bạn đang đọc truyện *Thái Hậu Chọn Phu Thiên Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.